Osud trpaslíků

Markus Heitz

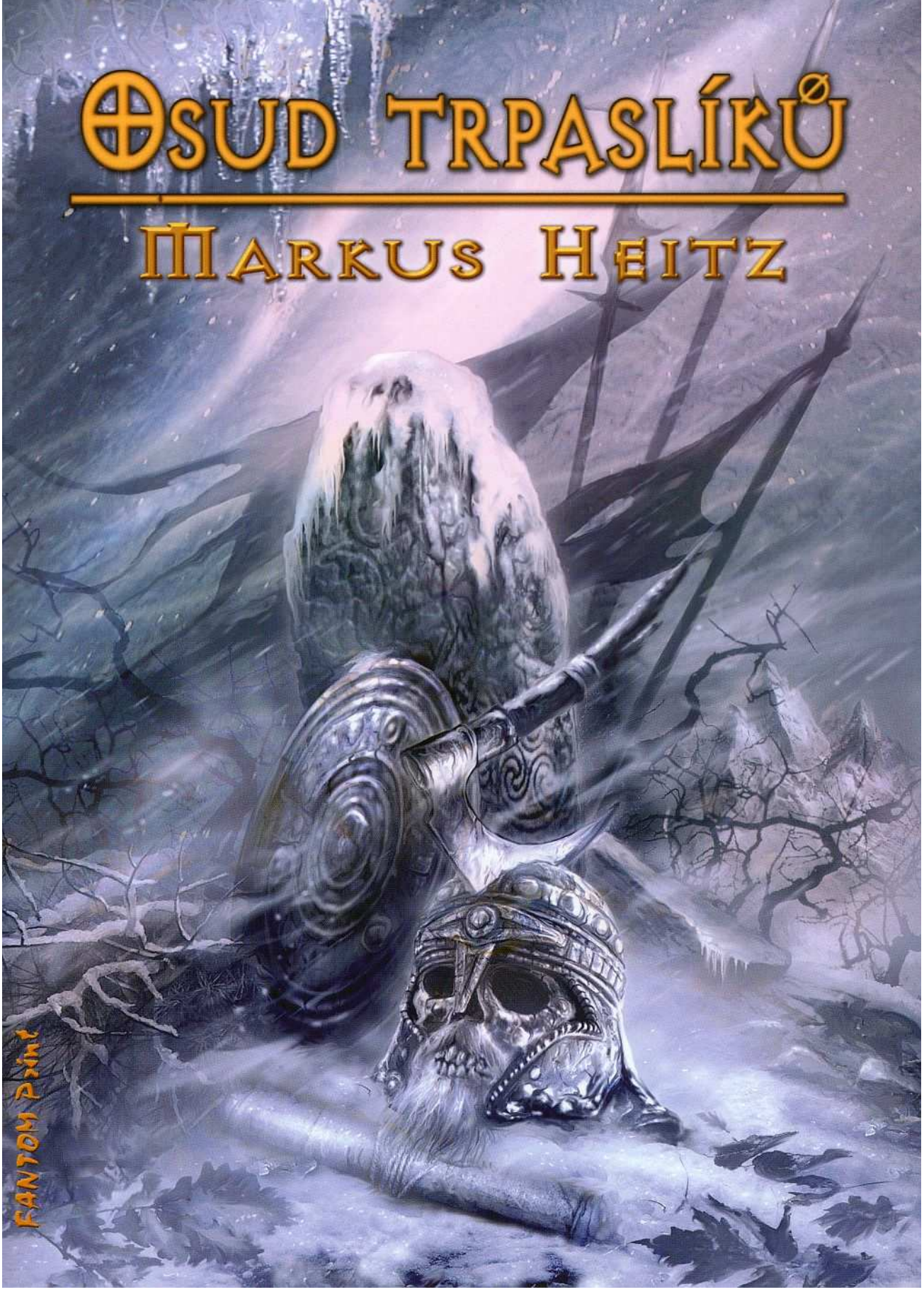

Fantom Print

OSUD TRPASLÍKŮ

Markus Heitz

FANTOM Print
2009

Copyright © 2008 by Piper Verlag GmbH, Muenchen
Translation © Zdeněk Sladovník
Cover © Jan Patrik Krásný
ISBN 978-80-7398-043-6

www.fantomprint.cz

Věnováno všem přátelům
„malých“.
Zasloužili jste si to!

„Zwiesti prawie, že trpaslieci jsou niepržekonatelny w tom, jak umiejou wyrozprawiet wtipy.
Jeden z najwiece proslulych jest wtip, gde se skržet optal trpaslieka na cestu a co mu trpasliek na to prawil.
Wtip znie tak:
Jedneho ~~objegu~~ obiehu marširowal skržet po ulicie, zrakami sledowal cestu, no i tak niewiediel, kam jdie.
Tu stalo se, že na kržyžowatkie just postawal trpasliek i popatřyl, co se to tam k niemu šynie. Sekeru miel z čireho vraccasia, na sobie fajnu i twerdu kroužkowu košielu, kteru nieprorazy šip, čepel ni ostrže.
I dle postawy jeho bylo znat, že to jest po prawdie jeden z nejskwielejších valečniku naroda trpaslieku! Fuzy miel spletene, nakrucene i promaštiene, do nich wpletene ulomky zlata i zformowane stržibrnym drotem. Majster trpasliek, do posledneho coulu, s kožu, chlupama, zbroju i sekeru!
~~I tak pržyjde skržet k niemu, popatrży na trpaslieka…~~
~~I tak pržyjde trpasliek…~~
I tak pržyjde skržet ku ~~trap~~ trpasliekowi i opta se, ~~gdie tu~~ kudy se jdie…“

vybráno z díla „Spisovaní o národech Skryté země,
vlastnostech a svéráznostech jejich“, Ústřední viransiénský
archiv v království Tabaîn, sepsal Tanduweyt, sesbíral Magistr Folkloricum
M. A. Het v roce 4300 slunečního cyklu,
nedokončený fragment, zničený při požáru

„Abych pravdu řekl, mně se ten vtip vůbec nelíbí.
Do dneška jsem nepochopil, proč se celý svět chce dovědět, jak ten vtip končí. To je naprosté plýtvání časem, nic jiného!
A přesto se mu všichni smějí. Kdo to kdy pochopí.“

Hargorin Smrtonoš, velitel Černé švadrony

„Jestli budu muset ještě jednou vyprávět ten vtip o skřetovi a trpaslíkovi, JEŠTĚ JEDNOU, JEDINKRÁT, dojde k nejhoršímu. Celýho mě chytne válečný šílenství a nedám si pokoj dříve, dokud se nebudou válet v krvi na zemi všichni ti, co tu starou sprosťárnu chtěli slyšet. To přísahám při svým vraním zobáku!
I kdyby mě o to prosil dvacetihlavej drak nebo mluvící a tančící jednorožec, či třeba zářící víla, která slíbí, že mi splní tisíc přání: MNĚ JE TO FUK! Zabiju každýho, jednoho po druhým, prostě všechny! Už žádný vtipy, je to jasný?“

Boïndil „Pruďas“ Dvojčepel z klanu Vrhačů seker z kmene Druhých,
při banketu na počest komediantů a Rodariových následovníků v Mifurdanii

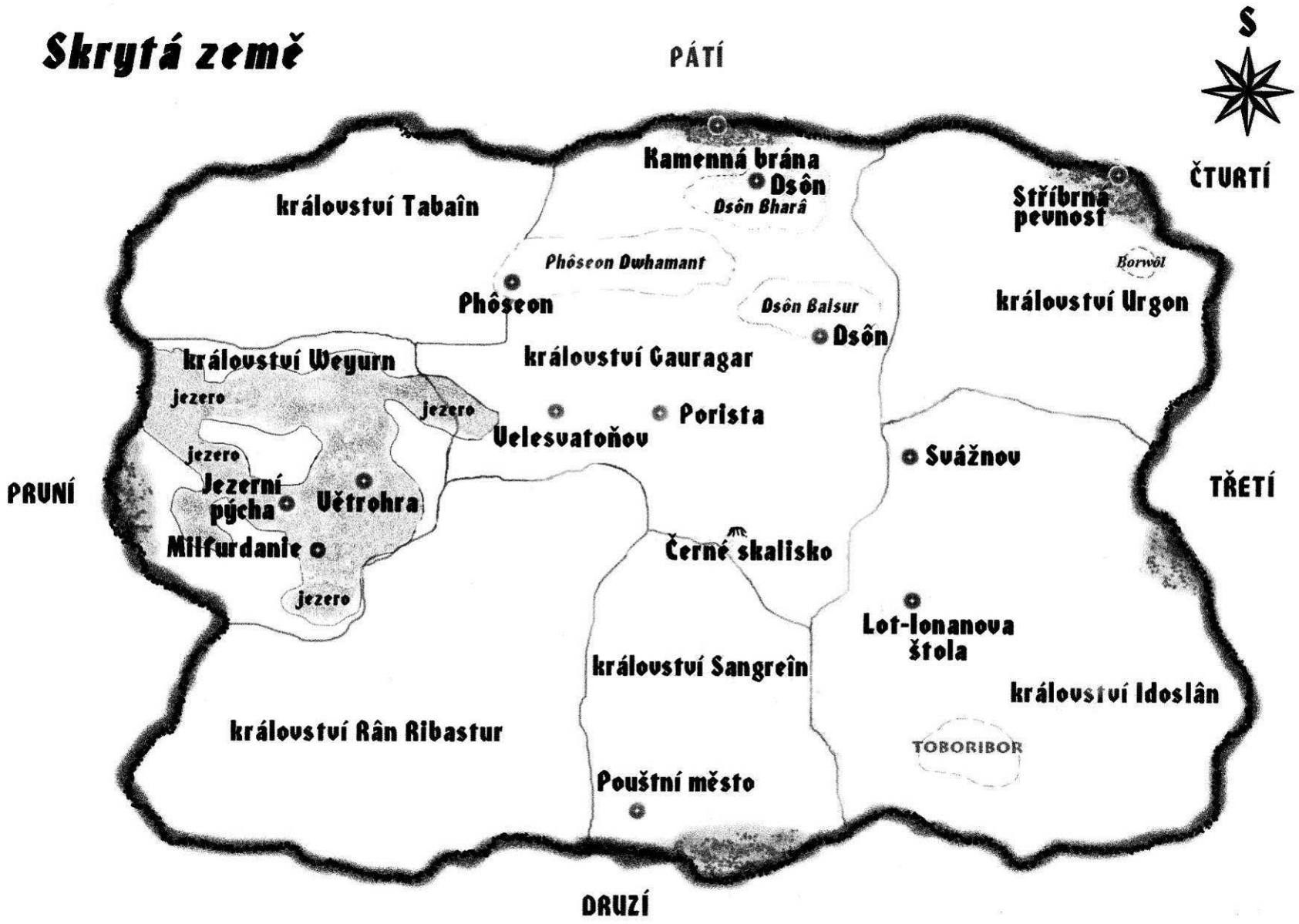
Skrytá země
PÁTÍ
S
ČTURTÍ
Kamenná brána
Dsôn
Dsôn Bharâ
království Tabaîn
Stříbrná pevnost
Phôseon Dwhamant
Borwôl
Phôseon
Dsôn Balsur
království Urgon
Dsôn
království Weyurn
království Gauragar
jezero
jezero
jezero
Porista
Velesvatoňou
Svážnou
PRUNÍ
TŘETÍ
Jezerní pýcha
Větrohra
Milfurdanie
Černé skalisko
jezero
Lot-Ionanova štola
království Sangreîn
království Idoslân
království Rân Ribastur
TOBORIBOR
Pouštní město
DRUZÍ

DRAMATIS PERSONAE

Kmeny trpaslíků

PRVNÍ

Xamtor Vzdorohlavý z klanu Vzdorohlavých z Prvního, *Borengarova* kmene, nazývaného také jen „První“, král

DRUZÍ

Boïndil Dvojčepel, zvaný též **Pruďas,** z klanu Vrhačů seker, válečník
Boëndalin Rázný, jeho nejstarší syn

TŘETÍ

Tungdil Zlatoruký, bojovník a učenec
Goda Ohnivá, válečnice
Sanda a **Bandaál,** dvě z jejích dětí
Hargorin Smrtonoš, velitel Černé švadrony
Jarkalín Černá pěst, jezdec Černé švadrony
Rognor Zabiják, král Třetích

ČTVRTÍ

Frandibar Klenotník z klanu Zlatotepců, král Čtvrtých
Goïmslîn Rychlá ruka z klanu Hledačů safírů z kmene Goïmdila Čtvrtého

PÁTÍ

Balyndis Železný prst z klanu Železných prstů, královna
Balyndar Železný prst z klanu Železných prstů, její syn

SVOBODNÍ TRPASLÍCI

Gordislan Perlík, král Zlatotvrze
Barskalín, sytràp (velitel) žadárů (alfský výraz pro Neviditelné)

Lidé

Nedostižný **Rodario,** herec
Rodario Sedmý, herec
Mallenia, bojovnice v hnutí odporu

královna **Wey XI.,** vládkyně království Weyurn zbavená trůnu
princezna **Coïra Weytana,** její dcera
hrabě **Loytan Loytansberk,** weyurnský šlechtic

Enslin Rotha, purkmistr Svážnova
Tilda Bednářová, radní ze Svážnova
Tilman Berbuš, povstalec
Hindrek, lesník
Cobert, jeho nejstarší syn
Ortram, jeho nejmladší syn
Qelda, jeho žena
hrabě **Pawald,** alfský vazal
Wislaf, Gerobert, Vlatin a **Diderich,** Pawaldovi lidé
Frederik, řezník ve Velesvatoňově
Zedrik, strážný u brány ve Velesvatoňově
Uwo, obchodník s rybami ve Velesvatoňově
Arnfried, kovář ve Velesvatoňově
Girín, Lohasbrandem určený místodržící
Rilde, velkostatkářka
Xara, její dcera
Mila, selka
Grolf a **Lirf,** pohůnci
Lombrecht, starý sedlák
Franek, fámulus
Droman, Vot a **Bumina,** dva fámulové a fámula

Ostatní

Aiphatòn, císař alfů
Sisaroth, Tirîgon a **Firûsha,** alfové – trojčata, nazývaná rovněž Dsôn Aklán, bohové z Dsônu (Bhará)
Ùtsintas, alf z Dsôn Bhará
Wielgar, Lohasbranďan
Pashbar, skřet, člen hlídky
Yagur, náčelník ubariu u Zlohráze
Pfalgur, náčelník ubariu u Zlohráze
Fanaríl a **Alysante,** elfové
Ilahín, elf
Fiëa, elfka a jeho manželka

PROLOG

Země za horami,
Černá soutěska,
6491. sluneční cyklus, zima

Ve vzduchu se vznášel pach kostí rozpadlých na prach, ledově chladného kamene a vlhkého mrazivého povětří. Stvoření s dlouhými, tenkými pažemi opatrně vyklouzlo ze stínu skalního výběžku a zamrkalo. Deset kroků před ním se zvedala třpytivá záře a všechno, co bylo za ní, bylo vidět velice nezřetelně. Jako ostatně pokaždé.

Stvoření, které nemělo jméno, si olízlo úzkým zeleným jazykem tlamu připomínající psí čumák, přičemž vycenilo zuby, ostré jako jehly. Potom zasunulo dva ze svých celkem šestnácti prstů pod brnění, pokryté nánosem

špíny, zívlo a poškrábalo se po krátké, tmavé srsti. Trochu si popotáhlo brnění, které mu při chůzi nepříjemně svíralo mužství.

Tvor si s úlevou vydechl a znovu zazíval.

Od východu až do západu slunce musel na příkaz Nejsilnějšího držet hlídku. Měl za povinnost okamžitě nahlásit, kdyby se vzduch přestal tetelit. Úkol se mu vůbec nezamlouval, protože to byla nudná a nevděčná činnost.

Po chvíli se shýbl, zvedl ze země malého žlutého brouka, který chtěl zalézt pod již zpola shnilou stehenní kost, a strčil si ho do pusy. S chutí žvýkal a přitom znovu přemítal nad tím, že si nikdo ze stovek jeho soukmenovců nepamatoval, že by se vzduch někdy aspoň na okamžik *přestal tetelit.*

Zabručel, popošel ke skalní stěně a pomalu se přišoural až ke kraji. V pravé ruce držel rukojeť meče. Byl na něho příliš dlouhý, proto ho lhostejně táhl za sebou po zemi. Kovová čepel pokrytá vrstvou hnědé rzi se zadrhla o kámen, na ostří přibyly další zuby.

Posadil se na zem hned vedle místa, kde se vznášela ta záře, znovu zazíval a hodil po ní kamínkem. Vzduch zasyčel a zaplál, na kratičký okamžik v něm převládlo mléčné zbarvení, připomínající zakalenou vodu. Zakalený vzduch na druhou stranu nic nepropustil. Kamínek se odrazil a přistál mu před špičkami bot. Tvor si povzdechl. Tento rituál vždycky probíhal stejně, celou dobu, kam až mu paměť sahala. Proč házel kamínky, bylo naprosto jasné: nerozpadly se hned ve chvíli, kdy narazily na tetelící se záři.

V dávných dobách nebývala neviditelná bariéra ničím jiným než nezničitelnou zdí. Když se někdo rozběhl a vrazil do ní, tak to sice bolelo, ale nic jiného se nestalo. Potom najednou začala ničit všechno, co s ní přišlo do styku. Když se jí někdo dotkl, zapraskalo to, dotyčného zahalilo ohnivé moře a spálilo ho na prach, který vítr odnesl daleko pryč. Ale za posledních zhruba sedm věků trvalo mnohem delší dobu, než jste po dotyku zemřeli. Ten, kdo byl rychlý a dokázal se záře včas pustit, z toho vyvázl jenom s popáleninami.

Na druhé straně třpytícího se vzduchu byla vidět podivná, vzpřímená konstrukce ze železných kruhů, a když slunce stálo vysoko na obloze, něco se v jejím středu rozzářilo. Čas od času ke konstrukci přibíhali malí, obtloustlí dvojnožci, chvíli kolem ní obcházeli a pak zase zmizeli. Viděl to na vlastní oči, stejně jako mohutné, vysoké hradby s hranatými věžemi, nad nimiž povlávaly pestrobarevné praporce, kterým třpytivá záře zkreslovala obrysy. Věděl však, že jsou dost daleko.

Když si dal pořádnou námahu, mohl spatřit dokonce i dvojnožce, kteří chodili po ochozu pevnosti sem a tam. Vypadali jinak než ti, kteří přicházeli ke konstrukci, aby si ji zblízka prohlédli. I oni určitě měli více než nudný

úkol – přinejmenším do té doby, než vzduch přestane vytvářet vlny, jaké obvykle vídáváte za horkého letního dne.

Na ten okamžik všichni čekali. Nejsilnější stejně jako nesčetné davy jiných, velkých i malých, dvounohých i mnohonohých, ječících duchů, trhačů duší – a taky kordrion! Z něho měl strach dokonce i Nejsilnější, proto tu létající stvůru všichni poslouchali.

Až se vzduch přestane tetelit, otevře se jim nová říše, to jim slíbil Nejsilnější. Říše s čerstvým, chutným masem a obrovskými poklady. Na všechny se dostane. To jim slíbil už i minulý Nejsilnější, stejně jako ten, který byl Nejsilnější ještě před ním.

Tvor těmto slovům už dávno přestal věřit, ale neodvažoval se jim odporovat. Když se někdo postavil na odpor, zemřel. Jeden život nic neznamenal, Nejsilnější velel tisícovkám bezejmenných pěšáků.

Znovu zvedl kámen a bez zájmu jím mrštil k třpytivé záři. Hnědý brouk, velký jako jeho dlaň, který se odvážil vylézt z úkrytu ve skále, byl podstatně zajímavější.

Rychlým pohybem chňapl po hmyzu, vytrhl mu jedovatá tykadla a vysál vnitřnosti, chutnající jako shnilé bobule wanka. S požitkem zamlaskal a odhodil prázdné krovky, potom se sklonil, aby znovu zvedl odražený kámen.

Dlouhé prsty osahávaly zem, nikde ho však nemohly najít.

Nakonec zvědavě zvedl hlavu – a uviděl, že kámen leží nad ním, zalitý slunečním svitem.

Nevěřícně zafrkal, vstal a zadíval se ven: třpytivá záře zmizela!

Neodvažoval se pohnout. Celé tělo ho svědilo. Roztáhl nozdry a začenichal. Tentokrát poprvé ucítil vůni země za třpytivou září bez rušivého filtru. Cítil maso, železo, kamení, do nosu mu pronikaly pachy nejrůznějších tvorů, až byl vzrušením celý bez sebe. Svoboda! Kořist! Maso! A pohádkové poklady!

Podíval se dozadu za sebe, kde byl vchod do podzemní říše, v níž vládl Nejsilnější spolu s kordrionem. Teď by se k nim měl co nejrychleji rozběhnout a podat hlášení, ale… Otočil úzkou hlavu zase dopředu a napřímil dlouhé, špičaté uši. Proč by se tam předtím neodvážil podívat sám, dříve než přijdou i ostatní? Jak to tam asi vypadá bez toho třpytu? Možná si stihne něco ukořistit jenom sám pro sebe, to by stálo za to, ne?

A musí si to tam všechno pořádně prohlédnout, řekl si v duchu, aby mu ostatní uvěřili, až jim o tom bude vyprávět. Jinak by se asi musel bát, že kdyby jim nedokázal ty končiny na druhé straně třpytivé přehrady přesně popsat, budou si o něm všichni myslet, že je lhář. A se lháři se zacházelo stejně jako s těmi, co se postavili na odpor. To byl *velice* dobrý důvod, aby se hned na místě nerozběhl za Nejsilnějším, a samotná kořist byl důvod ještě lepší.

Tvor opatrně postupoval krůček za krůčkem, až vyšel ze stínu skalního výběžku a zastavil se na místě, kde na něho dopadaly sluneční paprsky.

Naděje, že si potají něco naloupí, v něm rychle odumřela. Sám nikdy nepřekoná mohutné opevnění, k tomu bude potřebovat pomoc Nejsilnějšího i kordriona. Bude to tvrdý oříšek… Tentokrát jeho pohled nezkresloval tetelící se vzduch a hranaté věže vypadaly ještě nedobytněji, než když se na ně díval přes bariéru. Hradby překazily jeho sny o získání tučné kořisti, bohatství a žrádla. O takovém umění, s jakým byly kamenné zdi pevnosti opracovány, mohl on a jeho soukmenovci jenom snít.

Nezůstal však nezpozorován. Najednou zaslechl řinčení nesčetných zbraní, rozčilený křik stvoření pobíhajících po ochozech pevnosti a hlasité zlověstné troubení rohů.

Okamžitě se přikrčil, zmocnil se ho strach.

Rychle se snažil všechno si zapamatovat, včetně barev a vzorů namalovaných na korouhvích, potom se otočil a rozběhl se ke skále. Vtom utržil ránu do zad, která ho srazila k zemi, meč mu vyklouzl z prstů.

Nemohl se pořádně nadechnout, odplivl si a uviděl, že mu z úst kape vlastní zelená krev! Teprve potom ucítil v celém těle bolest, vycházela odněkud z míst kolem kříže.

Hlasitě zavyl a zabědoval, pokusil se dosáhnout rukou na záda a prsty nahmatal tenký dřevěný dřík.

Se zasyčením přilétla zprava nějaká věc, zavrtala se mu do čenichu, rozdrtila dlouhou, tenkou horní čelist a prohloubila jeho muka. Tvor kvílel stále hlasitěji a hlasitěji, nářek však přestal, jako když utne, protože najednou přilétl z nejrůznějších stran celý tucet šípů a provrtal tělo nebohého nešťastníka.

Šípy mu přišpendlily jednu paži k boku, ale tvor jen zachrčel a plazil se dále. Musí podat zprávu Nejsilnějšímu a ten pomstí jeho smrt. Útok musí začít co nejdřív!

Když se doplazil do stínu skály a minul místo, kde se vzduch obvykle začínal tetelit, pocítil úlevu. Teď už si byl jistý, že se mu podaří podat hlášení.

Vzduch, který dýchal, znenadání změnil pach.

Navzdory tomu, že měl rozdrcený čenich, zalitý navíc spoustou krve, zřetelně vycítil změnu: bylo to jako chviličku před tím, než udeří blesk. Kolem něho se s praskáním kupily neviditelné vlny energie.

Zakňučel strachem, zabořil ruku do špíny, prachu a rozpadlých zbytků kostí, povalujících se na zemi, aby se mohl odrazit a odplazit dále…

Právě v tom okamžiku opět vzplála magická přehrada a hravě přesekla jeho tělo v pase na dvě poloviny.

Z hrdla se mu vydralo poslední pronikavé zaječení, potom zemřel. Nohy sebou ještě krátce zaškubaly, pak i ony zůstaly nehybně ležet na zemi.

* * *

„Vraccasovi budiž vzdán dík a chvála! Štít už je zase na místě!“ Boïndil Dvojčepel, jemuž přátelé i nepřátelé díky zuřivosti, která ho v boji zpravidla popadla, často říkali Pruďas, pozoroval místo, kde tvor skonal. Odložil dalekohled na kamenné cimbuří a zadíval se na mihotající se deštník vyvolaný magickou energií, halící Černou soutěsku. „Zdá se, že artefaktu docházejí síly.“ Tázavě pohlédl na Godu. „Můžeš mi k tomu říct něco víc?“

Stál s milovanou družkou na severní věži pevnosti Zlohráz, která se tyčila v blízkosti Černé soutěsky již dvě stě jednadvacet cyklů.

Obdélníkové zdi pevnosti, kterou společně vybudovali trpaslíci, podskalané, ubariu a lidé, obklopovaly ze všech stran Černou soutěsku. Tyčily se do výšky třiceti kroků a v nejširších místech dosahovaly tloušťky patnácti kroků. Pevnost byla vybudovaná sice prostě, ale s nepřekonatelným mistrovstvím. Vzájemná součinnost různých národů napomohla vzniku něčeho jedinečného, přestože hlavní podíl na stavbě pevnosti měli trpaslíci. Pruďas byl na stavbu nesmírně pyšný. Runy na věžích vzdávaly chválu Vraccasovi, Ubarovi i bohyni Palandiell.

Na širokých ochozech, na věžích i v patrech pod zastřešenými plošinami stály katapulty, které mohly v případě potřeby chrlit kameny, šípy i oštěpy. V komorách bylo uskladněno dostatečné množství munice, aby obránci mohli bez obav čelit i stonásobné přesile. Nadto ve Zlohrázi trvale sídlila posádka čítající dva tisíce bojovníků, která mohla kdykoliv sáhnout po zbraních a odrazit vojska temnot.

Ale po celých dvě stě jednadvacet cyklů nebylo ničeho takového zapotřebí.

Stvůra, která před nimi vykrvácela na zemi a teď jen nehybně ležela, byla první tvor, kterému se podařilo uniknout z vězení. Půl míle dlouhý a sto kroků široký pás, jenž se ponuře zařezával do krajiny, narušoval krásu širokého okolí a výrazně označoval místo, odkud by se mohlo vyhrnout na povrch zlo, kdyby mu nestála v cestě magická bariéra a pevnost.

Goda se podívala na válečníka – statného trpaslíka z kmene Druhých, který měl obrovské zkušenosti z nejrůznějších bitev. V nich si vydobyl takovou slávu, že byl jmenován velitelem všech jednotek, tvořících posádku pevnosti. Naklonila hlavu na stranu, zpod čepice jí vykukovaly světlé vlasy.

„Máš *strach,* že se štít zhroutí, nebo v to *doufáš?*“ Na rozdíl od Pruďase, který měl na sobě kroužkovou košili vyztuženou železnými destičkami, byla

Goda oblečená do dlouhých, světle šedých šatů. Byly prosté, bez jakýchkoliv ozdob, jenom opasek byl prošívaný zlatými nitěmi. Goda dokonce ani neměla za opaskem dýku, naprosto jednoznačně dávala najevo, že se do budoucna nehodlá zapojovat do bitev vedených klasickými zbraněmi. Její zbraně měly magickou podstatu.

„Ohó, z toho, co číhá v Černý soutěsce, nemám strach! Nemůže to být o moc horší než to, co řádí ve Skrytý zemi," zabručel Pruďas a předstíral, že se ho její poznámka dotkla. Přejel si rukou po černých vousech, mezi nimiž probleskovaly široké pramínky šedí a stříbrem prokvetlých chlupů a prozrazovaly tak trpaslíkův pokročilý věk. Celkem vzato byl v nejlepších letech svého života. Pruďas obdařil Godu posmutnělým úsměvem. „A já se nikdy nevzdal naděje, od tý doby, co se *on* vydal na druhou stranu." Otočil hlavu a odhodlaně se zadíval před sebe k ústí Černé soutěsky, které bylo nejasně vidět za štítem. „Proto tady tvrdnu. U Vraccase, kdybysem jenom tušil, že je tam někde hned za štítem, hned bysem se mu rozběhl na pomoc! Se vším, co bych tu dal dohromady." Udeřil oběma pěstmi do cimbuří.

Goda pohlédla k artefaktu, který kolem soutěsky utkával neproniknutelnou sféru. Tyčil se nad vstupem do Černé soutěsky a skládal se ze čtyř vzpřímených, do sebe navzájem propletených železných kruhů, které v náznaku připomínaly kouli o průměru dobrých dvaceti kroků. Na kovových okruzích se nacházely runy, znaky, zářezy i jednotlivé, samostatně ležící body. Nesčetné vzpěry vedly do středu, kde byl umístěn úchyt zdobený různými symboly. A právě v něm spočíval zdroj moci artefaktu. Získával sílu z diamantu, v němž byly uložené nesmírné zásoby magické energie.

V drahém kameni se však objevovalo stále více prasklin, při každém oběhu v něm přibyla další. Hlasité praskání, které vznik praskliny doprovázelo, se odráželo od zdí pevnosti. Teď už o tom věděl každý voják.

„Nedokážu říct, kolik prasklin ještě diamant snese," prohodila Goda tiše a stáhla obočí. „Mohl by se rozpadnout každým okamžikem, ale může taky vydržet celé cykly."

Pruďas si povzdechl a kývnutím pozdravil stráže, které je míjely. „Co tím myslíš?" zabručel a přejel si oběma rukama po vyholených spáncích, poté si urovnal tmavý cop, který byl stejně jako vousy protkán stříbrnými pramínky a visel mu na zádech až k opasku. „Nemůžeš to říct jasněji?"

„Myslím tím to samé jako vždycky, když se mě na to zeptáš, manželi: já prostě nevím." Goda mu prominula nevrlý tón, protože dobře věděla, že za něj můžou starosti. Starosti, které se táhnou už déle než dvě stě padesát cyklů. „Možná by ti na tuto otázku mohl dát odpověď Lot-Ionan."

Pruďas ze sebe vyloudil krátké, tvrdé a neradostné pousmání. „Já vím, co by mi asi tak mohl dát, kdybysme se dnes potkali. Nejspíš by mi namířil

mezi oči a prásknul po mně nějakým zničujícím kouzlem.“ Uchopil vraní zobák, kterým se svého času ohánělo v bitvách jeho dvojče Boëndal Páka, přehodil si ho přes rameno a vydal se na obchůzku po ochozu. Zbraň s dlouhou násadou, na jejímž konci byla na jedné straně plochá hlavice a na druhé zahnutý trn, dlouhý jako loket, používal na Boëndalovu počest. Když se statný trpaslík rozmáchl vraním zobákem, neexistovala zbroj, která by mu odolala.

Goda se vydala za ním. Byl čas dokončit obchůzku.

„Napadlo by tě někdy, že budeme muset strávit v Zemi za horami tak dlouhou dobu?“ zeptala se muže zamyšleně.

„To by mi nikdy nepřišlo na rozum, stejně jako to, že by se poměry ve Skrytý zemi mohly tak zgruntu změnit,“ odpověděl Pruďas. Goda se trochu zarazila, proč je její druh, s nímž před mnoha a mnoha cykly vstoupila do manželského svazku, tak zadumaný.

Jejich láska zplodila sedm dětí, dvě dívky a pět synů. Artefaktu nijak nevadilo, že jeho ochránkyně už dávno přišla o panenství, jen když si zachovala čistotu duše. A Goda si tuto čistotu uchovala. Do jejích myšlenek neproniklo nic zlého, nebylo v nich místo pro zákeřnost, lest a touhu po moci.

Dala to jednoznačně najevo už tím, že se odvrátila od Lot-Ionana a nenásledovala ho jako několik jiných zaslepenců. Tímto rozhodnutím si však vytvořila mocného nepřítele. „Nemyslíš, že by bylo na čase, aby ses vrátil do Skryté země a pomohl jim? Víš, že na tebe čekají. Na posledního velkého hrdinu všech trpasličích kmenů ze slavných cyklů v dějinách našeho národa.“

„A tebe bysem tu měl nechat samotnou, zrovna když se artefakt může rozpadnout? A předat velení nad pevností někomu jinýmu?“ Pruďas energicky potřásl hlavou. „Nikdy! Jestli se ty potvory a stvůry vylejou z Černý soutěsky, musím tu být, aby sem je spolu s tebou, našima dětma a bojovníkama zastavil.“ Objal ji rukou kolem ramen. „Kdyby se ještě i tohle zlo přelilo do Skrytý země, nikdo by už neměl naději. Nikdo, bez ohledu na to, k jakýmu národu patří.“

„Proč zakazuješ Boëndalinovi, aby se vydal k našemu lidu? Místo tebe!“ ponoukala ho jemně. „Dal bys tak dětem kováře aspoň signál…“

„Boëndalin je příliš dobrý bojovník,“ přerušil ji Boïndil. „Potřebuju ho tu, aby mi cvičil vojáky.“ Do pohledu se mu vloudila přísnost. „Žádnej z mých potomků, ani syn, ani dcera, mě neopustí, jedině v případě, že bysme zasypali Černou soutěsku jednou provždy a zalili ji roztavenou ocelí.“

Goda si povzdechla. „Dnes zrovna nemáš jeden ze svých nejlepších oběhů, Pruďasi.“

Boïndil se zastavil, položil vraní zobák na zem a uchopil ji za ruce. „Promiň mi, ženo. Ale rozčiluje mě, když se musím dívat, jak se štít rozpadá, a když si uvědomím, jak dlouhou dobu jsme potřebovali, než jsme ho obnovili. Potom mě to svádí k tomu, že rychle zapomenu na spravedlnost.“ Nejistě se pousmál a pohledem ji požádal o prominutí. Goda mu úsměvem dala najevo, že mu odpouští.

Došli ke věži a sjeli dolů výtahem, pracujícím pomocí protiváhy, pevných lan a navíjecích bubnů.

U brány pevnosti na ně již čekala stovka po zuby ozbrojených ubarijských válečníků.

Pruďas si pohledem změřil tváře bojovníků. Přestože je vídával už tolik cyklů, stále ještě mu ubariu připadali cizí. Představa, že by měl uzavřít hluboké přátelství s národem, který ho mátl přílišnou podobou se skřety, a nadto ho ještě přesahoval vzrůstem, mu nebyla příliš po chuti.

Oči ubariu zářily světle rudým třpytem jako malá slunce. Na rozdíl od Tionových stvůr na sebe tito bojovníci dbali a lišili se od nich i chováním a smýšlením, protože se odvrátili od zla a krutosti vůči jiným bytostem – jak alespoň neustále tvrdili podskalané, trpaslíci ze Země za horami…

A ačkoliv nikdy neměl sebemenší důvod k pochybnostem, přesto Pruďas ani tak nedokázal překročit vlastní stín a dívat se na ně jako na rovnoprávné přátele. Měl k nim jiný vztah než jeho žena a děti. Pro něho zůstali ubariu provždy pouhými spojenci.

Goda do něho jemně strčila a vytrhla ho tím ze zamyšlení. Boïndil věděl, že jeho předsudky nejsou opodstatněné, ale nemohl proti tomu nic dělat. Vraccas vštípil všem trpaslíkům ve Skryté zemi nenávist vůči skřetům i ostatním Tionovým stvůrám. Ubariu prostě měli smůlu, že vypadali jako stvoření zla – a přesto je nebylo možné opomenout, když se jednalo o bránění východu z Černé soutěsky.

Pruďas dal strážným u brány znamení.

Zaznělo několik hlasitých povelů, silné paže uvedly do pohybu řetězy a lana kladkostrojů a roztočily těžká ozubená kola, tvořící otevírací mechanismus. Masivní brána, jedenáct kroků vysoká a sedm kroků široká, se se železným skřípěním vysunula a vytvořila průchod, jímž kolona bojovníků vyšla ven a dala se na pochod k artefaktu.

„Dneska si posvítíme na okraje po celý délce štítu,“ podotkl Pruďas k ubarimu, kráčejícímu těsně vedle něho, jenž slyšel na jméno Pfalgur. „Věřím, že ty bestie by byly schopný vyhrabat v podzemí nějakou chodbu, kterou by štít obešly. Ty povedeš jednu půlku bojovníků, já druhou. Začnu u artefaktu, ty můžeš se svým oddílem taky hned vyrazit.“

„Rozumím, generále,“ pronesl ubari hlubokým hlasem a předal rozkaz dál.

Kráčeli mělkou proláklinou, v jejímž středu se nacházela Černá soutěska. Okraje měla hladké a černé jako barevné sklo, vpravo a vlevo z ní vycházely příkré stezky, končící před ochrannou sférou.

Pruďas zamířil doprava k artefaktu, ubari se se svým oddílem pustil opačným směrem.

Zatímco Goda dalekohledem důkladně kontrolovala diamant a každičkou, i tu nejmenší drobnost na konstrukci, kolem níž se rozkládala stejná ochranná vrstva energie jako kolem soutěsky, došel Pruďas k mrtvole stvůry, která přednedávnem pronikla ze soutěsky ven. Na této straně ochranného štítu ležely šeredné, tenké nohy, obuté do těžkých holínek. Trpaslík nevěřil, že by se tvor v nich dokázal pohybovat jinak než pomalým šouráním. Za štítem mlhavě rozeznával trup, provrtaný několika šípy. Nazelenalá krev se kolem něho rozlila do několika loužiček a malých potůčků.

„Sviňáku," pronesl tiše a nakopl levé lýtko mrtvého tvora. „Svoboda ti přinesla smrt." Obrátil pohled vzhůru a zadíval se do soutěsky. „Byls tam sám, když jsi poznal, že štít zeslábl, nebo ne?" zeptal se tlumeně, jako by mu stvůra mohla i po smrti rozumět.

„Boïndile!" zaslechl, že ho Goda volá a že v jejím hlase zaznívá špatně skrývané rozrušení.

Zdálo se, že s diamantem není něco v pořádku! Právě se k ní chtěl otočit, když se ho zmocnil pocit, že v temnotách za štítem zahlédl pohyb.

Pruďas strnul a nehybně zíral do černé temnoty.

Silou, která ze sféry vyzařovala, se mu naježily krátké vousy pod nosem. Nebo že by se ho zmocnil nedobrý pocit?

„Boïndile, tak už sem přece pojď!" ozvala se znovu jeho žena. „Musím ti něco…"

Pruďas zvedl pravou ruku, aby naznačil, že ji slyšel. Trpaslíkovy hnědé oči těkaly sem tam, snažily se v příšeří vypátrat stínové obrysy tvorů, kteří tam možná pobíhali.

Znovu postřehl, jak se za štítem někdo mihnul, od jednoho skalního výběžku k druhému, hned potom další a za ním ještě jeden!

Nebylo nejmenších pochyb, že se kolem štítu plíží další monstra. Cítí snad, že se bariéra rozpadá? Že by bestie se svými vyvinutějšími smysly byly nakonec proti nim ve výhodě?

„Chtěl bych…" křikl přes rameno a překvapením se zarazil. Opravdu tam zahlédl *trpasličí helmu?*

„Proklatý zkreslení!" ulevil si hlasitě a popošel o krok dopředu. „Tungdile!" zaryčel Pruďas hlasem naplněným nadějným očekáváním a stoupl si nebezpečně blízko ke sféře. V těchto místech bylo slyšet, jak štít tiše šelestí, chvíli zaznívaly jasnější tóny, hned nato temnější. „Vraccasi, dej,

aby mě oči neklamaly,“ modlil se a málem položil ruku přímo na štít. Polkl, měl pocit, že ještě nikdy neměl tak sevřené hrdlo jako právě teď.

Vtom se ze stínů vynořil bledý spár, široký jako tři pevnostní brány vedle sebe, a plnou silou udeřil do sféry. Ozval se tupý úder a země se zachvěla.

Pruďas zaklel, uskočil dozadu a reflexivně se rozmáchl vraním zobákem. Ocel narazila na bariéru, nezůstalo tam však po ní ani škrábnutí. „Kordrion se vrátil!“ zaryčel a s pochmurným uspokojením zaznamenal, že výstražné rohy na ochozech začaly bez otálení volat obránce ke katapultům. Nekonečná cvičení se přece jen vyplatila.

Bledý spár se sevřel, dlouhé drápy přejely po vnitřní straně štítu, až od nich odletovaly jasně žluté jiskry. Hned poté se stáhl zpátky a ke štítu se přivalila vlna bílého ohně, jako voda zalila celou bariéru a rovnoměrně se rozšířila do všech stran.

Plameny Pruďase oslepily, zacouval zpět k artefaktu, ale neotočil se. „Štít už dlouho nevydrží,“ zavolal na Godu. „Ty bestie to vědí a shromažďujou se za bariérou!“

„To ten diamant!“ zakřičela na něho Goda. „Rozpadá se!“

„Cože? Vraccasi, teď ne!“ Konečně se mu zase vrátil zrak. Za stěnou mocné energie stály nejpodivnější stvůry a oháněly se zbraněmi! „Ach ne, vy odporný…“

Většina z nich se podobala tvoru, kterého bariéra přesekla vpůli. Vedle nich tam však byl nespočet dalších, jiných stvůr, ty byly mnohem silnější a statnější, jejich vzhled naháněl strach. Žádná noční můra by nevykouzlila nic děsivějšího.

„U Vraccase!“ vyrazil ze sebe a hluboce litoval, že se mýlil. Jeho přítel se tam nikde neobjevil. Udělil ubariu strohé rozkazy, ti se rozdělili a obklopili artefakt tak, aby mohli Godu v případě nutnosti chránit. Bojovníci vytvořili neprostupnou zeď z těl, železa a štítů, před nimi se jako strnulá obranná chapadla naježila kopí. Pruďas se obrátil a uviděl, že Goda přiložila ruku ke třpytícímu se štítu. „Co se stalo?“ zavolal na ni.

Goda byla bledá jako stěna. „Z diamantu… právě vypadl úlomek,“ zadrmolila koktavě. „Nemůžu tomu zabránit…“

Zaznělo hlasitě zapraskání, připomínající pukající ledy. Všichni se okamžitě ohlédli a zadívali na diamant. Rázem nabral temnou barvu, ve středu diamantu se vytvořila zřetelně viditelná puklina, bariéra pronikavě zabzučela, její záře začala komíhat. Na krajích diamantu se postupně uvolňovala jedna vybroušená plocha za druhou a padala k zemi. S diamantem byl konec.

„Zpátky!“ nařídil Pruďas. „Musíme se vrátit do pevnosti! Tady nemůžeme zůstat.“ Popadl Godu za ruku a rozběhl se. Už mnoho cyklů chápal, jaký je rozdíl mezi odvahou a šílenstvím, kterému v minulosti

zpravidla propadl, když se ocitl v boji. Tuto tvrdou lekci museli zvládnout i jeho synové. Ti po něm také zdědili záchvaty šílenství, i když to nebylo dědictví, na které by byl právě pyšný.

Ubariu vyrazili za nimi a drželi se na jejich úrovni, ačkoliv pro urostlé bojovníky by nebylo nic snadnějšího než nechat trpaslíky několik délek za zády. Godu, která nedokázala odtrhnout pohled od artefaktu, vlekl manžel za sebou.

Diamant se rozpadl. Jeho zánik byl doprovázený pronikavým zábleskem světla a ohlušující ránou. Detonace brachiální silou rozmetala konstrukci na kusy. Části rovně stojících železných kruhů se utrhly a s pískáním proletěly několik kroků vzduchem, než dopadly na zem, kde se zavrtaly hluboko do země. Goda postřehla, že jejich konce rudě žhnuly. Explozi musel doprovázet nesmírný žár.

Zároveň se rozpadla bariéra kolem Černé soutěsky!

Maga zřetelně cítila armádu bestií, nyní zde již nebyla nepřekonatelná hráz, která by se jim postavila do cesty. Vítr k ní přivál neuvěřitelný zápach, směsici výkalů, staré krve a zkysaného mléka. Vzduchem vířila šedobílá mračna prachu a kostní moučky, před ponurými skalními stěnami vypadala jako mlha, a z těch se vynořovaly jednotlivé postavy.

Za armádou bestií se ze soutěsky vysouvala bledá lebka kordriona, na první pohled by si ho leckdo spletl s drakem. Na hlavě a zádech se mu tyčily mohutné rohy a trny. Čtyři horní oči si zkoumavě měřily zdi pevnosti, jako by se kordrion snažil odhadnout, co se jemu a jeho služebníkům může postavit do cesty. Dvěma modrýma očima pod dlouhou, kostnatou tlamou pozorně sledoval prchající ubariu a trpaslíky.

„Vraccasi!“ vyklouzlo Godě, která sbírala magické síly, aby byla připravena k obraně. V první řadě drobnějších stvůr objevila helmu, jakou obvykle nosí děti kováře.

Potom před řady bestií předstoupil trpaslík, navlečený od hlavy až k patě do zbroje vytepané z tionia. Byla vyložená třpytivými intarsiemi, které se postupně rozzářily, jedna po druhé. Stvůry mu uctivě udělaly místo.

Trpaslík držel v pravé ruce zbraň, která byla jak ve Skryté zemi, tak i v Zemi za horami opředena nesčetnými legendami. Byla černá jako nejčernější stíny, čepel byla o něco delší než lidská paže. Jedna strana čepele byla mohutnější, osázená dlouhými tenkými hroty připomínajícími hřeben, druhá strana se zužovala jako meč.

„Krvežíznivec,“ zašeptala Goda a zastavila se.

Pruďasovi nezbylo nic jiného, i on se musel zastavit. Ohlédl se – a strnul. Najednou neměl slov.

Trpaslík ve zbroji barvy noci přiložil levou ruku k hledí přílby a vysunul je nahoru. Pod ní se objevila dobře známá tvář se zlatou klapkou přes oko,

její rysy však zůstaly tvrdé a neúprosné. Chladný, krutý úsměšek v sobě nesl příslib smrti. Potom pozvedl zbraň a rozhlédl se na obě strany, doleva i doprava, aby pohledem povzbudil spolubojovníky. Stvůry okamžitě začaly řvát.

„Vraccasi, stůj při nás! On se vrátil!“ zašeptala Goda zděšeně. „Vrátil se jako velitel armády zla!“

Právě v tu chvíli zazněly ze soutěsky pronikavé tóny rohů, které ozvěna donekonečna opakovala. Kordrion otevřel tlamu a vztekle zařval.

I

Země za horami,
Černá soutěska,
6491. sluneční cyklus, zima

Pruďas upřeně zíral na dlouho pohřešovaného a toužebně očekávaného přítele, který nyní stál v čele obrovské armády zplozenců zla. S černou zbrojí na těle, Krvežíznivcem v ruce a výrazem železného odhodlání ve tváři na něho Tungdil působil dojmem, jako by pro něj nikdy nikde nebylo lepší místo. *Jako by mu bylo šité na míru.*

„Ale to nemůže být pravda!“ vykřikl nechápavě. „To není on! Vraccas je mi svědkem: *ten tam* není Tungdil!“ Bezradně se podíval na Godu. „To není on,“ opakoval, jako by musel přesvědčit sám sebe. „Je to šálení, aby nás tím

zmámili a nahnali nám strach.“ Zoufalství nahradil nesmírný vztek. Pruďas zvedl vraní zobák, šílenství se ho po dlouhé době zmocnilo s neobvyklou silou a trpaslík neměl v úmyslu s ním bojovat. „Půjdu tam a rozsekám tu stvůru na cucky.“

Tentokrát bylo na Godě, aby ho chytila. „Ne, Boïndile!“ Odvážně se mu postavila do cesty, oběma rukama sevřela jeho obličej a zadívala se mu do hnědých očí, v nichž jiskřilo šílenství a odkud vycházel jeden blesk za druhým. „Poslouchej mě, muži, teď na to není správná doba. Musíme se vrátit do pevnosti. Na otevřeném prostranství…“

Další slova pohltilo skřípění a rachocení katapultů. Přes ubariu a trpaslíky přeletělo mračno kamenů, šípů a oštěpů. Oblak začernil zimní slunce a na krátkou chvíli vrhl stín na hrstku obránců před bránou, než zapadl do Černé soutěsky.

Odtamtud k nim dolehlo kovové bubnování, jak železné hroty prorážely štíty, helmy a zbroje, do zvuků nárazů se mísilo ječení zasažených. I to však téměř zaniklo v rachocení střel, dopadajících do první linie bestií. Všechno dohromady vytvářelo impozantní hluk bitvy a ve vzduchu se zanedlouho vznášel pach krve.

Goda věděla, že to je pouze počátek mnohem horších věcí. Brzy se i hlasy obránců pevnosti rozezní v chorálu smrti.

„Pojď se mnou,“ požádala Pruďase a políbila ho na čelo, zatímco nad nimi neustále přelétaly střely. Kouřící zápalné koule s prskáním stoupaly do výše a rozpadávaly se na výčnělcích strmých svahů lemujících Černou soutěsku, spršky hořící kapaliny zalévaly nestvůry i rozzuřeného kordriona.

Trpaslice měla dojem, že cítí, jak z Boïndila konečně opadává napětí, a tak ho pustila. Ten ji však okamžitě odstrčil stranou a vyřítil se s hlasitým řevem a vysoko zvednutým vraním zobákem na nepřátele.

Godu tím zcela zaskočil, trpaslice spadla na zem. „Ne!“ vykřikla zděšeně a marně se ho snažila chytit a zastavit. Otočila se. „Yagure, za ním! Chraňte ho!“ nařídila veliteli ubariu. Ubariu neváhali a okamžitě se rozběhli za generálem, aby ho podpořili v boji. S ohledem na počet nepřátel to nebyl snadno řešitelný úkol.

Goda se zvedla a začala hromadit magické síly, aby manželovi mohla z bezpečné vzdálenosti pomáhat.

* * *

Pruďas neměl čas ani chuť přemýšlet.

Díval se na svět přes krvavě rudou masku a jediné místo široko daleko, které jasně viděl, byla odporná falešná napodobenina jeho nejlepšího přítele

Tungdila. Takovou potupu si nemohl nechat líbit. *Ty nesmíš být Tungdil! Nesmíš být na jejich straně!*

V uších mu hučelo, jenom tlumeně vnímal zvuky, které ho obklopovaly ze všech stran. Nutkání zničit tu iluzi a poté se vrhnout na zbylé nepřátele a rozsekat je na kusy mu zcela zatemnilo rozum. Na bojovníka jeho ražení, jemuž v žilách tepala krev žhavější než roztavená skála v podzemních horských kanálech, to bylo příliš silné pokušení. A on sám v tuto chvíli navíc neměl nejmenší chuť ovládat se.

Vedle něho dopadaly po obou stranách k zemi oštěpy a šípy, které neměly dostatečný dostřel. Posádka pevnosti Zlohráz se držela rozkazů velitele, který sám porušil všechna svá nařízení. Pustil se do boje na otevřeném poli místo toho, aby se spolehl na bezpečné hradby a tam dorážející bestie odrazil. To byl vrchol šílenství.

Pruďas se přiblížil na vzdálenost necelých deseti kroků k nepřátelské linii, která se zatím ani nepohnula a nehybně vyčkávala u východu ze soutěsky.

Bestiím přibývaly další a další posily. Stvůry se hrnuly k východu. Nevšímavě přelézaly těla padlých a okamžitě hasily planoucí ohně pískem a rozdrcenými kostmi. Jakmile některá z nich padla, v mžiku se ze soutěsky vynořila jiná šeredná obluda. Zdálo se, že se tu nashromáždily nespočetné hordy bestií. Stala se z toho nekonečná líheň odporných stvůr.

Čeho si však Pruďas zcela jasně všiml, byla skutečnost, že se nepřátelé zdržují v uctivé vzdálenosti od falešného Tungdila. Jako by ho obklopoval neviditelný zvon, zrozený z úcty a strachu. „Ať seš, kdo seš, já tě zničím!“ S hlasitým, vzteklým výkřikem se rozmáchl vraním zobákem nad hlavou.

Dvě modré oči na spodní straně kordrionovy tlamy se upřeně zahleděly nejdříve na trpaslíka a hned poté na černě oděného Tungdila. Tungdil se právě v tu chvíli odvrátil od Pruďase a natočil se k obrovité stvůře, runy na Krvežíznivci se jasně rozzářily.

Tvor zachrčel, v jeho hlase zazníval divný podtón… že by strach?

Dříve než se Boïndil stačil prodrat dopředu, vyskočil Tungdil na jednu z mrtvol a z ní přeskočil na další. Tam nahmátl ratiště oštěpu, zabodnutého do jedné z bestií, odrazil se a mohutným skokem se přenesl na velký kámen, který tam dopadl z pevnostního katapultu. Z něho se hbitě přesunul na druhý, pak na třetí a dál a dál. Počínal si, jako když člověk chce suchou nohou přejít přes potok, akorát že vedle kamenů si trpaslík vypomáhal především hlavami bestií. Rychle se dostal do těsné blízkosti krátkého krku číhajícího kordriona, stvůra pronikavě zasyčela a ucouvla.

Pruďas už nedokázal zadržet ránu, k níž se rozmáchl, a tak vraním zobákem prostě švihl po hlavě bestie, která se k němu rozběhla. Připomínala mu křížence nepřirozeně velkého hada a tlusté sviňuchy, jemuž někdo přidal

kraťoučké paže gnóma. Tvorovi však nečinilo potíže ohánět se mečem a štítem, ovládal je s nečekanou lehkostí.

Plochá strana vraního zobáku rozdrtila štít i tenkou paži, která ho držela, prorazila žebra a zatlačila hrudník hluboko dovnitř do těla. Bestie padla mrtvá do prachu.

Na Pruďase se okamžitě vyřítili další nepřátelé, trpaslík je udržoval krouživými pohyby zbraně v náležitém odstupu a velkoryse mezi nimi šířil zkázu, smrt a zranění. Přitom nespouštěl oči z domnělého Tungdila. Stále ještě se odmítal smířit s představou, že se skutečně jedná o jeho spolubojovníka ze starých cyklů, zmocnily se ho však pochybnosti a jeho přesvědčení se začínalo drolit. *U Vraccase, co tu vlastně dělá?*

Najednou se vedle něho objevil Yagur s oddílem ubariu, kteří mu v boji proti zplozencům zla stanuli po boku. Bestie navzdory obrovské početní převaze dále vyčkávaly a čekaly na rozkaz, aby jako jednolitá masa vyrazily do útoku a vrhly se proti hradbám pevnosti. Na obránce zaútočilo jen několik jedinců, kteří za to zaplatili životem. Od přetěžkých štítů ubariu se šípy pouze odrážely, jiné se zastavily ještě v letu a neškodně dopadaly na zem. Godina magie.

„Musíme zpátky, generále!“ dožadoval se Yagur ústupu a divokou ranou rozpoltil jednoho z nepřátel od klíční kosti až k pupku. Pak znovu probodl klesající tělo, ostří se přitom zabořilo do dalšího nepřítele, stojícího těsně za umírajícím. Téměř ve stejnou chvíli k nim dorazila druhá patrola ubariu a výrazně zvýšila bojovou sílu obránců.

Pruďas se zadíval na trpaslíka v černé zbroji, jenž uchopil Krvežíznivce oběma rukama a protnul jím kordrionovo tělo. Podivně zformovaná čepel pronikla nezdravou, šedavě bílou kůží a z těla obludy vytryskl široký proud krve.

Kordrion zařval. Zvuk jeho hlasu Pruďase ochromil doslova od hlavy až k patě. Nebyl sám, i ostatní souboje najednou ustaly a stejně tak se mohutným duněním otřásla celá Černá soutěska.

Všechno strnulo…

…až na trpaslíka ve zbroji z tionia!

Rázně sklapl hledí helmy a neohlížel se na krev, která všude kolem něho stříkala.

Přece jen je to on! Jenom čekal na nejvhodnější okamžik, aby se k nám přihlásil! Pruďas si přestal lámat hlavu otázkou, jestli před ním opravdu stojí pohřešovaný přítel. Z celého srdce si přál, aby to byla pravda. Když si připomněl trpaslíkovo hrdinské, nezištné jednání, tak útok na kordriona jednoznačně odpovídal typickému chování dávného spolubojovníka v nesčetných bitvách o Skrytou zemi. Opravdu se k němu dokonale hodil. A na dotaz, proč Tungdil nosí zcela jinou zbroj než dřív, takovou, která se čím dál

víc podobala Djerůnovu brnění, se určitě dočká správné odpovědi. Na tuhle otázku i na všechny ostatní. *Až bude po boji.*

Když však Tungdila zahalil bílý oheň rozběsněného stvoření a trpaslík zmizel uprostřed pronikavě žhnoucí koule, musel se s ním Boïndil v duchu rozloučit. Trpaslík moc dobře věděl, co takové rozžhavené plameny dokáží, přestože od bitvy, kdy se s nimi setkal poprvé, uplynulo více než dvě stě padesát cyklů. I kdyby zbroj z tionia vydržela, tak horko uvnitř brnění bohatě stačí k tomu, aby se v něm trpaslík zaživa usmažil. V paměti se mu vynořil obraz zabitého bratra, dvojčete…

„Ne!“ zařval Pruďas zoufale a zarazil dalšímu protivníkovi dlouhý, zahnutý konec vraního zobáku skrz helmu přímo do hlavy. Ozvalo se hlasité prasknutí, potom se špice trpaslíkovy zbraně vynořila z hrudníku kousek pod krkem. Boïndil strhl mrtvého na zem, opřel se mu pravou nohou o rameno a vyškubnul dlouhý konec zbraně z odporné tváře zabité bestie. „Vraccasi, nedopusť, abych ho ztratil právě ve chvíli, kdy jsem ho konečně našel!“

Ohnivá koule zprůhledněla a změnila se na oblak, jímž prosvítal černý obrys. Jak se zdálo, Tungdil útok přežil!

Trpaslík v černé zbroji poklesl na koleno, Krvežíznivce držel plochou stranou přímo před sebou, aby si chránil obličej, druhou ruku schoval za záda. Když záplava plamenů opadla, pružně se odrazil do výše a začal bodat zbraní do spodních očí zaskočeného kordriona.

Jedno oko Tungdil dostal. Ozvala se rána, jako když se roztrhne kožený váček, který jeho majitel naplnil k prasknutí.

Z oka se vylila modrá voda, za níž se okamžitě začala řinout černá krev. Z poraněného místa vyhřezly šlachy a žíly, tlusté jako lidská paže, a pak vytryskla další záplava krve. Stvůra se svíjela bolestí.

Pruďas nemohl uvěřit tomu, co právě viděl: kordrion se stáhl zpátky do soutěsky, z otevřených ran na hlavě a v boku se mu valila krev!

Titánské tlapy rozdrtily tucty stvůr a zamáčkly je do země, z mrtvých nebo zraněných bestií prýštily na všechny strany nejrůznější tělesné tekutiny a zanechávaly za sebou na skále vlhké stopy. Bestie začaly hlasitě ječet a celá armáda s řevem zmizela v temnotách za skalními výčnělky. Jejich ústup doprovázely poslední spršky šípů a oštěpů, teprve potom se katapulty v pevnosti definitivně odmlčely.

Na kraj se snesl klid, v němž se hlasitě rozléhalo hučení poryvů větru, lámajících se o cimbuří pevnosti a svahy Černé soutěsky. Předtím jim nikdo nevěnoval nejmenší pozornost.

Pruďas nařídil ubariu, aby se za ním seřadili a nespouštěli zrak z cesty dolů do hlubin temnot, on sám mezitím udělal krok vpřed a opřel rukojeť zakrváceného vraního zobáku o zem hned vedle nohy.

Zadíval se na důkladně ozbrojeného trpaslíka a pokynem ruky naznačil, aby sešel dolů. „Ukaž se, abysem viděl, jestli mám před sebou starýho přítele, nebo novýho nepřítele," zavolal na něho. Nepodařilo se mu déle potlačit vzrušení, radost, kterou pociťoval, střídaly návaly obrovských pochybností. Samotná víra, že před ním skutečně stojí dávný přítel, zdaleka nestačila.

Z ochozů zazněly signály rohů, velká brána se otevřela a z ní se vyhrnula armáda dvou set trpaslíků a podskalanů, v jejich čele běžela Goda. Zaujali bojové postavení pár kroků za Pruďasem a oddílem ubariu a čekali. Připraveni vyrazit do bitvy.

Ozbrojený trpaslík, možná to byl Tungdil, seskakoval s lehkostí, jakou by od něho v takové těžké zbroji nikdo nečekal, po schůdcích z pobitých bestií, až se posledním velkým skokem vrátil zpátky na zem. Kolem nohou se mu rozvířil bílý prach a vystoupal až ke kolenům, chráněným těžkými kovovými pláty. V pravé ruce držel Krvežíznivce, kterého si lehce opřel o rameno, zubaté ostří směřovalo dozadu. Krok za krokem se blížil k obráncům pevnosti a jejich veliteli. Hledí helmy zůstalo sklopené.

Boïndil polkl, vyschlo mu v krku. „Zvedni hledí," vyštěkl, pravicí sevřel rukojeť vraního zobáku a pevně ji stiskl. Kožený plášť chránící rukojeť zbraně jemně zaskřípěl. „Chtěl bych spatřit tvůj obličej v denním světle." Ozbrojenec pokračoval v chůzi, a jak se zdálo, neměl v úmyslu uposlechnout Pruďasovy výzvy. Trpaslíci, stojící za velitelovými zády, pozvedli zbraně.

Cizinec se přiblížil tak, že Pruďas konečně mohl přesně rozeznat, jak jeho zbroj vypadá. Byla posetá znaky, runami a symboly, které ještě nikdy v životě nespatřil.

Krátký pohled směrem ke Godě mu prozradil, že i maga váhá. Krátce potřásla hlavou. Se stříbrně se lesknoucími intarsiemi a rytinami si ani ona nedokázala poradit.

Co Boïndila nejvíce rozčilovalo, byla skutečnost, že na cizincově zbroji nebylo nic, co by se vztahovalo k Vraccasovi nebo naznačovalo, že neznámý patří k dětem kováře, přestože zbroj sama o sobě nepochybně pocházela z rukou kovářského mistra. Kovářského mistra z národa trpaslíků.

Udělal by to Tungdil? Zapřel by svůj původ? „Zůstaň stát a ukaž se!" nařídil rezolutně a pozvedl zbraň. „Jestli seš Tungdil Zlatorukej, tak nám ukaž obličej. Jestli jím nejseš," Pruďas zakroužil vraním zobákem nad hlavou, „rozdrtím ti ho, ať už máš na hlavě helmu, nebo ne!"

Teď se trpaslík zastavil. Široce se rozkročil a sebevědomě se postavil přesile. Potom natáhl levou ruku a zvolna a uvážlivě, rozhodně ne uspěchaně, nebo dokonce bázlivě, zvedl hledí. Tmavá mříž se naprosto nehlučně kousek po kousku zvedala výš a výš, nebylo však slyšet typické tření kovu o kov.

Boïndil rozčileně polkl, srdce mu bušilo až v krku. *Vraccasi, zařiď, aby se stal zázrak!* prosil v duchu a zavřel oči, aby jeho modlitba dolétla k bohu s ještě větší vroucností. Téměř se neodvažoval otevřít oči a pohlédnout protějšku do tváře. Když zaslechl, jak se Goda hlasitě nadechla, znervózněl ještě víc.

Nakonec posbíral odvahu.

Spatřil krátké, hnědé vousy lemující důvěrně známý obličej trpaslíka, který výrazně zestárl. Ale tuto tvář by poznal mezi tisíci jinými okamžitě.

Levé oko zakrývala klapka z ryzího zlata, zdobená rytinami. Na místě ji držel svazek zlatých vláken. Pohled přítelova zbylého oka spočinul na Pruďasovi. Ten v něm vyčetl v prvé řadě zvědavost, v menší míře pak radost a… něco, co nedokázal nikam zařadit.

I přes hustý vous poznal, že se vrásky kolem Tungdilových úst a nosu značně prohloubily a propůjčily mu vzhled opravdového velitele, který by mu záviděl leckterý král trpasličích kmenů. Čelo mu protínala zahojená, ale pořád ještě výrazná tmavá jizva, která zmizela pod okrajem helmy kousek nad pravým okem.

Pruďas si zhluboka povzdechl. Na první pohled se zdálo, že po předlouhých cyklech před ním opět stojí dávný přítel. Popošel k němu o krok blíž, ale zarazil se. Měl pocit, že přímo cítí odmítavý postoj, který z Tungdila vychází.

„Jaké důkazy potřebuješ, aby ses přesvědčil, že jsem Tungdil Zlatoruký?“ pronesl trpaslík, uvolnil si řemen pod bradou a rychlým pohybem si stáhl helmu z hnědých vlasů. Jizva se táhla napříč čelem přes dlouhé vlasy, sahající mu až k ramenům, a končila u temene. Trpaslík odhodil helmu na zem a setřásl si jednu rukavici, potom Pruďasovi ukázal zlaté znaménko, které měl na ruce. „Dotkni se ho, jestli chceš, Boïndile. To je má věčná památka na boj o trůn velkokrále všech trpaslíků, přestože jsem na titul ve skutečnosti nikdy nevznášel nárok.“ Vyzývavě natáhl ruku před sebe.

Pruďas pohladil zlatožlutou tečku způsobenou tím, jak Tungdilovi v souboji o trůn zlato postříkalo ruku, poté mu pátravě pohlédl do obličeje.

Trpaslík se usmál a byl to onen *starý úsměv!* Dobře známý a nekonečně dlouho postrádaný úsměv!

„Možná bych ti měl povyprávět, jak jsi mi chtěl namluvit, že musím trpaslice natřít smradlavým kozím sýrem, když si je chci získat, nebo ne?“ Pomalu se předklonil a zamrkal. „Nikdy jsem to nepoužil. A co ty, musel jsi sáhnout po téhle metodě, když ses ucházel o Godu?“

Maga se rozesmála.

„Opravdu seš to ty!“ vylétlo Pruďasovi z úst. Pustil rukojeť vraního zobáku, rozpřáhl ruce a pevně Tungdila k sobě přitiskl. „U Vraccase, seš to ty!“ Začaly ho pálit oči, vhrkly mu do nich slzy. Nemohl se ubránit dojetí.

Dále k sobě Tungdila tiskl a samou radostí ani nepostřehl, že trpaslík jeho objetí nikterak neopětuje.

Nakonec se od Tungdila odtrhl a obrátil se k trpaslíkům a trpaslicím, kteří ho napjatě pozorovali a naslouchali všemu, co kdo řekne. „Pohleďte!“ vykřikl vzletně a zvedl hlavu, aby jeho hlas doléhal až k ochozům Zlohráze. „Pohleďte, hrdina se k nám vrátil! Skrytá země se brzy osvobodí od jha, který na ni uvrhlo mnohonásobný zlo!“ Poklepal na černou zbroj. „Hej, Lohasbrande, Lot-Ionane a vy všichni ostatní Tionovi zplozenci! Teď už se nikde nedočkáte slitování, nebudete mít kam prchnout!“

Goda se rozzářila a setřela si z očí slzy radosti a úlevy. Bojovnice a bojovníci z řad trpaslíků, stojící za ní, upřeně a s hlubokou úctou zírali na hrdinu, kterého většina z nich znala jen z vyprávění. Vrátila se k nim bytost z dávných legend, a když se zjevila, tak navíc zahnala na útěk nejobávanější stvůru v celé Černé soutěsce.

Pruďasova slova dolehla až k posádce pevnosti. Rozezněly se rohy a bubny a šířily nečekanou novinu dál. Byly to zvláštní tóny, které svého času někdo složil na oslavu významného oběhu, kdy se k nim Tungdil vrátí. Sloužily k jedinému účelu, a to, aby se tu zprávu všichni hned dověděli.

„Dovedu si představit,“ prohodil Pruďas s úšklebkem, „že si leckdo bude myslet, že se trubači spletli a že ve skutečnosti chtěli zahrát úplně jinej signál.“ Poklepal Tungdilovi po rameni, na rtech mu dále pohrával úšklebek. „Pojď, vrátíme se do pevnosti a necháme Černou soutěsku za zády. Je na čase, abysme tě přivítali, jak se sluší a patří. A potom nám musíš říct, co se ti během všech těch cyklů přihodilo! I my toho máme hodně, co ti chceme povyprávět.“ Sklonil se a podal mu helmu a rukavici. Přitom mu pevně pohlédl do očí. „Nedokážeš si ani představit, jak jsem šťastnej, že tě zase vidím, učenej.“

Tungdil si od něho vzal své věci. Zpola se odvrátil a zamířil pohledem k Černé soutěsce. „Oni se vrátí, Pruďasi. Kordrion byl příliš překvapený, jenže jakmile si vylíže rány, zase se odváží vylézt ze skrýše ven. Navíc se brzy rozšíří zpráva, že bariéra padla. Stvůry dají dohromady velkou armádu a pokusí se vyrazit…“

Boïndil zvedl ruku a ukázal na vysoké, hrubé zdi pevnosti. „Proto tu stojí a nese jméno Zlohráz,“ skočil příteli do řeči. „Neuniknou ven, ani jedinej odpornej ksicht. A do kordriona budeme tak dlouho bodat našima zvlášť těžkýma oštěpama, až bude vypadat jako ježek a padne mrtvej k zemi.“ Pyšně pohlédl na Godu. „Z ní se stala opravdová maga. Ona je naší nejsilnější zbraní.“

Tungdil se pohledem plným údivu zadíval na trpaslici, která udělala krok dopředu. „Budete ji potřebovat,“ prohodil tiše a znovu se zadíval k hluboké puklině ve skále.

Pruďas se usmál. „Naší vírou nic tak snadno neotřese, učenej. Teď, když seš s náma i ty, nemůže dětem kováře nic nahnat strach.“ Vykročil a řady ubariu, podskalanů a trpaslíků se před nimi rozevřely a vytvořily špalír.

* * *

Goda upřeně hleděla na Tungdila, když procházel kolem ní. Měla dojem, že ji vůbec nepoznal, a když se na ni zadíval, zračila se v jeho oku jen lhostejnost. „Ještě se vůbec nezeptal na Sirku,“ prohodila tiše sama pro sebe a tvář se jí zachmuřila. Přestože se její manžel dal v přemíře citů snadno přesvědčit, v ní vzklíčilo podezření.

Goda kráčela oběma přátelům v patách a bojovníci v zadním voji zajišťovali návrat obránců za mohutné brány pevnosti. Během následujících oběhů podrobí trpaslíka, kterého bude většina ostatních nepochybně považovat za Tungdila Zlatorukého, důkladné zkoušce. Zatímco se vraceli za hlasitého troubení rohů a jásotu posádky, vymýšlela si v duchu první otázky. Neboť jestli jim zlo poslalo falešného hrdinu, mělo nepochybně za lubem něco příšerného.

Trpasličí maga se při chůzi neustále dívala na zadní část Tungdilovy černé zbroje, protkanou třpytícími se intarsiemi. Každým krokem si byla jistější, že ten, koho právě přijali mezi sebe, není jejich starý přítel. Proniklo mezi ně zlo, a oni ho dokonce oslavovali!

Rozhlédla se napravo, pak nalevo, pohlédla nahoru ke věžím, odkud se k nim valily nadšené výkřiky, takže nebylo slyšet vlastního slova.

V tu chvíli si uvědomila, že je pravděpodobně jediná v celé posádce pevnosti, kdo si dělá takové starosti. Všichni ostatní byli opojení radostí, vyvolanou příchodem dlouho očekávaného hrdiny, který je zbaví veškerého zla.

Goda si povzdechla, pohledem náhodou zavadila o Yagura, velitele ubariu – a na jeho obličeji spatřila podobné starosti a obavy.

Skrytá země,
bývalé království Weyurn,
město Mifurdania,
6491. sluneční cyklus, zima

„A zde, velevážení spectatores, *zde* po mojí levici, úplně na kraji, máme dalšího legitimního potomka jedinečného, nedosažitelného, celé

dekády cyklů nepřekonaného Neuvěřitelného Rodaria!“ vykřikoval muž v bohatém bílém oděvu, stojící na širokém špalku na vysokém jevišti, které ještě před několika málo oběhy sloužilo jako popraviště. Když se někdo podíval pozorně, mohl dokonce tu a tam spatřit drobné chumáčky vlasů, které uvízly v zaschlé krvi na hraně dřevěného špalku, posetého hlubokými zářezy. Nikomu to nevadilo.

Lépe řečeno: nikomu to *nesmělo* vadit.

Na náměstí uprostřed města před kruhovým divadlem pojmenovaným *Nové Curiosum* nebylo volné místečko, i malá zastřešená tribuna pro šlechtice a kupce nebo jiné privilegované občany byla zcela zaplněná.

Jenom první řada, vyhrazená zvlášť vybraným divákům, zůstala prázdná. Na taková rozmarná představení chodívali jen zřídkakdy, většinou se vůbec neobtěžovali. Dávali přednost popravám, veřejným trestům a pranýřování, což bylo jiné označení pro ponižování a potupení.

V druhé řadě seděla půvabná mladá dáma s bdělýma, mírně naoranžovělýma očima. Krásné černé vlasy, sahající až po pás, byly zakryté průhledným závojem. Měla na sobě kabát z černé vlčí kožešiny, v levé ruce držela pohár s horkým kořeněným vínem.

Tržiště bylo obestavěné všemožnými stánky, v nichž obchodníci nabízeli nejrůznější pochutiny, od horkých párků přes kousky uzené šunky až po oplatky a sladké jedlé kaštany ve smetaně. Komu byla zima, s radostí sáhl po teplém pivu a ohřátém víně, obojí bylo obohacené o nejrůznější koření a med. Každý si mohl vybrat podle chuti. Nad tržištěm se vznášely obláčky bílé páry, vycházející z nesčetných malých kamínek v obchůdcích, z blízkého hostince sem doléhala tlumená hudba a zpěv.

Mladá žena se nadechla vůně vína a usmála se. Konečně zase důvod k radosti v těchto smutných cyklech, kdy Lohasbrand a jeho nohsledové okupují království.

„Přála byste si ještě něco, princezno Coïro?“ zeptal se jí společník, který by s ohledem na svůj věk klidně mohl být princezniným bratrem. Pod rozepnutým kožešinovým pláštěm měl kožené brnění, u opasku se mu houpal krátký meč. Nízká, podšitá vlněná čepice zakrývala mladíkovy vlasy a dodávala mu neškodný vzhled. Zcela záměrně.

„Nevyslovuj tenhle titul!“ zasyčela Coïra a blýskla po něm vyčítavým pohledem. „Víš, co s tebou udělají, když uslyší, jak mě oslovuješ, Loytane.“

Princeznin průvodce přelétl očima prázdnou řadu vedle nich. „Vím, tady není nikdo, kdo by mě mohl donutit, abych se zodpovídal z toho, že říkám pravdu,“ odvětil tiše, ale rozhodně. „Vy *jste* princezna, a vaše matka by byla královna Weyurnu, kdyby ten proklatý drak…“

Coïra mu zakryla dlaní ústa. „Buď zticha! Koleduješ si o popravu! Oni mají oči a uši úplně všude.“

Vnitřním zrakem spatřila matku, která žila jako zajatkyně ve vlastním paláci a nosila kolem krku obroučku hanby. Během celého oběhu byla pod neustálým dohledem, ponížená a zbavená veškeré moci. Kdyby se drak rozhodl, že ji nenechá naživu, stačilo, aby jeho služebníci utáhli obroučku a královna by se v mukách udusila.

Coïra by dala cokoliv, jen aby ji osvobodila. Pomalu vydechla. „Dívej se před sebe a užívej si toho, co nám potomci Neuvěřitelného v tomto cyklu nabídnou, až budou mezi sebou soutěžit, kdo je z nich nejlepší."

Loytan jí přivoněl k ruce, oddaně se usmál a obrátil se k jevišti.

Vyvolávač ukazoval koncem hole na konec řady, kterou tvořilo jedenáct mužů a šest žen.

Měli na sobě nápadné, extravagantně střižené oděvy. Kdyby dosud neexistovalo slovo pestrobarevný, tak by je teď určitě někdo vymyslel. A přesto všechny ty kabátce, šaty, kalhoty, klobouky, vysoké boty a ostatní věci sloužily jen k tomu, aby majitele nebo majitelku ještě více odlišily od ostatních konkurentů.

Pouze poslední muž do řady nějak nezapadal.

Byl jediný, jemuž oděv od krejčovského mistra absolutně nesedl. Nebo měl tak žalostné držení těla, že na něm vypadaly všechny záhyby a lemy na šatech přímo zoufale.

Jak se slušelo na potomka Neuvěřitelného, i on měl bujné hnědé vlasy, spadající až na zátylek. V obličeji bylo možné postřehnout alespoň náznak aristokratických rysů, i když měl poněkud naducané tváře, jež mu ubíraly část nádechu vznešenosti. Vousy na bradě, poznávací znamení Neuvěřitelného Rodaria, zakladatele početných dynastií hereckých legend v mnoha koutech Skryté země, se mu smutně snášely k zemi a vypadaly značně zplihle a rozcuchaně.

„Říká si – a připouštím, že žádný jiný titul nemohl být méně nápaditý – Rodario Sedmý! Prosím potlesk!" Vyvolávač trhnul rukama vzhůru, aby dostal diváky do patřičné nálady, ale potlesk se ozval jen ojediněle z několika málo míst a rychle utichl.

„U všech bohů," prohodil Loytan pobaveně. „To je mi pěkně smutná figurka mezi všemi těmi nabubřelými pávy! Ten nedostane ani cenu útěchy."

„Já si myslím, že… je docela šikovný," Coïra muže okamžitě bránila. Měla soucit s tímto Rodariovým potomkem, který si již v minulých obězích vydobyl tragickou proslulost. „On… on se od ostatních liší."

„Jako špatný příklad, to nepochybně." Loytan se hlasitě rozesmál. „Já si myslím, že stejně jako v každém cyklu bude první mezi posledními. Vsadíme se, princezno?" Rozzářeně na ni pohlédl, potom se podíval stranou a z obličeje se mu okamžitě vytratily známky veselí.

Zakryly je široké stíny, Coïra se vyděšeně otočila.

Za nimi nepozorovaně vstoupili na tribunu čtyři Lohasbranďané a mířili k první řadě. Pod kabáty měli těžké plátkové zbroje, helmy napodobovaly dračí tělo se složenými křídly. Každému z nich visel kolem krku stříbrný řetízek s úlomkem tmavě zelené dračí šupiny, znamení jejich nepopiratelné moci ve Weyurnu. Byli pány nade všemi s výjimkou svého mistra.

Coïra se naklonila, pátravě se rozhlédla po náměstí a spatřila skřety. Ty stvůry patřily k Lohasbranďanům a byly jejich oddanými služebníky. Nyní se skřeti usadili v boční uličce a nacpávali se masem. Kvůli chladu, který zde vládl, se z masa kouřilo a princezna raději nechtěla vědět, jestli se živí kusy teplého syrového masa, nebo jestli si ho čerstvě uvařili v kotli.

Muž kráčející jako první se na Loytana zašklebil. Byl obtloustlý, ale zároveň svalnatý, širokou tvář zakrývaly bujné světlé vousy. „Že bych tady právě zaslechl něco, co by spíš mělo zůstat nevyslovené? Vy přece znáte zákon, hrabě Loytane z Loytansberku. Ten platí i pro šlechtice, či spíše platí zejména pro takové jako vy.“ Nabral na jazyk sliny a plivl mladému muži hustý, zelenožlutý chrchel přímo do tváře. „Ale ještě jednou k vám budu shovívavý. Nenechám vás, abyste mi zkazil náladu.“ Hřmotně vyšlapal po schodech nahoru a posadil se rovnou před Loytana, přičemž zakryl mladému muži helmou část výhledu na jeviště. „Doporučuji vám, abyste tu už nebyl, až se později zvednu k odchodu. Kdybyste tam ještě seděl, zařídím, aby vše proběhlo podle nařízení mistra Lohasbranda.“ Jeho společníci se hlasitě rozesmáli a i oni se usadili vedle velitele.

„První disciplínu, velevážení spectatores, chováte v nesmírné oblibě, proto se v ní bude soutěžit ze všeho nejdříve,“ halekal bíle oděný muž z jeviště, aby ho bylo slyšet co nejdále. „Bude to soutěž rychlých, kousavých slov, která započne zde, před ušima Mifurdanie, na místě, na němž Neuvěřitelný tak dlouho pobýval.“ Rozhlédl se po davu a založil ruce v bok. „Ach ano, na mnohých tvářích tady na tržišti je vidět, kam jejich babičky a prababičky tak rády chodívaly: do *Curiosa*… a sice *za* jeviště!“

Dav se dal do smíchu.

Coïra pevně chytila Loytanovu ruku, která zabloudila k opasku a rukojeti krátkého meče. „Ne,“ zašeptala důrazně.

Hrabě se vztekem roztřásl po celém těle. „Ale…“

„Ty ho možná porazíš v souboji, ale skřeti vyrazí za tvou rodinou a celou ji vyvraždí. Drak trestá všechny, ne jenom jednotlivce – copak jsi na to ve své pýše zapomněl?“ Coïra uchopila kapesník a chtěla jím setřít hraběti sliny lohasbrandského pacholka, mladý muž se však odvrátil stranou a otřel si tvář rukávem.

„Přijde oběh, kdy ho přede mnou nic nezachrání,“ zabručel Loytan.

Žena ho opatrně pustila. Nebezpečí bylo aspoň pro nejbližší chvíli zažehnáno. „Přenechej vzpoury jiným," pronesla tiše. „Lidem, kteří nemají rodinu."

Hrabě se zadíval před sebe. „Myslíte toho zbabělého rýmovače veršíků?"

„Je to *poeta*, žádný obyčejný básník, a už vůbec ne zbabělý rýmovač veršíků. Díla, která po nocích tajně přibíjí na zdi domů ve Weyurnu, toho dokázala více než nějaký meč nebo šíp." Coïra dobře postřehla v Loytanově hlase žárlivost, ta přitom byla úplně zbytečná. Hrabě měl už dlouho po boku manželku. Ona sama ho považovala spíše za někoho jako staršího bratra nebo ochránce. Princezna dosud nepotkala nikoho, komu by chtěla věnovat své srdce a nevinnost.

„Jeho řádky přinášejí těm, kteří se jimi řídí, jenom smrt," odsekl Loytan promptně a kývl rukou k dřevěnému špalku. „Vidím tam krvavé skvrny a v nich vlasy, které se přilepily ke dřevu. Ti chudáci přišli o hlavu, protože požadovali, aby království i vaše matka získaly zpět svobodu."

„Jestli pronesete ještě jedno jediné slovo, Loytansberku," zaznělo z úst Lohasbranďana, sedícího těsně před hrabětem, „budete dalším v řadě, kdo se blíže seznámí s popravčím špalkem. Nechci, abyste mě dále otravoval svými žvásty, tak konečně držte hubu! Nebo se postarám, abyste ji už nikdy nemohl otevřít." Jeho kumpáni se opět rozesmáli.

Loytan si odfrkl a sáhl po poháru vína, usrkl z něj a spolkl odpověď.

Vyvolávač na jevišti vypnul hruď. „Takže nyní mohou nelaskavé průpovídky začít létat kolem našich uší a znečišťovat vzduch, aby nás tím opětně povznesly. Synové a dcery Rodaria, předveďte nám, co umíte."

Začátek obstarala mladá žena, která si nalepila nesmírně dlouhý knír a vousy a s přehnaně mužskými pohyby přistoupila k okraji jeviště. Tam se zastavila, prohrábla si umělé vousy a sáhla si do rozkroku. Svými gesty si výtečně dělala z mužů legraci a spectatores ji odměnili potleskem.

Náhle si strhla falešné vousy. „Ach, ty mužská ozdobo, dělej, ať jsi ode mě co nejdál!" vykřikla. „Já jsem Ladenia, jsem žena, to jasně vidíte, a přesto jsem větší chlap, než jakým je mnohý z vás." Kráčela podél řady Rodariů a drze se na ně šklebila, až došla k Nedostižnému. „Vy byste chtěl ten titul, jak jsem slyšela, a leckdo říká, že na něj máte největší šance. Protože jste tak krásný," protáhla poslední slovo a zamrkala víčky, „protože jste tak moudrý," přitom si položila ruku na čelo, „a protože sdílíte lože s většinou žen ve městě, které pro vás budou všechny hlasovat." Zasmála se. „Ale já tu u našich nohou vidím více mužů než žen. Asi jsem byla úspěšnější a žádanější než vy!"

Dav hlasitě zaryčel, vzduchem se rozezněl mnohohlasý smích.

„Všichni znáte ten vtip, jak se skřet ptá trpaslíka na cestu, ale já znám jeden ještě mnohem lepší," zahalekala Ladenia. „Kolik rodariovských darmošlapů je zapotřebí k tomu, aby zvedli jednoho skřeta?"

Lohasbranďan se napjatě předklonil a zvedl levou ruku do výše.

Coïra pohlédla dozadu k zelenokožcům, kteří okamžitě přestali žrát a vytasili zbraně. Rýsovala se katastrofa. Jakmile Lohasbranďan dokončí pohyb rukou, vřítí se skřeti na tržiště a celé představení skončí. Kvůli jednomu vtipu. Ladenia neměla tušení, co všechno by svým žertíkem mohla napáchat.

„No, co myslíte?" dorážela žena na pódiu na diváky. „Co se to s vámi děje? Nikdo se neodváží uhodnout?"

Coïra přemýšlela, jak by mohla Lohasbranďana rozptýlit a přitom se sama nevystavit zbytečnému nebezpečí. Což bylo velice obtížné, protože drakovi pacholci měli radost z každé příležitosti, kdy mohli dceru právoplatné královny pořádně usadit.

Otevřela ústa a chtěla se Lohasbranďana zeptat na něco bezvýznamného, když Ladenia dokončila pointu vtipu. „Já vám to teda povím: pět. Čtyři ho drží a jeden hrabe díru, aby se skřetovy nohy aspoň kousek odpoutaly od země. Takovou váhu by nezvedl ani jeden z těch poseroutků."

Coïra postřehla, že Lohasbranďan protáhl koutky úst a sklonil ruku. Nebyla to urážka, jakou by musel nechat násilím potrestat. Nebyl to dokonce ani dobrý vtip.

To si uvědomila i Ladenia, když na náměstí zavládlo tíživé ticho. Poté udělala několik rychlých tanečních kroků, ještě jednou se otočila v kruhu a dala k lepšímu píseň, až k ní po několika krocích došel vyvolávač a hrubě ji zahnal zpátky na místo.

„Vážení spectatores, viděli jste, že přinejmenším tato uchazečka si v prvním kole nemůže dělat velké naděje na úspěch," zahlaholil muž a vysmál se neúspěšné adeptce. „A kromě toho nám ukázala, že rozdíl mezi úžasným a úděsným jsou jenom dvě písmena."

Mužovy zlomyslné komentáře byly odměněny hlasitým smíchem. Vyvolávač pak ukázal na dalšího Rodariova potomka a vyzval ho, aby předstoupil na jeviště.

Muži i ženy předstupovali jeden za druhým a obdarovali konkurenty v souboji o titul „Nejdůstojnější nástupce Neuvěřitelného" nestoudnými, potupnými řečmi, přičemž diváci hlasitým jásotem odměňovali každou hrubou zlomyslnost. Jen tři uchazeči se pokusili o vzletné vyjadřování a černý humor, což jim u publika přineslo mnohem menší odezvu.

Coïra zčásti sledovala, co se děje na jevišti, zároveň však neustále pokukovala po skřetech a Lohasbranďanech. Přála si, aby si mohla

představení užít, ale přítomnost nenáviděných okupantů jí zkazila radost. Kam až její paměť sahala, vždycky tu byli, ti odporní přisluhovači draka.

Draka samotného ještě nikdy nespatřila, ale ve tvářích starších lidí, žijících ve Weyurnu dlouhou dobu, probleskl strach z létající nestvůry pokaždé, jakmile na něho přišla řeč. Když se Lohasbrand před dvěma sty padesáti cykly v zemi objevil poprvé, zalil polovinu Weyurnu ohněm a donutil tehdejší královnu, aby se vzdala trůnu. Wey Pátá se jeho přání podrobila, aby její lid zbytečně netrpěl, nikoliv ze zbabělosti.

Potom přišli skřeti, drakovi pohůnci, a od té doby drakovým jménem dohlíželi na všechny oblasti v zemi. Našli se dokonce i někteří lidé, kteří šupináči s radostí sloužili. Z nich vzešli dnešní Lohasbranďané, noví weyurnští šlechtici bez špetky cti a vychování.

Coïra věděla, že Lohasbrand by si rád podrobil i zbytek Skryté země, aby svůj bájný, pověstmi opředený poklad doplnil dalším bohatstvím, ale ve Skryté zemi měl příliš mnoho soupeřů, kteří toužili po tomtéž. Podle toho, co se mezi lidem povídalo, se všichni čtyři protivníci dohodli na příměří, Coïra však nepředpokládala, že by vydrželo navěky. Lohasbrand se roztahoval dál a dál, dokud nenarazil na Lot-Ionana a kordriona, a určitě se brzy pokusí svou říši rozšířit znovu. K této domněnce ji sváděl postřeh, že hlídači, kteří neustále obklopovali její matku, byli už asi půl cyklu mnohem neklidnější než dřív.

Coïra natáhla krk, aby se podívala po Nedostižném, jak si muž sám říkal. Byl to dobře vypadající mladý muž, mohlo mu být takových dvacet cyklů, který jako by vypadl z oka obrazům prapůvodního Rodaria. „Ten by měl vyhrát," poznamenala k Loytanovi. „Ten má styl."

„A žádné naděje na úspěch," dodal hrabě. „Neslyšela jste, co si žádá prostý lid? Posměšky a urážky, žádné vytříbené, nakudrlinkované věty, u nichž člověk neví, jestli se teprve blíží ke konci, nebo jestli už začíná další věta."

Coïra se předklonila a pozorně si herce prohlédla. „Odkud pochází?"

Loytan začal hledat mužovo jméno v jednom z letáků, které soutěžící rozhodili mezi diváky. „Tady ho máme, *Rodario Nedostižný*. Pochází ze sousedního Tabaînu," přečetl nahlas. „Provozuje tam vlastní divadlo a kromě toho vyjíždí na cesty do Gauragaru a Idoslânu, kde putuje od jeviště k jevišti a pořádá pohostinská představení." Podíval se na muže. „Má dobrou figuru. Nato, že je herec."

Přesně to si myslela i Coïra. V představách si z něho udělala neznámého poetu, který nebojácně burcoval proti Lohasbranďanům a dělal si z nich šprťouchlata, který pobízel lidi k odporu proti drakovi a jeho mužům, probouzel v občanech Mifurdanie odvahu a připomínal jim, že bývaly doby,

kdy nikdo nebyl utlačovaný a nemusel odvádět povinné dávky. A kdo jim sliboval budoucnost bez života ve strachu.

V neposlední řadě navíc představoval pro Lohasbranďany a skřety značné nebezpečí. Již nyní mu kladli za vinu třináct vražd. Poeta vlastnil nejen břitké pero, ale i ostrou čepel.

Nedostižný z Tabaînu dokonale zapadal do princezniných představ o neznámém hrdinovi, na jehož hlavu byla vypsána tučná odměna, ze které by stovka lidí mohla žít až do konce svých oběhů. Přesto ho dosud drakovi nikdo nezradil.

Mezitím přišla řada na Rodaria Sedmého, aby dav přesvědčil o svém jazykovém umu a vtipném zacházení se slovy. Ale už způsob, jakým předstupoval před diváky, dával tušit, že jeho vystoupení bude něco příšerného. Příšerně trapného.

„Hej, mladej!“ vykřikl na něho jeden z diváků. „Doufám, že sis tentokrát nacvičil něco pořádnýho, jinak tě zase strčíme do sudu s dehtem a protáhnem tě pilinama.“

„Nebo hajzlíkem,“ přisadil si další muž. „Pak budeš aspoň smrdět tak, že se ti v tom žádnej jinej nevyrovná!“

Lidé se dali do smíchu, zatleskali jízlivým výkřikům, pak si bíle oděný vyvolávač vyžádal panovačným gestem klid. „Tak ho nechte, ať se sám ztrapní, ctění spectatores!“ pronesl táhle a i on si přisadil neuctivou grimasou. „Vždyť v posledních cyklech nám přece pokaždé dokázal, že v tomto ohledu je neporazitelný.“ Ukázal na herce hůlkou. „Čekáme!“

Coïra už ze soucitu přála Rodariovi Sedmému, aby se stalo něco, co by mu znemožnilo vystoupit. Psí počasí, sněhová vánice, kdyby bylo nejhůř, třeba i malý požár v nějakém domě, prostě něco, co by odvrátilo pozornost jinam. Podívala se na Loytana, který se ušklíbl a poposedl si, aby lépe slyšel a vedle Lohasbranďanovy helmy i dobře viděl na jeviště.

„Pohleďte na statného Nedostihnutého…“ začal herec roztřeseným hlasem a první diváci, ti nejblíže k pódiu, okamžitě začali prskat smíchem.

„Promiňte, že vám skáču do řeči, ale já nosím jméno *Nedostižný*,“ opravil ho jmenovaný přátelsky, leč důrazně. „Spusťte ještě jednou od začátku.“

Rodario Sedmý si odkašlal, jeho hlas mnohem víc než muže připomínal ženu. „Pohleďte na statného *Nedostižného*,“ pronesl a pohlédl na rivala, který na něho laskavě kývl a volným otočením ruky naznačil, aby zvýšil rychlost přednesu. Najednou však Sedmý zbledl jako stěna. „Ale… teď už se mi to zase nerýmuje s následující větou,“ vyrazil zničeně. Horečně si nakrucoval vousy na bradě. „Co jenom budu dělat?“

Diváci se prohýbali smíchem, který herec nedobrovolně vyvolal.

Coïra si tiše povzdechla a litovala statečného herce, který sám se sebou sváděl nesmyslný boj. Také tentokrát vyjde ze souboje potupen – a v příštím cyklu se bude chtít soutěže znovu zúčastnit.

Rodario Sedmý zrudl. Posměšky ho popíchly, odhodlaně sevřel ruce v pěst. „Stojí tu jako solnej sloup," snažil se překřičet rámus v hledišti, „vždyť by byl hloupý, kdyby ze mě neměl strach. Zbude po něm prach. Když mě uvidí, prchá pryč od lidí."

Loytan se podíval na Coïru a krátce se usmál. „To přece nemohlo být celé vystoupení! Nebo snad tím skončil?"

„Skoro se obávám, že ano." Princezna opět pohlédla směrem ke svému hrdinovi, Nedostižnému, který se šelmovsky usmíval pod nosem. Nedopřával si okaté vítězství, nevychutnával si ho nahlas, a tím byl Coïře ještě sympatičtější. S údivem si uvědomila, že čím déle se na něho dívá, tím rychleji jí buší srdce.

Na Rodaria Sedmého se ze všech stran valila shnilá zelenina a sněhové koule. Herec tento déšť přetrpěl stejně jako výsměšný řev.

Nedostižný nečekaně předstoupil před diváky a zvedl ruce. „Přestaňte!" obořil se na dav. „To si nezasloužil. Možná není žádný akrobat se slovy ani krasavec, ale je potomek stejného muže, z jehož slabin pocházím i já."

„Seš si tím jistej?" zahalekala nějaká žena.

Nedostižný okamžitě rozeznal, kdo to byl, a ukázal na ni pravým ukazováčkem. „Kdo jsi, že se mu chceš vysmívat?" vyjel na ni. Milý, přátelský tón byl rázem pryč. „Ty přece neumíš ani číst a psát, nebo ano?"

„Mně stačí, když toho paňáca vidím a slyším," opáčila žena a sklidila další záchvaty smíchu.

Rodario se podíval na muže, který mu přispěchal na pomoc a právě se nadechoval k peprné odpovědi. „Nech to být," řekl sklíčeně a smutně se pousmál. „Vždyť má pravdu." Sesbíral shnilé salátové listy z ramen a zahodil je na zem. Potom si protřepal vlasy, aby z nich vypadly kousíčky ledu. „Bylo to ode mě stejně mizerné jako vždycky."

„Ukaž, že nejsi jen tak někdo, potomku Neuvěřitelného," nabádal ho Nedostižný a vzpřímil se. Dramatickým gestem se otočil kolem vlastní osy, aby mu kabát, který se od pasu dolů výrazně rozšiřoval, pořádně zavlál – a přitom mu vypadlo na zem několik papírů.

Většina z nich zůstala ležet na jevišti, dva však polapil závan větru a odnesl je pryč dříve, než je stačil posbírat.

Tentýž závan větru unášel listy nad povykujícími diváky, jejich hlavami a nataženými prsty až k tribuně, přesně ke Coïřiným rukám.

Hned první řádek, psaný rozmáchlým rukopisem, stačil mladé ženě k poznání, že se její přání naplnilo. Začínal slovy: „Občané Mifurdanie, postavte se čelem proti zlu, které k vám přichází z hor!"

Železná rukavice hrábla po papíru, Lohasbranďan jí vytrhl list z ruky. „Přečti mi to," nařídil svému kumpánovi a podal papír sousedovi. „Chci vědět, jaký řeči si Nedostižný ještě připravil."

Coïra pohlédla na Loytana, jenž v mžiku pochopil, že na papíře nebyly žádné nevinné řádky.

Jak se zdálo, ani druhý Lohasbranďan nedokázal vyluštit, co vlastně na papíře stojí.

„Mohu vám pomoci?" nabídla se Coïra duchapřítomně.

Velitel Lohasbranďanů se podíval po společníkovi, list mu zase sebral a vrátil ho mladé ženě. „Poslouchám."

Coïra předstírala, že předčítá text z papíru, a přitom si vymýšlela bezvýznamnou strohou řeč, která nesměla být tak dobrá, aby se Lohasbranďan později dožadoval toho, že si ji chce znovu vyslechnout z úst Nedostižného.

Sotva sevřela rty, otočil se velitel opět k pódiu. „Slabota," prohodil opovržlivě. „Není to o nic lepší než ta La… ta ženská předtím. Mizerná soutěž."

Coïra pohlédla na Nedostižného, zvedla papír a pečlivě ho složila. Muž se jí hluboce uklonil. Nemohl vědět, co přesně udělala, ale protože na jeviště nevtrhli ozbrojenci a nesrazili mu hlavu, musel předpokládat, že veliteli kvůli němu něco nalhala.

„Vážení spectatores, to byla první část soutěže," přihlásil se vyvolávač hlasitě opět o slovo. „Z vašeho hlasování sněhovými koulemi a zeleninou vyplynulo, že se dalších soutěží nezúčastní Rodario Sedmý a se ctí vypadává. Ladenia, mistryně nepodařených vtipů, má štěstí." Lidé se znovu rozesmáli. Muž v bílém seskočil z pódia a dlouhatánskými kroky zamířil k Rodariovi Sedmému. Před ním vytáhl z kabátu seschlou květinu. „Prosím pěkně: tady máte smradlavou růži, vážený poražený."

„Vždyť ten už jich musí mít doma celej pugét!" zaječel nějaký muž. „Může si je všechny…"

„Kdo je tu vyvolávač, ty, nebo já, uřvanče?" skočil mu vyvolávač do řeči a zatočil hůlkou. „Zítra začínají představení v *Novém Curiosu* a vstupenky si můžete koupit jako vždy ve stáncích tady na náměstí." Uklonil se a za skvělé vedení soutěžících, při němž rozhodně nebyl skoupý na slovo, sklidil mohutný potlesk. Vyvolávač kvitoval ovace spokojeným úšklebkem a dalšími přehnaně hlubokými úklonami.

Rodario Sedmý ztraceně postával s uschlou květinou vedle dřevěných schůdků a zkormouceně si prohlížel svraštělý květ. Proto si ani nevšiml, že lidé před východem vytvářejí s bručením širokou uličku a uhýbají oddílu skřetů, razícímu si cestu tržištěm. Dvacet skřetů obklíčilo jeviště, čtyři vystoupili nahoru.

Každý, kdo znal historky o skřetech, o tom, jak se kdysi ve Skryté zemi chovali, se při pohledu na tyto exempláře neubránil údivu. Říkalo se, že za to může především skutečnost, že pocházejí ze západní části Země za horami a odedávna byli Lohasbrandovými stoupenci.

Na jejich mohutném vzrůstu, šeredné postavě a nazelenalé, až černé barvě kůže se nic nezměnilo, ale zdaleka nepáchli jako dřív. O zbraně pečovali lépe než v dávných cyklech a hlasité povykování a nesmyslné chrochtání jim přestalo být vlastní. Jednali chytře a rozvážně – a proto byly stvůry, které drakovi sloužily, mnohem nebezpečnější než dřív.

S řinčením pochodovali skřeti po prknech, jejich náčelník se široce rozkročil před Nedostižným a vypnul hruď. Coïra si zděšeně všimla, že v levé ruce drží list papíru.

„Zatraceně!“ zašeptal tiše Loytan, sedící vedle princezny. „Málem vám ta lest vyšla.“ Položil ruku na rukojeť meče, druhou rukou ji popadl. „Pojďte. Jdeme odsud.“

Coïra se zpočátku chtěla bránit. „Já…“

„Vy jste tomu muži lhala,“ zašeptal jí hrabě. „Co si myslíte, že s vámi ten Lohasbranďan udělá, až to vyjde najevo? Na takovou příležitost přece drak jen čeká!“

Princezna zbledla a opatrně se zvedla. Loytan udělal totéž a odcházel za ní, aby jí chránil záda.

Velitel Lohasbranďanů rovněž povstal a zadíval se na jeviště. „Co to má znamenat, Pashbare?“

Skřet zvedl ruku s popsaným papírem. „Hanopis z rukou zločince, který si říká Poeta svobody.“ Trhnul rukou, vytasil lesklý, zubatý meč a přiložil ho Nedostižnému ke krku. „Přilétl od tohoto muže. Všichni to viděli.“

„Co?“ Lohasbranďan se ohlédl za sebe a hledal Coïru. Zjistil, že žena zmizela. „Tak odtud vane vítr!“ Vytrhl meč z pochvy. „Zatkněte toho muže a odveďte ho do vězení. A hledejte královninu dceru! Pokusila se ho chránit!“

„Ale…“ Jeho kumpán, sedící napravo od velitele, působil nerozhodným dojmem. „Říká se, že je maga stejně jako její matka, a já…“

„Je mi fuk, co je,“ zařval velitel vztekle. „Chytněte ji! A jestli se nebude chtít nechat chytit, zabijte ji. Její útěk je pro mě dostatečným důkazem, že je s tím zločincem spřáhnutá.“ Seběhl z tribuny a poháněl společníky, aby se vrhli do davu.

Nedostižný se neodvážil pohnout. Ostrá čepel mu až příliš těsně spočívala u krku, a tak byl nucen nechat se zatknout. Dva skřeti mu svázali ruce za zády, zatímco náčelník zůstal stát před ním a pečlivě ho pozoroval.

„Tak tos byl ty, kdo zákeřně zezadu zavraždil naše muže,“ zaduněl Pashbar a vycenil zuby. Vypadaly jako čelisti šelmy. „Požádám Wielgara,

abych tě mohl sežrat zaživa, abych při každým říznutí a každým kousnutí slyšel, jak řveš.“

Nedostižný se pousmál, nezdálo se, že by ho skřet nějak vystrašil. Když ho stvůry odváděly do vězení, kráčel se vztyčenou hlavou.

Na tržišti zavládlo děsivé ticho.

Když Nedostižný kráčel kolem Rodaria Sedmého, natočil hlavu a vážně pronesl: „Nejsi jen tak někdo, tak se podle toho chovej, příteli. Zachovej si důstojnost, to je to, na čem záleží, a je úplně jedno, co děláš. Nezapomeň na to, až tu budeš v příštím cyklu znovu vystupovat. Potom všechno zvládneš.“ Pashbar ho strčil do zad a Nedostižný kráčel dál.

Za všechny cykly, kdy se soutěž konala, nikdo nepamatoval, že by v jednom jediném oběhu vypadli ze soutěže hned dva uchazeči.

A už vůbec ne za takových okolností.

II

Skrytá země,
protektorát Severozápad – Idoslân,
6491. sluneční cyklus, zima

V severozápadní části Idoslânu byla švadrona černých poníků dobře známá a jejích sto padesát jezdců ještě víc: *Rozdychtěnci*. Obyvatelé země si s trpaslíky ozbrojenými až po špičku helmy nespojovali nic jiného než utrpení a ztráty. Lidé žijící v malém městečku Svážnově, k němuž se kolona právě blížila, nepředstavovali výjimku.

Jméno oddílu rozhodně nemělo základ v nějaké romantice, právě naopak. Vzešlo z prostého důvodu: všechno, čeho se jim zachtělo a po čem dychtili, museli také dostat, bez nějakých těch ach, to ne, nebo ale.

Zvon na zvonici začal bít na poplach, aby obyvatele varoval, a starosta Enslin Rotha pospíchal s radními k hlavní bráně, aby švadronu přivítal. Zpráva o příjezdu trpaslíků ho zastihla, když si po obědě na chvilku zdříml, proto skrýval narychlo a ledabyle navlečené šaty pod těsně upnutým kabátem z hrubé česané ovčí vlny. Na okázalost si nepotrpěl.

„Vždyť tentokrát přijeli moc brzo," mumlal si sám pro sebe a stoupl si k zavřené bráně, aby počkal, až dorazí ostatní radní.

Na starostův pokyn přitáhli muži vůz s desátky a postavili ho k bráně. Za prvé tak trpaslíci hned uvidí, že požadované daně dostanou, za druhé se tím dalo nenápadným způsobem zabránit tomu, aby celá švadrona vjela do města.

Rotha se potil, přestože venku bylo velice chladno. V posledních cyklech nabrala zima na síle. Rotha v chladu spatřoval symbol toho, jak špatně se teď lidem ve Skryté zemi vede. Přičemž Svážnov jakožto protektorát trpaslíků z kmene Třetích na tom byl ještě relativně dobře.

Jiné oblasti, zejména v Gauragaru, v nichž vládli samotní alfové nebo kde přenechali vládu mocichtivým lidem, na tom byly podstatně hůř – pokud člověk mohl věřit zprávám, které mezi lidmi kolovaly. Rotha neměl důvod, aby o nich pochyboval. Každičký detail o krutostech, k nimž tam docházelo, nepochybně vycházel ze skutečnosti.

Vedle starosty se vynořila radní Tilda Bednářová, s níž ho pojilo srdečné přátelství. Byla stejně vysoká jako on, zpod čepice se jí draly ven světlé vlasy a v zelených očích se jí odrážely starosti. Vypadala stejně znepokojeně jako on. „Přijeli příliš brzy," poznamenala Tilda a kývla mu na pozdrav. Zapnula si opasek, obepínající kabát z bílé medvědí kůže, a vyhrnula límec nahoru.

„Moje slova," přitakal Rotha a setřel si pot z čela. To, co mu vyhánělo mokré kapky z pórů, byl strach, čirý strach. Byl zázrak, že vlhké čůrky nezmrzly na vzduchu na kusy ledu.

Tvář radní Bednářové ještě víc zvážněla. „Vždyť jsme se přece ničeho nedopustili, že ne?"

Rotha potřásl hnědou kšticí. „Ne. Od té doby, co jsem starostou, plníme všechny povinnosti, které nám Třetí uložili. Do puntíku." Zvedl ruku a stráže otevřely bránu. Dovnitř zavál studený vítr a pronikl jim do každičké mezírky v kabátech. Muži i ženy se třásli zimou.

Rozevřená křídla brány umožnila výhled ven. Švadrona Třetích už od nich nebyla daleko, nanejvýš sto kroků. A tohoto oběhu měli s sebou doprovod.

„Alfové!" vyklouzlo Bednářové vyděšeně. Na pozadí čistého bílého sněhu vynikaly černé zbroje tří urostlých jezdců mnohem nápadněji než

jindy. Pokaždé když kopyto některého upíra noci dopadlo na zem, roztančily se tam ohnivé plamínky a sněhobílý sníh se zasyčením roztál.

Alf jedoucí na levém kraji držel v ruce dlouhé kopí, na jehož konci se třepetala ve větru korouhev s jedinou, velice zvláštní runou. Krvavě rudé znamení nahánělo radní Bednářové strach, aniž by tušila proč. Hrůza vetkaná do látky.

„Myslíte si, že zvon bil na poplach jen tak pro legraci?“ Rotha se kousl do rtu. Napětí, které pociťoval, způsobilo, že se na ženu neprávem utrhoval. „Promiňte…“

Radní se na něho usmála. Téměř neznatelným, nejistým pousmáním. „Budiž vám odpuštěno, starosto.“ Bednářová pohledem sledovala, jak se kousek od nich řadí zbývajících sedm radních a dbají na to, aby zůstali stát až za starostou a za ní. „Posledního alfa jsem spatřila před…“ v duchu počítala, „myslím, že před čtrnácti cykly. Bylo to tehdy, když nám představovali nového velitele švadrony.“

„Takový důvod bych si nechal líbit,“ zabručel Rotha a snažil se rozpoznat rysy trpaslíka, jedoucího na čele švadrony. „Obávám se však, že to není důvod jejich návštěvy,“ prohodil nervózně. „Velitelem je stejně jako dřív Hargorin Smrtonoš.“ Tváře alfů mu nic neříkaly. Byly krásné, dokonalé, úzké, bez vousů – a kruté. Jako u všech příslušníků této rasy.

Zdálo se, že alfové mají prázdné oční důlky. Tím se odlišovali od přátelských příbuzných, elfů. Za denního světla se jim zbarvily do černa a připomínaly nejtemnější noc. To neuměli nijak zamaskovat.

Starosta zvedl hlavu a pohlédl ke strážím u brány. „Nikdo z vás nezvedne proti alfům zbraň,“ zavolal na ně. „Nebo proti trpaslíkům. Bez ohledu na to, co mně nebo ostatním radním provedou.“

Vojáci zasalutovali.

Bednářová, která nedokázala potlačit nepříjemné pocity a vypadala značně vyděšeně, se zadívala na starostu. „Vy si myslíte, že chtějí udělat něco zlého právě *nám?*“

„Kdyby nás chtěli potěšit, byli by to první alfové, kteří by sem přijeli s radostnými novinkami,“ opáčil Rotha a polkl. Čím více potu mu stékalo po čele a pod šaty, tím více mu vysychalo v ústech. „Klidně ať nás ženou k odpovědnosti, jestli jsme v něčem pochybili, jenom ať nechají lidi a město dál žít.“

„Velice ušlechtilý postoj. Jenže mnozí by vám na to odsekli, že se za svobodu musí bojovat,“ podotkla radní tiše, protože začátek jízdní kolony se k nim už značně přiblížil.

„Nezačínejte zase s takovými řečmi!“ Rotha se na ni upřeně zahleděl. „Víte, co si o tom myslím. Těmhle sto padesáti Třetím bychom se nikdy nedokázali ubránit, a i kdyby – co pak?“ Povzdechl si a sklonil hlavu před

vládci východního Idoslânu. „Poslali by sem jiné, a to by Svážnov nepřežil. Svoboda nemá až takovou cenu. Ten, kdo nechce sloužit, ať táhne jinam, nebo ať se třeba i zabije, jenom ať nevnucuje ostatním, aby i oni zemřeli hrdinskou smrtí.“

Bednářová stiskla zuby a i ona vysekla úklonu před Třetími a alfy, kteří zastavili zvířata čtyři kroky před nimi. Tím jí zmizeli ze zorného pole.

Zavrzala kůže, zacinkaly uzdy, ozvalo se frkání poníků, tu a tam bylo slyšet i zařinčení kroužkové košile, schované pod černými kožešinami bojovníků.

Nikdo, ani alfové, ani Hargorin, neřekl radním jediné slovo. A dokud se tak nestalo, nesměli lidé pozvednout hlavu.

Rotha i Bednářová postřehli, že někdo seskočil ze sedla a ztěžka dopadl na zem. Zaskřípěl sníh, potom se k nim přiblížily něčí kroky, doprovázené rytmickým řinčením kovu.

Starosta spatřil železem pobité špičky vysokých bot, podle velikosti odhadoval, že patří některému z Třetích. Kromě toho, říkal si, alfové nedělají při chůzi takový rámus a nezanechávají za sebou stopy. Bylo to jedno z jejich mnoha hrůzných umění. Potil se čím dál víc, mlčení mu trhalo nervy. Bylo mnohem děsivější, než kdyby se na ně obořili s řevem nebo je zasypali nejbláznivějšími výtkami.

Zaslechl, jak z pochvy vyklouzla zbraň, potom něco zabzučelo vzduchem. Napravo od něho něco zaskřípělo, potom uslyšel přidušené nadechnutí.

Ozvala se další rána, čistý bílý sníh před ním byl najednou postříkaný krví, potom se mu k botám přikutálela hlava radní Bednářové a Rotha vykřikl hrůzou a zděšením. V tu chvíli se bezhlavé tělo radní zřítilo jak dlouhé, tak široké k zemi.

Nedokázal déle vzdorovat nutkání, *musel* se podívat.

Hargorin Smrtonoš, velký, urostlý trpaslík s mohutným tělem, které vzbuzovalo respekt, si sundal kabát, aby se mohl lépe rozpřáhnout. V pravici držel sekeru s dlouhým topůrkem, jejíž čepel byla zalitá krví. Na kroužkové košili, vyztužené plátky železa, rovněž ulpělo několik rudých stříkanců, krev dopadla i na potetovanou tvář a světlé, nazrzlé vousy, protkané černými pramínky.

Narudlé obočí se stáhlo, když se trpaslík podíval na Rothu. „Kdo ti dovolil zvednout zrak?“ vybafl na starostu.

Rotha otevřel ústa, ale strach mu ochromil hlasivky. Všiml si, že sedla upírů noci jsou prázdná, nikde kolem bývalých jednorožců, které zlo tak zrůdně znetvořilo, nebyly vidět žádné otisky nohou. Takže to, co se o nich říká, je skutečně pravda! Korouhev s děsivou, zároveň však fascinující a krásnou runou byla zabodnutá do úchytu u sedla.

„Odpusť mu to, Hargorine,“ pronesl jemný hlas vedle Rothova pravého ucha a starosta sebou vylekaně trhnul. Dech, který ucítil těsně u nosu, postrádal jakoukoliv vůni nebo pach. „Je to jen slabý člověk! Ztráta a strach ho připravily o duchapřítomnost a způsobily, že vypadá jako hlupák.“

Rotha se chtěl otočit, ale nohy mu vypověděly poslušnost. Alf stál přímo za ním, neprozradil se ani nejmenším šelestem, a jen bohové věděli, kde jsou zbylí dva.

Hargorin si otřel sekeru o šaty mrtvé ženy. „Když na tom trváte, Tirîgone,“ prohodil ledabyle a zkřížil ruce na prsou. „Bude chtít vědět, proč jsem té radní vzal život. Protože jsem to udělal na váš pokyn, tak mu to vysvětlete.“

„Provinila se,“ zaznělo šeptem Rothovi u pravého ucha a starosta měl pocit, že tentokrát k němu hovoří někdo jiný. „Bednářová se spolčila s odsouzenou vražedkyní a buřičkou. A navíc s ní byla i spřízněná. Takové bláznovství!“

„I když to bylo hodně vzdálené příbuzenství,“ pronesl alf u starostova levého ucha a ten si byl jistý, že tentokrát promluvil třetí alf. „Copak jsi to nevěděl, slabý člověče?“ Rotha zakrákal nezřetelné ne a zíral na hlavu Bednářové. Jedno víčko bylo zčásti přivřené, starosta měl pocit, že mrtvá se posledním pohledem obrátila právě na něho. Opatrně jí nohou nahrnul před tvář sníh, nedokázal pohled zavražděné přítelkyně dále snášet.

Hargorin zabručel ke shromážděným občanům povolení, že mohou zvednout hlavy. „Vidím, že desátek tu stojí připravený. To je dobře. Od Svážnova jsme také nic jiného neočekávali.“ Zasunul sekeru do úchytu na zádech a dal znamení. Hned nato sesedlo pět trpaslíků z poníků, přiběhli k náčelníkovi a doprovodili ho k vozu. Rychle se podívali do truhel a ranců, v nichž byly uskladněny zlaté pruty a mince.

Rothovi se konečně podařilo znovu získat vládu nad tělem a otočil se. Alfové stáli v bráně a tiše se mezi sebou bavili. Rozpoznal, že se jedná o dva muže a jednu ženu, jejich věk však nedokázal odhadnout. Kdyby to byli lidé, nehádal by jim více než sedmnáct cyklů, tihle však určitě byli podstatně zralejší.

Jejich obličeje si byly nápadně podobné. Starosta usoudil, že se jedná o sourozence. Alfčiny ženské vnady sice zakrývala zbroj, jenže ta zároveň odváděla pozornost k okouzlujícím, půvabným a naprosto rovnoměrným rysům obličeje. Mužský protivník by se snadno nechal na okamžik rozptýlit – a její zbraně by mu přivodily smrt.

Alfové nesli na zádech dlouhé, štíhlé meče. Rotha si všiml masivních trnů, takzvaných křížových záštit, sahajících daleko doleva i doprava a vyhlazených tak, že se zářivě leskly. K železným plátům chránícím stehna byly připevněny dýky s oboustrannými čepelemi. Zbroj všech tří alfů byla po

celé délce páteře vyztužená dalším ochranným železným trojhranem. Starosta rovněž postřehl, že jeden z mužů má těsně nad kostrčí několik železných kotoučů, velkých jako dlaň, žena je měla připevněné ke kovovým plátům chránícím paže. Vrhací kotoučky?

Alfka se odpojila od skupiny sourozenců a blížila se k němu s okouzlujícím úsměvem, při němž starosta úplně zapomněl na nebezpečí – dokud se jí nepodíval do černých očních důlků. Obdiv nad ženinou krásou se mu rázem vypařil z hlavy a nahradily ho obavy.

„Já jsem Firûsha," představila se mu melodickým, tichým hlasem a zastavila se před ním. Rotha se jí opět uklonil, jako by to byla královna. Přísně vzato, ničím jiným pro něj nebyla. Rozhodovala o životě a smrti. O tom, zda se městu bude dařit, nebo jestli bude zničeno. „Je zapotřebí splnit ještě jeden úkol. Není namířen proti Svážnovu ani proti jeho obyvatelům, ale přesto je to nutnost. Kdyby se nám někdo chtěl postavit do cesty, bez ohledu na to, jestli by ho poháněla odvaha nebo hloupost, nedožije se město zítřejšího dne." Firûshina slova neztrácela přátelský tón. „Chtěli bychom, abys nás zavedl k rodině radní Bednářové, a to co nejrychleji. Veď nás, slabý muži."

Rotha polkl a tlačil sliny dolů do krku. Zdálo se mu, že má hrdlo najednou užší než ucho jehly. „Co…"

„Ne, starosto. Ne *co*," přerušila ho líbezným tónem a položila mu na rty ukazováček schovaný v rukavici. „*Kde.* Veď nás. Hargorin a jeho lidé zatím odvezou desátek." Sundala mu čepici a pohladila ho po vlasech. „Neměj ze mě strach, třást se musíš jenom tehdy, když se nebudeš řídit mými pokyny."

Hargorin se dle starého zvyku vyšvihl na kozlík vozu a odjížděl s ním k bráně. Jeden z alfů mu něco zašeptal a Třetí přikývl. Vyjížděl z města, švadrona obklopila vůz ze všech stran a trpaslíci pomalým tempem odtáhli pryč.

Tři upíři noci postávali u brány, frkali a žhnoucíma rudýma očima sledovali pohyby stráží. Tu a tam si jazykem olízli nozdry, přitom se jim v tlamě zableskly tesáky.

Muži poodešli, aby od nich měli větší odstup. Nikdo nechtěl, aby ho upíři popadli a roztrhali. O zvířatech, na nichž alfové jezdili, se vyprávěly hrůzostrašné historky. Ta, že když někdy dostali chuť, sežrali lidi zaživa, patřila k nejneškodnějším.

Rotha mezitím kráčel vpřed a vedl trojčata k cíli. Přitom neustále přemýšlel, jak by mohl rodině pomoci, aniž by na to někdo musel doplatit. Byla to řádná, počestná rodina, v níž žilo hodně lidí.

„Má pět vlastních dětí, tři dcery a dva syny," prohodila mu Firûsha za zády, jako kdyby uhádla, na co myslí. „Žije s nimi i její matka. A jedna nevlastní sestra, že ano?"

Rotha zaraženě přikývl. Před alfy se nic neutajilo. Jediné, co mohl dělat, bylo vodit je uličkami trochu déle, než bylo nutné. Modlil se k Palandiell, aby se zpráva o třech nelítostných vrazích co nejrychleji donesla až k rodině a ta stačila uprchnout.

„Nedovolíme, aby sis z nás dělal blázny, starosto," zaslechl promluvit jednoho alfa, potom mu na rameni spočinula čepel meče. Rotha zašilhal na její ostří. „Jestli se o to pokusíš, zaklepeme na dveře tvého domu."

„Ne," zadrmolil Rotha, „jenom to ne! Přísahám, že tam hned budeme!" Slzy se mu řinuly po tvářích, když zabočil za roh a ukázal na velký, krásný dům, k němuž přivedl smrt v podobě tří postav. Co mohl dělat jiného?

Alfové ho nehlučně obešli. Starosta se opřel o zeď, jinak by mu nohy vypověděly službu. Firûsha kráčela v čele, bratři šli vedle ní, každý z jedné strany. Postupně vytasili dýky s oboustrannými čepelemi a mířili ke dveřím.

Alfka zaklepala na dveře. Jeden z bratrů zmizel v boční uličce, aby se dostal k zadní straně domu, druhý se mohutně odrazil od země, vyskočil na římsu, odtamtud se katapultoval na balkón a dále na střechu, aby se komínem spustil dolů. Firûsha zároveň vykopla dveře.

Enslin Rotha se rozplakal, když zaslechl první výkřiky, a zakryl si rukou oči. Nechtěl nic vidět.

Jenže příšerný jekot umírajících, který se brzy rozlehl ulicemi, se mu vpálil do hlavy. Nesmazatelně. Stala se z něho věčná výčitka.

* * *

Hargorin kočíroval vůz ven z města, Černá švadrona obklopila při odjezdu svého velitele a cenný desátek ze všech stran.

Cíl jejich cesty nebyl pro dnešní oběh příliš daleko od Svážnova, byl jím Jitrodol, malá vesnička, která patřila Třetím. Alfové ji věnovali veliteli Černé švadrony jako poděkování za trpaslíkovu věrnost a Hargorin dar s radostí přijal.

Stála zde jedna z jeho pevností, Protivraccasov.

Bylo zapotřebí padesáti cyklů, aby byla pevnost postavena přesně podle jeho plánů a přání. Hradby, které by snesly srovnání s odolností a šířkou zdí této pevnosti, byste marně hledali kdekoliv jinde v celé Skryté zemi, obdobné byste nenašli ani v žádné trpasličí říši. Když byla pevnost dostavěná, tak se jí i alfové značně podivovali, ale Hargorin jim vysvětlil, že odvedený desátek vzbuzuje v různých lidech různé choutky a on ho musí chránit před nenechavci. Proti tomu se nedalo nic namítat.

Když kolona zabočila na východ a objela menší lesík, objevila se pevnost v dohledu. V nejvyšším bodě se vypínala do výšky hrdých třiceti kroků a

každému pocestnému zřetelně signalizovala, kde bydlí pán této části Skryté země. A cestovatel, který se trochu vyznal v trpasličích runách, se kromě toho dověděl, že hradní pán nenávidí všechny děti kováře s výjimkou kmene Třetích: písmena a znaky na vysoké hradní věži do daleka viditelně hlásaly ostatním trpaslíkům smrt a zkázu a zdi zdobily vytesané potupné nápisy. Pro nezasvěcence vypadaly jako obyčejné ozdoby, ale pravé dítě kováře by se po jejich přečtení rozžhavilo doběla vztekem a okamžitě na pevnost zaútočilo. Když Hargorin pohlédl na svůj domov, široce se ušklíbl.

Z komínů u domů a chýší kolem Protivraccasova stoupaly sloupce kouře. Lidští obyvatelé Jitrodolu se před chladem stáhli do tepla čtyř zdí. Nechal je na pokoji. V tuto chvíli nepotřeboval, aby mu v něčem otročili.

Těsně za trpaslíkovými zády se roztrhla látka. Nezvyklý zvuk, který navzdory kodrcání vozu a dunění kopyt zřetelně zaslechl, vzbudil Hargorinovu pozornost.

Trpaslík otočil hlavu a podíval se po pytli, který se pod tíhou nákladu, jenž v něm byl uložený, právě protrhl. Nechtěl, aby na zem spadla třeba jen jediná mince. Všechno, co ze stanoveného desátku chybělo, by musel zaplatit z vlastní kapsy, a to se příčilo jeho trpasličí nátuře.

Tím víc ho překvapilo, když se z pytle, ležícího přímo za jeho zády, vysunula krátká kuše a hrot šipky se mu zabořil mezi lopatky.

„Dívej se zase rovně před sebe a zaboč na stezku k lesu," nařídil mu ženský hlas.

Hargorina ani nenapadlo poslechnout, místo toho se v mžiku vrhl doprava. Téměř současně zadrnčela letící šipka a trpaslík ucítil v levém rameni tupý úder. Teprve za jeden dva okamžiky pocítil i bolest.

Trpaslík se přikrčil a zvnějšku se držel hrazení vozu. Tím se bezpečně vyhnul případným dalším střelám. Vozkovy rychlé pohyby a nečekaný hluk měly za následek, že se koně splašili, otěže vlekli ve sněhu za sebou, hlasitě zaržáli a tryskem se rozběhli dál.

Bezohledně se prodrali mezi poníky před sebou, prudce vybírali zatáčky, až se vůz nebezpečně rozkodrcal. Přitom změnili směr a nyní mířili rovnou k lesu, přesně tak, jak neznámá žena Hargorinovi nařídila.

Když Třetí, kteří jeli hned vedle vozu, uviděli velitele v nezvyklé poloze, zavládl mezi nimi poplach. Trpaslíci pobídli ostruhami poníky, aby udrželi se splašenými koňmi krok. Krvavý dřík, vyčnívající Hargorinovi ze zad, jim prozradil, že se při velitelově skoku z kozlíku nejednalo o obyčejnou nehodu.

„Vzbouřenci!" zaryčel trpaslík a ručkoval po bočnici vozu dozadu. „Nejmíň jeden." Bez ohledu na bolest se vyšvihl na zadní úložnou plochu vozu, přistál na jakési truhle a vytasil sekeru s dlouhým topůrkem. Bez

váhání jí prudce zešikma sekl do pytle, v němž se podle jeho předpokladů žena skrývala.

Mezitím se další dva trpaslíci pokusili předjet na ponících koně a zachytit otěže, ale vůz už jel příliš rychle. Příslušníci Černé švadrony postupně odpadávali jeden za druhým a vůz se dál řítil k lesu. Hargorin zůstal sám.

Sekera se zasekla do něčeho tvrdého, ozvalo se tlumené zasténání. Pytel se převrátil a mezi hromadou stříbrných mincí a dřevěných třísek z něho vypadla na dno vozu mladá světlovlasá žena. Trpaslík si domyslel, že dřevem vycpala pytel tak, aby vypadal plný, a přitom si v něm udělala místo, aby se tam mohla ukrýt.

Hargorin ženu okamžitě poznal. „Mallenia," odfrkl si spokojeně. „Takže černoocí se do Svážnova nevypravili jen tak zbůhdarma. Ty jsi *tam byla!*" Znovu udeřil sekerou, ale žena se včas převalila stranou. Čepel dopadla na dno vozu, těsně vedle ní.

Mallenia, pocházející z rodu slavného hrdiny prince Mallena z Idoslânu, Třetího kopla a zasáhla ho do hrudi. „Jednou alfy zabiju, stejně jako dnes konečně zabiju tebe, Hargorine!" zvolala. „Svobodu Idoslânu, Gauragaru a Urgonu!"

Trpaslík zády dopadl na jiný pytel, šipka kuše se mu zabořila hlouběji do těla a prošla přední částí ramene vpřed. Kroužková košile se vyboulila. Hargorin zřetelně cítil, že má proseknutý kloub. Zasténal a nechal paži svěšenou.

„Třetí a alfové se ode mě nedočkají milosti," vyhrkla žena rozčileně. „Napáchali jste příliš mnoho zla a utrpení."

Truhla, na níž trpaslík ještě před chvílí stál, se rozevřela. Vyhrnula se z ní záplava mincí a spolu nimi i zakuklenec. V ruce držel šavli, jejíž ostří přiložil Třetímu ke krku. „Zůstaň, kde jsi!" nařídil.

„Zbabělče!" odplivl si Hargorin. „Měj aspoň odvahu a ukaž svou tvář stejně jako tady ta vražedkyně."

„Kdo bojuje proti útlaku a okupantům, činí dobrou věc, ty chátro mezi trpaslíky! To vy jste vrazi!" Mallenia se zadívala zvířeným sněhem k Černé švadroně, která se zdaleka nevzdala dalšího pronásledování. Třetí se nikdy nevzdávali, a to platilo především pro tuto elitní jednotku, pro Rozdychtěnce.

Třetí byli na rozdíl od ostatních kmenů vynikajícími jezdci. Zdokonalovali své umění již déle než stovku cyklů. Protože ostatní děti kováře se raději obešly bez poníků, měli Rozdychtěnci od té doby nad nimi převahu, která se projevila především na bitevním poli. Projevila se velice bolestně, což pocítili jak lidé, proti kterým Třetí vyrazili do boje, tak ostatní trpaslíci.

„Nezbývá nám moc času,“ upozornila Mallenia společníka a otevřela další truhlu, z níž rovněž vylezl maskovaný muž. Zámek se zasekl, proto se dřív nemohl vlastními silami dostat z úkrytu.

Koně pádili po úzké lesní cestě, od kopyt se jim zvedala hustá oblaka sněhu. Jakmile dorazili pod ochranu stromů, zřítilo se za nimi s hlasitým praskotem hned sedm kmenů a zatarasilo cestu. Cválající trpaslíci nemohli pokračovat dále, museli se prodírat hustým porostem, což je nepochybně zdrží. Všechno bylo důkladně připravené – a všechno fungovalo.

Druhý muž vylezl z bedny a jako provazochodec se proháčkoval až ke kozlíku, zašátral po otěžích a ujal se řízení vozu. První muž nadále držel Hargorinovi šavli u krku.

Mallenia měla na sobě krátké, tmavé šaty místo zbroje, která by ji chránila. S ohledem na úkol, který si předsevzala, to byl vysloveně odvážný kousek. Jinak to však nešlo, pokud se chtěla do pytle vejít. Dlouhé světlé vlasy měla spletené do copu. Vysoké černé šněrovací boty jí sahaly až ke kolenům, čněly z nich rukojeti dvou dýk. V ruce držela štíhlou krátkou kuši, kterou opět zamířila na Hargorina.

„A co teď?“ zeptal se trpaslík mrzutě.

„Odvezeme desátek do bezpečí a při vhodné příležitosti ho rozdáme lidem z Idoslânu, kterým právem náleží. Ne tobě nebo tvým pánům,“ odsekla Mallenia vztekle. „Nejste nic jiného než okupanti. Vy si nezasloužíte ani jedinou minci, jedině smrt.“

Zdálo se, že Hargorin chce něco říct, ale nakonec si to rozmyslel. Úsečně se podíval po muži se šavlí, potom ztlumil hlas. „Při všem, co děláš, mysli i na svou rodinu,“ zašeptal najednou.

Mallenia pocítila záchvěv strachu. Trpaslíkův hlas ji překvapil, nezněl nafoukaně, vytratil se z něho ledový tón a měla pocit, že tentokrát mluví upřímně. Nepochybně si Třetí rychle vymyslel nějakou lest, jen aby ji zastrašil a zmátl. Schválně se nahlas zasmála, aby dala najevo, že mu nevěří.

Hargorin přivřel oči. „To sis v tom pytli ani nestačila všimnout, že radní Bednářová je po smrti?“

Mallenia potřásla hlavou, prsty pevně sevřely držadlo kuše.

„Na rozkaz alfů jsem ji musel zabít. Radní navíc nebude jedinou obětí z řad tvých příbuzných. Alfové po nich všude pátrají.“

„*Alfové?*“

„A ne jen tak ledajací. Do Svážnova přijeli Dsôn Aklán, aby je tam zabili. Trojčata: trojnásobně zlá a trojnásobně krutá.“ Hargorinovy hnědé oči se na ni úpěnlivě zahleděly. „Správně bych ti to neměl prozrazovat, ale alfové zabíjejí všechny lidi, kterým v žilách koluje i ta nejmenší špetka krve z rodu prince Mallena. Není podstatné, jak daleko kvůli tomu musí jet a kam. Ale zároveň předstírají, že důvodem téhle řezničiny jsou *tvoje* činy, *tvoje*

buřičství. Abys ztratila podporu lidí v Idoslânu, Urgonu i v Gauragaru. Tvoje úsilí nakonec ztroskotá a země nikdy nezískají svobodu. Dokud tu jsou alfové, neosvobodí se.“

Mallenii se zatmělo před očima, hrůzou přestala vidět všechno kolem sebe, celý obzor se smrskl na Hargorinovu tvář. V úkrytu skutečně nepostřehla smrt své příbuzné, neproniklo k ní nic než nezřetelné mumlání a škvíra v pytli jí rovněž neumožňovala, aby něco viděla. Polkla. „Neříkáš pravdu,“ prohlásila nejistým hlasem a kopla ho do ramene, ve kterém uvízla šipka z kuše. „Vy Třetí jste všichni lháři, do jednoho!“

Hargorin sevřel zuby, aby potlačil zaúpění, potom tvrdě zaklel. „Táhni k Tionovi, ženská! Tak mi nevěř, mně je to jedno.“

„Dávej na něho pozor,“ nařídila Mallenia muži se šavlí, potom popošla dopředu. „Jak je to ještě daleko?“

„Brzy vyjedeme z lesa a za ním na nás čekají poslové,“ odpověděl muž na kozlíku a ukázal na světlý bod, který mezi tmavými kmeny stromů označoval konec lesa. Před ním se sem a tam míhaly postavy.

„Výborně,“ zamumlala žena a poklepala mu na rameno. Nedokázala si však vítězství nad Rozdychtěnci patřičně vychutnat, Hargorinova slova u ní dopadla na úrodnou půdu. Mallenia se nebyla schopná rozhodnout, co si teď má počít. Rozjet se zpátky? Nebo doprovodit muže s desátkem?

Vůz vyjel ze skrytu stromů a vozka ho zastavil před dvěma tucty jezdců.

Muži začali jásat, vyvolávali Malleniino jméno a okamžitě se pustili do překládání ukořistěných pokladů. Rozdychtěnci se budou muset vydat po čtyřiadvaceti různých stopách, pokud se chtějí zlatých prutů a mincí opět zmocnit. S ohledem na krátké nohy poníků to bylo prostě nemožné, navzdory jezdeckému umění trpaslíků.

Někdo podal urostlé ženě lehkou plátkovou zbroj s vyrytým erbem jejího předka, prince Mallena z Ido, a Mallenia si ji hned oblékla. Při pohledu na rodový znak se jí myšlenky zatoulaly hluboko do minulosti, až k jejímu předkovi, který se postavil mágovi Nôd’onnovi, vyjel do boje proti eoîlovi a nejednou nasadil život pro blaho Skryté země. Pravý bojovník na straně dobra a spravedlnosti, na jehož dědictví nyní sama navázala a bude v něm pokračovat, dokud se lidé nezbaví alfů a všech jejich spojenců. K opasku kolem boků si připevnila dva krátké meče, přehodila přes sebe bílý kabát s kapucí a nasedla na bělouše.

Mallenia zajela k vozu, na němž byl Třetí nadále přísně střežen. Kolem ramene se trpaslíkovi rozlila kaluž krve, rudá tekutina odkapávala škvírou v prkenné podlaze vozu až na sníh.

„Co s ním uděláme?“ vyptával se muž, který ho hlídal.

Mallenia se na trpaslíka dlouze zahleděla. „Zabijte ho. Ten, kdo se spolčil s alfy, si nic jiného nezaslouží,“ pronesla po úvaze a pobídla koně ostruhami.

Chtěla se vrátit do Svážnova a zjistit, jestli svým příbuzným nemůže nějak pomoci, a modlila se k bohům, aby nepřijela příliš pozdě. „Setkáme se po čtyřech oběžích na obvyklém místě," zavolala a zmizela za výběžkem lesa.

Jezdci si mezi sebe rozdělili desátek a většina vyrazila. Čtyři si ještě přivazovali poslední pytle k sedlům, když zaslechli tiché, rychlé dusání. Černá švadrona se blížila.

„Musíme odsud vypadnout!" Hargorinův hlídač hodil pohledem po zbylých mužích. „Já si vezmu jednoho z těch koní, co jsou zapražení v kočáru…" Ucítil na hrudi mocné kopnutí, které ho odhodilo dozadu, až narazil na víko truhly. Když couval, stačil ještě přejet šavlí zprava doleva, aby trpaslíkovi prořízl hrdlo, cítil odpor a…

…trpaslík zadržel čepel šavle rukou! Z řezné rány na dlani se mu řinula krev a stékala mu do vousů, trpaslík se však jen zle zašklebil a v očích se mu nebezpečně zablýsklo.

Hargorin kopl do spodní části truhly a ta se rozkymácela. Zatímco jeho strážce bojoval, aby neztratil rovnováhu, trpaslík vyskočil a praštil muže zkrvavenou pěstí do dolní čelisti. Muž zasténal a spadl do bedny, víko se nad ním zavřelo.

„Ha!" Třetí popadl dlouhou sekeru, rozběhl se po plošině vozu a odrazil se k mohutnému skoku, který ho donesl přímo za záda jednoho z poslů. Čepel sekery se muži zabořila ze strany do krku, posel zachroptěl a spadl do sněhu a Hargorin se rychle uvelebil v sedle. Bez dlouhého čekání zamířil s koněm k nejbližšímu protivníkovi a rozmáchl se sekerou.

Muž nedokázal nesmírně prudkou ránu vykrýt, zvednutou paži, v níž držel meč, mu trpaslík přeseknul v místě mezi loktem a zápěstím. Těžká čepel pokračovala v dráze, dopadla muži do týla a měla za následek okamžitou smrt. Muž se zhroutil do sněhu, zatímco mu z rány prudce stříkala krev, jako kdyby chtěla vepsat do sněhu jméno umírajícího.

Zbývající dva muži popohnali koně, aby nepříteli unikli.

Hargorin odhadl vzdálenost a potom s divokým zařváním mrštil sekerou.

Zbraň se zahvízdnutím prolétla vzduchem a přeťala páteř vpravo jedoucího posla, i když se jeho kůň zběsile hnal pryč. Muž se bez jediného hlásku zřítil ze sedla a několikrát se na zemi bezvládně převalil.

„Ty mi taky neunikneš!" slíbil trpaslík poslednímu protivníkovi a tryskem se za ním rozjel.

Když dojel k mrtvému, který ležel na zemi se sekerou zabořenou v zádech, hluboce se vyklonil ze sedla a uchopil topůrko. Krátké trhnutí a trpaslík měl opět zbraň v držení. Zasmál se, plácl koně plochou stranou čepele po zadku, aby ho pobídl k jízdě. Kůň zařehtal a rozjel se ještě rychleji.

Hargorin zanedlouho dohonil posla, který se v nouzi snažil kličkovat, hněvivě vyhlížejícího trpaslíka se mu však nepodařilo setřást. Postupně odřezával jeden pytel s mincemi za druhým, aby snížil váhu, kterou kůň nesl.

Nic z toho nepomohlo.

Po jednom obratně provedeném lstivém manévru a rychlém zabočení se trpaslík dostal z pravé strany na úroveň prchajícího muže a zasadil mu ránu do hrudi, která hladce prošla otěžemi, zbrojí i mužovými šaty. Posel zaječel, převrátil se dozadu, vypadl ze sedla a prudce dopadl na zasněženou zem.

Třetí brutálně donutil koně zastavit a otočil se s ním dozadu. Uviděl, že Černá švadrona právě vyjíždí z lesa, někteří jezdci objížděli lesík zleva, jiní zprava, ale všichni se již k němu blížili. Ve zraněném rameni mu bolestivě bušilo, hluboká řezná rána na dlani ho pálila, ale dokud mohl hýbat prsty, tak to nevadilo. Šlachy a kosti zůstaly celé.

Hargorin pobídl odfrkujícího koně do klusu, rovnou k muži, který vrávoravě vstával ze země a zvedl ruce nad hlavu. Chtěl se vzdát. „Co to má znamenat?“ obořil se na něho trpaslík otráveně. „Ty nebudeš bojovat o život?“

„Chtěl bych vyjednávat,“ zavzdychal posel.

„Tak? A co mi můžeš nabídnout?“

„Nechej mě žít a já ti prozradím, kde leží tajná místa, na kterých se scházíme,“ odkašlal si muž, sklonil ruku a přitiskl si ji k ráně na břiše.

„Ty zradíš svoji velitelku, hrdinku Idoslânu, jen abys mohl dál potupně žít v hanbě?“ vysmál se mu Hargorin. „Proč by měl být tvůj život o tolik cennější než její?“

Posel zaúpěl a sváděl sám se sebou těžký boj. Rozhodnutí, ke kterému dospěl, nebylo právě snadné. „Mám rodinu,“ vyrazil muž zoufale. „Ženu a čtyři děti, čekají na mě. Nemůžu je nechat samotné. V těchhle časech rozhodně ne.“ Klesl na kolena, zatímco se trpaslík k němu dále blížil. „Prosím, ušetři mě a dovol mi, abych se k nim vrátil!“

Hargorin se na něho ze sedla zadíval a viděl, že se mu v tváři zračí upřímná starost a zoufalství. Utrpení mu těžce dolehlo na duši. „Jak se jmenuješ?“

„Tilman Berbuš,“ odvětil posel.

„A než dojedeš domů, budeš muset urazit dlouhou cestu?“

Muž potřásl hlavou. „Ne. Zvládnu to i se zraněním. Žiju v Horské vyhlídce.“ Tilman těžce dýchal, musel trpět velkými bolestmi. „Ta tajná místa jsou v…“

Hargorin pozvedl sekeru a rozpoltil muži hlavu dříve, než stačil cokoliv dalšího říct. Ozvalo se prasknutí, nešťastníkovi se z rány, z nosu i z úst vyřinula krev. Když Třetí vyprostil čepel, zhroutilo se tělo mrtvého muže nalevo od trpaslíka k zemi.

„O tvou rodinu se postarám, Tilmane Berbuši z Horské vyhlídky," přislíbil Hargorin beze známky zlomyslnosti v hlase. Pobídl koně, objel mrtvého a vydal se zpět k vozu a k Černé švadroně. „Vraccasi, odpusť mi moje činy, ale sám dobře víš, proč to dělám," zašeptal těsně před tím, než dorazil ke svému oddílu.

Tento oběh ho přišel hodně draho a důkladně mu vyplenil pokladnici. Alfové trvali na svém desátku, a tak musel sáhnout na vlastní majetek, aby je uspokojil.

Hargorin pozvedl hnědé oči a zadíval se k západu, kde se k obloze vznášel tmavý, výrazný oblak kouře a šířil se dál a dál.

Zdálo se, že Dsôn Aklán jsou se svou prací ve Svážnově u konce.

* * *

Mallenia se ohlédla a spatřila část Černé švadrony, jak objíždí lesík. Byla od trpaslíků dost daleko. Od Rozdychtěnců jí už nehrozilo nebezpečí.

Když se však opět zadívala před sebe, poskočilo jí srdce v hrudi. Nad Svážnovem se tyčil obrovský mrak kouře, a když si ho spojila se Smrtonošovými slovy, vyplýval jí z toho děsivý závěr.

Pobídla bělouše k ještě větší rychlosti, a úplně nakonec ho dokonce vyvedla z otevřených polí na cestu, jen aby co nejdříve dorazila k cíli.

Městské brány byly dokořán otevřené, před nimi ležely ve sněhu roztažené obrysy lidských postav. Mallenia poznala, že se jedná o městské strážné. Přitáhla bělouši uzdu.

Bylo slyšet hlasité praskání řádících plamenů, blížila se k ní spleť lidských hlasů a kůň neklidně zafrkal.

Stráže byly zabité přesně mířenými bodnými ranami. Uprostřed cesty ležela bezhlavá mrtvola ženy, kterou Mallenia znala jako Tildu Bednářovou. Slzy jí vhrkly do očí, hlavou se jí honily žal a nenávist a donutily ji chvátat uličkami k domu jejích příbuzných. Přestože bezpečně věděla, že přichází příliš pozdě.

Po ulicích pobíhali ječící a plačící lidé, kteří svírali v náruči veškerý majetek. Někteří měli na sobě pouze skromný oděv, jiní naložili na koně, osly nebo telata to nejnutnější nebo nejdrahocennější, co měli. Dav je unášel proudem k městské bráně.

Požár zuřil ve čtvrti, v níž stál dům radní Bednářové, a příbytek jejích příbuzných ležel přímo uprostřed ohnivého pekla.

Mallenia se zastavila, když ji proud uprchlíků obklopil z obou stran, zleva i zprava. Mnozí při bezhlavém útěku naráželi běloušovi do hrudi, kůň nervózně tančil na místě. Nikdo se nesnažil uhasit plameny – možná to

předtím zkusili a marné úsilí vzdali. Jestli nedojde k zázraku, stane se Svážnov obětí ohně.

Myšlenky se jí točily hlavou. Tildu nijak zvlášť dobře neznala, a přesto se s ní cítila spřízněná, nejspíš za to mohla ženina upřímnost. Za celý život se s ní setkala snad desetkrát, a co bylo hlavní, Tilda neměla tušení o plánu uloupit desátek. Navíc alfové v té době ještě nemohli o ztrátě pokladů vědět. Osudným se jí stal pouze jejich společný původ.

Trest, který Tildu a Svážnov postihl, byl neospravedlnitelný. Naprosto neospravedlnitelný.

Mallenia se neoddávala iluzím, že by na tom alfům záleželo. Chtěli vyhladit všechny potomky prince Mallena, o nic jiného jim nešlo. Alespoň v tomto ohledu měl Hargorin pravdu.

Někdo ji popadl za pravou nohu a třmen.

„Jste to vy, Mallenie!“ vydechl muž, jehož tvář zpočátku pod vrstvou sazí a popálenin nepoznala. Vlněný kabát a boty byly z větší části ohořelé, jako kdyby dlouho pobíhal v plamenech.

„Ensline?“ Mallenia chtěla sesednout, ale starosta jí v tom gestem zabránil.

„Utečte pryč! Dsôn Aklán jsou pořád blízko,“ vykřikl ustrašeně a rozhlédl se kolem dokola. „Hledají vás.“ Popadl běloušovy otěže a otočil koně kolem vlastní osy, aby se vydal přímo k bráně. „Musíte zůstat naživu, Mallenie. Pokračujte v odporu a nikdy se nevzdávejte, slyšíte?! Byl jsem blázen, když jsem vás ve vašem boji nepodporoval.“

„Já…“ Pohledem přelétla zástupy prchajících lidí, kteří právě přicházeli o všechno, co v uplynulých cyklech vybudovali. Její boj jí najednou připadal nesmyslný, když viděla, jak strhává nevinné lidi do neštěstí.

Rotha se dotkl její nohy, starostova popálená ruka zanechala na botě vodnatý otisk. Mallenii připadalo, že cítí žár, který ze starosty vychází. „Pravými nepřáteli našeho lidu jsou alfové a Třetí, ne vy,“ vštěpoval jí Rotha důrazně. „Vy jste jedinou nadějí, která nám zůstala. Jestli zemřete, bude po všem.“ Tvrdě plácl bělouše po zadku a kůň vyrazil vpřed. Ať se jezdkyně snažila sebevíc, bělouš se již nedal déle zvládat. Při všem tom hemžení v ulicích, křiku, zápachu kouře a praskání ohně ho přepadl panický strach.

Mallenia vyjela ze Svážnova a cítila se ještě bezmocnější a poraženější než kdykoliv dřív, navzdory vítězství, kterého se jim podařilo nad Rozdychtěnci dosáhnout. Vybledl i nedávný triumfální úspěch, když pokořili jejich velitele.

III

Země za horami,
Černá soutěska, pevnost Zlohráz,
6491. sluneční cyklus, zima

Boïndil seděl přímo proti příteli a ve svitu několika lamp ho se spokojeným úšklebkem pozoroval, jak se nacpává jídlem. „Na druhý straně štítu ti asi nikdy nedali nic pořádnýho," poznamenal a škodolibě se pousmál. „Horský kroupy s gugulí sekanou neumí nikdo připravit tak báječně jako Goda. Nemám pravdu, učenej?"

Zašli rovnou do Boïndilova příbytku, aby se po vší té vřavě venku mohli v klidu najíst. Stěny byly ověšené spoustou zbraní a štítů, jedna strana byla vyhrazená různým mapám Skryté země a na stole, k němuž se posadili, byl pod skleněnou deskou s dokonalou přesností načrtnutý nákres pevnosti a

všech jejích úrovní. Místnost byla ukázkou pečlivosti, přehledu a připravenosti k boji, jak se na generála sluší.

Tungdil se zbavil tioniové zbroje a seděl u stolu jen v tmavě béžovém spodním prádle, pošitém rozličnými runami a znaky. Vousy měl stejně jako dřív přistřižené nakrátko, vypadaly však hustší a na pravé tváři mu přibyl výrazný, našedlý pramen stříbřitých chlupů. Dlouhé hnědé vlasy byly důkladně naolejované, aby lépe přiléhaly k hlavě, a volně mu spadaly na záda. Zarazil se a začal žvýkat pomaleji. „V jednom kuse na mě zíráš."

„Můžeš mi to mít za zlý?" zasmál se Pruďas a sáhl po džbánku s pivem. „Dobrých dvě stě padesát cyklů jsi mi nepřišel na oči!"

„A teď chceš za jediný večer všechno dohonit tím, že mi pohledem vyryješ vrásky do tváře?" odsekl Tungdil šibalsky. Uchopil pohár a chtěl si s Pruďasem přiťuknout – přitom mu pohled padl na obsah džbánku. „To je *voda?*" téměř s odporem odstrčil pohár od sebe. „Copak už nemáte pálenku? To už ji bojovníci v pevnosti všechnu vyzunkli? A proč jsem stejně jako ty nedostal to skvělé černé pivo?"

Boïndil překvapeně položil džbánek na stůl. „Posledně jsi byl s alkoholem poněkud opatrnější."

„Opatrnější?" Tungdil vypadal chvíli zmateně, potom se mu rozjasnila tvář. „Aha, už chápu, co myslíš." Popadl přítelův džbánek, nasadil k hlubokému doušku a nepřestal dřív, dokud mu hrdlem neprotekla poslední kapka. Hřmotně postavil džbán na stůl, otřel si pěnu z vousů a hlasitě krkl. „Tak to by bylo." V obličeji se mu objevil široký úšklebek.

Boïndil ho nespustil z očí, zamrkal a pak se dunivě rozesmál. „Tak se mi líbíš!" uchechtl se. „Když už se tak bavíme: co říkáš na moje dcery a syny? Goda ti je přeci už představila."

„Jako by vypadli otci z oka. A to měla být pochvala," opáčil Tungdil s potutelným úšklebkem. „Ale vážně: můžeš na ně být pyšný. Promiň mi, že jsem si hned nezapamatoval jejich jména, ale pokud se nemýlím, tak podle toho, co Goda říkala, mají jeden tvůj syn a jedna dcera magické nadání. To je přece pořádná zvláštnost! Ti dva chlapíci s mohutnými pažemi vypadají jako statní válečníci. Používají styl, který je směsicí ubarijské taktiky a klasického způsobu boje trpaslíků. Tím jsou naprosto jedineční." Ve tváři se mu objevil nešťastný, dotčený výraz. „Promiň, že ti to tak říkám, ale ti tři ostatní… ti nějak… vybočují z řady, jako by se k nim nehodili. Jako kdyby k nim nepatřili."

Pruďas měl pocit, že ho někdo něčím praštil po hlavě. „Jak to myslíš?"

Tungdil budil dojem, že úporně hledá vhodná slova. „Je mi líto, že to tak musím říct, ale oni všichni," ustaraně svraštil obočí, „*všichni* jsou lepší řemeslníci než ty! Jejich práce z kamene jsou přímo velkolepé." Potom mu z hrdla vybublal šelmovský smích.

Boïndil si s úlevou oddechl. „Jo, jen si klidně ze mě dál dělej srandu.“ Šťastně se na něho zadíval. „Nedokážu ani vypovědět, jak jsem rád, že ses k nám vrátil. Skoro jsem nevěřil, že to seš ty. Vypadals tak… zachmuřeně a ponuře. Když jsi tam stál v tom svým brnění na čele stvůr. Jako bys byl… jeden z nich.“ Napjatě čekal, co mu na to přítel odpoví.

Tungdil sklopil zrak, levou rukou se dotkl zlaté klapky přes oko. „Za tu dobu se přihodilo moc věcí, Pruďasi,“ odpověděl hlubokým, změněným hlasem. Rázem z něho opadla rozjařenost, do tváře se mu vrátily stíny. „To, co jsem prožil, mě hodně změnilo.“ Zadíval se na přítele, s nímž prošel řadou bojů a bitev. „Už teď tě prosím, abys měl ohled na to, co ti na mém počínání bude občas připadat podivné. Budeš o mně pochybovat…“

„Já?“ rozesmál se Boïndil a přivolal vojáka, aby jim přinesl karafu piva. Krátce zauvažoval a pak požádal o malý soudek a láhev nejlepší pálenky. Trpaslíci mají moudré pořekadlo: starosti a vzpomínky se lépe snášejí s pivem. „Jak bysem já mohl…?“

„Ty o mně *budeš pochybovat,* Pruďasi,“ zašeptal Tungdil tajuplně. „A já jsem *stál* v čele toho vojska, které jsi spatřil.“

Boïndil nevěděl, co na to říct, a tak se na přítele upřeně a nechápavě zadíval.

Tungdil se zhluboka nadechl a vydechl, jako by mu vzpomínky působily fyzickou bolest.

Mlčky čekali, až se otevřou dveře a přinesou jim požadovaný soudek piva a pálenku. Beze slova vyprázdnili další džbánek, až se Tungdil odhodlal k tomu, že znovu pozvedl hlas.

„Dělal jsem věci, Pruďasi, které by mi nikdo neuvěřil. Nikdo z těch, kdo znali dřívějšího Tungdila. Ale abych přežil na místech, na nichž jsem se pohyboval, když jsem hledal, kudy by se dalo z démonického světa vyjít ven, musel jsem je dělat.“ Hovořil chraplavým hlasem, nevidoucím pohledem probodával Boïndila, jako by se díval do jiného světa. „Milý příteli, existují jistá stvoření, která obětem dokáží připravit nevýslovná muka. Ten, kdo je chce zdolat, musí být ještě horší než ona.“ Dotkl se run na spodním prádle. „Věř mi, já jsem *byl horší* než oni. Dokonce i alfové by řekli, že jsem byl krutý.“ Sáhl po láhvi.

Boïndil si pohledem měřil přítele, který mu najednou připadal nekonečně vzdálený a cizí. „Chtěl bys mi o tom povyprávět něco víc?“ vysoukal ze sebe nakonec a i on si nalil trochu pálenky „Nebo…“

Tungdil potřásl hlavou. „Všechno má svůj čas. Příliš dlouho jsem žil v temnotách. Dovol mi, abych si teď užíval světla tvého přátelství.“ Odkašlal si, pak si přiťukli. „Nuže, co je nového ve Skryté zemi?“

„Na druhý straně soutěsky jste se o ní nic nedoslechli?“

„Ne. Dokud štít držel, neměli jsme spojení.“ Tungdil popíjel stále rychleji a rychleji a pokaždé, když si dolil, naplnil si džbánek trochu víc než předtím. „Zmínil ses o Lot-Ionanovi. Když jsme procházeli chodbami Zlohráze, zaslechl jsem pár podivných poznámek, které mi dělají starosti.“ Znovu si dolil pivo. „Mluvili o drakovi, který žije na západě Skryté země, o kordrionovi, který ovládá sever, a o alfech, co prý dobyli východ. Co z toho je skutečně pravda?“

„Všecko, učenej,“ povzdechl si Boïndil. „Skrytá země si svoje jméno už dávno nezaslouží. Není ani skrytá, ani bezpečná.“ Zvedl se a přešel ke stolku, na němž ležely srolované mapy. Vybral si jednu z nich, vrátil se k příteli a rozprostřel ji. „Kdekdo říká, že Lot-Ionan přišel o rozum. Porazil Druhý, dobyl mou vlast, Modrý hory, a trpaslíky vyhnal magickýma kouzlama pryč. Kdo se nechtěl podrobit, přišel o život. Shromažďuje kolem sebe fámuly, a jestli chceš vědět, co si myslím, tak se už hezky dlouho připravuje na válku.“

Tungdil se zahleděl na čáry na mapě. „Proti kordrionovi?“

„Ne, proti drakovi Lohasbrandovi, kterej si podrobil Rudý hory a První. Pokud víme, zbyla z celýho kmene už jenom hrstka trpaslíků, kteří drží průchod daleko na západě a brání Skrytou zemi proti stvůrám zvenčí.“ Boïndil namířil ukazováčkem na Tabaîn a pak na Weyurn. „Tihle musej drakovi platit daně. Šupináč si našel pár lidí, z kterejch si udělal vazaly, každýmu svěřil kousek země. Říkaj si Lohasbranďani. Každej z nich tam vládne jako malej král a velí dost velký posádce skřetů.“ Boïndil si prohrábl vousy. „No jo, sviňuchy jsou dnes chytřejší, rozhodně aspoň ty, který drak dovedl do Skrytý země. Takže to není o nic jednodušší.“

„U všech bezectných!“ vyklouzlo Tungdilovi. Trpaslík udeřil pěstí do stolu, až poháry, láhve a džbánky poskočily.

Pruďas přimhouřil oči. „Bezectní? A co je zas tohle?“

Tungdil jenom mávl rukou. „Vyprávěj dál,“ požádal ho chmurně.

„Na východě si alfové vybudovali nový města…“

„*Alfové* se vrátili?“

Boïndil přikývl. „Jsou to ale jiný alfové. Přišli Vysokou bránou, když Lot-Ionan odtamtud vyhnal Druhý. Jejich náčelník je jeden náš starej známej: Aiphatòn. Pamatuješ se na něho?“

„Ano. A nikdy bych neřekl, že do Skryté země přinese neštěstí.“

Pruďas opět přikývl. „Všichni jsme byli překvapený, když zavedl alfy na starý místa, kde černooký dřív žili, a začal válčit s posledníma elfama a s každým, kdo chtěl šikmouchejm nějak pomoct. No jo, tomu, co rozjel proti čtyřicítce zbylejch šikmouchejch, se snad ani nedá říkat válka.“

„Elfové jsou úplně vyhlazení…“

„Ne. Většinu z nich povraždili, ostatní někam zmizeli. Nikdo neví, kam se poděli. O jejich zániku kolujou nejrůznější historky, ani je všechny sám pořádně neznám, ale ve Skrytý zemi už na elfa nenarazíš.“ Boïndil se poškrábal, nějak ho začal svědit nos. „Třetí se spolčili s alfama a vládnou na východě ve velký části bývalýho Idoslânu. Alfové kromě toho vládnou na severu a na východě v bývalejch lidskejch říších Gauragaru a Urgonu.“ Všiml si, že Tungdil očima přelétá po mapě z místa na místo. „Jo toho na tebe moc?“

„Pokračuj. Snesu víc utrpení, než by se na první pohled zdálo,“ odvětil Tungdil zlostně.

„Ještě nám chybí sever.“ Pruďas prstem ťukl na Šedé hory. „Královna Balyndis… Víš, kdo to je?“

Tungdil nepřítomně přikývl, jako by ho trpaslice, o níž přítel právě vypráví, nijak zvlášť nezajímala.

Pruďase v duchu velice zarazilo, že přítel na jméno Balyndis nezareagoval, ale pokračoval ve vyprávění. „Se zbytkem Pátejch drží Kamennou bránu a zároveň se brání kordrionovi a jeho potomkům. Je to ale nekonečnej boj, protože ta potvora se pořád rozmnožuje. Nikdo neví, jak to dělá, protože tam je furt jenom ta jedna.“

„No, to jste nemohli vědět. Kordrioni nepotřebují samici,“ vysvětloval Tungdil. „Všichni jsou schopní snášet vejce, a tak je s nimi věčné trápení. I na druhé straně bývalé bariéry. Dá se s nimi vyjít jedině tehdy, když jim poroučíš.“ Opřel se a zkřížil ruce za krkem. Očima se zahleděl ke stropu. „To je nepochopitelné. Vrátím se po dvou stech padesáti cyklech zpátky, unavený věčnými boji. Moje hlava touží po klidném místečku, kde by se mohla na nějakou dobu uložit. Ale tady na mě čeká ještě víc bezpráví a nespravedlnosti, než jsem kdy zažil na druhé straně bariéry.“ Zespodu kopl do stolu a tentokrát se poháry i láhev převrhly. Po mapě se rozlila pálenka a Boïndil se honem snažil zabránit tomu, aby se čáry na mapě rozmazaly. „Copak se v celé Skryté zemi nenajde pořádný chlap? Co je s Dlouhými? Mám to snad zase být *já*, kdo sáhne po zbrani, i když bych ji ze všeho nejraději zahodil do nejhlubšího jezera ve Weyurnu?“

Pruďas si rozpačitě odkašlal. „O tom jsem se zapomněl zmínit. Weyurn dnes už není královstvím jezer a ostrovů. Když si k nám Lohasbrand prorazil cestu, vytvořil hlubokou proláklinu, kterou se vody z Weyurnu vylily ven. Musel udělat i nějaký další místa, kudyma voda odtekla, a tak…“

Tungdil divoce zařval, vyskočil ze židle, jednou rukou popadl stůl za hranu a mrštil jím o sedm kroků vzdálenou zeď. Masivní dřevo se při dopadu roztříštilo na nesčetné úlomky, jako by to byly jen ztrouchnivělé desky. Střepy z pohárů a láhví zacinkaly a rozlétly se po podlaze místnosti.

Boïndil se na přítele zahleděl s otevřenou pusou. Žádný normální trpaslík, ani ten nejsilnější, by nikdy nesvedl něco takového, co právě na vlastní oči spatřil.

Tungdil zasténal a chytil se za hlavu. Ztěžka dopadl na židli, lapal po dechu a zároveň zaklel nějakou neznámou řečí. Pruďas měl dojem, že se runy na trpaslíkově oděvu slabě rozzářily.

Do místnosti se vřítily stráže a znepokojeně se zadívaly na generála, který je pokynem ruky opět poslal pryč. Ale stejně z toho bude plno řečí.

„Vidíš?“ zaúpěl Tungdil hlubokým hlasem, s hlavou zabořenou v dlaních. „To jsem měl na mysli, když jsem ti říkal, že o mně budeš pochybovat. Teď přemýšlíš, jak je možné, že jsem mrštil tak těžkým stolem, jako by to byl pytel peří.“

„Nějak… no, je to tak, učenej,“ připustil trpaslík. „*Jednou* rukou! Řek bysem, že to je výkon, kterej stojí za to vidět.“ Snažil se, aby jeho hlas zněl vesele a rozjařeně. „Dříve bys to nesved! Jó, dříve, když jsem bojoval po tvým boku, to bývaly boje, při kterejch jsme se navíc i pobavili: vrh sviňuchou do dálky!“

Tungdil sundal prsty z obličeje a zadíval se na přítele. Kolem zlaté klapky přes oko právě mizely pod kůží tenké, černé linky. Pruďasovi se mihlo hlavou slovo *alfové.* „Nemůžu ti to vysvětlit. Zatím ještě ne,“ pronesl Tungdil unaveně. „Potřebuji, abys měl ke mně důvěru.“ Natáhl k Pruďasovi ruku. „Dáš mi ji? Přísahám, že ji nezneužiji a nezklamu tě. Při všem, co jsme spolu v minulosti prožili!“

Boïndil krátce zaváhal a pak mu ruku stiskl. Usoudil, že to bude to nejlepší, co může pro dávného spolubojovníka, který se k nim vrátil, nyní udělat. Když si jeho přítel bude jistý, že má vedle sebe aspoň jednoho trpaslíka, kterému může plně věřit, rychleji se vžije do nynějších poměrů. Doufal, že se tak z něho snadněji stane starý známý Tungdil, jakým dřív býval. *Co se ti vlastně stalo?* „Při všem, co jsme spolu prožili,“ opakoval slova přísahy. „Ach, jsem si jistej, že Boëndal by měl radost, kdyby tě znovu viděl.“

„Boëndal?“

„Můj bratr, dvojče!“ vyklouzlo Pruďasovi udiveně z úst. Nejdříve Balyndis, teď zase Boëndal.

Tungdil se plácl po čele. „Je mi líto, moji paměť pořád ještě zastírá temnota.“ Vstal, zvedl džbánky, které přečkaly let vzduchem a zůstaly nepoškozené, a doplnil je černým pivem. Jeden podal Boïndilovi, druhý si nechal v ruce. „Kdy ho uvidím?“

„Koho?“ zeptal se Boïndil zmateně.

„Boëndala,“ odvětil Tungdil rozradostněně. „Teď, když ses o něm zmínil, se mi jeho tvář znovu vybavila.“

„Tungdile, bratr je dávno mrtvý.“ Pruďasovy rty se stáhly do úzké čárky. *Jaký hrůzy musí dítě kováře zažít, aby toho zapomnělo tolik jako on? Utrpěl tím jeho rozum, a jestli ano, jak moc?Má s tím něco společnýho jizva na čele?*

Tungdil se zaraženě zahleděl k zemi. „Promiň. Je mi to…“ Povzdechl si.

„Co je se Sirkou? I na tu jsi zapomněl?“ Pruďas už podle výrazu, který se příteli objevil v obličeji, pochopil, že Tungdil nemá ani tušení, o kom mluví. Popadl ho za ramena. „Učenej, to byla jedna z podskalanek a tvoje velká láska! To mi chceš namluvit, že i ta se ti vypařila z hlavy?“ Podíval se mu do oka a hledal vysvětlení, omluvu, odpověď. Víčko se přivřelo dříve, než mu hnědá panenka mohla prozradit nějaké tajemství.

Tungdil odvrátil hlavu stranou. „Je mi líto,“ opakoval drsným šepotem. S trhnutím setřásl z ramen přítelovy ruce a pomalu zamířil ke dveřím. „Zítra si zase promluvíme, jestli ti to nevadí. Potřebuji více času, abych…“ Podrážkami bot rozdrtil střepy na podlaze na ještě menší kousky.

Pruďas měl pocit, že trpaslík mu chce ještě něco říct, než otevře dveře a vyjde na chodbu, ale Tungdil prostě mlčky vyšel z místnosti. „U Vraccase, co se s ním stalo?“ opakoval si tiše v myšlenkách a hledal v troskách stolu mapu Skryté země.

Teď už k ničemu nebyla. Pálenka zničila práci malíře, který ji nakreslil; z hranic a názvů se staly slizké, rozmazané proužky a nečitelné znaky.

Boïndil naklonil hlavu a zahleděl se na nápis *Skrytá země.* Alkohol a nasáklý papír ji s trochou představivosti překřtily na *Zrytou zemi.*

„Docela příhodný označení,“ zabručel si pod vousy a odhodil mapu zpátky na zem. Přitom objevil tyrkysově zbarvený, kouřový drahokam, který předtím postřehl na sponě přítelova opasku. Domyslel si, že když Tungdil vztekle hodil stolem o stěnu, tak se drahokam pravděpodobně uvolnil a spadl.

Pruďas kámen zvedl a vydal se s ním za Tungdilem, aby mu ho vrátil. Byl příliš drahocenný. Přestože broušení drahokamů nebylo umění, které by ovládal s naprostou dokonalostí, přece jen dokázal jakž takž odhadnout cenu jednotlivých kousků. Na kouřový diamant jste narazili jenom málokdy.

„No tohle, jsem to ale hlava děravá. Vůbec jsme nemluvili o Čtvrtejch. A o Svobodnejch,“ uvědomil si cestou. Měl další dva dobré důvody, proč přítele krátce vyrušit, než si dopřeje noční klid.

Stejně jako dřív měl pocit, že Vraccas s nimi jen tak laškuje, když dovolil, aby právě říše Čtvrtých, tedy trpaslíků, kteří měli nejútlejší postavy a zřejmě i nejméně válečnických dovedností, úspěšně vzdorovala všem pokusům o dobytí. Třetí proti nim podnikali jedno tažení za druhým, ale nepodařilo se jim je porazit. A Svobodní se bránili neméně úspěšně.

„Ten se ale bude divit,“ řekl si pro sebe, hlasitě a zřetelně zaklepal a otevřel přivřené dveře Tungdilova příbytku. „Hej, učenej. Něco sem ti přines. Rozhazuješ kolem sebe drahý diamanty, věděls o tom?“

Tungdil stál k němu zády a zřejmě si nevšiml, že k němu někdo přišel. Stáhl si z těla košili a nechtěně ukázal Boïndilovi holá záda.

Kůže byla posetá jizvami.

Některé z nich byly jen malé tečky, jiné se na první pohled táhly přes bok až daleko na hruď, tenké, ale i široké jizvy se křížem krážem všude možně protínaly, některé byly hladké, jiné zubaté, jedny mohly pocházet od zbraní, druhé od zubů nebo spárů. Vytetované runy a obrazy byly poničené otoky.

Boïndil zasykl a nadechl se. Jeho vlastní tělo zdobilo několik památek na souboje a bitvy, ale to, co viděl na Tungdilových zádech, bylo neuvěřitelné. Protože dobře věděl, že jeho dávný přítel je vynikající bojovník, nedokázal si představit, s kým nebo čím se musel měřit, aby ho protivník tak poznamenal. Může se bojovník, který se dokáže postavit kordrionovi, vůbec něčeho bát?

Tungdil si jeho příchodu nevšiml. Měl skloněnou hlavu a zřejmě si důkladně prohlížel hruď. Potom hodil do mísy s vodou jakýsi zakrvácený hadr, přidušeně zaúpěl a hned poté se před ním něco rozzářilo.

Boïndil bez jediného hlásku položil drahokam na zem a rychle zacouval do chodby.

Vyrušil přítele při něčem, co neměl nikdo vidět, tím si byl jistý. Trpaslík vyšel z obytné části pevnosti ven a snažil se přehlušit stále hlasitější pochyby tím, že si začal pobrukovat písničku.

Moc se mu to nedařilo. Především černé žíly kolem prázdného očního důlku mu dělaly starosti. Jedna zvlášť tvrdošíjná pochybnost ho ponoukala, aby se podíval pod klapku přes oko. Co se pod ní asi skrývá?

* * *

Goda a Boïndil seděli ve velké zasedací místnosti, v níž se důstojníci obvykle radili o rozdělení stráží a obchůzkách. Na stole stál zmenšený model Černé soutěsky a pevnosti, do něhož byly zaneseny i ty nejmenší prolákliny a vyvýšeniny v půdě. To jim umožňovalo dohodnout se na přesných trasách obchůzek.

„To už asi nebudeme potřebovat.“ Pruďas uchopil skleněný zvonek, který sloužil ke znázornění bariéry, a postavil ho stranou. Potom pomaličku odstranil i napodobeninu konstrukce artefaktu. Zamyšleně se zadíval na skaliska lemující východ ze soutěsky.

„Čekáš, až se objeví kordrion?“ popíchla ho Goda. „Zatím ještě model a skutečnost přesně souhlasí. Po nestvůrách není venku ani stopa.“

„Přemýšlel jsem, jestli se můžeme odvážit uskutečnit ten náš starej plán," odpověděl Pruďas a rukou přejel po okrajích Černé soutěsky. „Ulomíme hrany a všechno ucpeme nějakým ne moc cenným železem a kupou nejrůznějších jinejch kovů. Uděláme z toho zátku, kterou se ani do Skrytý země, ani do Země za horama nic neprotlačí. Zátku proti zlu." Pohlédl na manželku. „Co si o tom myslíš? Pomocí tvojí magie by bylo možný, aby se skály kolem soutěsky zřítily. Ale vím, že tvoji fámulové ještě nejsou tak daleko, aby ti při tom mohli nějak pomoct."

Goda ho pohladila po zádech. „Možná by se mi to podařilo, ale potom bych neměla energii na jiná kouzla. A potřebovali bychom obrovské množství roztaveného kovu! Odkud ho máme vzít?"

„Ten nám přinesou ubariu. Ze všech koutů jejich říše, jestli se jim tak podaří jednou provždy skoncovat s toudle hrozbou." Pruďas přešel k malému stolku, stojícímu kousek vedle nich, a nalil jim oběma plný hliněný pohár vody. „Bojím se, že by se stvůry mohly obyčejnýma kamenama prohrabat a vrátit se. Čekaly dýl než dvě stě padesát cyklů, a když bariéra padla, stály před náma s celou armádou. Stejně jako kdysi dávno, když jsme bariéru poprvý probudili k životu. Kdyby nebylo štítu, tak by nás převálcovaly."

Goda se posadila. „Ty nevěříš vlastní pevnosti? Myslíš, že by nedokázala jejich hordy zkrotit?"

„Natrvalo?" Boïndil potřásl hlavou. Tungdilovy narážky měly za následek, že mu po zádech přejel mráz. „Raději nechci vědět, co všechno z tý soutěsky vyleze, jestli budeme dlouho čekat. Zdá se, že kordrion je ještě nejmenší zlo z toho, co se na nás může vyhrnout."

„A kdo nám řekne, jestli to nejhorší už není přímo mezi námi?" zeptala se Goda polohlasně. Chtěla si to říct jen tak v duchu, ale jazyk byl rychlejší. Rychle se zahleděla do poháru.

Pruďas její poznámku samozřejmě zaslechl. „Ty o Tungdilovi pochybuješ, že jo?"

„Pochybuji o tom, jestli jsme v našich zdech přivítali *skutečného* Tungdila," oponovala mu pevným hlasem.

„Je to on," prohlásil Boïndil tvrdošíjně, ale vyhnul se jejímu pohledu.

„Jak to můžeš s takovou jistotou prohlašovat? Protože jste včera spolu flámovali?" Goda si povzdechla. „Já si přece také přeji, aby to byl náš Tungdil, a ne někdo, kdo se za něho jenom vydává a koho sem k nám poslala temná moc, aby nás zavedl do pasti. Ale jak ho pozoruji, vidím, že se nechová stejně jako dřív…"

Boïndil se nevesele zasmál. „Prožil celý generace lidskejch životů ve světě, ve kterým neexistuje nic jinýho než vražda, utrpení a násilí. Myslíš si, že by se někdo jinej z nás vrátil, okamžitě nahodil širokej úsměv a v jednom kuse si dělal srandu? *Takový chování* by ve mně vzbudilo podezření,"

vášnivě bránil přítele. „Já bych nejspíš úplně propadnul tomu svýmu šílenství.“ Podíval se na ni. „Tungdil se sám postavil kordrionovi! Udělal to pro nás!“

„Mohli si to předem domluvit,“ oponovala Goda.

„Ta mrcha přitom přišla o oko, navíc jí Tungdil rozpáral bok! To nevypadalo, jako by z toho měl kordrion radost!“

„Když to poslouží vyššímu cíli. Jako například vítězství nad Zlohrází. Kordrion má dost dalších očí.“

Pruďas si odfrkl a rozpřáhl ruce. „Godo, ty bys mohla na všechno, co řeknu, vyrukovat s tím svým… strašidlem spřísahání.“ Zamlaskal jazykem, docházela mu slova. „Ty seš maga. Tak teda udělej nějaký kouzlo a vyzkoušej si ho.“ Vztekle se zadíval na model a snažil se uspořádat si myšlenky. Měl zlost, že Goda rozdmýchává jeho vlastní pochybnosti místo toho, aby mu je pomohla rozptýlit. Přitom byl skálopevně přesvědčený, že se jeho přítel konečně vrátil.

„To jsem už udělala. Když jsem mu představovala naše děti,“ odsekla Goda k Pruďasovu velkému údivu. „A já…“

Někdo zaklepal, dveře se rozletěly a na prahu se objevil Tungdil, oděný v těžké zbroji. Na první pohled postřehl, že se ti dva právě kvůli něčemu přeli, ačkoliv se to před ním snažili ze všech sil zatajit a rychle se na něj začali usmívat.

„Přišel jsem moc brzy? Vždyť jsme se tak přece domluvili, že?“ zeptal se a vešel do místnosti. Pak se posadil z opačné strany ke stolu a pohlédl na Godu. Vrhl na ni krátký, nevrlý pohled, jako kdyby naslouchal za dveřmi a věděl o výhradách, které vůči němu má. Potom se na Pruďase přátelsky usmál. „Krásný model,“ pochválil stavbu pevnosti a soutěsky a lišácky zamrkal. „Máte k němu i nějaké malé bestie?“

Boïndil se s úlevou zasmál. „Vyrobili jsme si tu na koleně pár šikovnejch figurek a vlaječek. Ale nejdříve je budeme muset najít. Kdo mohl tušit, že je jednou budeme potřebovat?“ Rychle příteli načrtl další záměry a vysvětlil, že má v plánu zapečetit soutěsku jednou provždy tak, aby z ní nemohlo nic uniknout, žádná stvůra, ani velká, ani malá.

Goda se příliš neprojevovala, zaměřila se na to, že se na Tungdila neustále dívala. Chtěla ho vydráždit, aby se nechal strhnout a sám se prozradil, jak slovy, tak činy. Podle jejího mínění nebyl před nimi známý, slavný hrdina, ale někdo, kdo se za něho rafinovaně vydává, a toho bylo nutné co nejrychleji odhalit. Její pohledy se však od trpaslíka odrážely jako čepele meče od dobře vykované zbroje.

„Jámy a jeskyně přímo pod soutěskou sahají hluboko do země a jsou široce rozvětvené,“ vysvětloval Tungdil. „Ani ve Skryté zemi, ani v Zemi za horami se nenajde dost kovu, aby jím bylo možné soutěsku uzavřít. Ale

vyrobit něco jako zátku, to skutečně dává smysl. Jenže s prací bude možné začít teprve tehdy, až se podaří porazit armádu bestií, která číhá u kraje soutěsky.“

„A kterou jsi ty k nám přivedl,“ vpadla mu Goda jízlivě do řeči.

„Já jsem *kráčel v čele.* To vojsko by k vám přišlo samo i beze mě. To je rozdíl.“ Tungdil tentokrát kupodivu zůstal klidný, uvědomil si Boïndil, když si vybavil trpaslíkův nával vzteku z minulé noci, při němž rozbil stůl. „Trvalo mi cykly, než jsem si mezi nestvůrami udělal jméno a než mě začaly považovat za jednoho z nich. Jenom tak se mi podařilo dotáhnout to na velitele, který mohl dokonce i kordrionovi mluvit do velení. Protože jsem si uvědomoval, že jednou, dříve nebo později, bariéra padne, a v té chvíli jsem chtěl stát v první řadě. Kdyby ve mně viděli jenom Třetího, obyčejné dítě kováře, roztrhali by mě na kusy.“ Jeho hlas byl každou větou hlubší a výhružnější, až si nakonec drsně odkašlal a nebezpečný tón se mu z hlasu vytratil. „Nechal jsem je, aby si mysleli, že se jim postavím do čela a povedu je proti vám. Až překousnou to překvapení, které jsem jim připravil, nepotrvá to dlouho a zaútočí s ještě větší nenávistí.“

„Zlohráz je odrazí,“ prohlásil Pruďas s nejhlubším přesvědčením, jakého byl schopný.

„To nebude stačit, příteli. Já vím, co všechno se odtamtud ještě vyhrne.“ Tungdil se díval chvíli na Pruďase, chvíli na trpaslici. „Potřebujete vojsko, velké vojsko, které pronikne do nejvyšších jeskyní a tunelů a zatlačí bestie hlouběji od vchodu, a vy budete mezitím připravovat uzavření soutěsky. A taky bude zapotřebí maguse. Velice mocného maguse.“ Podíval se na Godu. „Žádná jiná možnost neexistuje.“

Trpaslice si všimla, že se tón Tungdilova hlasu změnil. „Ty nám zřejmě při tom nepomůžeš, že ne?“

„Jak tě může něco takového vůbec napadnout?“ rozhněval se Boïndil. „Je přece samozřejmý, že nám pomůže!“

„Goda má pravdu,“ pronesl Tungdil klidně a přiložil ruce v železných rukavicích k sobě, jako by se chtěl pomodlit nebo sevřít něco mezi prsty. „Já už jsem své bitvy dobojoval a nemám chuť být dále válečníkem.“

Pruďasovi údivem spadla brada. „To si děláš srandu, učenej!“ vykřikl po chvilce. „Nedělej si ze mě blázny! Těch, co na tebe čekali a vkládali do tebe všechny naděje, že nám pomůžeš skoncovat se zlem ve Skrytý zemi, je hrozně moc. Lidi, elfové – ať jsou, kde jsou – i trpaslíci. Tvůj národ na tebe čeká!“

„Já vím,“ odvětil Tungdil tiše. „Ale já jsem nikdy nikomu neslíbil, že se vrátím a všechny zachráním. Překazil jsem první útok bestií na pevnost a varoval jsem vás před tím, co vám hrozí. Nyní víte, co byste měli podniknout. Já sám nic víc neudělám.“

„Včera v noci ale zněla tvoje slova úplně jinak!“ Pruďas byl na pokraji zoufalství. „Ty jsi sám řekl, že…“

„…že jsem se vrátil domů, abych tu našel klid,“ dokončil Tungdil větu dunivým hlasem místo něho. „Nic jiného. A že potřebuji čas, abych…“

„Jaký domov máš na mysli, Tungdile Zlatoruký?“ vmísila se do hovoru Goda a začala s další zkouškou. „Řekni mi: *kde* je tvůj domov? V Lot-Ionanově štole? Ta už dávno neexistuje. Nebo by ses chtěl vrátit ke Svobodným, kteří jsou uzavření ve své říši a nemůžou ven, protože je obklíčili Třetí? Nebo se chceš vrátit k Balyndis, ke své první lásce? Ale možná jsi myslel podskalany, a právě u nich bys nejraději strávil cykly, které ti zbývají do konce života, ne?“ Ukázala k oknu. „Není to spíše tak, že tvůj domov je v zemi, z níž vedou tunely k Černé soutěsce? Tam jsi strávil nejdelší část života. Tu zemi bys měl v prvé řadě nazývat domovem, nemyslíš?“ Zvedla se ze židle. „Mně by nijak nevadilo, kdybys odsud zmizel.“

„Godo!“ obořil na ni Boïndil, otřesený jejími slovy, ale trpaslice ho nebrala na vědomí.

„Možná se neodvážíš popřát sluchu vlastním pochybnostem, ale já se před těmi svými neuzavírám. K čemu nám bude dobrý tenhle Tungdil v nádherné zbroji, když nic nepodnikne?“ obořila se na Pruďase útočně. „U Vraccase, tohle nemůže být opravdový Tungdil!“ Goda hodila po jednookém trpaslíkovi opovržlivým pohledem. „Protože učený by udělal všechno možné, jen aby skoncoval s bídou a utrpením, které ve Skryté zemi zavládly. Kdyby *tohle* byla tvoje první slova, nikdy bych tě z ničeho nepodezírala.“ Namířila na něho ukazováčkem. „Ty nejsi Tungdil, tak se honem vrať do Černé soutěsky, ze které jsi přišel, než nás ještě více obereš o odvahu a připravíš naše oddíly o víru v úspěch. Raději je nechám, aby si myslely, žes odsud potají odešel a jednou se k nám znovu vrátíš!“

Odvrátila se a setřásla z ramene Boïndilovu ruku, potom vyšla z místnosti.

Pruďas se zahleděl na Tungdila, který snášel Godina obvinění a nehnul ani brvou. Žádné rozčilování, žádné známky odporu. „Učenej, tak přece něco řekni!“ zapřísahal ho. „Při našem stvořiteli, božským kováři: řekni něco, co zažene účinek Godinejch slov a umožní mi, abych v tebe neztratil víru! Co nám všem umožní, abysme ti nepřestali věřit! Nedokážeš si představit, jak by se zbylejma trpaslíkama a lidma zamávalo, kdyby ses stáhl z boje.“

Tungdil vstal, obešel stůl a na okamžik se před přítelem zastavil, aby mu položil ruku na rameno. Potom vyšel dveřmi na chodbu.

„To není odpověď!“ vykřikl Boïndil zlostně. „Vrať se a odpověz mi!“ Vyšel za ním a rychlými kroky ho dohonil, popadl ho za rameno a chtěl ho otočit k sobě. Nepodařilo se mu však trpaslíkem pohnout.

Na prstech ucítil varovné svrbění, zničehonic dostal prudkou ránu, která ho připravila o rovnováhu a mrštila jím o zeď. Pruďas zasténal a dopadl na kamenné desky chodby.

Před očima se mu roztančily hvězdičky a ohnivé kruhy a skrz ně zahlédl obličej přítele, který se nad ním starostlivě skláněl. „Přivolám léčitele," zaslechl zkresleně Tungdilův hlas. „To jsi neměl dělat, můj horkokrevný příteli. Ale neměj strach, zanedlouho budeš zase pevně stát na nohou."

Poslední věta Boïndilovi právě doznívala v uších, když ztratil vědomí.

* * *

Tungdil se vydal na cestu ke svému příbytku.

Rozruch kolem Boïndilova zhroucení se konečně utišil. Přivolaný léčitel vycházel z předpokladu, že generála a velitele pevnosti postihl malý, neškodný záchvat slabosti. Jako následek přílišné radosti a možná i příliš velkého množství pálenky z minulého večera.

I když se tu a tam někdo mohl domnívat něco jiného, nikdo Tungdila s událostí nespojoval. Alespoň na veřejnosti ne. A když se Pruďas probral, neřekl nic, co by kohokoliv ze Zlohráze z něčeho obviňovalo.

Když Tungdil zabočil za roh, ocitl se nečekaně před trpaslicí.

Podle úzkého, mladě vypadajícího obličeje nebylo těžké uhodnout, že její oči dosud neviděly mnoho cyklů. Měla tmavě hnědou kůži jako pasáček, na němož celý oběh svítí slunce. Oblékla si béžový vojenský kabátec zdobený výšivkami s motivy trnitých úponků, který byl volně přepásaný opaskem. Kabát se vpředu mírně rozevíral a odkrýval pohled na bílou košili, kterou měla pod ním. I ta byla zkrášlená výšivkami. Tungdil po ní přejel pohledem odspodu nahoru a spatřil vyholenou lebku a jasně modré oči.

„Ty jsi Tungdil Zlatoruký?" zeptala se ho nejistě.

„A podle tvého vzrůstu bych řekl, že jsi jedna z podskalanek," odpověděl jí trpaslík. „Větší než trpaslice, a menší než člověk."

Podskalanka přikývla a přistoupila k němu o krok blíž. „Já jsem Kiras." Přitom pozvedla obličej, aby na něj světlo lampy dopadalo lépe. „Říká se, že se podobám své babičce," prohlásila a hlas se jí rozechvěl očekáváním. Pohled zabořila do Tungdilova oka. „Mám na sobě šaty, které jsou ušité úplně stejně jako ty její. Kvůli tobě."

Tungdil pokrčil čelo. „Co to má se mnou společného?"

„Netušíš?" Kiras se z tváře vytratil výraz naděje. „Tak jsem se těšila, že tě překvapím. Doufala jsem, že když už *ji* nemůžeš při návratu sevřít v náručí, tak aspoň já trochu zmírním tvoji bolest. Já jsem jedna ze Sirčiných vnuček." Rozzářeně se na něho zahleděla.

„To mi tu ještě chybělo,“ zamumlal Tungdil rozmrzele. „Kiras, nechci urazit ani tebe, ani dědictví, které v sobě nosíš, ale na ni si už vůbec nevzpomínám. Ani na to, jak vypadala, ani na to, že jsem ji miloval. Hrozně moc z toho, co jsem kdysi ve Skryté zemi zažil, se mi vykouřilo z hlavy.“ Pozorně se na ni podíval, jako by mu pohled na mladou podskalanku mohl vrátit vzpomínku. „Ne,“ prohlásil nakonec. „Ne, ani když se na tebe podívám, se mi její tvář nevybaví před očima.“

Kiras polkla, bylo na ní jasně vidět, že je bezmezně zklamaná. „Přesto tě i tak vítám jejím jménem, Tungdile,“ řekla drsným hlasem a chtěla ho obejmout. „Není důležité, jestli si vzpomínáš, nebo ne. Já jsem její poselství, které ti mám předat. Vaše láska…“

Jenže válečník před ní couvl, jako by byla nakažená smrtelnou nemocí. „Ne, Kiras, ne,“ nařídil jí chmurně a jeho hlas vnesl do světla v chodbě závan tmy. „Opravdu bych nechtěl, aby ses mě dotkla.“

Mladá podskalanka před ním zůstala polekaně a nechápavě stát a sklopila ruce. „Tím neodmítáš jenom mne, ale i Sirku!“

„Zapomeň na mě. A modli se k bohu, aby v tobě převážilo její dědictví. To moje přináší jen smrt.“ Upřeně na ni zíral, potom ji obešel jako překážející stůl nebo sud, který mu někdo postavil do cesty, a chtěl pokračovat do svého příbytku.

„Ale… já mám pro tebe dopis, který ti napsala!“ Kiras sáhla za opasek, vytáhla zapečetěný pergamen a zvedla ho do vzduchu, aby ho Tungdil lépe viděl.

„Spal ho, nebo s ním udělej, co tě napadne,“ doporučil jí a ani se neobrátil.

Kiras se otočila a dívala se za ním, jak kráčí chodbou dál. „To nemůže být pravda,“ zašeptala nevěřícně. Pomalu sklopila ruku s prastarým poselstvím. Čím více se od ní trpaslík vzdaloval, tím více se lampám vracel dřívější jas.

„Copak jsem ti to neříkala?“ Goda sledovala setkání těch dvou z malého výklenku v chodbě. Nebyla náhoda, že se podskalanka a hrdina setkali právě na tomto místě v pevnosti. Byla to jedna z mnoha zkoušek, další budou brzy následovat.

„Jak mě tu mohl nechat stát?“ rozčilovala se Kiras.

Goda se zadívala za trpaslíkem, přitom podskalanku pevně objala rukou, aby ji utěšila. *Protože to není opravdový Tungdil. Brzy se o tom všichni přesvědčí na vlastní oči.*

* * *

Tungdil se vrátil do pokoje. Svlékl si kovové rukavice a položil je na truhlu. Když sáhl po první přezce na zbroji, rozzářila se jedna z run, skvějící se na pravé části hrudi, varovným svitem.

„Určitě máš důvod k tomu, že jsi mě neupozornil na svou návštěvu hned, když jsem vešel do místnosti," pronesl trpaslík a předklonil se. „To bys teď mohl napravit. Protože pokud to neuděláš," Tungdil položil pravici na rukojeť Krvežíznivce, „mohl bych dojít k závěru, že jsi sem nepřišel s přátelskými úmysly." Neotočil se, ale naslouchal zvukům v místnosti a důvěřoval zbroji.

Za ním se zvedla postava v těžké zbroji, zarachotily kovové kolejničky a ozval se zvuk tasené zbraně. „Ve svých závěrech se nemýlíte," pronesl hluboký, sytý hlas ubarijského bojovníka. „Ale jen v případě, že nedostanu na otázky uspokojivou odpověď."

Teď už se Tungdil otočil a zahleděl se na válečníka, jenž seděl na židli u psacího stolu a čekal na něj.

Byl to velitel ubariu, který ho spolu s Boïndilem a Godou doprovodil od artefaktu zpátky do pevnosti. Zvedl se a zůstal stát tři kroky od trpaslíka, šikmo před tělem držel obrovitý dlouhý meč s těžkým, vyztuženým hrotem, čepel směřovala k zemi. Rudé oči se zahleděly na Tungdila a vyzařovala z nich soustředěná pozornost. Ubari byl téměř dvakrát tak velký jako trpaslík, čněl nad ním do výše a svaly na mohutných pažích mu jenom hrály.

„Jakých otázek se asi tak můžu od ubari dočkat, Yagure?" odvětil Tungdil ledabyle. „Nebo tě sem někdo poslal a nařídil ti, aby ses mě na ně zeptal? Nebo bych se měl rovnou zeptat, jestli tě sem poslala *ona?*"

Yagur mu na narážku neskočil. „Znám legendy, které o vás a o generálovi kolují, Tungdile Zlatoruký. Nic by se mi nepříčilo víc, než abych vás urazil nedostatkem úcty a respektu," pronesl uvážlivě. „Ale nejsem jediný, v kom vyvoláváte velké pochybnosti."

„A ty si myslíš, že ti jednoduše odpovím na všechny otázky, když se mi vplížíš do místnosti a začneš mi hrozit mečem?" opáčil trpaslík a v hnědém oku se mu záludně zablýskalo. „Tak to se budeš brzy velice divit, Yagure." Pomalu spustil ruce z rukojeti zbraně. „Já hodlám mlčet. Co chceš proti tomu dělat? Podplatit mě? Žebrat o odpověď?"

Ubarijský válečník sklopil hlavu a popošel o krok dopředu. „Já umím rozvázat jazyk každému," pohrozil trpaslíkovi.

„Věř mi, když ti říkám, že nebudeš mít nejmenší příležitost vyslechnout mě proti mé vůli." Tungdil kývl ke dveřím. „Běž pryč a navyprávěj Godě, co tě napadne. Pro mě za mě jí můžeš i lhát, já tě neprozradím." Rozepnul sponu na opasku, kterým měl meč připásaný k boku, a položil Krvežíznivce vedle rukavic.

Yagur kráčel přímo k němu. „Sám jste to tak chtěl," pronesl hořce. Široká ruka se po trpaslíkovi natáhla, zároveň ubari zvedl meč a zamířil jím Tungdilovi na krk. „Neklaďte odpor. Zavedu vás na místo, kde si oba budeme moci promluvit a nikdo nás při tom nebude rušit."

„To si nemyslím." Tungdil necouvl, ale nechal ubariho, aby ho popadl za límec. Potom náhle položil pravou ruku na válečníkovu paži a pevně ji sevřel, levou rukou ho udeřil do předloktí. Zaznělo hlasité lupnutí. Loket praskl a vytrhl se z kloubu, z pahýlu začal tryskat mohutný proud krve.

Dříve než Yagur stačil strávit šok a začít řvát, odhodil Tungdil utržený úd na zem, popadl dýku, kterou měl ubari za opaskem, a jediným bodnutím mu ji zarazil do krku. Obrovitý válečník ze sebe nevypravil nic než nezřetelné zachroptění. Podlomila se mu kolena, zhroutil se na kamennou podlahu a meč mu vypadl z ruky.

„Musíš mluvit trochu zřetelněji, Yagure. Takhle ti nerozumím." Tungdil se díval na umírajícího bojovníka bez nejmenší známky soucitu.

Dveře se rozrazily a do místnosti vtrhli další tři zakuklení ubariu se zbraněmi v rukou.

Trpaslík sklopil hlavu, na rtech mu pohrával krutý úsměv. Kolem klapky přes oko se jakoby odnikud náhle vynořily černé, tenoučké žilky a jako pavučina se mu rozprostřely po tváři. „Nechte mě, abych hádal: jste tady, abyste mě vyslechli," obořil se na ně prudce. Na zbroji se mu rozzářily dvě runy a vrhaly na útočníky zlaté stíny. „Tak se ptejte. Ale střežte se mých odpovědí!"

Ubariu se zastavili – v tom zaduněl signální roh a rozezněla se obávaná melodie. Nestvůry vyrazily z Černé soutěsky, aby dokončily úkol, který se první vlně nepodařilo splnit.

Tungdil se vzpřímil a v obličeji měl vepsanou nezměrnou aroganci. „Dávám vám na výběr, chcete zemřít v mém pokoji, nebo venku na bitevním poli?"

IV

Skrytá země,
někdejší království Weyurn,
město Mifurdania,
6491. sluneční cyklus, zima

Coïra se rychle plížila od jednoho stínu k druhému. Celou cestu volila nejužší a nejnenápadnější uličky ve městě, aby se mohla vyhnout skřetím hlídkám. Do nich se ty stvůry neodvažovaly vejít, protože úzkým průchodem mezi domy musely kráčet v řadě jedna za druhou. Byla to ta nejlepší místa pro přepad, odtamtud jste mohli silné, urostlé a nenáviděné bojovníky pohodlně přepadnout ze zálohy!

Pátrání po ní sice bylo dávno odvolané, protože si všichni mysleli, že se princezna už dávno vrátila do paláce na ostrově Jezerní pýcha, ale Lohasbranďané nařídili po zuby ozbrojeným skřetům, aby nadále procházeli městem a předváděli obyvatelům drakovu sílu. Chtěli je tím ještě víc zastrašit.

Protože v Mifurdanii byla velice napjatá situace.

Tyjátr s volbou nejdůstojnějšího nástupce Neuvěřitelného Rodaria přilákal mnoho návštěvníků, a tak se uvnitř městských hradeb zdržovalo mnohem více lidí než obvykle. Ve stejnou dobu seděl ve vězení slavný a lidem milovaný bojovník za svobodu, který povraždil slušnou řádku nenáviděných okupantů a vždy a všude, kde to bylo jen trochu možné, rozdmýchával plamen odporu. Dokonce i nyní sliboval lidem z vězení lepší zítřky, jak dokazovaly spisy, které se ve městě před nedávnem vyrojily. V posledních obězích se zde vykrystalizovala nebezpečná situace.

V hostincích se šířily nejrůznější řeči. Ulicemi kolovala zpráva, že se ho někdo chystá osvobodit.

Nikdo z užvaněných lidiček, kteří o tom se sklopenou hlavou hovořili u piva nebo u vína, netušil, že právě Coïra má v úmyslu dokázat, že šuškanda občas mívá pravdu. Uctívaný hrdina nesmí takhle přijít o hlavu.

Mladá žena dobře věděla, že jestli se jí podaří osvobodit Rodaria Nedostižného z vězeňské kobky, nepovedou ji k tomu pouze nesobecké motivy.

Konečně bude mít příležitost promluvit si s mužem, kterého si hluboce vážila. Kvůli jeho odvaze i poezii. Navíc vypadal opravdu skvěle, hýřil vtipem a šarmem. Její srdce proto z mnoha důvodů bušilo rychleji než jindy. Rozrušení kvůli nadcházejícímu útoku na vězení bylo pouze jedním z nich.

Coïra se blížila k úzké, vysoké věži u východní městské brány, v níž seděli zločinci, kteří se provinili proti drakovým zákonům.

Protože v posledních cyklech neustále přibývalo lidí, kteří zákony nějakým způsobem porušili, byla věž nahoře zčásti rozšířená. To jí vyneslo přezdívku „Rákos“. Když vál silný vítr, začala se kývat, z cimbuří tu a tam vypadl kámen a udělal díru do střechy některého z okolních domů. Ten, kdo bydlel v nejvyšším patře domu stojícího v blízkosti věže, se pomalu mohl loučit se životem.

Coïra se zhluboka nadechla a zadívala se vzhůru. Nedostižný nejspíš seděl úplně nahoře. Bude se muset probojovat jednotlivými patry a dávat si pozor, aby nikdo neztropil poplach, jinak by plán taky mohl skončit její smrtí. Měla magické schopnosti a s jejich pomocí dokázala lecčeho dosáhnout, ale síla jí vždy vystačila pouze na několik málo kouzel, potom musela z pramene v blízkosti paláce rychle načerpat novou energii. Díky tomu ji mohl kdokoliv porazit, přestože byla maga.

„Měl by existovat pramen, který by si člověk mohl nosit s sebou," zamumlala, přikrčila se a pospíchala ke vchodu do věže.

Naslouchala u hrubých dveří, ale zevnitř nebylo slyšet žádné zvuky. Když opatrně nahlédla zamřížovaným oknem dovnitř, uviděla jenom závěs. Na strážnici hořelo světlo, to bylo vše, co zjistila, nic jiného se jí nepodařilo vypátrat.

Coïře hučela krev v uších. Tolik okolností, které nebylo možné předem odhadnout a s nimiž se prostě musela nějak vyrovnat. *Kolik skřetů bude uvnitř trčet?* lámala si hlavu. Za normálních okolností tam nebývalo více než půl tuctu strážných, ale teď, s ohledem na situaci ve městě – že by trojnásobek?

Vytáhla zpod kabátu meč, posbírala magické síly a připravovala se na kouzlo, kterým chtěla strážné uspat. Na lidech si ho vyzkoušela celkem dost často, ale jak na ně budou reagovat mizerové se zelenou kůží, nedokázala předem odhadnout.

Šálou si zakryla ústa a nos a pokusila se vyloudit na tváři odhodlaný, zuřivý výraz. Potom zmáčkla kliku a skočila do místnosti. „Ani se nehněte…" vykřikla a zarazila se.

Místnost byla – prázdná.

Na stole stálo sedm džbánků, všechny byly plné. Zřetelně se tam daly poznat stopy večeře, na velkém tácu se povalovaly ohlodané kuřecí kosti, drobky chleba a zbytky zeleniny.

Coïra zavřela dveře, počkala, až zapadnou do zámku, a opatrně prošla strážnicí. Kde jsou stráže? Odešly nahoru zanést zajatcům jídlo?

Její naoranžovělé oči pohlédly k prkénku pobitému hřebíky. Viselo vedle dveří vedoucích nahoru k celám a nebyl na něm ani jeden svazek klíčů.

Všechno bylo podivnější a podivnější a čím déle o tom přemýšlela, tím více docházela k závěru, že ji někdo předešel.

Pospíchala po schodech do prvního patra, neustále připravená kdykoliv použít meč nebo magii.

Z plošinky před prvním patrem okamžitě postřehla otevřené dveře k celám. Má snad poeta svobody tak odvážné přátele, že by se odvážili osvobodit ho i proti přesile strážných? Při tomto pomyšlení se šťastně pousmála. Rychle vyběhla dále nahoru a nezastavila se, dokud se nepřesvědčila, že jsou všechny cely prázdné. Zklamání, že to nebude právě ona, kdo básníka vysvobodí, netrvalo déle než lusknutí prstem. Nejdůležitější bylo, že Nedostižný je na svobodě.

Coïra rychle seběhla po schodech dolů – a najednou stála tváří v tvář Rodariovi Sedmému.

Ten se vylekal přinejmenším stejně jako ona, a dokonce vyrazil krátký, pištivý výkřik. Z ruky mu vypadla dýka a s cinknutím dopadla na zem.

„Co tady děláte?“ podivila se mladá žena.

Rodario polkl a zvedl zbraň, očistil si ji o kabát a nešikovně ji držel v ruce, potom ji s rozpačitým odkašláním zase odložil. Coïra okamžitě poznala, že s ní neumí dobře zacházet. „Nejspíš to samé, co jste tu chtěla dělat vy sama,“ zakoktal zaraženě a pohlédl na její meč. Rukou si uhladil pár vlasů, které mu padaly do očí. „Osvobodit Nedostižného.“

Coïra se musela dát do smíchu. „Vy sám?“

Muž nakrabatil čelo, zdálo se, že ho dotaz urazil. „Samozřejmě že sám. Přece nestáhnu někoho jiného do neštěstí.“ Pohlédl kolem ní ke dveřím. „Kde je?“

„Oba jsme přišli pozdě. Už ho někdo osvobodil.“ Neuvěřitelně ji dojalo, že právě tento vyzáblý, neohrabaný muž, který před chvílí prohrál v soutěži na celé čáře, vyrazil, aby se bil se skřety a osvobodil největšího favorita. Přitom tento Rodario neměl v sobě nic ze schopností, kterými Nedostižný doslova oplýval.

Rodario se rozzářil. „Ach, Samusinovi budiž vzdán dík. Tím lépe.“ Zdálo se, že se mu velice ulevilo. „Takže bychom odsud mohli co nejrychleji zmizet.“ Zadíval se na ni a Coïra z jeho pohledu vytušila, že se mu líbí. *To* jí tak ještě chybělo!

Najednou se ke vchodu zvenčí přiblížily halasné, chraplavé hlasy, potom uslyšeli dusání vysokých, těžkých bot a kovové řinčení zbrojí. Nějaký oddíl strážných se vracel z obchůzky.

„Věž má jenom jeden východ,“ zašeptal Rodario a zhasl lampy. „Rychle, musíme se schovat!“ Chtěl se rozběhnout ke schodišti do prvního patra, ale žena ho chytila za rukáv. „Ne, do cel nemůžeme. To by bylo pro stráže nejjednodušší řešení.“ Strčila do něho, až se zapotácel, doklopýtal do maličkého jídelního koutu a zastavil se vedle skříně se zbraněmi. Coïra tam vklouzla za ním a přitiskla se vedle Rodaria ke zdi. Měli výhodu, že je stíny trochu skryly, takže mohli doufat, že stráže proběhnou kolem nich nahoru.

Dveře se otevřely a do místnosti vešel skřet. Neudělal ještě ani tři kroky, když okamžitě začal hulákat rozkazy a vytasil meč z pochvy.

Osm vojáků se s ním vyřítilo nahoru do schodů, čtyři zůstali na strážnici a hlídali dveře. Znovu zapálili lampy.

Coïra věděla, že nyní se už boji nevyhne. Především ho musela co nejrychleji rozhodnout ve svůj prospěch, dříve než se zbylých devět stvůr vrátí dolů.

„Budu vás potřebovat, Rodario Sedmý,“ zašeptala mu do ucha a viděla, že se jakoby zachvěl blahem, když u ucha ucítil její dech.

„Udělám všechno, co si budete přát,“ vychrlil ze sebe horlivě a bohužel ne příliš tiše.

„Tam!“ zaječel jeden ze skřetů rozčileně. „V rohu!“ Vytasil meč, ostatní tři následovali jeho příkladu a zaútočili.

„No to jste vyvedl pěknou hloupost,“ zaklela Coïra a vyslala na útočníky magii. Z levé ruky jí vystřelily čtyři nažloutlé sféry, připomínající drobné kuličky, a zasáhly skřety do hlavy. Když praskly, obklopily hlavy jemným třpytivým leskem.

Dva protivníci se zhroutili k zemi, ale u ostatních nezaznamenaly kuličky žádný účinek.

„Je tu Coïra Weytana!“ zaryčel jeden z nich nahoru ke schodišti. „Dcera tý magy je tady dole! Rychle, pojďte nám pomoct!“

„Tak ještě jednou, dělejte!“ pronesl Rodario a napřáhl dýku. „Sešlete na ně smrt!“ Najednou zničehonic skočil po nejbližším skřetovi a bodl.

Coïra si víc než jasně uvědomila, že Sedmý nejen že není nijak zvlášť hezký, ale že ani neumí dobře bojovat. Jeho útok byl tak okatý, že by ani slepému nedělalo potíže vyhnout se namířenému ostří, a mohl by si při tom navíc dát hezky na čas. Pro dobře vycvičeného vojáka nepředstavoval takový přihlouplý pokus žádnou hrozbu, mohl vzbudit nanejvýš útrpný posměšek.

Skřet také zareagoval s patřičným opovržením. Sáhl po jednom ze džbánů, stojících na stole, udělal úkrok stranou, aby Rodario kolem něho jen naslepo proběhl, a rozbil mu džbán zezadu o hlavu.

Muž zaúpěl, ztratil rovnováhu a rozplácl se jak dlouhý, tak široký na stole. Zbylé džbánky s rachotem popadaly na zem, pivo se zpěnilo a rozlilo po podlaze.

Coïra zaútočila na protivníka mečem. Skřet odvrátil její ránu v posledním okamžiku, těsně předtím, než meč mohl zasáhnout krk. Zabručel, odtlačil ženinu čepel stranou a sám udeřil.

Mladá žena včas nastavila proti jeho ráně meč, ale skřetův úder byl tak prudký, že málem neudržela zbraň v ruce. V prstech ucítila tupé brnění, které se šířilo dál a dosahovalo téměř k předloktí. Bude se muset ubránit jinak, i když se tomu zpočátku chtěla vyhnout.

Coïra seslala na nepřítele smrtelné kouzlo. Z oči jí vyšlehly prskající rudé blesky a dopadly skřetovi do tváře. Kůže na obličeji se rozpálila, naskákaly na ní puchýře, oči se začaly scvrkávat a vypařovat, až z nich zbyly jen malé hrášky. Skřet zaječel a padl k zemi.

Poslední protivník, který právě vyřadil z boje Rodaria, mrštil po Coïře dýkou.

Princezna znovu využila magických schopností a zastavila letící, vířící čepel ve vzduchu. Jediná myšlenka a kratičké zaklínadlo stačily k tomu, aby kov začal vařit a roztavil se.

Maga poslala rudě žhnoucí kouli k nepříteli, který se jí nedokázal vyhnout. Koule ho následovala, ať uskočil, kam chtěl.

Roztavené železo se mu rozplesklo po krku a se syčením se mu vpalovalo do kůže. Skřet se ho s úděsem v očích snažil setřít a spálil si prsty až na kost. Bolestí se v bezvědomí zhroutil k zemi.

Shora k nim po schodišti dolehly hlasité povely, dusot holínek se vracel dolů.

Coïra se rozběhla ke stolu, popadla otupělého herce za límec a zvedla ho. „Pojďte, vy nejnešťastnější ze všech nešťastníků," vykřikla a uštědřila mu lehký pohlavek, aby zase přišel k sobě.

Rodario protočil panenky, potom se na ni nejistě zašklebil. „To jste provedla opravdu skvěle, princezno."

„A vy právě naopak!" Rozběhla se ke dveřím. „Pryč odsud!" nařídila. „Nebo se znovu chcete setkat se zelenokožci a svést s nimi další slavné bitvy?" Tuto jedovatou poznámku si Coïra prostě nedokázala odpustit.

„Já ale nevím, kam jít," zanaříkal herec a oběma rukama uchopil dýku. Dva skřeti právě scházeli po schodišti ke strážnici a na prahu se zastavili.

Coïra si povzdechla. Tušila to. „Doprovodíte mě. Zavedu vás do bezpečí, i když by to ve skutečnosti mělo být naopak. Koneckonců, vy jste chlap."

„Já vím," utrousil Rodario zkroušeně a rozběhl se za ní ke dveřím. „Hrdina zachraňuje princeznu, ne naopak."

„Skvělé! Tak si to pro příště zapamatujte," odsekla Coïra, opět vběhla do úzkých uliček a mířila ke smluvenému místu v hradbách, kudy se dostanou ven a kde na ně čekal Loytan. Se *dvěma* koňmi. Jeden byl určený pro Nedostižného, a teď místo něho s sebou vlekla přes celou Mifurdanii jenom jeho mizerný odvar. „Taková nespravedlnost, bohové," zabručela a otočila hlavu, aby se podívala, co herec zase vyvádí.

Rodario neustále zakopával o vlastní šaty, cestou ztratil dýku a skutečně se chtěl zastavit a hledat ji v odpadcích, povalujících se na ulici. Coïra ho musela odtáhnout pryč.

Běželi podél městských hradeb a nikdo je nepronásledoval. Skřeti očekávali, že se rozběhnou k některé z bran.

Najednou se z jedné boční uličky před nimi vynořila urostlá postava. V ruce držela lucernu a zdálo se, že na ně čeká.

Coïra na místě poznala Nedostižného.

Zanedlouho byli přímo u něho. Nedostižný měl v obličeji krvavé šrámy, pravé oko mu nateklo – známky náklonnosti, kterou ho počastovali skřeti a Lohasbranďané. Podal ruku nejdříve muži, který tak tak popadal dech, a poté i mladé ženě. „Chtěl jsem vám oběma poděkovat za to, co jste pro mě chtěli udělat," řekl rychle. „Nikdy vám to nezapomenu."

„Pojďte s námi," odpověděla Coïra bez váhání a doufala, že nikdo neslyší, jak jí srdce hlasitě buší. Nedostižný jí stále svíral prsty v dlani. „Máme koně, abychom vás…"

Nedostižný potřásl hlavou. „Ne. Nemohu z Mifurdanie odjet. Je tu příliš mnoho lidí, kterým ještě musí moje řádky vlévat naději. Teď ještě víc než dřív.“ Naznačil políbení ruky. „Kromě toho musím získat titul.“ Kývl na Rodaria a Coïra se neubránila pocitu, že si mezi sebou předávají zprávy, o nichž by neměla nic vědět. „Vezměte mého přítele s sebou. On je ve větším nebezpečí než já. Tady ve městě mu nikdo neposkytne útočiště a jeho tvář je příliš známá.“

Rodario Sedmý se nešťastně pousmál a pohrával si s lemem levého rukávu.

Coïru přepadlo další zklamání. „Udělám to,“ slíbila Nedostižnému, přestože by ho nejraději už nikdy nepustila. Bude se muset vláčet s tímhle ťulpasem, zatímco zářivý hrdina zůstane tady a bude dělat další hrdinské skutky. Bez ní. *Bohové, taková nespravedlnost!*

Překlonila se a vdechla Nedostižnému letmý polibek na tvář, potom za sebou odtáhla Rodaria pryč.

„Takový skvělý člověk,“ prohlásil herec okouzleně. „Co bych za to dal, kdybych byl stejný jako on.“

„A co bych *já* za to dala, kdybyste byl stejný jako on,“ dodala Coïra tiše a zrudla. Okamžitě se za nestydatou poznámku zastyděla, ale Rodario ji zřejmě nezaslechl.

Dorazili k tajné brance v hradbách, pocházející ještě z dob staré Mifurdanie. Tehdy tam byla zabudovaná kvůli zvědům, aby v případě obležení mohli vyjít ven a vypátrat, jak jsou nepřátelé silní. O tomhle místě vědělo velice málo lidí, Coïře je ukázal Loytan. Až dosud zůstalo utajené i před Lohasbranďany. Kdo by jim ho také chtěl ukázat?

Coïra hledala otevírací mechanismus, Rodario se celou dobu rozhlížel na obě strany, jestli se neblíží skřeti.

„Hej! Vy tam dole!“ dolehl k nim shora udivený výkřik. Ozbrojený noční hlídač se předkláněl přes hrazení, aby na ně lépe viděl. „Co tam u hradeb provádíte?“ Sešel po několika schůdcích malého schodiště níž, zvedl kopí a natočil ho tak, aby čepel směřovala dolů a mohl jí neznámé snadno bodnout.

Coïra ustoupila o krok dozadu, zvedla levou ruku a chtěla muže uklidnit dalším uspávacím kouzlem, ale zásoba jejích magických sil byla vyčerpaná. Sice jí z prstů vyklouzl poslední paprsek energie, ale nezbylo z něho nic než jemný třpyt, na který byl krásný pohled, jenže neměl nejmenší účinek. Byl zcela neškodný. Bylo to vyslovené plýtvání energií.

Noční hlídač zaklel a přiložil k ústům roh.

Zato Rodario jednal na své poměry neuvěřitelně duchapřítomně. Rozmáchl se a prudce vymrštil do výše druhou dýku, Coïra neměla potuchy, odkud ji vzal – jenže ji zapomněl vytáhnout z pochvy.

Široká čepel dýky udeřila hlídače do čela. Ten zasténal a bleskurychle zmizel za hrazením, hned poté zaslechli, jak jeho tělo dopadlo na zem.

„Ztratil jsem poslední dýku," stěžoval si Rodario Coïře. „Zatraceně, ta byla pořádně drahá! Byla z…"

„Buďte zticha!" Coïra zmáčkla otvírací mechanismus a hradba se vysunula kousek stranou. „Koupím vám novou, ale teď sebou mrskněte!" popoháněla ho ven. „I slepé kuře občas najde zrno, nemám pravdu?"

„Já… já nejsem žádné kuře!" Rodario se opět zakoktal.

Na druhé straně na ně čekal Loytan. Zmateně pohlédl na herce a pak se obrátil s vyčítavým pohledem na Coïru. „Víte, že jste vysvobodila nepravého, princezno?" cítil se ji povinen upozornit.

Coïra si povzdechla a vyšvihla se do sedla. „Ušetři mě toho," houkla na Loytana a dívala se, jak se herci zamotal lem šatů do třmenů. Kůň se dal do klusu a herec za ním poskakoval na jedné noze. „Už o tom nechci slyšet ani slovo. Cestou ti všechno vysvětlím," dodala, když viděla, že Loytan znovu otevírá pusu.

Sedmý se konečně uvelebil v sedle. „Co se mě týče, můžeme se dát na útěk," oznámil jim.

„Raději bychom však měli jet před ním," prohodila princezna šeptem k Loytanovi a pobídla vraníka.

Oba muži ji následovali. „Kam pojedeme?" zavolal Rodario.

„K paláci," odpověděla Coïra a ohlédla se za sebe, kde ve tmě zahlédla slabé světlo. Objevili se jezdci s pochodněmi v rukou, před koňmi pobíhalo několik štěkajících loveckých psů, kteří vyrazili po stopě uprchlíků. Lohasbranďané neměli v úmyslu nechat je jen tak uniknout.

O to důležitější bylo, aby se Coïra dostala k prameni u Jezerní pýchy a načerpala tam novou energii.

V opačném případě…

Skrytá země,
protektorát Jižní Gauragar,
6491. sluneční cyklus, zima

Hindrek řídil sáně, naložené až k samotnému okraji úložné plochy tlustými špalky dřeva, nařezanými na délku paže. Vyjel z lesa a mířil k domku uprostřed zasněžené mýtinky.

S děláním zásob začal hned počátkem tohoto cyklu a nyní byl nejvyšší čas dovézt palivo domů a zpracovat je pilou nebo sekerou na menší kousky,

aby se vlezly do kamen. Polena, která měl doma, mu docházela, stačila pouze na rozděláni ohně v peci.

Hindrek přiměl koně, aby zastavili vedle stodoly, a zavolal na své dva syny, aby mu pomohli dřevo vyložit.

Dveře se otevřely a dva chlapci ve věku jedenáct a čtrnáct cyklů vyběhli ven. Stejně jako otec měli na sobě teplé kabáty a čepice z kousků nejrůznějších kožešin, od veverek až po zajíce. To nebylo podstatné, hlavní bylo, aby pořádně hřály. Jejich matka zamávala Hindrekovi z okna a zvedla do výšky staženého králíka. Ten měl být k obědu.

Hindrek si stoupl na fůru a podával špalky dřeva Cobertovi, staršímu z obou synů. „No tak, kdo to zvíře ulovil?“

„Já,“ prohlásil Ortram pyšně. „Chytil se do mojeho oka.“

„On prostě vždycky nejlíp ví, kde ty malý potvory pobíhají,“ pochválil bratra Cobert a ušklíbl se. „Zato já umím líp zacházet s lukem.“

„Ale tys už hezky dlouho nepřinesl domů žádnou zvěř,“ opáčil bratr a vyplázl na něho jazyk. „Já jsem o moc lepší než ty!“

„Ano, ano, bez tebe bychom už určitě umřeli hladem,“ zasmál se Hindrek a podal i jemu velký špalek dřeva. „Tady máš, pořež to pilou a pak nasekej na malé kousky, aby ti zesílily svaly. Jinak se ti nikdy nepovede natáhnout luk tak dobře jako Cobertovi.“

Teď vyplázl jazyk pro změnu druhý chlapec a rozběhl se ke špalku, v němž byla zaseknutá velká, těžká sekera. Mladší bratr upaloval za ním.

Hindrek se za nimi zadíval, poté zvedl ruku a pozdravil Qeldu, svou manželku, která mu rukou poslala polibek a hned zase z okna zmizela. Muž se díval, jak jeho synové skládají dřevo ze saní a přou se mezi sebou, kdo vykoná tu nejtěžší práci.

Hindrek byl lesník. Se svým životem byl naprosto spokojený, i když by si přál, aby nemusel sloužit hraběti Pawaldovi, tomu vazalovi alfů. Ale dokud pořádně vykonával práci, nechávali ho alfové na pokoji. Hindrek jen doufal, že se synové jednoho oběhu na rozdíl od něho skutečně dočkají života na svobodě.

Vítr se otočil a nyní vál od severu. Zanášel až k nim překrásný zpěv, který je od prvních tónů nesmírně uchvátil. Melodie je tak dojala, až se jim z toho zježily vlasy na hlavě.

Popěvek se skládal z jednoduchých, na první poslech nesmyslných slabik, ale průzračný jas ženského hlasu a cit, který se v něm skrýval, je všechny tři přikoval na místo a přiměl je pohlédnout do lesa, odkud nápěv zaznával. Postupně byl stále tišší a slábl, až nakonec ustal docela.

Ortram se otočil k otci, z tváře mu vyzařovalo nadšení. „Co to bylo?“

Hindrek se zachvěl a pocítil v těle narůstající touhu. Touhu, aby to, co právě slyšel, tak rychle neskončilo a pokračovalo dál. „To ti nedokážu říct.

Možná poutnice, která si část doby, kterou stráví na cestě, chtěla zpříjemnit písní.“

Cobert odhodil sekeru do sněhu a pustil se nejkratší cestou k lesu. „Chtěl bych vidět, jak vypadá žena, která má takový hlas,“ vykřikl a rozběhl se.

„Zůstaň tady!“ nařídil mu Hindrek a seskočil ze saní. „Máme práci, kterou musíme udělat.“ Ale až příliš dobře chápal chlapcovo přání. Vydal se za synem, který zmizel mezi stromy. Byl rád, že má záminku, aby se i on mohl za zpěvem pustit a nemusel se zpovídat manželce. „Ortrame, ty počkáš tady. Já půjdu za tvým bratrem a dám na něho pozor.“

Zahlédl, jak Cobertův flikovaný kabát právě mizí mezi stromy. Chlapec vyrazil tak rychle, jak jen mohl. Něco ho pohánělo vpřed, byl jako posedlý a zaváděl otce stále hlouběji do lesa. Lesník se brzy začal pod kabátem silně potit.

Stíny neustále houstly a najednou se mu zdálo, že jak se vzdaluje od domu, slunce ztrácí sílu. Hindreka se zmocnil nepříjemný pocit.

„Coberte!“ zakřičel. „Tak se konečně zastav!“ Zůstal stát a opřel se o palandiellovskou jedli. „Tady není něco v pořádku. Asi to budou lesní duchové, kteří si s námi jen tak pohrávají. Neslyšíš?“ Zadržel dech a naslouchal.

Vtom se zpěv znovu rozezněl.

Nádherné tóny a průzračný hlas mu vypudily z hlavy všechny pochybnosti a obavy a opět v něm probudily přání spatřit zpěvačku na vlastní oči. Aby ji mohl obdivovat a viset jí na rtech, až bude zpívat jenom pro něho. *Jenom* pro něho! Nikdo jiný si nesmí ten prožitek dopřát!

Vzplála v něm vášnivá žárlivost, a aniž by si toho byl vědom, vytasil loveckou dýku. Masivní, ostrá čepel se matně zaleskla.

Hindrek následoval melodii, která zaznívala z místa, jež už nemohlo být daleko.

Rychlá chůze se změnila v běh, uštvané klopýtání vpřed, které se nenechalo odradit žádnou překážkou. Lesník toužil spatřit ženu, která mu dokázala připravit takovou slast.

Probojovával se houštinou, sněhem, trnitými výhonky, jež mu rozdíraly kůži, přelézal přes padlé stromy.

Necítil bolest, koutky úst se mu stáhly do blaženého úsměvu a oči se mu horečnatě leskly. Dál, pořád dál!

Potom se prudce zastavil dva kroky za nejstarším synem. Ten klečel prostovlasý před ženou v černém, stříbrnými vlákny prošitém kabátě. Z úst se jí linula píseň, jíž Cobert zbožně naslouchal. Zpěvačka mu položila pravou ruku na světlou čupřinu a něžně ho hladila po hlavě jako milence.

Její obličej oplýval půvabem a i ta nejkrásnější žena, jakou kdy Hindrek potkal, ve srovnání s ní ztratila lesk a nemohla se s ní měřit. Lesník neměl v

hlavě místo pro nic jiného než pro krásnou zpěvačku, oplývající všemi možnými půvaby. Dlouhé černé vlasy, jimiž povíval jemný vánek, lemovaly štíhlý obličej. Na čele se jí skvěl tmavý diadém z tionia, stříbra a zlata, nad očima se leskly dva diamanty velké jako bříška prstů.

Hindreka opanovala žhnoucí závist, jakou nedokázala utlumit ani krásná melodie. *On* chtěl být na Cobertově místě, cítit na sobě ženiny něžné prsty. Co by mohl takový chlapec vědět o lásce a o citech?

Jeho podrážděnost se v příštím okamžiku vystupňovala. Když Cobert přitiskl tvář k ženině zápěstí a políbil ho, vrhl se Hindrek s popuzeným řevem na syna, popadl ho za vlasy a zezadu mu vrazil tesák rovnou do srdce.

Zpěv v mžiku ustal.

„Padej od ní pryč!“ zařval Hindrek a odhodil mrtvolu stranou, jako by to byl pytel obilí. „Ona je moje. Já jsem ji slyšel první,“ zašeptal a klesl na kolena do zakrváceného sněhu. Spustil ruce k zemi a zadíval se na mlčící, usmívající se ženu. Toužebně čekal, kdy ho pohladí stejně jako Coberta, předklonil hlavu a zavřel oči. „Moc tě prosím, zazpívej mi, bohyně!“ žebronil úpěnlivě.

„Co bys pro to udělal, Hindreku?“ zeptala se ho žena a pohladila ho po levé tváři. „Čekám, že než kvůli tobě pozvednu hlas, i ty pro mě něco uděláš.“

„Cokoliv,“ vydralo se mu okamžitě přes rozechvělé rty. Celé tělo ho bolelo touhou uslyšet krásné tóny, chtěl je poslouchat do konce života, stále znovu a znovu, bez ustání. Jen on sám.

„Vrať se domů a přines mi hlavu manželky a syna,“ pronesla kráska svůdně. „Potom ti zazpívám další píseň.“ Hindrek otevřel oči a spatřil ji, jak se k němu sklání. Ženiny rty se málem dotýkaly jeho úst. „Píseň o slasti a rozkoši.“

Lesník vyskočil na nohy a vyřítil se domů. Pádil stejnou cestou, kterou sem před chvílí přišel, a cestou k němu doléhal její hlas, tóny, jež ho pobízely k dalšímu běhu a dodávaly nohám sílu, aby se hnal jako vítr.

Setmělo se. Uvnitř prostého domku svítilo světlo, z komína stoupal kouř. Koně byli vypřažení ze saní, vedle špalku ležela malá hromádka naštípaného dříví.

Lesník lapal po dechu, se supěním zamířil rovnou ke dveřím, cestou vytrhl ze špalku sekeru a uchopil ji do obou rukou. Výborně se hodila k tomu, aby oddělila hlavy od krku. Nechtěl, aby žena, jejíž hlas mu stále ještě doznívал v uších, musela dlouho čekat. Píseň o slasti a rozkoši – při pouhém pomyšlení se rozechvěl blahem.

Dveře se rozrazily a na prahu se objevil Ortram. „Mami, už je tady,“ zavolal do domu a rozhlížel se kolem dokola. „Kde je Cobert?“ Chlapci

údivem a zděšením málem vypadly oči z důlků, když zahlédl krev na otcově kabátě. „Co se vlastně stalo?“

Qelda vyšla ze dveří a vrhla na manžela ustaraný pohled. „Hindreku! Co je s tebou? Kde je náš nejstarší?“

Zvuk důvěrně známého hlasu přehlušil omamný účinek kráščina zpěvu, muž se před nimi zastavil, zbraň držel zpola zdviženou v ruce. Zamrkal a spatřil obličej manželky a mladšího syna.

„Já…“Ať se snažil sebevíc, nemohl si vzpomenout, co právě prožil. „Stál jsem na saních…“ Otočil se ke kůlně. „Nějaká píseň, čísi hlas…“ Pokoušel se napodobit melodii, ale to, co mu vyšlo z úst, znělo příšerně. „Šel jsem za ní…“

Qelda se najednou ocitla přímo před ním, ve tváři se jí zračila hrůza. Uchopila rukojeť sekery. „Hindreku, kde je chlapec? A čí krev máš na kabátě?“

Ve srovnání s kráskou měla jeho žena pisklavý, pronikavý hlas. Doslova mu rval uši, to se nedalo vydržet. Obličej se mu rozjasnil. „Ta žena! V lese… ona mi tam zpívala!“

„Mami,“ Ortram se dal do breku, rozběhl se k matce a pevněji objal kolem boků. „Co se to s tátou stalo?“

Potom všichni znovu zaslechli melodii.

Sametový hlas, přinášený větrem odněkud z okraje lesa, jim vklouzl do hlavy a znovu je omámil.

„Mami, už je to tu zas!“ zašeptal chlapec.

„Buď zticha!“ obořil se na něho Hindrek zlostně. „Tvůj hlas zní jako kvičení odporné krysy!“

Žena couvla o krok dozadu a stáhla nejmladšího syna s sebou. „Běž zpátky domů,“ řekla mu rychle a obešla manžela širokým obloukem. Pro jeho chování měla jediné vysvětlení: „Tvého tátu posedli lesní duchové.“

Hindrek odporem zkřivil obličej. „Mlč! Ty věčně jenom štěkáš, to je příšerné!“ Zvedl sekeru a znovu se mu v paměti vynořila kráščina slova. Slib, že uslyší píseň o slasti a rozkoši, a připomínka, že za to musí pro ni něco vykonat.

Než Qelda stačila něco říct, udeřil.

Čepel jí projela krkem, a protože Hindrek byl statný muž plný síly, oddělila sekera hlavu od těla. Bezhlavé torzo dopadlo vedle něho na zem, hlava zapadla do sněhové závěje a zmizela z dohledu.

Ortram zaječel, zíral na matčinu mrtvolu, ruce sevřené v pěst, lokty přitištěné k tělu.

Hindrek neváhal. Chtěl co nejrychleji skoncovat s rušivým tónem, který znenadání proťal překrásný zpěv neznámé pěvkyně. Čtyři rychlé kroky a v mžiku stál před synem, sekeru držel šikmo nad hlavou a rozmáchl se k

dalšímu seknutí. Za chviličku, za chviličku se konečně dočká vytoužené odměny!

V pravé noze ucítil tvrdou ránu, podlomilo se mu koleno. Čepel sekery zabzučela synovi těsně nad hlavou, Hindrek setrvačností udělal ještě jeden krok vpřed, ztratil rovnováhu a upadl. Do kolena se mu zabodla šipka z kuše, potom uslyšel dusot koní. Stezkou vedoucí dolů do vesnice k nim přijížděli čtyři jezdci v hnědých kožených zbrojích a dlouhých světlých kabátech. Jeden z nich držel v rukou samostříl, z něhož právě vystřelil.

„Pryč od toho děcka!“ houkl na něho střelec a dobil zbraň.

„Píseň o slasti a rozkoši,“ zaúpěl Hindrek a opřel se o sekeru jako o berli. Všechny čtyři muže znal. Wislaf, Gerobert, Vlatin a Diederich byli blízkými služebníky hraběte Pawalda. Museli božský nápěv také zaslechnout a teď sem přijeli, aby mu ho upřeli!

Jakmile se postavil na nohy, vybelhal se po schodech k domu, kam se před ním Ortram schoval a rychle zabarikádoval dveře. „Chci slyšet píseň o rozkoši a slasti!“ hulákal lesník vztekle. Jednou rukou se opřel o zeď, potom se rozmáchl sekerou a zabořil ostří do zavřených dveří. Zevnitř k němu doléhal synův vyděšený křik.

Jezdci tryskem pádili k domu a řevem se snažili upoutat pozornost muže, který jako smyslů zbavený bez ustání mlátil do dřeva.

Hindrek znenadání přestal bušit do dveří a otočil se k přijíždějícím mužům. „Vy ji taky chcete jenom pro sebe!“ zaryčel přeskakujícím hlasem a mrštil po nich sekerou. „Zemřete!“

Sekera narazila plochou stranou do hrudi Diederichova koně, který se splašil a vzepjal se na zadních. Muž spadl do sněhu.

„Tebe si podám jako prvního!“ Hindrek vytasil dlouhou dýku a poskakoval k ležícímu muži – když se mu do hrudi zabodla šipka. Zasténal, uchopil dřík šípu, zabořeného více než ze dvou třetin do hrudi, pak dopadl tváří na zem a zůstal ležet.

Diederich, muž zhruba čtyřicet cyklů starý, se s kletbami na rtech zvedl a setřepal ze sebe sníh. „Při všech Tionových odporných mocnostech, co se to tady stalo?“

Vlatin, střelec z kuše, poněkud mladší než Diederich, si zavěsil samostříl na háček u sedla a sesedl. Stejně jako jeho společníci měl krátký plnovous, čapka ze sobolí kožešiny ho chránila proti zimě. „Samota už udolala i mnohem silnější chlapy, než je Hindrek. Člověk se z ní snadno může zbláznit.“ Pohlédl na mrtvolu ženy. „Jinak si jeho čin asi nedokážeme vysvětlit.“

Gerobert zabočil s koněm za roh domu. „Já se tu raději porozhlédnu. Kdo ví, co všechno tu nakonec ještě najdeme.“

Diederich, Vlatin a Wislaf, jemuž bylo teprve dvacet cyklů a byl nejmladší ze všech čtyř mužů, společně zamířili ke dveřím a vykopli zabarikádované dveře.

Velká místnost za dveřmi byla čistá a uklizená. Na peci bublal kotlík, z něhož se šířila vůně králičího guláše, stůl byl prostřený k večeři. Kdyby nebylo mrtvol přede dveřmi, zdálo by se, že lidé, kteří tam bydlí, žijí pokojným, klidným životem.

Ortram se schoulil vedle pece, v ruce držel rozžhavený pohrabáč, aby se mohl bránit. Po tvářích se mu řinuly slzy a třásl se po celém těle.

„My ti nic neuděláme," pronesl Diederich konejšivě a ukázal chlapci prázdné ruce. „Tvůj otec ti už nemůže ublížit."

Ortram se však ani nehnul, aby si od mužů udržel odstup.

„Člověk si vyjede nakoupit kožešiny a narazí na takovou příšernou tragédii," prohodil Wislaf tiše. „Je hrozné, co všechno lidi dokážou udělat jeden druhému."

„To je pokrytectví, i když to zní docela věrohodně," ozval se výsměšně ode dveří jemný, libozvučný hlas. Muži se bleskurychle otočili. Vlatin a Diederich vytasili meče, nemohl za to ani tak strach jako spíš překvapení.

Alf v černém plášti překročil práh a vstoupil dovnitř. Musel se přikrčit, aby se s ohledem na svou výšku a zbraň na zádech vešel do dveří.

„Všichni dobře víme, k čemu dokážeš lidi svést, když na to dostaneš chuť." Druhý hlas se ozval z velkého krbu, který měli muži za zády, a Wislaf se znovu otočil. Z ohniště se zvedal druhý alf, podle podoby v obličeji to zřejmě bylo dvojče prvního alfa. Muži bylo záhadou, jak stvůra dokázala proniknout plameny a nespálit se.

Diederich a Vlatin nespustili ruce z mečů. Sílil v nich pocit, že jim oba nově příchozí hodlají zkřížit cestu, aby nemohli vyjít ven.

Wislaf si odkašlal. „Co tady chcete? Máte s tím, co se tu přihodilo, něco společného?"

„My? Nikdy! Chtěli jsme se tu zastavit na návštěvu. Chudák lesník," řekl alf přede dveřmi přátelsky a pousmál se. Bělostné, rovnoměrné zuby se mu zaleskly jako chrup divoké šelmy. „Říkejte mi Sisaroth a mému bratrovi Tirîgon," představil se nakonec a prozradil mužům i bratrovo jméno.

Wislaf učinil totéž, představil sebe i společníky. „Jsme lidé hraběte Pawalda a Môrslaronovi vazalové. Jméno alfa, kterému náleží tato část Gauragaru, budete určitě znát," dodal, aby se chránil před případným útokem neznámých cizinců. Alfové respektovali jenom příslušníky vlastní rasy, a když tihle hrůzu nahánějící sourozenci pochopí, že oni čtyři patří jinému alfovi, určitě jim nebudou chtít ublížit.

Muži se ulevilo, když Sisaroth přikývl, stále se však nehnul ode dveří. „Môrslarona znám," poznamenal, ale nezdálo se, že by z něho měl strach. Wislaf si uvědomil, že to není dobré znamení.

Za Sisarothem se objevila alfka a protáhla se kolem něho do místnosti. I ona měla na sobě černý kabát, v černých vlasech se jí skvěl diadém a podtrhoval krásu okouzlující tváře.

„Trojčata," vyklouzlo Diederichovi.

„Máš dokonalý postřeh," zasmála se alfka. „Nebylo by vhodnější odložit zbraně? Koneckonců jsme všichni na jedné lodi."

„Můžeme vám nějak pomoct?" nabízel se Vlatin horlivě a nemohl z alfky spustit oči.

Alfka si vyměnila s bratry letmé pohledy. „Když jste tak ochotní, proč ne. Pátráme po jednom dopise. Omylem přišel Hindrekovi. Když si přečetl, co v něm stojí, přišel zřejmě o rozum. Alfské runy můžou mít na lidi smrtelné účinky. Takže vám doporučuji: porozhlédněte se po dopise, ale ať vás ani nenapadne přečíst si jediný řádek." Strohým kývnutím muže pobídla, aby se dali do pátrání. Ti začali prohrabávat lesníkův příbytek.

Alfka si všimla vyděšeného chlapce vedle pece a lehkými, nehlučnými kroky došla až k němu. Pod měkkými podrážkami bot nezaskřípalo jediné prkno. Zdálo se, že místností nekráčí živý tvor, ale duch.

„Ty malý chudáčku," oslovila hocha a nevěnovala pozornost pohrabáči, který zvolna přestával žhnout, ale stále ještě z něj sálal žár. Podřepla k němu a pohladila ho po čele. Ortram sebou prudce trhnul a vyděšeně se zahleděl na její ruku, ale nebránil se. Oba bratři zůstali bez hnutí stát na místě a sledovali Wislafa a jeho společníky při práci.

„Tady!" zvolal Diederich a zvedl do výšky nějakou obálku. „To by mohlo být ono, nebo ne?" Okatě si dával pozor, aby na runy ani nepohlédl.

Sisaroth na něho kývl. Muž k němu přiběhl a předal mu nález. Alf vytáhl dopis a přelétl očima řádky, potom kývl na Tirîgona a vypadal velice spokojeně. „Chlapec bude možná vědět něco víc," usoudil a otočil hlavu k Ortramovi. „Sestřičko, zeptej se ho, co všechno posel otci ještě řekl."

Alfka nespustila z chlapce oči. „Slyšel jsi," pronesla jemně. „O čem hovořil tvůj otec s mužem, který mu dopis předal?" Černé oči zalévaly hocha vlnami strachu, pronikaly pod kůži a působily mu v hlavě hotová muka, zatímco alfka se nadále jen usmívala.

„O nějakém městě," vydralo se mu ztrápeně z úst. Ortram chtěl alfku udeřit, vypálit jí rozžhaveným pohrabáčem děsivé, strach nahánějící oči, chtěl její líbezný obličej rozbít k nepoznání a rychle uprchnout pryč. Místo toho se ale nemohl pohnout, nevýslovná hrůza ho přikovala do kouta vedle pece a donutila ho, aby jí odpovídal.

„Povídej dál, Ortrame,“ sváděla ho alfka vábivým hlasem a hladila ho po tváři.

„O Velesvatoňově,“ vykvikl hoch. Měl pocit, že vidí, jak alfce vychází z očí černý mrak a plazí se k němu. Tmavá vlákna ho začala spoutávat, zrychlil se mu dech, zanaříkal.

„A kdo má v tom městě být? Nezmínil se posel náhodou i o tom?“

První výběžky černého oparu mu mezitím sahaly skoro až k pravému oku, šířil se z nich chlad. „Nějaká žena, říká si prý Mallenia!“ vykřikl Ortram. „Ona tam čeká. Nic víc nevím!“ Dal se do pláče. „Prosím, opravdu už nic nevím!“

Alfka ho pohladila po světlých vlasech. „Věřím ti.“

„Mallenia?“ protáhl Vlatin udiveně. „Ta buřička? Zaslechl jsem, že před nedávnem přepadla u Svážnova Černou švadronu a obrala ji o desátek. Není to tak?“

Wislaf se rozhlédl po místnosti. „Kde je vlastně Gerobert? Nechtěl sem za námi přijít, až se porozhlédne po okolí?“

„Velký, statný muž se šedým, ušpiněným kabátem a plnovousem, to je on?“ vyptával se Tirîgon. „Zahlédl jsem ho, jak sedí na ryšákovi.“

„To je on,“ přikývl Wislaf. „Říkal jste, že odjel pryč?“

„Ne. *Nic takového* jsem neřekl.“ Alf ukázal ven. „Potkali jsme se. Vzadu za domem.“ Výmluvně položil ruku na rukojeť dvojsečné dýky. „Protože tu stojím před vámi, asi si snadno domyslíte, jak naše setkání dopadlo.“

Diederich vytasil meč. „K čertu! Vy zákeřný stvůry!“ Ta slova přímo vyplivl, soptil vztekem. „Nezastavíte se dokonce ani před spojenci!“

Sisaroth se nahlas opovržlivě zasmál. „Jak jste přišli na myšlenku, že by se někdo takový jako lidé mohl stát naším spojencem? Jste jenom Môrslaronovi vazalové, nic víc.“

Tirîgon pobaveně přitakal. „A protože Môrslaron stojí hluboko pod námi, můžeme si se vším, co mu patří, dělat, co se nám zlíbí.“ Rázem zvážněl. „Nebo to třeba i zničit.“

Teď už vytasili meče i Wislaf s Vlatinem. „To vás přijde draho!“ varoval alfy Wislaf.

„Sestřičko, mám pocit, že se ti lidé tady poněkud rozvášnili,“ zavolal na alfku Sisaroth. Neudělal nic, co by naznačovalo, že hodlá sáhnout po dýce a bránit se. „Nechtěla bys jim něco přednést, aby se uklidnili?“

„Víš, že mě to hrozně namáhá,“ opáčila alfka. „Můj hlas tím hrozně trpí.“

„Ne!“ zanaříkal Ortram. „Ne, prosím, nezpívejte! Mějte soucit…“

„Ale pokusit se o to můžu.“ Alfka mu vtiskla na tvář polibek, nadechla se a pozvedla hlas.

V

Země za horami,
Černá soutěska, pevnost Zlohráz,
6491. sluneční cyklus, zima

Pruďas stál v plné zbroji na jižní věži a pozoroval východ ze soutěsky, odkud se valily davy odporných bestií. Přepestrá směska hrůz, které se nedočkavě chystaly vrhnout na jejich zem.

Vedle něho postávala Goda. Přes ramena si přehodila kabát a zaposlouchala se, jestli jí v nitru zbyly nějaké magické síly. *Zatím ještě* měla určitou zásobu.

Ruka jí pátravě sklouzla k opasku. V něm uchovávala několik různě velkých úlomků diamantu, pocházejících z okolí místa, na němž stával artefakt. Jak zjistila, tak i v nich se tajily maličké zbytky magie a každá, i

sebemenší kapička energie mohla v nadcházející bitvě sehrát významnou roli.

V minulosti mohla artefakt využívat jako nevyčerpatelný zdroj síly, stačilo přiložit ruce ke štítu. Tato možnost byla nenávratně pryč.

Nejbližší pramen magie nebyl od nich vzdálen příliš mnoho oběhů, nacházel se však v říši alfů. Goda pochybovala, že by se jí podařilo dostat se až k němu a zůstat přitom naživu.

Další pramen se vyskytoval ve Weyurnu, což byla mnohem delší cesta. Teď, když Černá soutěska mohla každou chvíli vychrlit proti Zlohrázi záplavu nestvůr, nebylo na takovou výpravu ani pomyšlení. Podle toho, co se říkalo, dřepěl i Lohasbrand v Rudých horách na prameni magických sil – jako naschvál v jedné z trpasličích říší.

Goda si povzdechla. Nezbylo jí nic než kapsa plná úlomků diamantu, v nichž vězel pouhý zlomek původní síly artefaktu. Čím víc jich vypotřebuje, tím rychleji se bude pozice obránců zhoršovat. Tušila, že katapulty rozhodně nebudou stačit, aby Tionovy zplozence natrvalo zadržely. Pokud se jim chtějí ubránit, budou muset přijít na něco jiného.

„Kde je Tungdil?“ zeptal se Pruďas ubariho stojícího vedle něj. „Poslal jsi pro něho nějakého vojáka?“

„Ano, generále.“ Válečník naznačil úklonu. „Vojáci zjistili, že je jeho pokoj prázdný.“

„Určitě už vyrazil do Skryté země,“ nadhodila Goda a upravovala si kabát. „Koneckonců nám zcela jasně vysvětlil, že s bojem tady nechce mít nic společného. Ale až se vrátí do vlasti, bude se pořádně divit. Tedy jestli to opravdu považuje za domov. Vraccas ať nás chrání, jestli jsme jen tak nechali odtáhnout nejhorší ze všech možných hrůz!“

„Myslím, že jsme na něho moc tlačili,“ ozvalo se z Pruďasových úst. „Bojovat ve válce jeden, dva nebo tři cykly, to je něco, co všichni dobře známe. Ale on nedělal víc než dvě stovky cyklů nic jiného, jenom v jednom kuse válčil.“ Podíval se na manželku. „I když mi to třeba dochází pozdě, možná až příliš pozdě, *já dokážu* pochopit, že se mu do toho nechce.“

„Co je na tom k pochopení?“ odvětila Goda nepřítomně. „Já to neumím…“

„Ne, Godo. Šetři dechem,“ přerušil ji Boïndil. „Nech Tungdila, ať jde do Skrytý země a na vlastní oči vidí utrpení, který tam vládne. Uvidíš, že brzy zase bude stát před náma a povede nás do pole proti těm, co nás tak mučí. My ho nemůžeme přemluvit. On musí sám chtít.“ Pruďas nařídil katapultům, aby začaly pálit, a vrhače oštěpů vyslaly na cestu první várku střel. „Nepotrvá dlouho a vrátí se. Z vlastní vůle,“ prohodil tiše a sledoval, jak ostře vybroušené železné hroty probodávají těla bestií a zabíjejí je. Nářek a řev zraněných a umírajících se tříštil o hradby Zlohráze.

Pruďas před Godou zamlčel, proč v chodbě ztratil vědomí. O tom, co tam zažil, nikdo nevěděl. Ani tato zkušenost však neotřásla jeho přesvědčením, že ten, kdo se k nim vrátil, je jeho dávný přítel, učený.

Říkal si, že Tungdilova zbroj může být dar, který trpaslík dostal od bytosti, obdařené mocnou magií. Nebo že při její výrobě použil tvůrce kovy, které umí nasávat magii, stejně jako tomu bylo u diamantu, a že tato magie svého nositele chrání. Proto na ni nemělo účinek kouzlo, kterým ho Goda chtěla zkontrolovat. Tyhle kovy nedělaly rozdíl mezi přátelským dotykem a útokem. *Protože jestli to není Tungdil, proč nevyužil příležitosti a nezabil mě? Právě naopak, on za mnou dokonce poslal léčitele, aby mi pomohl!*

Pruďas zavzdychal. Přestože mu z celého srdce věřil, byl mu přítel nadále cizí. Cykly strávené v temnotách učeného děsivě poznamenaly. Démona alkoholu se mu svého času podařilo vyhnat Tungdilovi z těla, ale jak mohl očistit přítelův mozek od hrůzných zážitků?

„Já z něho ale stejně udělám starýho dobrýho Tungdila," slíbil si tiše a ve vzpomínkách se mu vybavilo, jak spolu s Tungdilem a dvojčetem sedávali u džbánku dobrého piva, žertovali, pošklebovali se a vyprávěli si nejrůznější historky. Jak společně honili sviňuchy, jak v dešti usedli pod strom a čekali, až se sprška přežene, a přitom si dělali z učeného legraci a vymýšleli hrozné nesmysly, jak se drželi v bitkách s Dlouhými. Prostě jak to bývávalo dříve. „Vraccas a já, my dva mu společně vyženem ty chmurný zážitky z hlavy."

Ubari zvedl dalekohled a kontroloval účinnost ostřelování. „První řada bestií je zlikvidovaná, generále," hlásil spokojeně. „Nevidím tam úplně jasně, ale podle toho, co se dá rozeznat, se mi zdá, že se chystá další…" Zarazil se. „Ne, to nejsou stvůry. To je něco jiného," vychrlil rozčileně.

„Kordrion?" Pruďas vytáhl z váčku u opasku voskové zátky. Podle jeho rozkazu je měl u sebe každý voják. Když si je nacpali do uší, neměl na ně řev okřídleného monstra takový vliv a nedokázal je ochromit. Ve chvíli, kdy by se kordrion chystal vyrazit ze soutěsky ven, se katapulty nesměly odmlčet.

„To ne, spíše to vypadá jako…" Ubari mu podal dalekohled. „Podívejte se sám, generále."

Trpaslík upřeně zíral do čočky a snažil se v tmavé rokli něco rozeznat. „Je tam nějaká konstrukce, dlouhá, úzká a vysoká," pronesl nahlas, aby Goda věděla, co se mu podařilo zjistit. „Zdá se, že se skládá z kostí. Nebo z nějakýho světlýho dřeva. A nechávají ji tam vzadu, aby ji chránily skalní stěny."

„Dobývací věž?" navrhl ubari možné vysvětlení. „Nebo několik dobývacích žebříků?"

„To by bylo nejpravděpodobnější," soudila Goda. „To je jejich jediná možnost, jak nás můžou v pevnosti napadnout."

Pruďas si seřizoval dalekohled, aby mohl lépe zaostřit. Pokud se příliš nemýlil, tak bestie právě stahovaly nevyzpytatelnou konstrukci zpátky. „Oni… oni ji napínají," vykřikl. „Řekněte chlapům, aby katapulty, co vrhají kameny, střílely přímo do soutěsky!" obrátil se na ubariho. „Nechtěl bysem, aby tahle… věc po nás střílela. Kdo ví, co plánujou."

Zatímco byly jeho povely pomocí signálních rohů přenášeny dál, začaly bestie na druhé straně jednat.

Pruďas viděl, jak podivné zařízení s trhnutím vystřelilo vpřed, přičemž se prohnulo jako mladý strom. Za ním se vymrštily vzhůru čtyři dlouhé řetězy, na nichž visely bělavé koule, každá o průměru dobrých sedmi kroků. Koule připomínaly pavoučí zámotky. V nejvyšším bodě letu se řetězy uvolnily a koule se rozletěly ke Zlohrázi.

„Příliš vysoko," komentoval ubari jejich let se spokojeným úšklebkem. „Stvůry jedny pitomý. Na to, aby dokázaly pořádně zamířit, jsou moc hloupé."

Čím víc se k nim podivuhodné koule blížily, tím zřetelněji bylo vidět, že se opravdu skládají z upředených vláken.

„Ne, ony *mají* letět tak vysoko," oponoval Pruďas. „Dopadnou na zem kousek za pevností! Řekněte mužstvu na jižních ochozech, aby dalo pořádnej pozor na to, co se stane, až dopadnou. Obávám se, že nás budou chtít zaměstnat z obou stran." Očima vyhledal Godu. „Nemůžeš ty krámy nějak pochytat?"

Goda nachýlila hlavu a přemýšlela. „Nebylo by lepší počkat? Nakonec se ukáže, že je to jenom neškodná hloupost, která má odvést naši pozornost, a já bych zbytečně plýtvala silami na bezvýznamné maličkosti."

Pruďas jí dal za pravdu a nařídil katapultům se zápalnými šípy, aby začaly mířit na zámotky a zalily je plameny. Sledoval, co se stane.

Jeden ze střelců vypálil tak skvěle, že jednu z koulí zasáhl plnou salvou ještě v letu.

Oheň kouli okamžitě zahalil, jako by byla dokonale prosáklá naftou. Pruďas uslyšel praskot a syčení.

Obal koule se během několika málo okamžiků rozpadl a zbyl z něho jen popel. Tím se otevřel prostor pro nesčetné množství dlouhonohých pavouků, velkých jako psi. V plamenech se snášeli z oblohy na skalnatou půdu, a když na ni dopadli, odlétaly od nich jiskry.

Oheň většinu pavouků zničil, ale tři exempláře přežily i dopad na zem. Na chlupatých nohou cupitali nesmírnou rychlostí k opačné straně hradeb, vroubkovaná, jako ruka dlouhá kusadla neustále dělala klip klap.

Zbylé koule přistály na zemi, několikrát po dopadu poskočily a pak se protrhly a z nich se vyhrnuly další zástupy bestií. Šípy, jimiž po nich obránci stříleli, se bezvýsledně odrážely od tlustých krunýřů pochodujícího hmyzu.

Boïndil zaklel. „Oštěpy musí…“

„Generále, oni znovu nabíjejí!“ vyjekl ubari a donutil Pruďase, aby se zase otočil a zadíval se na druhou stranu. Řetězy opět stahovaly dlouhé, úzké vrhací zařízení dolů.

„Godo, znič tu proklatou věc,“ vyhrkl Pruďas. „Jinak ty potvory nezvládnem. Kdo ví, kolik těch zámotků tam ještě mají.“

Trpaslice přikývla a vzala si manželův dalekohled, aby na vrhací prak dobře viděla. Jinak by se zařízení nemohlo stát obětí kouzla, které zamýšlela utkat. Pravou rukou zalovila v kapse s úlomky diamantu a jeden z nich vytáhla. Dříve než bude muset vyprázdnit rezervoár vlastních sil, chtěla se spolehnout na energii z jiného zdroje.

Goda vrhla ničivé kouzlo na pravý horní okraj soutěsky. Z rukou jí vylétl pronikavě zářící blesk a se zasyčením narazil do skaliska, ulomil z něho několik velkých balvanů, které se zřítily dolů do hlubin. Pak něco zarachotilo, zaskřípěly řetězy a ze soutěsky k nim dolehl hlasitý řev plný bolesti a zklamání. Bestie přišly o svou zbraň a nepochybně i o několik bojovníků.

Goda cítila, jak se jí úlomek diamantu rozpadl v ruce na prach, který se jí přilepil na prsty.

„Výborně,“ prohlásil Pruďas. Stále víc se přikláněl k názoru, že Tungdil měl v tom, co mu říkal, naprostou pravdu. Budou muset zahnat stvůry pryč od vchodu do soutěsky a zavalit ji skálou. Donutit hory, aby se zřítily – to je úkol, který nejlépe zvládnou právě trpaslíci. K takové činnosti není nikdo povolanější než jeho národ.

Najednou zaslechl řinčení zbraní.

Boïndil se rozhlédl po cimbuří a zjistil, že pavoučí stvůry vyšplhaly na levé straně po hradbách až nahoru.

Ubariu, podskalané, lidé i trpaslíci s nimi sváděli lítý boj. A to, co viděl, v něm vzbudilo pochyby, jestli se jim opravdu podaří ty bestie tak snadno porazit. Proti tvrdým krunýřům obstály jen těžké zbraně jako sekery, řemdihy a mlaty. Meče se na nich rychle ztupily a původně ostré čepele byly zanedlouho celé zubaté.

„Aby do toho Vraccas praštil kladivem!“ Stačilo, aby se jednou krátce podíval na Godu, a trpaslice bez váhání obrátila pozornost k boji – k prvnímu boji od doby, kdy byla pevnost dostavěná.

Právě ve chvíli, kdy uchopila do ruky další úlomek diamantu a připravovala se na další kouzlo, se na pravé straně Černé soutěsky najednou zablesklo. Na místě, kde strmé skalní stěny svisle padaly dolů, stála nějaká postava a mrštila po trpaslici sírově žlutou koulí plnou ryzí magie.

Ubari postřehl hrozící nebezpečí a hlasitým výkřikem Godu varoval.

Trpaslice stačila vytvořit těsně před sebou bariéru, o níž se útok s hromovým zaduněním rozbil. Tlaková vlna zvířila před bránou do pevnosti prach a všem jim na nějakou dobu zakryla výhled na Černou soutěsku. Godu ze všech stran obklopilo pískání a rachot, jako by se najednou ocitla v zuřící bouři. Vzduchem poletovaly helmy a štíty, vlajky a praporce se utrhly a zmizely v neznámu. Kdyby na ni neznámý protivník ještě jednou zaútočil, vůbec by ten útok neviděla.

„No to mě podrž! Zlo už teď má na svý straně i nějakýho maguse!“ Pruďas se rozkašlal a zakryl si ústa a nos kapesníkem. „Tak tomu už říkám pořádná výzva!“ Zaslechl, jak se ochozem začíná rozléhat jásavé volání, a upřeně se zahleděl do neprostupného závoje.

Mezi obránci stál Tungdil a bušil do pavoučích stvůr Krvežíznivcem. Zbraň snadno prorážela pancéřové krunýře a rozstřikovala pavoučí vnitřnosti na všechny strany. Všechno bylo postříkané modrozelenou krví. Tungdil si sundal helmu, aby každý voják dobře viděl jeho tvář.

Hrdina zuřivě postupoval vpřed a čelil pavoučím stvůrám, chvilkami mu zaplály intarsie na černé zbroji. Když se jedna z nestvůr na něho vrhla zezadu a dotkla se ho dvěma tenkýma chlupatýma nohama, ozvala se hlasitá rána, která rozervala bestii na kusy. Jako by v ní něco uvnitř detonovalo.

Boïndil polkl. To samé se právě tak mohlo stát i jemu.

Válečníci se s novou odvahou vrhli na nepřátele. Tungdil jim uděloval krátké, strohé příkazy a řídil jejich útok. Žádný trpasličí král by nedokázal vést armádu lépe než on. To musel připustit i Pruďas. Začal si pohrávat s myšlenkou, že mu předá velení nad pevností – pokud jeho přítel bude chtít.

Zvířený závoj prachu a špíny se zase usadil a umožnil trpaslíkům i ostatním bojovníkům dohlédnout až k Černé soutěsce. Goda byla připravená rychle utkat další obranné kouzlo.

Obránci pevnosti se nestačili divit. Kolem skaliska se opět rozkládal zvon vytvořený magickou energií. Narudle se třpytil, na některých místech se leskl více než na jiných. Tentokrát však sahaly okraje zvonu téměř až ke hradbám a všem čtyřem bránám.

„Tos byla ty?“ obrátil se Pruďas udiveně na Godu.

„Ne,“ odvětila trpaslice zmateně. Mezi prsty stále ještě cítila úlomek diamantu. „To musel udělat ten mág, co bojuje na straně našich nepřátel.“

Blížil se k nim Tungdil. Doprovázel ho frenetický jásot a rytmické dunění, které vojáci vytvářeli bušením zbraněmi o štíty. Trpaslík se ani nezadýchal, přitom by se tomu po takové obrovské námaze nikdo nemohl divit.

Goda se na něho nedívala, raději předstírala, že nesmí spustit Černou soutěsku z očí. Naproti tomu Pruďas mu okamžitě podal ruku. „To bylo

velkolepý, učenej! Prostě velkolepý! Jako za starejch dob. Vraccas na tebe může být hrdej, stejně jako jsem já!“

„To jsi mi velice zalichotil. Tak dobrý jsem za starých časů nikdy nebyl,“ odpověděl trpaslík s mírným úšklebkem, potom se zahleděl na pulsující štít. Nápadně zbledl ve tváři.

„Goda si už myslela, že ses prostě vydal do Skrytý země a nechal nás tu samotný,“ povídal Pruďas dále a stoupl si vedle Tungdila. „Vraccasovi budiž vzdán dík za to, žes tu s náma zůstal. Kdo ví, jak by dnešní oběh jinak dopadl.“

„Ještě není u konce. Brzy se ukáže, nakolik můžu Zlohrázi pomoci.“ Tungdil Godu zcela ignoroval a popošel dopředu k hrazení, zadíval se na kopuli stvořenou pomocí magické energie a pak se obrátil k příteli. „Je to horší, než jsem si myslel,“ oznámil mu. „Musíme *okamžitě* vyrazit do Skryté země.“

„Mám radost, žes změnil názor, co se týká tvojí pomoci…“ Boïndil si protřel černé vousy, protkané stříbřitými pramínky, nevěděl, co si má s jeho poznámkou najednou počít. „Ale co tam budem dělat? Tady jsme v ohrožení! A, u Vraccase, v pořádným ohrožení!“

„Proti kterému nemůžeš nic dělat,“ odvětil Tungdil tiše. „Ty nic nesvedeš, ani Goda, a já také ne.“

„Ale…“ nadechl se Pruďas bezmocně.

Tungdil na něho kývnul, aby přišel až k němu, a ukázal na Černou soutěsku. „Nepřátelé se pod ochranou tohoto štítu pohodlně rozmístí, zaujmou pozice mezi okrajem soutěsky a pevností, a nikdo proti tomu nedokáže nic udělat,“ vykresloval obraz věcí, které na ně čekají. „Právě teď v naprostém klidu budují dobývací věže a žebříky, stavějí beranidla a přesouvají se do nejvýhodnějších pozic. Celá rovina, na všechny čtyři světové strany, bude posetá těmi nejděsivějšími bestiemi, jaké si dokážeš představit. Potom kopule zmizí a ony zaútočí.“ Položil Pruďasovi ruku na rameno. „Přestože sis dal s vybudováním Zlohráze obrovskou námahu a je to opravdu hrdá pevnost, Boïndile, ona stejně *padne*.“ Napřáhl ruku s Krvežíznivcem. „Mají u sebe někoho, o kom jsem si myslel, že je mrtvý. Potřebujeme maguse, který s ním dokáže svést rovnocenný boj. A podle toho, co jsem se od tebe doslechl, by toho byl schopný jedině Lot-Ionan.“

„Ale Lot-Ionan je zlý!“ odporovala Goda vášnivě. „On už dávno neslouží dobru.“

„*Právě proto* ho potřebujeme,“ pronesl Tungdil jemně a podíval se na ni. Goda sklopila zrak, aby nebylo poznat, že má špatné svědomí.

Pruďas si toho nevšiml. „Z toho nic nebude. Lot-Ionan nás zničí, jakmile se k němu jenom přiblížíme. Přísahal, že chce ovládnout Skrytou zemi a být v ní jediným panovníkem. On nám dobrovolně nikdy nepomůže!“

Tungdil zasunul Krvežíznivce do pochvy. „Tak potom ho budeme muset nejdříve porazit a *donutit,* aby nám sloužil.“ Na rtech mu pohrával úsměv, chladnější než ledový mráz.

„Tys přece jenom úplně zešílel, učenej!“ vylétlo dvojčeti z úst. „U Vraccase, mluvíš o Lot-Ionanovi, o magusovi! Svým pěstounovi! Vzpomeň si, jak byl mocný, když od něho odcházel. Jen si nemysli, nedokážeš si ani představit, čeho všeho je dnes schopnej!“

„Sestavíme proti němu hezké malé vojsko. Budou v něm jenom jeho nepřátelé.“ Tungdil zůstal naprosto klidný. „A to by byli, jak jsi mi říkal: jeden drak, jeden kordrion a Aiphatòn se svými alfy,“ vypočítával na prstech ruky. „Možná se dohodneme dokonce i se Třetími. Jestli nám dokáží ve Skryté zemi sehnat nějakého maguse nebo magu, kteří ho nenávidí stejně jako Goda, bude to pro nás vypadat vcelku dost dobře.“

Boïndil se krátce zasmál a zmlkl. Potom se dvakrát zasmál a zvedl ruce. „Jsme ztracení. Mám před sebou šílence, kterej ve vší vážnosti věří, že jeho plán může mít úspěch!“ vykřikl zoufale a popadl vraní zobák. „Vraccasi, ty jsi ale hrozně krutej!“

„Přestaň fňukat, Pruďasi,“ vysmál se mu Tungdil. „Možná mě napadne ještě něco jiného, lepšího. Kromě toho jsi to býval *ty,* kdo přímo miloval nesnadné úkoly.“ Kývl na trpaslici. „Goda a vaše děti zůstanou tady, aby vojáky v případě potřeby podpořily, kdyby bestie zaútočily dříve, než se vrátíme.“ Pohlédl příteli pevně do očí. „Potřebuji se setkat se zbývajícími králi a královnami trpaslíků, tak prosím, kdyby se to dalo nějak zařídit. A nezapomeň na Svobodné.“ Zadíval se do slunce. „Vyrazíme s prvními paprsky.“ Nečekal na odpověď a vrátil se na ochoz, aby mu bojovníci mohli ještě jednou provolat slávu.

„Prozraď nám, kdo se to proti nám postavil a proč sis myslel, že je mrtvý!“ zavolala za ním Goda.

Tungdil se ohlédl a ukázal jí zlatou klapku přes oko, jako by přes ni dokázal vidět. „Jeho jméno by vám k ničemu nebylo. A já jsem si myslel, že je mrtvý, protože ho provrtal můj meč a já mu pak sebral zbroj.“ Šel dále.

Trpaslice ho sledovala pohledem. „Já mu nevěřím,“ prohlásila tlumeným hlasem. „Mohla by to být lest. Počká si, až mu zlikvidujeme všechny ostatní protivníky ve Skryté zemi, a potom přivolá ty nejhorší mágy…“

Pruďas se prudce otočil. „Přestaň s tím, Godo,“ obořil se na ni. „Já půjdu s učeným do Skrytý země a udělám, co navrhuje. Protože já,“ přiložil si pravou ruku k hrudi, „věřím svýmu srdci.“ Nechal ji stát na místě a vydal se směrem, kterým předtím Tungdil odešel, aby pomohl bojovníkům, kteří v souboji s pavoučími stvůrami utrpěli zranění.

Pruďas zamířil nejdříve do rohu, kde leželi zabití obránci, naskládaní na štítech. Objevil mezi nimi i Yagura. Jeho zranění mu připadala velice

zvláštní: utržené předloktí a bodná rána v hrdle. Nebyl to zrovna ten typ ran, které byste očekávali po boji s pavoučími bestiemi.

Pruďasův údiv dále vzrostl.

Vedle ubariho leželi jeho tři nejbližší spolubojovníci, jejichž zbroje prorazila nějaká neobvykle ostrá zbraň. Boïndil tak soudil podle naprosto čistých okrajů míst, kudy zbraň prošla do těla. Rozhodně nevypadala na to, že by je způsobila pavoučí kusadla.

Boïndil se ohlédl po Tungdilovi, jemuž se u pasu houpal Krvežíznivec. „To není možný," zabručel a chvátal ke zraněným, aby jim poblahopřál k vítězství.

Tiché, nesmělé pochybnosti se cestou spojily do hlasitého sboru, který se snažil Pruďase donutit, aby ho vyslechl. Dosáhly přinejmenším toho, že si navzdory pevnému předsevzetí slíbil, že učenému položí na cestě několik otázek.

Skrytá země,
někdejší království Weyurn, Jezerní pýcha,
6491. sluneční cyklus, zima

Přestože to Coïra zpočátku považovala téměř za nadlidský úkol, podařilo se jim pomocí lstí uniknout pronásledovatelům. Na útěku koupila tři koně, naložila je těžkým nákladem a nějakou dobu je nechala jet s nimi. Když tak cestovali asi půl oběhu, pustila nadbytečná zvířata na svobodu, zatímco oni sami pokračovali v jízdě do Jezerní pýchy. Tím svedla Lohasbrandovy pochopy ze stopy. Aspoň na nějakou dobu.

Její jméno se však ocitlo na seznamu lidí, na jejichž hlavu byla vypsaná tučná odměna. Kdybyste ji předali některému Lohasbranďanovi, mohli jste za ni ve Weyurnu dostat pořádnou kupu zlaťáků. Ani by u ní nemuselo být tělo. Tato skutečnost jim zbývající část cesty rozhodně neusnadnila.

Podívala se vedle sebe, kde se Rodario statečně držel na koňském hřbetu. Čtyřikrát museli zastavit a čekat, než se mu po pádu podařilo znovu nasednout.

„Už to nepotrvá dlouho a budeme v bezpečí," povzbuzovala herce. „Vidíte náš ostrov? Je to jeden z mála, který ještě v zemi mé matky existuje. Budeme se k němu muset přeplavit na člunu."

Rodariovi vylétlo ze rtů vyděšené zasyknutí. „Hluboká voda? Ale já neumím plavat!"

„Dříve umělo ve Weyurnu plavat každé děcko," prohodil Loytan a káravě mlaskl jazykem.

„To muselo být pěkně dávno. Odhaduji zhruba takových dvě stě cyklů, ne? A kromě toho já nejsem z Weyurnu," opáčil Rodario jedovatě. „Nikdy jsem prostě neměl potřebu začínat si něco s vlnami. Na koupání mi stačí potok a přes řeky vedou mosty a převozy."

„V tomto případě neplatí ani jedno, ani druhé," rozesmála se Coïra. „Ale je to jenom kratická plavba. Kdybyste však dokázal kráčet po vodě, tak prosím, jen do toho."

„To je hrozná legrace, princezno," prohlásil Rodario uraženě a nikdo nedokázal říct, jestli se ho její poznámka opravdu dotkla, nebo jestli to jen předstírá.

Vyjeli na dunu, která byla pouze na několika málo místech porostlá trávou. Stébla se mírně kolébala v chladném větru, zvedajícím se od vody. Přimrzla k nim jinovatka, takže vypadala jako ze skla, třela se o sebe a jemně skřípala. Slunce jim propůjčovalo třpytivý lesk.

„Ach, to je ale krása!" pronesl Rodario uchváceně. „Člověk by nejraději popadl papír a pero a hned o tom něco napsal!"

Loytan zasténal. „Kdyby to mělo být stejně mizerné jako to, co jste předvedl na tržišti, tak raději obojí hned zastrčte zpátky do kapsy. Bylo by to vyslovené plýtvání materiálem."

Coïra na něho vrhla rozzlobený pohled, nic však neřekla.

Rodario se na muže zahleděl a přitom se mu zúžily oči. „Jednoho oběhu se budete hodně divit, co všechno dokážu, hrabě," prorokoval. „A vsadím se, že se mi ještě omluvíte."

Při těchto slovech se herci objevil v očích podivný záblesk, který Loytana donutil, aby se zarazil. Mužnost? Odvaha? Pravděpodobně si to jen namlouval. „A možná mi třeba i zachráníte život a vezmete si princeznu za ženu, ne?" Hlasitě se mu vysmál, nezvyklý zvuk vyplašil racky a ti se vznesli od břehu do vzduchu.

„Proč ne?" Herec se na Coïru vesele ušklíbl a promnul si nevelké, roztřepené vousy na bradě. „Zdám se vám snad příliš odporný, nebo smím snít o tom, že bych po vašem boku…"

Princezna zvedla varovně prst. „Začínáte si moc dovolovat, Rodario Sedmý! Nezapomínejte, s kým mluvíte." Opatrně vedla koně dolů z duny a mířila k přístavišti, u něhož byl zakotvený člun s malou podkasanou plachtou.

Rodario se podíval k ostrovu, ležícímu asi tak míli od břehu.

Ostrov však zřejmě nebyl ten nejsprávnější výraz.

Od doby, kdy se hladina vody ve weyurnských jezerech cyklus od cyklu snižovala, se několik ostrůvků najednou ocitlo vysoko nad hladinou, jiné dokonce přestaly být ostrovy a staly se součástí okolní pevniny. Obyvatelé museli vybudovat různé výtahy a schodiště, aby mohli ze svých ostrovů sejít

dolů. Z rybářů se z donucení stali sedláci a ze dna bývalých jezer zemědělská půda – a k tomu ještě nijak zvlášť úrodná.

S Jezerní pýchou to nedopadlo až tak špatně.

Rodario pohledem zjistil, že se ostrov vznáší jakoby na kamenném podstavci dobrých šedesát kroků nad hladinou jezera. Tvarem připomínal pučící tulipán na vysokém stonku.

Napočítal sedm velkých člunů, tři lodi a osmnáct maličkých člunů, ukotvených u dřevěného přístaviště na úpatí Jezerní pýchy. Molo bylo připoutáno k ostrovu tlustými řetězy a tyčemi. Od mola vedlo velice vzdušné točité schodiště nahoru k obývaným částem jezera. Herec u břehu zahlédl i kladky a výtahy na vytahování nákladů. Obyvatelé ostrůvku se svého času úspěšně vyrovnali s novými podmínkami a vytěžili z nich, co se dalo.

„Člověk by řekl, že se ostrov může každým okamžikem ulomit a zřítit do jezera," prohodil k Loytanovi a ten přikývl.

„Ano, to by si leckdo mohl říct. Ale skalní pilíře, na nichž ostrov spočívá, jsou z vulkanické horniny. Tu nic nedonutí, aby se zřítila." Muž popohnal koně a začal sjíždět po písčitém pahorku dolů, kůň spíše klouzal, než kráčel. Rodario ho následoval. „Lidé z Jezerní pýchy měli štěstí, aspoň mohli zůstat rybáři."

Shromáždili se před plochou loďkou. Z malého domečku vyšel převozník a dorazil k nim na můstek. Postavu měl zahalenou širokým hávem z tmavomodré látky, sahajícím až k zemi, a podle rozložitých ramen se daly vytušit mocné svaly. Kolem krku měl uvázaný bílý šátek, symbolizující převozníkův cech. Kožené náramky poskytovaly zápěstím bezpečnou oporu při namáhavé práci. Převozník Coïru okamžitě poznal a uklonil se. „Je mi ctí, že vás budu moci opět zavézt do paláce," pronesl hlasem naplněným respektem a vyzval je, aby si nastoupili do člunu.

Princezna chtěla jako vždy za jeho služby zaplatit a převozník jako vždy odmítl. Usmála se na něho. „Kdyby se tu objevili skřeti a hledali nás…"

„Řeknu, že jsem vás neviděl," dokončil muž větu místo ní. „A budu mít děravý člun, to je jasné."

Coïra sesedla a pohladila koně po krku. „Nevystavujte se nebezpečí. Pro mě za mě je klidně převezte, jestli budou bezpodmínečně chtít, ale myslím si, že k tomu nebudou mít dost odvahy. Ostrov je moje říše, tam se mě nikdo neodváží obtěžovat. Oni dobře vědí, že si tam se mnou nemůžou nic začít."

Rodario a Loytan rovněž sesedli ze sedla a drželi koně za uzdy, zatímco převozník vztyčoval plachty a cesta začala.

Museli křižovat proti větru, což mělo za následek, že se k molu blížili velkým obloukem. Aspoň přitom bylo dobře vidět obrovité rezivé železné stěny, které se zdánlivě nesmyslně zvedaly z jezera kousíček na východ od nich, těsně u ostrova.

Stěny neunikly Rodariově pozornosti, herec natahoval krk, aby lépe viděl. „Co mají ty konstrukce znamenat? To jsou vlnolamy? Postavili jste je, aby chránily ostrov?“

„Ne. To jsou výztužné stěny.“ Coïra nařídila převozníkovi, aby změnil kurs a zamířil k nim.

„Výztužné stěny? U Elrie, co jsou výztužné stěny?“

„Stěny, které podpírají a vyztužují šachtu. Jsou naším prvním cílem a dostane se vám jedinečné příležitosti zhlédnout zázrak trpasličího stavitelského umění,“ vysvětlovala mu. „Postavili je tu Pátí, když je o to poprosila moje prababička.“

„Šachta. Uprostřed jezera. Ale… proč tu je? A jak hluboko sahá?“ Herec byl stavbou tak nadšený, že přešel na příď člunu. Vítr mu povlával hnědými vlasy a pohrával si s rozcuchanými vousy.

Loďka teď mířila přímo k výztužným stěnám a Rodario na nich zahlédl trpasličí runy. Každý plát železa byl čtyři kroky dlouhý a jeden krok tlustý. Na každé straně stálo deset plátů vedle sebe, ocelové pásy, široké jako dospělý muž, je pevně obepínaly a zajišťovaly, aby se nerozpadly. Na vnějších stranách se usadily mušle a řasy, v blízkosti stěn byl cítit nezaměnitelný kovový pach.

„No to je ale…“ Rodaria nenapadalo žádné vhodné slovo, jímž by tento zázrak výstižně charakterizoval.

„Dno jezera leží asi dvě sta jedenáct kroků pod kýlem lodi, na níž stojíte,“ pronesla Coïra, kterou pobavilo mužovo dětinské nadšení. Uchopila šátek a svázala si jím povlávající vlasy do koňského ohonu. „Tak hluboko sahají železné stěny. Můžete suchou nohou pobíhat po dně jezera, ale protože vás nevezmu s sebou, tak to bohužel neuvidíte.“

Herec se k ní obrátil. „Vy polezete *tam dolů?* Proč?“

„Přemýšlejte a určitě sám přijdete na odpověď.“ Zvedla ruku a zamávala směrem ke stěnám, kde se právě vynořila nějaká hlava v helmě. Coïra zavolala tři slova, jimž Rodario nerozuměl, a hned se jí dostalo odpovědi. „To bylo heslo. Stráže mají rozkaz potopit každou loď, která se blíží ke stěnám a nezná heslo,“ vysvětlovala princezna.

„Takže na dně je něco, co je pro vás velice, velice cenné…“ Herec se zarazil. „No jasně. Pramen magické síly!“

„Poslední zdroj magie ve Skryté zemi, který je volně přístupný,“ upřesnil Loytan. „Většina pramenů vyschla, ale zato se objevilo několik málo úplně nových. Jeden je v říši alfů, další samozřejmě v Modrých horách, kde si Lot-Ionan založil svoji říši a vychovává fámuly.“

„Jako bych to sám nevěděl,“ prohodil Rodario kousavě.

Loytan se zlomyslně ušklíbl. „Zřejmě ne. Jinak byste se neptal.“

Loďka obeplula jednu stranu šachty a dorazila k plovoucímu přístavišti, na němž na ni čekali čtyři strážní. Měli na sobě jen lehké zbroje, a to proto, aby se v případě, kdyby spadli do jezera, dokázali vlastními silami dostat nad hladinu a neutopili se ve vlnách.

Coïra a její společníci vystoupili z lodi, vyšplhali po železných schodech a dorazili k úzkým dvířkům. Ve všech čtyřech rozích šachty stály malé dřevěné domečky, v nichž si stráže mohly odpočinout nebo se v nich schovat, když bylo špatné počasí.

Rodario postřehl, že odsud vede k hornímu okraji ostrova několik lan, spletených ze železných drátů, na nichž se kolébají gondoly připomínající na první pohled klece. Jimi se nepochybně přepravovaly k šachtě stráže, zbraně i zásoby.

„Pod chodbou, ve které teď stojíme, je ještě jedna úroveň," poznamenal Loytan a sundal si čepici. „Na ní stojí katapulty, které mohou střílet ze střílen, kdyby bylo třeba. Žádná loď neodolá jejich střelám."

„Jste tady skutečně dokonale vyzbrojeni a na všechno připraveni." Rodario se odvážil přistoupit k vnitřnímu hrazení a podíval se dolů. Do šatů se mu opřel neklidný vítr, střídavě ho za ně tahal a převracel je.

Šachta vypadala jako velká černá díra, zdálo se, že vede rovnou do prázdnoty. Stoupal z ní pach zatuchliny, připomínající vyhřáté, plísní potažené sklepy, v nichž bývalo uložené zrezivělé železo.

„Tohle místo není hodné princezny," usoudil herec a pro jistotu se pevně držel zábradlí. „Copak to nešlo upravit trochu… důstojněji?"

„O to mi nikdy nešlo," zasmála se Coïra a pozdravila velitele stráží, který před ní naznačil úklonu. „Připravte gondolu, abych mohla sjet dolů," požádala ho a ozbrojenec chvátal splnit rozkaz. „Gondola je hned tady, v domě u východního rohu šachty," prozradila Rodariovi. „Tam na mě spolu s Loytanem počkáte."

„Nesmírně by mě lákalo spatřit zázrak magie na vlastní oči," doznal se jí herec. „Nemohl bych se při tom na vás dívat?"

„Na tom není co vidět, jenom to tam trošičku zajiskří." Coïra kráčela jako první, muži ji následovali. „Není to nic, co by se vám vyplatilo vidět."

„Zamlčela jste mu, že k prameni nejraději chodíváte úplně nahá," nadhodil Loytan a podíval se na Rodaria.

„Nahá?" Herec okamžitě zrudl až po uši. „Aha, tak to chápu, proč vás nesmím doprovodit, ačkoliv závidím tomu, kdo bude stát vedle vás."

„Vždyť přece vůbec netušíte, co se pod mými šaty skrývá," odvětila princezna a zdálo se, že i ona cítí určité rozpaky. „Ta poklona přišla trochu moc brzy."

„Ne, já jsem vám nechtěl skládat poklonu. Mně šlo o pohled na ten pramen…“ nadechl se herec a všiml si, že se Coïře objevil ve tváři ledový výraz.

Loytan se hlasitě rozesmál. „No, teď už nepochybuju, že jste potomkem Neuvěřitelného. Vy opravdu umíte jednat se ženami, jste jako bouře, hned vám podlehnou.“

„Buď zticha,“ obořila se princezna na svého přítele. „Ty jsi mě začal uvádět do rozpaků.“ Vešli do domu, v jehož zadní části stála zamřížovaná gondola, připoutaná dvěma lany k hornímu úchytu.

Coïra okamžitě zamířila ke gondole, nastoupila do ní a zavřela dveře, potom kývla na strážného, který měl právě službu. Sklopila nějakou páku a kabinka se začala plynule sunout otvorem v podlaze dolů. „Uvidíme se později,“ prohodila stručně a zmizela mužům z dohledu.

„Nahá,“ povzdechl si Rodario, popošel k otvoru a zadíval se za princeznou. Pokud ho zrak neklamal, už ze sebe shodila kabát a právě si začínala rozepínat halenku. „Hrozně rád bych jí posloužil jako věšák na šaty.“

„To by chtěli všichni, ale princezna obdivuje jenom jediného muže: toho neznámého básníka,“ prohodil Loytan unaveně a nalil si šálek vroucího čaje. „Chtěl byste taky nalít? Abyste se zahřál?“

Rodario se podíval dolů a zdálo se mu, že vidí, jak se tam zaleskla světlá kůže. Co všechno dokáže lidská představivost. „Já bych spíš potřeboval něco na ochlazení,“ odpověděl a za odměnu sklidil záchvat smíchu.

„To bylo opravdu povedené,“ pochválil ho hrabě, a přesto mu podal šálek čaje. „Myslím, že oběhy neznámého básníka jsou pomalu spočítané,“ dumal dále. „Teď, když už se ví, o koho se jedná.“ Loytanovi se do tváře vloudil zamyšlený výraz, strniště na bradě dodávalo jeho tváři starší a mužnější výraz. „Lohasbranďané nařídí, aby jeho rodina i vesnice, odkud pochází, byly zničeny.“

„Ale nepodaří se jim zničit myšlenky o svobodě,“ oponoval Rodario a usrkl čaje, přičemž ani na chvíli neodvrátil zrak ode dna jámy. To bylo prostě nad jeho síly.

V hloubce najednou zaplálo modré světlo, stěny ve spodní třetině šachty se rozzářily jako modré diamanty na slunci. Herec zřetelně rozpoznal obrysy mladé ženy, a i když si to mohl jen domýšlet, viděl ji ve fantazii bez kousku oděvu na těle. Neoděnou a žádoucí.

Zhluboka si povzdechl a odvrátil se od šachty. „Ta by se nikdy v životě nemohla zamilovat do muže, jako jsem já,“ zamumlal a tvář se mu zkřivila bolestným úšklebkem.

Loytan pozvedl šálek k přípitku. „Aspoň v jedné věci jsme na tom oba stejně, herče.“

Rodario na šlechtice udiveně pohlédl. „Ale vy už přece máte manželku!“

„To jistě,“ Loytan mávl konejšivě rukou. „Chtěl jsem vás jenom utěšit, abyste se necítil tak sám.“ Napil se čaje. „Jen tak mimochodem: jste opravdu sám? Co je s *vaší* rodinou? Viděli vás po boku ženy, po níž teď Lohasbranďané pátrají jako po zločinci – potřebujete dostat někoho do bezpečí, aby si na něm drakovi pochopové nemohli vybít pomstu?“

Rodario potřásl hlavou. „Ne. Moji rodiče jsou už dávno mrtví a jinak nikoho nemám. Kromě ostatních potomků Neuvěřitelného, ale já si nemyslím, že by drak chtěl zajít až tak daleko a nechal je všechny zabít.“

„U něho člověk nikdy neví.“ Loytan se posadil. „Vy jste se té soutěže zúčastnil poosmé a pokaždé jste skončil jako poslední. Proč se nesmíříte se skutečností a nevzdáte to?“

Rodario se smutně pousmál a pokusil se urovnat si vousy. „Někomu, na kom mi záleží, jsem slíbil, že se budu té soutěže účastnit tak dlouho, dokud nevyhraju.“ Vyprázdnil šálek s čajem. „Vím, co chcete říct: že to je nemožný úkol. Ale já to vidím jinak. Jednoho oběhu, to vám přísahám…“

Loytan zvedl ruku. „To jste už říkal, ale já pořád ještě pochybuji. Především teď, když po vás pátrají. Vždyť je naprosto vyloučené, abyste ještě jednou zajel do Mifurdanie a vystoupil tam na jevišti.“

„Jedině snad, až mě budou chtít popravit,“ dodal herec šibalsky. „Ale to by bylo vystoupení, o které by se se mnou nikdo nechtěl utkat.“ Teatrálně si shrnul vlasy z čela.

„Slyšte, slyšte, záblesk pohotovosti a duchapřítomnosti. A to dokonce od vás! Zasloužíte si respekt, pomalu se zlepšujete. V tom, co říkáte, vám ale rozhodně nebudu odporovat.“ Loytan si položil nohy na stůl, zkřížil ruce na břiše a sklonil hlavu. „Já si na chvilku zdřímnu. Než se k nám princezna vrátí, může to ještě nějakou dobu trvat.“ Zavřel oči. „Vypijte tolik čaje, kolik budete chtít. A už začněte přemýšlet nad vhodnými slovy, jimiž pozdravíte právoplatnou královnu Weyurnu, až před ní budete stát. Na rozdíl od dcery totiž královna dává přednost etiketě.“

Rodario dopil čaj, položil šálek na stůl a opět se odšoural k otvoru v podlaze. Světlo v šachtě stále ještě naplno zářilo.

Podíval se na Loytana, který se již zhluboka nadechoval a vydechoval, potom se zahleděl na lana vedoucí dolů do hlubin. „Jsi přece potomek Neuvěřitelného,“ dodával sám sobě odvahy a vytáhl rukavice, zasunuté za opasek. Navlékl si je a shodil ze sebe kabát, který by mu jen překážel. „Tak vpřed. Udělej něco, co by se mu líbilo. Už jsi ze sebe dost často dělal kašpara, ačkoliv se to pokaždé stalo z dobrých důvodů.“

Skokem se zavěsil za lana a pevně se jich chytil. Mnohem obratněji, než by kdokoliv z těch, co ho znali z jeviště, předpokládal, se rychle spouštěl do jámy a blížil se k modrému světlu.

Na mnoha místech výztužných stěn prosakovala voda z jezera škvírami dovnitř a stékala v malých potůčcích dolů, na jiných místech vystřelovaly proudy vody ze segmentů, navzájem spojených pevnými nýty. Vodotrysky byly široké jako prst a herec se jim nemohl vyhnout. Stěny však držely, dokonce ani neskřípaly. Pouze se na nich usadila rez a vytvořila široké nánosy plné drobných šupin. Když trpaslíci šachtu stavěli, asi nepředpokládali, že bude muset vydržet tak dlouho.

Rodario si nedokázal představit, co by Weyurňané mohli udělat, aby se stěny nerozpadly. A trpaslíci měli na práci důležitější věci než opravovat zrezivělá místa v šachtě. Bojovali v horách o holou existenci. Proti drakovi. A proti kordrionovi.

Přiblížil se ke dnu šachty na vzdálenost pouhých deseti kroků. Dno bylo vyložené prkny, aby se princezna nezabořila do bahna.

Rodario zatajil dech a chytil se lana ještě pevněji.

Loytan hovořil pravdu: Coïra byla úplně nahá – až na shrnovací rukavici na pravém předloktí.

Vznášela se v namodralém světle uprostřed šachty a princezniny dlouhé černé vlasy se vlnily, jako by byly zalité vodou. Mladá žena měla zavřené oči. Vychutnávala si energii, v níž se koupala a která ji nadnášela.

Rodario ji hltal pohledem a v duchu přemítal, jestli se mu ještě někdy podaří spatřit tak dokonale tvarované ženské tělo, a navíc zcela odhalené. Bylo mu divné, proč si princezna nesundala tu rukavici.

Znenadání ho přepadl stud. To, co dělal, nebylo správné.

Musím ji získat pro sebe, umínil si a v rozpacích odvrátil oči. Potom začal šplhat nahoru a kousek po kousku se vytahoval stále výš.

Až Coïru příště uvidí před sebou nahou, tak se před ním sama ochotně svlékne, protože si to bude přát i ona. „Neztratit glanc," říkal si tiše sám pro sebe. „Nejdůležitější je zachovat si důstojnost."

V tom okamžiku se nad ním ozvalo hlasité, rozčílené volání.

Rodario cítil, jak se mu po zádech střídavě rozlévají vlny horka a ledového chladu. Stráže ho přistihly při činu, pro své počínání neměl nejmenší omluvu!

VI

Skrytá země,
Protektorát Západní Gauragar, Velesvatoňov,
6491. sluneční cyklus

Ve vyzděném sklepě byly na čtyřech místech umístěné svícny, skýtající zhruba dvacítce shromážděných mužů a žen sporé světlo.

Většina z nich byla ráda, že se rysy jejich tváří nedají dobře rozeznat. Prostý oděv nic neprozrazoval o společenském postavení nebo původu svého nositele, kapuce prozíravě halily obličeje do stínů.

Sešli se ve sklepě pod domem zdejšího rychtáře, který o dvě patra výš spal v posteli a nechtěl vědět o ničem, co se tady dole odehrává. Odvaha mu

vystačila jedině k tomu, aby nechal tlusté železné dveře od sklepení nezamčené.

Mallenia seděla v kruhu přátel, kteří se zapojili do jejího spiknutí, a nedokázala pochopit slova, která právě vyslechla z Frederikových úst. „Ten Třetí ještě žije?“ Zhluboka se nadechla, přestože se přitom musela dost přemáhat. Vzduch ve sklepě byl teplý a zvětralý, načichlý potem a jídlem. Schůzka na místě plném sudů s kysaným zelím, sklenic s ovocem a marmeládou, uzených kýt a kádí s nasoleným masem se táhla už hodnou chvíli, protože se zde rozpoutala široká a vášnivá debata, do níž se zapojili všichni přítomní.

Frederik, bezúhonný řezník z Velesvatoňova, o němž by nikdy nikdo neřekl, že by se dokázal vzepřít panování alfů a jejich vazalů, rozpačitě přikývl. Mladík teprve nedávno překročil třicítku. Řeznický cech, který si vybral na celý život, kladl nároky na hrubou, surovou práci a mužův prostý, bezelstný obličej se k němu vůbec nehodil. Stejně tak by do něho nikdo neřekl, že se sám a dobrovolně zapojí do nebezpečné vzpoury. „Je to tak, paní. Hargorin zase jezdí na čele Černé švadrony a vybírá desátky. Říká se, že své jezdce teď popohání mnohem bezohledněji než kdykoliv dřív.“ Z manžety na rukávu košile vytáhl několikrát složený list papíru a podal ho Mallenii. „Čtěte. Odměna za vaši hlavu se zvýšila. Ten, kdo ji Hargorinovi dodá, si může z trpaslíkovy pokladnice vybrat, co se mu zlíbí.“

Mallenia si prohlížela svůj obličej, nakreslený na pokrčeném papíře. Malíř s děsivou přesností vystihl její skutečnou podobu. Pod obrázkem stála číslice 1000. To bylo hodně zlata. „Říká se, že si Hargorin nahrabal věci, jejichž hodnota člověku bere dech,“ pronesla zamyšleně.

Frederik se tázavě rozhlédl po kruhu spiklenců. Sundal si čepici a ve světle svící byly dobře vidět mužovy krátké černé vlasy. „Paní, já vím, že nic takového nechcete slyšet, ale myslíme si, že by bylo lepší, kdybyste si na nějakou dobu odpočinula. Rozdráždila jste alfy a jejich přisluhovače na nejvyšší míru, a když teď vypsali takové odměny…“

„A budu je dále dráždit,“ skočila mu Mallenia rozhodným tónem do řeči. „Stejně mě budou pořád pronásledovat a honit, i kdybych na celé cykly zalezla do nějaké díry.“ Pohledem přeletěla shromážděné muže a ženy.

Její spolubojovníci vypadali unaveně, na leckterých tvářích byly vidět obavy a nechuť. Měli strach o své rodiny. Smrt přátel, kteří padli při přepadu Černé švadrony, jim zřetelně ukázala, že i ten nejlepší plán leckdy ztroskotá na nevypočitatelných zvratech a nejasných okolnostech.

Mallenia věděla, proč jí Frederik ve skutečnosti předložil tento návrh. Nemohla to mít všem těm mužům a ženám za zlé. Pousmála se. „Děkuji vám za všechno, co jste se mnou během uplynulých cyklů vykonali, ale já vás teď

propouštím,“ prohlásila přátelsky a snažila se jim dokázat, že vůči nim nechová hněv. „Od tohoto oběhu budu všude jezdit sama.“

„Paní!“ vyklouzlo Frederikovi vyděšeně z úst. „Ne! My se nechceme vzdát, ale…“

Položila mu ruku na nadloktí. „To je v pořádku, Frederiku. Bylo by ode mě krajně nezodpovědné, kdybych vás dále nutila, abyste dávali v sázku život, a to jenom kvůli mému boji.“

„Gauragar je i *náš* domov, paní. Stejně jako vy máme tedy i my povinnost bojovat s okupanty,“ nechtěl se Frederik jen tak dát. „Jsme hrozně rádi, že jste na naší straně. Kdyby tu byli lidi z Urgonu, určitě by vám řekli to samé.“

Další muž se zvedl a přihlásil se o slovo. Byl to Zedrik, jeden ze strážných, kteří ve Velesvatoňově hlídali u městských bran, hrubý, neotesaný muž s hrubým, neotesaným zevnějškem. Viděli jste ho vždy jenom ve zbroji, jako by kromě služby neexistovalo v jeho životě nic jiného. „Bohové i vy, paní, nechť mi prominete, ale já už dlouho přemýšlím nad tím, jaký má náš boj vlastně smysl,“ dal se do řeči. „Krademe desátky, pobijeme pár Třetích, ale copak jsme lidem v Gauragaru opravdu nějak pomohli, aby se jim žilo lépe?“ Zedrikův hlas zněl smutně, vyprchala z něho odvaha. „Obyvatelé nám přejí, to ano, ale tím víc pak trpí, když jim alfové a Třetí odplácejí za naše činy a mstí se.“

„A co tedy navrhuješ *ty?*“ Frederik si ho změřil pohledem. „Chtěl by ses celý život schovávat před těmi černookými pány? Chceš, aby tvoje děti a děti tvých dětí žily v útlaku a porobě?“

„Tak tomu přece bylo i dřív a nežilo se nám špatně,“ odvětil Zedrik s povzdechem. „Dokud jim platíme, nechávají nás na pokoji.“

Mallenia pozorně sledovala probíhající diskusi. To, co slyšela, ji posílilo v rozhodnutí urychleně rozpustit celou skupinu spiklenců. Řezník sice neměl v úmyslu vzdát se, jak se původně domnívala, zato někteří jiní ano. A těch druhých bylo *příliš* mnoho. Strach totiž rodí zrádce stejně jako vysoká odměna.

Frederik si odfoukl. „Ty jsi přece kus tupce, Zedriku. A až nebudeme nic mít a nebudeme jim moct zaplatit? Co když se rozhodnou, že naše osady srovnají se zemí, protože budou ve svém pošetilém uměleckém šílenství chtít předělat některé krajiny tak, aby vyhovovaly jejich zvrhlé touze po kráse?“ hlasitě zapřísahal přítomné. „Copak si už nikdo z vás nepamatuje na Tareniaborn?“

Tareniaborn. Mallenia polkla, pomyšlení na město se čtyřiceti tisíci muži, ženami a dětmi jí nahánělo hrůzu. Něco takového nikdy předtím neviděla.

Stalo se to před dvanácti cykly. Jeden z alfských knížat se rozhodl, že Tareniaborn přemění v umělecké dílo. Tareniaborn a celé okolí, které k němu náleželo.

„Vy jste tam přece byla, paní. Připomeňte těm podělaným babám, jak krutí dokáží okupanti být," vyzval ji Frederik a tvář se mu zachmuřila. „A připomeňte jim, že se určitě nezastaví před dalšími činy, které by mohly být stejně obludné." Hlavy přítomných spiklenců se natočily k Mallenii.

„Co se tam vlastně stalo, nedokážu přesně říct. Dorazila jsem tam, když už bylo po všem," rozpovídala se Mallenia. „Náhodou jsem vyjela se skupinou dobrovolníků na vrcholek hory, která se tyčila nedaleko od toho města a odkud byl na ně i na celé okolí krásný výhled." Cítila, jak se jí zvedá žaludek, nevolnost byla stále silnější. „Kolem zdí města jsme spatřili ve sněhu nějaké vzory nebo ornamenty a celé město bylo potažené rudým třpytem. Všechno, co si dovedete představit, bylo pokryté vrstvou zmrzlé krve. Rudý led všude, kam jste se podívali!" V duchu naprosto jasně viděla ulice v Tareniabornu, které tehdy nabyly doslova úděsné podoby. „Na tržišti nabodali srdce obyvatel města na stříbrné tyče a dráty, které pak navzájem propletli a vytvořili z nich obrovitý strom. Srdci dospělých ozdobili kmen, dětská srdíčka visela na malých větvičkách a jako plody mezi ně zavěsili hlavy nemluvňat."

Musela se odmlčet, protože se jí před vnitřním zrakem vybavil celý strom i s těmi nejmenšími detaily. S mnoha různobarevnými chumáči vlasů, které nahrazovaly listí a kvůli nimž bylo celé dílo ještě nepochopitelnější…

Mallenia spatřila zděšení v očích mužů a žen, sedících kolem ní. „Buďte rádi, že vás osud ušetřil pohledu na něco takového," dodala tiše. „Na pole kolem Tareniabornu poházeli mrtvoly a jejich kosti použili k tomu, aby z nich na zemi vytvořili obrovský obrazec, v jehož středu leželo samotné město. Možná byl zasvěcený některému z jejich bohů, já nevím. Ale bylo to tak zvláštní a svým způsobem i úchvatné, že se člověk na ten výtvor *musel* zadívat, utápěl se v pohledu na něj. Jedna kost přiléhala ke druhé, jako kdyby nikdy nebyly určené k ničemu jinému, než aby vytvořily ten nápis." Mladá žena se zahleděla na Zedrika. „Mezi kosti rozmístili vnitřnosti zabitých, aby celému výtvoru dodali více barvy. Když jste se na to dívali z dálky, nebylo jasně vidět, co tam ve skutečnosti leží, ale protože jsme s sebou měli dalekohledy, viděli jsme…"

Strážný vyběhl ze sklepa, další dva lidé ho okamžitě následovali, aby nepozvraceli nohy svých přátel a známých.

Frederik zbledl stejně jako ostatní, ale zachoval klid. „A vy myslíte na vzdávání?" vmetl přítomným do tváří. „Kdyby se alfové rozhodli, že udělají *umělecké dílo* z Velesvatoňova – budete umírat s myšlenkou, že jste byli příliš zbabělí, než abyste proti tomu něco udělali!" Vztekem a zlostí mu naběhly žíly na čele.

„Co teda máme dělat?" vykřikl Zedrik ode dveří a otíral si přitom ústa. Špičky bot měl mokré, uvízly na nich drobné zbytky zvratků. „Máme

vytáhnout do války? Proti alfům a Třetím? Nejdříve bysme museli vlastníma rukama pozabíjet naše nejbližší, aby je protivníci nepopravili, až nás porazí.“ Ztrápeně se zasmál. „Nikdo nás před nima nezachrání, Frederiku. Nanejvýš bohové, ale ti se nejspíš rozhodli, že nás ještě pár cyklů nechají trpět.“

„Bohové by nám okamžitě přišli na pomoc, kdybysme se odvážili vzepřít alfům a všem jejich vazalům,“ odsekl řezník rozzuřeně. Mallenia mu položila ruku na rameno, aby se uklidnil a trochu zkrotil jazyk.

„Vím, jaké starosti si všichni děláte, ale také vidím, že bych se na nějakou dobu měla stáhnout, tak jak to navrhl můj dobrý přítel Frederik,“ oznámila Mallenia a místností prolétlo tiché vydechnutí přítomných. „Dám vám vědět, až začneme znovu společně vyrážet do boje, ale do té doby zůstaňte u svých rodin a chovejte se naprosto klidně, stejně jako vždycky. Potřebuji, abyste zůstali naživu.“ Zvedla se. „Přijde doba, kdy zahájíme povstání proti alfům, ale nebude to ani zítra, ani za třicet oběhů. Vycítíme, kdy se naskytne vhodná příležitost, a na tu budeme ve všech třech královstvích připravení.“ Vytasila meč a pozvedla ho ke stropu. „Za Gauragar, Urgon, Idoslân a za svobodu všech lidí!“

Ostatní se připojili k jejímu zvolání a odměnili posledního potomka princova rodu hlasitým potleskem.

Světla – zhasla!

V temnotě se někteří dali do smíchu, jiní vylekaně a rozčileně volali, aby se rozsvítilo. Mallenia podle zvuků poznala, že nejméně dva ze spiklenců sáhli po zbraních. Obávali se nějakého útoku – nebo to snad skutečně byl útok?

Přikrčila se a levicí uchopila rukojeť druhého meče. Přitom se jí okamžitě vybavilo několik možností, kdo by na ně mohl ve sklepě zaútočit: Třetí a Hargorin, lidé, co se pachtili za odměnou vypsanou na její hlavu, nebo Dsôn Aklán.

Uvědomila si, že necítila nejmenší průvan, nic, co by bylo dost silné, aby dokázalo zhasnout plameny všech svícnů. Byla to snad magie? Nějaký zcela určitý druh magie? Zježily se jí chloupky na krku. *Že by mě našli?*

Dveře do sklepa zarachotily a rozevřely se, z protějších oken dopadl do sklepení slabý záblesk světla.

Na prahu stála mírně předkloněná postava, v ruce držela nesmírně dlouhý meč. Spiklencům padly do očí vyčnívající, šikmé uši, které vlasy nedokázaly zakrýt. Pohled na uši je zcela ochromil, protože mužům i ženám okamžitě došlo, co to pro všechny, kdo se v tu chvíli zdržovali ve sklepě, znamená: nečekaje nic jiného než smrt.

Za alfem stál rychtář, voskově bledou tvář mu ozařoval jeden jediný paprsek světla.

„Podívejme se na ně: spiklenci,“ pronesl alf sametově hebkým hlasem. „Dával jsi dobrý pozor, rychtáři. Skutečně se ti vloupali do sklepa, asi si tu chtěli obstarat zásoby.“ Tón, jakým alf hovořil, prozrazoval, že má v úmyslu vzít zrádce pod ochranu a nehodlá ho házet do jednoho pytle se zločinci. Odepnul si od opasku nevelký váček a hodil ho za sebe, měšec dopadl do sněhové břečky na ulici. „Tu máš. Tvoje odměna.“

„Slitování, pane!“ vykřikl jako první Zedrik, do hlasu se mu vloudily hlasité vzlyky. „Slitování s našimi rodinami! Ony o tom, co jsme dělali, nic nevěděly.“ Klesl na kolena pod schody, vedoucí nahoru k jedinému východu ze sklepení, a prosebně vztáhl k alfovi ruce. „Ušetřete jejich životy!“

Alf sešel o dva schody níž, aby se mohl vzpřímit a narovnat. Zatím bylo stále vidět pouze obrys jeho postavy, stál tak, že měl světlo za zády. Nikdo z přítomných se neodvážil pohnout a znovu zapálit svíce.

„Co jste to tu přesně dělali? Učiňte doznání a vaše rodiny se budou moci dále těšit ze sluneční záře.“ Zvedl ruku, v níž držel meč, a položil si zbraň ostřím nahoru na levé předloktí, jako kdyby chtěl pochovat maličké novorozeně. „Tak co, dovím se něco?“

Zedrik se rozplakal. „Provinili jsme se tím, že…“

„…že jsme chtěli, aby Gauragar opět získal svobodu,“ skočila mu Mallenia do řeči a zvedla se. „Chtěli jsme vyhnat všechny okupanty, alfy, Třetí a jejich vazaly a spravedlivě s nimi zúčtovat!“

„Ne!“ vykřikl Zedrik. „Mlčte. Nevíte, co…“

„Ale ano, vím to velice dobře. Oni nepronásledují jenom mě, ale všechny, co patří k pokrevní linii mého předka, prince Mallena.“ Upřeně se na alfa zahleděla. „Pořádně si ho prohlédněte,“ vyzvala spiklence. „Jenom si tu s námi hraje. Ani ho nenapadne, že by někoho z vás ušetřil. Existuje pouze jediný způsob, jak můžete ušetřit ty, které milujete. Musíme to černoočko zabít dříve, než zjistí vaše jména a prozradí je ostatním.“ Mladá žena sevřela oba meče pevněji v rukou a přikrčila se, aby mohla okamžitě zaútočit.

Alf zvedl hlavu a podíval se na ni. „Mallenia! Musel bych lhát, kdybych tvrdil, že jsem nečekal, že tě tu uvidím.“ Dále klidně držel meč na předloktí, pustil rukojeť, pak vytáhl něco zpod kabátu a rychlým pohybem to hodil k Mallenii. „Tohle jsem našel. Nepatřilo to náhodou tobě?“

Ženě přistála pod nohama obálka, kterou v mžiku poznala. Bylo v ní varování Hindrekovi, vzdálenému bratranci třetího stupně. To, že jí obálka ležela u nohou, Mallenii prozradilo, co se s ním a celou jeho rodinou stalo. „Jste nestvůry, které si už tisíckrát zasloužily smrt,“ procedila mezi zuby.

„Není o to podivnější, že jsme mohli nerušeně rozsévat smrt na tisíce různých míst místo toho, aby si ona našla nás?“ Udělal rukou jakési gesto a svícny se opět rozzářily. Pak položil pravici na rukojeť zbraně. „Přinášíme smrt, když je to nezbytné. Nebo když na to máme chuť. Čekal jsem před

sklepem dost dlouho bez toho, že byste mě zpozorovali, a vyslechl jsem si překrásné vyprávění o Tareniabornu.“ Hovořil, jako by si s nimi jen tak povídal, jako by seděl mezi přáteli nebo ve společnosti, která má důvod něco oslavovat. Pod dlouhým černým kabátem bylo vidět tmavou plátkovou zbroj. „Byl jsem na tvoje slova pyšný, dojala mě, protože já, Tirîgon, jsem měl to potěšení stát se tvůrcem onoho uměleckého díla, které tě tak uchvátilo.“ Naznačil úklonu. „Bylo mi potěšením a zároveň i ctí, že jsem směl pozvednout město do nových výšin a zbavit jeho obyvatele starostí obyčejných smrtelníků. Všichni alfové mají Tareniaborn dobře uložený v paměti. Díky tomu jsem nabyl dojmu, že lidé jsou přece jen aspoň k něčemu dobří.“

Hrůza, která ve sklepě zavládla, se téměř dala krájet.

Alf z toho měl radost. „Propast mezi našimi rasami nelze nijak překlenout,“ prohodil do panujícího ticha. „Byla to jedna z příležitostí, kdy to bylo zvlášť dobře vidět. Vy nejste připraveni a ochotni uchopit meč a zabíjet kvůli věcem, jako je svoboda, bohatství nebo moc. Můj národ je toho schopen. Smrt a umění tvoří nerozlučný celek, pomíjivost kráčí ruku v ruce s velikostí a dokonalostí.“ Tirîgon přelétl shromážděné muže a ženy lítostivým pohledem. Měl ocelově modré oči, v nichž se odrážela světla svícnů. „Vidím, že ve vašich odporných tělech vězí pár kostí, ze kterých bych dokázal stvořit něco hezkého.“

Mallenia měla alfovy nafoukané ješitnosti víc než dost. Rozběhla se k němu, meče připravené k útoku.

Její protivník se radostně zasmál. „Jsi jako bouře a máš odvahu! Tvoje kosti budou mimořádnou okrasou. Umím si vážit statečnosti.“ Oběma rukama uchopil rukojeť meče a vodorovně opsal čepelí půlkruh přímo před sebou. Ostří bylo dlouhé, měřilo nejméně jeden a půl paže, mělo obrovský dosah a na normálním bitevním poli přinášelo bojovníkovi, který je držel v ruce, nesmírnou výhodu. Tady mezi sudy a regály se však dlouhý meč proměnil v nevýhodu, protože zde měl k dispozici jen omezený prostor. Na to se také Mallenia spoléhala.

Frederik se k ní okamžitě připojil a rozmáchl se řeznickou sekerou.

„Dejte si pozor,“ houkla Mallenia na ostatní muže a ženy. „Jsou to trojčata. Druzí dva budou určitě někde blízko.“ Pak se ocitla přímo před alfem, srazila mu meč stranou, přikrčila se a zároveň zaútočila druhou zbraní.

Nepřítel však byl proklatě rychlý a skrýval v sobě schopnosti, o nichž se jí ani nesnilo.

Tirîgon se odrazil od země, vyskočil nahoru ke stěně a využil setrvačnosti, aby udělal několik kroků až ke stropu. Po tomto akrobatickém výkonu, který si od něho ani nevyžádal nějakou zvláštní námahu, ačkoliv

měl na sobě zbroj a dlouhý kabát, přistál alf za Frederikem a probodl mu mečem zátylek, konec čepele vyjel muži otevřenými ústy ven. Těm, co stáli před ním, se mohlo zdát, že muž na ostatní vyplazuje špičatý, železný jazyk.

„To nebyl zrovna špatný pokus, Mallenie," vysmíval se jí Tirîgon. „Kdyby za tebou nestál ten statečný řezník, byla bys teď mrtvá *ty*." Natočil ostří a trhnul jím svisle vzhůru. Kov byl tak dokonale vybroušený, že projel hlavou a rozsekl ji na dvě poloviny. Na podlaze sklepa se rozpleskl mozek, za ním se po zemi rozlila krev a jiné tělní tekutiny. Potom se Frederik zhroutil k zemi, přesně na místě, kde před chviličkou stál. Řeznická sekera zařinčela a i ona skončila na zemi. Obě půlky hlavy se přitom posunuly a dodaly hlavě groteskní vzhled.

Mallenia se bleskurychle otočila, jedním mečem mířila Tirîgonovi na hlavu, druhým na střed trupu. Alf jí už ale dávno nestál za zády – nebo lépe řečeno: *znovu* se tam objevil.

Mladá žena ucítila průvan, v němž se jí rozevlály plavé vlasy na všechny strany, její útok však mířil do prázdna. V tom dostala úder do kříže, který ji odmrštil vpřed až ke kameninovému sudu s kysaným zelím.

Bokem vrazila do sudu, přepadla přes něho a zůstala ležet vedle bečky s nasoleným masem. Rychle se převalila a překřížila meče nad hlavou, aby se bránila.

Stačil jediný okamžik a už by bylo pozdě: alf udeřil vší silou, čepele se zařinčením narazily jedna na druhou, prudký náraz zatlačil Mallenii ruce dozadu. Protivníkova zbraň se zastavila těsně před ženiným nosem, ani ne na šířku prstu.

Mallenia vztekle zavrčela, odsunula meč stranou, kopla směrem, kde stál její protivník, a zasáhla ho do břicha. Přestože měl Tirîgon na sobě zbroj, která ztlumila většinu síly, byl nucen ustoupit kousek dozadu.

Alf se zasmál, zakroužil mečem a opět ho uchopil oběma rukama. Mallenia se mezitím zvedla a odstoupila od kádě s masem.

Chtěla mít v zádech zeď, aby ji chránila. Nepřítel byl na ni příliš rychlý, měl nad ní obrovskou převahu. Ani moc nepočítala s tím, že se jí podaří dostat se ze sklepa živá. Mladá žena si dobře uvědomovala, že si s ní alf zatím jen pohrává. Domýšlivost se však zpravidla dokázala vymstít.

Muži a ženy před nimi ucouvli ke zdi a napjatě sledovali nerovný souboj.

„Copak stojím ve sklepě plném zbabělců?" vysmíval se Tirîgon ostatním. „Je vás dvacet… devatenáct proti jednomu, kdybyste chtěli! Vždyť vám to Mallenia přece jasně řekla. Jestli mě nezabijete, tak vaše rodiny zemřou – a vy přesto stojíte okolo nás, nic neděláte a jenom čumíte?" Mrkl na Mallenii. „Tvojí odvaze vzdávám čest a zabiju tě jako poslední. Dívej se a přiuč se něčemu. Budeš to proti mně potřebovat." Udělal dva rychlé kroky, vyskočil na okraj kádě a odrazil se.

Tirîgon přistál nohama na stěně a vyběhl po ní šikmo nahoru až ke stropu a po protilehlé stěně seběhl zase dolů. Přitom máchal mečem a zasahoval hrudi a záda spiklenců, stojících na zemi pod ním. Zacházel s mečem s takovou rychlostí, že ho lidské oko nedokázalo pořádně sledovat. Při každém švihnutí čepele vystříkla krev vysokým obloukem, alf rozdával neskutečně hluboké rány. Sklepením se rozlehl jekot z několika hrdel.

Alf elegantně přistál na sudu s vínem a natočil meč stranou. Spokojeně si obhlížel výsledek svého nelidsky rychlého útoku. Více než polovina přítomných ležela mrtvá na zemi, Tirîgon za sebou nikdy nenechal někoho, kdo by vyvázl s pouhým zraněním. „Umění spočívá v tom, abych nepoškodil žádnou z kostí, které budu později potřebovat," vysvětloval lidem, kteří jeho útok přežili, a pozvedl zakrvácenou čepel. „Protože už víte, co bude vaším osudem, jste *teď konečně* připraveni bránit se?"

Tři ženy se otočily a rozběhly se ke dveřím.

Tam však stáli další dva alfové, nebylo pochyb, že se jedná o zbývající dva sourozence, před nimiž je Mallenia varovala. Dsôn Aklán se dostavili v plném počtu. Pouhou přítomností neprodyšně zabarikádovali dveře, ani nemuseli vytasit zbraně. Jejich pochmurné úsměvy byly dostatečnou hrozbou.

Tirîgon seskočil ze sudu s vínem a vztyčil se před spiklenci, kteří byli dosud naživu. Ti konečně sáhli po mečích, šavlích a dýkách a rozestoupili se kolem alfa. „Dlouho jsem vás o to musel prosit," komentoval alf zlomyslně jejich počínání. „Máte můj slib: zraňte mě, jednou jedinkrát mě škrábněte, a vaše rodiny budou dál žít. Protože *zabít mě,* to se vám nepodaří," prohodil alf vychloubačně a zasunul meč do pochvy na zádech. Postavil se před spiklence jen tak, beze zbraně, rozpřáhl ruce a otočil se na místě. „Na co čekáte?"

Mallenia se podívala po obou alfech u dveří, kteří se ani nehnuli. Hodlali dopřát bratrovi trochu zábavy a drželi se zpátky – potom se alfka najednou zahleděla přímo na Mallenii.

Nadřazenost, která se jí zračila v rysech, ustoupila a nahradila ji neskrývaná zvědavost, chtěla udělat krok vpřed, ale bratr ji uchopil za paži a zadržel. Modré oči krásné alfky zůstaly dále pátravě upřené na dědičku rodu Ido, jako by si chtěla důkladně prohlédnout starou známou.

Mallenia neměla nejmenší tušení, z čeho taková zvědavost pramení. Sevřelo se jí srdce, ale rychle tento pocit setřásla a kráčela přes mrtvoly, ležící na zemi, k hrstce věrných, kteří se připravovali na souboj s alfem.

Jestliže měla zemřít, chtěla tak učinit v kruhu lidí, kteří svůj život věnovali boji za svobodu Gauragaru. Byla posedlá myšlenkou, že musí svého protivníka aspoň jednou, třeba jenom trošičku, škrábnout, aby zachránila rodiny svých spolubojovníků.

Tirîgon si urovnal tioniové chrániče na předloktí a vyčkával. S úsměvem na rtech.

Uwo, drobný, nenápadný muž a jediný obchodník s rybami ve městě, se rozmáchl mečem, připravil se k výpadu a udělal krok vpřed.

Alf odblokoval ránu mečem předloktím, čepel se při dopadu na tionium rozpadla na tři kusy. Alf chňapl po nejdelším z nich ještě ve chvíli, kdy letěl vzduchem, a mrštil jím po Uwovi. Muž byl zasažen do prsou a zhroutil se k zemi.

Tirîgon však mezitím popadl druhou část zlomené čepele a hodil jí po dalším muži, který se na něho vrhl. Železo mu rozpáralo pravou stranu krku, muž zachroptěl, padl na podlahu a snažil se prsty ucpat široce rozevřenou ránu.

Ze zoufalství se zrodila odvaha. Spiklenci se společně vrhli do útoku proti nepříteli, který si dělal legraci z toho, jak snadno se mu daří vyhýbat se sečným a bodným ranám. Bodal je do rukou a měnil tím směr jejich útoku, takže se čepele zarývaly do těl vedle stojících spolubojovníků a přátel.

Nakonec alfovi čelila jen Mallenia a kovář Arnfried. Zbytek padl nebo se smrtelně zraněný zmítal na udusané zemi.

Statný, mohutný muž s dlouhými vousy a svaly jako větve urostlého stromu krvácel z rány v pravém rameni, držel však dýku pevně v ruce a vztekle supěl.

Tirîgon si obhlížel rudé cákance, které mu ulpěly na zbroji. „To se nemělo stát," stěžoval si lítostivě. „Krev hrozně ráda zalézá do vytepaných ozdob a sráží se v nich."

Arnfried nečekaně skočil vpřed a snažil se tím nepřítele překvapit. Předstíral bodnutí dýkou a zároveň se rozmáchl pěstí ve snaze zasáhnout alfa do tváře. Mallenia se rovněž vrhla vpřed. Chtěla reagovat na pohyby, jimiž se alf bude bránit.

Štíhlý protivník se vyhnul čepeli dýky a levou rukou zachytil kovářovu sevřenou pěst. Podcenil však mužovu sílu, rána ho odmrštila dozadu, až narazil na sud s vínem.

Arnfried zvedl koleno a zaryl ho Tirîgonovi do žeber, zbroj jenom zaskřípěla. Alfka něco vykřikla, a přestože použila nesrozumitelný jazyk alfů, nebylo těžké poznat, že se v jejím hlase ozývají obavy.

Mallenia zaútočila na alfa levým mečem, soupeř se jí však v poslední chvíli stačil vyhnout. Špička meče provrtala dřevo a Tirîgonovi se za zády rozlilo bílé víno. Hliněná podlaha okamžitě začala podkluzovat.

„To si zaslouží respekt," zavrčel Tirîgon poklonu kováři a druhou rukou zachytil další útok. Něco cvaklo a z vnější, dlouhé straně chrániče předloktí vyjely dva kovové kotouče. Alf jimi bleskurychle přejel mužovi po hrudi, ten vykřikl a uskočil dozadu, ale na měkké zemi uklouzl. Alf se na něho vrhl

ještě dřív, než dopadl na zem, a nesmírně prudkou ránou do prsního chrániče mu rozdrtil hrudní koš. Kosti se rozlomily, zabořily se dovnitř do těla a prorazily plíce. Arnfried namáhavě chroptěl a převaloval se v břečce na podlaze.

Mallenia neztrácela čas zbytečnými úvahami, vrhla se na Tirîgona a snažila se ho povalit na zem.

Alf koutkem oka postřehl, jak po něm skočila, odrazil se stranou – a i on se stal obětí rozbahněné podlahy stejně jako předtím kovář Arnfried. Podklouzla mu pravá noha, a přestože se pokusil udržet rovnováhu, narazil na káď s nasoleným masem, s níž se před chvílí seznámila i Mallenia.

Alfka vyjekla.

Mallenia vrhla oba meče po ležícím alfovi, jedním mu mířila na hlavu, druhým na slabiny. Doufala, že se oběma útokům najednou nedokáže ubránit.

Tirîgon však reflexivně zvedl ruce s tioniovými chrániči předloktí. První meč do nich narazil a odletěl někam do rohu, druhý se na tioniu rozlámal na kusy.

Alf však přesto zaúpěl.

Mallenia téměř nevěřila vlastním očím. Dlouhý, úzký úlomek čepele se nepříteli zabodl do levé tváře a přišpendlil mu hlavu ke kádi. Nebyla to smrtelná rána, ale zcela jistě pořádně bolela. A co bylo hlavní, zničila dokonalé rysy obličeje.

Za sebou zaslechla spěšné kroky a skřípění oceli o kov.

Tirîgon před ní pozvedl ruku a řekl něco tím jejich nesrozumitelným jazykem. Protože byl zraněný, znělo to ještě děsivěji.

„Slíbils, že ušetříš rodiny mých spolubojovníků," obrátila se Mallenia na alfa. Nemusela se otáčet, bylo jí zcela jasné, že za ní stojí alfka s vytaseným mečem, která by ji nejraději okamžitě zabila. „Dodržíš, cos slíbil?"

Alf tupě pronesl své ano.

„A já budu moci odsud ze sklepa vyjít?"

„Nikdy," zasyčel jí za zády ženský hlas. Avšak alfčin poražený bratr potvrdil i tuto část původní dohody.

„A ty sis myslel, že se nám nepodaří zabít tě," pronesla Mallenia opatrně, zatímco levou rukou uchopila rukojeť dýky. Sklonila se k zemi a uřízla si pramen alfových černých vlasů. „Vezmu si památku na svůj triumf nad tebou a tvou pýchou."

Vražedný výraz v Tirîgonových očích dokonale prozrazoval, na co myslí.

„Šetři si své štěstí, poslední potomku rodu Ido," zaslechla varovný hlas druhého alfa, stojícího u dveří. „Budeš smět opustit tento sklep. Rodiny ostatních spiklenců zůstanou naživu. Aspoň co se nás týče. Ale my nemůžeme vědět, co nařídí císař Aiphatòn, až se o tom dozví."

„A že se o tom dozví, to je zcela jisté,“ dodala alfka s požitkem.

Mallenia se vztekle otočila. Sourozenci stáli těsně za ní a alfka skutečně držela v ruce meč. „Měla jsem vědět, že si najdete nějakou skulinu, abyste nemuseli dohodu dodržet!“

„Žádnou skulinu. To je přesný výklad toho, na čem jsme se dohodli.“ Alf, který se v Malleniiných očích lišil od svého bratra pouze jinak tvarovaným mečem, se předklonil. „Kdybych si ji *já* chtěl vyložit ještě přesněji, mohl bych říct, že se můj bratr zranil sám a že jsi to nebyla ty, komu se ten zázrak podařil.“ Ukázal rukou na sestru. „Firûsha by měla velkou radost, kdybychom se propracovali až k takovému závěru. Během doby, kdy budeme přemýšlet o tom, jak si máme tvoje vítězství vyložit, alespoň můžeš bez úhony dojít ke dveřím.“ Udělal nápadný krok stranou, aby tím zvýraznil svá slova a uvolnil jí cestu.

Mallenia neváhala a pospíchala ven ze sklepení, v němž se pach krve, vnitřností, vína a nasoleného masa smísil v odporný puch.

V chůzi sejmula z úchytu malou kuši, schovanou pod kabátem na zádech, napnula ji a na prahu se ještě jednou otočila. Zamířila na zraněné trojče, vzala si na mušku hlavu a zmáčkla spoušť.

Šipka zasvištěla a zasáhla Tirîgona do krku.

Mallenia zaklela. Mířila na hlavu, ta byla pravým cílem, ale roztřásla se jí ruka. S malým přispěním bohů – s výjimkou Tiona – se však snad nepřítele přece jen zbavila.

Rychle vyběhla ven a přirazila za sebou tlusté dveře. Klíč vězel zvenčí v zámku, rychtář ho zapomněl vytáhnout, a tak mohla sourozence zamknout uvnitř. To jí na útěku poskytne aspoň na chvíli malý náskok. A ten nezbytně potřebovala!

Alfové vyrazí *za ní*. Díky tomu budou rodiny spiklenců v bezpečí. Pro tentokrát. Nad vším ostatním si bude lámat hlavu až cestou.

Mallenia se otočila a uviděla, že necelých pět kroků od ní postávají tři upíři noci. *Mám to zkusit?*

Dosud se nikdo neodvážil nasednout na zvířata, na nichž jezdili alfové – ale druhou možností je, že nikdo tento pokus nepřežil a nemohl tak o něm vyprávět.

Věděla, že na hřbetě takového zvířete by měla největší naději udržet si před pronásledovateli náskok. Obyčejní koně byli nadobro ztracení, proti znetvořeným jednorožcům nemohli nikdy obstát.

„Uvidíme, jestli se mi tě podaří přelstít,“ zamumlala a obezřetně se blížila k upírům noci. V natažené ruce držela před sebou pramen alfových vlasů. Pozorně sledovala nozdry zvířat a měla pocit, že poznává, které zvíře rozeznalo pach svého pána.

Pramenem vlasů potřela měkký čenich, potom jím přejela zvířeti po předních nohách, trupu a krátce i po zadních nohách. „Tady, cítíš to? Tirîgon mi dovolil, abych na tobě jela," promlouvala ke zvířeti přátelsky. Přitom postupně obešla velké černé zvíře budící dojem, že mu v hrůzostrašných rudých očích doutná žhavá láva. Nasunula jednu nohu do třmenu a vyšvihla se do sedla.

Upír noci se okamžitě vzepjal a zařehtal. Spíše než cokoliv jiného připomínal zvuk jeho hlasu drsné skřehotání. Kopyta zabušila do dlažby a kolem pout, jimiž měl spoutané nohy, se rozkmitaly bílé blesky. Na kameni zůstaly stopy po spálenině.

Mallenia se mu přitiskla co nejtěsněji ke krku, aby ji nemohl popadnout cvakajícími, ostrými zuby, a nenechala se jen tak vyhodit ze sedla. Nakonec ho tvrdě pobídla podpatky bot do slabin. „Když někdo nechce poslouchat…" vykřikla a udeřila stvůru rukojetí dýky do lysiny na hlavě.

Upír noci vystřelil jako šíp a cválal nočními uličkami. Pokaždé, když se železné podkovy dotkly země, vyšlehly pod ním blesky a záblesky světla připomínající zuřící bouřku ozářily zdi, míhající se kolem prchající ženy.

Mallenia uchopila otěže do rukou a vedla zvíře vší silou, tak pevně ještě nikdy nemusela vést žádného koně. Normální jezdecký kůň by už dávno měl úplně rozedranou kůži kolem tlamy a takový tlak by mu zřejmě zlomil páteř. Upírovi noci to však podle všeho nijak nevadilo a řídil se jejími povely. Pádili k bráně, kterou pozorné stráže před nimi už zeširoka rozevřely. Myslely si, že přijíždí některý z alfů.

Divokým tryskem vyrazili z Velesvatoňova ven a provázeni duněním kopyt se vydali cestou na západ.

Země za horami,
čtyřicet sedm mil na západ od
Černé soutěsky,
6491. sluneční cyklus, zima

Tungdil s Pruďasem jeli vedle sebe a míli za mílí se blížili k pevnosti Čtvrtých, kterou bylo možné dorazit do Skryté země. Do staré vlasti…

V pevnosti mělo dojít k setkání se zbylými vládci trpaslíků, poslové s pozváním se rozjeli už mnohem dřív.

Boïndil si vybral strakatého hnědého poníka, další, důkladně naložený poník klusal za nimi, přivázán provazem k závěru sedlové brašny. Naproti tomu Tungdil jel na befúnovi, stejně jako měli ve zvyku ubariu.

Zvíře vypadalo jako obrovský skřet se šedou kůží, čtyřma nohama a krátkým pahýlem ocasu. Mělo svalnaté tělo, široké jako kůň, a plochý čenich, takže hlava vypadala ještě neforemněji. Neohrabané ruce se třemi prsty a tlustou zrohovatělou kůží však dokázaly opravdu pevně stisknout.

Pruďas věděl, že se befún v boji zpravidla narovná a pomáhá jezdci svými spáry. Díky speciálnímu sedlu s dlouhou prohnutou opěrkou zad mohl jezdec bez potíží zaujmout nejvýhodnější polohu a nebylo tak snadné srazit ho na zem.

Oba trpaslíci představovali na cestě velice nerovný pár, a nemohla za to jen zvířata, na nichž jeli.

Pruďas projížděl krajem jako klasický trpaslík, tak jak byli ve všech královstvích popisováni v nesčetných historkách, počínaje hrdinskými činy nepříliš urostlého národa v boji proti Nôd'onnovi, avatarům nebo stvůrám z Černé soutěsky. Jenže slavné doby byly mezitím dávno pryč, trpaslíci v poslední době většinu válek prohráli: bitvu s alfy, s Lot-Ionanem, s drakem… Přesto si však zachovali zaslouženou úctu a uznání.

Pruďas měl bujný spletený vous a nezaměnitelný svraštělý obličej typického dítěte kováře. Pod světlým kožichem s vysokým límcem nosil vyztuženou kroužkovou košili, k sedlu byl přivázaný vraní zobák. Trpaslík pobafával z dýmky a brumlal si k tomu nějakou písničku.

Na rozdíl od něho vypadal Tungdil ve své černé zbroji jako nedorostlý alf. Nepříjemný dojem navíc zesiloval befún a ani Krvežíznivec – překovaný alfský meč – dvakrát nepřispíval k tomu, aby v náhodných pocestných vzbudil dojem přátelsky naladěného dítěte kováře. Každý trpaslík z kmene Třetích, kteří ostatní trpaslíky z duše nenáviděli, by se před ním s úctou sklonil, protože by ho považoval za jednoho ze svých.

Takové myšlenky se Boïndilovi znovu a znovu vtíraly na mysl. Byl moc rád, když je mohl odsunout stranou a nemusel přemýšlet nad tím, jak se jeho přítel změnil.

Vypustil z úst namodralý obláček kouře a vytáhl zpod kabátu láhev s vodou. Aby mu zásoba pití nezmrzla, nosil ji Pruďas neustále těsně u těla. „No, znáš ještě cestu?" zeptal se Tungdila a dopřál si dlouhý doušek. „Já se raději spolehnu na svýho poníka než na paměť. Však taky má větší hlavu." Zazátkoval nádobu a zasunul ji zpátky na místo. „Myslím, že jsem dýl než sto padesát cyklů tímhle směrem nikam nezabloudil."

Tungdil se zasmál. „Tak to jsme na tom stejně. Přičemž já k tomu můžu přihodit ještě dalších sto cyklů." Rozhlédl se kolem sebe. „Ne, při nejlepší vůli nevím. Kdyby tu nebyla ta stezka, která nás vede, byl bych ztracený. Nebo bych přinejmenším hezky dlouho hledal cestu."

Zase se oba odmlčeli.

Klapání podkov, když zvířata došlápla na kámen, se odráželo od okolních hor, lehký vánek si pohrával s napadaným sněhem a na některých místech ho navál do vysokých závějí. S nimi museli oba poníci svádět nejtěžší boje.

„Copak se nechceš na nic zeptat?“ prohodil Boïndil po chvíli a pokusil se vydechnout dokonalý kroužek kouře.

Tungdil se upřeně díval přímo před sebe, když otevřel ústa a odpověděl: „Zatím se stále ještě snažím strávit všechno to, co jsem se z tvých úst dověděl,“ přiznal se. „Lot-Ionan Trpělivý. Co ho mohlo tak změnit? Magie?“ Přemýšlel, potom si zhluboka povzdechl. „Hrozně rád bych si vzpomněl na spoustu věcí, jen abych tě přesvědčil, že jsem je kdysi věděl. Že jsem to opravdu já, tvůj přítel a spolubojovník.“ Dotkl se jizvy na čele. „Předpokládám, že právě téhle ráně děkuji za ztrátu všech svých dobrých i špatných vzpomínek. Zasadil mi ji můj mistr a málem mě přitom zabil. Nezničil mi sice život, ale vymazal mi tím z paměti obrazy mé vlastní minulosti. To je jediné vysvětlení, které ti k tomu můžu dát.“

Pruďas se zadíval na jizvu. „Už jsem slyšel o tom, že někdo tu a tam přijde o rozum, když dostane pořádnou ránu do hlavy. Řek bysem, že v takovým případě je zapomnětlivost menším zlem,“ prohodil a v hlase mu zaznívala úleva. „Vlastně jsem na to taky moh přijít sám…“

„…ale hlasy všech těch z tvého okolí, co všechno vidí jenom černě, tě přiměly, aby sis myslel nebo spíše se bál, že já nejsem ten starý dobrý učenec, který ti za tolik vděčí.“ Tungdil zmlkl a pohroužil se do úvah.

Pruďas ho nechal být. Na toho *mistra* se ho při vhodné příležitosti zeptá, ale ne teď.

„Už to zase vím! Když jsem Lot-Ionana viděl naposledy, měl na sobě světle modrý oděv a bílé rukavice…“ Tungdil vypadal, že ho ta vzpomínka poplašila. „Ty rukavice, Pruďasi! Skutečně si na to zase vzpomínám: měl je, aby zakryl popáleniny, které mu způsobil artefakt,“ vykřikl rozrušeně. „Kůže se uzdravila, ale zůstala zčernalá.“

„Výborně, učenej!“ radoval se Pruďas z přítelova úspěchu. „Ten artefakt magusovi pořádně zavařil. Už tehdy jsem z toho neměl dobrej pocit,“ pokračoval zlostně. „Ale jsem rád, když vidím, že si začínáš vzpomínat. Artefakt Lot-Ionanovi odepřel přístup, protože neměl čistou duši. Tehdy jsme si všichni mysleli, že magus ztratil čistotu nějakým nevinným pochybením, ale teď už je nám dávno jasný, že to muselo být něco mnohem horšího.“ Přál si, aby právě teď narazili na hordu sviňuch a mohl si na nich vybít vztek. Již několik cyklů si dělal výčitky, že tehdy nejednal a nechal se Godou ukonejšit. „Je to do jistý míry i moje chyba. Kdybysme ho zarazili hned tehdy, strčili ho pod zámek nebo s ním udělali bůhvíco jinýho, nebyl by dnes kmen Druhejch vyhlazenej skoro do posledního.“

„Goda u něho začala s výcvikem?“

Pruďas přikývl. „Asi deset cyklů byla jeho fámulou. Ubariu nenašli nikoho, kdo by se hodil na mistra run. Ale potom si všimla, že na ni artefakt reaguje jinak než dřív. Když se dotkla koule s energií, aby načerpala novou sílu, pokaždý ji to hrozně zabolelo. Goda pochopila, že čistota její duše je nějak ohrožená, ale neuměla si vysvětlit, čím to může být. Našeho prvního syna přivedla na svět dlouho před tím, než si tý změny všimla, tím to nemohlo být způsobený."

Tungdil si urovnal zlatou klapku přes oko a vyleštěný kov se pod slunečními paprsky jasně rozzářil. „Ta změna začala plíživě?"

Pruďas se zadíval na přítele a znejistěl. *Nosil ji vždycky na pravým oku? Neztratil náhodou levý oko?* Nedokázal si to pořádně ujasnit, ale tím se jeho nejistota nijak nezmenšila. Ovládl se a nadechl se k odpovědi. „Dá se to tak říct. Do tý doby, než ji Lot-Ionan chtěl začít učit nějaký magický vzorce, který Godě připadaly hrozně krutý. Když ho odmítla poslechnout, rozzuřil se a naštvanej brzy odjel pryč. Pak jsme od něho dostali pár dopisů, ve kterejch ji prosil, aby přijela za ním do Skrytý země, že si tam o všem důkladně promluví, ale Goda nechtěla odjet od artefaktu. Poslední dopis přišel plnej výhružek, byl pořádně nestydatej. Pochopili jsme to jako potvrzení toho, že jsme se rozhodli správně." Pruďas postřehl v horách malou chatrč, sloužící poutníkům na cestě k průsmyku, aby za ledově chladných nocí nemuseli spát pod širým nebem. „Podívej se! Je to sice jenom skromnej příbytek, ale lepší než sněhová matrace."

„A Skrytá země se jenom *nečinně dívala,* jak Lot-Ionan dobývá Modré hory?" dotazoval se Tungdil nevěřícně.

„Co si asi tak mohli počnout proti takovýmu magusovi, jakým je Lot-Ionan, učenej? Potom, co ho magický pramen osvobodil z kamennýho zaklet, rostla jeho síla oběh od oběhu. Jeden by si myslel, že v sobě spojuje schopnosti hned dvou magusů najednou." Pruďas bezmocně sevřel ruce v pěst. „Jenom tímhle způsobem se mu podařilo skoro úplně vyhladit náš kmen. Srazil skály do kolen a tím i trpaslíky."

„Co tím chceš říct? On jim dokázal zbořit doly?"

„Přesně tak se to stalo, učenej. Sesílal na nás jedno zemětřesení za druhým, pobořil nám naše haly a pevnosti, zaplavil chodby roztavenýma kamenama a vytáhl vodu z nejhlubších šachet až těsně pod povrch. Stálo to tisíce životů. Na ty, co se snažili utýct, číhal před pevností Obrosmrt a zasypal je svýma kouzlama." Pruďasovi vztekem a smutkem vhrkly do očí slzy. Sklouzly po tvářích do vousů, kde je mrazivý vítr proměnil v třpytivé krystalky. „Zůstala jich necelá stovka a ti teď žijou u Svobodnejch."

Tungdil zkřivil ústa. „To se mému pěstounovi vůbec nepodobá," zašeptal zamyšleně. „Nemám však jediný důvod pochybovat o tvých slovech, drahý

příteli. Něco ho v minulosti muselo zkazit. Že by ten magický pramen, který ho probral k životu?“

Pruďas si setřel perličky slz z vousů, rozpadly se mu v prstech. „To nikdo neví. Ty seš jedinej, kdo se proti němu odváží vyjet. Kromě Aiphatòna, císaře alfů.“

„Vysoká brána – je zavřená, nebo otevřená?“

„Magus ji zase zavřel, když do Skrytý země napochodovaly černoočka z jihu. Asi si říkal, že by neměl pustit dovnitř moc těch Tionovejch stvůr,“ utrousil trpaslík nevlídně. „Pořád ještě jsi nezměnil ten svůj plán, učenej? Nebo tě napadla nějaká jiná možnost, jak si takovýho mocnýho nepřítele podrobit, a navíc ještě donutit, aby nám sloužil?“

Tungdil neměl po ruce žádnou odpověď, místo toho se zadíval k chatrči. „Už tam na nás někdo čeká,“ prohodil polohlasně. „Jenom si kladu otázku, proč nikdo nerozdělal oheň.“

Pruďasovi se rozšířily oči radostným očekáváním. „Hola hej! Myslíš si, že se tam pár lupičů skutečně odvažuje číhat na pocestný, co půjdou kolem?“ V duchu přemítal, jak Tungdil mohl nepřátele postřehnout. Vítr vál směrem od chaty, nikde ve sněhu nebyly žádné stopy a v tichu, které kolem nich vládlo, by i on zaslechl sebemenší zvuk. Usoudil, že za to mohou přítelovy zbystřené smysly, vycvičené v neustálých bojích. Chtěl sáhnout po vraním zobáku, ale Tungdil ho gestem zarazil.

„Nevím, kolik jich tu je. Budeme předstírat, že jsme si ničeho nevšimli, a necháme ho nebo je, aby si zpočátku mysleli, že pro ně budeme snadnou, tučnou kořistí,“ navrhl.

„Protože kdyby měli kuše, mohli by nás sestřelit ze sedel, to chápu,“ souhlasil Pruďas a dělal, že si utahuje přezky. „Doufám, že se to tam jenom hemží banditama!“ zabručel. „Hej hola, to bude pořádná sranda!“

„Rozhodně ale ne pro toho, kdo tam na nás čeká.“ Tungdil pohladil befúna po krku. „Vsadíme se?“

„Tentokrát výjimečně ne, učenej,“ opáčil Pruďas s úšklebkem.

VII

Země za horami,
sedmdesát šest mil na jihozápad od
Černé soutěsky
6491. sluneční cyklus, zima

Oba navzájem tak odlišní trpaslíci zvolna dojížděli k horské boudě, působící opuštěným dojmem.

Pruďasovi bylo stále ještě záhadou, co přivedlo Tungdila k domněnce, že v ní někdo pobývá. Úkosem pohlédl na přítele, zase se zadíval dopředu a přitom se v sedle vrtěl sem a tam.

Ke dveřím jim zbývalo posledních třicet kroků a pořád se tam nikdo neukazoval.

„Seš si jistej, učenej?“ vyptával se Pruďas a přitom se zasmál, jako by právě vyprávěl nějaký vtip, aby zmátl případné pozorovatele. Když se na přítele podíval, všimnul si, že se mu na zbroji jakoby zevnitř rozzářily dvě runy.

Tungdilovi se vkradl do tváře úsměv. „To hned poznáš na vlastní kůži. Buď připravený.“

„A co když to jsou nějací neškodní poutníci?“

„Kteří tam uvnitř sedí v zimě? Kteří už několik oběhů nevystrčili nos před dveře?“ opáčil Tungdil a jeho argumenty byly jednoznačně silnější.

„Oni…“ Pruďas nevěděl, co na to odpovědět. Nic z toho, co ho napadalo, nedávalo smysl.

Zvířata zůstala stát kousek před přístřeškem a trpaslíci okamžitě sesedli.

„Co teď?“ chtěl vědět Boïndil a přivázal poníky koženým řemínkem k železnému zábradlí před boudou. Uzel přitom příliš neutahoval, aby ho mohl kdykoliv uvolnit. „Vtrhneme dovnitř?“

„Ne,“ prohlásil Tungdil rozhodně a vytasil Krvežíznivce. „Ty zaklepeš na dveře.“ S úšklebkem poklepal na hlavici vraního zobáku. „Tímhletím.“

„No krása. Konečně to vypukne!“ Pruďas si odložil dýmku na zem vedle dveří, aby se v boji nepoškodila, vytasil oblíbenou zbraň a mocně jí zabušil do dveří. Zámek zapraskal a vytrhl se z dřeva, dveře se rozletěly s takovou prudkostí, že vylétly ze závěsů. S rachotem dopadly na zem.

Pruďas nedopustil, aby ho Tungdil předešel, a s hlasitým pokřikem skočil dovnitř jako první – a nechápavě zíral na prázdné lavice a stoly. V boudě byl ledový chlad, nikde nebylo nejmenší známky toho, že by se v ní někdo zdržoval, ani teď, ani přednedávnem.

„No tohle,“ zabručel rozmrzele. „Hej, učenej! Tentokrát tě smysly pěkně ošálily! Pojď a podívej se sám!“

Za ním bylo naprosté ticho.

Boïndil se otočil, ale Tungdil zmizel. „U Vraccase, co se to tu zase děje?“ zaláteřil, když za sebou zaslechl jakýsi zvuk. Bleskurychle se znovu otočil, pozvedl vraní zobák a přivřenýma očima se opatrně rozhlížel kolem sebe. „Učenej?“

Krok za krokem postupoval dále dovnitř.

Mimoděk se díval po popelu v kamnech, hledal otisky bot na dřevěné podlaze nebo nějaké jiné stopy. Nic.

„Asi tu straší duch hor,“ řekl si tiše sám pro sebe. Pohled mu padl na trvanlivý salám, zavěšený nad plotnou, který se mírně komíhal. „Učenej? Kde vězíš? Abysem na tebe omylem nezaútočil, kdybys vyskočil odněkud z rohu!“

Pruďas opatrně kráčel dál, až došel ke kamnům. Plotna byla pokrytá hrubou vrstvou jinovatky. Tady už dlouho nikdo nepřipravoval žádné jídlo.

Provázek, kterým byl salám přivázaný k příčnému trámu, tiše zavrzal. Trpaslík s údivem zaznamenal, že sice odnikud necítí průvan, ale salám se komíhá sem a tam silněji než před chvílí.

Když se zadíval pozorněji, poznal, že se prkna ve stropě nad kamny mírně prohýbají, a spokojeně se zašklebil. *Tak tam se ta krysa schovává!* Ten, kdo na ně číhal, ať už to byl kdokoliv, zalezl na půdu, aby trpaslíky ukolébal a ti se cítili v bezpečí.

„Učenej?“ zavolal ještě jednou, pak vyskočil na kamna a dlouhým trnem vraního zobáku prorazil prkna nad hlavou. Vyskočil trochu výš a oběma rukama se pevně držel rukojeti zbraně, přičemž se dřevěná prkna pod jeho váhou prolomila.

Do místnosti se začala sypat vyschlá stébla trávy a Boïndila zavalila, trpaslík ve zvířeném prachu nic neviděl. Najednou se mu zdálo, že v záplavě slámy postřehl nějaký stín. Protože však předpokládal, že by Tungdil na sebe včas upozornil, nelítostně se po stínu ohnal vraním zobákem.

Rána byla zablokovaná, kov narazil na kov. Protivník nečekaně srazil vraní zobák stranou a Pruďas potřeboval veškerou sílu, aby mu zbraň nevyklouzla z prstů.

Na Boïndila se sesunul hotový příval slámy, ve vzduchu se vznášely vločky prachu a špíny. Přestože neviděl nic než nejasný černý obrys, podnikl proti soupeři další výpad. Soudě podle velikosti byl jeho protivníkem – nějaký trpaslík!

„Učenej, seš to ty?“ zeptal se pro jistotu a na okamžik zaváhal s dalším úderem.

Chyba.

Před ním se najednou vynořila nesmírně úzká čepel, připomínající spíš železnou tyč, tenkou jako prst. Boïndilovi se na poslední chvíli podařilo natočit trup stranou, jinak by se mu ostrý, zbroušený hrot zabořil do prsou. Místo toho si našel cestu kabátem, mezi kroužky drátěné košile a podšívkou až ke klíční kosti. Bodná rána pořadně zabolela.

Pruďas vztekle zavrčel, jenže v tom se již protivníkova zbraň stáhla zpět. Cítil, jak mu z rány vytéká teplá krev, ale uklidnilo ho, že zranění není nijak nebezpečné. Bez potíží mohl dále hýbat ramenem i paží. I vzduchu měl víc než dost.

Zabručel, oběma rukama popadl rukojeť vraního zobáku a neohroženě se prodíral kupou sena směrem k nepříteli. Přitom kroužil vraním zobákem kolem sebe. Říkal si, že ho dříve nebo později přece musí dostat. „Neschovávej se, zbabělče!“ zařval vztekle a vynořil se z oblaku sena a prachu. Na chvíli se rozkašlal a začaly mu slzet oči.

Přede dveřmi spatřil nějakou postavu.

„Stůj! Zastav se!“ Rozběhl se a dal se do pronásledování neznámého soupeře.

Jakmile vyběhl ze dveří, zjistil, že útočník beze stopy zmizel.

„Jak se ti, u všech Tionovejch odpornejch…“ Pruďas utržil ránu do zátylku, helma sice ztlumila její prudkost, ale i tak byla pořádně silná a na chvíli se mu zatočila hlava. „Zezadu, no jo, to umíš!“ zuřil. Popadl ho vztek a oči, které už tak skoro nic neviděly, mu zahalil rudý závoj. „Hej, tak se mi konečně postav!“ Začínal podléhat šílenému opojení, které v něm občas bitvy vyvolávaly.

Soupeř zůstal stát vedle dveří. Na hlavě měl uzavřenou černou koženou helmu s početnými ornamenty, vytvarovanými z nýtů a stříbrných drátů. Tělo mu chránila kožená zbroj stejné barvy jako helma, posetá ozdobnými destičkami z tionia. Nohy byly skryté pod další částí zbroje, připomínající kabátec nebo sukni. Byla vyrobená z načerněných železných plátků a s oblibou ji nosívali Třetí.

„Podívejme, zase jeden takovej, co nenávidí ostatní trpaslíky. Copak tě sem přivedlo?“ Boïndil si promnul oči. Pod útočníkovýma nohama spatřil na zemi svou dýmku. Rozdupanou. „Jen se na to podívej! Jen se na to podívej! U všech skřetích sraček! Jak si teď mám v pohodě zabafat z fajfky?“ Pevně sevřel zuby, jak pěnil vztekem. „Teď už je to stejně fuk! Já vím, kdo ti hned jednu *střihne!*“

Na hřebenu střechy nad nimi se objevil Tungdil, v pravici svíral Krvežíznivce. Jak tam stál, byl na něho skutečně velice působivý pohled, to si musel Pruďas znovu přiznat. „Ale co je mnohem důležitější: jak prošel Hnědýma horama a proklouzl kolem pevnosti Čtvrtých? Tu mezeru bychom měli najít dřív, než jí začnou procházet další,“ připomněl Tungdil.

„Počkej, učenej. Já ho s radostí proděravím pár otázkama!“ Pruďas pozvedl vraní zobák. „Proto ho tu přece mám s sebou.“ Vyřítil se na trpaslíka, třímajícího v jedné ruce kulatý štít a ve druhé zbraň podobající se meči. Spodní část byla vykovaná velice hrubě, aby odolala i mocným ranám, potom se zbraň postupně zužovala do dlouhé tenké špičky. Tak pro ni nebyl problém proniknout škvírami v protivníkově zbroji. „Já ti tu tvoji hůlčičku zpřelámu vejpůl!“ slíbil Boïndil s řevem a celým tělem se opřel do dalšího útoku tak, aby ho soupeř nemohl odvrátit.

Třetího ani nenapadlo, aby se svištícímu vranímu zobáku postavil do cesty. Uskočil stranou a bleskurychle zvedl ruku se štítem. Boïndil si příliš pozdě všimnul, že po něm zároveň něčím mrštil.

Znenadání se před ním zvedl oblak černého prachu. Pruďas už nemohl zabránit tomu, aby do něj nevpadl. Okamžitě ho příšerně začaly pálit oči a zalily se slzami, takže na chvíli úplně přestal vidět. Každé nadechnutí mu přinášelo bolest, rozkašlal se a nemohl se pořádně nadechnout.

Bojové šílenství se v něm však naplno rozpoutalo, donutilo ho, aby kolem sebe slepě mlátil hlava nehlava. Síly ho postupně opouštěly, až nakonec upadl do sněhu, lapal po dechu a svíjel se v křečích.

Zuřivost z něho vyprchávala, teplem trpaslíkova těla pod ním roztával bělostný sníh a proplachoval mu oči. Když po chvilce zvedl hlavu, konečně aspoň něco viděl. Odplivl si. Sliny, které vypustil z úst, byly černé stejně jako sníh, do něhož zabořil obličej.

Tungdil a neznámy protivník tvrdě doráželi jeden na druhého, řinčení čepelí, které na sebe narážely v neuvěřitelně rychlém tempu, se odráželo od skalních stěn okolních hor a vracelo k nim zpět, zatímco protivníci kroužili kolem sebe a měřili síly ve vražedném souboji. Vířivé pohyby a manévry, které přitom předváděli, neměly nic společného s obyčejným soubojem. Něco takového Pruďas v životě neviděl.

Boïndilovi se zdálo, že tam proti sobě bojují dva bratři. V černých zbrojích si byli navzájem úžasně podobní, lišili se jenom zbraněmi.

Tungdil dával nepříteli důkladně do těla. Trpaslíkův štít byl celý potlučený, špička podivného meče byla pryč a zbroj byla na třech místech rozpáraná. Z otvorů prosakovala krev, tu a tam dopadaly do sněhu velké rudé kapky.

Pruďas se vyškrábal na nohy, zaúpěl, nabral dech a zvedl vraní zobák. „Počkej, učenej! Hned jsem u tebe!“ houkl na přítele a vrávoravě se potácel vpřed. „Tomu drobečkoví v sukni ještě něco dlužím!“

Jedna protivníkova rána se těsně vyhnula Krvežíznivci a narazila na Tungdilovu zbroj. Jen co se železo dotklo tionia, pronikavě se zablesklo a soupeř tupě zařval. Musel pustit rukojeť zbraně, meč dopadl do sněhu a zabořil se do něho, přitom bylo slyšet hlasité syčení. Z místa, kde zbraň zůstala ležet, stoupal obláček páry.

Neznámý se třemi rychlými kroky stáhl zpátky a zvedl levou ruku. Zpod helmy se ozvalo nějaké nesrozumitelné slovo, připomínající jazyk alfů – a všechny runy na Tungdilově zbroji se rozzářily jako slunce! Pruďasův přítel zmizel v moři jasně se třpytících paprsků.

Boïndil si pravou rukou zaclonil oči a rozběhl se k nepříteli. „Pryč s tebou, ty zrůdo!“ Když dorazil na místo, kde se soupeř ještě před okamžikem nacházel, spatřil jen otisky nohou, směřující ke strmému srázu. *Že by se zřítil dolů?* Opatrně postupoval vpřed a sledoval stopy ve sněhu, vedoucí ke hraně srázu.

Daleko pod sebou rozpoznal postavu neznámého trpaslíka, který se během pádu několikrát převalil a blížil se ke dnu údolí. Nakonec se mu podařilo zasunout si poškozený štít pod zadek a klouzal po něm na zmrzlém sněhu jako na saních. Všude kolem něho se začínaly závěje sněhu dávat do pohybu. Spustila se lavina a následovala Třetího dolů do údolí.

„Hej, ty babo v sukních! Tion nad tebou držel ochrannou ruku až moc dlouho!“ zahulákal Pruďas spokojeně za prchajícím protivníkem. „Pro mě za mě, ať si tě vezme bílá smrt!“ Boïndil čekal, dokud neviděl, že trpaslík zmizel v závějích sněhu.

S úšklebkem se otočil k Tungdilovi, stojícímu několik kroků od něj. „Jenom mě mrzí, že jsme si ho nemohli pořádně podat. Myslím,“ pohladil svou zbraň, „udělat mu pár děr do kožichu. Ty bys ho nechal naživu, učenej?“

Přítel neodpověděl a ani se nehnul.

Pruďase přepadlo zlé tušení a rozběhl se k Tungdilovi. Koncem vraního zobáku mu zvedl hledí helmy nahoru. Rysy Tungdilovy tváře působily naprosto bezvýrazně, oči slepě hleděly do dáli. „Ach, u Vraccase! Co to s tebou jenom udělal?“ Zabušil pěstí do zbroje. „Nebo za to může ta zbroj? Zdá se, že ten černej plech má taky nějaký nevýhody.“

Pruďas popadl hrst sněhu a hodil ji Tungdilovi do tváře. Víčka okamžitě zamžikala, pohled se rázem stočil k Boïndilovi. „Aha, takže ta strnulost je pryč.“ Pruďas si s úlevou oddechl.

„Ne tak docela.“ Tungdil zrudl námahou. „Ať se snažím, jak chci, s tou zbrojí se nedá pohnout!“

„Co?“ Pruďas položil zbraň na zem, popadl přítelovu pravou ruku a snažil se ji vší silou ohnout dolů. Klouby a závěsy zbroje zůstaly nehybně v původní pozici, byly jako přikované. Jediné, čeho trpaslík dosáhl, bylo, že se Tungdil zakymácel, spadl a zády se zabořil do sněhu.

„To bylo vynikající, Pruďasi,“ poděkoval mu, ale jeho slova vůbec nezněla šťastně. „Teď tady v té zbroji umrznu.“

„Což by ale bylo lepší, než aby ses udusil vlastníma výkalama, nebo ne?“

„Mně se to vůbec nezdá vtipné, Pruďasi!“

„No, neměj starosti. Rozumí se samo sebou, že se o tebe postarám. Však my už tu pikslu nějak otevřeme.“ Boïndil se ohlédl po befúnovi. „Ale ne tady venku. Befún tě dovleče před chatu a já tě poníkem protáhnu dveřmi. Nějak tě dostanu k teploučkýmu ohni a potom společně popřemýšlíme, co můžeme udělat.“

A jak řekl, tak se i stalo.

Po trošce strkání a šoupání ležel Tungdil ve svém nechtěném, na druhé straně naprosto bezpečném vězení před ohněm v kamnech, který Pruďas hbitě rozdělal. Vyražené dveře byly šikmo opřené o vchod do místnosti a podepřené stolem, aby dokázaly vzdorovat zvedajícímu se větru. Z cestovních zásob připravil Boïndil prosté, zato chutné jídlo.

„Mám tě nakrmit?“ nabídl Tungdilovi a ušklíbl se. Dopřál si kapku škodolibosti, přestože v něm hlodaly obavy, že se jim třeba nikdy nepodaří vytrhnout přítelovu zbroj ze strnulé nehybnosti. Najednou pro něho ztratila

svou ponurost i aureolu strachu a hrůzy. „Krásná hromada nehybnýho, pěkně drahýho šrotu," zabručel si pod vousy.

„Ne, nekrm mě. Kdo ví, kam všude by to jídlo napadalo," zabručel jeho přítel otráveně a zadíval se ke stropu na trvanlivý salám, na němž se usadil nános prachu a sena.

Pruďas se pustil do večeře, jedl s nesmírnou chutí. „Už se ti to někdy stalo, učenej?" zeptal se s plnou pusou.

„Ne. Taky jsem ještě nikdy nebojoval se žádným Třetím, který by ovládal jazyk alfů," opáčil Tungdil nervózně.

Pruďas žvýkal a přitom přemýšlel. *Jestli je možný donutit zbroj řečí těch černookejch k tomu, aby ztuhla, kdo ji asi tak vytvořil? Kdo ji nosil před Tungdilem?* Než se přítel vydal do Černé soutěsky, nikdy by ho ani nenapadlo navléknout na sebe takovou zbroj, u níž bylo na první pohled zřejmé, že ji stvořily ruce poslouchající příkazy zla.

Trpaslíkovy hnědé oči se upřely na čepel. Odhadl snad Tungdila špatně? Mimoděk si připomněl, že si přítel už dávno vykoval z alfské zbraně svou vlastní čepel… *Krvežíznivce!* Boïndil usoudil, že uvažuje správně. Bylo docela možné, že právě tato čepel měla vinu na proměně jeho přítele v pochmurného, nebezpečně vypadajícího trpaslíka, přestože stávající okolnosti poněkud ztlumily účinky této přeměny.

„Doufám, že nemusíš vypustit trpasličí vodu?" vyptával se.

„Zatím ještě ne," odpověděl Tungdil nevrle.

„Taky tě můžu položit obličejem k zemi, potom by to aspoň vyteklo helmou ven."

„Dokonce i to bys pro mě udělal!"

„No jasně." Pruďas se rozesmál.

„U všech bezectných! Kdybych tak věděl, jak zní opačné kouzlo."

Teď na něho Boïndil zíral s otevřenou pusou, takže bylo vidět, jak mu drobky jídla zůstaly na jazyku. „Ten Třetí na tebe vypustil nějaký kouzlo? Nepřítel trpaslíků, kterej umí vyvolávat magii?" Vzal si pohár s čajem. „Vraccasi, stůj při nás! Je to všecko čím dál záhadnější."

„Ne, to nebyla žádná magie. To byl… příkaz," snažil se Tungdil vysvětlit účinek slov neznámého trpaslíka.

„Aha. Jako u poníka. Řeknu *stůj* a ono to zůstane stát." Pruďas ukázal lžící na zbroj. „Proč si někdo vymýšlí takový divný věci?"

„Aby si nositel zbroje mohl být jistý, že ji nikdo jiný nebude smět použít," povzdechl si jednooký trpaslík. „Trvalo by hrozně dlouho, než bych ti všechno vysvětlil."

„Ale co, já mám čas." Pruďas olízl lžíci. „A ty taky, učenej."

„Já na nějaké vysvětlování nemám chuť, k čertu!"

„Jestli jsem to správně pochopil, tak to znamená, že se ti to příště může stát znovu. Například kdyby ses musel utkat s nějakým alfem. A to," Pruďas zvedl lžíci, „je velice pravděpodobný. Zvlášť ve Skrytý zemi." Zadíval se na runy. „Fakticky bys měl shodit tu zbroj z těla, hned jak z ní spadne ta strnulost. Za pár oběhů." Zamrkal na Tungdila. „Kdyby bylo nejhůř, odvleču tě zpátky ke Zlohrázi. Ve svý kovárně tu tvoji nádhernou pikslu nějak rozpárám. Mám takhle velký kladiva." Přitom široce rozpřáhl ruce.

„To by k ničemu nevedlo." Tungdil obrátil oči ke stropu a zahleděl se na vysušený salám, který se pod ním houpal. „Z toho by se jeden podělal!" vykřikl a vší silou se snažil zvednout. Zbrojí však nedokázal pohnout, klouby dokonce ani nezaskřípaly.

„Myslíš, že bych tě mohl využít jako saně?"

„Ty se v tom přímo vyžíváš, když si ze mě můžeš dělat legraci. Je to vůbec možné?" Tungdil obdařil přítele vyčítavým pohledem. „Spíše než posměch bych si snad zasloužil trochu soucitu."

„Já se ti neposmívám. Jenom jsem poznamenal, že když někdo pobíhá v cizí zbroji, která má svý nálady jako nějaká stará bába, tak to má určitý nevýhody. Modlím se, abys to viděl stejně jako já." Vsunul si do úst kousek chleba a zvedl se. „Tak mě najednou něco napadlo," zašeptal tajemně. Do jedné ruky uchopil vraní zobák, v druhé držel pár drobků chleba. Zeširoka se rozkročil nad Tungdilovými koleny. „Možná je to s tou zbrojí opravdu jako se starou hádavou ženskou. Když po ní někdo něco chce, musí ji nejdřív pěkně podrážděit." Nasypal si zbytky chleba do úst.

Tungdil se na něho nechápavě díval. „Co chceš udělat?"

„Vydrážděit ji. A pořádně." Odměřil si vzdálenost, aby vraní zobák dopadl přímo na hruď, a nachystal se k ráně plochou stranou zbraně. „Může tě to bolet, učenej. Ale poslouží to dobrý věci."

Tungdil kroutil hlavou v helmě doleva, doprava, nahoru i dolů a všemožně se snažil prolomit sílu, která držela zbroj v nehybné poloze. „Ne, Pruďasi! Počkej! Já… Mě určitě hned napadne, jak…"

Pruďas zvedl zbraň. „Zavři oči. Určitě se tu zase hned pořádně zablýská," varoval ho přátelsky a rozmáchl se vraním zobákem. Zbraň prosvištěla vzduchem a dopadla dolů.

Skrytá země,
někdejší království Weyurn,
Jezerní pýcha,
6491. sluneční cyklus, zima

Rodario zaklel a pokusil se splynout s temnotou v jámě.

Obával se, že po něm začnou pálit strážní, rozmístění na ochozech. Jak by také mohli vědět, že je pouze neškodný, zvědavý herec a žádný dobrodruh nebo člověk, který se žene jenom za penězi a má spadeno na odměnu za Coïřinu hlavu?

Přikrčil se, aby byl co nejméně nápadný, a čekal, co s ním udělají. Kdyby začal vykřikovat omluvy a zapřísahal se, že je nevinný, nijak by mu to nepomohlo, na takovou vzdálenost by místo slov stejně slyšeli jenom nezřetelné mumlání.

Výkřiky nad ním byly stále hlasitější, zazněla nějaká fanfára, vyrážející rychlé, poplašné signály.

Rodariovi vyrazil na čele pot. Za jiných okolností by se cítil poctěn, že se kolem něho strhl takový povyk, ale v nynější situaci si této pozornosti nedokázal plně užívat.

Modrý svit na dně jezera zvolna pohasínal a Coïra začala klesat k prknům, mířila k hromádce šatů. Přitom se natočila, aby dopadla na dřevěnou podlahu nohama napřed, šaty jí sloužily jako měkký podklad.

Rodario si ji mohl ještě jednou prohlédnout ze všech stran a obdivovat princeznu v celé její kráse, ačkoliv se krok za krokem halila do šatů.

Coïra si zapnula opasek, pospíchala ke kabině a zmáčkla páčku. Cesta nahoru na povrch právě začala.

Navíjející se lano vytahovalo nahoru i herce, ušetřil si tak úmorné šplhání. Jedno nebezpečí mu však zatím stále hrozilo: kladka, na niž se železné lano namotávalo.

Rodario viděl, jak se světlý hranatý otvor neustále blíží, lana se v něm ztrácela z dohledu. Občas ho skrápěly proudy vody, promáčely mu záda i zátylek. Voda byla ledově chladná a musel pevně stisknout zuby, aby nevyjekl. Když projel otvorem, kudy se gondola spouštěla ke dnu, vymrštil se stranou a pustil lano.

Rodario bezpečně přistál na podlaze, setrvačností se však pohyboval dál a musel udělat dva rychlé krůčky vpřed, aby dopad ustál a ztlumil rychlost pohybu. S úlevou konstatoval, že na něho nikdo nečeká. Celý poplach a zmatek nevznikl kvůli němu.

Jakmile zůstal stát, dojela otvorem nahoru i gondola. Coïra odsunula mříž ve dveřích stranou a zadívala se na něho. „No ne? Co tady děláte?“ Rukou zakryla nejvyšší knoflík halenky a rychle si ho zapnula.

„Čekám na vás,“ odvětil herec nenuceně. *Kdybys tak věděla, co všechno jsem teď viděl.* Rodario krátce pohlédl na princezniny rukavice. Ničím se od sebe nelišily, nebylo na nich vidět nic zvláštního, žádné runy, žádné magické znaky. Že by prostě jenom neměla dost času a nestihla si tu pravou rukavici sundat?

Coïra si všimla, že se na zemi za Rodariem vytvořila malá loužička. „Neříkejte mi, že se za takového počasí potíte.“

„Jak jste na to přišla…?“ Rozpačitě se zasmál. „To tady? Ne, to… je ještě z člunu, když jsme sem pluli. Zasáhla mě sprška vodní tříště.“ Rodario se k ní napolo natočil, aby jí ukázal mokré místo na šatech.

„Sprška vodní tříště. Neříkejte. Takovou dobře mířenou spršku vodní tříště jsem ještě nikdy neviděla a já znám naše jezero velice dobře.“ Coïra si ho zkoumavě prohlížela, přejížděla po něm očima odshora dolů a zarazila se u špinavých prstů. „Říkal jste, že jste tady celou dobu čekal?“

Nemusel jí zalhat, naštěstí se právě otevřely dveře a v nich se objevil Loytan. „Na to se musíte jít podívat, princezno!“ vyhrkl rozčíleně a ukázal někam ven. „Právě se tam koná jeden opravdu zvláštní závod.“

Coïra pohlédla Rodariovi ještě jednou do očí a pak vyběhla s Loytanem ven. Herec si zhluboka oddechl a rychle je následoval.

Venku bouřil ledově studený vítr, nad jezerem se kupila těžká šedá mračna. Vlny narážely na výztužné stěny výrazně výše než ve chvíli, kdy přijížděli k ostrovu. Nad hladinou se zvedala jemná mlha a na kabátech, helmách a tvářích se usazovaly kapky vody.

Loytan je vedl k západní straně, odkud bylo dobře vidět jak vlastní ostrov, tak i část pevniny. Podal princezně dalekohled. „Podívejte se ke břehu. Před chviličkou byli ještě asi tak půl míle od přívozu.“

Mladá žena přiložila dalekohled k očím. Rodariovi zatím vlastní zrak moc nepomohl, břeh byl příliš daleko. Jediné, co dokázal rozeznat, bylo, že dvě černé čárky na dvou černých puntících pronásledují jednu světlou čárku na jiném černém puntíku.

„Tak co? Co se děje?“ dorážel herec na ostatní. Jeden ze strážných mu podal druhý dalekohled a Rodario ho okamžitě využil, aby i on mohl sledovat, co se na břehu odehrává. „To jsou… upíři noci?“ zeptal se a v hlase se mu mísil údiv se strachem. Svalnatá černá zvířata cválala podél hřebenu nepříliš vysoké duny. Pod kopyty jim explodoval písek a vystřeloval daleko do výšky, přitom se jim od podkov neustále jiskřilo. Na zádech jim seděli jezdci v černých zbrojích. Byli to alfové.

Rodario obrátil pozornost k nešťastníkovi, kterého alfové pronásledovali, a údivem hlasitě vykřikl: „U Elrie a Palandiell! To jsem ještě v životě neviděl. Člověk, který jede na upíru noci!“

„Pochybuju, že jste kdy viděl nějakého upíra noci. Tedy až dosud,“ prohodil suše Loytan.

„Musí to být nesmírně odvážná žena, když se nebojí nasednout na takové zvíře.“ Coïra postřehla, že za jezdcem povlávají ve větru dlouhé světlé vlasy.

„Musela zabít nějakého alfa, aby na ně mohla nasednout,“ nadhodil Rodario. „Alfové určitě nikomu dobrovolně nepřepustí místo v sedle.“ Podařilo se mu dalekohledem rozeznat obličej vzdálené jezdkyně. Žena měla hezkou tvář, v jejím obličeji nebyly žádné stopy strachu. S odhodlaným výrazem si udržovala před alfy nevelký náskok. „Je zvláštní, že ji ten upír noci poslouchá.“

Loytan se poškrábal na bradě. „To Lohasbranda určitě vůbec nepotěší, až se doví, že se mu alfové odvážili vlézt do revíru.“

„Neslyším v tom jistou spokojenost?“ odvětila Coïra a podívala se na svého přítele a rádce. „Myslíš, že kdybychom to šikovně zaonačili, mohlo by se nám podařit rozdmýchat staré dobré nepřátelství mezi drakem a alfy?“

Rodariovi se zdála světlovlasá žena stále povědomější – až si uvědomil, proč mu její rysy připadají tak známé. „U všech bohů! Ta vepředu, to musí být Mallenia!“

Coïra po něm vrhla tázavý pohled. „Mallenia? Ta, co bojuje proti okupantům?“

Rodario přikývl. Nepostřehl, že si ho princezna prohlíží, a dále upřeně zíral dalekohledem ke břehu. „Ano. Znám ji z obrázků na vývěskách, které jsou všude rozvěšené. Viděl jsem je, když jsme s našimi představeními projížděli Gauragarem a Idoslânem. Alfové a vazalové, které si tam alfové dosadili, nabízejí za její hlavu hrozně moc zlata.“

„Jak se zdá, nakonec vzali tu věc do rukou sami,“ poznamenal Loytan. „Teď pořádně zvýšili rychlost. Nepotrvá dlouho a dohoní ji.“

Rodario sklopil dalekohled a popošel o krok blíž ke Coïře. „Princezno, přestože se nás to na první pohled vůbec netýká, tak vás prosím: pomozte Mallenii z Idoslânu,“ přimlouval se vroucně za pronásledovanou ženu. „Vím, jak moc ji její národ uctívá a miluje. Jestli *ona* zemře, v tu chvíli zemře i celý boj proti okupantům na východě Skryté země!“

Coïra pokrčila obočí.

Rodario to pochopil jako výzvu, že musí říct něco víc, aby ji přesvědčil. „Zapřísahám vás: zasáhněte! Vy máte takovou moc, můžete ji zachránit před alfy a zachovat tak lidem v Idoslânu naději.“ Polkl. „Udělal bych to sám, kdybych měl vaše síly nebo rychlý člun a dost chlapů, abych se s nimi mohl postavit zlu do cesty.“

„Nehledě na to by pro nás nebylo příliš lichotivé, kdyby se mezi lidmi rozneslo, že Mallenia zemřela ve Weyurnu, přímo před vašima očima," pomohl mu nečekaně Loytan. „Někdo by potom mohl dojít k závěru, že *my* jsme alfům pomohli. Nebo že se Mallenia chtěla dostat *k nám*, aby sjednotila odpor ve Weyurnu s hnutím odporu v Idoslânu. Tak jako tak, jestli se o tom dozví drak, vydá se na cestu k nám, aby zjistil, co je na těch pověstech pravdy." Hrabě se krátce odmlčel. „Když se tady objevil naposledy, zanechal za sebou obrovskou spoustu mrtvých, pokud si dobře pamatuji, co stojí v análech."

Rodariovi se sice mužovo zdůvodnění nelíbilo, protože vycházelo ze strachu o sebe sama a na vítězství dobra mu dvakrát nezáleželo, ale přímluva byla přímluva. „Princezno, prosím!" poklekl před ní. „Jestli Mallenii zachráníte, zůstanu navěky vaším dlužníkem!"

Coïra se na něho *usmála*. Usmála se na něho se zcela novým, zvláštním výrazem v očích, který u ní dosud nikdy nespatřil, a lehce mu stiskla rameno. „Vstaňte, Rodario Sedmý. Přede mnou byste neměl klečet. Nikdo, kdo smýšlí tak ušlechtile jako vy, nemusí pokleknout." Vyšplhala na okraj výztužné stěny a – skočila.

Rodario vyděšeně vykřikl a pospíchal vpřed, aby se podíval dolů do vln, zuřivě bičujících výztužné stěny, a zjistil, co se s Coïrou stalo.

Okamžitě ji opět spatřil. Vznášela se neuvěřitelnou rychlostí nad rozbouřenými vlnami a mířila ke břehu. Obklopovala ji namodralá záře, tyrkysově zbarvené blesky od ní sjížděly do vln a přenášely ji přes vodu.

„To je ale žena," vylétlo mu okouzleně z úst. Loytan, stojící vedle herce, se nenávistně, zlomyslně zasmál.

„Takové představy rychle pusťte z hlavy, herče. Co nejrychleji, jako když si sundáváte líčidlo. V tom je váš cech beztak dost zběhlý," prohodil a popošel k Rodariovi. „Coïra si vás bude od této chvíle všímat trochu víc než doposud, ale nikdy vás nebude úplně respektovat. K její úrovni máte hodně daleko." Hrabě nasadil ostřejší tón.

„Když vás tak člověk poslouchá, mohl by nabýt dojmu, že kujete plány, na které už dávno nemáte právo. Jako manžel *jiné ženy*," opáčil Rodario řezavě a napřímil ramena. „Abych to řekl úplně jasně: mám vás plné zuby a tímhle průhledným varováním jste si to u mě nadobro rozlil."

Hraběti z tváře vyprchala arogance. „Jak vidím, když chcete, máte i vy pořádně prořízntutý jazyk."

„Rozcupoval bych vás na tenoučké plátky, kdyby vás napadlo pustit se se mnou do přímého souboje."

„To nemusím. Coïra bude věřit mým slovům více než vašim. Postarám se, abyste nás zase brzy opustil." Loytan vycenil zuby. „Hned jak uschnete, herče. V nejlepším případě. Vody našeho jezera nejednou přinesly i smrt."

Rodario si ledabyle setřel pár kapek z ramene. „Ta troška vlhkosti mi nijak neublíží.“

„Kdo tady mluví o nějaké maličké sprškе vodní tříště?“ Zčistajasna strčil oběma rukama do herce a ten přepadl přes okraj výztužné stěny.

Rodariovy vlhké, zkřehlé prsty sklouzly po železe. Herec vykřikl a zřítil se do jezera. Blížící se bouře vybičovala hladinu, vlny byly stále větší a větší.

Herec do nich vpadl hlavou napřed, měl pocit, že se noří do rozměklého ledu. Každičké vlákno v jeho těle zmrzlo, zdálo se mu, že slyší praskání a skřípění, jak mu krev tuhne v žilách.

Proudy pod hladinou ho nemilosrdně tlačily k výztužné stěně, obrovskou silou ho k ní přitiskly, až si o ni sedřel obličej.

V Rodariovi se vzepjala touha žít.

Divoce máchal rukama kolem sebe a probojovával se směrem, odkud viděl světlo a kde se, jak předpokládal, konečně vyhrabe nad hladinu.

* * *

Mallenia se znovu ohlédla, za zády spatřila už jenom alfku. Byla jen kousek za ní, necelých sto kroků, a tvrdými údery bičíku popoháněla svého upíra noci k větší rychlosti.

Mladá žena se obrátila dopředu. „Rychleji!“ zaryčela svému upíru noci do ucha a přiložila stvůře ostří dýky ke krku. „Přísahám, že jestli mě ta alfka dohoní, stejně zemřeš dříve než já!“

Napravo od ní se bez nejmenšího varování vynořil černý stín s rudě žhnoucíma očima, sjel po písečném přesypu dolů, prudce narazil do upíra noci a odmrštil ho stranou. Druhý alf je mezitím stačil předjet!

Mallenia a její oř vytvořili klubko, které se bezmocně koulelo dolů po písečném svahu a sunulo se k břehu jezera. Upír noci děsivě zařehtal, byl to pronikavý zvuk plný vzteku. Prudce kolem sebe kopal všemi čtyřmi, ale Mallenii se nějak podařilo dostat se před nimi do bezpečí. Zvíře jí však tesáky sevřelo levou paži a vykouslo jí z ní kus masa, velký jako pěst. Zuby zaškrábaly o kost, stiskly paži a mrštily ženou k vodě.

Mallenia zaječela, v prvním okamžiku si myslela, že přišla o ruku. Krev jí širokým obloukem tryskala z rány, stékala po ruce a skrápěla světlé oblázky, na nichž zůstala ležet. Přestože ji všechno bolelo, nemohla si dopřát odpočinek. Posadila se a chtěla se zvednout a pokračovat v útěku pěšky, nohy jí však vypověděly službu.

Dusot kopyt se k ní nezadržitelně blížil, oba alfové k ní pohodlně doklusali. Najednou neměli naspěch, závod byl rozhodnutý.

„Tady sedí, ta vražedkyně a zlodějka,“ pronesla alfka nenávistně a seskočila ze sedla. Rozběhla se k Mallenii a rozpřáhla se na ni jezdeckým bičíkem.

Žena zvedla nezraněnou paži, aby si chránila obličej, a rány jí prosekly kůži. Do bičíku byly vpletené železné trny, které měly stejný účinek jako pilka. Když žena chtěla sáhnout po meči, utržila kopanec do hlavy, který ji poslal zády napřed do ledových vod jezera.

„Dávej pozor, Firûsho, jinak se nám utopí,“ poznamenal alfčin bratr vyčítavě. „Přitom jsme si naplánovali tolik věcí, co s ní ještě chceme udělat. A obvaž jí ruku, aby nevykrvácela. Jak se zdá, upír noci dostal hlad.“

Mallenia nad sebou spatřila alfku, potom ji ruce v rukavicích popadly za límec a přitáhly zpátky na břeh. „Takovou hladkou smrt jí nesmíme dopřát.“ Alfka uštědřila mladé ženě ránu do brady, aby ztratila vědomí. Když tělo zvláčnělo a vyprchalo z něj napětí, uchopila Malleniin opasek a převázala jím ránu. Potok krve se okamžitě zastavil. „Co teď uděláme, Sisarothe?“

Alf se zadíval na zajatkyni. „Dopravíme ji živou do Idoslânu. Tuhle světici veškerého odboje, jejich oporu a jedinou naději, musíme zlomit,“ promluvil. „Popravíme ji před očima všech lidí, před *obrovskou spoustou* očí. Tím definitivně zlomíme vůli povstalců. Nemají nikoho, kdo by přišel po ní, nikoho, kdo by po ní zaplnil vzniklou mezeru.“

Firûsha vzhlédla nahoru k bratrovi, který stále ještě seděl na upíru noci. „Nehrozí nám nebezpečí, že její poprava rozpoutá obrovské povstání?“

Sisaroth se záludně pousmál. „Moc doufám, že se něco takového stane. Povstání potlačíme a zároveň s ním zlikvidujeme i všechny ostatní vzbouřence. Vtrhnou k nám a budou chtít Mallenii osvobodit, ale místo toho se dočkají smrti.“

„To je dobrý plán.“ Firûsha však přesto nevypadala moc přesvědčeně.

„Vidím dobře, že k němu máš nějaké výhrady?“ vyptával se bratr. „Chceš mě snad od toho odradit?“

„Ne. Jenom přemýšlím, co tomu řekne Aiphatòn.“

Alf se hlasitě rozesmál a zaklonil hlavu. „Náš vládce, Nesmrtelný císař, je příliš zaměstnaný tím, jak se stará o dobrou náladu svých stoupenců a přátel z jihu.“ Sesedl a popošel k sestře. „Je to blázen a slaboch, třebaže má takovou moc. Má strach z povstání. Kam to až dopracoval? Dříve bych kvůli němu šel na smrt, dneska bych mu dal přednost.“ Když došlápl na oblázky, ani nezaskřípaly. „Vkládal jsem do něho takové naděje, do posledního potomka Nesmrtelných, když porazil Lot-Ionana! A když hovořil, měl jsem z jeho slov pocit, že by chtěl vrátit zpět slavné doby první generace alfů. Místo toho sem do Skryté země přivlekl jakési druhořadé alfy a chová se k nim jako nějaký slouha! My jsme jich nikdy neměli zapotřebí. Ale to se všechno změní. Už brzo.“

Firûsha svraštila obočí. „Ty mi něco zatajuješ, bratříčku! Co jiného ještě víš?“

Sisaroth se zašklebil. „Dozvěděl jsem se, že jižní alfové vymámili z Nesmrtelného císaře slib, že ještě v tomto cyklu vyrazí do pole proti magusovi.“

Firûshi se údivem rozšířily oči. „To bude krutá válka a celé armády při ní přijdou o život. A z jakého důvodu?“

„Abychom si znovu otevřeli průchod na jih. Dlouhé zástupy té méněcenné pakáže čekají v Zemi za horami na to, aby se sem dostaly. Aiphatòn si ani nevšiml, jak jeho vlastní moc postupně přechází do cizích rukou.“ Sisaroth stál vedle Mallenie a pozorně zkoumal ženin obličej. „Proto je důležité, aby v Idoslânu, Gauragaru a Urgonu vládl klid a mír. Ještě *před* tou válkou. Jenom ať si ti noví odpochodují někam na jih.“ Ztlumil hlas. „Máme přece oba stejné přání, a to, že císaře a jeho stoupence už nikdy nepustíme do Dsôn Balsuru, je to tak, sestřičko?“

„Všichni si přejeme to samé, ostatně jako vždycky,“ odpověděla sestra bez nejmenšího zaváhání. „Nepustíme je do žádné ze tří říší, které původně patřily elfům. Ty teď patří nám, Dsôn Aklán, a ne cizincům.“ Vysokým hlasem zahvízdala a upír noci, na němž přijela Mallenia, k ní se sklopenou hlavou přiklusal. Zastavil se před alfkou a zafrkal. Tlamu a nozdry mu postříkala ženina krev.

Firûsha bleskurychle vytasila meč a jediným prudkým seknutím urazila stvůře hlavu. Upír noci dopadl na břeh vedle bezvědomé ženy, hlava kousek od těla, z pahýlu krku tryskala krev a zalévala zajatkyni od hlavy až k patě.

„Sežerte toho zrádce,“ nařídila alfka oběma zbylým upírům. Ti se žádostivě vrhli na teplé maso. Při dlouhé štvanici pořádně vyhladověli.

„Že by dva alfové tady ve Weyurnu něco ztratili?“ ozval se jim za zády ženský hlas. Ruce obou alfů okamžitě sklouzly k rukojetím zbraní a zároveň se hbitě otočili. „To se drakovi určitě nebude líbit.“

Sisaroth s Firûshou spatřili mladou černovlasou ženu. Stála na vrcholku písečné duny a měla na sobě šaty svědčící o urozeném postavení. Dokonce ani u sebe neměla meč. Oči se jí leskly jasněji než obyčejným lidem – a *právě to* alfy zarazilo.

„To je nějaká maga,“ zašeptal Sisaroth varovně sestře do ucha. Cítil neviditelnou sílu, kterou v sobě neznámá žena nahromadila. Přímo jí překypovala. „Kdo jste?“ pozvedl hlas.

„Po tom ti nic není,“ odsekla žena panovačně a ukázala na zajatkyni. „Té ženě nic neuděláte, nasednete na svoje upíry noci a ihned opustíte Weyurn. Vraťte se zpátky, buď do Idoslânu, Gauragaru, nebo do Urgonu, tam si můžete páchat, co se vám zlíbí.“

Firûsha položila levou nohu Mallenii na hruď. „Jenže tahle žena taky patří do Idoslânu.“

„Jen si ji zkuste vzít s sebou,“ vyklouzlo ženě z úst, zdálo se, že ji ta představa docela pobavila. „Drak bude mít velkou radost, až o tom uslyší. Konečně zase bude mít důvod povolat vojsko k útoku na alfy. Od poslední války uteklo hodně vody. A mám pocit, že si vzpomínám, že váš národ tehdy z toho nevyšel právě nejlíp.“

„Ta žena je hledaný zločinec…“ pokusila se jí alfka opět vzdorovat, žena jí však nebojácně skočila do řeči.

„Potom by pro vás bylo mnohem lepší, kdybyste ji chytili ještě v Idoslânu, a ne až ve Weyurnu. Zmizte odsud!“ Zatřepala rukama a lehce je pozvedla. „To je poslední varování, kterého se vám dostane.“

Vlny za zády sourozenců změnily zvuk a vynořil se z nich nějaký muž. Obličejem musel narazit na něco drsného, měl ho celý rozedřený. V ruce držel dýku a vypadal nesmírně odhodlaně. Stejně odhodlaně jako ta neznámá na písečném přesypu.

„Pryč od ní!“ nařídil alfům. „Necháte Mallenii na pokoji, nebo vás maga promění v hromádku popela!“ Poklekl vedle bezvědomé ženy a odtáhl ji kus dál od alfů i od poklidně žeroucích upírů noci, protože Mallenia ležela v nebezpečné blízkosti jejich kopyt. Zadní běh jednoho ze zvířat se zvedl, ovšem muž se mu s podivuhodnou rychlostí vyhnul.

„Vy nepatříte k drakovu doprovodu,“ vmetl jim Sisaroth do očí. „Nevidím, že byste měli na krku přívěšek se šupinou. Jak se můžete opovážit vyhrožovat nám Lohasbrandem, jako byste ho dobře znali?“

Žena mu neodpověděla – lépe řečeno, odpověď nezazněla z jejích úst. Místo toho pozvedla pravou ruku a natočila ji dlaní vzhůru. Nad rukavicí se objevila malá zářící koule, pomalu klouzající vzduchem směrem k alfům. Čím více se k těm dvěma blížila, tím víc nabírala na jasu.

Upíři noci zafrkali, zaržáli a rychle se vyhýbali zářící sféře, muž s knírkem se vrhl na Mallenii, aby ji vlastním tělem ochránil před kopyty zvířat. Sisaroth a Firûsha protáhli tváře. Záře, kterou žena vyvolala, se jim vpalovala do očí.

„Stačí, abych řekla jediné slovo, a tato koule praskne a svým jasem vás navždy oslepí,“ prozradila jim žena stojící na duně. „Jestli si myslíte, že trefíte domů i slepí, klidně zůstaňte. V opačném případě vám radím, abyste Weyurn co nejrychleji opustili. A já i tak drakovi řeknu, že alfové porušili dávné smlouvy. Jsem zvědavá, jak na to zareaguje.“

Firûsha chtěla vytasit zbraň, ale Sisaroth ji zadržel. Popošel ke svému neklidnému upíru noci a nasedl na něj, potom společně se sestrou odjeli na východ.

Koule se alfů chvíli držela, jako kdyby měsíc v úplňku sestoupil z oblohy a pronásledoval je. Po deseti mílích se pozvolna rozptýlila a rozpadla se na lesklý prach, který se usadil na sněhu a úplně se ztratil mezi třpytícími se krystaly.

Sisaroth upíra okamžitě zadržel a i Firûsha hned nato strhla své zvíře stranou. Skutečný měsíc jim ozářil rozzuřené tváře, na nichž se výrazně rýsovaly černé linky. Nedokázali dobře utajit pocity, které v nich bouřily. Nejraději by někoho zavraždili, aby se jim ulevilo, ale proti takovým jako maga neměli nejmenší naději na úspěch. Rozhodně ne v otevřeném boji.

Zadívali se k ostrovu, kde hořelo překvapivě velké množství světel, a uprostřed jezera rozeznali podivnou konstrukci ze železných stěn.

„Tam najdeme to, co nám patří," pronesl alf pochmurně a hodil pohledem po sestře. „Přejdeme přes vodu a přineseme jim smrt."

„Nemám v úmyslu odejít odsud bez Mallenie," souhlasila Firûsha. „Ona je klíč k tomu, aby se naši vládu ve všech třech královstvích už nikdo neodvážil napadnout. A chci se jí pomstít za Tirîgona."

Sisaroth postřehl, že nedaleko od nich leží malá rybářská vesnička, a zamířil na stezku, která tam vedla. „Zeptáme se, kdo na tom ostrově odvážlivců žije. A potom se porozhlédneme, jestli mezi lidmi, co tam sídlí, nenajdeme vhodný materiál pro nějaké další umělecké dílo. Cítím potřebu vytvořit něco velkého."

Firûsha neřekla jediné slovo. Ale pomyslela si, že ostrov, který se před nimi nořil z vod, by se zanedlouho mohl nazývat *Ostrov mrtvých.*

VIII

Skrytá země,
někdejší království Weyurn,
Jezerní pýcha,
6491. sluneční cyklus

Mallenia rozevřela oči a spatřila nad sebou spodní stranu vysokého baldachýnu. Na látce, z níž byl ušitý, převažovaly oranžové a rudé barvy. Byla zdobená bílými a žlutými výšivkami, které jí byly zcela neznámé a cizí. Vzduch voněl vlhkostí a chladem, jako by okna v místnosti byla otevřená dokořán. Místností se vznášela jemná vůně svící z včelího vosku, světlo se mírně třepetalo.

Otočila hlavu doprava a zjistila, že u její postele sedí černovlasá žena, asi tak v jejím věku. Měla na sobě světle červené šaty s uzounkým pasem, které zvýrazňovaly přímé držení těla a od boků dolů se rozšiřovaly a řasily.

„Vítejte.“ Žena se na Mallenii usmála. „Já se jmenuji Coïra a vy se nyní nacházíte na ostrově Jezerní pýcha ve Weyurnu. V paláci byste měla být v naprostém bezpečí před alfy, kteří vás pronásledovali, Mallenie z Ido,“ pronesla tlumeným hlasem. „Podařilo se nám zachránit vám paži, ale i s pomocí mé magie bude ještě nějakou dobu trvat, než se zraněné místo zcela zahojí. Kousnutí upíra noci vás připravilo o kus masa a kosti.“

Mallenia se podívala na ruku, skrytou pod tlustým obvazem, a měla pocit, že tam neustále cítí upírovy zuby. Odkašlala si. „Vděčím vám za svůj život,“ poděkovala. „To vám nikdy nebudu moci řádně splatit.“

„Na tom také vůbec nezáleží,“ odvětila Coïra přátelsky. „Jste bojovnice za svobodu a vykonala jste věci, kterých bych se já nikdy neodvážila.“

„Nebuďte tak skromná, princezno,“ zazněl z opačné strany postele mužský hlas. „V Mifurdanii jste se postavila Lohasbrandovým skřetům. To z vás dělá osobu, která rovněž oddaně brání svobodu své země.“ Dříve než Ido stačila otočit hlavu, sklonil se k ní muž s rozčepýřeným vousem na bradě a pod nosem. „Pokud se smím představit: Rodario Sedmý,“ pronesl poněkud plaše.

„Rodario vás na břehu chránil před upírem noci,“ poznamenala Coïra, „zatímco já jsem se postarala o alfy.“ Uvědomila si, že jí herec dosud nevysvětlil, jak je možné, že se neutopil. Vždyť přece vůbec neuměl plavat.

„Potom jsem i vaším dlužníkem.“ Mallenia naznačila úklonu.

„Ale kdepak. My bojovníci za svobodu držíme pohromadě,“ zlehčoval herec svůj čin. „A *chránil* je poněkud přehnané slovo. Dával jsem pozor na to, abyste se neocitla pod kopyty těch potvor, to je všechno.“

Mallenia mu věnovala úsměv a pak se zadívala na Coïru. „Ti alfové – vám se je podařilo porazit? *Byli jste tam jenom vy dva, nikdo jiný?*“

„Přestože nejsem tak schopná maga, jakými bývaly moje předchůdkyně, dokážu si pomoci magickými silami. Měla jste štěstí, že se tu ti alfové vynořili *chvíli poté,* co jsem si obnovila všechny síly. Kdyby přijeli o něco dřív, s největší pravděpodobností by to dopadlo dost špatně.“ Nalila Mallenii do poháru čaj. „Musím vás však zklamat: ti alfové žijí, já jsem je jen zahnala zpátky do Idoslânu.“

Mallenia stiskla rty tak pevně, až se z nich vytratila veškerá barva. „Vy je neznáte.“

„Sourozenci, nemám pravdu?“ vyptával se Rodario. „Vypadalo to, že si jsou hrozně podobní.“

„Trojčata,“ upřesnila Mallenia a vzala si čaj. Upila několik hltů, aby si svlažila vyschlé hrdlo.

Coïra si uhladila dlouhé černé vlasy. „Protože my jsme se setkali jen se dvěma a vy jste přijela na upíru noci, tuším, co se asi stalo.“

„Vyčíhali si mě ve Velesvatoňově, v Gauragaru. Pozabíjeli všechny moje spolubojovníky, já zabila jednoho z nich a potom prchala tak dlouho, dokud mě nedohonili,“ vyprávěla Mallenia. „A oni se sem *vrátí*, aby mě zabili. Vyslechla jsem, co říkali, když si mysleli, že jsem v bezvědomí.“

„Vy rozumíte jejich řeči?“ Rodario se posadil a pozorně si ženu prohlížel. Nesmírně se mu líbila. Přinejmenším stejně jako Coïra, přestože co se týkalo postavy a světlých vlasů, byla pravým opakem magy. Bylo na ní vidět, že se často a hodně cvičila ve zbrani a kladla důraz na to, aby byla stále v dobré kondici. „Všechna čest! Jak jste se to naučila? Jejich jazyk je prý hrozně těžký.“

Mallenia vyloudila na rtech úsměv, ale chyběla mu vřelost. „Když je nějaká země tolik cyklů obsazená okupanty jako můj Idoslân, nedá se tomu vyhnout a člověk se dříve nebo později naučí rozumět řeči dobyvatelů.“ Neodvážila se sáhnout na převázané místo, pod obvazy cítila svědění, známku toho, že se rána hojí, přestože jí v ní zároveň bolestivě tepalo. „Jak dlouho to potrvá?“

„Kost byla hrozně poničená. Zuby ji roztříštily na několik kusů. Magií se mi podařilo, aby jednotlivé úlomky navzájem srostly, ale než budou důkladně držet, budete se muset nejméně sedm nebo osm oběhů šetřit.“ Coïra se zvedla. „Za dva oběhy budete moci vstát. Mám vyslat posla, aby vašim přátelům podal zprávu, kde právě jste?“

Mallenia si ztěžka povzdechla. „Já už tam nikoho nemám. Dsôn Aklán, jak si říkají, zabili všechny, co patřili k mým přátelům nebo byli potomky mého předka, prince Mallena.“

Rodario se narovnal na židli. „Co znamená to jejich oslovení?“

„Když to přeložím doslova, tak to přesně znamená *Bohové Dsônu*.“

„Tak tomu říkám pořádný titul!“ Poškrábal se na bradě a přitom si vytrhl jeden z tenkých chloupků. „S prominutím, ale jaký mají pro taková jatka důvod? Chtějí jednou provždy udusit duch povstání? Nebo za tím vězí něco jiného?“

Mallenia se na něho udiveně podívala. „Co myslíte tím *něco jiného?*“

„Odkud to mám vědět? Vy jste z Idoslânu a znáte tamní staré mýty a legendy. Možná existuje nějaké proroctví, spojující potomky legendárního prince Mallena s vítězstvím nad nepřítelem, a to i kdyby měl protivník obrovskou převahu. O ničem takovém nevíte?“

Mallenii najednou přepadl neklid, sevřelo se jí srdce. „Na to jsem nikdy ani nepomyslela,“ přiznala se jim.

„Alfové jsou pověstní tím, že milují mystické jevy. Alespoň se to o nich říká,“ Rodario okamžitě zmírňoval své tvrzení. „Docela by se k nim hodilo,

že vás a ostatní potomky vašeho rodu tak důsledně pronásledují, aby předem zabránili naplnění nějakého proroctví.“ Zdálo se, že je stejně rozrušený jako Mallenia. „Celé to zní jako příběh, který by se měl objevit na jevišti, nemyslíte?“

„Všechna čest vašemu zápalu a nadšení, ale na jakém jevišti byste chtěl něco takového hrát?“ nadhodila Coïra. Obávala se, že hercovy spekulace připraví zraněnou o důležitý klid, který tak potřebovala k uzdravení. „Ve Weyurnu vám budou chybět spectatores a v Idoslânu byste se nedostal dál než ke třetí větě, pokud by alfové měli v tom příběhu prohrát.“

Rodario si znovu promnul řídký vous, jako by ho tím chtěl povzbudit k bujnějšímu růstu. „To asi máte pravdu,“ usoudil zamyšleně. „Poslechnu si, co se kde povídá.“ Zadíval se na Mallenii. „Však nějak vypátráme, jestli černoočka pohání něco víc než pouhá krvežíznivost.“

Mallenia mu chtěla odpovědět, ale v tom někdo zaklepal a jeden ze sluhů strčil hlavu do dveří. „Princezno, vaše matka po vás touží. Právě dorazil nějaký posel. Lohasbranďan.“ Princezna přikývla na znamení, že pochopila, a sloužící se rychle stáhl.

„Odpočiňte si, Mallenie. Brzy se na vás zase podíváme,“ rozloučila se Coïra a dala Rodariovi pokyn, aby ji doprovodil. „Čím více se prospíte, tím rychleji se rány zahojí.“

Oba dva vyšli z pokoje a kráčeli bok po boku palácem, rozkládajícím se na vrcholku jediné hory na ostrově.

Rodario to už déle nevydržel. „Co myslíte, co vám asi tak má ten posel od draka vyřídit?“

„Nad tím uvažuji od chvíle, kdy jsem se o poslovi doslechla,“ odpověděla Coïra a cítila se vysloveně zle. Dělala si výčitky, že v Mifurdanii jednala tak neuváženě a prozradila se před Lohasbranďany. Tím nepřivedla do nebezpečí jenom sebe sama, ale ohrozila i milovanou matku. Drak nikdy nikomu nic neprominul. Obzvláště když se jednalo o smrt některého ze spojenců nebo o podporu zločince.

„Mohl bych se jim sám dobrovolně vydat, jestli to bude Lohasbrand vyžadovat,“ nadechl se herec, ale Coïra odmítavě mávla rukou.

„Nikdo se nebude nikomu dobrovolně vydávat. Říkala jsem si, že bychom mohli odvrátit drakovu pozornost k těm dvěma alfům, a přitom neprozradit, co tu chtěli. Mrtvý upír noci nám poslouží jako důkaz. Ve srovnání s tím bude naše malá epizodka v Mifurdanii zcela bezvýznamnou malicherností,“ konstatovala princezna, sama však vlastním slovům příliš nevěřila. „A vám se vede dobře? I vašemu obličeji?“

Rodario si osahal podrápanou tvář. „Není to nic zlého. Jenom mě políbila výztužná stěna.“

„Je mi stále ještě záhadou, jak jste dokázal přepadnout přes hrazení. A dostat se až ke břehu. Neříkal jste, že neumíte plavat?“

„Neopatrnost a malá kluzká kaluž vody. Za svůj život asi vděčím Samusinovi,“ zalhal herec. Rozhodl se, že o Loytanovu útoku nic nepoví, ale že si tuto záležitost vyřídí s hrabětem mezi čtyřma očima. Od této chvíle však bude mnohem opatrnější a už nikdy se k němu neotočí zády. „Ale když to tak vezmeme kolem dokola, dává to smysl: moje nemotornost měla za následek, že jsem se v pravou chvíli objevil u břehu. Kdybyste tam stála proti těm alfům sama – jak by to asi dopadlo?“

Coïra se zasmála, protože hercova slova zněla, jako by je myslel naprosto vážně. Jako by si skutečně myslel, že by se bez jeho pomoci dostala do těžkostí. „Ano, vy jste můj zachránce, Rodario Sedmý,“ pronesla přátelsky a chytila ho za ruku. „Kdo by tušil, že ve vás dřímá tak bojovný duch? Promiňte, že to řeknu tak otevřeně, ale *já* bych to rozhodně *nečekala.* Určitě ne po vašem nočním dobrodružství v Mifurdanii.“

„Jak tomu mám rozumět?“

„To, jak jste zakřičel, když jsem se před vámi objevila. Znělo to tak jemně a sladce, jako když vypískne mladé děvče.“

„Pche,“ utrousil Rodario přehnaně jako pravý herec.

Coïra se znovu musela dát do smíchu. „Mám radost, že jsem nyní mohla poznat vaši pravou povahu.“ Maga se mu zadívala do hnědých očí a chtěla prohodit malou, neškodnou škádlivou poznámku – a zmateně se odmlčela. Nejistý výraz v Rodariově tváři na zlomek okamžiku ustoupil něčemu velice mužnému, dobyvačnému. Přenesl se na celou mužovu postavu a propůjčil jí docela jiné vzezření. Coïra od něho nemohla odtrhnout oči – ale hned nato se herci vrátil do tváře nádech mladické neohrabanosti.

Rodario se pousmál a stiskl jí prsty. „Potěšení je zcela na mé straně.“ Pustil Coïřinu ruku, když přecházeli za roh a dostali se na dohled sloužících. Maga si nepřestávala v duchu klást otázku, co se to s ním před chvílí vlastně stalo.

Společně vešli do západního traktu paláce, v němž žila královna Weyurnu, ačkoliv její sídlo pro ni bylo už dlouho spíše vězením.

Sloužící jim otevřeli vysoké dveře a oba vstoupili do místnosti s vysokým, kulatým oknem, složeným z nesčetných maličkých tabulek skla, pospojovaných olověnými drátky. Za ním se rozkládalo jezero v celé své zbylé kráse a táhlo se až k obzoru. Na vodní ploše se zrcadlily drobné obláčky, jednotlivé ostrůvky čněly nad hladinou jako talíře na pilířích, pár dalších spíše připomínalo kuželky.

Wey Jedenáctá, královna Weyurnu, zbavená své moci, spočívala v pohodlném čalouněném křesle před oknem. Kolem seděli nebo postávali

čtyři dobře ozbrojení Lohasbranďané. Královna byla zahalená do hedvábných, vínově rudých šatů a na hlavě měla čepec z černé krajky.

Železný kruh, který jí obepínal krk, se k jejím šatům vůbec nehodil. Ke čtyřem očkům byly připoutané řetězy, vedoucí k jejím hlídačům. Rodario postřehl, že na kruhu jsou maličké kolejničky, a dospěl k závěru, že když strážní zatáhnou za řetězy, dá se průměr kruhu hravě zmenšit. Smrt uškrcením. Snadno si dokázal představit, že kdyby všichni čtyři muži zatáhli za řetězy současně, takové zařízení by rázem připravilo královnu o hlavu.

Rodario obdivoval královnu Wey, že na sobě nedávala znát, jak ji tato pouta ponižují. Doslechl se, že strážní nikdy nespouštějí královnu z očí, aby jí zabránili dojít k prameni magické energie. Povídalo se, že panovnice je nejmocnější magou ve Skryté zemi, že je dokonce mocnější než Lot-Ionan. Nikdo neznal její skutečný věk.

Rodario si však připomněl, že drak ji přesto porazil a slíbil, že ušetří královninu dceru i celou zemi, pokud dovolí, aby ji neustále hlídaly stráže. Šupinatec musel tu bitvu vyhrát jen se štěstím. Herec marně uvažoval, proč nikdo ty čtyři Lohasbranďany prostě nezabije. Nebo mají strach, jak by na to doplatili obyvatelé říše?

Wey jim kývla na pozdrav, řetězy tiše zacinkaly. Coïra a herec se královně poklonili a usadili se na židlích, které tam sloužící přichystali.

Zpoza police s knihami vyšel pátý Lohasbranďan a v ruce držel těžký foliant. Rodario mu hádal něco kolem padesátky, hnědé vlasy měl nakrátko ostříhané a pod levým okem se mu výrazně rýsovala jizva po popálenině. Dva skřeti mu dělali doprovod, každý z jedné strany. Byli po zuby ozbrojení a odporní už na pohled. Muž si všimnul nově příchozích, důkladně si každého z nich prohlédl a pak se posadil k psacímu stolu, který měl ve skutečnosti patřit královně.

„Sedíte na nesprávném místě," řekla Coïra muži nepřátelsky. „Jedině kdyby se pod tou zbrojí skrývala žena, jíž by právem náležela koruna Weyurnu."

Muž se hlasitě rozesmál. „To je to bouřlivé mládí," zalykal se smíchem. Rozevřel knihu a začal v ní listovat. „Vaše slova jsou jako vždy přímá a otevřená. Když uvážím, co jste si nadrobila, dalo by se vaše chování považovat za zpupnost a hloupost."

Rodario se díval na zrohovatělou šupinu, kterou měl vyslanec zavěšenou na zlatém řetízku kolem krku. Měla na sobě rytiny dokazující, že její nositel podléhá bezprostředně drakovi samotnému a jeho slova jsou nejen příkazem, ale zároveň i zákonem. Stejně jako kdyby hovořil a soudil přímo šupináč. Rodario to nepovažoval za povzbudivé znamení a okamžitě se zvedl ze židle. „Doznávám, že všechno je moje vina."

„Vaše vina?“ Muž se na něho zmateně zadíval. „U Tiona! Teprve teď jsem si toho pořádně všimnul. Máme tu dalšího z těch rádoby Rodariů,“ zaúpěl. „Měli by vás všechny pobít, abych ten ksicht nemusel už nikdy znovu vidět.“ Opřel se. „Tak se na vás podíváme: máte moc široký obličej, vousy jsou přímo směšné, nepronášíte věty dost výrazně a k tomu ještě huhňáte, jako byste měl tváře vycpané vatou. Jste pravým opakem muže, kterého jsme popravili v Mifurdanii. Jsem si jistý, že ten by tu soutěž vyhrál.“

Rodario a Coïra ztuhli.

Muž se na ně zašklebil. „No jo, a hned vás přešla chuť na velkohubé řeči.“ Ukázal na dračí šupinu. „Vraťme se k pravému důvodu, proč jsem sem přijel. Já jsem místodržící Girín a Lohasbrand mě sem poslal, abych tu objasnil události, k nimž došlo v Mifurdanii. Říká se,“ pozvedl oči ke Coïře, „že jste se do nich nějak zapletla. Přihodily se tam věci, které dokáže vykonat jenom maga.“ Levou rukou ukázal na královnu Wey. „Protože vaše matka neopustila ostrov, jak mi strážní potvrdili, zbýváte jenom vy. A *to* je prohřešek proti naší dohodě.“

Rodario se ještě neposadil. „Místodržící, koho jste popravili?“ vykoktal.

Girín bezmocně zakoulel očima. „Je vás strašně moc. Jak si má člověk pamatovat, čím se jeden od druhého lišíte? Ale mám pocit, že si říkal *Nedostižný*.“ Zamlaskal jazykem. „Meč ho však přesto dostihl. Zřejmě pro nás nebyl tak nedostižný, jak si namlouval. Tím se nám podařilo urazit těm povstalcům hlavu, a to doslova. S jejich žvásty o svobodě a odporuje definitivně konec.“

Coïra si zakryla ústa rukou, Rodario se dokonce zapotácel. „Zachovat si důstojnost,“ zamumlal a ovládl se.

Girín pohlédl na Coïru. „Vraťme se zpátky k vám…“

„Podezříváte nevinnou,“ skočil mu herec do řeči a vzpřímil se. *Důstojnost!* „To jsem byl já.“

„Vy?“ místodržící vyprskl smíchy „Čeho tím chcete dosáhnout? Abych se uchechtal k smrti?“

„My herci známe různé triky, jak zmást oči těch, kteří nás pozorují. Pomocí různých prášků vytváříme iluze, zhasínáme lampy nebo zapřísaháme démony, jen když máme po ruce pár pomůcek a dost času,“ vysvětloval Rodario. „Možná dokonce znáte některé z dávných historek o nesmírně nadaném magistru technikovi Furgasovi, nebo ne? Měl jsem dost času, abych se na záchranu připravil. Jeden můj přítel se přestrojil a ve dvou jsme pronikli do věže a osvobodili Nedostižného. Skřeti se chovali jako pěkní hlupáci a snadno se nechali ošálit.“

Girín povstal ze židle, zvedl levou ruku a zakýval ukazováčkem. „Pojď sem, herče.“

Rodario vykročil rozvážným krokem k psacímu stolu.

Wey a Coïra si vyměnily ustarané pohledy.

Princeznu dojalo, když viděla a slyšela, co pro ni tento muž hodlá udělat, a v duchu sváděla sama se sebou těžký boj. Kdyby Lohasbranďan dospěl k závěru, že porušila dohodu s drakem, ocitl by se život její matky v nebezpečí. Zároveň však nehodlala připustit, aby se herec pro ni obětoval. Rodariova statečnost ji udivila, v tom člověku se skrývalo více, než mohla po jejich prvním setkání očekávat.

Herec došel k psacímu stolu, Girín si ho důkladně prohlédl. „Tak se tedy předveďte. Ukažte, jak jste to narafičil," vyzval Rodaria a znovu se opřel. „Ukažte nám některé z těch svých falešných kouzel."

„Já… vždyť jsem neměl čas na přípravu," vytáčel se Rodario, rozepnul si rukávy košile a zvedl ruce. „Ale já vám to vysvětlím. Vezměme si například ohnivou kouli. Tady bych třeba měl přístroj s rostlinnými semínky. Kdybych zmáčkl spoušť a křesílka…"

Girín potřásl hlavou. „Ne, nechci, abyste mi něco vysvětloval. Já to chci vidět."

„To bych si musel zajet do Mifurdanie a vzít si k tomu pomůcky." Rodario pokrčil rameny. „Jinak to nejde. Možná budeme mít štěstí a cestou potkáme nějaké alfy, kteří se tajně toulají ve Weyurnu a špehují."

„Zajisté," prohodil Girín přejícím tónem. „Alfové. V naší zemi na ně narážíme skoro na každém kroku. Právě nedávno jsem jednoho z nich viděl, jak u jezera chytá ryby." Skřeti se chrochtavě zasmáli.

„Vy mi nevěříte?" Rodario se natočil ke Coïře. „Ona včera musela na tři z nich zaútočit, jinak by pronikli do Weyurnu ještě mnohem hlouběji. Nejspíš špehové. Na břehu najdete mršinu jednoho upíra noci. Určitě jsou nedaleko odsud. To byste taky měli drakovi hned vyřídit. Jak se zdá, v poslední době se dodržuje čím dál míň smluv. Nemám pravdu?"

Na místodržícím bylo vidět, že znejistěl a začal přemýšlet, co je na hercových slovech pravdy. Vyslal jednoho skřeta, aby se jel podívat na břeh.

Coïra musela potlačit úšklebek. Rodario od sebe šikovně odvedl pozornost. Bylo zcela zřejmé, že si Girín v takové věci nemůže dovolit nejmenší nedbalost.

„Ale," prohlásil Lohasbranďan a znovu se zadíval na Rodaria, „ať už to, co jste nám tu napovídal o alfech, je, nebo není pravda, nezbavuje vás to viny." Pokynul jinému skřetovi a stvůra zamířila k herci. „Vezmu vás s sebou do Mifurdanie a postavím vás tváří v tvář strážným, kteří útok přežili. Jestli dojdou k závěru, že si vás v ženském převlečení spletli s Coïrou, bude weyurnská panovnická rodina zbavená poskvrny a nikdo z ní nedojde úhony." Girín se uklonil královně. „Pro vás, Rodario bůhvíjaký, tam cesta tak jako tak skončí. Toho oběhu, kdy se tam vrátíme, bude soutěž končit.

Budete mít štěstí, že se aspoň seznámíte s posledním vítězem, potom vám kat hned přitiskne hlavu na špalek.“

Zbylý skřet si odepnul od opasku želízka a spoutal jimi bledému herci ruce za zády. Rodario však zůstal stát vzpřímený, jen lehce povystrčil bradu.

Coïra se znovu podívala na matku a pokusila se jí vyčíst z očí, na co královna právě myslí.

„Hovořil jsem pravdu, místodržící,“ prohlásil Rodario. „Ale co když se skřeti mezi sebou nedohodnou? Jak se člověk může spolehnout na jejich rozum?“

„Kdyby se ukázalo, že jsou pevně přesvědčení o tom, že osobou, která se podílela na přepadu vězení, přece jen byla Coïra, bude královna Wey muset nést následky.“ Girínův hlas zněl naprosto lhostejně. „Tak zněla dohoda, kterou jste podepsala,“ obrátil se na královnu. „Drak trval na tom, aby se celou dobu dodržovala, a nechtěl by být jediný, kdo tak činí. Poděkujte za to vlastnímu masu a krvi.“

„To nemusí. Coïra s tím nemá nic společného. Nikdy neměla a nemá,“ zdůrazňoval Rodario, skřet ho však strhl stranou a odtlačil ho do kouta vedle psacího stolu.

„Matko, co myslíš?“ zeptala se Coïra a položila ruce na opasek, který měla volně přepásaný kolem boků. „Alfové by se určitě nezastavili ani před místodržícím, kdyby na něho narazili a on se jim hrdinně postavil do cesty.“

„To sotva,“ odpověděla královna. „A my bychom museli bezodkladně požádat draka o pomoc proti vetřelcům, ohrožujícím náš ostrov.“

„Co mají ty řeči znamenat?“ vyštěkl na ni Girín a přelétával pohledem z matky na dceru a zpět. „Tady žádní alfové nejsou, a už vůbec by se neodvážili zaútočit na vyslance mocného Lohasbranda. Věděli by, jaké by to mělo následky.“

Wey se zvolna zvedla ze židle, ruce měla stejně jako Coïra sepnuté na břiše. „Už dlouho čekám na příležitost, kdy se konečně zbavím těch pout, místodržící Giríne,“ prohlásila klidným hlasem a s pýchou v oku. „Bohové se nade mnou slitovali a konečně mi seslali tuhle příležitost. Právě *teď*, *právě dnes* nadešel onen pozoruhodný oběh. Děkuji vám i alfům.“

Girín vytušil, co bude následovat, a vyskočil ze židle. „Rychle! Dělejte! Obě je zabijte!“

Skřet vytasil široký meč a chtěl se vrhnout na Coïru, královnini čtyři hlídači zatáhli za řetězy, kruh začal klouzat po kolejničkách a zužovat se.

Rodario nastavil skřetovi nohu, což sice nestačilo k tomu, aby tvor upadl na zem, přesto však aspoň klopýtl a promarnil dva tři okamžiky, kdy se snažil znovu získat rovnováhu.

Rudé blesky ho zasáhly do obličeje a do hrudi, skřet pronikavě zaječel bolestí a v plamenech se zřítil na mramorovou podlahu. Dokonce i tmavá

krev, která mu tryskala z ran, jasně hořela. Rodario od něho nemohl odtrhnout pohled.

Bílé paprsky energie obklopily kruh na královnině krku a zabránily mu, aby se dále zužoval, potom se rozběhly po řetězech k rukám hlídačů. Jejich prsty zapraskaly a vzplály, jako by byly z vyschlého dřeva.

Plameny se zuřivou rychlostí tančily po kůži strážných výš a výš, pronikly jim pod zbroj a za chviličku začal od límců u krku stoupat kouř. Muži zavyli, pustili řetězy a začali bušit do zbrojí, aby uhasili oheň, který je stravoval. Netrvalo déle, než by člověk stačil říct dvě krátké věty, a všichni čtyři padli k zemi, spálení na uhel.

Železný kruh kolem Weyina krku zařinčel a praskl, rozžhavené úlomky dopadly královně pod nohy. Pohlédla na Girína, stojícího s vytaseným mečem před velkým oknem. Třásl se po celém těle. „Opravdu sis myslel, že už v sobě nemám ani kapku magie, Lohasbranďane?“ pronesla Wey rozhněvaně.

„Drak sem přijde a zničí tě!“ odsekl místodržící. „Zničí celý Weyurn, nechá ho zaniknout v jednom jediném moři ohně a vysuší všechna jezera!“

„Drak se o tom nedoví. Uslyší jen o tom, že tě napadli alfové. Přímo tady v paláci. V našem příběhu z tebe uděláme hrdinu. Máš se na co těšit.“ Coïra se pousmála a popošla k Rodariovi. Jedno krátké zablesknutí a pouta se rozpadla. „Nabídneme drakovi, že mu pomůžeme alfy hledat. Koneckonců nám leží blaho Weyurnu na srdci stejně jako jemu, ačkoliv my k tomu máme jiné důvody. Drak naši nabídku nepochybně přijme, tím jsme si jisté.“

„Ale ty předtím,“ Wey udělala několik krátkých krůčků k místodržícímu, „musíš zemřít, aby byl náš příběh dokonalý.“

Girín udeřil mečem do velkého okna a roztříštil čtyři okenní tabulky na kusy. Otvorem se vhrnul dovnitř závan silného větru a všechny lehčí, volně ležící předměty roznesl po místnosti. Papír, dečky, prázdné sklenice, všechno skončilo na mramorové podlaze. Vzduch byl plný šustění, řinčení a praskání. „Nikdy!“ vykřikl Girín a vyskočil ven. Místodržící věděl, že dopadne do vln jezera, i když bude muset úspěšně přečkat nekonečně dlouhý a hluboký pád.

Rodario neměl v úmyslu ponechat osudu, jestli muž zemře, nebo ne. S nečekanou rychlostí se sehnul k jednomu z mrtvých strážných, vytrhl mu od pasu dýku a mrštil jí po místodržícím.

Čepel se muži zabořila do týla, tělo okamžitě zvláčnělo, ruka pustila meč. Rodario byl spokojen.

Všichni tři pospíchali dopředu a dívali se, jak mrtvola padá dolů. Viděli Girína jako malou černou čárku, letící vstříc tmavým vlnám.

„Přinejmenším… osmdesát kroků. Dopad na hladinu by ho tak jako tak roztrhal na kusy,“ předpovídal Rodario s požitkem. „To si neuvědomil.“

Coïra přemítala, jestli Rodariovu přesnému hodu pomohlo štěstí, nebo zda za to mohlo něco jiného. Nedospěla k žádnému rozumnému závěru. Společně sledovali, jak se Lohasbranďan noří do vln a mizí z dohledu.

„Potřebujeme jeho mrtvolu?“ zeptala se královny.

„Bylo by to lepší. Máme sice dost mrtvých, aby nám drak uvěřil, ale přesto ho mrtvola místodržícího dopálí ze všeho nejvíc.“ Pohled královniných očí se upřel na člun, pohybující se ke břehu. „Tam vesluje ten skřet, kterého Girín poslal hledat upíra noci.“

Coïra pochopila. „Jestli si všiml, kdo z toho okna vypadnul, postarám se, aby se nedostal na břeh a neunikl nám.“ Objala matku a dlouho ji pevně svírala v náručí. „Takovou dobu jsem na tuhle chvíli musela čekat! Jak dlouho vlastně?“

„Celou věčnost. Alespoň mně to tak připadalo.“ Wey přivřela oči a oběma rukama dceru objala.

Rodariovi se divoce rozbušilo srdce. „Co teď budeme dělat?“ vyptával se nedočkavě. „Jak vypadá váš plán? Máte přece nějaký, nebo ne?“

„Zčásti,“ odvětila Coïra a vymanila se z královnina objetí. „Necháme draka, aby si myslel, že jeho muže povraždili alfové. Potom uvidíme, co se naskytne. V nejlepším případě vytáhne proti nim do války. Zatímco se budou vzájemně oslabovat, můžeme my podnikat další věci.“ Přešla k herci a přitiskla ho k sobě. „Jste vítán, svými myšlenkami můžete napomoci našemu povstání.“

Rodariovi se tělem rozlila žhavá krev. Cítil Coïřino tělo, v představách ji před sebou viděl nahou. Tak jako na dně magického pramene. „Velice rád, princezno,“ vydechl a neohrabaně pozvedl ruce. Může ji obejmout, nebo nesmí?

Než se stačil rozhodnout, Coïra ho pustila. „Vy jste hotový poklad, Rodario Sedmý!“

„Hned bych tu měl jeden návrh!“ pospíšil si herec a nadechl se. „Co kdybychom lidi nechali, aby si mysleli, že neznámý básník svobody je pořád naživu?“ postavil se zpříma. „Budu pokračovat v jeho dědictví – aspoň tedy co se týče dalších veršů.“

Coïra přikývla, i když ne právě nadšeně. „Věříte si, že to zvládnete? Nic proti vašemu básnickému umění…“

„Já se rychle učím. Uvidíte.“ Hluboce se uklonil. „Dokonce vám můžu slíbit, že budete překvapená, *jak* rychle.“

Před magou se opět zableskl, jak se Coïře najednou zase zdálo, obraz zcela jiného Rodaria, mužného a přesně vrhajícího dýku. S napětím začala očekávat hercovy řádky.

Wey se nehnula od okna a pozorovala jezero. „Postarej se o toho zelenokožce, Coïro,“ nařídila dceři. „Za chviličku bude na břehu.“ Otočila se

k ostatním. „Já si zatím v klidu popovídám s naším novým básníkem. Podle všeho se v něm skrývá zneuznaný talent a pronikavý duch.“

Rodario vysekl královně hlubokou poklonu. „K vašim službám, Výsosti!“

Země za horami,
sedmdesát šest mil na jihozápad od
Černé soutěsky,
6491. sluneční cyklus, zima

Plochá hlava vraního zobáku zprudka dopadla na Tungdilovu hruď a runy na tioniové zbroji se znovu rozzářily, jako kdyby chtěly slunci a všem hvězdám najednou vyhlásit nepřátelství.

Blesk projel celou délkou zbraně až k rukojeti – a vystřelil šikmo vzhůru ke stropu, potom vraní zobák přistál na zemi.

„Ha!“ Boïndil stál vedle levé nohy ležícího trpaslíka. „Tentokrát mě žádná magie nepraštila.“ Zašklebil se a uhladil si vousy, některé chlupy se mu důsledkem magické energie důkladně zježily. „Když zbraň včas pustím a uskočím dozadu, tak se na mě nemůže ta energie přenýst. Tak co na to říkáš, učenej? Jsem mazanej a mám za ušima, že jo?“ Zvedl ze země vraní zobák a zadíval se na kovovou hlavu. „Mhm. Zdá se, že je v pořádku.“ Pruďas natáhl ruku k Tungdilovi. „Co je s tebou? Už se zase můžeš hýbat?“

Tungdil zamrkal. „Vidím jenom světýlka, jak mi tancují před očima,“ prohodil otráveně. Zvedl pravou ruku. Prsty obou přátel se sevřely a za okamžik stál vedle dvojčete. „Ale pomohlo to. To tvoje řešení bylo kruté, násilné a mohlo nás zničit, ale bylo účinné.“

Boïndil se dunivě zařehtal. „Že by nás mohlo zničit, to sotva.“ Zadíval se do stropu, do něhož magie vyrazila díru velkou jako dospělá kráva. „Teď už aspoň vím, co mám udělat, kdybys náhodou znovu spadnul na zem tuhej jako špalek. Ale dávej si v budoucnu pozor, abysem byl vždycky někde blízko. Nakonec by si někdo mohl myslet, že když tam tak ztuhle ležíš, seš jenom nějaká socha, a ještě by tě třeba postavili někam na podstavec.“

Tungdil postupně zvedl ruce a nohy, otáčel hlavou i trupem. Zbroj znovu nabyla dřívější pohyblivosti a chovala se, jako by se nestalo nic mimořádného. „Budu se snažit na to myslet, až budu bojovat s nepřáteli,“ odvětil a přešel ke stolu, aby se konečně něčeho najedl. Pruďas mu skoro nic nenechal.

„Přece jsem nemohl tušit, že moje léčba tý tvý líný zbroje bude mít tak brzo úspěch,“ bránil se Boïndil němým výčitkám přítelova oka. „Co přesně ta moje rána udělala?“

„Já nevím. Něco takového se vůbec nemělo stát.“

Pruďas se zasmál a stáhl od stropu salám. „Počkej, já ho rychle otřu ve sněhu. Určitě nám bude chutnat.“ Zabušil tyčkou salámu Tungdilovi o zbroj. „Chci říct, až trochu roztaje.“

„To, co tu zbylo, mi stačí,“ zarazil ho Tungdil, aby Pruďas nemusel vycházet ven. „Co se stalo s tím Třetím?“

„Bílá smrt ho smetla dolů do údolí a tam si ho odnesla. Vraccas byl s náma.“ Pruďas dále uvažoval, na čele mu naskočily hluboké vrásky. „Takového trpaslíka v sukních jsem viděl poprvý. A ke všemu ve zbroji, na který byly takový divný runy. Moh bysem přísahat, že to byly alfský znaky. Bylo to víc než podivný.“

„Co je na tom podivného? Vždyť jsi sám říkal, že Třetí uzavřeli s černoočky nějakou smlouvu.“ Vyškrábal naběračkou poslední zbytky husté polévky, naložil si ji na talíř a dal se do jídla.

„Mezi smlouvou a nošením cizích run na prapodivnejch zbrojích je výraznej rozdíl. To, co jsem se o Třetích doslechl, nenaznačovalo, že by se z nich a černookejch stali nějací moc dobří kamarádi, až tak, že by si jeden druhýmu pomáhali vylepšit zbraně a zbroje.“ Pruďas mimoděk pohlédl na tionium, které měl jeho přítel na sobě.

Tungdil dále žvýkal a dal si hlt čaje. „Rád bys věděl, co to bylo za stvoření, které jsem okradl a zabil,“ vyložil si Pruďasův pohled.

„To jo, učenej. Že to musela být nějaká svině, to je mi úplně jasný. A že když si dělal tuhle zbroj, používal při tom nezdravou magii, takovou, po jaký sahají i alfové, tak po tom, co se právě stalo, o tom vůbec nepochybuju.“ Pruďas se zadíval na Tungdila. „Je tu ještě něco, co bysem o ní měl vědět? Kdyby ses dostal do úzkejch?“

Tungdil seškrábal zbytky jídla, vložil si je do úst a olízl lžíci. „Bylo to výborné,“ pochválil jídlo. „Trochu málo, ale moc dobré.“

Trpaslík přimhouřil oči. „Je to snad nějakej špinavěj pokus vykroutit se z odpovědi na moji otázku?“ Zašátral rukou v kapse a vytáhl odtamtud novou dýmku. „Ještě štěstí, že jsem si s sebou vzal dvě. Ten pitomec mi rozdupal fajfku. Moji nejoblíbenější! Byla přímo báječně zakouřená.“ Nacpal si dýmku a žhnoucí třískou z kamen si ji připálil.

Tungdil si dopřál krátkou přestávku, zadíval se na pohár s čajem, od něhož stoupala světlá pára a vykreslovala ve vzduchu pomíjivé obrazce. Nahoře se srazila s namodralými obláčky kouře z dýmky a smísila se s nimi.

„Setkal jsem se s ním jeden cyklus poté, co jsem se dostal na druhou stranu. Přesněji řečeno, myslím, že mohl uplynout asi tak jeden cyklus. Světlo se tam dole chová jinak, když tam jsi, ztratíš cit pro rozlišování délky jednotlivých částí oběhu. Bránil jsem se tlupě skřetů a dostal jsem se do potíží, protože jsem tehdy ještě trpěl následky zranění, která jsem utržil u

Černé soutěsky. Prvních dvacet skřetů padlo rychle, ale z okolních chodeb se neustále hrnuly další a další stvůry, přilákané řevem umírajících. Přitiskl jsem se zády ke zdi a bránil se, v těle jsem měl dva šípy a levou ruku mi skoro usekli. Posílal jsem Vraccasovi poslední modlitbu, když v tom se objevil on.“ Tungdilovi se zlomil hlas, musel se znovu trochu napít. „Měl na sobě jinou zbroj než tady tu, ale podobného typu. Byla to první zbroj, kterou vykoval.“ Naklonil se k Pruďasovi. „Přísahám, ve válečném umění se mu nikdo z nás nevyrovná! Dokonce ani ty ne, Boïndile. Sečti dohromady sebe, svého bratra a mě a aspoň trochu se k němu přiblížíš. Oháněl se dvěma zbraněmi najednou, každá z nich byla těžká jako tvůj vraní zobák. Přitom byl tak rychlý, že skoro nebylo vidět, kdy a odkud přicházejí rány. Třetí zbraň nosil v úchytu na zádech. On…“

„Má taky nějaký jméno?“ Pruďas okouzleně poslouchal.

Tungdilovo oko zamrkalo a Boïndil nevěděl, jestli strachem nebo nelibostí nad tím, že mu skočil do řeči.

„Má hodně jmen. Jedno z nich dokážu vyslovit,“ odpověděl příteli vyhýbavě. „Vraccas.“

„Co?“ Pruďas sebou trhnul a narovnal se. „Takový rouhání! To je něco neslýchanýho! Jak se jen může opovážit?“

„Není pochyb o tom, že je úplně jedinečný. Do té doby, než jsem se tam objevil, byl jediným trpaslíkem v temnotách na druhé straně bariéry.“ Tungdil se otřásl. „Kdybys ho viděl, Boïndile, možná bys pochopil, proč mi u něho dávalo toto jméno smysl. A on mě zachránil před skřety.“ Stočil pohled k poháru s čajem. „Vzal mě do svého útočiště, jedné staré pevnosti, kterou Tionovy stvůry dávno opustily. On ji povyspravoval a opevnil tak, jak považoval za nutné, a zřídil si tam gigantickou kovárnu. Právě tak jsem si vždycky představoval Věčnou kovárnu našeho stvořitele! Roztápí tam výhně, v jejichž žáru se všechno roztaví, Boïndile! Kamení, ruda, všechno! Viděl jsem to na vlastní oči. Dračí dech je ve srovnání s jeho výhní pouhým pramínkem horkého vzduchu.“ Zvedl se, vnitřní neklid mu nedopřál pokoje. „Tam trávil celé oběhy tím, že vymýšlel různé zbroje a pak je předělával. Když se to tak vezme, šel jsem k němu do učení.“

Boïndil si mnul vousy. To, co právě slyšel, se mu vůbec nelíbilo. „A ty runy? Ty si ten falešnej Vraccas taky vymyslel?“

Tungdil přikývl. „Když se tak na to ptáš, měl jisté vědomosti o magii. Ovšem o jiném typu magického umění, než jaké ovládají magusové a magy ve Skryté zemi. Na druhé straně soutěsky se kouzla vetkávají do run. Je možné probrat je speciálními slovy k životu a dosáhnout, aby začala působit. Nebo třeba fungují sama od sebe.“

„Na to si velice přesně pamatuju,“ zabručel Pruďas. „Viděl jsem to jednou a úplně mi to stačilo.“ Zahleděl se ke stropu, odkud na ně zejícím

otvorem dopadaly sněhové vločky, na podlaze roztávaly a vytvářely kaluže vody. *Raději díru ve stropě než utržený ruce.* Opřel se o lokty a položil hlavu do dlaní. „On se stal tvým mistrem?“

Tungdil přecházel z místa na místo. „Předvedl mi techniky kování, jaké jsem předtím neznal, a brzy jsem si zhotovil svou vlastní zbroj. Neuniklo mi, že ty potvory za ním věčně chodí, a on se k nim pokaždé choval s nesmírnou zdvořilostí. Byly to hrozné stvůry, Pruďasi. Kordrionovi vyjednavači a jiná, ještě horší monstra, která od něho vyžadovala zbraně a zbroje pro svoje vojska. A nebylo mezi nimi málo těch, kteří by ho nejraději postavili do čela své armády a dali by mu všechno, na co by si jen vzpomněl. Mezi těmi bestiemi totiž řádil krutý boj. Protože se nemohly dostat z Černé soutěsky ven, a přitom měly v povaze jen násilí a vraždění, bojovaly mezi sebou navzájem.“

Pruďasova představivost pracovala na plné obrátky a vytvářela mu před očima děsivé obrazy. Viděl hrubě vytesané chodby plné nestvůr, jak si tam jedna druhé podřezávají krky a zdobí stěny, stropy a podlahy krví a vyhřezlými vnitřnostmi; obrovské jeskyně, zavalené od jednoho konce ke druhému příšernými vojsky, která se s mohutným řevem pouštějí jedno do druhého; černé pevnosti, na něž bestie útočí a jejichž zdi se otřásají pod nárazy kamení a dunivými dopady beranidel.

Boïndil na sobě ucítil upřený pohled a pohlédl na Tungdila, který se mírně pousmál. Dobře tušil, co se příteli odehrává v hlavě.

„Nic z toho, co si dokážeš představit, nestačí na popsání hrůz, které jsem tam viděl,“ poznamenal Jednooký tiše a opět se posadil. „Co bych teď dal za doušek dobré pálenky a soudek černého piva,“ povzdechl si.

„Já taky,“ zašeptal Pruďas nepřítomně. Z přítelova vyprávění se mu málem zatočila hlava. „Jak se ti vedlo dál?“

„Můj mistr, kdybychom u toho zůstali, nikdy na žádnou z těch nabídek nepřistoupil. Nechtěl být vojevůdce – proč taky? Nebyly to jeho války ani jeho lidé.“

„A odkud přišel?“ skočil mu Boïndil opět do řeči.

Tungdil jeho poznámku přeslechl. Že by záměrně? „Dodával všem stranám zbraně, které po něm chtěly, ale nikdy mezi nimi nebyly tak dokonalé zbroje, jaké si vykovával sám pro sebe. Já jsem si po třiceti cyklech získal jeho důvěru a pak mě posílal jako vyjednávače k těm zplozencům zla. Brzy začali přicházet s podobnými nabídkami i za mnou.“ Polkl a sklopil hlavu. „*Já* jsem se jim nebránil. Hlava mi říkala, abych neváhal a poslal co nejvíce bestií na smrt, a nejlepší způsob, jak toho dosáhnout, bylo poštvat je proti sobě. Kromě toho jsem se musel nějak dostat k ústí Černé soutěsky – a co by mohlo být výhodnějšího, než kdybych se tam objevil na čele armády?“

„To bylo nepochybně moudrý rozhodnutí, učenej.“

„Ale vyneslo mi nepřátelství mého mistra. Celou dobu jsem ho nechával, aby si myslel, že se budu chovat stejně jako on, že se nikdy nepřidám na něčí stranu a budu od všech jen tahat peníze.“ Tungdil si chtěl dát další doušek čaje, když si všimnul, že pohár je prázdný. „Byl jsem žoldákem. Stovku cyklů jsem nebyl ničím jiným než žoldákem a sloužil pánům, kteří mi nabídli nejvyšší odměnu.“ Zamyšleně se pousmál, ale ve tváři se mu nezračilo pobavení, pouze krutost. „Celé tisíce bestií mě poslouchaly, ani jednu z mých dvou pevností nedokázal nikdy nikdo dobýt. Ale tím jsem u knížat podsvětí vzbudil nedůvěru. Ti, kterým jsem do té doby sloužil, se spojili, aby mě svrhli.“

„Musels utýct?“

Tungdil se zasmál. Když Boïndil slyšel jeho hlas, přeběhl mu po zádech mráz. Zaznívalo v něm propastné, bezedné zlo. „Ne. Já jsem je porazil a připojil jejich říše k té své. Moji bojovníci byli nejlepší, protože jsem je vycvičil tak, jak bojují trpaslíci. Prosekávali se řadami nepřátel, jako by nebylo nic jednoduššího. Byl jsem u moci asi tak třicet cyklů, stal se ze mě nepopiratelný panovník celé druhé strany bariéry.“

„A tím sis proti sobě popudil starýho mistra,“ usuzoval Pruďas, který nedokázal setřást z těla pocit chladu. Stíny dodávaly Tungdilově tváři tvrdší výraz, zdůrazňovaly vrásky a jizvu a dodávaly jim pochmurný nádech.

„Protože už neměl na čem vydělávat. Zničil jsem mu obchody.“ Tungdil se zhluboka nadechl a vydechl. „Dopřej mi pro dnešek chvíli klidu, starý příteli. Jsem unavený a ze vzpomínek na všechny ty oběhy, na které jsem chtěl ve Skryté zemi navždy zapomenout, mě rozbolelo srdce i hlava.“ Zvedl se a přešel k postelím. „Převezmeš první hlídku?“

„No jistě, učenej.“ Boïndil skrýval zklamání, jak to jen šlo. Hlavou mu vířilo tisíc otázek. Měl však s dávným spolubojovníkem soucit. Díval se na něho, jak se ztuhle a s bolestným sykáním ukládá na lože, jako by mu bylo více než osm set cyklů.

Pruďas vstal, přiložil do kamen a do pece pár polínek, aby přes noc neumrzli. Dírou ve střeše jim unikalo mnoho životně důležitého tepla. Když se otočil, měl už Tungdil zavřené oko a spal.

Trpaslík si protřel vousy. Nerozhodně postával v místnosti, čas pomalu plynul.

Po nějaké době se tiše přišoural k přítelovu lůžku a sklonil se nad ním.

Důkladně si prohlížel dobře známý obličej. Pravá ruka se pomaloučku natáhla, prsty se nesměle blížily ke zlaté klapce přes oko.

Když byla bříška prstů kousíček od klapky, Pruďas zaváhal. *To se nedělá,* řekl si. Sevřel dlaň v pěst a opatrně odtáhl ruku zpátky, otočil se a vrátil se ke stolu.

Jednoho oběhu toho budeš litovat! Teď jsi měl příležitost, jaká se ti tak brzy a snadno nenaskytne, hlasitě protestovaly pochybnosti hlodající v duši, ale Boïndil jim přestal věnovat pozornost.

Zíral dírou ve stropě ke hvězdám a modlil se k Vraccasovi. Tomu pravému Vraccasovi. Tomu, co nežil na opačné straně Černé soutěsky mezi příšerami a nestvůrami.

IX

Skrytá země,
severovýchod Hnědých hor,
říše Čtvrtých,
6491. sluneční cyklus

Pruďas a Tungdil přijížděli k předsunuté Stříbrné pevnosti, která měla chránit Skrytou zemi proti hrozbám ze severovýchodu.

Kmen Čtvrtých ji před dvěma sty jedenácti cykly vyztužil černými čedičovými kvádry, protože musela sloužit jako první zábrana, kdyby se bestie někdy dostaly z Černé soutěsky až sem.

Zasněžené věže a cimbuří, vypínající se vysoko do oblak, zakrývaly pohled na ještě impozantnější Zlatou pevnost, rozkládající se nedaleko za ní.

Ta tvořila druhou barikádu proti vetřelcům všeho druhu, snažícím se proniknout Hnědými horami.

Pruďas podle vzhledu kvádrů na první pohled poznal, že je opracovávaly ruce trpaslíků, ale mistrovství, jakým Vraccas obdařil jeho kmen, Čtvrtým přece jen chybělo. Jejich pravým nadáním byla práce s ušlechtilými kovy.

Poníci a befún zabočili a vyjeli na bílou, třpytící se rovinu, po níž se svého času přehnalo několik vojsk, nejprve zástupy skřetů a později acronta.

Pruďas dobře znal řadu rozvláčných příběhů, které se o oné bitvě tradovaly, sám se jí však tehdy nezúčastnil. „Dokážu si dobře představit, co se tu tehdy přihodilo. To musela být pořádná bitva. Jako by mi byla šitá na míru!“ prohodil a dech mu stoupal od úst v podobě bílého obláčku. „Jak se sviňuchy, obři a trolové vrhali proti hradbám a snažili se na ně vyšplhat.“ Ukázal doprava. „Tam, předchůdce týdle věže se zhroutil, když ho ostřelovali katapultama, a zabil přitom stovky bestií.“ Povzdechl si. „A potom se jim podařilo proniknout ještě blíž, cpali se po žebřících nahoru a už už by se dostali na ochozy našich brusičů diamantů, když,“ udělal krátkou přestávku a podíval se na Tungdila, „když se objevili *oni!*“

Tungdil ho sice poslouchal, ničím však nedal najevo, že by věděl, jak to pokračovalo dál.

„Ty stvůry Čtvrtý málem přemohly, ale acronta je zadupali do země. Honili ty sviňuchy, jako když si kočka hraje s myší, a měli z toho hroznou srandu.“ Zasmál se a plácl se do stehna. „Strašně rád bysem byl při tom a viděl to všecko na vlastní oči!“

„Acronta tehdy skřety ani nesežrali?“

„Ale jo, sežrali. Vzpomínáš si ještě na Djerůna, osobního strážce Andôkai Bouřlivý?“ Boïndil se zadíval na hradby, které byly od onoho útoku před dvěma sty padesáti cykly dvojnásobně zesílené, přestože mnohem nebezpečnější nepřátelé sídlili na jižní straně trpasličí říše. To však v těch dobách nemohl nikdo tušit.

Na nejvyšších věžích vlály dvě vlajky, jedna ohlašovala příchozím, že vstupují na území království Čtvrtých, druhá byla symbolem společenství všech dětí kováře. Bylo to na pohled krásné, ale klamné, protože opravdové společenství ve smyslu dávno minulých cyklů, symbolicky sjednocené pod jedním společným velkokrálem, už dávno neexistovalo.

Tungdil poklepal befúna po krku. „Ne,“ odpověděl po pravdě. „V mém životě jsou velké úseky, o nichž skoro nic nebo vůbec nic nevím.“ Dotkl se jizvy na hlavě a podíval se na Pruďase. „Co je s tím Djerůnem?“

Ten jen mávl rukou. „To není až tak důležitý, učenej. Chtěl jsem jenom něco říct o acronta a… to je fuk.“ Pruďas uchopil do ruky roh, přiložil ho ke rtům a hlasitě ho rozezněl. Netrvalo dlouho a někdo na hradbách signál opětoval, potom Boïndil zadul jinou sekvenci tónů.

Brána Stříbrné pevnosti se zvolna, ale plynule otevírala.

Tungdil s Pruďasem mlčky jeli ke vstupu do pevnosti, před nímž se rozestoupil oddíl trpaslíků. V rukou drželi dlouhá kopí.

Jednooký postřehl, že se na ochozech vyrojili střelci se samostříly v rukou a drželi zbraně připravené k obraně. „Zdá se, že až tak úplně vítaní nejsme," utrousil.

„Proti tobě ani mně nic nemají. Je to předpis," vysvětloval Boïndil. „Frandibar Klenotník z klanu Zlatotepců to tady zavedl, protože jsem mu to poradil. Nikdo se nedostane na druhou stranu, dokud si ho trpaslíci pořádně neprověří. Ani já ne." V duchu ho značně trápily starosti, jak budou vyslanci trpasličích kmenů a klanů reagovat na slavného hrdinu svého národa, který se tak změnil.

Pokračovali v jízdě ke strážím.

„Trápí tě nejistota, Pruďasi?" V Tungdilově hlase nezaznívaly žádné výčitky nebo zahořklost. Smutně se pousmál. „Jiným se povede právě tak. Až mě uvidí, budou raději věřit, že jsem svůj vlastní dvojník nebo přelud. Zvláště až uslyší moje návrhy, jak dostat Lot-Ionana do kolen. To bude nejdůležitější: *porazit* ho a *nezabít*. To je, Pruďasi, ten nejobtížnější úkol, když proti tobě stojí odhodlaný a zoufalý protivník."

„Zoufalej? Lot-Ionan je magus, proč by si měl zoufat?"

„Čím déle budeme proti němu bojovat, tím větší zoufalství se ho zmocní. Věř mi." Opět se mu ve tváři objevila ona znepokojivá rozjařenost, jaká by slušela spíš nějakému démonovi. V tuto chvíli by se Pruďas k němu neodvážil obrátit zády, přesto se i on pousmál.

Dorazili ke strážím u brány, zachmuřeně hledícím, důkladně ozbrojeným trpaslíkům s hrubými kabáty přehozenými přes zbroje. Drželi oštěpy tak, aby je mohli kdykoliv použít v boji.

„Jak zní vaše jména a co chcete?" zeptal se jich velitel stráže a Tungdil nechal na Pruďasovi, aby vysvětlil, co je sem přivádí.

Boïndilovi neuniklo, že se pozornost stráží obrací především k učenému. Ve své nápadné zbroji a k tomu ještě na takovém neobvyklém zvířeti vzbuzoval největší nedůvěru. To se však změnilo, když strážní uslyšeli, kdo tento zachmuřený trpaslík je.

„U Vraccase!" zvolal velitel a oběma se hluboce uklonil. „Je to pravda! Přišli k nám největší hrdinové národa trpaslíků, aby osvobodili Skrytou zemi? Netušili jsme, že přijedete tak brzy. Ještě nedorazili všichni vyslanci."

„Tak můžeme začít plánovat bez nich," prohlásil Tungdil stroze. „Můžeme projet dovnitř?"

„Zajisté, Tungdile Zlatoruký," odvětil velitel okamžitě a dal pokyn, načež se před příchozími rozevřela ulička.

„Jak můžeš vědět, že jsem pravý Tungdil Zlatoruký?“ zeptal se ho trpaslík nedůvěřivě ze hřbetu befúna. „Působím na tebe jako pravé dítě kováře? V *téhle* zbroji? A co asi tak znamenají ty moje runy na tioniu? Co kdyby tomu, kdo se na ně podívá, slibovaly smrt?“

„Ty… jedeš… vedle Boïndila Dvojčepele. Prokázal se melodií svého rohu. Myslel jsem si…“ Trpaslík se zarazil a nejistě se zadíval na Pruďase. Nepočítal s tím, že se za svou radost a vstřícnost dočká tak nevrlého zacházení.

„Děkuji. Dovnitř už trefíme sami,“ uklidňoval ho Boïndil výrazně laskavějším tónem a popohnal poníka. „Dej nám k ruce jednoho vojáka, který nás zavede nejkratší cestou Hnědými horami ke králi Frandibarovi Klenotníkovi. Nemůžeme ztratit ani jeden oběh a nedostatek času se nepříjemně odráží i na takovém hrdinovi, jakým je Tungdil Zlatoruký. Promiň mu jeho strohost.“

Velitel zasalutoval a vykřikl něčí jméno. Jakmile Pruďas s Tungdilem projeli bránou, dost velkou na to, aby se jí bez potíží prosmýkl i kordrion, zařadil se před ně jeden trpaslík, který jim měl sloužit jako průvodce, dobře obeznámený s místními poměry. Zachovával si od nich odstup. Zřetelně slyšel, co zachmuřený hrdina před chvílí prohlásil.

„Co to mělo znamenat, učenej?“ zašeptal Boïndil tiše, přesto bylo poznat, že ho přítelovo vystupování rozhněvalo. „Copak není dost na tom, že sám od sebe vzbuzuješ dost pochybností? Baví tě, když můžeš rozsévat další?“

„Myslel jsem, že nás tam pořádně zkontrolují,“ odpověděl Tungdil. „Přitom jsme bránou jen tak projeli, ani jsme nemuseli sesednout. Přinejmenším nám měli prohledat kapsy.“ Pravicí si přejel po prsním pancíři a pohladil jednu z run. „*A s tím tady*, Boïndile, mi vůbec neměl dovolit projet. Viděls, jak na mě všichni zírali? Jako bych byl jedna z těch stvůr.“

„Podle toho, co říkáš, by si to taky každej musel myslet, učenej,“ opáčil Pruďas uraženě. „Nikdo se ti nikdy ničím nezavděčí. Jakou radu bys dal veliteli *ty?*“

„Řekni náčelníkovi, že po nás nesmí do Skryté země projet žádný jiný trpaslík,“ ozvalo se okamžitě z Tungdilových úst. „Je úplně jedno, kdo by to měl být nebo za koho by se vydával. V Zemi za horami jsme viděli jednoho Třetího a já nevěřím, že tam byl sám. Oni se určitě pokusí prorazit ze severu a zaútočí na říši brusičů drahokamů.“

„Asi to byl špion,“ domníval se Pruďas. „No jasně! Choděj kolem Hnědejch hor, zjišťujou situaci, hledaj, kde má obrana slabý místa, aby věděli, kudyma zaútočit.“

Tungdil mu náznakem zatleskal. „Teď jsi mě pochopil a doufám, že uznáš, že jsem jednal správně.“

Pruďas to nemohl plně akceptovat, ačkoliv se mu přítelovo vysvětlení zdálo logické a jasné. Učený to měl veliteli na místě klidným tónem říct, stejně jak to právě objasnil i jemu. „Řeknu to našemu průvodci. On se už postará, aby to strážcům Stříbrné pevnosti někdo vyřídil. Potom budou opatrnější, než když jsme branou projížděli my.“

Hlavní brána Zlaté pevnosti byla hrdinům široce otevřená a i zde se opakovalo totéž, co před chvílí u Stříbrné pevnosti. Oba hrdinové byli přivítáni frenetickým jásotem, troubením rohů, trumpet a bušením bubnů. Všichni strážní, až do posledního muže, opustili svá místa, jen aby je mohli pozdravit. A nebylo jich málo.

Pruďas Tungdila potají pozoroval, zatímco sám mával a vesele se šklebil. Učený se rozhlížel doprava doleva a nehnul ani brvou. Jednou rukou se mírně opíral o stehno, ve druhé držel befúnovu uzdu. Do pevnosti vjížděl krutý vojevůdce, který se snadno dokázal rozhněvat. Žádná zvednutá paže, žádné pozdravy, žádné úsměvy. Jenom občasné zablesknutí v oku, vyvolané vědomím vlastní moci a pýchy, prozrazovalo, co se v něm odehrává.

Ani jednou nezastavili a Tungdil neustále popoháněl trpaslíka, který je doprovázel, aby si ještě více pospíšil.

Pruďas se v myšlenkách nedokázal odpoutat od Třetího, na něhož narazili u horské boudy. „To by znamenalo,“ prohlásil zničehonic, když projížděli velkou jeskyní, na jejíchž stěnách se usadila vlhkost, „že mezi těma grázlama v sukních a černoočkama nevládne jenom obyčejný spojenectví, ale že je za tím něco víc.“

Tungdil měl zavřené oko, naslouchal, jak kapky vody dopadají do výklenků jeskyně.

„Na jeho zbroji byly alfský runy, nemám pravdu?“ nedal si Boïndil pokoj a popohnal poníka, aby Tungdila dojel. „Ostatně celý chování našeho nepřítele mi připadalo hrozně zvláštní. Ten prášek, kterej mi fouknul do tváře, že jsem pak nějakou dobu nic neviděl… odkud ho měl? Třetí se jinak spoléhají na to, že uměj skvěle bojovat, a nepotřebujou takový šotčí triky. A pak ještě ten zvláštní způsob, jakým se pohyboval. To se k trpaslíkovi vůbec nehodí. Málem mi to,“ natočil hlavu k Tungdilovi, „připomnělo Narmoru. Co na to říkáš?“

Tungdil otevřel oko a povzdechl si. „Kdo je Narmora?“

„Správně ses měl zeptat, kdo *byla* Narmora,“ zabručel Pruďas a odfoukl si. „U Vraccase! Jak můžeš pochopit, k čemu jsem při přemýšlení dospěl, když jsi zapomněl dobrou polovinu ze všeho toho, co jsme spolu prožili?“

„Taky by mi bylo milejší, kdybych si všechno pamatoval.“ Tungdil se na přítele upřeně zahleděl. „Byla to alfka?“

„Poloalfka. Družka našeho šílenýho magistra technika…“ Zaváhal a napjatě čekal.

„Furgase,“ dopověděl Tungdil téměř bez zaváhání. „Toho si moc dobře pamatuji. Byl to opravdový mistr, možná i něco více než génius, ale přesto se nechal zaslepit a propadl šílenství. Takže u Narmory se projevilo dědictví její… kdo vlastně patřil k národu alfů, její matka nebo otec?“

„Matka.“

„Když si to všechno poskládám dohromady, tak mi z toho vychází, že jsi asi přesvědčený, že černoocí naučili Třetí něco ze svého umění,“ shrnul Tungdil přítelovy myšlenky. „Jak se jim to mohlo podařit? Náš národ nemá ani to nejmenší magické nadání…“

„A co Goda? A co moje děti?“ dorážel na učeného Pruďas a musel poněkud krotit pýchu. Jeho družka *byla* maga. Jediná maga mezi všemi trpaslíky. „Ona kdysi patřila ke Třetím. Takže nám nezbývá nic jiného než předpokládat, že Goda není jediná, kdo má takový nadání.“

„Podle toho by magie mohla být dar, kterým Vraccas obdařil Třetí,“ rozvíjel Tungdil přítelovy myšlenky. „Dar, o kterém jim sám nikdy nic neřekl, ale prostě jim ho předal, aby na něho Třetí jednoho oběhu přišli sami od sebe.“

Pruďas si promnul vousy a urovnal spletené cůpky. „Proč by to dělal? Spíš bysem si myslel, že to je nějaká podivná shoda okolností.“ Ještě než dohovořil, uvědomil si, že jeho přítel strávil dlouhou řadu cyklů ve štole jednoho mocného maguse. „Pověz, učenej: zkusil sis někdy něco vykouzlit?“

„Ne.“

Odpověď přišla tak rychle, že početný sbor pochybovačů v Pruďasově nitru žalostně zaúpěl. Boïndil zavřel oči a nutil nezvané hlasy, aby zmlkly a přestaly pochybovat o přítelově pravosti, ale i když přivíral víčka ze všech sil, pochyby nevymizely, pouze se trošičku ztlumily. Marně čekal na okamžik, kdy úplně umlknou. *Vraccasi, jak se o tom můžu přesvědčit, aby ve mně nezbyl ani stín pochybností?*

Po dlouhé cestě napříč Hnědými horami projeli pod sedm kroků vysokým klenutým obloukem z ryzího stříbra, do něhož bylo zasazeno plno onyxů, a ocitli se v části trpasličí říše, vyhrazené oficiálním účelům.

Na stěnách chodeb se nacházely obrazy v nadživotní velikosti, vytvořené nikoliv pomocí barev, ale z nejrůznějších drahokamů. Motivy kreseb představovaly události z dějin Čtvrtých a ostatních trpasličích kmenů. Krátce předtím, než jim průvodce naznačil, že musí sesednout ze svých zvířat, spatřili výjev, na němž byla vidět Černá soutěska. Před vchodem do soutěsky namaloval umělec jednoho trpaslíka v postoji naznačujícím, že se nepochybně jedná o slavného hrdinu. Meč, který přitom držel v ruce, byl Krvežíznivec.

Tungdil sesedl z befúna a zadíval se na kresbu. Pomalu pozvedl pravou ruku a dotkl se svého obrazu. „U všech nesvatých," zašeptal a ztěžka polkl. „Tak dávno. Je to už tak dávno od chvíle, kdy jsem vstoupil do soutěsky."

Pruďas si stoupl vedle něho a sledoval přítelův obličej. „To jsem si mohl o těch brusičích diamantů myslet. Taky mě tam klidně mohli namalovat někam vedle tebe," stěžoval si žertem, nespustil však z Tungdila oči.

„To mohli," odtušil Tungdil nepřítomně. Ruka v železné rukavice nadále spočívala na obrazu a dotýkala se diamantů. „Slibuji ti, že na příštím obrazu budeš vidět."

„Po tvým boku, učenej."

Tungdil upřeně zíral na Černou soutěsku. „Ne. Mě na něm nikdo nenajde, Pruďasi. Já jsem již svou roli odehrál, nyní jsou na řadě jiní hrdinové." Zprudka se k němu otočil. „Hrdinové jako ty a tvoji potomci. Hrdinky jako Goda." Po tváři mu stekla slza a sklouzla do vousu, jako by se v něm chtěla schovat. „Já budu pouze tím, kdo vás svedl dohromady, ale bojovat a konat hrdinské činy už budete beze mne." Zhluboka se nadechl a do obličeje se mu vrátil chladný, nelítostný výraz. „Pojďme."

Pruďase jeho prudká reakce docela zaskočila a nestačil na ni odpovědět. Následoval Tungdila mířícího k velkým dveřím, před nimiž se zastavil jejich průvodce z kmene Čtvrtých. Byly obité zlatým plechem a leskly se na nich diamantové runy. Slibovaly každému, kdo jimi projde, klid a bezpečí.

Přede dveřmi stáli čtyři trpaslíci. Podle jejich poměrně malého vzrůstu bylo patrné, že to jsou Čtvrtí. Pozdravili příchozí strohým zasalutováním.

Tungdil s Pruďasem vešli jeden za druhým do místnosti, kde stála velká šestiboká tabule, vybudovaná z jednoho kusu modrošedého kamene zvaného obří oko. Bylo u ní místo pro všechny kmeny, myslelo se i na Svobodné. Nesmiřitelné nepřátelství Třetích však vedlo k tomu, že onu stranu stolu, určenou původně pro zástupce tohoto kmene, někdo roztříštil. Mezi Druhými a Čtvrtými tak zela velká mezera.

To nebyla jediná věc, která oběma trpaslíkům okamžitě padla do oka: na křeslech, která byla pro ně vyčleněná, seděli pouze zástupci Čtvrtých a Pátých a čekali. Před nimi stály na stole nápoje a jídlo. V menších odstupech od nich seděli na kamenných lavicích zástupci jednotlivých klanů obou kmenů.

Pruďas si už u dveří všimnul, jak málo jich tam je. Hrklo v něm, opouštěla ho odvaha.

Když vešli dovnitř, všichni čekající povstali a sklonili hlavy.

„Vítejte," pronesl trpaslík ve stříbrné zbroji s naleštěnými zlatými intarsiemi, jejímž účelem rozhodně nebylo tajit bohatství svého nositele. Také by to s ohledem na třpytící se drahokamy ani nebylo možné. Hostitel měl dlouhé světlé vlasy, kotlety mu sahaly až ke hrudi. Zatímco se mu od

brady kroutil jeden pramen vousů až k opasku, zbylé vousy byly trapně sestříhané a dlouhé necelý prst. „Já jsem Frandibar Klenotník z klanu Zlatotepců a král Čtvrtých. Oba vás zde vítám, Tungdile Zlatoruký a Boïndile Dvojčepeli. Mám radost, že můžu jako první přivítat hrdiny našeho národa ve Skryté zemi. Je to pro mne opravdu velkou ctí!“ Popošel k nim a natáhl pravici. Nejprve k Tungdilovi.

Jednooký si změřil krále odtažitým pohledem, jako by měl co do činění s prosebníkem postiženým malomocenstvím a musel se při podání ruky značně přemáhat. Učinil tak pomalu a neochotně. Pruďas si tiše povzdechl a sám pak podal ruku podstatně rychleji a vřeleji.

Potom k nim od stolu zamířil druhý trpaslík. Zvlněné tmavohnědé vlasy měl spletené do dlouhého copu a vousy nakrátko zastřižené. Na rozdíl od panovníka Čtvrtých byl tento trpaslík vyzbrojený do boje. Kroužkovou košili doplňovala na zbytku těla plátková zbroj, na závěsném opasku se mu vpravo houpal řemdih se dvěma železnými koulemi posetými trny, vlevo měl zasunutou válečnou sekeru s krátkým topůrkem.

Postava prozrazovala, že mu nechybí svaly. Že má dokonce hodně vyvinuté svaly. Pátí představovali směsku trpaslíků z nejrůznějších trpasličích kmenů, kteří byli ochotni vydat se do Šedých hor a ujmout se opuštěného dědictví. Z původních Pátých, obránců Kamenné brány, nebyl už dávno nikdo naživu, a tak se Pruďas odvážil usoudit, že před nimi stojí trpaslík, jehož předkové pocházeli z řad Prvních nebo Druhých.

„Já jsem Balyndar Železný prst z klanu Železných prstů, syn Balyndis Železný prst První, královny kmene Pátých,“ představil se. „Moje matka se omlouvá, ale je jí zapotřebí u Kamenné brány. Nejsme nuceni bojovat jenom s Tionovými nestvůrami, ale i se zákeřnou chorobou, která si mezi námi vyžádala mnoho obětí. Je to horečka, o které víme už od pradávných oběhů, z doby, kdy Kamenná brána poprvé padla. Podlomila zdraví i královně a nechtěl jsem ji nutit k daleké, velice nebezpečné cestě do Hnědých hor.“ Opět se uklonil. „Královna mě sem vyslala, abych si vyslechl, co nám chce hrdina Skryté země říct. Ačkoliv předem říkám, že matka tomu plánu příliš nevěří. Podle jejího názoru nedokáže Lot-Ionana nikdo porazit.“

Pruďas se zahleděl na přítele, protože mu padlo do očí, jak si jsou oba trpaslíci podobní. Brada, ústa, nos byly téměř úplně stejné, hlasy se shodovaly málem do posledního tónu. *U Vraccase! Kdybych nevěděl, kdo ti dva jsou, nejspíš bych je považoval za otce a syna.* Krátký pohled na Klenotníka mu prozradil, že se králi honí v hlavě podobné myšlenky.

Tungdil pohlédl na královnina syna, otevřel ústa a hned je zase zavřel. „To je mi líto,“ pronesl nakonec, ale znělo to, jako by původně chtěl říct něco zcela jiného. „Domnívali jsme se, že kletba, která spočívala na Severní říši, byla navždy zlomena.“

„Tionova moc sílí. Kdo by se tomu taky divil, když uvážíme, co všechno se ve Skryté zemi děje?“ odvětil Balyndar. „Děkuji ti za to, že s námi soucítíš.“ Pohlédl na Tungdila a mírně sklonil hlavu.

Pruďas si prohlížel hned jednoho, hned druhého. Srovnával oba trpaslíky tak nenápadně, jak to jen dokázal, a čím dál víc v něm sílilo prvotní podezření.

Balyndis byla Tungdilovou družkou, on se však od ní odvrátil a jeho novou vyvolenou se stala jedna podskalanka: Sirka. Balyndis odešla k Pátým a král ji pojal za manželku. Brzy nato usedla spolu s ním na trůn a porodila mu syna.

Takový hrozný podezření. Válečník přimhouřil oči. *Věkem by to docela odpovídalo.*

„Určitě se budete chtít posílit…“ nadechl se Frandibar k řeči.

Jenže Tungdil potřásl hlavou. „Nejdříve projednáme to, co je nejdůležitější,“ přerušil panovníka a zadíval se na vyslance klanů. „Tomu, co vám teď řeknu, se můžete divit, ale nevysmívejte se mým slovům a ani mě nepřerušujte. Podle mě je to jediný způsob, jak můžeme osvobodit Skrytou zemi od nesčetných útrap, které ji postihly a jimiž nyní trpí. A tím trpí celý náš národ.“ Obešel stůl a zůstal stát u poničené strany. „Já jsem Třetí a vždycky jím budu, tak se posadím sem,“ prohlásil. Stál vzpřímeně, bez bázně a pokory v očích. Kdekdo mohl vidět, že je zvyklý velet a vynutit si okamžitou poslušnost.

Boïndil vzal s údivem na vědomí, že se v řadách klanů nezvedl nejmenší odpor. Tungdil na všechny zapůsobil příliš silným dojmem. *Nebo tím svým vystupováním šíří strach a ostatní se mu raději podrobí?*

Klenotník nechal přinést další křeslo a Tungdil do něho usedl, jako by byl král. Jako by pořád ještě velel obrovské říši a armádě. „Co se stalo s úřadem velkokrále?“ zeptal se.

„Po smrti Ginsgara Násilníka a po všem tom, k čemu ve Skryté zemi došlo, nebyl čas zvolit nového velkokrále všech kmenů,“ odpověděl Balyndar. „Všichni jsme měli moc práce s tím, abychom se ubránili útočníkům. A to činíme až do dnešního oběhu, Tungdile.“

„Druzí jsou vyhlazení, Třetí se nepočítají. Co je s Prvními? Zalezli snad strachem z draka tak hluboko do podzemních štol, že nedokáží najít cestu ven?“ Tungdil pohlédl nejdříve na Balyndara, poté na Frandibara. „Jak znělo poslední hlášení, které někdo z vás dostal?“

„Byl to dopis určený mé matce,“ řekl Pátý. „Jistý Xamtor Vzdorohlavý nás v něm žádal o pomoc proti drakovi, ale museli jsme mu odpovědět, že sami máme příliš málo bojovníků na to, abychom jim mohli vyslat na pomoc nějakou expedici. Museli by se prosmýknout kolem kordriona a projít celou drakovou říší až do Rudých hor.“ Balyndarův obličej pokryly chmury.

„Dověděli jsme se, že Lohasbranďané zabijí každého trpaslíka, kterého někde zahlédnou. Náš oddíl by se nikdy nedostal na západ živý.“

„My jsme to viděli úplně stejně,“ připojil se k němu král Čtvrtých. „Královna Balyndis předala jejich žádost nám, ale my se musíme bránit proti Třetím a alfům. Potřebujeme každou sekeru.“

Tungdil upřel zrak na další prázdné místo. „Kde jsou Svobodní?“ Sklidil pokrčení rameny. „Nuže, tak či onak, budete muset sestavit jednotku, která osvobodí Skrytou zemi.“ Rukou v železné rukavici přejel po hraně stolu. „Oddíl složený z těch nejlepších trpaslíků z kmene Čtvrtých a Pátých. Stejně jako tehdy, když jsme museli vykovat Ohnivou čepel.“ Zarazil se. „Co se s ní vlastně stalo, objevila se někdy někde?“ Trpaslíci odmítavě zavrtěli hlavami. Tungdil sáhl po džbánku s pivem a jedním tahem ho vyprázdnil, potom ho zase postavil na stůl a zahleděl se do prázdna.

Pruďas vycítil neklid, který se vzmáhal mezi shromážděnými trpaslíky. *Náčelníci klanů od něho očekávali víc než to, co jim tu zatím předvedl.*

„Lot-Ionan,“ pronesl Tungdil zčistajasna a téměř všichni sebou trhli. Jeho hlas získal hlubší tón a vléval do srdcí přítomných strach. „On je poslední magus a jako takového ho náš národ není schopný porazit. Ani nad ostatními protivníky nedokáží nyní trpaslíci zvítězit, když uvážíme, v jakém stavu se všechny kmeny právě nacházejí. A i kdyby se jim to podařilo, bylo by nutné porazit je jednoho po druhém a kmeny by za vítězství musely platit obrovskými ztrátami, což by zbývajícím nepřátelům přineslo nesporné výhody.“ Udeřil pěstí do stolu. „*Pokud* byste *vy* byli tak pošetilí a zaútočili na ně jako první. Ale jestli necháte na někom jiném, aby s tou prací začal místo vás, a udeříte teprve ve chvíli, kdy budou nepřátelé oslabení, je vítězství možné.“

„Co to ve skutečnosti znamená?“ dorážel na něho Balyndar. Popíjel jen vodu, jak si Pruďas všimnul, a vyhýbal se všem tučným jídlům.

„Přimějeme kordriona, alfy, Lot-Ionana a draka, aby zaútočili jeden na druhého,“ vysvětloval Tungdil s neveselým úsměvem. „Toho, kdo z jejich bojů vyjde jako vítěz, dorazí a zničí děti kováře.“

Balyndar vyrazil jakýsi podivný zvuk, který postupně přešel do výsměšného zachechtání. „Neexistuje nic jednoduššího než právě to, nemám pravdu? Ti čtyři si mezi sebou před spoustou cyklů rozdělili naši zemi, a tak teď zčistajasna napadnou jeden druhého jenom proto, že se tu objevil Tungdil Zlatoruký a pěkně je o to poprosil?“ Povstal a rozzuřeně se rozhlédl kolem dokola. „Moje matka měla pravdu: ty nic nezměníš. Je to, jako bychom ve válce čekali na příchod ostřílených veteránů, a oni nám poslali jednoho jediného zesláblého starce.“

Ještě ani nedopověděl poslední slovo, když dostal ránu do zad, až se složil a dopadl břichem na stůl. Nějaký stín ho popadl za zátylek a přitiskl ho tváří k runám označujícím místo určené pro říši Pátých.

Pruďas zamrkal a teprve po chvíli rozeznal svého přítele. *Jak se jen dokáže tak rychle pohybovat?*

„Balyndare Železný prste! Možná jsi po své matce zdědil mnohé, ale určitě ti chybí její železná vůle," zaburácel Tungdil. „Prohlédni si tyhle znaky svého lidu!" Zesílil tlak. Balyndar se snažil bránit a uchopit útočníka, ale neuspěl. „Podívej se na ně!" zařval Tungdil. „Kdyby všichni smýšleli stejně jako ty, bude jméno Balyndis posledním jménem v dlouhé řadě královen a králů. A ve Skryté zemi nezůstane nikdo, kdo by záznamy trpasličích kmenů ještě dokázal přečíst." Pustil ho a vrátil se na místo.

Balyndar se narovnal a upřel na Jednookého zlostný pohled. Na pravé tváři a na spáncích se mu rýsovaly otisky run, které pomalu bledly, jak se kůže zvolna vracela do původní polohy. „Ty se odvažuješ…"

„Já se odvážím, ano, *já se toho odvážím!*" přehlušil ho Tungdil. „Odvážím se říct tobě i všem ostatním, co musíte udělat. Potom to bude jednoduché, nebude zapotřebí ničeho jiného než obratnosti, odvahy a nabroušených čepelí. Ale *nebude nutné* sestavovat celou armádu. Rozhodně ne hned ze začátku." Ukázal na sever. „Ukradněte kordrionovi vejce a zaneste je k Lot-Ionanovi. Bestie bez váhání vyrazí a bude hledat své potomstvo. Musíte být připraveni s menším oddílem válečníků, abyste si podrobili vítěze jejich vzájemného souboje. A tím bude nepochybně Lot-Ionan. Potřebujete maguse, abyste s jeho pomocí dokázali zadržet to, co se na vás chystá v Černé soutěsce."

Frandibar zkřížil ruce na hrudi. „Ale co když kordrion Dlouhého porazí? Podle tvých slov bychom pak byli úplně bezmocní."

„Kordrion ho nemůže porazit. Proti magii se nedokáže téměř nijak bránit. Síly mu budou stačit na to, aby pozabíjel magusovy fámuly, ale proti Lot-Ionanovi samotnému nemůže uspět." Tungdil přejel prstem přes Rudé hory. „Potom ukradnete Lohasbrandovi nejkrásnější věci z jeho pokladu a zanesete je k alfům. Drak vyšle své lidské přisluhovače a skřety do Dsôn Balsuru, a protože těm se nepodaří vypořádat se s černookými bez jeho pomoci, bude se tam muset sám vydat." Rozhlédl se kolem sebe. „Národ kováře bude muset zase jen vyčkávat a pak zaútočí na oslabeného vítěze. To by se vám mělo podařit. A tak se Skrytá země zbaví starostí."

„On úplně zešílel," bylo slyšet hlas jednoho z vyslanců klanů. „Co by to musela být za výprava, aby zvládla takové obrovské úkoly?"

„To už tu nemáte žádné nové hrdiny? Hledali jste jenom nějakou levnou výmluvu, abyste nemuseli nic dělat, a jenom jste čekali, až se vrátím?" Tungdil se otočil jako na obrtlíku. „Jen tady v této místnosti vidím několik

statných paží a bdělých očí. Vezměte s sebou Balyndara. On se na takový úkol hodí," zvolal a pak ukázal na Pruďase. „Nezapomeňte na mého přítele. On a jeho vraní zobák dobře vědí, jak prorazit zbroje nepřátel a rozpoltit jim lebky. Vyhledejte si ještě jednoho výborného střelce z kuše a přidejte k nim pár odvážných bojovníků. Jestli je najdete, pomodlete se ke svému bohu a vyšlete je na cestu."

„Ty s nimi nepůjdeš?" Král Čtvrtých vypadal, jako by se při této představě zhrozil.

„Ne." Tungdil ztěžka dosedl do křesla. „Po více než dvou stech cyklech plných bojů, válek a bitev mám všeho dost. Najdu si nějaké malé hezké místečko ve Skryté zemi a budu v klidu s radostí přihlížet, jak v zemi vyhladíte veškeré zlo. Mně stačí, když budu vědět, že jsem vám k tomu vložil do ruky příhodný plán."

Balyndar potlačil zlost, ale bylo vidět, že ho Tungdilova slova bezmezně zklamala. „Tak to tedy je onen velký, nedostižný hrdina. Vypadá jako Tionův válečník, má plno řečí, kterými se ohání, vyžaduje po nás nemožné a sám se pak v klidu někde usadí a bude se dívat, jak naše úsilí ztroskotá." Neradostně se zasmál. „Vítej, Tungdile Zlatoruký."

Pruďas slyšel, že se náčelníci klanů pohroužili do tichých rozhovorů mezi sebou a přestali věnovat pozornost tomu, co se odehrává u šestibokého stolu. Bez ustání přemýšlel nad plánem, který jeho přítel právě přednesl. *Tohle rokování nesmí skončit sporem a roztržkou!* Zhluboka se nadechl a pronesl hlasitým hlasem: „Učenej má pravdu!"

Rázem se v hale rozhostil naprostý klid. Všichni se na něho zahleděli.

„Má pravdu," opakoval neohroženě a položil ruku na mapu Skryté země. „Nemáme žádný početný armády, s nimiž bysme mohli vyrazit na pochod. Většina našich pevností je zničená a v těch, který se ještě hrdě tyčí do výše, čekáme na smrt. Buď ji přinese šíp nějakýho alfa, nebo útok kordriona, horečka nebo dračí plameny." Povstal. „Zbývá nám jenom lest, ta, kterou nám Tungdil doporučil." Položil ruku na vraní zobák. „Já vyrazím. Abysem zachránil náš národ. Osud trpaslíků si budou vždycky určovat jenom trpaslíci sami."

Frandibar na něho zkoumavě pohlédl, potom obrátil zrak k Tungdilovi. „Na tom, co jsme právě slyšeli, je zajisté mnoho pravdy," pronesl uvážlivě. „A nepochybně se nemine účinkem, jestliže budeme moci říct, že na čele této skupiny odvážlivců vyrazí Boïndil Dvojčepel, ale my potřebujeme především toho, kdo je nejznámější ze všech." Stočil oči k Tungdilovi. „Zapřísahám tě: doprovázej ho. Odpočiň si teprve tehdy, až se do Skryté země vrátí klid a mír."

Balyndar mrštil po Tungdilovi pohledem plným opovržení. „Jinak bychom byli svědky toho nejnesmyslnějšího návratu nějakého hrdiny, jaký Skrytá země kdy zaznamenala.“

Jednooký trpaslík vyloudil na tváří zapšklý úsměv. „Ani hrozby, ani zapřísahání nemůžou změnit moje rozhodnutí. Na to jsem už toho zažil příliš moc. A přežil.“

Boïndilovi projela hlavou jistá myšlenka. Zpočátku se mu zdála natolik scestná a nehorázná, že pak naopak začala dávat smysl. Jeho přítele nebylo možné nalákat příslibem pokladů ani apelováním na nesobeckost. Na druhé straně Černé soutěsky si užil slávy a úcty víc než dost. *Jedna věc mu však ve sbírce titulů a vyznamenání stále chybí…* „Učenej, a co kdybys vyrazil jako velkokrál?“ vyslovil, co se mu honilo hlavou.

Okamžitě nastal hluk, protože náčelníci klanů začali mluvit jeden přes druhého.

„Klid!“ vyžádal si Frandibar a zvedl paže. „Uklidněte se a nechte Boïndila domluvit do konce.“

Pruďas se nenechal zmást a dále rozvíjel svou myšlenku. „Nenavrhuju to jen tak bezdůvodně. Uvažte přece: kdyby stál na čele všech trpasličích kmenů někdo z kmene Třetích, budeme mít navíc možnost, jak začít s Třetíma vyjednávat. Jenom si představte, kdyby se nám podařilo… kdyby se Tungdilovi podařilo přesvědčit je, aby se nezapojovali do boje, až potáhneme proti alfům, a jenom vyčkávali, co se stane. Nebo kdyby se k nám dokonce rovnou připojili!“

Neozval se žádný rozhněvaný řev. Trpaslice a trpaslíci tiše rokovali mezi sebou, máchali rukama, kývali nebo potřásali hlavou.

Pruďas pohlédl na Tungdila, který se zase zadíval na něho. Úsměv na Tungdilových rtech se změnil a najednou se do něho vloudila směsice pobavení, nevíry a příjemného překvapení.

Balyndar přemítal, pravá ruka spočívala na rukojeti řemdihu. „Asi bych musel pro tento návrh hlasovat, třebaže Tungdil u mě jinak rozhodně není na prvním místě,“ pozvedl hlas a obrátil se ke shromáždění. „Návrh Boïndila Dvojčepele prostě nemůžeme jen tak smést ze stolu. My tady jsme schopní zvolit Tungdila Zlatorukého velkokrálem. Generace, které přijdou po nás, nechť rozhodnou, jestli jsme v nouzi jednali správně. Nesmíme také opomenout možnost, že když se Tungdil objeví před Lot-Ionanem, svým někdejším pěstounem, může to naši pozici výrazně ovlivnit.“ Balyndar se podíval na Tungdila. „Přestože z toho nemám příliš dobrý pocit. To říkám naprosto otevřeně.“

„Považuj to za další důvod, proč by ses měl toho podniku osobně zúčastnit,“ poznamenal Pruďas a nemohl se zbavit nepříjemného pocitu,

který v něm hlodal stále usilovněji. Pokaždé, když pohlédl k usmívajícímu se Tungdilovi, tento pocit jen zesílil. *Vraccasi, pomáhej nám.*

Frandibar se na chvíli odmlčel a pak se zvedl ze svého místa. „Je před námi rozhodnutí, jaké ještě v takové podobě nikdy na nikoho nečekalo. A to v celých dějinách našeho národa. Až do dnešního oběhu. Pokládám za důležité, abych se zeptal každého vůdce klanu, jednoho po druhém, co si o tom myslí a jak zní jejich hlas.“ Ukázal na prvního trpaslíka z kmene Pátých a dostalo se mu od něj souhlasu.

Trvalo velice dlouho, než se každý účastník shromáždění vyjádřil a byl vyslyšen.

Výsledek, kterého se Frandibar dočkal, však byl jednoznačný souhlas. Oči všech přítomných trpaslíků se obrátily k Tungdilovi, když Frandibar otevřel ústa a oslovil ho.

* * *

Pruďas vešel do Tungdilova pokojíku, v němž hořela pouze jedna jediná osamocená svíce. Nad žhnoucím popelem v krbu plápolaly drobounké plamínky a sporé světlo halilo místnost do tmavě rudého polostínu.

Jeho přítel seděl zešikma před ohništěm, byl natočen zády ke dveřím. Ačkoliv křeslo bylo značně velké, na šířku se do něho akorát tak vešel. V pravé ruce držel rukojeť Krvežíznivce, špička zbraně spočívala na podlaze. Zlatá klapka přes oko se leskla, jako by byla zalitá krví, intarsie v tioniové zbroji žhnuly, jako by je rozehřály plameny v ohništi a umožnily jim nastřádat dostatečnou zásobu jejich žáru.

Pruďas si nemohl nevšimnout, že talíř s jídlem zůstal nedotčený, naproti tomu karafa s pivem ležela na stole prázdná a převrácená. „Zdá se, že tě výsledek tý volby vůbec nepotěšil, učenej,“ konstatoval Boïndil.

Tungdil neodpověděl.

„Učenej?“ Obešel křeslo, aby se mu mohl podívat do obličeje, a zděsil se.

Jediné zbylé hnědé oko změnilo barvu, zdálo se, že ho celé zachvátil nějaký zelený vír. Hned nato vytryskly odněkud z hlubin tmavě žluté tečky a zapudily vír pryč. Naproti tomu černé zorničky vypadaly jako skleněné a mrtvé.

Pruďas se předklonil. „Co se to tu děje…“

Tungdilův pohled se najednou zaostřil a oko rázem zhnědlo. „Promiň, usnul jsem,“ řekl na pozdrav a přejel si rukou po obličeji, jako by se chtěl ujistit, že všechno zůstalo na svém místě. „Co pro tebe můžu udělat?“

Boïndil zase stáhl hlavu, překonal překvapení a úděs. „Chtěl jsem se jenom zeptat, jak se ti vede. Jestli seš s výsledkem volby spokojenej.“ Posadil se na židli naproti Tungdilovi.

„Je to skutečně ten pravý důvod, proč jsi sem přišel?“ Tungdil ztěžka dýchal. „Nebo ses chtěl podívat, co dělám, když si myslím, že mě nikdo nepozoruje?“

„Copak tě může někdo někdy překvapit? V týhle zbroji?“ pokusil se Pruďas obrátit jeho otázku v žert a křivě se pousmál.

Tungdil pohlédl na dávného přítele a Pruďas se zaradoval, když na jeho tváři spatřil starý známý výraz. V této chvíli neměl nejmenší pochybnosti, byl si jistý, že před ním skutečně sedí opravdový učený. „Ještě jsem se tě vůbec nezeptal, co si o mým návrhu myslíš.“

„Není na to příliš pozdě? Rozhodnutí už mezitím padlo.“

„Jo, možná jsem tě měl zasvětit trošku dřív,“ přiznal Boïndil.

„Ale na druhé straně ty ses za mě ohromně přimlouval.“

Pruďas se vesele zasmál. „Přece tě nemůžu nechat bojovat samotnýho proti všem těm tvrdohlavcům. Co bysem to byl za přítele a spolubojovníka?“ Přejel si rukou po čele a přitiskl prsty k sobě. „Jasně, je to nebezpečný, určitě to několik našinců bude stát život. V tomhle ohledu si nic nenamlouvám. Ale mohli bysme to zvládnout, protože nikdo z našich nepřátel se žádnou takovou lstí nepočítá. Porazíme je jejich vlastníma zbraněma.“ Zabručel. „No dobrá, teda aspoň ty černoočka.“

„Nepociťuješ ani kapku nejistoty?“

Pruďas se zaposlouchal do hlasu svého nitra. „V tom tvým plánu je celá řada nevypočitatelnejch okolností, který nemůžeme ovlivnit: jestli alfové vyříděj draka dřív, než nám bude milý, jestli kordrionovi nebude záležet na mladejch tak, jak si myslíš, možná bude Lot-Ionanovi stačit, aby lusknul prstem, a bestie se promění v kámen.“ Zkřížil ruce na široké hrudi. „Ale já si to nemyslím.“

„Může za to skutečnost, že jsi úplně zoufalý, nebo to, že jsem ten návrh přednesl já?“

„Jsem pro ten plán, protože je dobrej, i když šíleně odvážnej, učenej,“ odpověděl Pruďas přemýšlivě. „Já jsem toho s tebou zažil hrozně moc a tolik nemožnejch věcí se stalo skutkem, že o tom tvým plánu vůbec nepochybuju.“

Tungdil mlčky přikývl a natáhl ruku k prázdné karafě. S lítostí ji smetl ze stolu. „Myslíš si, že mi bude titul velkokrále slušet?“

To byla otázka, které by se Pruďas nesmírně rád vyhnul. „Byl to můj návrh. Kdybysem o tom nebyl přesvědčenej, tak bysem ho nikdy nepřednesl,“ pokusil se o vyhýbavou odpověď.

„Ty *si myslíš,* že to byl tvůj návrh. Ale co když tě moje runy očarovaly a přiměly tě k němu?“ nadhodil Tungdil unaveně. „Co když jsem ti tu myšlenku nasadil do hlavy já sám? Abych konečně získal titul, po němž jsem v dávných cyklech toužil, ačkoliv jsem dobře věděl, že bych ho za normálních okolností nemohl nikdy získat? Že bych ho *nesměl* získat.“ Víčko se zachvělo, oko se zatoulalo směrem vzhůru. Pomalu usínal.

„To si nemyslím, učenej,“ pronesl Pruďas tiše a zvedl se. „Když já sám nechci, tak se mi žádná cizí myšlenka nedokáže vloudit do hlavy a ovládnout mě.“ Rozhlédl se po místnosti a našel vlněnou deku, kterou přehodil přes Tungdila.

Pruďas sevřel rty, až se proměnily na malou úzkou čárku. „Bude z tebe ten nejlepší velkokrál, jakýho kmeny kdy měly,“ zašeptal a stáhl se ke dveřím. „Zrozenej z nouze a slavnější než všichni ostatní před ním. Možná budeš vládce, kterej konečně vnese mír mezi všecky děti kováře. Právej mír, a nejenom nějaký příměří.“

Bojovník odkráčel ke dveřím a usmál se na dřímajícího přítele, potom vyšel ze skromného příbytku, který byl sotva hodný čerstvě korunovaného velkokrále.

X

Skrytá země,
protektorát Gauragar,
11 mil na východ od vchodu do
Šedých hor,
6491./6492. sluneční cyklus, zima

Pruďas se znovu a znovu díval k řetězcům pahorků, táhnoucím se na sever od nich. Byly to první výběžky Šedých hor, tyčících se jako tmavá stuha na obzoru a slibujících cestovatelům bezpečí.

„Byl bysem rád, kdybysme tam už byli," zabručel si do šedinami prokvetlého vousu.

Tungdil jel vedle něho, stejně jako předtím dával i teď přednost befúnovi. Tím vysoko vyčníval nad všemi ostatními členy jejich skupiny, vedle

Pruďase ho nyní doprovázeli i vyslanci Pátých na čele s Balyndarem. Frandibar jim přenechal pět svých nejlepších bojovníků, mezi nimi i jednoho střelce s kuší. „Zatím jsem ani na okamžik neměl pocit, že by nám hrozilo nebezpečí.“

„To mě právě zaráží,“ prohodil Balyndar hlasitě, aby ho oba trpaslíci slyšeli, a rozhlížel se po zasněžené pláni. „Na cestě do Hnědých hor jsme jen se štěstím unikli patrole vévody Amtrina. Ten slouží alfům.“

„*Unikli!* Jen si to poslechněte,“ vzpěnil Pruďas. „Já tomu nevěřím! Dříve bysme na ně uspořádali štvanici místo toho, abysme před nima utíkali nebo se schovávali.“

Balyndar vztáhl jeho slova na sebe a Páté. „To, co říkáš, ti nemůžu mít za zlé, Dvojčepeli. Protože nevíš, že patroly vždycky doprovázejí dva alfové a s jejich dlouhými luky si neumíme poradit.“

„To sám dobře vím,“ zabručel Pruďas. „Mýho bratra ty černý šípy málem zabily.“

Tungdil se v befúnově sedle napřímil. „Budeme mít příležitost dokázat opak,“ pronesl polohlasně a ukázal Krvežíznivcem k jihovýchodu. „Už nás delší dobu sledují. Jestli dobře vidím, je tam asi dvacítka jezdců. Drží se za námi a přitom nás mohli na koních už dávno dohonit.“

„Vyčkávají, co uděláme. Chtějí zjistit, kam jedem.“ Balyndar pozdržel poníka a zařadil se mezi Tungdila a Pruďase. „To je víc než neobvyklé. Jiní na nás vždycky hned uspořádali štvanici.“

„Asi mají strach,“ zasmál se Boïndil dunivě. „Sotva někde narazí na více než čtyřicítku trpaslíků, začnou se potit, i když mrzne, až praští.“

„Myslím si,“ navázal na něho Tungdil, „že tentokrát u sebe nemají alfy. Nevidím žádného ohnivého býka ani upíra noci. A právě na sněhu bychom ta zvířata museli dobře vidět i z dálky.“

„Nebo to znamená, že nás alfové obcházejí a chtějí si na nás počíhat zepředu. Ze zálohy,“ nadhodil Balyndar vyplašeně. Okamžitě Pátým nařídil, aby sundali štíty ze zad a drželi je připravené.

Pruďas odhadoval vzdálenost k oddílu nepřátel na dobré dvě míle, ne-li dokonce ještě víc. Byl pro něj hotový zázrak, že Tungdil dokázal na takovou dálku poznat, že se jedná o jezdce na koních. *Možná když o jedno oko přišel, tak se mu to druhý zostřilo, aby vyrovnalo ztrátu. Jak jinak by se to dalo vysvětlit?*

Befún varovně zafrkal a natočil hlavu doprava, kde ze sněhu čnělo několik černošedých skalisek, vysokých až sedm kroků.

„Kryjte se!“ nařídil Tungdil a seskočil ze sedla. Pruďas neváhal a napodobil příklad svého přítele, dokonce i Balyndar okamžitě poslechl.

Černý šíp s dlouhým dříkem, určený veliteli jejich družiny, prosvištěl vzduchem, škrábl Balyndara na pravém uchu a zabořil se do sněhu, v bělostné přikrývce z něho nebylo vidět ani pírko.

Hned poté se ozval přidušený výkřik a jedna trpaslice se zřítila z poníka a dopadla zády na zem. Pruďas postřehl, že jí střela pronikla štítem i helmou a vnikla do pravého spánku.

Všichni trpaslíci rázem pochopili, že se lukostřelci musejí skrývat za skalisky napravo od nich. Rychle se vrhli z poníků k zemi, využili těla zvířat a skryli se za nimi před smrtonosnými šípy. Přesto nikdo nepropadl bezhlavé panice a nezačal ječet, čemuž by se u lidí nikdo nemohl divit.

Znovu zaslechli zasyčení a další tři trpaslíci přišli o život. Zásahy přímo do srdce nebo do hlavy neposkytly nešťastníkům nejmenší naději. To nemohli přežít.

„Zatracený černoočka," vztekal se Pruďas a plazil se sněhem k Tungdilovi. „Nacpu jim ty jejich luky do prdele a pak tam k nim vrazím navíc i šípy, pěkně jeden po druhým! A k tomu ještě naštorc!"

„Uvelebili se na skále, na té, co je odsud druhá nejbližší," oznamoval jeho přítel klidně. Seděl befúnovi mezi nohama a obhlížel odtamtud krajinu. „Vidíš je? Mají na sobě pláště a v tom sněhu jsou skoro neviditelní."

Pruďase stálo nemalou námahu, aby alfy ve sněhu vůbec rozeznal. Jenom nepatrně povystrčili hlavy z úkrytu, tak, aby mohli vystřelit šípy přes okraj skaliska, a hned se zase přikrčili. Boïndila opět udivil Tungdilův dokonalý zrak. „Než se k těm skaliskům dostanem, musíme zvládnout nejmíň čtyřicet kroků," odhadoval. „Budou mít dost času na to, aby nás prošpikovali nejmíň čtyřiceti šípama." Podíval se na Balyndara. „Nějaký návrhy?"

Jeden z poníků zaržál a padl k zemi, okem mu prolétl šíp a během okamžiku mu přinesl smrt. Alfové změnili postup a přešli k jiné taktice. Snažili se připravit trpaslíky o úkryt. Pobíjeli jednoho poníka za druhým a ti padali k zemi, přitom divoce kopali kolem sebe a v posledním tažení zranili kopyty leckterého jezdce.

Pruďas zaryl ruku do sněhu, trochu ho nabral a stiskl, až ztuhl na led. „Tři štíty na sebe, jeden přes druhej, a pak čelním útokem hrr na ty černooký. Co říkáš, učenej? Tak bysme se mohli dostat až k nim."

„Patrola se rozjela tryskem rovnou k nám!" zakřičel někdo ze skupiny trpaslíků. „Utočí!"

„Teď půjde do tuhýho," zahučel Pruďas.

V tom k nim od skalisek dolehl hlasitý výkřik.

Pruďas rychle otočil hlavu dopředu a viděl, jak se jeden z alfů v úkrytu zapotácel. Zavrávoral, přepadl přes okraj skaliska a po hlavě spadl z plošiny, kde na ně číhal. Šípy a luk slétly za ním dolů.

„Co *to* bylo? Že by mu praskla tětiva a zabila ho?“ Pruďas si všimnul, že se sníh na úpatí skaliska zbarvil do ruda.

„Ty jsi neslyšel výstřel z kuše?“ opáčil Tungdil spokojeně.

Znovu se ozvalo hlasité kliknutí a druhý alf se zhroutil do sněhu.

„Hola hej! Zdá se, že nám Frandibar dal opravdu dobrýho střelce z kuše.“ Boïndil se zasmál a vyskočil, zvedl vraní zobák nad hlavu a nařídil trpaslíkům a trpaslicím, aby vytvořili hráz proti jezdcům, kteří se na ně řítili. „A hned je mi líp.“ Rozhlížel se ve vřavě a hemžení po trpaslíkovi z kmene Čtvrtých, který je zachránil před dalšími ztrátami.

Střelec se tiskl k tělu jednoho mrtvého poníka a v naprostém klidu dobíjel kuši, zatímco patrola se k nim rychle blížila. Dunění kopyt nabíralo na síle a oddíl trpaslíků se připravoval na nadcházející srážku.

Střelec se samostřílem byl opět připraven a položil kladku, kterou natahoval tětivu, na sedlo mrtvého poníka, převalil se na břicho a vzal si na mušku velitele přijíždějící jízdní hlídky. Jezdci od nich nebyli příliš daleko, a tak se daly odznaky jeho hodnosti snadno rozeznat.

Opět zabzučela šipka a muž, zasažený přímo do prsou, se v sedle prohnul dozadu, potom mu nohy vyklouzly ze třmenů a jezdec spadl na zem. Další vojáci, kteří jeli za ním, se mu nestačili vyhnout a velitel zmizel pod kopyty a třpytícím se oblakem rozvířeného sněhu.

„Útok!“ zaryčel Pruďas, naplněný radostným očekáváním, a vyřítil se na nepřítele, nad hlavou máchal vraním zobákem. Vztek, který si chtěl vybít na alfech, si hledal nějaký jiný ventil. Oddíl trpaslíků se mu hnal v patách, nikdo se neohlížel na sebe a vlastní bezpečí, prostě se řítili vpřed.

Vojenská patrola se rozprchla, jezdci se rozjeli doleva i doprava, připomínali široce rozevřený vějíř. Byly slyšet zdivočelé výkřiky, útok jízdního oddílu ztroskotal na celé čáře. V řevu trpaslíků přeslechli tři jezdci povely svého velitele, nezastavili a pokračovali v útoku, zatímco zbytek oddílu zůstal pozadu, širokým obloukem se obrátil a dal se na ústup.

„Hej! Jen pojďte sem a nechejte se prošpikovat vraním zobákem!“ Pruďas se přikrčil, aby se vyhnul hrotu nepřítelova oštěpu, a praštil nejbližšího jezdce tupou stranou vraního zobáku do prsou. Rána smetla muže ze sedla, prsní pancíř se promáčkl a objevila se v něm prasklina, kterou prosakovala krev.

Pruďas využil setrvačnosti, která znásobila jeho síly, přetočil se ramenem napřed na druhou stranu a dlouhým hrotem své zbraně probodl lýtko dalšímu jezdci, který se k němu blížil.

„Mám tě!“ Okamžitě se nohama zapřel do sněhu a pevně sevřel rukojeť. „A teď pěkně mazej na zem, Dlouhej!“

Zaseknutá zbraň nejdříve vlekla trpaslíka několik kroků sněhem, potom se mu podařilo zapřít se podpatky o kámen. Jezdcova noha se s trhnutím

vymkla z kloubu, bylo zřetelně slyšet, jak mu v koleně prasklo. Potom ho Pruďas stáhl ze sedla, muž se převalil přes hřbet svého koně, dopadl na zem a břichem se zabořil do sněhu. Rána mu nepochybně působila krutou bolest, voják bezmocně ryčel a převaloval se na zemi.

Třetího jezdce srazil Balyndar řemdihem. Koule osázené železnými trny ho zasáhly do hrudi a do krku, muž zachrčel a spadl do sněhu.

Boïndil postával nad mužem, kterého zajal. V jedné ruce držel vraní zobák a pravou nohou mu tiskl tělo k zemi. „Jak dlouho jste nás už sledovali? Co bylo vaším úkolem?“ obořil se na něj. „Jestli nám řekneš pravdu, budeš dál žít.“

„Sledovali jsme vaše stopy,“ zaúpěl muž. Hlas se mu zkroutil utrpením, bolest mu zkřivila tvář. „Už dva oběhy. Alfové vás chtěli vlákat do léčky, abychom mohli vyslechnout ty, co přežijí, a zjistit, co jste měli v plánu. Měli jsme na vás zaútočit teprve ve chvíli, kdy po vás začnou střílet z luků.“

K Pruďasovi se po chvíli připojil i Balyndar. „Vyslali jste cestou nějakého posla, který měl o nás předat hlášení?“ Spustil řemdih a zakrvácené koule se vojákovi komíhaly přímo před obličejem.

„Ne,“ zasténal zraněný. „My jsme jediní, kdo o vás vědí.“

Sněhem se k nim brodil Tungdil, zrakem však stále sledoval krajinu na obzoru, kam cválala patrola. „To teď není důležité,“ prohodil zachmuřeně. „Vojáci se vrátí do nejbližší posádky a podají zprávu. Do té doby musíme být v Šedých horách. Alfové si určitě domyslí, že když někam jede tolik trpaslíků najednou, musí za tím vězet něco důležitého, a že taková výprava pro ně nevěští nic dobrého.“

„Ach jo, bývaly časy, kdy jsme mohli tunelama přejet z jedněch hor do druhejch a byli jsme tam jako blesk,“ zalitoval Pruďas.

„Většina tunelů je dnes pod vodou, to jsem už říkal,“ podotkl Balyndar. „Domníváme se, že se do nich vylila weyurnská jezera. Asi za to nemůže jenom ten průlom, který do Země za horami prorazil kordrion.“

Tungdil nařídil trpaslíkům, aby nasedli na poníky, a přiložil vojákovi hrot Krvežíznivce k týlu. „Ještě něco, co bychom měli vědět?“

„Ne, ne,“ zaječel muž vyděšeně. „Řekl jsem vám všechno.“

„Potom už pro nás nejsi ničím užitečný.“ Tungdilova ruka se mihla vpřed, čepel projela kůží, svaly a šlachami a prosekla páteř, až to křuplo. „Pojďme se podívat na ty černooké,“ prohodil trpaslík nevzrušeně k Balyndarovi a Pruďasovi.

„Já jsem mu slíbil, že ho necháme žít, učenej,“ vyhrkl Boïndil.

„Pokud bude mluvit pravdu. To byla tvoje slova,“ dodal Tungdil okamžitě a popošel k befúnovi, nasedl do sedla a nasměroval zvíře ke skaliskům, před nimiž leželi v nepřirozené poloze oba alfové. „Jak jsi chtěl zjistit, jestli ti zalhal, nebo ne?“

Balyndar se zahleděl za černě oděným trpaslíkem, potom na mrtvolu, které z týla tryskala krev. „Kvůli tomu Dlouhému mě určitě nebude trápit svědomí," pronesl zamyšleně. „Ale pro to, co Zlatoruký udělal, nemám moc pochopení. Klidně jsme ho tu mohli nechat ležet. Zima by ho odsoudila." Odvrátil se a přešel ke svému poníkovi.

Pruďas vykroutil hrot vraního zobáku z vojákovy nohy, očistil zbraň o mužův kabát a pomalu se odšoural k hromadám kamení. *Starej Tungdil by něco takovýho nikdy neudělal.* „Ale ano, udělal," oponoval sám sobě bručivě. „Museli bysme to udělat. Nebylo to hezký, ale správný."

„Co jsi říkal, generále?" Trpaslík s kuší, kolem kterého Pruďas právě kráčel, se k němu otočil. „Neslyšel jsem pořádně, co říkáš."

Pruďas se zastavil a pohlédl na Čtvrtého. Trpaslík měl na sobě pod rozepnutým kabátem lehkou zbroj, téměř samou kůži a jen tu a tam kovové kroužky. Díky tomu nebyla zbroj příliš těžká a umožňovala mu větší pohyblivost. Jenom přes hruď se mu táhl široký pás železa, chránící srdce a plíce. Zpod helmy vykukovaly dlouhé hnědé vlasy a spadaly mu až k ramenům, vousy, vyznačující se stejnou barvou, nosil spletené podél dolní čelisti a přímo pod bradou měl trpaslík několik pramínků protkaných stříbrným drátem, aby mu neodstávaly. Vypadal trochu jako hejsek.

U boku mu visel toulec se šipkami a držák, určený k zaháknutí a natažení nabíjecího mechanismu lehké kuše. Hrubá tětiva těžkého samostřílu, určeného ke střelbě do dálky, který trpaslík právě nabíjel, se však musela natahovat pomocí ručního navijáku. Zato se tato zbraň vyznačovala nesmírnou průrazností, jak na vlastní kůži pocítili alfové i velitel vojenské patroly.

Boïndil se zadíval na pažbu samostřílu. „Ve skutečnosti," poznamenal, „jsem kuše a luky nikdy neměl rád. Berou bitvě ten právej půvab. Ale dneska jsem Vraccasovi vděčnej, že dopustil, aby někdo jako ty tu s náma byl." Podal trpaslíkovi ruku. „Jak se jmenuješ?"

„Goïmslîn Rychlá ruka z klanu Hledačů safírů z kmene Goïmdila Čtvrtého. Ale všichni mi říkají Slîn," představil se trpaslík a připevnil kuši k sedlu svého poníka, aby Pruďasovi mohl stisknout podanou ruku. „Vím, že všechny děti kováře si čepele váží více než šipky. Ale když někdo jako já nedokáže s čepelí tak obratně zacházet, zbývá jenom tohle řešení." Ukázal na skalnatý útvar. „Ty si teď určitě půjdeš prohlédnout ty dva alfy. Chtěl jsem je oba zasáhnout do srdce. Jestli jsem netrefil, dlužím ti dva zlaťáky."

„Tak přesně?"

Slîn přikývl. „Vždycky mířím na srdce. Jak u žen, tak u ostatních obětí." Zamrkal a Pruďas se musel dát do smíchu.

„Důkladně si je prohlídnu." Rychle odkráčel pryč, aby se připojil k ostatním, kteří mezitím dorazili ke skalám.

Bylo víc než jasné, že se Slîn může na své oko dokonale spolehnout. Oba alfové leželi ve sněhu s probodnutým srdcem. Vyztužené šipky prorazily zbroje a Pruďas se přistihl při úvahách, jestli by i Tungdilova zbroj dokázala proti Slînovu umění obstát.

„Upíry noci nechali přivázané na druhé straně skal," oznámil mu Tungdil na uvítanou.

Pruďas láskyplně pohladil vraní zobák. „Budou svý pány následovat i po smrti." Podíval se na oba lukostřelce a nařídil, aby je prohledali. Balyndar a další dva trpaslíci se dali do práce.

Pod šedobílými plášti se skrývaly lamelové zbroje alfů, nepoužité meče spočívaly v pochvách. Alfové nedostali příležitost, aby je mohli proti trpaslíkům použít. O zásoby jídla nejevili trpaslíci zájem, zato je upoutala dýka, kterou měl jeden z nepřátel u opasku.

Nejdříve vzbudila Balyndarovu pozornost. „U Vraccase!" vykřikl rozhořčeně a vytasil dýku z pouzdra. „To je práce nějakého kováře z národa trpaslíků!" Otáčel čepelí ze strany na stranu, nechal na ni dopadat sluneční paprsky, zkoumavě po ní přejížděl palcem. „O tom není pochyb! Tuhle dýku určitě zhotovil trpaslík." Předklonil se a pozorněji si obhlížel i alfovu zbroj. „Já tomu nemůžu uvěřit!" vylétlo mu z úst. „Třetí se s černookýma spřáhli víc, než bych čekal i v těch nejhorších představách."

Pruďas se podíval na Tungdila a vzpomněl si na setkání s nepřítelem ostatních trpasličích kmenů v Zemi za horami. „Oni pro ně udělali i ty zbroje?"

Balyndar k němu vzhlédl. „Tím jsem si naprosto jistý."

„Tím je všecko jasný. Až porazíme alfy, nemůžou od nás Třetí čekat žádný slitování," zahulákal Boïndil. „Pro to, že ostatní kmeny takhle zradili, nemají jedinou omluvu. Oni jim prozradili naše tajemství, jak vyrábíme v kovárnách zbraně!"

„A přesto je jeden Třetí velkokrálem." Tungdil nevypadal, že by ho tato novinka nějak rozrušila. Botou strčil do alfa, ležícího před ním. „K čemu jim byla tahle trpasličí zbroj? Dokud máme lepší šipky, můžou jim Třetí klidně vyrábět další a další zbroje."

Balyndar znovu otáčel dýkou sem a tam, pak po ní přejel prsty. „Tady něco nesedí." Chystal se, že oba alfy svleče.

Tungdil ho zavolal zpět. „Co to děláš?"

„Chtěl bych vzít jejich zbroje k nám. Abychom je tam mohli důkladněji prozkoumat. Myslím, že…"

„Na to nemáme čas." Jednooký pokynem ruky přivolal ostatní trpaslíky. „Běž na druhou stranu a pomož Pruďasovi vyřídit upíry noci. Pak hned vyrazíme dál. Patrola zanedlouho dojede do jedné z posádek toho jejich hraběte a podá hlášení." Balyndar chtěl něco namítnout, ale Tungdil zvedl

ruku. „*Nařizuju* ti to.“ Vyzývavě upřel zrak na Pátého, který se zvedl, neznatelně potřásl hlavou a vydal se k upírům noci. Přitom rychle popadl řemdih.

Pruďasovi neuniklo, že Balyndar potají zastrčil dýku za opasek tak, aby si toho jeho přítel nevšiml. „Tak já teda jdu,“ prohodil vesele a zamířil za Balyndarem.

Když za sebou zaslechl podivné skřípění, otočil se: Tungdil uštědřoval alfům další a další rány, bodal je mečem do hrudi.

„Co to tam vyvádíš, učenej?“ zvolal udiveně.

„Chci si být jistý, že nepřežijí,“ odvětil Tungdil a otřel Krvežíznivce ve sněhu. Potom nasedl na befúna. „Pospěšte si. Chtěl bych brzy dojet do Šedých hor.“ Popohnal zvíře vpřed a zařadil se na čelo družiny.

„On hlavně zničil tu runu,“ podotkl Balyndar za Pruďasovými zády. „Ty jsi ji taky viděl, Dvojčepeli, že ano?“

„Runu?“ Přistoupil k Pátému, jehož řemdih byl zalitý rudou krví. Upíři noci už nebyli naživu. „Nerozumím ti.“

„Nerozumíš?“ Balyndar načrtl červení, odkapávající ze zbraně do sněhu, jakýsi symbol. „Tohleto jsem myslel. Podívej se na levou stranu hrudi svého přítele, Dvojčepeli, a objevíš tam tu runu taky.“ Nechal Pruďase stát a odešel ke svému poníkovi.

Skrytá země,
trpasličí říše Pátých, Šedé hory,
6491./6492. sluneční cyklus, konec zimy

Místo, kudy se vjíždělo do říše Pátých, doznalo značných změn. Před samotnou bránou se zvedala kamenná stavba, vypínající se do výšky dvaceti kroků, do jejíchž zdí byly zapuštěné nesčetné střílny a uzounká okénka. Vchod představovala poměrně úzká brána, befún se do ní sotva vešel.

Pruďas tušil, k čemu jsou ta úzká okýnka určená. *Když se něma lije horká smůla a splašky, dá se něma spláchnout celý vojsko.*

Brána se před nimi otevřela. Čekal tam na ně osamocený posel a strážní četa u brány, aby příchozí jménem královny přivítali a doprovodili je k ní.

Když vjeli dovnitř, nezazněl žádný jásot, nezaduněly fanfáry, které by svým zvukem ohlásily jejich příjezd do Šedých hor, nikde nebyly nazdobené zdi, vlajky. Nikde žádní trpaslíci a trpaslice, kteří by je vítali.

Pruďas se strašně rozhněval, i když to nedal najevo jediným slůvkem.

Věděl, že Balyndar předem vyslal jednoho bojovníka, aby ohlásil jejich příchod, a přesto bylo přivítání více než chladné. O Tungdilově zjevu a chování si mohl každý myslet, co chtěl, ale nyní mu patřil titul velkokrále. Respekt před tímto úřadem vyžadoval, aby trpaslíci projevili průvodu pod jeho vedením více úcty, navíc když vbrzku bude muset vykonat další hrdinské činy.

„Přijíždíme do říše Pátých jako nepříliš vítaní handlíři," poznamenal Slîn, který jel s poníkem vedle Tungdila. Nijak se netajil nespokojeností a zřejmě chtěl, aby jak Balyndar, tak i čekající posel zaslechli jeho slova. „Copak královna zapomněla, koho tu vítá?"

„Nezapomněla," odpověděl její syn jedoucí před nimi. „Na rozdíl od Čtvrtých mají naši trpaslíci a trpaslice před sebou těžký úkol, bojují jak s kordrionem, tak s horečkami. Obojí nás oslabuje a má za následek, že máme na práci důležitější věci než se poslušně postavit do řady a jásat nad příchodem hrdiny minulých cyklů," poslední slova záměrně zdůraznil s nádechem lehkého opovržení. „Jídla a pití se vám brzy dostane, a pokud máte chuť zpívat a tančit, dejte mi vědět. Ale bude těžké přimět truchlící, aby se z nich najednou stali veselí, rozjaření hostitelé."

„Nebuď taková netýkavka, Balyndare." Slîn vycenil zuby. „Už nebudu dále zdůrazňovat, že takové přijetí je pod úrovní velkokrále, kterého jsi sám zvolil."

Pruďas po něm vrhl nevraživý pohled, aby ho přiměl zmlknout. „Nech to tak," požádal ho tiše. „Nepotřebujeme tu žádné roztržky. Nezapomeň, že s ním potáhneš do boje."

Slîn se ušklíbl. „Ale budu vždycky stát až za ním, Dvojčepeli," opáčil a položil pravici na rukojeť samostřílu. „To je další výhoda střelců z kuše."

Mlčky projížděli chodbami, které nyní vedly jinak než v minulosti. Pruďas žádné z míst nepoznával, a kdyby nebylo průvodce, nevěděl by, jak dál.

Trpaslík je dovedl do jedné haly, kde zanechali poníky a befúna. Odtamtud už pokračovali pěšky.

Příslušníci kmene Pátých se s nimi krátce rozloučili a jeden po druhém se odpojili a zamířili ke svým klanům, až nakonec zůstali s Balyndarem pouze Čtvrtí, Tungdil a Pruďas.

„Málem bych tu očekával, že nás někdo přepadne ze zálohy," zašeptal Slîn pod vousy, ale tak, aby ho ostatní trpaslíci přesto zaslechli. Kuši si pověsil na záda, za opaskem mu visela sekera, která mu dokonale padla do ruky. „Kdybychom tu nebyli mezi přáteli."

Cestou se k nim připojil druhý posel a zašeptal Balyndarovi něco do ucha. „Moje matka má radost, že se setká se statečnými bojovníky, kteří pod vedením velkokrále Tungdila Zlatorukého vyrazí do boje proti našim

nepřátelům," ohlásil Balyndar a ukázal na velkou, nevzhlednou železnou bránu, před níž stáli na stráži dva trpaslíci s halapartnami.

„Nebyl trůnní sál kdysi na jiným místě?" prohodil Pruďas udiveně. „Sice se tu toho dost změnilo, ale mám pocit, že…"

„Máš pravdu. Za těmito dveřmi není *starý* trůnní sál," přerušil ho Balyndar. „Ten leží v těch částech Šedých hor, odkud se neustále šířila horečka. My se tam už nezdržujeme a nehodláme dělat výjimku ani pro takovou významnou návštěvu." Zamířil ke dveřím jako první. „Tady to je náš nový trůnní sál." Dal strážím znamení a ty rozevřely obě křídla brány.

Dopadly na ně chladné, stříbrné paprsky světla. Celá místnost byla obložená naleštěnou ocelí. Každý kus nábytku, každý stůl, židle, všechno se ve světle svící chladně lesklo. Zdálo se, že dokonce i opěrné sloupy podpírající vysoký strop jsou zhotoveny z oceli. Měly tak hladký, rovnoměrně opracovaný povrch, že se na nich všechno zrcadlilo bez nejmenší známky zkreslení.

Byly do nich vyleptané ozdobné ornamenty, dokreslené nejrůznějšími barvami, aby se na podkladu jasně vyjímaly. Tímto způsobem vznikly vzory, z nichž návštěvníka přecházel zrak. Když jste se na ně zadívali delší dobu, budily dojem, že se samy pohybují.

Na jiném místě se umělci omezili na podobizny svých panovníků. Vtiskli je do oceli a zkrášlili ušlechtilými kovy a šperky. V místnosti bylo na první pohled poznat, že zde přijímá návštěvy královna, která kdysi patřila ke kmeni Prvních. Královna sama byla nesmírně nadaná kovářka a dokonale ovládala umění, jak pracovat s kovy.

„Připadá mi, že tuhle místnost porodila samotná hora," zabručel jeden ze Čtvrtých. „Všechno to tu tak plynule zapadá jedno do druhého, nikde nejsou žádné hrany ani spoje."

Na mírně vyvýšeném trůnu seděla královna Balyndis Železný prst. Dlouhé, tmavě hnědé vlasy měla rozpuštěné a povlávaly jí pod korunou ze zářivě lesklé oceli, šupinatá zbroj ze stejného materiálu nutila návštěvníky, aby přimhouřili oči.

„Nechci si ani domyslet, co se stane, když stojí v jasné sluneční záři," prohodil Slîn. „Všechny na deset kroků od sebe úplně oslepí."

Balyndis se zvedla a sestoupila z trůnu o dva schůdky níž. „Vstupte a přijměte místo u tabule Pátých," vyzvala je. „Mám radost z vaší návštěvy i z dobrých zpráv, které mi posel vyřídil ještě předtím, než jste přijeli. Podle všeho bude s vládou zla ve Skryté zemi brzy konec. Vraccas určitě bude na naší straně."

Pruďas se snažil pozorovat výraz na Tungdilově tváři, když k nim královna přistoupila a natáhla ruku. Řadu cyklů byla Tungdilovou družkou, žili spolu a narodil se jim syn, který přišel při děsivém neštěstí o život.

Opětovné shledání bylo dostatečným důvodem, aby se jim ve tvářích roztančil celý kolotoč citů. Ale ať se snažil sebevíc, nevyčetl z přítelova obličeje sebemenší známky pohnutí.

Tím víc bylo vidět na Balyndis, jak jí zmítají city. „U Vraccase!“ pronesla dojatě a zpomalila krok, jak se blížila k Jednookému. „Je to pravda! Je to skutečně pravda! Žiješ a vrátil ses z temnot!“ V koutcích očí se jí zaleskly slzy a stékaly na tváře, porostlé jemným chmýřím. Chloupky na nich byly vidět mnohem zřetelněji než u mladých příslušníků jejího národa. Dojatě před ním zůstala stát s nataženou rukou.

„Skutečně. Vrátil jsem se z temnot. Ale tu temnotu jsem si přinesl s sebou,“ odvětil Tungdil. „Já vím, kdo jsi, Balyndis Železný prste, ale na nic z toho, co nás kdysi spojovalo, si nevzpomínám.“ Omluvně ukázal na jizvu na čele. „Tahle rána mi vymazala z paměti až příliš mnoho věcí, které jsem miloval a které mi byly drahé.“

Balyndis polkla a upřeně se na něho zahleděla, jako by tím mohla něčeho dosáhnout a vydolovat pohřbené vzpomínky. Když však postřehla, že se výraz v jeho obličeji nijak nezměnil, spustila ruku a poklekla před ním na koleno. „Zdravím tě, velkokráli Tungdile Zlatoruký,“ pronesla smutně a sklonila hlavu. „Vraccasovo požehnání nechť provází tebe i všechny ostatní, kteří tě budou doprovázet na výpravě, jež chce zachránit Skrytou zemi.“

„Děkuji ti, královno Balyndis.“ Jemně se dotkl královnina ramene, aby jí naznačil, že se může zvednout, a zamířil k prostřenému stolu.

Na mísách a podnosech se vršily početné lahůdky a jejich vůně vzbudila v Pruďasovi hlad, na který při předchozím napětí málem zapomněl.

„Bylo taky na čase,“ utrousil Slîn stojící vedle něho. „Už jsem skoro začal lízat ocel, abych umlčel kručení v žaludku.“

Zasedli ke stolu. Trpaslíci je obsluhovali a dbali na to, aby talíře ani džbánky nebyly ani na okamžik prázdné. Tungdil během jídla ještě jednou vyložil, jak si představuje jejich tažení. Balyndis se zdržela odpovědí, jen tu a tam přikývla hlavou na souhlas.

Pruďas měl dojem, že se královna nevzdala a nenápadně se snaží vypátrat, jaké city se v Tungdilovi skrývají. *Jsem zvědavej, jestli skončí s nepořízenou stejně jako já.*

„Už jsme toho o mně namluvili dost,“ pronesl posléze jeho přítel. „Ta horečka, která tu vypukla: odkdy s ní už ty a všichni Pátí bojujete?“

„Asi takových sto deset cyklů. Začalo to plíživě, takže si žádný z našich léčitelů zpočátku ničeho nevšiml,“ vysvětlovala královna a pozvedla k přípitku džbán černého piva. „Ale případy onemocnění se brzy začaly množit a my jsme si vzpomněli na pohromu, která postihla původní Páté. Nechali jsme vyklidit řadu štol a jeskyní a potom jsme je zapečetili. Chceš se podívat na mapě, které oblasti byly postižené?“

„Šíří se ta nemoc samovolně, jak ji napadne, nebo je v tom nějaký systém?“ Tungdil se jídla téměř nedotkl, a pokud se Pruďas příliš nemýlil, vypadal bledší než obvykle. Nechal si ukázat mapu, prohlížel si ji a srovnával. Zdálo se, že dobře ví, co dělá.

„Nepřišli jsme na nic, co by nám poskytlo nějaké vysvětlení,“ odpověděla Balyndis. „Místa, kde umřelo nejvíce trpaslíků, jsme dokonce nechali prohledat dobrovolníky, aby zjistili, jestli odtamtud na nás třeba neútočí alfové těmi svými kouzly a čáry, ale nikde jsme nenašli žádné stopy. Zato dobrovolníci, kteří se té expedice zúčastnili, během několika málo oběhů onemocněli a zemřeli.“

„Jak?“ zeptal se Jednooký.

„Udusili se vlastní krví. Potili se, plíce jim zalila krev, až se nemohli nadechnout, a nedostávalo se jim vzduchu.“ Otřásla se. „Byla to příšerná smrt, Tungdile.“

Ten odsunul mapy dále od sebe a vyprázdnil džbánek s pivem. Sedmý, pokud se Pruďas nepřepočítal. Na trpaslíka, který skoro nic pořádného nesnědl a nadále vypadal naprosto střízlivě, to byl úctyhodný výkon. Přímo hrdinský. „Zbarvily se jim končetiny? Například bříška prstů? A špičky jazyka?“

Balyndis si vyměnila se synem krátké pohledy.

„Já jsem mu o tom nic neřekl,“ pronesl poté Balyndar. „Nikdo o tom neví.“

Tungdil mu věnoval nebezpečně vypadající úsměv. „To mi nikdo nemusel říkat. Sám jsem si to domyslel.“ Požádal o další džbánek piva. „To není žádná kletba. Může za to plyn, který není cítit.“

Balyndar zakoulel očima. „Ne, plynem to není! To jsme vyloučili.“

„Metody, jak vypátrat běžné výrony plynů v horách, jsou v tomto případě zcela neúčinné, Balyndare. Za tenhle plyn může kordrion. Ten nese vinu na umírání v Šedých horách, a jak je vidět, dosahuje toho různými způsoby,“ pronesl arogantně Tungdil, aniž by na trpaslíka pohlédl. „Není to jenom tím, že sežere všechny, co proti němu vyrazí do boje. Jeho výkaly způsobují smrt, přesně takovou, jakou právě popsala Balyndis. Stačí, když se dostanou do styku s vodou.“ Vzal do ruky mapy. „Pruďas mi řekl, že se kordrion usadil v severní části Šedých hor, v blízkosti Kamenné brány. To je vysvětlení: dešťová voda splachuje jeho výkaly za svahů a odvádí je do řek, odkud malými kanály pronikají právě do těch oblastí hor, kde se objevila domnělá horečka.“

„To už i jeho sračky přinášej zkázu?“ vyklouzlo Pruďasovi nevěřícně. „Ohó, tomu říkám zákeřná potvora! Tím líp, že s ním brzo skoncujeme.“

„Ne my, ale Lot-Ionan.“ Tungdil přiložil další plný džbán k ústům a dlouze se napil. „Myslím, že jeden nebo dva cykly potrvá, než účinky výkalů

zmizí a vy se budete moci v těch oblastech znovu usadit.“ Viděl, že mu Balyndar nevěří. „Má to něco společného s alchymií, Železný prste,“ vysvětloval mu. „Já jsem vyrostl u maguse, přímo v jeho laboratořích. Složení kordrionových výkalů je zcela jedinečné a dalo by se popsat jako kyselina, z níž se odpařila voda. Jakmile se znovu dostane do kontaktu s vodou, tak se substance navzájem smíchají a vytváří se smrtelné výpary. Já sám jsem kordrionovy výkaly několikrát použil na druhé straně Černé soutěsky, když jsme neuspěli při obléhání.“ Dopil pivo. „Tomu, kdo onemocněl, zbývá jen málo naděje. Výpary jim rozleptají plíce a ty se z toho už nezotaví. Je jisté, že na ně čeká už jen Věčná kovárna.“

„Já ti věřím,“ pronesla pobledlá Balyndis a na několika dalších mapách vysvětlila, kde se kordrion zdržuje a kde si ukryl poklad. „Vraccas k nám byl milosrdný a stál při nás. Pokaždé se nám podařilo zničit snůšku, kterou nakladl, ještě předtím, než se z tenkostěnných vajec vylíhla mláďata. Naši pozorovatelé hlásili, že zase sedí v hnízdě. Kordrion se ale poučil a udělal si předem zásoby. Jestli budeme mít smůlu, nebude muset hnízdo vůbec opustit, ani když se bude potřebovat nažrat. To nám v minulých cyklech vždycky poskytlo příležitost, abychom udeřili a hnízdo zničili.“

„Však nás už něco šikovnýho napadne, abysme ho odlákali pryč,“ ozval se Pruďas sebevědomě. „Takže, učenej: půjdeme k hnízdu, čapneme ty vejce a budeme s nima zdrhat Šedýma horama až k hranici Gauragaru?“

„Ne. Musíme se vydat po vrcholcích, aby se mohl držet naší stopy. Už jsem si cestou rozmyslel, kterou stezkou se vydáme.“

Balyndarovi se údivem rozšířily oči. „V zimě? Copak jsi ztratil rozum?“ Po krátké pauze honem dodal: „Velkokráli.“

Tungdil bez zaváhání vyjmenoval vrcholy, které budou muset zvládnout, přesně uvedl místa, kde si odpočinou, a jednotlivé trasy. „Zní to pro tebe pořád ještě jako šílenství, nebo je to spíš namáhavé putování, které se však dá zvládnout?“ zeptal se řezavým hlasem.

Balyndis na něho uznale pokývla. „Překvapuje mě, jak moc si pamatuješ z místopisu mé vlasti, když si zároveň na tolik jiných věcí vůbec nedokážeš vzpomenout,“ neubránila se jemnému rýpnutí. „Připadá mi, že se tvůj rozum plně zaměřil na část věnovanou učenosti a znalostem a veškeré city nechal stranou. Je to tak, velkokráli?“

Tungdil na ni pohlédl hnědým okem. „Možná ano, královno Balyndis. Ale pomůže to nejen nám samotným, ale celé Skryté zemi. V takovém případě si nemůžu stěžovat.“

„Ani já ne,“ přihlásil se o slovo Pruďas, stále ještě překvapený podrobnostmi strategie, kterou jeho přítel vymyslel. Dosud ho během cesty ani jednou neviděl zacházet s mapou. Tungdilovy vědomosti musely být

mnohem obsáhlejší, než tušil. „Navrhuju, abysme co nejrychleji vyrazili, než nám ty potvory uniknou mezi prsty.“

„Zítra. Hned jak vyjde slunce,“ řekl Tungdil a zvedl se. „Chtěl bych si odpočinout. Královno Balyndis, buď tak laskavá a zařiď, aby mě někdo dovedl do mého pokoje. A zítra bych chtěl pro naši družinu dostat odpočaté poníky a proviant. Prosím, postarej se o to.“

Královna dala znamení jednomu z trpaslíků, který je obsluhoval, aby panovníka všech trpasličích kmenů doprovodil, a Tungdil se krátce poté vytratil z trůnního sálu. Ani se pořádně nerozloučil.

Slîn a Čtvrtí se rovněž stáhli do svých pokojů, takže Pruďas zůstal s královnou Balyndis a jejím synem sám.

Mlčky pokračovali v jídle a při všech rozhovorech o Černé soutěsce a nebezpečích ohrožujících Skrytou zemi se pečlivě vyhýbali každé zmínce o Tungdilovi. Potom královna požádala Balyndara, aby je nechal o samotě, aby si mohla se starým přítelem pohovořit mezi čtyřma očima.

Pruďas tušil, co ho asi čeká, a rychle si dal pořádný doušek piva. Protože ho mrzelo a rozčilovalo, že musí učeného neustále bránit, jakmile na něho ostatní stočí řeč, tentokrát zahájil rozhovor sám. „Balyndis, možná se mýlím, ale není mezi tvým synem a Tungdilem jistá podobnost?“

Velice dobře si uvědomoval, že je jeho otázka nejen nestydatá a vyzývavá, ale že tím královnu navíc i uráží. Vždyť jí tím podsouval, že svému bývalému manželovi, Glaïmbarovi Ostré čepeli z klanu Lamželezů, králi Pátých, podstrčila dítě, které nebylo jeho vlastní.

Balyndis však strávila jeho slova s nadhledem a se ctí, dokonce to vypadalo, že se jí ulevilo, že na toto téma zavedl řeč. „Skoro to bije do očí, nemám pravdu?“ odvětila tiše. „Udělala jsem velkou chybu, když jsem Balyndara poslala na setkání v Hnědých horách. Všichni náčelníci klanů viděli, jak stojí vedle svého skutečného otce, a určitě si dokázali sečíst dvě a dvě dohromady.“

„Bude to teda mít nějakej vliv na tvoje vládnutí?“

Královna odmítavě zavrtěla hlavou. „Od doby, kdy Geroïn Ocelový pás dostal horečku a zemřel, mi nikdo neupírá právo na trůn. Geroïn byl bratr Syndalis Ocelového pásu, královy druhé manželky, kterou král kvůli mně zapudil. Geroïn a někteří příslušníci jeho klanů mi to nikdy neprominuli. Já vládnu dobře a až se nám podaří kordriona vyštvat, bude kmen Pátých opět vzkvétat.“ Balyndis se rozkašlala a musela polknout.

„Zapomněl jsem, že i ty seš nemocná!“ Pruďas se na ni vyděšeně podíval.

„To se zlepší. Teď, když už víme, co tu horečku a bolest v plících vyvolává.“

„Našli jsme viníka, ale ne protilátku.“ Pruďas potlačil vzpomínku na slova učeného, když jim vysvětloval, že nakažené čeká jistá smrt. „Ale my

proti tomu určitě něco najdem,“ rychle dodal. V duši se mu rozprostřel smutek. *Seber se. Ještě není mrtvá.*

Královna si povzdechla. „Glaïmbar to věděl.“

„Co? Že Balyndar není jeho syn?“

„Ano. Nikdy mi to neřekl, ale pohled jeho očí ho prozradil. Jeho velikost spočívala v tom, že to nikdy neřekl nahlas a že Balyndara neodvrhl. Za to jsem ho milovala, z celého srdce.“ S námahou se pousmála. „Nastoupí po mně na trůn Pátých, Pruďasi. To si přál i Glaïmbar, protože rozpoznal, jaký skvělý panovník se z něho jednou stane.“

„Ale se svým skutečným otcem nedokáže pořádně vyjít.“ Pruďas si setřepal pár drobků z vousu, kterým nedopatřením přejel po talíři. „Tuší, koho má před sebou? Myslím, že přece není slepej a musel si tý podoby všimnout.“

„To je možná důvod, proč se k němu staví tak odmítavě. On nechce být synem Tungdila Zlatorukého, který je pro něho naprostým cizincem. Naproti tomu Glaïmbara Balyndar obdivoval. On ho učil bojovat, já pracovat s kovy. Když jsem někdy o Tungdilovi hovořila, nevycházel z toho vždycky právě nejlíp, jestli chápeš, co tím myslím. Když se se mnou rozloučil jenom tím, že mi napsal dopis, byla jsem hrozně dlouho vzteklá. Moc mě zklamal. Stáří mě naladilo na mírnější notu.“ Přivřela oči. „Ale když jsem ho viděla stát před sebou, Pruďasi, všechny staré city se znovu probudily.“

„Takže ty si seš podle všeho naprosto jistá, že to je skutečně Tungdil?“ Příliš pozdě se kousl do jazyka.

K jeho údivu se Balyndis rozesmála, tentokrát naprosto upřímně. „Nenech se tou chmurnou, věčně zamračenou skořápkou splést. Moje srdce,“ položila si ruku na hruď, „ho okamžitě poznalo. A to se ještě nikdy nemýlilo.“

„S mým srdcem to dopadlo úplně stejně,“ odpověděl Pruďas a pozvedl džbánek.

XI

Skrytá země,
někdejší království Weyurn,
Jezerní pýcha,
6491./6492. sluneční cyklus, zima

Jezerní pýcha se dala snadno bránit proti útočícím lodím, protože se strmě vypínala z vody vzhůru a vojáci nepotřebovali žádná zařízení, aby mohli na nepřátele vrhat kamení. Stačilo svalit kusy skály přes okraj plošiny a útočníci šli okamžitě ke dnu. Šachta obklopující pramen magie byla posílena dalšími muži, mezi pevností a ostrovem neustále pendlovaly sem a tam gondoly.

Mallenia a Rodario sledovali z ochozů strážní věže rušnou činnost, která se rozběhla podle příkazů královny Wey a její dcery Coïry. Panovnice

chtěla, aby byl ostrov dobře připraven na případný příchod draka nebo Lohasbranďanů.

„To, co vidíte, není ta nejnebezpečnější zbraň, jakou se tu můžou proti drakovi bránit," poznamenal Rodario.

„Tou jsou královna a její dcera." Mallenia se podívala dolů na dvůr paláce. Rozkládal se třicet kroků pod nimi, takže lidé vypadali jako maličké figurky. „Říkal jste, že obě nabyly plné síly?"

„Doslechl jsem se, že královna už absolvovala koupel v magickém pramenu. A neptejte se mě, jak se jí podařilo zachovat si zbytek síly až do oběhu, kdy se rozhodla osvobodit a uniknout z vězení. To bude důvod, proč si leckdo myslí, že je silnější než Lot-Ionan. Lohasbrand si určitě několikrát rozmyslí, jestli ji napadne, nebo ne." Posunul se přímo před Mallenii, aby jí viděl do očí. „Kromě toho nikde není řečeno, že drak zaútočí. Myslím si, že spíše spolkne tu návnadu, že se mu po říši potloukají špioni z řad alfů. Draci trpívají manií, že je pořád někdo pronásleduje, a jsou hrozně nedůvěřiví. Bojí se, že jim někdo bude chtít ukrást jejich poklady."

Mallenia se zasmála. „Vy nejste jenom herec, vy se vyznáte i v dracích?" Zálibně se pousmála a prsty ho chytla za bradu. „Jste nesmírně všestranný člověk, Rodario Sedmý. Kdybyste navíc měl i svaly a uměl bojovat, byl by z vás pravý chlap."

Herec protáhl obličej a hbitě uklidil svůj řídký vous do bezpečné vzdálenosti od ženiných prstů. Ale líbilo se mu, když ho škádlila. „Považuji to za známku skryté náklonnosti, když se mě snažíte takovými urážkami vyprovokovat, abyste zjistila, jaký mám charakter, jak to se mnou ve skutečnosti vypadá," odpověděl.

„Tak to si myslíte?" Hlasitě se rozesmála. „Vy jste ale roztomilý. Moje náklonnost se projevuje tím, že bych vás chtěla chránit, stejně jako má člověk chuť a potřebu chránit malé dítě. Je tak bezbranné, tak neobratné."

Rodario jí bleskurychle vytáhl jeden z krátkých mečů z pochvy. „Můžete na sebe být pyšná, Mallenie. Dokázala jste, co jste chtěla. Naštvala jste mě," oznámil jí výhružně. „Braňte se!"

Mallenia vytasila druhý meč a hrála tuto malou frašku s ním. „Tak na mě zaútočte, Sedmý! Ukažte slabé ženě, jak se má správně chovat, a odkažte ji do příslušných mezí!" Přitom jí na obou pažích i na hrudi pohrávaly svaly, nestranný pozorovatel by řekl, že je má vypracovanější než herec.

Rodario nasadil k průhlednému útoku, mířícímu Mallenii na hlavu, a ta hercův úder zápěstím bez problémů odvrátila. Potom ho políbila na čelo. „To byl ale milý pokus," utahovala si z protivníka a odsunula ho dále od sebe. „Zkuste to ještě jednou, malý nemotoro."

Herec rozzlobeně několikrát poskočil, znovu se na ni vrhl a levou nohou se zamotal do kabátu. Zapotácel se, minul ji a klopýtal přímo k cimbuří.

Mallenia po něm rychle sáhla, aby ho zachránila před pádem z ochozu – a prsty hmátly do prázdna.

Místo toho ucítila na rtech polibek.

Mužovy rty spočinuly na jejích, byly měkké a příjemné, cítila lehkou vůni kořeněného čaje, kterého se předtím napil, aby mu nebyla zima. Potom Rodario odtáhl hlavu a nechal ženu stát. Mallenia byla rudá až za ušima.

„Zásah!“ jásal herec s přehnaným nadšením a pozvedl zbraň vzhůru. „To se divíte, chrabrá bojovnice, a jak vidím, jste poražená. Polibek je mocnější než meč!“

Mallenia polkla. Byla zmatená, na rtech stále ještě cítila nedovolený dotyk a nevěděla, co má dělat. Co musí udělat. Byla to drzost, nestydatost, jaké nebylo rovno, která přímo volala po přísném trestu.

Rodario postřehl, jak žena znejistěla. „Och, já… nechtěl jsem vás uvést do rozpaků,“ pronesl vylekaně. „Považoval jsem to za hru, a protože vy jste mě přece políbila na čelo…“ zakoktal a zmlkl.

„Byla to hra,“ souhlasila Mallenia a natáhla ruku. Gestem si vyžádala vrácení meče a herec jí ho rychle podal. „Zapomeňme na to. Vyhrál jste, ale žádná další příležitost se vám už nenaskytne.“

Rodario si odkašlal. „Promiňte, nechal jsem se strhnout. Co nejupřímněji se vám omlouvám. To jsem za žádných okolností neměl udělat.“ Uklonil se jí. „Udeřte mne, jestli chcete.“

„Abyste mohl uhnout a ještě jednou mě políbí? Ne, mockrát děkuji, Rodario Sedmý,“ odmítla Mallenia a zasunula zbraně. „Už se k tomu nebudeme vracet.“ Přestože se snažila odbýt celou záležitost žertem, nemohla se zbavit nejistoty. Takový pocit přímo nenáviděla.

Znovu odkráčela k okraji plošiny a křečovitě zírala rovnou před sebe. Chtěla obdivovat krásu jezera, ale myšlenky, které se jí honily hlavou, byly příliš rozjitřené. *Byl to jen jeden letmý polibek*, plísnila se v duchu. *Polibek nezbedného dítěte. Jak by mě něco takového mohlo vyvést z rovnováhy?*

„Rodario? Mallenie? Jste tam nahoře?“ dolehl k nim zdola od schodů Coïřin hlas.

„Jsme tady, princezno. Užíváme si krásného výhledu a jen tak mimochodem se rozhlížíme, jestli někde nespatříme nepřátele Weyurnu,“ odpověděl herec s přemírou horlivosti. „Co pro vás můžeme udělat?“

„Sejít dolů,“ zněla pobavená odpověď. „Máme tu nějaké novinky, které by pro Mallenii mohly být velice důležité.“

Rodario a bojovnice rychle seběhli po schodech dolů a připojili se ke Coïře, která na ně čekala v polovině schodiště. „Moje matka dostala zprávu z jedné vesnice nedaleko od Jezerní pýchy,“ řekla po krátkém přivítání. Zadívala se na obvaz, který měla Mallenia na ruce. „Připomeňte mi, že ho

zítra musíme sundat. Jsem si jistá, že se rána mezitím natolik zahojila, že ji můžeme vystavit slunci a čerstvému vzduchu, abychom tím urychlili léčení.“

„Ta zpráva je dobrá, nebo špatná?“ vyptával se Rodario.

„Já nevím. Matka mě nechala zavolat, stejně jako vás. Hned se to dovíme.“

Rychle kráčeli palácem, vysokými chodbami zalitými světlem a několika vedlejšími místnostmi, až dorazili do sálu, v němž poprvé spatřili Wey Jedenáctou.

Okno bylo opravené a pohled, který se jim naskytl, byl stejně jako vždy přímo fascinující: vlny třpytící se v záři slunce, rybářské čluny s pestrobarevnými plachtami a ptáci kroužící vysoko ve vzduchu, to vše na pozadí zdánlivě nekonečného obzoru.

Královna Wey seděla u psacího stolu. Šaty tyrkysové barvy jí dokonale slušely, bylo vidět, že se již zotavila a odpočinula si. Zato ve tváři se jí rýsovaly starosti. „Posaďte se,“ požádala hosty. „Dozvěděla jsem se jisté věci, o kterých vám musím říct.“

„Stalo se něco v Idoslânu, Výsosti?“ zeptala se Mallenia okamžitě a usedla.

„Ne. Tady, nedaleko odsud, ve vesničce jménem Jezernice. Jeden rybář za mnou přišel se zprávou o dvou alfech, kteří se tam prý potloukají,“ pronesla královna vážně. „Co mě zaráží, je skutečnost, že je viděl jenom *on* a nikdo jiný.“ Poklepala pravým ukazováčkem o desku stolu. „Myslím si, že vesnice schválně mlčí. Ze strachu. Alfové se tam určitě ukrývají a číhají na vhodnou příležitost.“ Podívala se na ženu z rodu Ido. „Aby se mohli vplížit sem na Jezerní pýchu a tady vás zabili.“

„Tak mě nechej, abych se tam zašla podívat, matko,“ poprosila ji Coïra bez váhání. „Mně nemůžou nic udělat.“

„Proti šípu vystřelenému ze zálohy toho ani ty moc nepořídíš, dcero,“ odvětila Wey. „Na břehu jezera jsi je překvapila, ale teď dobře vědí, jakému protivníkovi musí čelit. Alfové se budou vyhýbat nebezpečí, že by je přes den někdo zahlédl.“ Podívala se na Mallenii. „Proto navrhuji, abychom jim nabídli příležitost připlížit se až dovnitř. Příležitost, kterou budeme mít neustále pod kontrolou.“

„Jiní by tomu řekli *léčka*,“ nadhodil Rodario spokojeně. „Výsosti, to je neuvěřitelně skvělý nápad!“

„Ach. Děkuji vám, že se za něj přimlouváte,“ utrousila královna pobaveně. „Rybář, který se u mě přihlásil a prozradil, že tu alfové zůstali, roznese po vesnici pár nepravd, které ty černooké navnadí. Třeba že naše stráže trpí průjmy a nemůžou se skoro ani pohnout.“

„Kolik lidí ví, že jste zbavená pout, Výsosti?“ Mallenia nemohla vydržet na židli. Zatím ještě smrti neunikla. „Alfové se tu určitě neobjeví, když budou vědět, že jestli mě chtějí zabít, musí bojovat se dvěma magami.“

„Kromě těch, kterým můžu naprosto důvěřovat, to nikdo neví.“

„A co na to, co se tu právě děje, říká drak?“ nadhodil Rodario. „Ohlásil se, že sem přijde? Mám totiž pocit, že jsem na hradbách kolem šachty zpozoroval čilý ruch.“

Wey se na něho upřeně zadívala. „Víte, Rodario Sedmý, občas, ale opravdu jen občas, mi připadáte velice zvláštní,“ obrátila se na něho a donutila ho, aby z ní nespustil oči. „Mám dojem, že se ve vás skrývá herec, který hraje tolik rolí, že už ani sám pořádně neví, kdo je pravý Rodario.“

Herec zrudl. „Nechápu, co tím chcete říct.“

„Pozorovala jsem vás. Jednou jste velice smělý, jak mi dcera prozradila, v příštím okamžiku jste hrozně nemotorný, pak zase hbitý jako lasička. Někdy vám to mluví samo, za chvíli koktáte jako ňouma, jednou se chováte vybraně, a pak zase ne. Jako právě teď, když jste skočil do řeči královně,“ prohlásila a třela si pravým ukazováčkem spánky, jako by ji bolela hlava. „Nevidím na vás žádné známky magie, jimiž bych si to mohla vysvětlit. Z toho vyplývá, že je vaše mysl – mírně řečeno – poněkud zmatená. Nemýlím se?“

Mallenia pomyslela na nedávnou příhodu na ochozu a musela dát panovnici v duchu za pravdu.

„Omlouvám se, Výsosti,“ pronesl Rodario zkroušeně a hluboce se jí uklonil. „Máte samozřejmě pravdu: já musím počkat.“

„Abych se vrátila k vaší otázce, Rodario Netrpělivý,“ pokračovala královna mírnějším tónem, „musím vám prozradit, že mi drak dosud dluží odpověď. Přitom si jsem jistá, že ho tato zpráva spolu s mršinou upíra noci a těly jeho lidí musela přesvědčit.“ Pohlédla na Mallenii. „Ale vaše zájmy mají přednost. Mně se vůbec nelíbí, když jsou někde blízko alfové. Rybář se ještě dnes vrátí do Jezernice a roznese ty povídačky do světa. Potom budeme muset čekat a předstírat, že jsme tu všichni onemocněli průjmy. Mé stráže jsou zasvěcené do všeho, co může být důležité. Coïra vám vysvětlí, co máme v plánu. Na mě ještě čeká práce.“ Podívala se ke dveřím.

Tři návštěvníci nepotřebovali další, zřetelnější pokyn a vyšli ze sálu. Princezna vzala ostatní do svých komnat, kde při čaji a drobném pečivu pokračovali v rozhovoru.

„Je to docela jednoduché. Alfové se zmocní jednoho z našich strážných a budou se ho na vás vyptávat, Mallenie. Předpokládáme, že budete spolu se mnou čekat ve svém pokoji. Jestli alfové vniknou dovnitř, ukážu jim, že by pro ně bylo lepší, kdyby mou vlast opustili.“

„Zdá se, že si naprosto věříte.“ Rodario držel v jedné ruce šálek, ve druhé kus zvláštního, podlouhlého koláče. „Jak už řekla vaše matka: nemyslíte, že počítají s tím, že tu na vás narazí?“

Coïra se zasmála. „Co mohou udělat proti kouli ryzí magie?“

„Vyhnout se jí?“ navrhl herec a sklidil za to z Malleniiných úst smích. V blízkosti obou žen se cítil nesmírně dobře. Bylo jen hloupé, že se do budoucna bude muset rozdělit, aby si mohl užívat společnosti obou žen najednou. „Alfové jsou rychlí jako blesk a obratnější než kočky. Uvážila jste to?“

Princezna vyrazila zvuk naznačující, že jí hercovo vyptávání není po chuti. „Moc do všeho šťouráte. Je to jednoduchý a tím pádem i dobrý plán.“

Rodario kousl do koláče a s protivnou, přehnanou důkladností žvýkal. „A jak zní záložní plán?“ zaševelil. „Co kdyby bratříček se sestřičkou kolem vás proklouzli? Kdo vás zachrání,“ ukázal nakousnutým koláčem na Coïru, „kdyby se něco podělalo?“

„Vy,“ škádlila ho Mallenia. „Alespoň podle toho, co říkáte, mám pocit, že se o tuto roli chcete skutečně ucházet.“

„Jestli alfy moje polibky ochromí stejně jako vás, proč ne?“ kontroval herec. „Já bych se tedy rozhodně ujal té alfky. Vy se postaráte o bratra?“ Napil se čaje a hlasitě přitom srkal.

Coïra se zadívala nejdříve na něho, potom na Mallenii. Podle ženiny sytě rudé tváře se dovtípila, že Rodario nelhal. „Klidně můžete něco takového vyzkoušet, kdyby to došlo až tak daleko,“ prohodila ledabyle, aniž by svou poznámku nějak blíž vysvětlila.

„Docela bych přivítala, kdybychom ty alfy nezabili, pokud to bude možné,“ procedila Ido mezi zuby, její hlas ale prozrazoval, že ona by v tuto chvíli nejraději někoho zabila. „Alespoň jednoho z nich. Ráda bych je vyslechla.“

„To by se nám mohlo podařit,“ připustila Coïra. „Můžu se zeptat, jestli k tomu máte nějaký důvod?“

„Vyslechla jsem je, když si mysleli, že jsem v bezvědomí, a nejsem si jistá, jestli jsem všechno správně pochopila. Je to důležité pro celou Skrytou zemi.“ Mallenia postřehla, že se ve tvářích obou jejích společníků zračí touha dovědět se něco víc. „Budu o tom mluvit teprve tehdy, až budu znát všechny podrobnosti,“ zdůraznila. „Jak se říká, nerada zbytečně plaším koně.“

„No jestli tohle není parádní důvod, abychom černoočka pochytali živá!“ zvolal Rodario a vsunul si celý zbytek koláče do úst. Na to, aby se Mallenii omluvil, stejně už bylo pozdě.

* * *

Měsíc byl v úplňku, zářil nad Skrytou zemí a tím pádem i nad Jezerní pýchou.

Byla bezoblačná noc, jezero se stříbrně třpytilo a hrstka rybářských člunů, které vyrazily na lov úhořů a raků, se na něm vyjímala jako nemotorné černé stíny.

Loďky nabraly kurs směrem k ostrovu a do blízkosti šachty. Jedna z nich se přitom nebezpečně přiblížila ke skalnatému sloupu, na němž ostrov spočíval, dokonce do něho málem narazila.

Kormidelník strhl kormidlo stranou a proplul těsně kolem, vyhnul se srážce jen o vlas.

Na první pohled na tom nebylo nic neobvyklého. Proudy kolem ostrovů občas bývaly hodně záludné a dostávaly do potíží i nejzkušenější rybáře.

Pro Rodaria, který tuto situaci sledoval z úkrytu, to bylo důkazem, že alfové, jejichž jména zněla Sisaroth a Firûsha, právě vkročili na ostrov. Na vlastní oči sice nic neviděl, ale to ho nijak nepřekvapilo.

„Teď se ukáže," zamumlal a sešplhal z pozorovacího koše, spleteného z drátů, po úzkých schůdcích na zem. Pospíchal stezkou ve skalách kolem okraje ostrova a běžel ke vchodu do paláce.

Když viděl, že Mallenia a Coïra nehodlají vymýšlet žádný záložní plán pro případ nouze a jenom slepě spoléhají na magii, považoval Rodario za povinnost mít takový plán v rukávu. Nejvíc by se mu líbilo, kdyby mohl oběma ženám zachránit život. Hrdinské činy přišly vždycky nesmírně vhod, když jste chtěli dobýt srdce nějaké ženy. Nebo ho aspoň ukonejšit.

Stráže pustily Rodaria dovnitř a herec pádil potemnělým palácem. Přitom se snažil postupovat co nejrychleji a nejtišeji.

Nikdo netušil, že má v úmyslu posloužit jako tajná záloha. Mallenia a Coïra se zavřely v jedné místnosti, královna Wey se zdržovala v komnatě přímo naproti, aby mohla dceři okamžitě přiběhnout na pomoc.

Musel připustit, že je nemožné úspěšně čelit *oběma* magám najednou. Dokonce i Sisaroth a Firûsha, bohové z Dsônu, ať už to znamenalo cokoliv, by v přímém souboji s nimi podlehli. Když se i Mallenii podařilo výstřelem z mrzké kuše zabít jedno z trojčat, co by s černoočky teprve udělaly obě magy?

Ale možná byl Tion právě této noci na straně svých stvůr… a potom mohl jeho zásah představovat rozhodující okamžik!

Rodario dorazil k výklenku ve zdi, zakrytému těžkým závěsem, za nímž si schoval vlastnoručně vyrobené pomůcky. Rychle si na předloktí připevnil miniaturní měchy se semínky plavuně, které měly na konci umístěný malý

pazourek. Když zatlačí a spustí zařízení, vyletí semínka velkou rychlostí ven a pazourek zároveň vyplivne jiskru, která je zapálí.

Magická ohnivá koule, vytvořená bez jediné kapky magie – nebo aspoň to, jak si spectatores a obyčejní lidé představují ohnivou kouli.

Skicu s návodem, jak se takové zařízení konstruuje, si koupil za drahé peníze na tržišti v Mifurdanii. Údajně to byl originál, který načrtl legendární magistr technicus, ale tomu Rodario nevěřil. Také mu to bylo jedno, jen když zařízení fungovalo. Aparáty si už dvakrát vyzkoušel a pokaždé vše proběhlo zcela hladce.

„Uvidíme, jestli vás dnes budu potřebovat.“ Přetáhl přes ně rukávy, aby nebylo nic vidět, a pak se otočil.

Přímo před ním se zničehonic vztyčil Sisaroth, díval se na něho a kolem úst mu pohrával chladný úsměv!

Rodario ho neslyšel, když se k němu blížil, ani necítil žádný zrádný průvan. „Bohové!“ vydralo se ještě herci z úst, než alf učinil jeden rychlý pohyb rukou. Herce nejdříve zasáhlo něco těžkého do hlavy, potom mu krkem prolétl žhavý blesk.

Nehlučně se zhroutil na kamennou podlahu. Alf překročil ležícího muže a nechal ho, aby vykrvácel. Sám zamířil k místnosti, v níž čekala Ido.

* * *

Mallenia ležela pod dekou v plné zbroji, obličej natočila na opačnou stranu, než kde byly dveře, ale malé zrcadélko na nočním stolku jí přesně ukazovalo, co se u vchodu do místnosti právě děje.

Coïra se tiskla těsně ke skříni. Při vstupu do místnosti ji nikdo nemohl spatřit. Princezna se v myšlenkách plně soustředila na magii. Musela být schopná okamžitě vyčarovat účinné kouzlo, aby alfům zabránila v pokusu zavraždit mladou Ido.

Ženy mlčely a pozorně naslouchaly všem zvukům, přicházejícím z chodby a od obou oken.

Při každém kroku, který zazněl přede dveřmi, mimoděk zatajily dech. Zatím ještě neměly žádné známky toho, že by černoocí sourozenci pronikli dovnitř.

„Abyste to správně pochopila: já jsem nenechala toho herce, aby mě líbal,“ zašeptala najednou Mallenia. „On si ten polibek ukradl.“

Coïra se musela ušklíbnout. „Taky bych se moc divila, kdyby tomu bylo jinak,“ odpověděla stejně tiše.

„Přechytračil mě,“ pokračovala Mallenia. „Příště ho srazím k zemi.“

V Coïře se probudila ženská zvědavost, ostatně jako vždy, když se jednalo o lásku. Navzdory okolnostem. „Divím se, že se mu to vůbec podařilo. Jak se to stalo? Rozptýlil vás něčím?“

„Nachytal mě,“ přiznala se Mallenia. „Je tak slabý, ale stejně se mu podařilo udělat ze mě naprostého blázna!“

Tiché zavrzání je donutilo zmlknout. Klika dveří, do níž nasypaly písek a sůl, se pomalu skláněla dolů.

Mallenia upřeně zírala na dveře. Ve škvíře pod nimi nebylo vidět žádné světlo, takže to určitě nebyl nikdo ze sloužících, kdo by se chtěl přesvědčit, jestli je všechno v pořádku. Všichni dostali přísný příkaz, aby u sebe neustále měli svítilnu.

Klika se zarazila, potom se pomalu vrátila do původní polohy.

„Co budeme dělat?“ zeptala se Coïra tlumeně.

„Budeme čekat,“ zasyčela Mallenia. Vůbec by ji nepřekvapilo, kdyby na druhé straně dveří stál Rodario. Chtěl se snad omluvit? Nebo se chtěl vetřít dovnitř? Tiše si povzdechla. Ten člověk ji ještě připraví o rozum. Jako kdyby věděl, že má slabost pro bezmocné muže.

Čas plynul s mučivou pomalostí, ale všude vládlo naprosté ticho. Ten, kdo chtěl vejít dovnitř do pokoje, si to nakonec rozmyslel.

Potom bylo slyšet hlasitý řev!

„To se ozvalo z matčina pokoje!“ Coïra vyklouzla z výklenku za skříní, rozběhla se ke dveřím a otevřela je.

Před ní stál Sisaroth, vyčkával s obouručním mečem zvednutým nad hlavu a chystal se udeřit.

Maga nepřemýšlela, okamžitě mrštila po alfovi ničivou kouli ryzí magické energie – ten se však řítící se sféře vyhnul, přesně tak, jak Rodario při svém sýčkování předpověděl!

Uvolněná magie se přehnala tři kroky širokou chodbou a mířila ke dveřím protější místnosti, které se právě široce rozevřely. Na prahu stála královna Wey a viděla, jak se na ni řítí rána osudu.

Coïra postřehla, že se matce zračí ve tváři hrůza. Také jí se zmocnilo zděšení, ale nemohla už nic dělat. S vytřeštěnýma očima sledovala, jak se matčiny rty rozevřely, aby se během okamžiku pokusily stvořit protikouzlo. Wey pozvedla paže, aby se bránila, Coïra však necítila nic než naprostou bezmoc. A obavy o matčin život.

Skrytá země,
trpasličí říše Pátých,
na severu Šedých hor,
6491./6492. sluneční cyklus, konec zimy

„Nacházíme se v oblasti, v níž se kordrion v posledních cyklech často zdržoval.“ Balyndar se neustále díval kolem sebe, stáčel pohled k vrcholkům strmých svahů a hledal zrádné stíny. „Hrozně rád létá nad krajinou a rozhlíží se po kořisti. Kdyby se ta stvůra vynořila, přitiskněte se ke skalám, aby nás nezahlédla.“

Skupina trpaslíků se prodírala soutěskou, která byla tak úzká, že v ní mohli kráčet vedle sebe nanejvýš dva bojovníci.

Tmavě šedé skalní stěny byly drsné jako brousek, a jakmile se dostaly do styku s nějakým kovovým předmětem, objevily se na jeho povrchu zřetelné škrábance. Pruďas využil příležitosti a nabrousil si o skálu hrot trnu vraního zobáku. Ostatní si s až trapnou pečlivostí dávali pozor, aby o skálu ani nezavadili. Nedělalo to dobře ani zbroji, ani šatům nebo kůži.

Balyndara, Tungdila, Slîna a Boïndila doplňovali v této skupince tři bojovníci Čtvrtých. Balyndis zase s nimi vyslala tři válečníky Pátých, vesměs vynikající bojovníky, bez kterých by na uskutečnění tak odvážného plánu nebylo ani pomyšlení. Výzbroj a výbavu táhli za sebou na saních, později na nich převezou celý obsah hnízda té nestvůry.

Tungdil se uprostřed cesty zastavil, zaklonil hlavu a hluboce nasál ledový, průzračný vzduch.

„Hnízdo,“ pokračoval Balyndar ve výkladu, „se nachází na jižní straně Dračího jazyka. On sedí na vejcích vždycky jen na jižní straně a už z dálky je vidět díru, kterou k tomuto účelu vyhloubí. Hnízdo se vodorovně zařezává do skály a vypadá jako velká jeskyně. Vchod, který do ní vede, se nedá ničím zakrýt. Až vyjdeme ze soutěsky, budeme muset jít asi tak půl oběhu, než se dostaneme přímo pod to správné místo. Další oběh budeme potřebovat k tomu, abychom se vyšplhali nahoru.“

„Co to děláš, učenej?“ vyptával se Boïndil.

„Čichám,“ zazněla stručná odpověď. „Měli bychom si pospíšit.“ Dal se do mírného klusu a mířil přímo k východu z rokle.

Balyndar pohlédl na Pruďase, který pokrčil rameny. „Nemohl bys být trochu konkrétnější?“ postěžoval si příteli. „Nevadí mi, když si občas musím zaběhat, ale rád bysem věděl, proč to dělám.“

„Mláďata se zanedlouho vylíhnou,“ houknul Tungdil přes rameno.

Pruďas schválně hlasitě zavětřil, až k nim od stěn srázu dolehla ozvěna. „Ničeho jsem si nevšimnul.“ Doběhl k Tungdilovi.

„Protože nevíš, na co si máš dávat pozor. Nevšiml sis, že je tu cítit mech?“

„To jo…“ Zmlkl. „U Vraccase. Já si přitom nic nemyslel. Ale mělo mě napadnout, že všude kolem nás je všecko zelený pohřbený pod tlustou vrstvou sněhu, a že vše, v čem je voda, zmrzlo na kost,“ řekl po chvilce přemýšlení. „A s mechem to přece musí být to samý.“

„Tak vidíš: stačí ti malý náznak a sám od sebe hned přijdeš na správné řešení.“ Tungdil vystoupil ze soutěsky do plné sluneční záře. Teplo, které z nebeského tělesa vycházelo, mělo za následek, že se u země tvořily závoje mlhy a stoupaly vzhůru. „V té mlze se výborně schováme, když budeme šplhat vzhůru!“ zaradoval se a dal ostatním znamení, aby si pospíšili. „Ještě dnes v noci můžeme být až nahoře.“

„To sotva. Je to příliš namáhavé,“ odporoval Balyndar. „Úsek, který nás teď čeká, je pověstný hlubokými sněhovými závějemi. A kromě toho bychom měli dobře hospodařit se silami. Bude nás čekat namáhavý útěk s kordrionem těsně za zády.“

Tungdil však nezpomalil rychlost, vzdálenost mezi ním a ostatními společníky se stále zvětšovala. Pruďas usoudil, že to je zřejmě způsob, jakým Tungdil hodlá dát najevo, že nemá v úmyslu o svých rozkazech s nikým diskutovat. *Určitě to bude neuvěřitelně zajímavá a napínavá výprava.*

„On nás všechny přivede do hrobu,“ zaklel Balyndar a rozběhl se, zbytek oddílu ho v mžiku napodobil.

„Ach, to jsme dříve taky už párkrát říkali, ale učenej vždycky našel nějakej způsob, jak se z toho dostat,“ snažil se ho Pruďas uklidnit. „A navíc je velkokrál. On to může udělat.“ Vycenil zuby, aby všichni pochopili, že to měl být žert.

„Kolik jich přitom zůstalo ležet na cestě?“ zeptal se Slîn. Když však spatřil výraz v Boïndilově tváři, přestal dále pošťuchovat. „No to je skvělý,“ zabručel si pod vousy a lapal po dechu pod váhou kuše. „Vraccasi, ať patřím k těm, kteří se vrátí domů. *Celí*.“ V běhu si dopřál doušek z láhve s vodou. „Co vlastně dělá kordrion tady v Šedých horách po všechny ty krásný dlouhý oběhy? Říše, ve které vládne, je přece dost nudná a osamělá.“

„On nikde nevládne,“ zavrčel Balyndar, který měl pocit, že se trpaslík obrací svými slovy právě na něho. „On se tu uhnízdil jako škůdce.“ Ukázal k jihu, do hloubi Skryté země. „Jak jsme se doslechli, lítá často k vesnicím Dlouhých. Poté co na několik z nich zaútočil a úplně je zničil, mu obyvatelé okolních osad dobrovolně přinášejí na pole dary, aby je ušetřil. Oblasti, kam létá, leží jak v bývalém Gauragaru, tak i v Urgonu a Tabaînu. Kordrionovo řádění tedy postihuje jak draka Lohasbranda, tak i alfy a jejich lidské vazaly. Ale nikdo z nich se neodváží proniknout horami až k místu, kde střeží svůj poklad.“

Slîn pokrčil nos. „Jak se zdá, jsou to opravdoví hrdinové.“

„Pro obě strany je jednodušší počkat a sledovat, kdy si to Pátí s tou potvorou konečně vyřídí,“ dodal Pruďas hořce. „Ve skutečnosti bysem měl být na ně ještě naštvanější, ale protože můžeme tý jejich zbabělosti využít ke svýmu užitku, tak se ze mě vztek málem vypařil. Ale jenom málem.“

Čtvrtý se rozhlédl, ale bestii nebylo nikde vidět. „Je možné, že by se Lohasbrand spojil s kordrionem?“

„Ne,“ odporoval Tungdil zpředu. „Kordrion usiluje o to, aby vládl jenom on sám, stejně jako drak, přestože nemá tolik rozumu. Jeho velikost mu neposkytuje proti drakovi skoro žádnou výhodu, protože šupinatci jsou mnohem prohnanější. Kordrion si vybudoval svou říši a cítí se tu dobře, jinak by se nechtěl znovu a znovu množit. Je šťastný, protože má co žrát a nemusí lovit. Naproti tomu Lohasbrand se chová jako každý drak: touží vládnout jako král, mít poddané, desátky a všechno, co k tomu patří.“

„No to je prima. Prostě skvělý,“ prohodil Slîn mrzutě. „Ale snad to nemuselo dojít tak daleko, že potvory ze všech světových stran přicházejí právě k nám, aby si tu odpočinuly.“

Pruďas se zasmál. „S radostí se podívám na jejich konec a budu si přitom zpívat jednu písničku, kterou mě naučil Bavragor, ten starý ochlasta.“

„Bavragor?“ zeptal se hned Balyndar. „To jméno mi něco říká.“

„Jeden z těch, kteří mě v minulých cyklech doprovázeli a nevrátili se domů,“ prohodil Tungdil zachmuřeně přes rameno ke Slînovi. „Stačí ti taková odpověď?“

Pátý zaraženě přikývl.

* * *

Tungdil pohledem popoháněl skupinu k dalšímu pochodu. Jen tu a tam utrousil nějaké slovo, a když už něco řekl, jednalo se o strohé pokyny, na co si ostatní mají dávat pozor.

Pod ochranou cárů mlhy zahájili výstup ke kordrionově jeskyni, a když se blížila noc, skutečně dorazili do cíle. Před nimi zela ve skále deset kroků široká díra a pronikavá vůně svěžího, vlhkého mechu byla až dotěrně silná.

Pruďas svíral v pravici vraní zobák a civěl na vchod. „Seš si jistej, že tam opravdu není, učenej?“

„Jinak bych vás nenutil, abychom tak pospíchali. I když si to o mně Balyndar možná myslí, nikdy by mě ani nenapadlo předhodit sebe sama a vás všechny té bestii, aby se mohla pořádně nažrat.“ Podíval se před sebe a na zlaté klapce přes oko se slabě zrcadlily hvězdy.

„Ohó, já jsem tě viděl, jak jsi s kordrionem bojoval! A kdybys v tom boji pokračoval, tak by bylo brzo po něm," oponoval Pruďas.

Tungdil se opět zhluboka nadechl. „Tenhle kordrion je jiný, je to poznat na způsobu, jakým si staví hnízdo. Kordrioni často vejce jen tak snesou a přenechají potomstvo osudu. Opravdové hnízdo s vejci je něco neobvyklého a jen málokdy je někdo dokáže objevit. A co se týká mého malého vítězství: já ho teď už nemůžu překvapit, on mi nedůvěřuje. A už příliš dlouho žije na svobodě. Abychom ho porazili, musel by tu být tucet takových jako já."

„*Tucet,* učenej? To vysvětluje, proč se s ním Balyndis nedokázala vypořádat." Pruďas sklopil zbraň a pomáhal ostatním vytáhnout veškeré vybavení na úzkou plošinku. Saně, dodatečné provazy, háky a proviant visely těsně u stěny na lanech, zajištěných pomocí kamenných hřebů, zaražených ve vzdálenosti několika kroků od sebe.

„Lepšího nepřítele bychom Lot-Ionanovi nemohli najít," souhlasil s ním Tungdil nepřímo. Počkal, až ostatní trpaslíci vytáhnou nahoru celou výbavu jejich družiny a znovu ji přiváží na saně, potom se znovu ujal slova. „Najezte se a prospěte se, dokud vás nevzbudím. Připravte se na to, že potom budeme několik oběhů neustále na útěku. Další spánek si budete moci dopřát teprve ve chvíli, kdy si před tou stvůrou vypracujeme dostatečný náskok. A vzteklý kordrion umí létat velice rychle." Vytasil Krvežíznivce. „Já budu držet stráž."

Trpaslíci se na sebe podívali a zamířili k saním, aby na nich aspoň na nějakou dobu zavřeli oči. Zalehli a přikryli se teplými kožešinami horských koček, vousaté tváře si zakryli šálami. Měli ke svému velkokráli naprostou důvěru.

Pruďas váhal, nemohl se rozhodnout. Měl sice pocit, že jeho bolavé nohy jsou těžší než deset pytlů olova, ovšem na druhé straně nechtěl, aby starý přítel, který namáhavé šplhání po skále absolvoval v té své podivné zbroji, musel hlídat zcela sám.

Unavené oči ho pálily, slyšel, jak mu kručí v žaludku. „Nejdříve si dám něco na posilněnou, Vraccasi, jinak mi budou vnitřnosti dunět víc než nějaká bouřka." Popošel k saním, na nichž ležely zásoby. „Potom jednu fajfčičku, aby se všechno dobře strávilo, a svět bude hned zase vypadat líp," zabručel si pod nos.

Když rozhrnul první vrstvy kůže, aby se prohrabal dovnitř ke chlebu, padl jeho pohled na skobu zaraženou do hrany skály, přes kterou se před pár okamžiky přehoupli. Zarazilo ho, že na kovu, který byl viditelně nový a beze stopy rzi, ležela navzdory tomu tenká vrstva sněhu. Kdyby to byla námraza, nedivil by se, ale sníh?

„Co to tak může znamenat?" Předklonil se a odhrnul bílou vrstvu stranou. Pruďasovi stačil jediný pohled, aby poznal, že to není žádná z jejich

bezpečnostních skob. „No to mě podrž a kladivo do ruky," ulevil si a rozběhl se k Tungdilovi, aby mu řekl o svém objevu.

Jednooký trpaslík se na železo nechtěl ani podívat. Místo toho se otočil na obrtlíku a vyrazil k hnízdu. Pruďas běžel za ním.

Vůně mechu byla silnější a silnější, výrazně houstla a tísnila je na prsou, takže bylo stále obtížnější popadnout dech.

Pruďas zapálil louč, aby mu neunikl ani nejmenší detail z toho, co se před nimi objeví.

To, co uviděl, mu pořádně zamotalo hlavu.

Kordrionova vejce představovala bledé kokony, velké jako dospělý člověk – do doby, než sem vnikli neznámí vetřelci a rozmlátili je. Podlahu pokrývaly kaluže kluzké, mazlavé kapaliny, sahající až po kotníky. V přední části jeskyně, kam pronikaly závany chladného větru, byly napolo zmrzlé. Mezi loužemi ležely zmrzačené zbytky mláďat, pobité a rozsekané na kusy.

„A náš krásnej plán je v čudu." Pruďas podřepl a důkladně si prohlížel mrtvolky kordrionových mláďat. Tvarem připomínaly okřídlené ryby, jenom měly více očí a byly asi tak desetkrát větší. „Kdo to mohl udělat?"

„Nějací šílenci nebo zoufalci, stejně jako my." Tungdil pochodoval jeskyní, znovu a znovu se skláněl a šťoural se ve zbytcích těl. „Odhaduji, že tu mohlo být deset mužů, měli velice ostré zbraně, to je vidět podle toho, jak hladce prořízli ta vejce," prohodil k příteli. „Otisky podrážek mi napovídají, že to byli trpaslíci."

„Balyndis by před náma nikdy nezamlčela, že sem už poslala nějakej oddíl." Pruďas se brodil svinstvem hlouběji do jeskyně. „Na pohled to vypadá hrozně, ale aspoň tu furt voní mech. Mohlo to dopadnout o moc hůř a ten, koho stejně jako mě už několikrát v životě zavalily hory smrdutých vnitřností sviňuch, dobře ví, co tím myslím." Blížil se k Tungdilovi a rozhlížel se doprava, doleva.

Jednooký se k němu natočil. „Ne!" vykřikl varovně.

„Co *ne?*"

„Už je pozdě. Už jsi do toho šlápl."

„Ale, to není tak hrozný." Pruďas jen tak mávl rukou. „Vůně mechu. Možná tím udělám dojem na Godu."

„Nejenom na ni. Zrádné je to, že ten pach ulpí na tvých věcech. I na těle. Kordrion si bude myslet, že vrahem jeho mláďat jsi ty," vysvětloval Tungdil.

Boïndil se na něho podíval, z tváře mu vyprchala barva. „Já samotnej? A co bude s tebou, učenej?"

„Za prvé jsem se toho ani nedotkl, za druhé se ten pach na tioniu neudrží. Já ho můžu spláchnout vodou," opáčil Tungdil. Pečlivě si prohlížel jedno místo na podlaze jeskyně. „Tady původně ležel ještě jeden kokon. Ti cizinci ho odnesli pryč." Zamyšleně si třel nos. „Proč to asi udělali?"

Pruďas se rozesmál. „Snad ne ze stejnýho důvodu jako my, nebo jo?“

„Měli bychom je najít a zeptat se jich na to, než s tím napáchají ještě větší škody.“ Tungdil ukázal k východu z jeskyně. „Probuď ostatní a řekni jim, co jsme zjistili. Já prohledám okolí, jestli někde nenajdu nějaké stopy.“ Kopl do rozsekaných zbytků kordrionova potomka. „Když jsou živí, váží asi dvakrát víc než dospělý muž v plné zbroji. Jestli ti zloději neuměli létat, což si nemyslím, tak je najdeme a podáme si je.“

Společně odešli z jeskyně, Tungdil zabočil doprava, Pruďas doleva.

Válečník vzbudil celou skupinu a v několika větách vylíčil, co se stalo. Právě když končil se stručným vyprávěním, dorazil k nim i Tungdil.

„Objevil jsem jejich stopu. Na druhé straně hory sestoupili dolů,“ oznámil jim klidně. „Budeme je pronásledovat a to poslední mládě jim sebereme. Buď nám ho přenechají dobrovolně, nebo je k tomu donutíme. Ten kokon je naše jediná šance na dlouhou, dlouhou dobu. Kordrion potřebuje nejméně tři cykly, než znovu snese vejce.“ Rozhlédl se po kruhu trpaslíků, stojících kolem něho. „Pro nás je nesmírně důležité, aby se skořápka nepoškodila. To by znamenalo smrt mláděte a kordrion by to okamžitě ucítil. Pak by už neměl důvod, proč by nás dále pronásledoval.“

Kromě toho, že by chtěl chytit a zabít toho, o kom si myslí, že je vrahem jeho mláďat, vytanulo Pruďasovi na mysli.

Slîn protáhl ústa. „Máš aspoň tušení, kdo nás předběhl? Mně osobně se zdá, že nás někdo potají vyslechl a rozhodl se, že to provede sám, a udělal to přesně tak, jak jsme si celou věc naplánovali. Ale kdo za tím vězí a co má s tím kokonem v plánu?“

„Ještě jsem jim neřekl, že jsme tam našli otisky podrážek trpaslíků,“ poznamenal Pruďas směrem k příteli.

„Děti božského kováře?“ Balyndar se krátce, ale neradostně zasmál. „Nebo to snad byli nějací hodně malí lidé? A nebo třeba skřítci nebo šotci, kteří kdesi ukradli naše boty a chtěli nám provést kousek, jaký jim jen tak nezapomeneme?“

„Odvážní šotci, kteří se nebojí smrti?“ Pruďas udělal opovržlivé gesto. „Ti by se ke kordrionovi nepřiblížili ani na deset mil.“

„Brzy uvidíme, komu za ten zmatek vděčíme.“ Tungdil dal znamení, že ve chvilce budou muset vyrazit, a skupinka trpaslíků rychle posbírala veškerou svou výbavu. „Boïndile, ty odteď neustále zůstaneš v mojí blízkosti,“ nařídil tiše příteli.

„Díky, já žádnou chůvu nepotřebuju.“

„Potřebuješ ochranu před kordrionem. Přestože by nade mnou měl převahu, dokážu mu čelit dost dlouho na to, abych tě zachránil před prvním útokem a umožnil nám všem utéct,“ odsekl Tungdil. „Já tě na téhle výpravě potřebuji.“ Hnědé oko vážně a s upřímnou starostlivostí spočinulo na

Pruďasovi. „Je to *první* výprava z mnoha dalších. Ale my musíme mít úspěch *ve všech*, pokud chceme Skrytou zemi osvobodit a zároveň ji zachránit před tím, co právě teď sestavuje v Černé soutěsce obrovskou armádu.“

Pruďas polkl a sbor pochybovačů v jeho duši umlkl. Nezvedl se jediný hlas, který by se chtěl protivit citům hluboké a naprosté důvěry. Kývl Tungdilovi na souhlas a vykročil za ním na opačnou stranu od hnízda, kde i on postřehl ve sněhu hluboké stopy něčeho, co kdosi vlekl za sebou po zemi. Stopy vedly přímo ke strmému svahu.

Tungdil pozorně zkoumal stopy. „Co ti ta stopa napovídá?“

„Žádné známky sanic. Takže použili štíty a rychle po nich sjeli po svahu dolů.“ Pruďas pozvedl obočí. „Tomu říkám šílenost. Oni tu neslanili, ale prostě sjeli ten prudkej padák šupem dolů!“ V paměti se mu vybavil onen Třetí, nepřítel ostatních trpaslíků, kterého spatřil, jak jim ujíždí na štítu v Zemi za horami. *Že by za tím byli ti mizerové v sukních?*

Tungdil pohlédl na ostatní trpaslíky, kteří k nim právě dorazili. Vousaté tváře, na nichž se pod nosy a kolem úst leskly krystaly ledu, v očích se zračilo odhodlání a chuť něco učinit. „Myslíte si,“ zvolal hlasitě, „že jsme dost odvážní, abychom to udělali stejně jako ti zloději a následovali je po svahu?“ Znovu jim předvedl, že jeho otázky nejsou opravdovými dotazy, ale rozkazy. Popadl jedny saně, přehodil je přes okraj srázu a mohutným skokem se na ně vrhl. Saně vystřelily dolů do údolí, jízda však na pohled připomínala spíše pád.

„Kolik nás ještě přijde při těch jeho výpravách o život?“ zabručel si Slîn pod nos, pevně utáhl kožený pásek, jímž měl k tělu přivázanou kuši, a přisunul své saně k okraji srázu.

Pruďas ho předběhl a hlasitým výkřikem „Vraccas!“ se odvážil divoké jízdy jako druhý.

Po několika málo krocích, při nichž saně nabíraly stále větší rychlost, kdy mu ledový vítr vehnal do očí slzy a otřesy důkladně protřepaly každičkou kost v těle, mu byla jedna věc naprosto jasná: jízda důlními vozíky v rychlostních tunelech byla ve srovnání s tímto sešupem srandičkou, dobrou nanejvýš tak pro šotky.

XII

Skrytá země,
trpasličí říše Pátých,
na severu Šedých hor,
6491./6492. sluneční cyklus, konec zimy

Tungdil bezradně stál na levém okraji zasněženého údolí mezi dvěma horskými stráněmi. Stopa zlodějů, kteří ukradli kordrionovo vejce, končila přímo před špičkami jeho bot. Stopy najednou zmizely u hrany srázu, spadajícího téměř kolmo dolů. „Oni po té skále sešplhali dolů.“ Přehnul se přes hranu a zadíval se do propasti. Dno nebylo nikde vidět. „Je nejméně tři sta kroků hluboká. Kdo to kdy pochopí?“

Balyndar a Pruďas stáli vedle něho. „Nebo snad přece jen umějí létat," usoudil Pátý a podíval se nahoru. „Ani na svazích nad námi nic nevidím."

Pruďas se točil ve sněhu a dupal, až konečně narazil na pevnou skálu. „A žádná tajná chodba tu nikde není. To bysem slyšel." Všimnul si pohledů, kterými se na něho oba zbylí trpaslíci podívali. „Co má bejt? Chtěl jsem mít jistotu."

Tungdil popošel několik kroků stranou na nedotčenou rovinu. „Ta tvá myšlenka vůbec nebyla špatná." Sehnul se a opatrně setřel nejvyšší, tenkou vrstvu sněhu. Pod ní se objevily udusané stopy po vlečení, které se hlouběji zarývaly do starších krystalů. „Mazaní chlapíci," poznamenal uznale. „Naložili na jedny ze saní kupu sněhu a sypali ho za sebou, abychom si mysleli, že sešplhali po lanech dolů. Přitom ve skutečnosti jeli tudy." Ušklíbl se a nařídil další pochod.

„Ještě štěstí, že tu jsem s váma," prohodil Pruďas a zašklebil se. „Beze mě a tý mý poznámky bysme určitě šplhali po lanech dolů do propasti. Já jsem holt mazanej chlapík."

„Když to říkáš, tak asi ano. Šli na východ," konstatoval Balyndar. Na kabátě se mu vytvořila tenoučká vrstva ledu, která se pohybovala spolu s látkou. „Kdyby šli tímhle směrem dál, dostanou se na stezku vedoucí do Rudých hor. Stejně jako všechny trasy, které v minulosti vznikly, pochází i tato z cyklů, kdy tunely upadly v zapomnění. Ale kmeny už ani tyto cesty dlouho nepoužívají a neudržují, takže cestovat po nich bude určitě dost těžké. Bude to spíš šplhání."

Pruďas dostal další nápad. „Jestli chtějí s tím vejcem k Lohasbrandovi, pak… možná máme co dělat s malýma sviňuchama, který si drak schválně vyšlechtil, aby se jim v našich štolách a tunelech líp bojovalo. Dlouzí si přece taky vyšlechtili mrňavý psy, aby je mohli nahnat do liščích nor. Proč se něco takovýho nemohlo někomu podařit i se skřetama?"

„Občas mě přímo děsí, jaké myšlenky tě napadají. Co by drak chtěl s tím vejcem dělat?" Balyndar se rozhlížel po rovině.

„Co já vím? Třeba si chtěl zajistit, že se mu kordrion podřídí a bude mu věrnej."

Pátý mlaskl jazykem. Nic jiného se nedalo dodat. „Půjdeme přímo přes tu rovinu, kde nás nepřátelé zdaleka uvidí, nebo se budeme držet těsně u svahu?"

„Nemůžeme si dovolit vyplýtvat ani zrníčko písku v přesýpacích hodinách. Půjdeme přímo," nařídil Tungdil a dal se do běhu.

Pruďas mu byl okamžitě v patách. „Co říkáš na to moje vysvětlení, učenej?" dorážel na něho zvědavě jako malé dítě. „Mně to připadá úplně jasný."

„Je to možné, ale nepravděpodobné," odvětil Tungdil. „Možná přišli První na stejnou myšlenku jako my a vyslali sem nějakou skupinu."

„Že by chtěli poštvat ty stvůry jednu na druhou, aby se zbavili draka a pak porazili kordriona, až bude zesláblej bojem?" Pruďas uvažoval. „To je možný. Ale nám se vůbec nehodí, že se do takovýho podniku pouštějí právě teď." Čím déle o věci přemýšlel, tím víc zavrhoval svůj vlastní, původní návrh. „Ale to je taky nesmysl. Šli by se představit Balyndis a požádali ji o souhlas se svým plánem, jak se sluší a patří, když jste na návštěvě u přítele."

Tungdil sebou trhnul a zastavil se. „Ty, Balyndar a Slîn," zašeptal, „půjdete se mnou. Ostatní poběží až na konec plošiny a tam počkají na náš signál." Přikrčil se a pospíchal ke štěrbině ve skále, kterou Pruďas i ostatní dokonale přehlédli.

„To je hotový zázrak, jak všechny ty věci vidí," poznamenal Slîn. „Já bych si jí nevšiml, dokud bychom nestáli přímo před ní."

„Vraccas prostě učenýho miluje," zasmál se Boïndil. „Vždycky to tak bylo, celou dobu, co se známe." *A nic se na tom nezměnilo.*

Malá skupinka obezřetně vešla do úzké štěrbiny. Byla v ní tma, ale vzduch byl svěží, vůbec ne zatuchlý.

„Nějakej tunel," zašeptal Boïndil.

„Určitě na něho nenarazili jen tak náhodou. Ten, kdo zničil kordrionovo hnízdo a ukradl mu vejce, ať to byl, kdo to byl, tak si všechno důkladně naplánoval dlouho předem." Tungdil je vedl dovnitř. Chodba se začínala znatelně snižovat, až dorazili před hrubě otesané schody, vedoucí stále níž.

Zespodu k nim dolehly tlumené hlasy.

„Máme je," zašeptal Pruďas, plný radostného očekávání. „Prosím, nechte mě jít prvního. Já je všecky zvládnu! V tý úzký chodbě mi ani jeden z nich neunikne a já…"

„Ovládej se," zasyčel Tungdil.

„Tak mu to přece dopřej," přimlouval se Slîn tiše. „Pro mě za mě ho klidně může…"

V tom okamžiku zazněl zvenčí ryk kordriona! Do tunelu vtrhl vichr, rozvířil v něm sníh a najednou se ocitli uprostřed husté vánice.

Boïndil se otřásl a na okamžik zůstal stát zcela bez hnutí, než si v hlavě znovu utřídil myšlenky. Okamžitě pomyslel na ostatní trpaslíky z jejich oddílu, kteří čelili stvůře na otevřené rovině. „Vraccasi, buď s nimi!" modlil se. „Dopřej jim, aby si našli před tou potvorou nějakej úkryt. Vždyť když chceme osvobodit tvůj národ, budeme každýho z nich potřebovat." Vytáhl voskové zátky a chtěl si je zasunout do uší, aby mohl vyrazit ven za ostatními a pomoci jim, ale Tungdil mezitím seběhl po schodech dolů. Nebyl čas na opatrnost nebo pomoc druhým. Vejce mělo přednost.

Schody byly staré, místy se jim pod podrážkami odlamovaly kousky kamene. Slîn ztratil rovnováhu, ale duchapřítomný Balyndar ho stačil včas podepřít, jinak by se po hlavě zřítil dolů.

„Neměli bychom se vrátit a pomoct ostatním?“ zeptal se Pátý. „Zemřou…“

„A my s nimi, jestli vyjdeme ven bez toho vejce,“ přerušil ho Tungdil. „Kromě toho Boïndil voní tak, že si kordrion myslí, že tím, kdo povraždil jeho mláďata, je právě on. Nikomu by nepomohlo, kdybychom se po hlavě vrhli do boje, tím bychom jen potěšili nepřátele trpaslíků. Naši společníci se musejí postarat o svou záchranu sami.“

Konečně dorazili na dno, chodba se rozšířila. Skupinka se mírně rozptýlila, Tungdil s Pruďasem kráčeli v první řadě, Balyndar a Slîn ve druhé.

„Chodba vede přímo na východ,“ poznamenal Pruďas. „Naši předkové měli za ušima, když ji vyhloubili. Věděli, že nahoře se nedá pokaždý hladce projít.“

Tungdil se prudce zastavil a Slîn do něj málem narazil.

Chodbou zaduněl hlasitý, vzteklý smích. „Trpaslíci nám poštvali na krk svoje největší hrdiny, jako by měli doma v pokladnici několik tuctů dalších,“ zaslechli něčí hluboký hlas. „Tahle ztráta bude pro svět trpaslíků krutou ranou. Co si jen kmeny počnou bez svých slavných hrdinů a vzorů statečnosti a odvahy? Dobrovolně se vystěhují? Nebo se rovnou sami pozabíjejí?“

Slîn se sklonil a rychle zapálil dvě pochodně, které vytáhl z rance na zádech. Jednu si nechal v ruce, druhou podal Balyndarovi.

„Vylez ze tmy ven a já ti naklepu tu tvoji velkou hubu, až změkne jako máslo,“ zařval Pruďas rozzuřeně. „Seš takovej zbabělec?“

„Ne. Já jsem někdo, kdo si váží temnoty a považuje ji za svého spojence,“ opáčil mluvčí. „Proč bych měl vycházet na světlo? Ty přece můžeš přijít za mnou!“

„Co máš s krkem? Máš hlas jako malá holka!“ zaryčel Pruďas. Snažil se neznámého vyprovokovat. „Že by ti nějakej gagul ukousl mužství?“ Pro něho by taková urážka byla víc než dostatečným důvodem, aby se okamžitě vrhl do boje.

„Proč nás pronásledujete? Stali se snad z trpaslíků uctívači kordriona a chtějí mu přinést mládě zpátky?“

„Požadujeme, abyste nám ten kokon vydali,“ odpověděl Tungdil a dal znamení Boïndilovi, který se právě nadechoval k další urážce, aby zůstal zticha.

Přitom mě zrovna napadla taková krásná, vztekal se v duchu Pruďas. *Však já si najdu příležitost, abych jim ji vmetl do ksichtu.*

„Příliš pozdě!“ promluvila temnota. „Teď ho máme my, my je potřebujeme a nevydáme ho.“

„Pak tedy přijdeme a vezmeme si ho sami!“ Tungdil vytasil Krvežíznivce. „Je vás jenom deset. A ačkoliv podle stop patříte k našemu národu, ani kvůli tomu vás nebudeme šetřit.“

V chodbě zavládlo ticho.

„My nejsme trpaslíci,“ pronesl najednou nějaký hlas v temnotách přímo za nimi, jako by vycházel odněkud z hrobu. „Už ne.“

Jak to, že je nikde nevidím? Boïndil zíral do černoty, až se mu zdálo, že tam rozeznává nějaký obrys. Jakoby odnikud se přímo před nimi objevil bojovník, velký jako statný trpaslík. Měl na sobě stejnou zbroj jako nepřítel z kmene Třetích, který se jim postavil na odpor v Zemi za horami. Vypadalo to, jako by ho chodba porodila Pruďasovi přímo před očima. Neznámý sklopil hledí helmy, v pravé ruce držel oštěp z tionia s dlouhým, tenkým hrotem.

„Alfská zbraň,“ zaburácel Pruďas a hrnul se před Slîna. „Hodí se k runám, který máš na zbroji, ty zrádče! Třetí zašli v tý svý touze po vládnutí příliš daleko.“

Trpaslík se kousek před nimi zastavil, byl vzdálený asi tak na dva kroky.

Slîn na něho namířil kuší, Balyndar zajišťoval opačnou stranu chodby, zatímco Tungdil si opřel zbraň o rameno. Nic nenaznačovalo, že by měl strach, přestože stejně jako ostatní společníci dobře věděl, že jsou obklíčení ze všech stran.

„Tys mě pořádně neposlouchal, Boïndile Dvojčepeli,“ pronesl neznámý a pozvedl hledí. „My už nejsme trpaslíci.“

Pruďas ostře nasál vzduch. Nejdříve si myslel, že trpaslík nemá tvář, ale po chvilce pochopil, že naprostou tmu pod helmou způsobila černá barva, kterou si neznámý natřel dokonce i krátké vousy. „Pro mě pořád ještě vypadáš jako trpaslík,“ opáčil zamračeně. „Tak co, dostanem teď to vejce?“

Neznámý se příjemným, přátelským tónem zasmál. „Já jsem za vámi přišel do světla, proto navrhuji, aby se to vyrovnalo, a vy teď vejděte k nám do temnoty.“ Pomalu zvedl levou ruku a sevřel ji v pěst.

Světla pochodní rázem pohasla, nezbylo z nich nic než slabá narudlá záře.

„Alfský čáry!“ vyklouzlo Pruďasovi z úst, neznámý ho svým kouskem dokonale zaskočil. „Vraccasi, sraz je kladivem! Ti mizerové v sukních zradili tebe i celý tvý dílo!“

Ozvalo se hlasité kliknutí, jak Slîn zmáčkl spoušť kuše. Zvuk tříštícího se dřeva jim prozradil, že šipka minula cíl.

„Vidíme vás tak zřetelně, jako byste stáli v nejjasnějším slunečním světle,“ prozradil jim trpaslík. „Až se teď vaše pochodně znovu rozsvítí, nehýbejte se, nebo hned zemřete.“

Plameny pochodní se opět vzňaly.

Pruďas zaklel. Z obou stran u něho stáli dva trpaslíci v černé zbroji, ke krku měl přiloženou zahnutou čepel jedné dýky, druhá mu nehybně spočívala před pravým okem. Vůbec neslyšel, jak se útočníci blíží, dokonce ani nepostřehl sebemenší závan průvanu, který museli svými pohyby způsobit. „Vraccas ať vás vhodí do výhně a spálí vaše bezcenný zrádcovský duše, aby z nich nic nezbylo," utrousil opovržlivě k nepříteli, který stál k němu nejblíž. Netušil, jestli svými slovy něčeho dosáhl. Protivníci měli sklopené hledí, což mu neumožňovalo, aby něco viděl.

Kolem Tungdila stáli tři ozbrojenci, viděl, jak na něho míří oštěpy. Nikdo se k němu nechtěl příliš přiblížit.

„Ptám se vás ještě jednou: co máte s tím kordrionovým vejcem v plánu?" Velitel protivníků se nehnul z místa.

„Nacpat ti je do zadku," procedil jedovatě Pruďas. „Nechej mi tu kousek místa na vraní zobák a já ti tam hned udělám ještě větší díru!"

„Bylo by vhodnější říct pravdu," pronesl Tungdil a Boïndil se nestačil divit. „Neboť máme naději, že dospějeme k pokojné dohodě. Že jsme se právě tady, na tomto místě, setkali s trpaslíky… s bytostmi jako vy, mne naplňuje důvěrou. To musí být osud, v tom určitě mají prsty bohové." Pohlédl na hroty oštěpů, mířící mu na obličej, na krk a na slabiny. „Chtěli jsme ukrást kordrionovo vejce, zanést je k Lot-Ionanovi a poštvat tu stvůru na maguse. Potom by vyrazila armáda trpaslíků a ta by oslabeného maguse dokázala porazit." Pronikavým pohledem si změřil velitele protivníků. „Vy jste chtěli na východ. Protože na vás nikde nevidím dračí šupiny, tak asi nepatříte k Lohasbrandovi. Domnívám se tedy, že jste měli podobný plán jako my: chtěli jste vydráždit kordriona, aby zaútočil na draka, a potom byste sami zaútočili na vítěze té bitvy." Předvedl jim úsměv naznačující, že si uvědomuje svou převahu. „Mám pravdu?"

Vůdce pochvalně protáhl ústa a přikývl. „Máš pravdu, Tungdile Zlatoruký."

„Kdo vás tím úkolem pověřil? Alfové? Chtějí si připojit ke své říši sever a západ Skryté země stejně, jako se jim to podařilo s východní částí?" Tungdil zůstal ledově klidný, jako by on byl ten, kdo má vše pod kontrolou.

„Po tom ti nic není. Ale mohl bych ti něco navrhnout."

„Nech si to pro sebe," zabručel Pruďas a mezitím v duchu přemýšlel, v jakém pořadí by měl na své strážce zaútočit. *U Vraccase! Však vy zrádcové ještě uvidíte, čeho je takovej bojovník jako já schopnej.*

„Jen do toho. Všechno, čím bychom mohli zabránit krveprolití, mi přijde vhod," odpověděl Tungdil.

Pruďas s údivem a téměř s rozhořčením poslouchal, jak jeho přítel souhlasí s náčelníkovými slovy. „Ale mně ne, učenej!" rozčiloval se. „To

jsou naši nejzavilejší nepřátelé! Vrazi a zrádci našich kmenů, protože se spolčili s alfy…“

Tungdilův pohled ho donutil zmlknout. Boïndil se rozhlédl kolem sebe, ale Slîn jen přešlapoval na místě a Balyndar mlel naprázdno čelistmi. Nikdo mu nepřispěchal na pomoc.

Oštěpy klesly k zemi a Tungdil poodešel s velitelem trpaslíků několik kroků dále do chodby, aby si mohli nerušeně promluvit. Stranou od ostatních.

Pruďas ještě zaslechl několik prvních vět, které oba prohodili, ale nestačil pochopit jejich smysl. I když mu byl zvuk těch slov velice povědomý, přesto chvíli trvalo, než mu rozum potvrdil to, čemu se jeho cit zdráhal uvěřit: hovořili jazykem alfů! *Právě…*

„No to je skvělý,“ prohodil Slîn rozmrzele. „Tady si náš velkokrál vyjde na procházku s trpaslíky, kteří už nechtějí být trpaslíky a nejspíš se považují za nedorostlé alfy.“ Natočil hlavu ke svým strážcům. „Můžeme se dovědět, jak si říkáte?“ Nedočkal se odpovědi.

Balyndar zaklel. „Co teď budeme dělat, Boïndile?“

„Jak to mám vědět? Já jsem válečník, žádnej myslitel.“ Pruďasovy svaly se téměř nepozorovatelně mírně napnuly – ale okamžitě se mu čepel dýky přitiskla těsněji ke krku. Strážci byli velice pozorní. „No jo, dobrá. Já se už nepohnu,“ uklidňoval je. Beze slova se díval, jak jeho dávný přítel hovoří s neznámým trpaslíkem.

Po chvíli, která jako by nebrala konce, se Tungdil a velitel trpaslíků vrátili zpět.

Na příkaz cizího trpaslíka sklonili strážci zbraně a shromáždili se za ním. Tungdil se postavil vedle Pruďase.

„Získali jsme nové přátele,“ oznámil jim Tungdil, jako by to byla ta nejsamozřejmější věc na světě. „Nechceš se představit mým společníkům?“ vyzval velitele trpaslíků a zasunul Krvežíznivce do pochvy.

Trpaslík souhlasně přikývl. „Já jsem Barskalín, sytràp žadárů. Žadár je alfské slovo a znamená *neviditelný*, sytràp nemá jiný význam než prostě jen *velitel*.“ Levou rukou opsal půlkruh. „Toto je deset mých nejlepších žadárů, zbytek čeká na tajném místě, až se vrátíme. Abyste pochopili, proč tu jsme, musím začít poněkud zeširoka.“

„Na to teď není čas! Co bude s našimi společníky venku na tý rovině?“ skočil mu Pruďas ostře do řeči. „Musíme jim pomoct proti kordrionovi!“ Upřel na Tungdila rozhněvaný pohled a dodal: „Tak by aspoň naši noví přátelé mohli hned ukázat, co v nich vězí.“

Barskalín potřásl hlavou. „Ti jsou už všichni mrtví, Boïndile. Kordrion je zabil. Jeden z mých žadárů, kterého jsem nechal hlídat u vchodu, ale vy jste

si ho vůbec nevšimli, mi to ohlásil krátce předtím, než jsem se vám ukázal. Byl moudrý, protože se rychle vydal za námi do tunelu.“

Balyndar si hlasitě odfrkl. „Mrtví?“

„Kordrion je dostihl ještě na rovině. Jak mohli uniknout jeho bílému ohni?“ Barskalín ukázal hlouběji do chodby. „Měli bychom si promluvit později a nejdříve uniknout té bestii, aspoň o pár mil. Stejně vejce vycítí a vydá se za námi po stopě.“

Pruďas se podíval na Slîna a Balyndara, teprve potom na Tungdila. „A kam teď jdem?“

Očekával sice, že mu odpoví učený, místo něho se však opět ozval sytràp: „Na jih, do Rudých hor.“

Jak to učenej dokázal? S tím Pruďas nepočítal. Ani v to příliš nedoufal. Soudě podle udivených tváří Balyndara a Slîna, byli tím zaskočeni stejně jako on. Ale skutečná úleva se ne a ne dostavit.

Ani ve chvíli, kdy došli ke kokonu, který žadáři ukryli pod tlustou vrstvou kožešin a vlekli na štítu, k němuž přimontovali malá kolečka.

Skrytá země,
trpasličí říše Pátých,
na severu Šedých hor,
6491./6492. sluneční cyklus, konec zimy

Žadáři si byli ve svých jednotných zbrojích podobní jako vejce vejci a snadno jste zaměnili jednoho za druhého. To mělo za následek, že v ostatních vzbuzovali jakýsi neurčitý, neblahý pocit. Spolu se zbylými členy výpravy Čtvrtých a Pátých rychle pochodovali tunelem. Kokon s ostatní výbavou a proviantem naložili na štít na kolečkách. Jedna polovina oddílu pochodovala před ním, druhá ho chránila zezadu.

„Jak jsi je přesvědčil, aby se k nám přidali, učenej?“ zeptal se Boïndil cestou.

„Budeme se na ně muset dívat bdělým okem,“ nadhodil Balyndar. „A co je ještě mnohem důležitější: co požadují jako protislužbu?“

Slîn se rozhlédl kolem sebe. „Já se ani pořádně nevyspím, to vím už teď. Nikdo z nich nám neukázal tvář. Kromě Barskalína.“

„Dovíte se to hned, jak zastavíme, abychom si trochu odpočinuli. Je lepší, když to uslyšíte přímo od Barskalína,“ utěšoval je Tungdil a vykročil svižnějším krokem, aby dohnal velitele žadárů.

„Už se zase na něčem domlouvají. Jako staří přátelé.“ Slîn šťouchl do Balyndara a potají ukázal na velkokrálova záda, přesněji řečeno na jednu

runu. „Žadáři ji taky mají na svých zbrojích," pošeptal mu. „Nakonec to nebude souhra osudu, že jsme se tu potkali. Plán na vykradení kordrionova hnízda vymyslel Tungdil – možná to tady jsou jeho válečníci a jenom předstírají, že jsou… nějací žadáři."

„To není špatná myšlenka," pronesl Pátý zamyšleně.

„Přestaňte s tím nesmyslem," nařídil jim Pruďas, ačkoliv dobře věděl, že jim nemá co nařizovat.

Balyndar na něho nesouhlasně pohlédl. „Ty neustále měníš názory, Boïndile Dvojčepeli. Jednou jsi na naší straně, potom částečně přehodíš výhybku, ale pak si to zase rozmyslíš jinak." Přiložil ruce k opasku. „Možná se budeš muset rozhodnout. Jakmile bude po všem."

Pruďas se rozčílil. „Máme před sebou úkol a ten splníme. Je mi jedno, kdo nám při tom pomůže, jenom když to bude ku prospěchu Skrytý zemi," odvracel od sebe pozornost. „Už jsme měli dost ztrát. Teď máme nový bojovníky a to vejce."

„V tom má zase pravdu," připustil Slîn. „Lepší tak než ležet mrtvý na planině. Buď by z nás byla hromádka popela, nebo bychom posloužili kordrionovi jako žrádlo."

Balyndar protáhl koutky úst. „Kdo nám poví, jestli Tiona něco nenapadlo a neposlal nám ty žadáry do cesty?" Potom už nepronesl jediné slovo.

Když dorazili do jeskyně s pramenem čisté vody, nařídil Tungdil odpočinek a Barskalín souhlasil.

„Zdá se, že si mezi sebou udělali jasno, kdo je teď velitelem," komentoval počínání náčelníků Pruďas, který málem pukal netrpělivostí. On, Balyndar a Slîn se záměrně posadili stranou od ostatních a dali se do jídla. *Chtěl bysem se konečně dovědět, co jsou ti neviditelní zač. K tomu jim Vraccas nemohl dát požehnání. Určitě nedrží ochrannou ruku nad trpaslíkama, kteří se od alfů naučili divný kouzla a čáry.* Podíval se po svém příteli, který opět hovořil se sytràpem. Rozložili si před sebou mapu a neustále přejížděli prsty přes nejrůznější místa a čáry. Nakonec skončili s domlouváním a zamířili k nim.

Barskalín se posadil na kámen. „Dlužím vám ještě vysvětlení, kdo jsem a kdo vlastně jsou žadáři," dal se do řeči. Uvolnil si přezku na řemínku pod bradou a ukázal jim holou lebku, i ta byla pomalovaná černou barvou. „Jak jsem už řekl: kdysi jsme *byli* Třetí. Teď má každý z nás více než čtyři sta cyklů a všichni jsme vynikající bojovníci. Když Aiphatòn a jeho jižanští alfové napochodovali do Skryté země a ukázalo se, že je nikdo nedokáže zadržet, navrhl jim náš král smlouvu. Oni na ni k našemu údivu přistoupili." Přejel pohledem po tvářích trpaslíků, sedících před ním. „Po asi dvaceti cyklech nám pak Dsôn Aklán předložili nabídku: hledali dobrovolníky, kteří by k nim vstoupili do učení, a oni by jim prozradili některé zvláštní druhy

svého umění. Na oplátku měla tato vyčleněná jednotka vyhladit všechny ostatní trpasličí kmeny, žijící ve Skryté zemi.“

„Vraccasi, vraž těm černookejm rozžhavený kladivo přímo do jejich pitomejch uší!“ Pruďas upil trochu vody z láhve.

„Skrytá země měla přijít o obránce.“ Balyndarova tvář se zachmuřila. „To by znamenalo její konec!“

„Alfové, kteří přišli z jihu, jsou jiní než ti, které známe z dřívějších pověstí?“ vyptával se Slîn udiveně.

Barskalín přikývnul a potvrdil tak jeho domněnku. „Jsou mnohem divočejší, krutější…“

Pruďas se rozesmál. „Já snad pořádně neslyším: krutější? Copak je *to* vůbec ještě možný?“

„Je to možné, Boïndile,“ odpověděl Tungdil sklíčeně tichým hlasem.

„Také nejsou jediní. Několika stovkám alfů ze severu se nějakým způsobem podařilo dostat se do Skryté země. Bez pomoci Aiphatòna, kterého jižní alfové uctívají jako císaře,“ vyprávěl Barskalín dále. „Těm ze severu zase pomohli Dsôn Aklán.“

Boïndil se očima obrátil k Balyndarovi. „Jak vás obešli?“

„Neobešli nás,“ odporoval Pátý. „Kamennou bránu stále držíme a žádné zlo jsme jí nepustili dovnitř. To je nesmysl!“

Barskalín ho sjel káravým pohledem. „A přesto přišli do Skryté země. Vy jste o tom vůbec nevěděli. Trpaslíci za to nemohli. Alfové znovu objevili dávný průchod, kterým před mnoha a mnoha cykly vpadli do říše elfů, do Lesinteïlu.“

„U Vraccase! Tak to musíme ten průchod honem uzavřít.“ Slîn se podíval po Pruďasovi. „Jinak nemá smysl, abychom dále drželi naše pevnosti.“

„Průchod již neexistuje. Propadl se a zalila ho voda.“ Sytràp složil ruce do klína. „Víme jistě, že mezi alfy doutná nějaký spor. Dsôn Aklán a jejich stoupenci se považují za právoplatné nástupce Nesmrtelných a jsou přesvědčení, že mají lepší mravy než jejich příbuzní z jihu. Dokonce si snad myslí, že jim jsou ve všem nadřazení. A oni jsou ti, s nimiž jsme uzavřeli smlouvu.“ Sytràp se zlomyslně ušklíbl. „Určitě by nás později poštvali i na černooký z jihu, na to vsadím poslední košili.“

„Podívejme, podívejme.“ Pruďas si mnul vousy. „To je dobře, že to víme. Černooký se nesnesou ani sami mezi sebou.“

„Jižních alfů je mnohem víc než těch ze severu a přivlastnili si někdejší říši elfů Âlandur a Dsôn Balsur, zatímco Dsôn Aklán znovu budují v umělém kráteru město Dsôn. A to v bývalé říši elfů Lesinteïlu, které nyní říkají Dsôn Bhará – pravý Dsôn. Pořád ještě, když vysloví tvoje jméno, Tungdile Zlatoruký, cloumá s nimi nenávist. Nezapomněli ti, že jsi vypálil

město Nesmrtelných.“ Barskalín se rozhlédl kolem sebe. „Šli jsme k nim do učení a oni nás zasvětili do svého umění.“

„Jak se vám to mohlo podařit? Trpaslíci, a magie? K tomu ještě dokonce magie pocházející od našich nejstarších a nejhroznějších nepřátel?“ Balyndar si uřízl kousíček šunky.

„Je to dlouhý proces, který je doprovázený mnoha hrůznými rituály a zaplatili jsme za to příšernou bolestí,“ vysvětloval Barskalín a zdálo se, že se v něm opět rozbouřily city. „Byl to takový pocit, jako by vám vytrhli z těla duši, kterou Vraccas vdechl svým dětem. To, co vidíte, je prázdná skořápka plná něčeho, z čeho by vám běhal mráz po zádech, kdybyste to někdy spatřili.“

Boïndil krátce pohlédl k Tungdilovi a vzpomněl si na jeho zjizvený, zmrzačený trup. Že by i on absolvoval takovou proměnu? Má snad proto v obličeji jemné černé linky, stejně jako alfové?

Barskalín si odkašlal, vypověděl mu hlas, musel se něčeho napít, než mohl pokračovat ve vyprávění. „Dsôn Aklán byli přesvědčení, že po stovce cyklů, které jsme strávili v jejich službách, jim jsme věrní a zcela oddaní.“ Pohlédl na Slîna. „Prozkoumali jsme vaše pevnosti a zabili každého, kdo nám náhodou přišel do cesty. Ve Zlaté i ve Stříbrné pevnosti bych se dokázal pohybovat úplně poslepu. Nečeká tam na nás žádné tajemství. Kdybychom to měli v úmyslu,“ ztlumil hlas, „mohli jsme alfy nebo Třetí zavést do říše Čtvrtých, kdykoliv bychom chtěli. Nedokázali byste nám v tom zabránit.“

Čtvrtý polkl. „To… není možné.“

Barskalín ukázal na Tungdila a Boïndila. „Zeptej se jich. Setkali se s jedním z mých žadárů v Zemi za horami. Prošel tam přes Hnědé hory, přímo napříč vaší říší. Poslali jsme ho na výzvědy. Potom si měl prohlédnout Zlohráz a zjistit, jestli je pravda, co se povídá o návratu největšího hrdiny národa trpaslíků.“ Rozesmál se. „Hlásil mi, že ty pověsti jsou pravdivé. Podařilo se mu uniknout jen tak tak.“

Pruďas si odplivl. „On přežil bílou smrt?“

„My máme tuhý kořínek.“ Barskalín se tajemně pousmál.

„A to vejce jste ukradli na příkaz alfů.“ Balyndar nespustil ze sytràpa oči.

„Ano. Alfové… Dsôn Aklán chtěli na západě rozpoutat válku, aby se jim snáze podařilo uskutečnit vlastní plány. To se samozřejmě jenom domnívám.“ Barskalín pohlédl na Pruďase. „Císař Aiphatòn volá do zbraně a chystá tažení proti Lot-Ionanovi. Chce se s armádou vydat na jih, aby konečně zlikvidoval maguse a jeho fámuly a otevřel Vysokou bránu dalším alfům.“

„To je přece pro nás jenom dobré!“ Slîn si nacpával dýmku. „Aspoň nemusíme nikoho popichovat. Jen ať ti dva mezi sebou válčí a my počkáme, kdo zůstane. Zničíme vejce a v klidu si počkáme, co se stane.“

Balyndar propletl prsty a poklepal jedním palcem o druhý. „Myslím si, že náš plán byl… lepší.“ Zahleděl se na Barskalína. „Rád bych se dověděl důvod, proč tví lidé a my sedíme pokojně vedle sebe místo toho, abychom proti sobě bojovali. Vy jste ve službách našich nepřátel, a přesto nám chcete pomoci odvléct vejce k Lot-Ionanovi?“

„Zrada.“ Tungdil to slovo prohodil bez nejmenšího vzrušení. „Žadáři alfy nikdy nepodporovali celým srdcem, ale čekali na vhodnou příležitost, kdy budou moci změnit strany.“

„Je to tak.“ Barskalín před ním sklonil hlavu. „Tungdil Zlatoruký je Třetí, je jeden z nás. V myšlení Třetích se leccos změnilo, z trpaslíka, kterému jsme se vysmívali, se v průběhu uplynulých cyklů stal náš největší hrdina, který se sám postavil proti obrovské přesile. Navíc se stal velkokrálem všech trpasličích kmenů – koho jiného bychom měli následovat a být mu oddáni tělem i duší? Tolik cyklů jsme čekali na příležitost, kdy budeme moci alfy zničit. Porazit je jejich vlastními zbraněmi a magickým uměním.“

„To jste měli v úmyslu, když jste se dobrovolně přihlásili?“ Pruďas se upřeně zahleděl na sytràpa.

„Nic víc a nic míň, Boïndile Dvojčepeli.“

Pruďas nedokázal pochopit, jak těžký úkol tím na sebe vzali. „U Vraccase, taková oběť!“

„*Jestli* je to, co nám tu povídá, skutečně pravda.“ Nedalo se říct, že by Balyndarův hlas zněl příliš přesvědčeně.

„Mě přesvědčil.“ Slîn přikývl a v klidu dál pokuřoval z dýmky.

Barskalín se pousmál, bylo to vidět podle řady bílých zubů, které se zaleskly v temnotě. „Budeme následovat Tungdila Zlatorukého a pomůžeme osvobodit Skrytou zemi. To jsme měli celou dobu v úmyslu a teď, když se taková příležitost nabízí, náš plán taky dodržíme.“ Ukázal na svých devět společníků. „Je nás celkem třiadvacet…“

Balyndar se rozesmál, hlas mu překypoval výsměchem. „S tolika bojovníky určitě zaženeme alfy na útěk.“

Teď se sytràp poprvé rozhněval. „Každý z nás si poradí s dvaceti protivníky a nemusí se přitom nijak namáhat. V *obyčejném* souboji. Ale jestli nasadíme naše nové schopnosti a síly, vypořádáme se i s malou armádou, Balyndare Železný prste z klanu Železných prstů! Jestli si myslíš, že umíme jenom zhasnout nějaká světla, tak ses v nás a v umění alfů pořádně zmýlil.“ Přimhouřil oči. „Během tvého života jsem už mnohokrát prošel kolem tebe, měl jsem k tomu dost příležitostí, nejméně pět tuctů, a nikdy sis mě ani nevšiml. Stál jsem u tvojí kolébky, stál jsem vedle tvojí postele, když jsi spal. Ani Šedé hory nemají přede mnou a mými žadáry jediné tajemství.“ Položil ruku na rukojeť zakřivené dýky. „Buď mi vděčný, že jsem Třetí už dávno nezavedl do říše tvojí matky. I vaše pevnosti by padly.“ Zvedl se,

popošel k Pátému, sklonil se a zašeptal mu do ucha: „Znám všechna tvá tajemství, budoucí králi Pátých.“ Opět se postavil. „Jak vidíte, jste v nejlepších rukou. Je nám ctí, že můžeme následovat našeho velkokrále.“

Balyndar seděl ztuhle, jako by ho zasáhlo Vraccasovo kladivo. Byl bledý jako rubáš.

Tungdil podal Barskalínovi ruku a ten se pak vrátil ke svým žadárům. Krátce poté se obě skupiny, každá zvlášť, uložily k odpočinku.

Pruďas se divil Balyndarově náhlé stručnosti, v duchu se však stále ještě příliš zabýval tím, co jim sytràp prozradil, a neměl moc chuti pouštět se s Pátým do hovoru. „Vraccasi, teď už věřím, že za to, že jsme se tu v horách potkali se žadáry, vděčíme jenom tobě. Patří ti za to můj dík,“ modlil se tiše. „Ještě se postarej o to, abysme s neviditelnýma měli úspěch. Alespoň já bysem dal všecko za to, abych viděl, jak se lidi i trpaslíci zase smějou.“

„A co tvůj život?“ vyptával se ho Slîn. „Dal bys za to i svůj život?“ Otočil se na záda a zkřížil ruce za hlavou, z koutku úst mu visela dýmka. „Já ano. Ale jenom tehdy, jestli se aspoň jeden z nás vrátí z té výpravy živý a všem povypráví, jaké hrdinské činy jsme dokázali. Jinak ani ta nejslavnější a nejušlechtilejší smrt nemá cenu.“

Pruďas chtěl něco odpovědět, jenže měl příliš sucho v krku. Možná bylo i lepší, že ze sebe nedokázal vypravit jediné slovo.

Nemuselo by být to pravé.

Skrytá země,
protektorát Gauragar,
20 mil na jih od vchodu do
Šedých hor,
6491./6492. sluneční cyklus, konec zimy

Pruďas se necítil ve své kůži.

Jeho kroužkovou košili a šaty, které se dostaly do styku s kordrionovými pobitými mláďaty, přivázali ostatní na poníka, kterého narychlo někde koupili, a pak ho zahnali pryč, aby rozložili zrádný pach do dvou různých směrů a kordriona trochu zaměstnali. Nejpozději ve chvíli, kdy bestie koně najde a sežere ho včetně košile, kalhot a železných kroužků, bude vědět, že se bude muset vydat i za druhým pachem. Místo svých věcí se Pruďas musel navléct do šatů, které mu zapůjčili ostatní společníci.

„Připadám si jako nějakej hadrář,“ utrousil zarmouceně.

„Máš snad námitky proti mým kalhotám?“ zeptal se ho Slîn s úšklebkem. „Jestli mi je tím svým tlustým zadkem roztrháš, koupíš mi nové.“

„To jsou samý svaly, žádnej tuk. Vy Čtvrtí jich tolik nemáte. Vaše kalhoty by byly dobrý akorát tak pro naše děti.“ Pruďas nahlížel přes rameno Balyndarovi, jenž opět držel v rukou alfskou dýku, kterou sebral zabitému lučištníkovi. Otáčel jí, obracel ji mezi prsty, zkoumavě po ní přejížděl a pak jí udeřil v určitém úhlu o chránič předloktí.

Nebyla to žádná prudká rána, a přesto čepel zazpívala a zlomila se ani ne půl prstu pod rukojetí.

„Vždyť jsem si to myslel,“ zabručel Pátý spokojeně a odhodil rukojeť, která teď už k ničemu nebyla, do sněhu.

„Copak?“ zeptal se Pruďas a Balyndar sebou polekaně trhnul. Nepostřehl, že ho někdo pozoruje. „Že je ta dýka špatně vyrobená?“

„Ano. Bylo mi to nápadné, ale nedovedl jsem přesně říct, co mi na ní vadí.“ Zdálo se, že přemýšlí, jak má své pocity trpaslíkovi vysvětlit. „My, potomci Prvních, se díváme na kovářské umění cvičeným okem. Já jsem hned viděl, že tu zbraň vykoval trpaslík, ale něco mě na ní rušilo. Kovář do ní vložil tenoučkou vrstvu z mnohem tvrdšího, ale zároveň i křehčího materiálu. Ta se pořádně nespojila s ostatní ocelí a při větší zátěži, například v boji, se čepel musela zlomit.“ Balyndar pohlédl na Pruďase. „Byla *úmyslně* vyrobená tak, aby nevydržela. To nebyla chyba nebo nedopatření.“

„Potom se tedy Třetí dopouštějí na alfech zrady stejně jako žadáři,“ usoudil Boïndil spokojeně.

„No, až tak daleko bych nešel. Je možné, že je to práce jediného trpaslíka, který černookým vykovává špatné zbraně,“ brzdil ho Pátý v přehnané víře. „Navíc, kdyby ty podvody dělali ve velkém, tak by si toho museli i alfové jednou všimnout, a to by mělo pro Třetí dalekosáhlé následky. Smrtelné následky.“ Podíval se po Tungdilovi, kráčejícím vedle Barskalína na čele jejich družiny. „Třetí jsou možná dobří bojovníci, lepší než my. Ale černookým by museli podlehnout. Už jenom kvůli jejich přesile.“

„Asi by bylo ukvapený říkat si kvůli jedný zfušovaný dýce, že v nich máme spojence,“ souhlasil Pruďas po krátké úvaze. Podíval se vzhůru a mírně se podivil, když spatřil černý mrak, který se k nim rychle blížil.

Slîn sledoval jeho pohled, prudce natáhl paži a ukázal do oblak. „Kordrion! Ze severu!“

Pruďas se rozzlobil sám na sebe. Jak to, že je tak nechápavý? „Mám pocit, že stárnu.“

Hledali úkryt mezi skalisky, zatímco Pruďas se rozběhl k Tungdilovi. „Učenej, co budeme dělat?“

Jednooký trpaslík stál vzpřímený, beze známky strachu, pravou rukou si zaclonil čelo a zadíval se na oblohu. „Dostal se mnohem blíž, než nám může být milé. Léčka, kterou jsme chtěli odvést pozornost, ztratila účinek.“

Boïndil se naštval. „To jsem svoji výzbroj a šaty vyhodil pro nic za nic?“

„Až dosud nám pomáhaly udělat si docela slušný náskok. Jenže teď se zdá, že s tím je konec.“ Kordrion se rýsoval na obloze jako drobný stín mezi mraky. „Rozhlíží se. Nebude potřebovat dlouhou dobu, než nás objeví.“

„To znamená, že to k Lot-Ionanovi nikdy nestihnem, učenej?“

„Přesně to tím myslím.“ Tungdil se ohlédl přes rameno. „Ale zaneseme náš dárek někomu jinému. Musíme využít příležitost a napáchat mezi našimi nepřáteli tolik škody, kolik jen stihneme.“

Pruďas rychle pochopil, jakým směrem se bude jejich putování dále ubírat. „Takže vyrazíme do Dsôn Bhará.“

„Tahle cesta bude pro nás nejbezpečnější. Většinou vede dolů z kopce a na saních se rychle dostaneme vpřed. Jeskyní, ve kterých se budeme moct skrýt, když se k nám kordrion nebezpečně přiblíží, tam taky bude víc než dost.“ Tungdil se podíval na Barskalína, který mlčky souhlasil.

„To bude sranda, až se budeme plížit k těm černookejm. To bude pořádná výzva!“ Pruďas dal Balyndarovi a Slînovi znamení, aby se k nim připojili, i žadáři vylezli z úkrytů a tlačili saně nahoru do kopce.

„Nemám v úmyslu se k někomu plížit. To by se nám ani nepodařilo.“ Tungdil zároveň ukázal na celou skupinu. „Přijedeme k nim naprosto otevřeně. Já se jim představím jako Tungdil, který se mezitím důkladně změnil. Řeknu, že mým největším přáním je zlikvidovat všechny kmeny trpaslíků, a nabídnu alfům pomoc. Přitom někde nepozorovaně odložíme kordrionovo vejce a budeme čekat, co se stane. A podle toho, jak se situace vyvine, si připravíme nový plán.“ Podíval se na přítele. „Ty, Balyndar a Slîn se kvůli tomu budete muset převléknout do zbroje žadárů.“

„No to je skvělý,“ ujelo Čtvrtému nešťastně.

„Neměj obavy, mají nějakou zbroj i ve tvý velikosti,“ utahoval si z něho Pruďas s úšklebkem. „Něco, co nosí jejich ženský.“

Balyndar si zapřel ruce v bok. „Mně se to nelíbí.“

„Nemusí se ti to líbit. Já jsem tvůj velkokrál, takže učiníš, co ti říkám.“ Tungdil dokázal, že jeho hlas zněl podivuhodně klidně, a přitom jednoznačně odkazoval Pátého do patřičných mezí. „Kordrion je na nás příliš rychlý, o tom se se mnou nemůžeš přít. Pokud existuje nějaká možnost, abychom jeho vejce využili proti našim nepřátelům, tak to uděláme.“ Vyšvihl se na saně. „Za tři oběhy dorazíme do Dsôn Bhará. Za mnou!“ Odrazil se a prudce sjížděl po svahu dolů.

Jeden žadár za druhým následovali jeho příkladu, potom se i Slîn a Pruďas začali připravovat na krkolomnou jízdu svahem.

Balyndar však zůstal stát vedle saní a díval se za ostatními. „Nevím, jestli to, co děláme, je opravdu správné, Boïndile Dvojčepeli,“ prohodil zamyšleně.

„To se ukáže až podle toho, co o nás někdy někdo napíše, Balyndare,“ odvětil Pruďas a snažil se ho uklidnit. „Já to taky nevím a jsem si jistej, že to v tuhle chvíli neví ani učenej. Náš plán je v čudu, a tak se z něho pokusíme získat, co se dá. S Vraccasovou pomocí možná dosáhneme lepších výsledků, než jsme si původně mysleli.“ Poklepal mu na záda. „Věř svýmu otci.“ Pruďas si až dodatečně uvědomil, co vlastně právě řekl, ale již bylo pozdě. Slova mu mezitím vyklouzla z úst.

Balyndar k němu pomalu naklonil hlavu. „Co to tu vykládáš za hlouposti?“

Boïndil se nuceně rozesmál. „To byl jen takovej vtip, aby se ti zlepšila nálada.“

„Tak potom se ti to vůbec nepovedlo. Takovým vtipům se určitě nezasměju.“ Pátý poodešel k saním a posunul je vpřed. „To neznáš žádný lepší?“

Pruďasovi se ulevilo. „Co bys řek na to, jak se jeden skřet ptá trpaslíka na cestu?“

Balyndar odmítavě mávl rukou. „Ten zná každý trpaslík už odmalička.“

„Ale ne moji variantu,“ odsekl Pruďas pyšně a napřímil se. „Jeden skřet kráčí po cestě a vidí trpaslíka. Chtěl by se ho…“

„Jezdci!“ vykřikl Slîn vzrušeně. „Tam dole, napravo od saní, v tom malém údolíčku. Narazí přesně na žadáry!“

Jak to, že vždycky vidí nebezpečí dřív než já? Pruďas se zahleděl udaným směrem.

Balyndar odhadem spočítal jezdce, kteří se k nim na ponících blížili. „Černá švadrona,“ vyrazil zděšeně a vrhl se po břichu na saně. „Honem, musíme ostatní dohonit a varovat je!“ Rychle se rozjel.

Slîn si to nenechal říkat dvakrát a následoval ho. Řítil se ze svahu ve stejně odvážné poloze jako Balyndar.

„Hej! Počkejte na mě!“ Pruďas uchopil saně, několik kroků běžel vedle nich a pak na ně naskočil. „U Vraccase! To je přece krásnej vtip! Kdy ho s takovou dám k lepšímu?“

XIII

Země za horami,
Černá soutěska, pevnost Zlohráz,
6491./6492. sluneční cyklus, konec zimy

Goda pozorovala neklidně planoucí rudou clonu, jejíž rozkmitané, neklidně poskakující okraje se tlačily k hradbám Zlohráze. Trochu jí připomínala vlny na jezeře nebo na moři a stejně jako tomu na moři bývá, i tady se pod hladinou skrývaly děsivé příšery. Dobře si uvědomovala, proč její národ nemá rád hluboké vody.

Maga si přitáhla kabát úžeji k ramenům. Dělala si starosti. Nebylo dobré, že rudá energie dosáhla až těsně k hradbám pevnosti – jenže tomu nebyla schopná nijak zabránit.

Vedle ní postávala Kiras, na hrubých šatech měla navlečenou prsní zbroj a chrániče předloktí a nohou. Dalekohledem pozorně sledovala bariéru, kterou tentokrát vytvořil nepřítel, aby se chránil před případným útokem obránců pevnosti. „Hradby nejsou nikde poškozené. Nevidím trhliny nebo jinak poškozená místa. Jak se zdá, ta záře jim nijak nevadí. Bojovníci se mýlili, jejich obavy, že by clona mohla vyhodit hradby Zlohráze do vzduchu, byly zbytečné."

„Ale bestie se tak dostanou až k samotným hradbám. To není dobré. Musím přijít na něco, čím bychom mohli šíření té bariéry zamezit a co by ji třeba i vrátilo zpátky." Goda zasunula pravou ruku do kapsy, v níž uchovávala úlomky diamantu, a pohrávala si s nimi. *Ale co?*

„On je zabil," řekla Kiras pevným hlasem Godě.

Maga věděla, o čem podskalanka začala tak zničehonic mluvit. „Já vím. Pruďas si těch ran, které měli ubariu na těle, taky dobře všimnul," odvětila po chvilce.

Když stály obě ženy přímo vedle sebe, byly rozdíly mezi typy trpaslíků zcela zřetelné. Kiras byla vyšší, zato však útlejší, někdo by si ji mohl snadno splést s nepříliš urostlým člověkem. Naproti tomu Goda byla pravá trpaslice ze Skryté země s typickou podsaditou postavou. Navíc měla kulatý obličej a tváře pokryté jasně viditelným tmavým chmýřím, zatímco Kiras neměla v obličeji jediný chloupek.

„Ale nikomu neřekl ani slovo." Kiras se dívala na stvůry, které dokázala rozpoznat pod magickou rudou přikrývkou. Pobíhaly po planině kolem Černé soutěsky a malými praporky vyznačovaly některá místa na skalnaté půdě.

„Ne. On to taky nikdy nikomu neřekne. Jedině kdyby se ten trpaslík, který se vydává za Tungdila Zlatorukého, sám dobrovolně přiznal, že je podvodník." Když se ho k tomu pokusila přinutit, vyšla její snaha naprázdno. Goda se rozhlédla na obě strany, zkontrolovala, jak to vypadá na ochozech. Byly neustále obsazené, mužstva u katapultů byla neustále na svých místech, aby při případném útoku nestvůr mohla okamžitě zasáhnout do boje.

„To ten mizera nikdy neudělá. Mrtvoly v pevnosti zřetelně dokazují, že použije všechno možné, jen aby dosáhl svého." Kiras odložila dalekohled a pohlédla na Godu. Oko jí na chviličku oslepil třpytivý paprsek, a když se podívala směrem, odkud vyšel, zjistila, že přilétl z ochozu pevnosti, z místa na východ od ní. Jeden ze strážných si vyleštil železo, kterým měl pobitý štít, tak důkladně, že jím každého oslnil. Dokonce měla pocit, že na kůži cítí teplo slunečních paprsků. „Je to pravda, že ho zvolili velkokrálem?"

Maga přikývla. „A já děkuju Vraccasovi za to, že sedím tady ve Zlohrázi! Tak aspoň nemusím poslouchat jeho rozkazy."

Podskalanka se opřela o cimbuří. „Lámu si hlavu otázkou, co se stalo se skutečným Tungdilem? Je mrtvý, zůstal v zajetí, nebo se z něho stalo něco ještě horšího než to, co k nám přišlo a co se vydává za hrdinu?“

Goda si povzdechla. „Na to nikdo nezná odpověď.“

Kiras najednou vypadala mnohem živěji. Zadívala se na stvůry pod bariérou. „Co kdyby se nám podařilo některou z těch stvůr unést a vyslechnout? Nemůžeš vytvořit nějakou díru dost velkou na to, abych se jí s několika ubariu protáhla?“

Godě připadal tento návrh zpočátku nesmyslný, ale postupně dospěla k názoru, že vůbec nemusí být hloupý. „Proč jsem na něco takového sama nepřišla?“

„Protože musíš myslet na spoustu věcí. Jako velitelka pevnosti a maga, která musí být každou chvíli připravená odvrátit další magický útok,“ nabídla jí Kiras s úsměvem vhodnou výmluvu a natáhla k ní ruce, které Goda okamžitě pevně uchopila. „Neříkám ti to tak často, jak bych měla: jsi pro mě skoro jako matka. Nikdy ti nedokážu dost poděkovat za všechno, co jsi pro mě udělala.“

„Proto pro mě není lehké poslat tě tou bariérou mezi nepřátele. Nejen proto, že se to tam stvůrami jenom hemží – on tam také někde pobíhá nějaký magus. A kdo ví, jestli se mi podaří udržet otvor dost dlouho otevřený?“ Goda cítila větší a větší pochybnosti. „Ne, raději se do toho nebudeme pouštět.“

Odněkud zaduněly fanfáry a přitáhly pozornost k rovině kolem Černé soutěsky. Obě ženy uchopily dalekohledy.

Nejrůznější stvůry bez ustání pobíhaly po planině jako mravenci, vlekly kameny na místa, kde byly zabodnuté korouhvičky, a kus po kuse tam budovaly ochranné valy. Přitom všichni pospíchali tak, jako by museli práci dokončit ještě před západem slunce.

Na jiném místě se vynořily velké, obtloustlé bytosti, které dlouhými drápy a mohutnými tlapami hloubily do země díry. Jakmile se propracovaly do určité hloubky, přiběhli jiní tvorové s kbelíky plnými tekutého kovu, jímž otvory zalili a okamžitě do nich začali zapouštět dlouhatánské železné tyče, které musely být vztyčeny v určitém úhlu.

„To podezřele připomíná kotvící zařízení. Že by tu začínali stavět dobývací stroje?“ Kiras přejížděla dalekohledem z jedné strany na druhou.

„Spíše katapulty. Pravděpodobně stejné jako ten, který stál v soutěsce a který jsem tam zničila.“ Goda k sobě přivolala jednoho z ubariu a zeptala se ho, co si o tom myslí. Voják potvrdil její domněnky.

Ještě spolu hovořili, když dorazily na rovinu další bestie. Několik tuctů jich táhlo obrovské otesané dřevěné trámy. Jedna z nejtlustších stvůr se ujala

úkolu nasměrovat každý z nich správným směrem a ze změti dřevěných součástí začalo postupně vyrůstat něco, co vypadalo jako dobývací věž.

„Mělas pravdu," řekla maga Kiras. „Ti tam naproti montují pojízdné kotviště pro obrovské beranidlo." Nařídila, aby k ní přiběhly obě její děti, Sanda i Bandaál, které u ní absolvovaly magický výcvik. „Déle už nemůžeme čekat. Musíme ten magický štít odsunout dále od hradeb dřív, než se k nim dostanou jejich stroje."

Kiras se zadívala dolů. „Co tam teď dělají?"

Goda pohlédla směrem, kam se upíraly zraky její společnice.

Nestvůry napolo vztyčily první čtyři obléhací věže a pak se vrhly na jinou činnost. Přivlekly nové kamenné kvádry a začaly je pokládat na plošiny u právě vybudovaných konstrukcí, jiné stvůry dorazily s dlouhými svazky stočených lan, jejichž konce sahaly až do Černé soutěsky.

„Ty kameny slouží jako protiváha," usoudila podskalanka. „K čemu, to zatím nevím, ale vypadají tak."

„Asi chtějí v soutěsce vztyčit nějaký ještě větší katapult," odhadoval ubari a přimhouřil růžově zbarvené oči. „Tady dole se k nám blíží jedna z bestií a drží v ruce bílý prapor. Má namířeno k naší bráně."

Goda si byla téměř jistá, že přichází vyjednávat. Kdyby nebylo bariéry a nepřátelského maguse, snadno by tu odpornou bytost přišpendlila šípy k zemi a pohřbila ji pod kamenem velkým jako dům, aby Tionovi zplozenci věděli, co s nimi hodlají trpaslíci udělat. Ale v nynější situaci by to rozhodně nebylo moudré.

Vyjednávání přinášelo čas, přestože Goda rozhodně neměla v úmyslu řídit se případnou dohodou. Ale čas byl největší poklad, budou ho ještě moc a moc potřebovat, než se Pruďas vrátí s dostatečným počtem spojenců, aby se mohli bez velkých obav postavit nepřátelskému magusovi.

Všichni si uvědomovali, že to, do čeho se její manžel pustil společně s jednookým trpaslíkem, vydávajícím se za Tungdila, zcela jistě nebude snadná záležitost. Goda totiž na rozdíl od posádky Zlohráze nesdílela přesvědčení, že se trpaslíkům podaří dostat Lot-Ionana do kolen.

Čím více se stvůra blížila k bráně, tím pomaleji kráčela, až se tři kroky před ní zastavila a roztřeseným hlasem začala něco vykřikovat. Stráže Godě hlásily, co řekla.

„Bestie nám chce předat seznam požadavků?" Maga přelétla pohledem z ubariho ke Kiras a zase zpět. „No to jsem teda zvědavá."

Pospíchali dolů. Kráčeli chodbami, míjeli ochozy s připravenými katapulty, až došli k výtahu. Když se otevřená kabina po krátké jízdě zastavila a ocitli se tak u brány, přišel jim vstříc voják se stočeným pergamenem v ruce. „Nestvůra to hodila skrz bariéru a špehýrkou to spadlo dovnitř, mago," vysvětloval.

„Polož ten pergamen na zem," nařídila Goda. „Ale opatrně."

Strážný na ni udiveně pohlédl. „Vždyť je to jenom kus pergamenu."

„Udělej, co máš provést," vyštěkla na něho Kiras. „Kdo ví, jestli na něm nelpí nějaké kouzlo. Může to být lest."

Muž učinil, co mu bylo nařízeno.

Goda se přiblížila k ruličce pergamenu a vyslovila nad ní odkrývací kouzlo, aby zjistila, jestli nepřátelský magus nezahalil pergamen magií, která se samočinně spustí ve chvíli, kdy někdo pergamen rozevře. Ulevilo se jí, když se zelená záře nikde nezbarvila jinak – bylo to bezpečné znamení, že je vše v pořádku.

Zvedla pergamen, rozevřela ruličku a četla:

Obránci,

já, nositel mnoha jmen na obou stranách soutěsky, po vás požaduji okamžité vydání pevnosti. Stáhněte se pryč, a když budete odcházet, otevřete brány!

Dále požaduji, aby se okolní země okamžitě podrobily mému velení. Pokud k tomu dojde rychle, budu se chovat shovívavě. Jinak nebudu mít s vojáky a obyvateli této země žádné slitování a nařídím svým bojovníkům, aby zničili všechno, na co narazí.

Já, nositel mnoha jmen, vládnu silou, které se váš magus nemůže rovnat. Nechť se mi dobrovolně odevzdá. Jestliže však budu nucen smést ho z povrchu země svou magií, dovolím oddílům, aby v zemi řádily ještě více.

Odpověď na tento dopis musím obdržet dříve, než slunce sedmkrát oběhne svou dráhu, ani o jeden oběh později.

Jestli ji do té doby nedostanu, budu to považovat za skutečnost, že jste mé požadavky odmítli, a budu vědět, jak mám postupovat, abych oprávněné nároky důsledně prosadil.

Jestliže mi budete vzdorovat, tak vás před mým hněvem nikdo a nic nezachrání.

Goda podala psaní Kiras. „Ten šílenec je posedlý velikášstvím. Na ty jeho čmáraniny je slovo drzost ještě příliš slabé."

„Je to domýšlivec," prohodila podskalanka, když si dopis přečetla. „Domýšlivý, nafoukaný a hloupý. Někdo si tady oblékl moc velké kalhoty."

Maga přešla k bráně a nechala si otevřít špehýrku. Přímo před ní se chvěla rudá záře štítu z magické energie, který nepřátelská strana vztyčila, aby se mohla pod jeho ochranou připravovat k útoku na pevnost. Kdo dokáže něco takového, má velkou moc, o tom nebylo pochyb. „Je možné, že

opravdu má takovou moc.“ Sevřela v prstech úlomek diamantu a nadechla se ke kouzlu, které chtěla mrštit proti bariéře.

Z prostředníčku jí vystřelil malý záblesk magie, prolétl špehýrkou a narazil do štítu.

Ozvalo se zabzučení jako někde v klidném včelím úlu a zasažené místo potemnělo. Potom se najednou změnilo, stávalo se stále světlejším a světlejším, bzučení zesílilo a všem se začalo nepříjemně rozléhat v uších. Rudá záře bariéry se měnila na oranžovou a postupně nabírala pronikavě žlutou barvu.

„Zavřete špehýrku!“ nařídila Goda a ustoupila od brány o kus dál.

Sice už ani ona, ani Kiras nebo stráže nemohly vidět, co se na druhé straně hradeb odehrává, zato však všichni zřetelně slyšeli, že došlo k dunivé explozi.

Brána vyztužená železnými pláty, čepy a závorami se pod nárazem zachvěla, závěsy v hradbách zaskřípěly, rez se z nich sypala jako rudohnědý oblak. Exploze měla takovou sílu, že se brána mírně rozevřela, kovové úchyty, jimiž byla zakotvená v hradbách, popraskaly a jejich úlomky létaly obráncům kolem uší. Ubari stojící vedle Gody zaúpěl a svalil se na zem, podskalanka vyjekla a chytila se za hlavu. Železná střepina ji zasáhla do ucha a napolo je roztrhla.

Goda se se zkamenělým výrazem v obličeji starala o zraněné. Přitom se v duchu pevně rozhodla, že se podobných experimentů příště vyvaruje. *Raději nechci ani domyslet, co by se stalo, kdybych na štít vrhla nějaké mocnější kouzlo!*

Neboť nyní jí bylo naprosto jasné, že bariéra odpoví na každý útok desetkrát silněji.

Skrytá země,
protektorát Gauragar, 20 mil na jih
od vstupu do Šedých hor,
6491./6492. sluneční cyklus, konec zimy

Pruďas pozorně sledoval, jak předvoj Černé švadrony – ať už to je, co chce – vjíždí zatáčkou do údolíčka, necelých deset kroků od Tungdila. Proti tomu nemohl nic dělat. Rozeznal poníky a trpaslíky v tmavých zbrojích, kteří se až příliš podobali Neviditelným. Málem ho to zmátlo.

Jakmile švadrona zpozorovala saně, rozvinula se do vějíře a zatarasila malé údolí po celé šířce. Mezi koňskými kopyty by se nikdo neprodral.

Tungdil zastavil saně, jeden žadár za druhým snižoval rychlost, pak všichni rychle seskočili na zem a vytvořili kruh. Postavili saně před sebe, aby se jimi kryli, a vytvořili tak malou hradbu, v jejímž středu stáli Barskalín a Tungdil. Slîn s Balyndarem k nim teprve dojížděli.

Proklatě! Takhle se k nim už nedostanu. Pruďas pochyboval, že by se mu podařilo dorazit dolů dříve, než Černá švadrona vytvoří kolem žadárů dokonalý kruh. *Ale co, nic se neděje. Však já si mezi něma prosekám průchod.* „Při týhle výpravě nic neklape. Dokonce ani tehdy, když už nemáme žádnej plán," zanadával a přikrčil se, aby kladl větru menší odpor.

Krkolomnými manévry prokličkoval mezi nohama poníků, proklouzl poslední mezírkou v uzavírající se řadě jezdců a pak se jeho saně zarazily o štít jednoho ze žadárů.

Náraz vymrštil Pruďase do vzduchu, trpaslík se otřel o štít a dopadl do sněhu. Rázem však opět vyskočil na nohy a zvedl vraní zobák, okamžitě byl připravený bránit se. „Ustup!" zaryčel na jezdce stojícího před ním, kterého díky roztálému sněhu v očích viděl jenom matně a rozmazaně. „Přísahám, že ti vrazím vraní zobák tam, kde tě to bude nejvíc bolet!"

Po jeho slovech zazněl mnohohlasý dunivý smích.

„Po světě nechodí mnoho dětí kováře, které vládnou takovouhle zbraní a které by vypadaly tak staře jako ty," prohodil někdo posměšně, přesto však bylo v jeho hlase cítit nádech úcty. Trpaslík seskočil ze sedla, zařinčely řetězy.

Boïndil si rychle otřel obličej, aby dobře viděl. Před ním stál ztělesněný obraz klasického trpasličího bojovníka, držícího v pravé ruce válečnou sekeru na dlouhém topůrku. Kroužkovou košili, vyztuženou plátky železa, zakrýval dlouhý, hrubý kabát, výrazně rudé vousy byly protknuté černými pramínky. Protivník si ho měřil pronikavým pohledem zelených očí, tělo měl napnuté, dával si pozor na nečekaný, zoufalý pokus o útok.

„Bylo by mi potěšením, kdybych s tebou mohl změřit síly, Boïndile Dvojčepeli," prohlásil neznámý trpaslík. Potom se jeho zrak stočil k žadárům. „Co to má znamenat, Barskalíne? Odkdy máš ze mě a z mých bojovníků strach?"

„Nemám strach ani z tebe, ani z nich. Ale nebyl jsem si jistý, jestli jsi pořád ještě jejich velitelem, Hargorine Smrtonoši." Na Barskalínův povel se štíty sklopily a vůdce žadárů vykročil vpřed, aby se pořádně přivítal s dávným přítelem. „Nikdy bych si nemyslel, že na tebe a tvé Roztoužence někde na cestách narazím."

Pruďas přeskakoval pohledem z jednoho na druhého. „Co se to tu – u kováře – zase děje?" Zadíval se na černé zbroje jezdců. „Roztouženci?"

„Vybírají od lidí z bývalého Idoslânu desátek pro alfy," vysvětloval Balyndar hlasem plným opovržení. „Lupiči a vrazi, nic jiného nejsou."

„Nedělej předčasné závěry.“ Barskalín podal Hargorinovi ruku a představil mu Slîna, Balyndara a Pruďase. „Teď poklekněte na koleno před novým velkokrálem všech trpasličích kmenů Skryté země,“ ohlásil teatrálně a obrátil se k jezdcům ve švadroně. „Neboť on je jeden z vás, je to Třetí: Tungdil Zlatoruký!“

Hargorin překvapením o krok couvl a upřeně se zahleděl na jednookého trpaslíka, který vystoupil z řady žadárů. Očima přelétl trpaslíkovu zbroj, Krvežíznivce a pak se jeho pohled opět vrátil k tvrdým, nepřístupným rysům v obličeji. Dobře postřehl insignie velkokrále. „No to mě…“ Hlas mu přeskakoval překvapením a dojetím, potom poklekl na koleno a sklonil hlavu. Ruku s napřaženou sekerou namířil Tungdilovi k nohám.

Celá Černá švadrona sesedla, sto padesát bojovnic a bojovníků vzdávalo čest novému vládci všech trpaslíků.

Pruďas se rozhlížel kolem sebe a vesele se šklebil. „Jestli se nám něco takového stane pokaždý, když urazíme deset mil, tak než dojedeme do Dsôn Bhará, budeme mít k ruce armádu, která už nebude potřebovat ničí pomoc a sama dokáže vyhnat alfy ze Skrytý země,“ poznamenal se smíchem. „Učenej, jenom se na to podívej! Třetí se před tebou s úctou skláněj.“

Tungdil nařídil Hargorinovi a švadroně, aby se zvedli. „Jak Barskalínova, tak tvoje slova naznačují, že co se týká alfů, máte k nim oba stejný vztah. Pochopil jsem to správně?“

Hargorin vrhl letmý pohled po sytràpovi, jenž mu očima dal najevo souhlas s tím, aby hovořil naprosto otevřeně. „Pane, mnoho z nás čekalo na chvíli, kdy se k nám vrátíš a povedeš svůj kmen k vítězství nad všemi nepřáteli,“ pronesl rozechvěle a tvář se mu rozjasnila štěstím. „Ty o tom nevíš, ale u nás se o tobě vyprávějí legendy.“

Tungdil tázavě pohlédl na Barskalína, který omluvně pokrčil rameny. „Na to jsme neměli dost času.“

To se to bude u táborových ohňů povídat. Pruďas se široce zašklebil. „Můj učenej. A teď ho Třetí povznesli na nějakou pohádkovou bytost.“

„Jestli je u Třetích tak oblíbený, tak se nám tím otevírají další, úplně nové možnosti,“ nadhodil Slîn.

„Není tak oblíbený u všech z nás,“ uváděl Hargorin svá slova okamžitě do patřičných mezí. „Ale hodně, opravdu hodně našinců ho nesmírně obdivuje.“ Rozzářeně se na Tungdila podíval. „Jedna z těch legend vypráví o hrdinských činech, které jsi dokázal vykonat v Černé soutěsce. Když se tak podívám na tebe a na zbroj, co máš na sobě, řekl bych, že ta legenda je ve skutečnosti přesným proroctvím. Popisuje tě tak, jak tu právě teď přede mnou stojíš.“

Barskalín dal dvěma ze žadárů příkaz, aby hlídali oblohu a stačili je včas varovat, kdyby se nečekaně objevil kordrion. „Měli bychom vyhledat klidné,

bezpečné místo, kde bychom si mohli o všem pohovořit," navrhl. „Máš tu poblíž příhodné sídlo, starý příteli?"

Hargorin přikývl. „Půl oběhu odsud leží jedna z mých pevností. Přivážeme saně k poníkům a odtáhneme vás tam."

„Dokáže ta pevnost odolat kordrionovi?" vyptával se hned Pruďas.

Hargorin ani nehnul brvou. „Nějakou dobu zcela jistě. A kdyby se věž zřítila, můžeme uniknout do bezpečí podzemním tunelem." Zadíval se na Barskalína. „Co jste vlastně provedli, že je vám ta potvora v patách?"

Sytràp se zasmál. „Později. Zaveď velkokrále k sobě domů a patřičně nás pohosti. Potom bude dost času na povídání." Rázem však zvážněl. „Budeš se muset rozhodnout," pronesl slavnostně.

„To jsem učinil už před nesčetnými cykly." Třetí se uklonil Tungdilovi. „Ať už tě vede do země alfů cokoliv, od této chvíle poslouchám já i celá Černá švadrona výlučně a jenom tebe, velkokráli. S tebou k nám nepochybně dorazí slavné časy. Tak jak o tom vyprávějí dávné legendy."

Balyndar zakoulel očima. Naproti tomu Slîn, jak se zdálo, byl naprosto spokojený a šťastný. „Myslím si, že to je docela rozkošný."

„Slovo rozkošný mi zní poněkud… zženštile. Ale výjimečně si to myslím i já." Pruďas sice měl radost, že místo obávaného boje se jejich setkání změnilo na zcela nečekané, o to však radostnější bratrství ve zbrani, ale stejně ho znepokojovalo, že kolem něho stále víc a víc převažuje černá barva. Připomínalo mu to blížící se bouřku, která bez ustání sílí, až se z ní stane hrůzu nahánějící uragán. Střed tohoto uragánu představoval jeho dávný přítel.

„Té bouři nemůžeme uniknout, ta nás vtáhne dovnitř," řekl si tiše, protože si uvědomil, že i on se bude muset brzy maskovat a navleče na sebe černou zbroj žadárů. „Vraccasi, ať se ze mě nestane takovej jako oni jenom proto, že budu mít na sobě stejnou zbroj."

A opět to byl Slîn, kdo zachytil jeho slova. Čtvrtý měl doslova vynikající sluch. Bohužel. „Máš strach z toho, že by ses stal jedním z nich? Boïndile, to, co si navlečeme, není nic jiného než kus černého železa." Zabušil pěstí do hrudi, pak si poklepal na hlavu. „Srdce a hlava, to jsou věci, které patří jenom nám a které nám nikdo nevezme. Považuj to prostě jen za neškodný převlek." Hodil lano jednomu jezdci, druhý konec si pevně přivázal k saním. „Kdybys chtěl, tak na tebe rád dám pozor, ty chudáku malý trpaslíku."

Pruďas se rozesmál „Máš pravdu. Když začnu přemýšlet jako malý děcko, klidně si ze mě dělej srandu." I on hbitě připravil své saně k další cestě.

Zanedlouho nasadili poníci rychlé tempo a táhli je sněhem. Nevýhodu tohoto způsobu cestování poznali trpaslíci velice brzy: kopyta poníků vířila sníh a vytvářela z něho hotová mračna, jimiž musely saně prosvištět.

Netrvalo dlouho a trpaslíci se podobali vousatým, mrzutým a nabručeným sněhulákům.

Pruďas v rozvířeném sněhu spatřil nedaleko před sebou více než dvacet kroků vysokou věž hradní pevnosti. Stejně dobře ovšem spatřil urážky, po kterých se každému pravověrnému trpaslíkovi rozrušením a vztekem prudce rozbušilo srdce.

Nápisy, které si mohli přečíst, nehovořily o ničem jiném než o nenávisti vměstnané do run. Písmena slibovala zničení všech trpasličích kmenů hned v kolébce, stěny z mohutných, hrubě otesaných kamenných kvádrů byly pokryty dalšími urážkami a potupnými nápisy: mrzák Vraccas, Vraccas bezmocný bůh, Vraccas – bůh, co nemá koule…

Pruďas nebyl jediný, kdo si těchto nápisů všimnul.

„Tam nemá moje noha co dělat," křikl na něho Slîn a Balyndar přikývl na souhlas. „To není správné. Kdybychom za těchto okolností přijali pohostinství Hargorina Smrtonoše, Vraccas by se na nás právem rozhněval. A já se nemůžu zbavit podezření, že v nadcházejících obězích budeme potřebovat velkomyslnost našeho stvořitele víc, než si dovedeme představit."

Pruďas souhlasil. „Najdeme si místo na přespání v některém z domů, co stojí nedaleko pevnosti."

Řada jezdců projížděla osadou a směřovala přímo k bráně Protivraccasova. Vzhledem k tomu, že se švadrona navzdory volání tří trpaslíků nezastavila, přeřízli trpaslíci bez okolků lana a sestoupili ze saní. Teprve v tuto chvíli se Hargorin a Barskalín otočili, Tungdil nařídil, aby se celá výprava zastavila.

„Co to má znamenat, Pruďasi?" Jednooký trpaslík udiveně pohlédl na přítele. „Proč nechceš jet za bezpečné zdi pevnosti?"

„Tobě je to možná jedno, učenej." Pruďas ukázal na nápisy. „Ale *mně ne!* Já uctívám Vraccase, a proto nemůžu vstoupit do týhle pevnosti, kde se hanobí jeho jméno a kde se na jeho slova háže špína." Zvedl se ze saní, setřepal vrstvu sněhu z kabátu i z tváře. „Vyspíme se u některého ze zdejších vesničanů."

„Víš, že se tu může objevit kordrion a podle tvého pachu pozná, že tu spí někdo, o kom si myslí, že pobil jeho mláďata?" připomínal mu důrazně Tungdil. „V takové maličké chatičce nebudeš mít ani čas, aby ses probudil, než tě celého zahalí bílé plameny."

Boïndil ukázal na Neviditelné. „Žadáři se taky šťourali v krvi a vnitřnostech kordrionových mláďat."

Barskalín vypadal, jako by se ocitl v rozpacích, když poznamenal: „Naše zbroje jsou z tionia."

„Prokletý skřetí sračky! To se může stát jenom mně!" Povytáhl obočí. „Mně je to fuk. Vraccas mě bude chránit, protože tam," ukázal směrem k

bráně, „já nepůjdu. Za nic na světě.“ Slîn a Balyndar se postavili vedle něho, každý z jedné strany.

Boïndil si uvědomil, že se vytvořily dvě fronty. Na jedné straně byli žadáři a Černá švadrona s Barskalínem, Hargorinem Smrtonošem a velkokrálem Tungdilem, na druhé jen on a s ním dva trpaslíci, které nijak zvlášť neznal, a přinejmenším jednoho z nich navíc neměl příliš v lásce.

A znovu se ho zmocnil pocit, že Tungdil patří spíš na stranu temných trpaslíků než na jeho.

Hargorin nařídil s Tungdilovým souhlasem Černé švadroně, aby vjela do pevnosti, žadáři na nic nečekali a následovali je. Smrtonoš sám zvolna popošel k trojici trpaslíků. „Boïndile, dokonale ti rozumím. Ale věř mi, když říkám, že zdání mé pevnosti klame.“ Zalovil pod kroužkovou košilí a vytáhl malý přívěsek: kladívko z vraccasia, na němž byla znamení božského kováře. „Já patřím jemu,“ zašeptal. „Celá švadrona ho uctívá. Ale stejně jako žadáři jsme se i my museli přetvařovat, abychom u alfů nevzbudili nedůvěru. To nám přineslo výhodu, že jsme mohli volně jezdit po celé zemi, všude tam, kde černoocí vládnou. Víme toho hodně jak o Idoslânu, tak i o hnutí odporu, které se tam proti okupantům zvedlo. Přestože si lidé myslí, že jsme děsivé stvůry, my jsme ve skutečnosti na jejich straně. Jednoho oběhu budeme potřebovat všechno, co víme, abychom mohli zlomit vládu zla.“ Hargorin se pousmál. „Klidně mi to věř, Boïndile. Za každý kámen, na kterém jsem se Vraccasovi vysmíval, jsem ho požádal o odpuštění. Vím, že až vjedu do Věčné kovárny, bude ke mně shovívavý. Museli jsme sáhnout ke klamu. Dosud nikdy nebyla příhodná doba na otevřený boj.“ Ohlédl se po Tungdilovi. „Ale teď, když se tu objevil on, může všechno začít.“

Pruďas pohlédl nejdříve na Slîna, potom na Balyndara. Zdálo se, že se nehodlají nechat přemluvit. „Zůstanu tady venku,“ opakoval, ačkoliv tentokrát již ne tak útočně jako předtím. „Urážka zůstává urážkou. Můžeš nám doporučit, kde bysme mohli přespat?“

„A možná aby to tam nebylo moc drahé. Naši válečnou pokladnu nelze označit jinak než za skromnou,“ dodal Slîn.

„Řekněte, že vás posílám, a nikdo po vás nebude chtít, abyste zaplatili.“ Hargorin se vzdal dalšího přemlouvání. „Musíme se domluvit, jak budeme dál pokračovat. K tomu se sejdeme v domě, ve kterém budete spát. Dejte mi vědět, který si vyberete.“ Otočil se a prohodil několik vět s Tungdilem a Barskalínem.

Jednooký pozvedl ruku na pozdrav. „Kdyby ti kordrion usiloval o život, budeme tu,“ zavolal. „Dobře se vyspěte.“ Potom zmizel s oběma veliteli v pevnosti, brána se s tupým rachocením zavřela a zakryla jim pohled na velkokrále.

„Tři proti třem,“ poznamenal Slîn.

„Co?“ Balyndar zamrkal.

Čtvrtý ukázal na škvíru, kterou ještě mohli naposledy zahlédnout kousek tioniové zbroje. „My tři proti těm třem. Já si vezmu Hargorina. Ten bude dobrým cílem pro moji kuši. Pruďas nejspíš vyrazí proti Tungdilovi a Balyndar si podá toho Barskalína.“

„Já bych si za protivníka vybral Tungdila,“ prohlásil Pátý.

„Co to tu zase melete za nesmysly? Málem se mi z nich ježí chlupy ve vousech!“ obořil se na ně Pruďas. „Nikdo z nás nebude muset bojovat proti jinýmu z nás!“

„To byl jenom takový nápad, který mi proletěl hlavou. Promiň mi ty hloupé řeči.“ Slîn se zadíval na špičky bot, cítil se opravdu trapně. „Už se to nebude nikdy opakovat, Boïndile.“

Pruďas měl pocit, že tón, jakým Balyndar mluvil, naznačuje, že se Pátý skutečně zabýval takovými myšlenkami. Že se jimi zabýval opravdu vážně. „Najdeme si místo, kde se ubytujeme. Dáváte něčemu přednost?“

Slîn se na místě otočil a zadíval se na malé kamenné a hrázděné domky, roztroušené kolem mohutných hradeb Protivraccasova. „Všechny vypadají stejně. Nemůžu se rozhodnout.“

„Tak tedy půjdeme do domu, který leží nejdále od urážek našeho boha.“ Balyndar vykročil a táhl saně za sebou. Pochodoval zpátky stejnou cestou, jakou sem přijeli.

Dorazili k selskému stavení s velkou stodolou a zaklepali na dveře. Nemuseli dlouho čekat, než jim někdo otevře.

Na prahu stála mladá žena a prohlížela si je od hlavy až k patě. „Vy nepatříte ke Smrtonošovým lidem?“ podivila se. „Rychle, pojďte dovnitř, než vás někdo uvidí! Kdyby si vás všimli, tak vás na místě zabijí!“

Pruďase dojalo, když viděl, jak si žena dělá starosti s blahem tří naprosto neznámých trpaslíků. „Dobrá ženo, nelámej si s náma hlavu…“

Balyndar se kolem něho protlačil dovnitř do domu. „Vraccas nechť vám žehná! Moc děkuji za varování.“ Skrytě na Pruďase mrkl. Bylo zřejmé, že má v úmyslu předstírat, že je tu cizí a nemá s Třetími nic společného. V rychlosti ženě prozradil jejich jména. „Považovali jsme to tu za pevnost trpaslíků, která alfům stále ještě vzdoruje, ale když jsme spatřili runy, které jsou na ní namalované, pochopili jsme, že jsme se mýlili. Ale jsme příliš unavení, než abychom byli schopní putovat dál.“

Slîn postřehl, do čeho se Balyndar pustil, a předstíral, že má strach. „Prokletí Třetí, nenávidí všechny ostatní trpaslíky!“

Pruďas zůstal nehybně stát přede dveřmi. Nebylo mu dobře při představě, že si s lidmi zahrají falešnou hru. Na druhé straně se tak možná dovědí o Smrtonošovi věci, které by on sám svým hostům nikdy neprozradil. „Ještě

jednou vám děkuju,“ řekl a vešel dovnitř. „Vraccas ať ti pomáhá, kéž ti za tvou velkomyslnost a odvahu nikdy nevyhasne oheň v krbu.“

* * *

Žena zavedla Pruďase, Slîna a Balyndara do velké kuchyně, kde seděl zbytek rodiny. Pruďas napočítal jedenáct hlav, od kmeta až po kojence. Všichni se shromáždili kolem kastrolu s jídlem. V místnosti vonělo vařené obilí a šťavnatý špek.

„Grolfe a Lirfe, rychle ven a zatáhněte saně do stodoly, potom zameťte stopy,“ nařídila žena. Dva mladíci se hbitě zvedli. „Máme hosty,“ představila pak trpaslíky. „Opravdové děti kováře, žádní Třetí.“

„U Palandiell, to jste si pro odpočinek vybrali to nejpodělanější místo v celým Gauragaru,“ zahuhňal stařec, kterému v ústech trčely poslední dva zbylé zuby, potom se rozesmál. Hlas mu rachotil jako stará plechovka.

„Stráví tady noc. Během té doby budeme mít dost času, abychom si rozmysleli, jak je ráno za rozbřesku odsud dostaneme pryč. Pán pevnosti by je nenechal naživu, kdyby je někde objevil.“ Mladá žena si přejela rukou po čele. „Bohové, vždyť jsem se vám zapomněla představit. Já jsem Rilde, mně patří tady ten statek.“ Potom představila všechny, co seděli u stolu, jednoho po druhém.

„Boïndil Dvojčepel?“ Postarší žena, kterou Rilde představila jako Milu, se na něho zahleděla. „*Ten* Boïndil, který bránil Skrytou zemi v tolika bitvách?“

Pruďas měl pocit, že pýchou povyrostl hned o několik dlaní.

„Tak to sem přišel, aby zabil Hargorina,“ zajásala dívka jménem Xara.

„Buď zticha!“ obořil se na ni Lombrecht, onen bezzubý stařec, kterému statek kdysi patřil. „Hargorin je dobrý pán. Kdo ví, co přijde po něm.“

Pruďas postřehl, že Lombrecht má kolem krku přívěšek se znakem bohyně Sitalie. „Člověk, který uctívá bohyni elfů,“ obrátil se na starce, zatímco lidé přenášeli dřevěnou lavici od kamen ke stolu, aby si trpaslíci měli kam sednout. „To se vidí jenom málokdy.“

„A je to také velice odvážné.“ Slîn kývl hlavou směrem k oknu, aby připomněl, že Třetí nenáviděli elfy ještě víc než ostatní trpasličí kmeny.

„Někdo se musí starat, aby vzpomínka na ně úplně nezanikla,“ odvětil starý muž, zatímco jim Rilde nabírala jídlo do dřevěných misek. „Byli součástí Skryté země a nesmí se na ně zapomenout.“

Tři trpaslíci na sebe udiveně pohlédli.

„Podle toho, co vím, tak přece elfové uprchli na nějaký tajný místo,“ podotkl Pruďas a nabral si první lžíci. Jídlo nechutnalo špatně, ačkoliv se

nedalo srovnávat s Godinou gugulskou sekanou, k té mělo hodně daleko. „Seďej někde v jakýmsi háji a čekají, že my, děti kováře, zase jednou vytaháme diamanty z výhně, než tam shořej. Nebo snad ne?“

Rilde se posadila vedle nich, Xara přinesla tři poháry a džbánek světlého piva. „Kdyby tomu tak bylo, bylo by to krásné,“ povzdechla si. „Ale legendy, které si lidé vyprávějí, hovoří o něčem jiném.“

„Myslím, že musím častěji vycházet mezi Dlouhé,“ zašeptal Slîn Balyndarovi, zatímco se hladově ládoval jídlem. „Tady se dovíme opravdové novinky.“

Pruďas se podíval na Rilde. „Rádi bychom slyšeli, co víte. Kde se tedy nacházejí poslední elfové?“

„Tak to vám musím povyprávět příběh, jak se alfové vrátili zpátky do Skryté země a jak pobili poslední elfy.“ Lombrecht si odkašlal. „Stalo se to asi tak před dvěma sty cykly. Párek zamilovaných elfů se často scházel u jednoho rybníčku, u Měsíčního rybníka. Ten ležel v místech, kde se kdysi rozkládala říše elfů Lesinteïl. On se jmenoval Fanaríl, ona Alysante…“

Děti poslouchaly s vykulenýma očima, i trpaslíci pozorně naslouchali slovům starého muže, která je záhy upoutala natolik, že zapomněli, kde jsou, a v duchu viděli, jak se jim samotný příběh odehrává přímo před očima.

* * *

„Můj život bude tvým životem. Od této chvíle už navždy, nikdy to neskončí,“ zašeptala elfka a sklonila hlavu, aby mohla milého políbit. Z mokrých světlých vlasů jí stékala voda a odkapávala na mladíkovu obnaženou hruď, tam se svezla po břiše dolů a dopadla do měkké trávy.

Fanaríl se zasmál a oplácel něžnost něžností. „Někomu by se mohlo zdát, že jsi vodní víla, a ne elfka,“ škádlil ji a zvedl se z trávy.

Alysante před ním dřepěla úplně nahá, listím stromů prosvítaly poslední sluneční paprsky a vykouzlily jí ve tváři lesk, který ještě zvýraznil její krásu.

Elf ji uchopil za ruku a opatrně ji políbil, nejdřív na hřbetu, potom i na dlani. „Můj život za tvůj život,“ pronesl vážně. „Bez tebe už nikdy nebudu sám sebou.“

Alysante ho něžně objala. Cítili žár svých mladých těl a probudila se v nich vášeň. Na břehu rybníka se oddali hrám lásky.

Potom se chytili za ruce a rozběhli se k ledově chladným vodám, aby se osvěžili. S nezkrotnou odvahou se po hlavě vrhli do vody.

Jejich rozpustilé plácnutí rozvířilo vlny, modré a bílé lekníny se začaly pohupovat na rozbouřené vodní hladině, voda zalila plochý břeh a dostříkla až k syté, zelené trávě.

„Dívej se, Fanaríle, jak ty lekníny tancují!“ rozesmála se Alysante a plavala ke svému nejmilejšímu, sevřela ho v náručí a políbila. „Tančí pro nás.“

„Ale kvetou jenom pro tebe,“ odpověděl elf, pohladil ji po tváři a jemně se vymanil ze ženina objetí. „Přinesu ti celou kytici.“ Odplaval od ní pryč.

„Ne, nedělej to!“ snažila se ho Alysante zadržet. „Tam je vír! Dávej pozor, jinak tě vtáhne dovnitř!“

Elfka se nechávala unášet na hladině, aby milého neztratila z očí, ale slunce se nepříjemně odráželo na vlnách, narudlý třpyt ji oslepoval, takže musela odvrátit pohled. Slyšela tiché šplouchání, jak se Fanarílovy ruce nořily do vody, i hlasitější plácání, které působil nohama…

Najednou však oba pravidelně se opakující zvuky ustaly.

„Fanaríle?“ vykřikla ustaraně. Elfčin hlas se rozléhal nad rybníkem, odnikud se však neozvala odpověď.

Alysante rychle plavala ke břehu a vyšplhala se na blízkou skálu, aby měla lepší přehled.

Tři lekníny chyběly, ale elfa nebylo nikde vidět.

Začala si o Fanaríla dělat starosti.

Průzračná voda Měsíčního rybníka, které se ostatní elfové z jejich maličké osady vyhýbali, najednou potemněla a připomínala inkoust. Se zapadajícím sluncem se vytrácela i krása tohoto místa, stíny propůjčovaly snovému okolí zádumčivou pochmurnost. Z vln, v nichž se ještě před okamžikem tak bezstarostně koupala, se klidně mohla vynořit nějaká stvůra. Otec Alysante neustále varoval, že se rybník po setmění stává zlým. Teď budou muset zaplatit cenu za svou nedbalost a naivní důvěřivost.

Světlé chloupky v týlu se jí zježily. Elfka neměla odvahu znovu se přiblížit ke břehu. Rychle odběhla na místo, kde nechali ležet šaty, a oblékla se. Ještě jednou se rozhlédla po hladině. Právě se chystala rozběhnout se do osady a přivolat pomoc – když tři kroky před ní vyrazilo něčí tělo ven z vody a s řevem se na ni vrhlo.

Alysante zaječela a ucouvla, rukou sevřela rukojeť dýky. Okamžitě bodla čepelí vpřed a nestvůru, která jí usilovala o život, se jí podařilo zasáhnout.

„Ne! Přestaň,“ prosila ji stvůra a natáhla před ni ruku se třemi lekníny. „Vždyť jsem to přece já: Fanaríl!“

Hrůza ji opustila a zrak, z něhož opadl závoj strachu, okamžitě poznal jejího nejmilejšího. Mladík krvácel z řezné rány na prsou. „U Sitalie! Odpusť mi!“ vyrazila Alysante zděšeně. „Myslela jsem si…“

Fanaríl si prohlédl nehlubokou ránu. „Je to jenom škrábnutí,“ uklidňoval ji a podal jí květiny. „Můžu si za to sám. Neměl jsem tě tak vylekat.“

Alysante mu vtiskla na rty úlevný polibek, potom mu výměnou za dárek podala šaty. „Už to nikdy nedělej,“ prosila ho. „Vždyť víš, co se o tom

rybníku říká, i když je tak krásný.“ Celá se chvěla, když zasouvala dýku do pochvy. „Myslela jsem si, že si na tebe pod hladinou počíhala nějaká bestie a teď chce sežrat i mě, než stačím přivolat pomoc.“

Fanaríl se hlasitě rozesmál. „Je to jenom rybník, o kterém starci vyprávějí hrůzostrašné příběhy, na kterých není zrnko pravdy. Nic jiného v tom není.“ Najednou se zadíval na vlny, oči se mu rozšířily. „Tam!“ vykřikl vzrušeně. „Podívej se! Něco tam je!“

Elfka se prudce otočila. „Kde?“

A její nejmilejší do ní strčil, až spadla po hlavě do vody!

„Je tam nějaká vodní víla,“ dal se Fanaríl znovu do smíchu, zatímco se Alysante nořila do černých vod.

Lekníny se pohupovaly na hladině, poskakovaly nahoru dolů. Alysante se nikde neobjevovala.

„Já vím, co chceš udělat,“ ušklíbl se elf. „Ale mně jen tak nenaženeš strach.“ Popošel blíže ke břehu a zahleděl se do potemnělé vody, aby dívku brzy našel.

Pod hladinou skutečně rozeznal světlý, úzký ovál. Obličej, jenž se k němu rychle blížil.

„Vidím tě!“

Fanaríl si usmyslel, že chytne Alysante za ramena a hned ji zase zatlačí pod vodu.

Když dívčí tělo prorazilo hladinu a vynořilo se z vln, voda vysoko vystříkla. Fanaríl je se smíchem sevřel v objetí, aby jeho milovaná v mžiku pochopila, že se jí pokus nahnat mu strach vůbec nevydařil.

Jeho ruce však neobjaly nahá ramena. Nahmatal tvrdou koženou zbroj!

Na okamžik se zadíval do krásné, ale chladné tváře neznámé elfky, potom mu žaludkem projel ledový blesk a za ním se začala šířit vlna tepla. Fanaríl spatřil dlouhý meč, který mu projel tělem, a elf se zhroutil k zemi. Rána měla za následek okamžitou smrt.

Elfka se vynořila z Měsíčního rybníka a levou rukou si z obličeje odhrnula dlouhé černé vlasy. Rozhlédla se po břehu a nehlučně zmizela v blízkém lese.

Právě v tom okamžiku se z rybníka vyhoupla i Alysante. Žalostný pokus napodobit děsivý řev bestie zanikl v jejím vlastním smíchu. „Já to prostě neumím,“ vyprskla a vytírala si vodu z očí. „Vylekala jsem svého milovaného k smrti?“ zeptala se a začala se chichotat, když uviděla Fanaríla, jak leží na zemi.

Teprve když si všimla rudé skvrny a proděravělých šatů, pochopila, že Fanaríl lhostejnost vůbec nepředstírá.

Klesla vedle něho na kolena a zkoumala mladíkovu ránu. Přitom se neustále rozhlížela, jestli útočník ještě není někde v blízkosti. „Sitalie, zachraň ho! Fanaríle, otevři oči! Musíš zůstat vzhůru…“

Pleskání kapající vody v zádech elfku varovalo, potom ji zakryl široký stín, těsně u ní zafrkal kůň.

Alysante se ohlédla přes rameno a podruhé toho večera vytrhla hbitými prsty dýku z pochvy.

Za ní se objevili dva obrovití černí hřebci s tmavými sedly a postroji, v rudě žhnoucích očích probleskovala nenávist. Uprostřed čela spatřila pahýl uřezaného rohu, a jak upíři noci postupně vycházeli z vody, blýskalo se jim pod kopyty. Rybník kolem nich se rozzářil jasným světlem.

Alysante rázem věděla, kdo před ní stojí.

Na hřbetech upírů noci seděla dvě černovlasá dvojčata, alfové. Měli na sobě nádherné černé zbroje, ten, který k ní byl blíž, svíral pravou rukou obrovitý dlouhý meč. Alf sklopil zbraň tak rychle, že jeho pohyby vůbec nestačila postřehnout. Hrot meče se jí opřel ve výši srdce do zad. Po čepeli stékala voda a rozlévala se jí po tenké, vlhké košilce. Roztřásla se zimou a strachem.

„Řekni, kdo jsi, elfská ženo,“ dožadoval se alf neurvale odpovědi. Roztřeseně vyhrkla, jak se jmenuje. „Je osada, kde bydlíš, daleko odsud?“ Teď se už elfka odmlčela, ale okamžitě ucítila meč, který se jí zabořil mezi žebra. Z úzké rány se řinula krev a zbarvila jí košilku do ruda. „Odpověz!“

Alysante se otočila, vyklouzla zpod meče a rozběhla se k blízkému lesu. Musí přátele co nejrychleji varovat!

Se slzami zoufalství a strachu v očích se prodírala houštinou. Hlavou jí vířilo plno myšlenek. Před očima viděla mrtvého Fanaríla, na prstech cítila jeho lepkavou krev a nedovedla si vysvětlit, odkud alfové přišli. Copak spali na dně Měsíčního rybníka? Nebo je snad Tion přenesl přes hory a pomohl jim vyhnout se trpaslíkům?

Ztěžka lapala po dechu a snažila se v myšlenkách dojít k nějakému vysvětlení – až si najednou uvědomila, že vede pronásledovatele přímo k posledním živým příslušníkům svého národa.

Alysante vyšplhala na nejbližší strom, chtěla v útěku pokračovat ve větvích, aby po sobě nezanechala na zemi stopy. Skákala z jednoho stromu na druhý.

Konečně dorazila k okraji osady. Nemohla popadnout dech a bolely ji ruce. Viděla spásný svit luceren, zalévajících teplým světlem filigránsky opracované domy na zemi a v prastarých Palandielliných bucích.

S úlevou slezla ze stromu a chtěla se rozběhnout ke stavením.

Něčí silná ruka ji uchopila za krk a tvrdě s ní smýkla o zem, do týla se jí zabořila bota a nelítostně jí tiskla obličej do lesní půdy.

„Tirîgon se tě před chvílí ptal, jestli je tvoje osada daleko od rybníka,“ zašeptala jí útočnice do ucha. „Vyřídím mu tvoji odpověď, elfská ženo.“ Z pochvy vyklouzla dýka, zvuk připomínal broušení ostří. „Teď tě pošlu za tvým milovaným. Můžeš si být jistá, že tě zbytek příbuzných bude následovat ještě této noci.“

Alysante se pokusila vyrazit poslední výkřik, aby přátele varovala, když v tom zasvištěla dvojsečná čepel dolů a zavedla ji do země, kde na ni čekal Fanaríl se slzami zoufalství v očích…

* * *

V kuchyni se rozhostilo naprosté ticho.

Pruďas obdivoval Lombrechta, jak krásně dovede vyprávět, navzdory tomu, že má v ústech tak málo zubů.

„Tímto způsobem,“ pronesl Lombrecht tiše, „se alfové opět dostali do Skryté země.“

„Copak nepřišli z jihu pod vedením toho svého císaře, Aiphatòna?“ namítl Slîn a dal nenápadným pohledem ostatním trpaslíkům na vědomí, že by chtěl zjistit, kolik toho prostí lidé vědí o alfech.

Pruďas si kmetovo vyprávění vyložil po svém. Barskalín jim naznačil, že alfové vpadli do Skryté země ze severu, Lombrecht jim zase povyprávěl celý příběh o jejich návratu. Příběh s pravdivým jádrem.

Lombrecht si jen odfrkl. „*Tvrdí se,* že přicházejí z jihu. Ale já znám tuhle pověst a ta se mi moc líbí. Aiphatòn si určitě vymyslel jinou historku, aby zvětšil svou slávu. Ale všichni přece víme, že se magus nedá porazit.“

„Má ta pověst taky nějaké vysvětlení, proč alfové prostě vylezli z vody, jako kdyby v ní uměli dýchat jako kdejaká ryba?“ Pouhé pomyšlení na černý rybník mělo za následek, že přítomní znejistěli.

„Můj dědeček mi vyprávěl, že do Měsíčního rybníka ústí podzemní řeka, která pramení v jakési jeskyni v Zemi za horami. Ta řeka vyplavuje na břeh zlo a většina lidí se otřásla strachem, když na rybník narazili a chtěli se v něm vykoupat. Tím mi vysvětloval, proč má Měsíční rybník takovou špatnou pověst a proč se k němu váže tolik zlověstných legend.“ Lombrecht použil lžíci, pro větší názornost jí škrábal po stole a kreslil pomyslné čáry. „Alfové pronikli podzemním tokem řeky, proklouzli pod Šedými horami a unikli pozornosti Pátých. Pak se vynořili z vln rybníka. Později znovu založili Dsôn Bhará a začali se nazývat Dsôn Aklán.“

Pruďas od sebe odsunul prázdný talíř. „Ale pak by Skrytá země musela být plná alfů. Ten přístup je přece určitě ještě otevřený.“

„Ne, zřítil se. Myslíme si to, protože Měsíční rybník navždy vyschnul. Tam, kde býval, je jen hluboká skalnatá prohlubeň, v níž nechce nic růst. Ale jak se říká, už tam není žádný tunel," dodala Rilde s úlevou.

„Už i tak je jich tu moc." Lombrecht dovolil Xaře, aby mu podala pohár piva a vypil ho téměř do dna. Pak si hlasitě odkrkl.

Slîn ho odměnil potleskem. „Dobře ryčíš, starý! Teď už vím, jak přišel o zuby," prohodil k Pruďasovi. „Skoro bychom ho mohli prohlásit čestným trpaslíkem."

Balyndar potřásl hlavou. „Musíme si lehnout. Kdo ví, co budeme zítra zase muset zvládnout." Zvedl se z lavice.

Rilde rovněž vstala. „Jistě. Můžete přespat ve stodole. Nebo v malé komůrce přímo nad kravami, kde máme krmivo. Tam bude určitě tepleji."

„V komůrce s krmením," prohlásil Pátý okamžitě. „Raději budu páchnout chlévem, ale budu tam mít teplo."

Odebrali se do komory, Grolf a Lirf jim přinesli nočník a další džbán piva na noc, k tomu navíc náruč koňských přikrývek, aby jim nebyla zima.

Prkny v podlaze k nim stoupal pach krav a teplo a nasycený a unavený Pruďas brzy usnul.

Poslední myšlenka, kterou si uvědomil, byla, že zapomněli Hargorinovi říct, kde se ubytovali.

To znamenalo, že ráno budou muset brzy vstát a zaklepat na brány pevnosti. Chtěl, aby se o tom Rilde ani její rodina nic nedověděli. Nepřál si, aby házeli upřímné trpaslíky ze Skryté země do jednoho pytle s Černou švadronou nebo se žadáry.

* * *

Pruďasovi, Slînovi a Balyndarovi se podařilo sbalit si věci a vyklouznout ze statku dřív, než si jich statkářka a její příbuzní všimli.

Oběhli osadu zezadu a blížili se k druhé bráně pevnosti, kde zaklepali. Přestože je strážný okamžitě poznal a požádal je jménem Hargorina Smrtonoše, aby vešli dovnitř, trpaslíci do dvora nevkročili. Takže stráž vyslala za Tungdilem sluhu, který měl Třetímu vyřídit, že už dorazili.

Trvalo velice dlouho, než se vrátil. Za ním kráčeli další tři sluhové, kteří vlekli prostřený stůl a lavici.

„Máte si z toho vzít snídani, jestli chcete," vyřizovali jim sluhové. „A pospěšte si. Oddíl brzy vyrazí do Dsôn Bhará."

Tři trpaslíci se na sebe podívali a mlčky se před bránou pustili do jídla. Tím přišel Pruďasův záměr udržet jejich přítomnost v tajnosti prakticky

vniveč. Slunce ještě pořádně nevyšlo, ale nepotrvá dlouho a zpráva o jejich hodování se roznese po celé osadě.

„Měli jsme jim říct falešná jména," prohlásil Balyndar a usrkl horkého čaje. „Teď nás budou všichni spojovat s těmi nečestnými."

„To se v písních, které o nás později složí, nebude moc dobře vyjímat," povzdechl si Slîn a nakoukl do dvora, kde sluhové přinášeli stojany, na nichž visely černé zbroje. „Ty jsou asi určené pro nás."

„Já se rozhodně nehodlám nasoukat do těch skořepin tak, aby na mě při tom každej viděl." Pruďas zoufale hledal příležitost, kde by se mohl schovat. Do Protivraccasova ale ani tak nevkročí, ať se děje, co se děje.

Pomohli si tím, že vždy dva trpaslíci široce roztáhli své kabáty, jako by do nich chtěli nabrat vzduch, zatímco třetí se za nimi mohl přepásat a vyzbrojit. Nakonec si nasadili i nové černé zbroje.

Pruďas zjistil, že se Balyndar podobá Tungdilovi ještě víc než předtím. Bylo doslova nabíledni, kdo je jeho pravý otec.

Slînovi naproti tomu nový převlek neseděl, některé kusy zbroje střelci z kuše přímo povlávaly na těle. Trpaslík si s nimi nešťastně pohrával a kov tiše skřípěl. „Vy dva aspoň vypadáte jako pořádní bojovníci," poznamenal k Pruďasovi a Balyndarovi.

„Tebe by si leckdo mohl splést s převlečeným šotkem," utahoval si z něho Boïndil.

Na dvoře se objevila Černá švadrona, vpředu jeli Tungdil, Hargorin a Barskalín, který měl na sobě jezdeckou zbroj. Působil výrazným, strach nahánějícím dojmem. Pacholci k nim pospíchali se třemi dalšími poníky a vedli jek trpaslíkům u brány.

„Dobré ráno," pozdravil je Tungdil. „Postrádali jsme vás."

„Máte nějaký důvod, proč jste nám nedali vědět, kde jste strávili noc?" Otázka, která k nim přilétla z Hargorinových úst, zněla naprosto neškodně, přesto se však Pruďas nemohl zbavit dojmu, že se za ní skrývá nějaké nejasné podezření.

„Nezapamatovali jsme si, jak se jmenovali," předběhl Slîna, který se už už nadechoval k odpovědi.

Pán pevnosti se s tím nespokojil. „Který dům to tedy byl?"

Já je neprozradím. Pruďas se vyšvihl do sedla a protlačil se vedle Tungdila, Hargorin mu musel udělat místo. „Nemám tušení. Nějakej dům, ve kterým na mě byl všechen nábytek moc velkej." Nevinně se ušklíbl.

Slîn se hlasitě rozesmál, Balyndar se k němu přidal. I oni nasedli a celý průvod se dal do pohybu.

Pruďas se zadíval na jezdce, jejichž počet mírně překračoval sto osmdesát. „Předpokládám, že se žadáři zamíchali mezi Černou švadronu?"

„Uvažuješ správně, Pruďasi!“ Tungdilova odpověď nezněla výsměšně. „Chceme, aby si Dsôn Aklán mysleli, že Neviditelní jsou nadále plně zaměstnáni pokusem o vyloupení kordrionova hnízda.“

„Co bude s poradou, učenej?“ zeptal se Pruďas a spustil hledí přilby. „Kde si ji odbudeme?“

„Porada už proběhla. Posunuli jsme ji na dřívější dobu.“ Tungdil věnoval trpaslíkovi přátelský, ale zároveň káravý pohled. „Vždyť jsme ani nevěděli, kam máme poslat posla s pozvánkou.“

To ještě Pruďas chápal. „Tak mi tedy pověz, jak budeme postupovat dál.“

Jednooký se zadíval před sebe a vztyčil paži. Za ním vylétla do výšky standarta, na níž byla nakreslená neznámá runa, představující směsici trpasličích a alfských znaků. „Cestou na to bude dost času.“ Lehce naklonil hlavu. „Co říkáš na můj erb, Pruďasi? Není krásný?“

Boïndil přikývl. Jenže ve skutečnosti nebyl ani trochu krásný.

XIV

Skrytá země,
někdejší království Weyurn,
Jezerní pýcha,
6491./6492. sluneční cyklus, zima

Weyina ústa se rychle pohybovala, ruce sebou škubaly a vytvářely magické znaky, aby odvrátily hrozící pohromu – jenže kouzlo, které její dcera utkala, ji zasáhlo příliš rychle. Královna zavřela oči a zatajila dech.

„Matko!“ Coïře to slovo přímo vylétlo z úst, když uviděla, jak ženu zahalily oslepující, jasné plameny.

Sisaroth ji svedl k neuváženému jednání. Vyslala kouzlo na cestu příliš unáhleně a okamžitě způsobila katastrofu. Magický oheň prudce hořel, plál jako rozžhavené uhlí.

Coïra chtěla použít protikouzlo, ale v té chvíli prostě nebyla ničeho schopná, jenom strnule zírala do plamenů, které nemilosrdně obklopovaly její matku. Mladá žena se roztřásla, měla pocit, že její rty najednou oněměly.

Alf však nezmizel. Přikrčil se, aby se vyhnul magické kouli, dřepěl na podlaze a odtamtud zaútočil obouručním mečem. Hrot zbraně mířil Coïře přímo na hrdlo.

„Pozor!“ Mallenia strhla hrůzou zcela ochromenou magu stranou, čepel meče ji jen těsně minula.

Sisaroth na nic nečekal, okamžitě pokračoval v útoku a pouze Idiny meče ho dokázaly zadržet. Ostří obouručního meče se s rachotem odrazilo od Malleniiných čepelí. „Á, pohřešovaná dáma je tu taky!“ Zlověstně se zasmál a bleskurychle se ji pokusil nakopnout. „Tentokrát mi neunikneš!“

Mallenia se vyhnula alfově botě a upadla na postel. „Coïro, udělej něco!“ vyjekla. Alf po ní bez váhání skočil. Ido nemohla než obdivovat nepochopitelnou eleganci, která doprovázela každý z jeho pohybů, ale ani to ji nepřipravilo o duchapřítomnost. Další alfovy útoky stačila odvrátit nebo se jim aspoň vyhnout. „Coïro, proklatě!“

Záře na chodbě pohasla, do pokoje slabě pronikl hluk hroutícího se těla.

Mallenia se nahnula a kolem Sisarotha se zadívala na chodbu. Místo královny Wey ležela na mramorových deskách zuhelnatělá, doutnající hromádka. Široce vytřeštěné oči představovaly jediné bílé místečko na jinak do černa spáleném obličeji. Kůže byla rozervaná na cáry, vlasy sežehly plameny. Ale – nepohnula královna právě očima? Mallenia se na ni podívala pozorněji. „Coïro, vaše matka ještě žije!“

Alf se zasmál. „Smrt na ni nezapomněla. Neraduj se předčasně.“ Nečekaně mrštil po Mallenii obouručním mečem a zasáhl ji do paže právě v místě, kde ji pokousal upír noci. Čepel se zabořila do masa jako do měkkého másla, projela kostí a přišpendlila Mallenii ke skříni.

Žena zaúpěla, upustila jeden meč a druhý pozvedla k obraně. „U všech bohů, princezno! Dělejte něco, nebo tady zemřeme!“

Coïra popošla dva kroky stranou a přidržela se rámu dveří, očima se pátravě rozhlížela kolem sebe. Stále ještě se jí nepodařilo překonat hrůzu.

Sisaroth si změřil magu zkoumavým pohledem, potom se však v naprostém klidu znovu začal věnovat Mallenii. Posadil se před ni na postel. „Poslední z rodu prince Mallena,“ prohlásil spokojeně. „Zabrala jsi nám hodně času a lov na tebe představoval překrásnou zábavu. Ale všechno má svůj konec.“ Krátce pohlédl na chodbu a dal znamení někomu, koho mladá žena ze svého místa neviděla. „Zemřeš ve své zemi, před očima všech

obyvatel, Mallenie z rodu Ido. Na popravčím špalku. Tyhle světlé vlasy skončí v kaluži tvé vlastní krve. To bude trest za tvoje buřičství, spiknutí a za všechny vraždy, kterých ses dopustila.“

„Já znám vaše plány,“ odpověděla mu jazykem alfů. „Mně nic nenamluvíš.“

Sisaroth protáhl obličej, jako by trpěl krutými bolestmi. „Máš opravdu příšernou výslovnost! Kdo tě učil? Řekni mi, jak se jmenoval, abych ho mohl zabít.“

„Že bych na vás právě vymyslela nový druh mučení?“ Zasmála se.

Alf se téměř nepohnul, tělo sebou pouze nepatrně trhlo, přesto Mallenia v mžiku utržila prudkou ránu pěstí do pravé tváře, po níž se jí podlomila kolena. Jak přitom podklesla, zabořil se jí obouruční meč hlouběji do masa. U nohou ji něco zachrastilo. Ani si nevšimla, že jí i druhý meč vypadl z ruky.

„Už nikdy nemluv řečí mého lidu, nebo ti vytrhnu jazyk.“ Sisaroth otevřel dveře skříně, na nichž Mallenia visela, a natočil je stranou, aby žena viděla, co se děje na chodbě. Nad královnou Wey se skláněla alfova sestra a přiložila jí hrot obouručního meče k zátylku! „Její smrt má jméno Firûsha,“ zašeptala ponuře, ale zároveň s radostným vzrušením.

„To nemůžete myslet vážně,“ vyhrkla Ido zoufale. „Zabijte mě, ale ji nechte naživu. Její smrt vám nic nepřinese.“

„Ale přinese. Drakovu vděčnost. To, co se sám neodvážil udělat, vykonáme místo něho my.“ Sisaroth pozvedl ruku, alfka přikývla.

„Královna poslala zprávu Lohasbrandovi,“ vyrazila Mallenia ze sebe rychle. „Drak si bude myslet, že jste nezabili jenom ji, ale i skřety a místodržícího. Drak rozpoutá válku, a to nejen v Idoslânu, ale ve všech alfských říších. Ve všech! Tím by přišly vaše překrásné plány vniveč.“ Pohlédla na sténající panovnici. „Jenom ona od vás může tohle nebezpečí odvrátit.“

Sisarothovy rysy ztratily výraz nadřazenosti.

Alfka na něho pohlédla. „Jestli hovoří pravdu, měli bychom ji nechat naživu.“

„Proč? Aby navyprávěla Lohasbrandovi kupu dalších lží? Nebo aby v magickém prameni načerpala novou sílu a vypořádala se s námi za ten přepad?“ Zdálo se, že Sisaroth již dospěl k definitivnímu rozhodnutí. „Za to, že jsme přišli na Jezerní pýchu, může osud, přesněji řečeno Samusin a Tion. Nyní je na čase, aby se rozložení sil mezi mocnými ve Skryté zemi zase jednou pořádně rozhýbalo, a je na nás, abychom se o to postarali. Proč bychom nemohli začít ve Weyurnu a vystřelit tu první šíp?“

„Jenom jestli je to ta správná volba,“ namítla Firûsha.

„Je.“ Sisaroth se zvedl z postele, přitom vytasil dýku a vyšel na chodbu. „A bolí mě u srdce, že si nemůžu vzít její kosti s sebou. Takové plýtvání.“ Alf poklekl a bodl magu do týla. Rychle oddělil hlavu od těla a lhostejně ji odhodil stranou. Chtěl mít jednou provždy jistotu, že žádné spásné, léčivé kouzlo nedokáže spojit lebku s trupem. Potom obrátil zrak vzhůru a pohlédl na Coïru. „Dcera musí následovat matku. Postarej se i o její smrt, sestřičko.“

Mallenia stiskla zuby, zapřela se a spadla k zemi. Čepel obouručního meče protnula maso i kost, krev vystřelila z rány ven – ale byla opět volná. Prsty sevřela rukojeť meče a rozběhla se k bezbranné Coïře, aby ji chránila před Sisarothem. Její poslední odbojný čin.

Firûsha jí skočila do cesty a ohnala se po ní mečem. Pod prudkým nárazem se čepel Malleniina meče zlomila. „Lidské zbraně jsou k ničemu.“ Alfka se zasmála, popadla protivnici za zraněnou ruku, stiskla ji a mrštila jí na postel. „Krásná krev,“ prohodila přes rameno k bratrovi. „Až ji popravíme, měli bychom si tu krev nachytat. Kdo ví, co všechno se nám s ní podaří vytvořit.“ Potom pohlédla na Coïru. „Sladká krev magy. Ta by každému uměleckému dílu propůjčila nádech něčeho mimořádného.“ Nato si lítostivě povzdechla. „A my u sebe nemáme nic, do čeho bychom si ji uložili.“

Na chodbě zazněly tiché hlasy, zdálo se, že se blíží stráže.

„Sem!“ zaryčela Mallenia. „Přepad!“

Firûsha a Sisaroth se najednou rozesmáli. Dali tím více než zřetelně najevo, že je ani blížící se vojáci nedokáží zahnat na útěk. Obyvatelé paláce budou zanedlouho oplakávat další mrtvé.

Alf popošel ke Coïře, v levé ruce držel zakrvácenou dýku. Obrátil pohled ke krásné tváři vyděšené ženy, aby mohl co nejpřesněji sledovat a vychutnat si její zápas se smrtí, a bodl.

Právě v tom okamžiku ho do temene zasáhla hozená helma a Sisaroth minul. Čepel se zabořila do dřeva a těsně pod rukojetí se zlomila. Helma se s rachotem odkutálela na zem.

Alf se bleskurychle otočil a vytasil dýku s dvojitým ostřím, když ho celého zahalil oblak ohně!

„Zbabělý vrahu!“ zařval někdo vztekle. „Zabít potomka Neuvěřitelného Rodaria není tak snadné!“ Se zasyčením se na alfa valil další plamen, jenže tentokrát se mu Sisaroth stačil vyhnout.

Mallenia poznala Rodariův hlas. „Přivolejte pomoc!“ radila mu, protože nevěřila, že by muž dokázal oběma alfům čelit dlouho.

Firûsha ji udeřila plochou stranou čepele po hlavě, Ido upadla napolo v bezvědomí do polštářů. Alfka se chystala přiběhnout bratrovi na pomoc…

…když ji do hrudi zasáhl jasně žlutý paprsek, který jí tam vypálil díru širokou jako dlaň a odmrštil ji napříč místností až k zavřenému oknu. Okenní

tabulky roztály pod nárazem energie a změnily se na rozžhavené kapky. Firûsha jen překvapeně zalapala po dechu, na nic jiného jí nestačily síly.

Mallenia se převalila na posteli a spatřila Coïru, stojící v místnosti s napřaženými pažemi. Do očí se jí vrátil jas. „Bohové, díky," ulevila si hlasem naplněným bolestí.

„Za co? Za smrt mé matky?" opáčila maga hořce a vyběhla ven na chodbu, odkud k nim stále doléhal hluk boje.

Ido nebyla schopná vstát, byla příliš slabá. Hluk, řev, řinčení zbraní a opakující se záblesky světla, následované syčením a prskáním jako u velkého ohně, vedly k jedinému možnému vysvětlení: na chodbě naplno zuřil boj s posledním z trojčat. Zároveň cítila, že plamínek jejího života zvolna pohasíná. Ztratila příliš mnoho krve.

Víčka se jí zachvěla, připadalo jí, že jsou těžší než kovadlina. Přestala cítit bolest. Mallenia se vzpírala malátností, ale teď toužila jen na chvíli zavřít oči a spát, spát, spát…

Skrytá země, Dsôn Bhará,
12 mil na sever od Dsônu,
6491./6492. sluneční oběh, konec zimy

Zima již znatelně ztrácela na síle a na pahorcích a loukách roztával sníh. Všude to čvachtalo a šplouchalo, malé potůčky se měnily na prudké, rvavé proudy, poslední led mizel kapku za kapkou.

Tungdilův oddíl, posílený o žadáry a Roztoužence, se prodíral hlubokým bahnem, dešťové přeháňky promáčely trpaslíkům šaty a dávaly zbrojím zle zabrat.

Ale nezadržitelně se blížili k prvnímu cíli své cesty: ke Dsônu, druhému městu tohoto jména, k sídlu severních alfů.

„Kordrion se už nikde neobjevuje," konstatoval Pruďas. „Třeba se mu už nechce nás dýl pronásledovat."

„Dokud je třeba jen jedno vejce naživu, bude ho ta stvůra hledat," uklidňoval ho Tungdil.

Pruďas si povzdechl. Říkal si, že s ohledem na okolnosti probíhala jejich cesta kupodivu ještě dost rychle. Za to, že se dokázali přiblížit k hlavnímu městu říše alfů na dohled a nikde je cestou nezastavila žádná patrola, mohli děkovat Hargorinovi Smrtonoši. Černou švadronu a jejího velitele znal každý.

Pruďas postřehl další skupinu jezdců: přijížděli k nim alfové na ohnivých oříchy, v rukou drželi dlouhá kopí. *Takže jsem se radoval moc brzo.* Zašklebil se. *Uvidíme, jestli na mě zbude nějaká ta práce.*

Tungdil pohlédl na Hargorina. „Nechej mě mluvit. Stejně se budou vyptávat, co ta standarta znamená."

Alfové přitáhli zvířatům uzdy, jejich velitel něco úsečně nařídil, načež všichni sklopili kopí. Náčelník sám popojel o tři kroky dál, zvíře hlasitě zafrkalo. „Mysleli jsme, že cestuješ sám, Hargorine Smrtonoši. Ale doslechli jsme se, že se mezi tvými lidmi nachází trpaslík, který nosí nějaký zvláštní erb." Přitom se zadíval na Tungdila. Světlé oči postřehly každou maličkost, každičkou runu na zbroji.

Pruďas pozorně sledoval alfa, jemuž zpod tioniové helmy vykukovaly dlouhé světlé vlasy. Připomínaly límec, obepínaly mu krk a spadaly až na ramena. Obličej vypadal stejně jako u každého jiného alfa: krásný, krutý, s černými očními důlky. *Hrozně rád bysem někdy viděl tlustýho alfa. Tlustýho, přihlouplýho alfa, šerednějšího než odporná sviňucha a s křivýma zubama. A navíc by moh šišlat.* Trpaslík se za sklopeným hledím ušklíbl, v davu jezdců Černé švadrony se ztrácel stejně jako Slîn, Balyndar a třiadvacet žadárů. Bylo důležité, aby alfové za žádných okolností nezjistili, kdo se to ve skutečnosti skrývá pod zbrojemi, jimiž se maskovali. Na tom závisel úspěch celého jejich plánu.

„Zdravím tě, Ùtsintasi," pronesl Tungdil neuvěřitelně hlubokým, respekt nahánějícím hlasem, takový tón u něho Pruďas ještě nikdy neslyšel. Alfovo jméno mu předtím prozradil Hargorin. „Já jsem Tungdil Zlatoruký, velkokrál všech trpasličích kmenů ve Skryté zemi a příslušník kmene Třetích."

Ùtsintas otevřel ústa. „Tak jednoduše…"

Tundil hovořil s naprostou samozřejmostí dál. „Zaveď mě k Dsôn Aklán. Musím s nimi něco projednat. Teď hned."

Ùtsintas opět zavřel ústa, což vyloudilo Boïndilovi pod helmou další široký úšklebek. *S těma černookýma si jen málokdy někdo dovolil takhle zametat.*

Tungdil se na poníku mírně předklonil. „Rozuměl jsi mi, Ùtsintasi? Nebo ti moje jméno nic neříká? Jsi ještě tak mladý, že ti nikdy nikdo nevyprávěl o trpaslíkovi, který změnil starý Dsôn na sutiny a popel?"

„Samozřejmě že to jméno znám…" Alf ztratil jistotu a zadíval se na standartu. „Co to má znamenat? Není to ani alfsky, ani v řeči trpaslíků, a přesto tu vidím směsici obojího…"

„To znamená, že jsem zároveň panovník i vojevůdce. V zemi na druhé straně Černé soutěsky." Tungdil popojel na poníkovi kousek vpřed, až stál přímo proti upírovi noci. Drobný koník budil dojem, že když nese na hřbetě

svého pána, nevyrovná se mu dokonce ani alfův statný býk. Zvíře nedávalo ničím najevo, že by mělo z mohutného těla a rohů strach.

„Ty jsi opravdu Tungdil Zlatoruký a vrátil ses odtamtud? Jak bys to mohl dokázat?“ Ùtsintasovi se postupně vracela sebedůvěra.

„Bariéra se na několik okamžiků zhroutila, a tak se mi podařilo vrátit se sem.“ Tungdilův obličej se zachmuřil. „Teď musím hovořit s Dsôn Aklán. Chtěl bys, abych kolem tebe jen tak projel, nebo mě s Hargorinem Smrtonošem doprovodíš?“

Pruďas by se nejraději hlasitě rozesmál. *Můj učenej si z něho dělá poslíčka.*

„Není dovoleno, aby do posvátného kráteru vkročila noha nějakého jiného tvora.“

Tungdil se přede všemi rozesmál. „Já jsem byl v původním, pravém Dsônu, a to dávno před tebou, Ùtsintasi.“ Pobavení a rozjařenost se přenesly na všechny jezdce Černá švadrony, což alfa ještě víc zostudilo. „Staň se tím, kdo zpečetí smlouvu mezi Třetími a tvým národem a dodá jí zlatou korunku.“ Jakoby náhodou položil ruku na rukojeť Krvežíznivce. „Já teď jedu do Dsônu. Ať už s tvým doprovodem, nebo bez něho.“

Ùtsintas probodával pohledem Tungdilovo oko, což Pruďasovi nemohlo uniknout – a pak přikývl. „Povedu tě.“ Pohlédl na Hargorina. „On a jeho lidé budou na tebe čekat.“

„Ne. Když velkokrál někam jede, je povinností, aby ho doprovázela garda,“ odporoval mu Tungdil. „Třicet mužů je nejmenší možný počet. A neodvažuj se mi dále odmlouvat!“

Alf opět musel dlouze přemýšlet. „Třicet. Ne víc.“

Tungdil dal znamení žadárům, Pruďasovi, Slînovi a Balyndarovi, aby vyjeli ze zástupu. „To jsou ti nejlepší, kteří Hargorina doprovázejí. Na místě mi přísahali věrnost, a proto se jim má dostat té cti, aby spatřili Dsôn na vlastní oči.“

Ùtsintas je přelétl varovným pohledem. „Budete mě následovat, nesmíte jet žádnou jinou cestou. Ten, kdo odbočí, bude potrestán smrtí. To platí i pro tebe, Tungdile Zlatoruký.“ Obrátil ohnivého býka a pomalu se rozjel kupředu.

Tungdil se neradostně zasmál. „*Ty* bys mě nedokázal zabít.“

Vybraní trpaslíci ho následovali, Hargorin zůstal na místě a bude tam na ně čekat.

Pruďas se musel nesmírně krotit, aby se nedal se Slînem do řeči. Byl přesvědčený, že Tungdil předvedl velkolepý herecký výkon, a rád by se o tento názor s někým podělil.

Mlčky absolvovali poslední míle nížinou ke kráteru, v němž se rozkládal druhý Dsôn.

Kolem nich se tyčily příšerné památníky a sousoší, a jak byly krásné, tak byly i úděsné. Vytvarované z kostí, pospojované dráty ze zlata, z tionia a jiných drahých kovů. Odumřelé stromy byly ověšené lebkami, tu a tam se ve větru točilo něco, co Pruďasovi připomínalo lopatky větrného mlýna, bylo to však mnohem svraštělejší a podstatně větší. Tušil, že to, co vidí, je potažené kůží. O jaký druh kůže se jednalo, to raději nechtěl vědět.

Čím se více blížili k hlubokému kráteru, tím více uměleckých děl se kupilo jedno vedle druhého, až mezi nimi téměř nebylo volného místa. Vypadala jako rostliny, co vyrašily ze země jako výplody děsivé noční můry. Alfové si libovali v napodobování pomíjivé krásy přírody, zejména umírání, které znázorňovali ještě mnohem pochmurněji. Když to trpaslíci viděli, bylo jim, jako by je někdo praštil kladivem do hlavy.

Pro Pruďase bylo stále těžší držet jazyk za zuby. Hrůza, kterou viděl všude kolem sebe, mu rozvazovala jazyk. Chtěl si o tom s někým pohovořit, pobavit se s učeným a zjistit, co na to říkají Balyndar se Slînem. Ale předem se dohodli, že všichni zachovají železné mlčení.

Žadáři obdrželi patřičné pokyny: saně s kordrionovým vejcem zanechají cestou nenápadně někde v úkrytu uprostřed města, pokud možno dokonce přímo v paláci Dsôn Aklán.

Zajímalo by mě, jestli vládci alfů znovu postavili věž z kostí? kladl si Pruďas v duchu otázku. Starou věž v Dsôn Balsuru tvořily kosti pobitých nepřátel, ale stačily dvě stovky cyklů k tomu, aby nashromáždili dostatečné množství nových? Postavil se ve třmenech, ale nikde nespatřil žádnou stavbu, která by přesahovala okraj kráteru.

Když zpozoroval další nápadné umělecké dílo, musel se nesmírně krotit, aby se na místě nepustil do Ùtsintase a jeho průvodců vraním zobákem. Rovněž zpod Slînovy helmy k němu dolehlo vyděšené zaúpění. Na zdech, vybudovaných speciálně pro tento účel, bylo zobrazeno několik nástěnných reliéfů. Vždy na nich byli vidět alfové, jak bojují proti nepřátelům a pobíjejí je. Jenže zatímco alfové byli vymodelovaní v životní velikosti z tionia a stříbra, použili tvůrci těchto výjevů jako protivníky opravdové mrtvoly. Pruďas vytřeštěně hleděl na rozkládající se mrtvoly trpaslíků.

„Musí jich být celá stovka," otřásl se Balyndar, který viditelně bojoval sám se sebou, aby se nepřestal ovládat. „Takový konec si dítě kováře nezaslouží!" pokračoval tišeji. „Plesnivět a hnít tu jako bezcenní skřeti, jenom aby se černoocí trochu pobavili – to si nemůžeme nechat líbit. Musí být pořádně pohřbení…"

„Tiše," nařídil Tungdil téměř neslyšně. „Zůstaňte zticha, nebo kvůli pochybné pomstě, která nikomu nepřinese žádný užitek, zkazíte mnohem důležitější věc."

Ùtsintas se otočil. „Stovka?“ opakoval pobaveně, podle všeho mu zbytek šeptem vedené rozmluvy unikl. „Umělec potřebuje každou čtvrtinu cyklu nová těla, aby je vyměnil za stará. V zimě nám to dělá méně potíží, protože maso v mrazu déle vydrží. A ani lidé nejsou problém, těch je víc než dost. Obtížnější je zmocnit se trpaslíků z kmenů. Když potřebujeme novou sklizeň, chodíváme v první řadě ke Čtvrtým. Ty není tak těžké dostat.“

„*Sklizeň?*“ vylétlo Pruďasovi z úst.

Ùtsintas se ušklíbl, tentokrát trpaslíkovo vyjeknutí zaslechl. „Udivuje mě, že jeden z Roztoužených dělá, jako by najednou měl něžné srdce. Koneckonců jste to právě vy, kdo nám dodává materiál.“

„On dneska vstal špatnou nohou,“ vmísil se do řeči Tungdil. „Má mizernou náladu, bojuje s ní už celý oběh.“

„Kdyby ses ho chtěl zbavit…“ Alf ukázal na nástěnný reliéf, který právě míjeli.

„Ohó, já tě dokážu srovnat tak, že by ses tam sám hodil, černookej,“ opáčil Pruďas. Měl sto chutí vyhnat alfovi tu jeho nabubřelost z těla.

„Tak už dost!“ obořil se na něho Tungdil. „Jinak Ùtsintasovu nabídku opravdu využiju.“

Pruďas si zmateně uvědomil, že přítelova hrozba zněla opravdově, rozhodně nebyla hraná.

Zanedlouho poté dorazili do serpentin vedoucích dolů do kráteru.

Boïndil nedokázal potlačit úžas, když uviděl, co se pod nimi rozkládá. Na první pohled postřehl, že stěny kráteru byly upravené tak, aby byly co nejstrmější. Kráter měl průměr odhadem tak dvanáct mil a určitě sahal do hloubky nejméně tří mil, ne-li víc.

Na dně kráteru panovala tma. Alfové zakryli dno něčím, co budilo dojem, že kráter je ještě hlubší než ve skutečnosti. V prostředku se tyčila vysoká hora a kolem ní se rozkládalo v přesném geometrickém uspořádání asi dvě stě domů nejrůznějších tvarů a podob. Alfové použili při budování svých staveb černé a bílé dřevo, aby si mohli pohrávat s barevnými kontrasty. Někde se střechy strmě sbíhaly, jinde využili velkou šikminu, do níž zasadili balkóny, další domy připomínaly šestihranné věže, jiné zase měly na pohled nekonečné množství hran.

No, tam bych se někdy moc rád podíval, pomyslel si Pruďas. *Jak tam asi mají udělaný židle, stoly a skříně? Černooký, co tam bydlej, asi v kuse nosí na hlavě helmy, jinak by si je roztřískali o ty ostrý hrany.*

Na místech, kde se nerozkládaly žádné domy, vystavili alfové další skulptury.

Pruďas odhadoval, že hora uprostřed kráteru může být míli vysoká a nejméně dvě široká. Na ní stála pravoúhlá, podlouhlá stavba z tmavě šedého

mramoru, nad jejímž středem se vlnila kupole z černého skla, v níž se neustále něco třpytilo a lesklo.

U zadního okraje hory se tyčila masivní věž, na délku i na šířku měla asi dvacet kroků a zvedala se do výšky možná sta kroků. Z vrcholku věže se rozbíhaly nesčetné dráty, obepínající celé město až k okrajům kráteru.

Co tam s tím asi tak dělají? lámal si Pruďas hlavu. Rád by si to prohlédl detailněji, jenže v tom případě by se k věži musel dostat blíž.

„Nevypadá to tu jako ten Dsôn, který znám. Hrozně jste to tady změnili," poznamenal Tungdil k Ùtsintasovi. „Zdá se mi, že domy leží příliš o samotě, jsou v tom velkém kráteru dost ztracené."

„To je teprve začátek," upřesnil alf. „Bude nás tu žít mnohem více, až budou Pátí konečně zničení."

„Nezapomeňte, že se v Šedých horách pořád ještě roztahuje kordrion. A ten sežere, na co přijde," nadhodil Tungdil.

„S ním se rychle vypořádáme. Nejdříve nám musí setřást z krku ty skalní červotoče. Tím nám ušetří síly." Ùtsintas ukázal na budovu na vrcholku hory. „Tam vládnou Dsôn Aklán."

„Ve starém městě byla ta hora vyšší. I kráter se od té doby změnil. Proč?"

„Na to se budeš muset zeptat Dsôn Aklán. On rozhodne, jestli ti to řekne, nebo jestli ti po tom nic není." Alf nasměroval ohnivého býka na širokou cestu a sestup do kráteru začal.

Pruďas si všiml, že při každé zatáčce vládne v serpentinách větší a větší tma. Tato temnota, která z města vyzařovala, se mu zabodávala hluboko do duše.

Černá barva země byla způsobená obrovským množstvím drobných černých kamínků, jimiž byla půda vysypána. Trpaslík soudil, že k tomu využili zbytky vytěženého materiálu z hory ve středu kráteru. Tím si ušetřili námahu při vyvážení odpadu po serpentinách.

Mířili širokou cestou přímo k hoře a paláci na jejím vrcholku.

Pruďas by se s nesmírnou radostí zeptal svého přítele, jak to žadáři hodlají zaonačit, aby se zbavili kordrionova vejce. Alfové je důkladně hlídali. Pochmurná nálada, která v kráteru vládla, nahlodávala jeho odvahu a víru v úspěch.

Zvedl hlavu a pohlédl k obloze. Připadala mu nekonečně daleko. *Vraccasi, víš, že mi nijak nevadí, když mám být někde hluboko v podzemí, ale tady mám tak nepříjemnej pocit, že bysem si nejraději stoupnul do žhnoucího slunka,* modlil se tiše.

Projížděli kolem uměleckých děl, vytvořených na počest Tiona a Nesmrtelných, ale i původních starých obyvatel tohoto města, kteří zde žili předtím, než je smetl ze země kámen zkoušky.

Jako na rozkaz, který ani není třeba vyslovit, sklonil Ùtsintas se svými společníky před těmito díly hlavu. „Prokažte jim respekt!“ vyžadoval alf po Tungdilovi a ostatních trpaslících. „Skloňte hlavu.“

„Před mrtvými alfy?“ To, že se Tungdil nerozesmál, bylo až s podivem.

„Před duchy,“ odvětil Ùtsintas tiše. „Zůstali zde, aby střežili Měsíční rybník před elfy. Když se Dsôn Aklán vrátili, tak se jim duchové zjevili a vyžádali si to, co tu vidíte, jako protislužbu za své hlídání.“

K Pruďasovu údivu se učený poklonil a tak celému průvodu nezbylo nic jiného než předstírat falešnou úctu.

„Vzpomínám si, že tehdy, když jsem přišel do starého Dsônu, abych město vypálil, jsem se tu nikdy necítil úplně sám,“ přiznal Tungdil alfovi. „Ale zvuky, které jsem slyšel, jsem tehdy považoval za dílo větru.“

„To byli duchové,“ opakoval Ùtsintas a popohnal svého býka. „Pospěšme si. Dsôn Aklán obvykle po západu slunce nikoho nepřijímají.“

Dojeli k úpatí hory. Nahoru vedlo obrovité schodiště, rovněž ze šedého mramoru, napravo a nalevo od něj tekly rudé potůčky, každých třicet kroků bylo malé odpočívadlo a na každém z nich stála malá fontána. Také fontány byly zhotoveny ze šedého mramoru a i v nich vířila rudá voda.

Ohniví býci a poníci zdolávali jeden schod za druhým, až se dostali do dvou třetin cesty. Tam museli všichni sesednout a pokračovat dále pěšky.

Pruďasovi působilo šplhání po schodech nahoru obrovskou námahu, protože vzdálenosti mezi schody byly přizpůsobené alfům, a ne krátkonohým trpaslíkům. Přesto nemohl než připustit, že kamenické práce byly provedeny přímo excelentně, tedy soudě podle toho, co mohl vidět. S naprostou dokonalostí, jak se ostatně dalo od alfů čekat.

Aby schodišti propůjčili ještě více lesku, byl každý druhý schod pečlivě vyhlazený a osázený diamanty. Jednotlivé stupínky byly z průhledného krystalu, takže pod ním byla dobře patrná rudá voda.

„Někdo si tu s tím dal hodně práce,“ poznamenal Tungdil. „Přestože já sám trochu postrádám věž ze slonoviny.“

„Dsôn Aklán nechtěli být příliš opovážliví nebo drzí a srovnávat se s Nesmrtelnými. To přináleží pouze císaři Aiphatònovi, který se však zdržuje na jiném místě.“ Ùtsintas vystoupal po poslední části schodiště a došel na plošinu před vchodem do paláce.

Tungdil ho následoval, za nimi došli nahoru i Pruďas a ostatní trpaslíci. Zastavili se čtyřicet kroků před obrovitou mramorovou fasádou paláce. Boïndil pochyboval, že by někdo dokázal vystřelit ze samostřílu tak vysoko, aby šíp dolétl až na střechu. Tmavá kopule se třpytila a jasně zářila do dálky.

„A jaký typ paláce si nechal postavit císař?“ vyptával se Tungdil.

„Pokud vím, nemá palác. Návštěva u císaře mi zatím nikdy nebyla dopřána.“ Ùtsintas je vedl nejkratší cestou k portálu. Rozkládal se za řadou

titánských sloupů, podepírajících střechu chránící vstupní plošinu před nepohodou.

Pruďas se opět ušklíbl. *Ty se tam nikdy nebudeš moct podívat, protože černooký z jihu ti to nikdy nedovolí,* pomyslel si v duchu. Rázem mu došlo, že patroly neprojíždějí napříč Dsôn Bhará, protože alfové mají obavy z povstání v Gauragaru, ale protože si chtějí udržet nemilované příbuzné v dostatečné vzdálenosti od svého území. *Vsadím se o všecko na světě, že tady v kráteru ještě nebyl jedinej alf z jihu.*

Alfové i zde úspěšně dokazovali, že neztratili zálibu v používání všemožných kostí. Trpaslíci viděli, že na stěnách jsou přichyceny nejrůznější části koster a vytvářejí fascinující obraz, který neodvratně stáčí pohled toho, kdo na něho pohlédne, přímo k portálu. Brána byla sedm kroků vysoká a čtyři široká a celá byla pobitá malými kroužky. Ty byly nařezané z kostí a pečlivě a s dokonalou přesností srovnané vedle sebe. Z mezer mezi nimi čněly do prostoru holé lebky. Byly mezi nimi zastoupeny všechny národy a rasy, žijící ve Skryté zemi, jedinou výjimku představovali alfové.

Před vchodem stály čtyři stráže, které návštěvníkům otevřely bránu. Za ní se táhla vysoká, tmavá chodba, jejíž stěny byly obloženy pruhy karmínově rudé látky. Nikde žádné děsivé výjevy, žádné kosti, nic, z čeho by příchozímu běhal mráz po zádech.

Hm, to je něco jinýho, než jsem čekal. Pruďas pochodoval s lehkým údivem ve tváři za Tungdilem a Ùtsintasem. Chodba se několikrát zatočila, potom jim Ùtsintas nařídil, aby vyčkali před černými dveřmi.

„Oznámím Dsôn Aklán, kdo tu je a co si přeje.“ Jejich vůdce zabušil na dřevo, hned nato mu nějaký alf v dlouhé róbě otevřel a Ùtsintas zmizel v místnosti za dveřmi.

Pruďas nevydržel déle mlčet. Zvedl hledí nahoru. „Já to nechápu!“ prohlásil tlumeně a setřel si pot z obličeje. Stoupání do schodů ho nadmíru rozehřálo. „Stojím přímo v prostředku říše černookejch!“

Tungdil mu rychlým pohybem spustil hledí zase dolů. „Už ani slovo. Mohli by nás tu pozorovat.“

Pruďas znovu vysunul hledí. „Ale mně úplně hoří jazyk a jestli hned…“

„Tak budeš už konečně mlčet?!“ zavrčel Balyndar a šťouchl ho do boku, hledí opět s cvaknutím spadlo dolů. „On nás nakonec tím svým věčným žvaněním uvrhne do neštěstí!“

„Ještě jednou do mě strč, Pátej, a…“

Ve dveřích se objevil Ùtsintas a provedl je dalšími, tmavě rudými dveřmi. Tam se jich ujali alfové v dlouhých černých róbách. Zřejmě jim ani v nejmenším nevadilo, že by v případě, kdyby mělo dojít k boji, byli trpaslíci v přesile. Dovolili Tungdilovi, aby se nejen on, ale celá eskorta setkali s vládcem Dsônu.

Trpaslíci vešli do temné, černé haly, kde v miskách hořely malé namodralé plamínky. Od stropu visely dlouhé tmavorudé závěsy, v místnosti bylo cítit spálené koření.

Mířili k vyvýšenému trůnu, pokrytému přehozem z bílého saténu, který nápadně vynikal v kontrastu s černovlasým alfem, jenž na něm seděl. V pravé ruce držel vějíř, kterým si stínil spodní část obličeje před pohledy návštěvníků.

Měl bysem si je očíslovat, abysem se nespletl, pomyslel si Pruďas s úšklebkem v tváři skryté za helmou.

Tungdil se zastavil a naznačil úklonu. „Já jsem…“

„Já vím, kdo jsi,“ vpadl mu alf bezostyšně do řeči. „Ačkoliv tehdy jsi nosil jiné jméno.“

Pruďas polkl. Zmocnil se ho nedobrý pocit a chlupy v zátylku se mu zježily. Opatrně pohlédl ke dveřím a pevněji sevřel rukojeť vraního zobáku.

Alf se pružně zvedl a sestoupil z trůnu po čtyřech schůdcích až k trpaslíkovi. „Nikdy bych nevěřil, že tě ještě někdy uvidím.“

Tungdil přimhouřil oči. Boïndil si z jeho chování snadno domyslel, že se snaží vzpomenout si.

„Jak je to dlouho? Dvě stě cyklů?“ Alf sklopil vějíř a přátelsky se na Jednookého usmál. Na krku měl úzkou ránu, vypadala jako pozůstatek po zásahu šipkou, na tváři byla jasně patrná jizva.

„Tirîgone!“ Tungdil se rozzářil a široce rozevřel náruč.

Potom se stalo něco, co Pruďasovi připadalo z jeho pohledu naprosto nepochopitelné: alf se sklonil a krátce k sobě učeného přitiskl, jako by se vítal s velice dobrým přítelem. Oba se usmívali. „Mám ti říkat Balodile, nebo zůstaneme u Tungdila?“

Trpaslík stojící za Pruďasem hlasitě vyjekl a vzlykl. Boïndil se udiveně otočil. Tím, kdo otevřeně projevil takové podivné a nevhodně dojemné city, musel být jeden ze žadárů. „Buď laskavě potichu,“ zašeptal a přitom mírně nadzvedl hledí, aby mu druhý rozuměl. „Učenej už to nějak zvládne.“ Ale ještě než mu slova zcela vyklouzla ze rtů, přepadla ho nejistota. Důvěrnost, s jakou se Tungdil a vládce zdejších alfů přivítali, to, jak obě ponuré postavy možná nejenom zdánlivě zapadaly do světa zla, to vše znovu probudilo nedávno pohřbené pochybnosti v Pruďasově nitru k novému životu.

Žadár něco přidušeně zachrčel, potom přikývl.

Pruďas se znovu otočil dopředu a pohledem sledoval, jak si Tungdil a alf zase podávají ruce, a jak se zdálo, okamžitě se pohroužili do tlumeného hovoru. Podle všeho se znali ještě z dob, kdy Tungdil pobýval v Černé soutěsce.

Boïndil chtěl právě začít přemítat nad tím, jak se černookému podařilo prolomit bariéru ještě před Tungdilem, když ho přepadla slabost. Udělalo se

mu zle. Mimoděk si vzpomněl, *kdy* slyšel jméno Tirîgon naposledy. Stáli tváří v tvář alfovi, který byl stejně legendární jako i zkažený, alfovi, který vyhladil poslední elfy ve Skryté zemi. *Jak by se asi zachoval, kdyby se někdo z naší skupiny prozradil?*

XV

Skrytá země, Dsôn Bhará
(někdejší říše elfů Lesinteïl), Dsôn,
6491./6492. sluneční cyklus, konec zimy

„Kdo by si pomyslel, že se znovu uvidíme právě tady v Dsôn Bhará?“ Tirîgon se zadíval na Tungdila, oči mu zářily radostí.

Pruďas z jeho chování vycítil, že se nejedná o pouhou povrchní známost, což ho ovšem nijak nepotěšilo. Jeho učený se paktuje s jedním z nejděsivějších alfů uplynulých dvou set cyklů a podle pověstí, které kolují mezi lidmi, je tento alf zároveň i ten, kdo vyvraždil poslední elfy ve Skryté zemi. *To přece musí něco znamenat.* Tak rád by se vmísil do hovoru, ale nesměl. A teď to navíc vůbec nepřicházelo do úvahy.

Tungdil se ponuře zasmál. „Víš, že trpaslíci nenávidí vodu stejně, jako vy nenávidíte elfy. Já bych s vámi nikdy, za žádných okolností neproplaval Měsíčním rybníkem. Elriina kletba by se už postarala o to, abych se udusil.“

„Zato jsi musel pěkně dlouho čekat, než ses vrátil.“ Alf se zadíval na čestnou gardu a pohled modrých očí, který na trpaslících spočinul, vyvolal v Pruďasovi velice nepříjemné pocity. „Ale zároveň vidím, žes nám hned odlákal Roztoužence.“

„Následují mne, protože jsem velkokrál.“ Tungdil se pousmál. „Ty se mne však nemusíš obávat, Tirîgone. Jsem zde, abych tobě a Dsôn Aklán předložil návrh.“

„To rád slyším. Je mi hrozně líto, že tu nejsou moji sourozenci. Jsou totiž na cestách a pronásledují v Gauragaru ženu, která mi,“ ukázal na obličej, „udělala tady to.“

„Ty ses nepomstil sám, nechal jsi to na jiných?“

„Bojoval jsem se smrtí, Balo… Tungdile. Tím, kdo mi prostřelil krk šipkou dávno poté, co byl náš boj u konce, byla Mallenia z rodu Ido.“

Pruďas si velice dobře všiml, že alf zamlčel, kdo v souboji zvítězil. *Ty asi ne, zjizvenče.*

Tirîgon dal alfům pokyn a ti okamžitě přinesli křesla a stůl obložený nápoji a jídlem. Usadili se před trůnem. „Kromě toho se musel někdo z nás postarat o Dsôn Bhará. Jak se ti líbí naše město?“

„Vypadá jinak než bývalý, původní Dsôn.“ Tungdil svraštil obočí. „Bylo nám řečeno, že když tu někdo vysloví mé jméno, tak mu hlas přitom vždycky překypuje nenávistí.“

„Jen mezi těmi, kteří tě neznají z druhé strany. Nedělej si starosti.“ Tirîgon mávnul rukou a okamžitě k nim přichvátala lidská otrokyně a ujala se nalévání. Začala u alfa a nakonec dorazila až k Pruďasovi.

Pruďas usoudil, že podle lidských měřítek je zřejmě okouzlující a naprosto dokonalá, on sám však dával přednost macatějším ženám, takovým, jakou byla jeho manželka Goda. Tahle nevypadala jako člověk, spíš jako alf: úzká, štíhlá tvář a elegantní taneční pohyby při všem, co právě dělala.

„Když tě tu tak vidím před sebou sedět, předpokládám, že jsi nám i nadále příznivě nakloněn.“ Tirîgonův hlas zněl zvědavě. „Pracovali jsme tehdy ruku v ruce, a to velice úspěšně.“

„Tak tomu bude i nadále.“ Tungdil upil trochu vína. „Trpaslíci mne zvolili za svého velkokrále a kmen Třetích mě díky tomu uzná za nejvyššího panovníka. Jak jsem se dověděl od Hargorina, co se týká mé pověsti a úcty, u Třetích se toho dost změnilo.“

„Máš za sebou údernou moc, kterou nelze opomenout.“ Alf dokonale pochopil skryté poselství. „Takže teď když budeme chtít, aby nás Třetí

podpořili při hlídání našich tří království, budeme vyjednávat s tebou. To je dobrá zpráva.“ Tirîgon pozvedl sklenici k přípitku. „Na staré časy.“

„Na prastaré časy!“ Tungdil si s alfem připil. „Já jsem samozřejmě na tvojí straně. Ale zaslechl jsem něco o tom, že máte jisté neshody s příslušníky vlastního národa, s těmi, co sem přišli z jihu.“

Pruďas si vyložil přípitek, který jeho dávný přítel pronesl, jako zprávu určenou přímo jemu: na *prastaré* časy. Na staré dobré časy.

Tirîgonova dobrá nálada se najednou někam vytratila, vyprázdnil pohár a vyžádal si další. „Není prokázané, že to jsou naši příbuzní,“ odsekl stroze. „Ale v jedné věci máš pravdu: my je nemáme rádi, a oni nás taky ne.“

Tungdil slízl z okraje poháru kapku vína. „Ale oni mají převahu.“

Další skrytá zpráva. „S radostí přivítáme tvoji pomoc. Mí sourozenci z toho určitě budou mít velkou radost.“ Tirîgon naznačil úklonu a pozvedl pohár. „Protože však vím, že ty nikdy neděláš nic, co by nedávalo smysl, nebo přitom vždycky máš postranní úmysly, rád bych se dověděl, čeho bys chtěl výměnou za svou pomoc dosáhnout.“

„Všechny trpasličí říše,“ přiletěla odpověď rychlostí střely ze samostřílu.

Tirîgon sklonil hlavu. „Tungdile, v tomhle ohledu tě můžu s radostí ujistit, že máš mou podporu, ale není v mé moci, abych ti je přenechal.“

„Až skončíme s naším společným tažením, budeš to schopný slíbit.“

Pruďas si všiml, že se v alfově tváři zrací stále větší údiv, v jeho očích však neobjevil sebemenší stopy pochybností. *Ten musí Tungdilovi opravdu hodně věřit.*

„Mám jeden plán…“

Tirîgon se rozesmál. „Mazaná trpasličí hlavička! I na druhé straně jsi měl v každé situaci v rukávu plán. Všechny dopadly až moc dobře na to, abych ti právě teď přestal věřit.“ Uvolnil se a opřel se v křesle. „Povyprávěj mi, cos vymyslel.“

Tungdil v hrubých rysech načrtl plán, jak poštvat Lot-Ionana proti drakovi. Vojsko Třetích se postará o zlikvidování kordriona a kmene Pátých, to zvládnou jedním rázem. „Pochodové trasy jsou již zajištěné. Ty buď se svými alfy připraven vyrazit proti alfům z jihu…“

Tirîgon pozvedl ruku. „Ne. Jižní alfové budou pod vedením císaře Aiphatòna bojovat s Lot-Ionanem. Vtrhnou do Modrých hor, nikdo nezůstane doma.“

„Tím líp pro nás!“ Tungdil předstíral, že o plánovaném útoku nic neví. „Potom drak může vyrazit proti tomu, kdo vyjde z války jako vítěz. Vy budete potají pochodovat za nimi a my se k vám hned připojíme, jakmile odstraníme kordriona a Páté ze světa. Potom vám bude patřit celá Skrytá země.“ Předklonil se. „Pokud mi za to přenecháte všechny říše trpaslíků.“

„Co jsem zač? Právě vážně uvažuji o tom, že se spojím s trpaslíkem proti vlastnímu císaři, poslednímu potomku Nesmrtelných,“ pronesl Tirîgon zamyšleně a podíval se do poháru. „To je taková pošetilost, že by se mohla i podařit. Věřím ti i tvému rozumu, Balodile.“ Nahněvaně zkřivil tvář. „Chtěl jsem říct, Tungdile.“

U Vraccase! On si dal u těch nestvůr jméno po vlastním synovi! Pruďasovo nahlodané přesvědčení, že se u Tungdila skutečně jedná o dávného, opravdového přítele a žádného dvojníka, se rázem opřelo o pevnější základy. *Odkud by jinak mohl to jméno znát?* A dospěl k názoru, že Tungdil jde na věc opravdu obratně, přičemž jim ovšem značně vycházela vstříc samotná prozřetelnost.

„Až na severu a na jihu skončím s dobýváním, budou se tvoji sourozenci řídit tvým úsudkem, nebo budu muset vytáhnout do boje proti nim a tím i proti tobě?“ Tungdilovu otázku podkresloval pobavený podtón, skrývala se v ní však pravda.

Tirîgon si nabral trochu jídla a nakrájel si ho na malé kousky, které pomalu vsouval do úst. „Oni naši smlouvu určitě schválí.“ Požitkářsky přivřel oči. „Tohle jsem si pěkně dlouho nemohl dopřát. Bránila mi v tom rána na tváři.“ Vyzval hosta, aby si nabral i on. „Dáme ti vědět, kdy Aiphatòn se svými falešnými stoupenci vyrazí proti Lot-Ionanovi. Kam máme poslat zprávu?“

„Do Hargorinova sídla na severu. Během doby, kdy budou probíhat přípravy na nadcházející tažení, tam na mě posel nejspíš natrefí. A kdyby ne, určitě tam bude někdo, kdo bude vědět, kde mě najde.“ Tungdil ochutnal kousek masa.

Vraccasi, dej, aby to bylo zvíře, a ne něco z toho, co už nepotřebujou pro to svoje umění, modlil se v duchu Pruďas. Pohled na maso vypečené hezky dorůžova v něm probouzel hlad. Maso skvěle vonělo a lákalo, přestože si vždycky říkal, že nikdy nezaboří zuby do něčeho, čím se černoocí krmí.

„Nejlepší bude, když se odsud rovnou rozjedu k Aiphatònovi a odbudu si u něho oficiální návštěvu,“ vysvětloval Tungdil a znovu se napil vína. „Aby si císař nemyslel, že jsem proti němu. Když jsem se s ním naposledy setkal, proběhlo vše zcela smírně, a chtěl bych v něm utvrdit zdání, že to tak bude i v budoucnu.“

„Takže mu nabídneš dohodu?“

„Ano, ale proti Lot-Ionanovi, svému podlému pěstounovi.“ Tungdil se zašklebil. „Potom odjedu zpátky a slíbím mu, že se k němu vrátím s celým obrovským vojskem.“

„Bude se divit, co se to na něho přivalí.“ Tirîgon odložil příbor stranou. „To ovšem zřejmě znamená, že tě nedokážu zlákat naší pohostinností?“

Svatá výhni! V Dsônu nesmíme zůstat ani jednu noc! Pruďas z celého srdce doufal, že učený nabídku odmítne.

„Bohužel, starý příteli, nejde to. Pokud se nemýlím, musíme okamžitě pokračovat dál, jestli chceme císaře ještě zastihnout, nebo ne?“

„Ano. Najdeš ho v bývalém Âlanduru. Věnoval ho svým přátelům z jihu.“ Alf pronesl tato slova s neskrývanou záští.

„A co je s Dsôn Balsurem? Nechal ho znovu zařídit?“

Tirîgon pokrčil rameny. „Dokud tam žije někdo jiný, je mi to úplně jedno. Budeme potřebovat hodně času, abychom ho zbavili jejich odporného vlivu. Nemají nejmenší tušení o umění, kráse, básnictví, malířství nebo jiných věcech, které povznášejí ducha.“ Otřásl se. „Ty rozhodně nestvořil sám Tion.“

„Jedině kdyby byl úplně ožralej,“ dodal Pruďas s nemístnou pohotovostí.

Tirîgon a Tungdil natočili hlavy jeho směrem. „Jak slyším, máš ve svém doprovodu lidi, kteří umějí ocenit dobrý vtip,“ prohodil alf pobaveně.

„Jeden z těch, kteří jinak pořádný vtip nepoznají.“ Tungdil káravě potřásl hlavou. „Možná ho zastihl světlý okamžik.“

„Raději by ten vtip neměl vyprávět před císařem Aiphatònem. Mohl by to být jeho nejlepší, ale zároveň i poslední žertík.“ Tirîgon se zvedl. Jeden z alfů, oděný do dlouhé róby, k němu popošel a něco mu zašeptal do ucha. „Nechtěl bych tě déle zdržovat, Tungdile Zlatoruký.“ Znovu se objali. „Dohoda mezi námi je tímto uzavřená. Ty dostaneš říše trpaslíků, my Skrytou zemi.“ Chladně se usmál. „Něco takového náš styl umění naléhavě potřebuje. Bude mi potěšením, jestli to tady budu moci předělat.“

„Už před dvěma sty cykly jsi byl vynikajícím umělcem. Jsem zvědavý, co všechno dokážeš vytvořit dnes.“ Tungdil držel alfovu pravou ruku v sevření a znovu se na něho zářivě usmíval. „Nejpozději za tři cykly budeme vládci Skryté země my a nikdo jiný! Vyřiď svým sourozencům, že je srdečně zdravím.“ Obrátil se a zamířil k východu. Přitom ho ze všech stran obstoupili žadáři, Pruďas chvátal hned za ním.

„Tungdile!“ zavolal Tirîgon, když došli ke dveřím. Trpaslíci se zastavili, Jednooký tázavě pohlédl na alfa. „Co je s bariérou? Zase drží?“

„Ano,“ zalhal Tungdil s ledovým chladem.

„To je dobře. Bylo by zlé, kdyby se tu u nás objevil tvůj mistr a chtěl si vzít zpět svou zbroj. Tu, kterou nosíš na těle.“ Tirîgon měl ruce volně spuštěné podél těla. „Nebo jsi ho snad nakonec zabil?“

„Pokusil jsem se o to, ale nevyšlo mi to. Proto chci mít říše trpaslíků. Skrz brány se nikdo nedostane dovnitř.“ Tungdil odvrátil pohled a prošel dveřmi ven. „Tion je s námi, Tirîgone. Neměj starosti.“

Vyšli z haly a sedm mlčenlivých alfů je vyvedlo z paláce ven na čerstvý vzduch.

„No konečně,“ oddechl si Pruďas s úlevou v hlase a posunul hledí vzhůru. „Už bysem to asi dýl nevydržel. Sice nemám nejmenší tušení, co jsem snědl, ale jak to tam leželo a já to musel pořád čuchat, nevonělo to nijak hezky.“

Slîn se zasmál a i on zvedl hledí. „Raději cibuli a zavařenou gugulskou sekanou, že jo? Viděl jsem, že máš v ranci schovanou jednu skleničku. Goda ti dala na cestu něco do zásoby, je to tak?“

„A tys nám z toho nedal ani ochutnat.“ Tungdil na něho káravě pohlédl. „Jak jsi to jen mohl udělat?“ Potom se ušklíbl. Bylo na něm vidět, že se mu ulevilo, když měli cestu do paláce a ven konečně za sebou a nikomu se při tom nic nestalo. „Pruďasi, dávej si lepší pozor na jazyk. Měli jsme štěstí, že se Tirîgonovi to, cos řekl, zdálo legrační.“ Po krátké odmlce dodal: „Ostatně, mně taky.“

Setmělo se. Když však Pruďas zaklonil hlavu a chtěl se podívat na hvězdy – nic neviděl! „U Vraccase!“ vykřikl zděšeně. „Co to ti alfové provedli?“

Všichni trpaslíci zvedli hlavy a zírali k obloze.

„Hvězdy zmizely,“ zašeptal Balyndar, v hlase mu zaznívaly obavy.

„Asi se jim nechce svítit na město alfů,“ přispěchal Slîn s návrhem, jak si tuto věc vysvětlit.

Pruďas chvíli nevěřícně zíral, potom překonal pocity, které jím zmítaly, a zahleděl se k věži, z jejíhož vrcholku vedlo na všechny strany nesčetné množství lan. „Ta věž s tím má něco společnýho.“

Tungdil se podíval stejným směrem a zauvažoval. „Pojďme dále, jinak budeme nápadní. A sundejte si hledí, co kdybychom někoho potkali.“

Seběhli po schodišti dolů k poníkům. Cestou slyšeli, jak jim těsně nad helmami něco tiše šelestí.

„Já tomu nevěřím,“ vydechl Slîn užasle, když se jako první znovu podíval na oblohu.

Nad hlavami se jim objevila hvězdná obloha, ale ne taková, jakou trpaslíci znali. Byla na ní jiná souhvězdí, menší i větší, mezi nimi zářily měsíce, třikrát nebo i čtyřikrát větší než dobře známá, skutečná hlavní noční hvězda, kterou za nocí vídali nad Skrytou zemí.

„Nevím, jak to udělali, ale to město se muselo přestěhovat někam jinam.“ Boïndil se nemohl nasytit krásy, kterou viděl nad hlavou.

Balyndar si odfrkl. „Proč myslíš?“

„Tys možná jenom málokdy vystrčil hlavu z jeskyně, ale já jsem se hodně nacestoval po celý Skrytý zemi. Bylo jedno, na kterým místě jsem právě byl. Hvězdy,“ ukázal vzhůru, „byly všude stejný.“

„No to je opravdu chytrý postřeh,“ uculil se Slîn pobaveně. „Jenom tady se jaksi nehodí, přestože jsme pořád ještě ve Skryté zemi.“

„No právě. Z toho usuzuju, že nás něco odneslo *pryč* ze Skrytý země. Zní to neuvěřitelně, ale je to tak.“

„A jak se zase vrátíme?“ Slîn se vyhoupl do sedla a zadíval se na serpentiny. „Kdo ví, kde vylezeme ven?“

„Učenej, co na to říkáš?“

Tungdil rovněž nasedl. „Plátna.“

„Tak plátna.“ Pruďas zpočátku nechápal. „Jo, ty myslíš něco jako závěsy, jenom… tak dlouhý?“ Opět se podíval vzhůru. „Natahujou je na lanech nad celým kráterem a nabízej alfům, který tu žijou, umělou noční oblohu, aby měli co obdivovat – to tím chceš říct?“

„Správně, Pruďasi. Právě to tím chci říct. Dokonce je možné, že když jsou mimořádně horké a jasné dny, tak skryjí celý Dsôn pod plátny jako pod slunečníkem.“

„To je neuvěřitelná práce.“ Bylo slyšet, že se už i Balyndar uklidnil.

„Ale vypadá to krásně. To se jim musí nechat.“ Tungdil jel jako první, žadáři a zbytek výpravy ho následovali.

Pruďas si s uspokojením všiml, že je nikdo nedoprovází. Tirîgon zřejmě důvěřoval svému příteli trpaslíkovi do té míry, že mu dovolil projíždět ulicemi města bez toho, že by je někdo kontroloval. *Jenže důvěra a černooký, to k sobě nějak nepasuje. Ten Tirîgon má určitě něco za lubem.* Zdálo se mu, že před serpentinami postřehl Ùtsintase a jeho alfy. Seděli na ohnivých býcích. *Ale já se určitě nenechám vlákat do nějaký pasti.*

„Teď máme příležitost zbavit se toho kordrionova vejce,“ zašeptal Tungdilovi.

„Už se tak stalo,“ odpověděl jeden ze žadárů. „Nechali jsme je na schodišti před palácem, úplně na kraji za jedním sloupem. Ten kokon tam nikdy nenajdou – jedině kdyby měli kordrionův nos.“

Na Pruďase tím udělal velký dojem. „A co teď?“

„Pojedeme nejkratší, nejrychlejší cestou rovnou k drakovi a vypleníme mu jeho poklad,“ oznámil mu Tungdil. „Tam vpředu přijel k Ùtsintasovi nějaký posel. Vidím dobře?“

„Když říkáš. Já tam vidím jenom hubený černoočka a tlustý krávy.“ Pruďas si už dávno odvykl divit se dokonalému zraku učeného.

Tungdil se nemýlil.

Když dorazili k alfovi a jeho eskortě, čekal na ně císařský posel, který jim předal pozvánku. K cestě do Âlanduru, jenž se však nyní nazýval Phôseon Dwhamant. Osobní pozvánka přímo od císaře Aiphatòna. Takové pozvání se nedalo odmítnout.

A tak se ze lži nakonec přece jen stala pravda.

* * *

Tirîgon opět usedl na trůn a očima sledoval otrokyni, jak sklízí ze stolu. Úklid a podobné služby byly zcela nedůstojné činnosti, bylo by škoda, kdyby něco takového musel vykonávat některý z alfů. Lidská žena plnila svůj úkol opravdu dobře. Nebyla tak ošklivá, aby ho z ní rozbolely oči. Stálo ho spoustu času, než narazil na otrokyni, která se do paláce jakž takž hodila.

„Prozraď mi, proč většina z vás vypadá tak odpudivě?“ zadumal se a dopřál si malý doušek vína.

Otrokyně na něho vyděšeně pohlédla. Alf hovořil vlastním jazykem a žena měla strach, že neporozuměla nějakému příkazu. Každý, kdo kdy sloužil u jednoho z alfů, dobře věděl, co to znamená.

„To nic nebylo,“ uklidňoval ji jazykem, jímž se hovořilo v Gauragaru. „Jenom dál dělej svou práci.“

Došel k němu alf, zahalený do dlouhé róby. „Dsôn Aklán, je to přesně tak, jak jste předvídal.“ Poklekl před trůnem. „Měli u sebe kordrionovo vejce.“

„Ti prašiví žadáři! Copak si mysleli, že je nepoznám, když se zamaskují do zbrojí Roztoužence? Mě nikdo neoklame! Jsou to naše stvůry a my jsme jejich páni! My jsme je vytvořili,“ zuřil alf a mrštil sklenicí na víno do místnosti, „dezertéry jako tenhle Hargorin Smrtonoš. Za to musí zemřít!“ Zhluboka se nadechl. „Máte ten kokon?“

Alf přikývl. „Museli jsme ho dlouho hledat, ale vypátrali jsme ho.“

„Tak ho dobře zabalte, zamaskujte ho jako proviant a pošlete ho spolu s poslem a Zlatorukým do Phôseon Dwhamantu. To je nejlepší dárek, jaký můžeme císaři poslat,“ nařídil. „Viděl někdo znovu kordriona?“

„Ano, Dsôn Aklán. Necelé čtyři míle odsud. Zase zvětřil stopu svého potomka.“

Tirîgon spokojeně přikývl. „Dobrá. Měl Zlatoruký nějaké podezření, nebo si myslel, že je posel pravý?“

„Věří, že je pravý. Zamířili na jihovýchod.“

„Potom se tedy postarej o to, aby dostali můj *proviant*.“ Tirîgon k sobě mávnutím ruky přivolal otrokyni a nařídil jí, aby přinesla novou sklenici a nalila mu víno. „A nařiď všem hlídkám, aby každého žadára, který zabloudí do Dsôn Bhará, okamžitě zabily. Jestli tedy někteří z nich přežijí, až na ně kordrion zaútočí.“ Opět se posadil. Všechno se dostalo do správných kolejí.

„Ano, Dsôn Aklán.“ Alf pospíchal ven.

Tirîgon si spokojeně povzdechl. Tím se jedním rázem zbaví Aiphatòna a většiny jeho stoupenců i Tungdila a zrádných žadárů. Podle držení těla je poznal na první pohled, jejich zbroje na tom nic nezměnily. Kromě toho neznal jediného Roztoužence, který by používal jako zbraň vraní zobák.

„Nejlepší na tom je, že si všichni budou myslet, že to je léčka, kterou nastražil Tungdil Zlatoruký, aby odstranil císaře alfů," prohodil k otrokyni, která mu opět nerozuměla jediné slovo.

Pohlédla na něj a tázavě ukázala na karafu s vínem a pohár. Tirîgon ji kývnutím přivolal k sobě.

„Dokonce i kdyby Aiphatòn přežil a toužil po pomstě, obrátí se jeho vztek proti Třetím. Kdyby zemřel, s radostí zaujmu jeho místo." Prohlížel si ženinu nahou paži, pohledem ulpěl na jejím lokti. „Máš krásné kosti, má milá. Víš to?" Natáhl ruku a něžně ji pohladil po předloktí. „Na to, že jsi člověk, máš neuvěřitelně krásné kosti." Usmál se na ni. „Jak se zdá, budu si muset najít novou otrokyni. Ty si zasloužíš něco lepšího. Umění tě pozvedne k výšinám."

Žena sebou trhla a plaše se usmála.

Skrytá země, Phôseon Dwhamant,
(někdejší říše elfů Âlandur), Phôseon,
6491./6492. sluneční cyklus, konec zimy

„Měli jsme toho posla prostě zabít a rozjet se rovnou do Rudých hor," zamumlal Slîn. „Mohli jsme předstírat, že nás cestou někdo napadl. Nějací povstalci."

„Prosím tě, jací tupci napadnou Černou švadronu, navíc když ji doprovází oddíl alfů?" zasyčel na něho Balyndar nechápavě. „To bych ti neuvěřil ani já."

Pruďas naslouchal sporu, který se mezi oběma trpaslíky táhl celou dobu od návštěvy v Dsônu. Čtvrtý přicházel s návrhy, jak to navléct, aby k Aiphatònovi nemuseli jet, a Pátý je jeden po druhém roztrhal na cáry. Bylo to *nesnesitelné!* „Držte oba dva jazyk za zuby! Můžete být rádi, že jedete uprostřed a klapání kopyt přehluší tu vaši hádku. Kdyby vás alfové slyšeli…" Doufal, že to na ně patřičně zapůsobí.

Byla by lež, kdyby tvrdil, že mu představa cesty z jedné alfské říše do druhé nevadí. Navíc neměl tušení, co si má o jižních alfech myslet. A taktéž mu bylo záhadou, co po nich Aiphatòn vlastně chce.

Na jedné straně si Pruďas docela užíval, že je zase na cestách, znovu v sobě pocítil dávnou touhu po dobrodružství, stejně jako tehdy, když byl mladičký trpaslík. Na druhé straně se kus jeho duše toužil vrátit do Země za horami, ke Godě a k dětem. Trýznily ho obavy, jestli jsou v bezpečí, zároveň se však strachoval i o pevnost. Pokud správně pochopil Tirîgonovu narážku, byl nepřátelský magus nesmírně mocný.

Projížděli Phôseon Dwhamantem, krajem, jenž svého času nesl jméno Âlandur, než se ho zmocnili alfové. *Kdo by se jim taky dokázal postavit?*

Alfové z jihu sdíleli se svými příbuznými zálibu v ponurosti a zdůrazňování pomíjivosti. Prastaré háje elfů byly vypálené, jak si Pruďas domyslel podle nížiny, kterou projížděli. Podle všeho se někdo s příkladnou pravidelností pečlivě staral o to, aby se v Phôseon Dwhamantu netyčil k obloze jediný strom. Kam jste se podívali, všude byly vidět jen holé pahorky, na nichž zvolna tál sníh. Nikde nerostl dokonce ani nejmenší keřík.

„Když má někdo dobré oči, dohlédne z jednoho konce alfovy říše až na druhý," poznamenal Slîn. „*V takové krajině najdu pro svou kuši dokonalé uplatnění*."

„Ale tam vpředu něco je!" houkl Balyndar. „Vypadá to jako velký hnědý špalek, který spadl z nebe."

Všichni se zadívali dopředu. První věc, která Pruďasovi vytanula na mysli, byl včelí úl, akorát že koš s úlem měl jiný tvar než obvykle. Nebyl oválný, ale čtverhranný. Odhadoval, že na šířku může měřit devět set kroků a tři sta do výšky, nedokázal ovšem říct, jak daleko se ten útvar může táhnout. Na všech stranách z něho jako komíny čněly malé věžičky, na vrcholku špalku se na dlouhých tyčích třepetaly ve větru vlajky a praporce. Pruďas napočítal třicet pater, každé z nich jinak vysoké než ostatní. Někdy se jednalo o neprostupné zdi, jindy byly nad nimi otevřené arkádovité chodby skýtající pohled na vysoké místnosti s pestrými malbami na stropech. Průčelí dalšího patra představovala řada malých okýnek, lesknoucích se ve slunci jako zrcadla.

„Co to je?" zeptal se Slîn.

„Město," odvětil Balyndar. „Umělá hora, do které je vestavěné umělé město."

„To je Phôseon," pronesl hlasitě Ùtsintas, jedoucí vedle Tungdila na čele průvodu. „Žije jich tu asi deset tisíc. Alfové z jihu mají rádi tento druh soužití a pospolitosti."

Tungdil si špalek pozorně prohlížel. „Jak to vypadá vevnitř?"

„To se dá těžko popsat. Já to znám jen z vyprávění, protože mě ještě nikdy nepustili dovnitř." V alfově hlase ovšem nebyla po zklamání ani stopa. „Prý tam jsou svislé průrvy s hlubokými a nesmírně dlouhými šachtami, ale i visuté zahrady, kam se dostanete jenom po můstcích. Údajně se komíhají ve větru, který tam vane uměle vybudovanými roklinami."

„Ten popis tak trochu připomíná říše trpaslíků," zašeptal Slîn Pruďasovi.

„Nepraštila tě náhodou po hlavě tětiva, když sis napínal kuši?" opáčil Boïndil. „To nemá s trpaslíkama nic společnýho!"

„Máte snad ve vašich horách visuté zahrady?“ Balyndar neodolal, aby si i on nerýpl. „Naše zelenina se rodí v zemi a tam se bude pěstovat i v budoucnu.“

Když se na míli přiblížili ke vchodu, obrovská brána se rozevřela a vyplivla z útrob oddíl jezdců.

Posel si rychle vyměnil několik slov s Ùtsintasem a rozjel se alfům v ústrety. Setkali se v polovině cesty, dali se do řeči a pak na ně posel zamával.

Ùtsintas se obrátil k Tungdilovi. „Od této chvíle pojedete dál sami. Moje poslání tu končí.“ Nařídil něco společníkům a bez otálení otočil ohnivého býka. V následujícím okamžiku se alfové hnali zpět k Dsôn Bhará.

Tungdil si obhlížel průčelí stavby. „Bude to nepochybně poučná návštěva, ta, kterou si teď odbudeme u císaře,“ řekl Pruďasovi. „Pojedeme v sevřeném útvaru. Nikdo nesáhne po zbraních, ani žadáři, ani Roztouženci,“ nařídil hlasitě. „Jsme hosty císaře Aiphatòna a podle toho se budeme chovat.“ Rychle se rozjel a ostatní ho neprodleně následovali.

Pruďas se snažil najít ve tvářích skupiny alfů, kteří jim vyjeli z Phôseonu na upírech noci vstříc, nějaké odlišnosti. *To jsem si moh myslet. Připadaj mi jeden jako druhej.*

Alfové na sobě dokonce měli černé tioniové zbroje, ačkoliv se mu runy, jež na nich byly nakreslené, zdály poněkud jiné. Pruďas však nebyl žádný učený, proto nemohl vyloučit, že se mýlí.

Posel hovořil s Tungdilem. „Smíme vjet dovnitř. Jak mi bylo řečeno, císař nás očekává,“ překládal učený ostatním trpaslíkům. „Myslete na to, co jsem nařídil.“ Potom pobídl poníka do klusu a rozjel se za alfy.

Pruďas nemohl popřít, že ho ta budova, město, pevnost nebo cokoliv, co vás by napadlo pro označení tohoto špalku, velice zajímá. Ne že by tady chtěl žít, ale přece jen jím zmítala zvědavost. Krev, která mu stejně jako všem příslušníkům jeho kmene proudila v žilách, toužila po dalších dojmech. Protože pocházel z Druhých, jejichž umělecké schopnosti spočívaly především v kamenických pracích, považoval svou touhu po vědění za naprosto přirozenou. Zdi byly obhozené omítkou, takže nemohl poznat, jaký materiál se pod ní skrývá. Kladl si otázku, jak se jim podařilo zajistit, aby byl podklad natolik tvrdý, že unese obrovskou zátěž, aniž by se stavba sesouvala nebo bortila.

Oblouk, pod nímž projížděli, neměřil víc než sedm kroků do výšky a pět do šířky. Pruďas postřehl tři mříže, které se vznášely nahoře a mohly být kdykoliv spuštěny dolů, aby bránily nežádoucím návštěvníkům ve vstupu. Spodní strany mříží byly vyhlazené do podoby ostrých hrotů.

„Ti nepřikládají pompéznosti a okrasám skoro žádnou váhu,“ zašeptal Slîn. „Je to tu… střízlivé, nikde žádné ozdoby. Až na ornamenty, které vidíme na stěnách.“

„Jsou vryté do omítky,“ podotkl Pruďas. „Ale je až neuvěřitelný, kolik jich tu je a jak jsou pestrý. K tomu je zapotřebí klidný a pevný ruky.“

Dorazili do velkého vnitřního dvora, zdi se strmě tyčily k obloze. Znovu se jim otevřel pohled na otevřené, vysoké chodby, okna a zdivo. Shora na ně zvědavě shlíželi alfové, bavili se mezi sebou nebo něco jedli. Tu a tam se táhla venkovní schodiště, bzučely výtahy, navzájem spojující rozličná patra. Mraky nad nimi táhly oblohou, pohled vzhůru připomínal spíš pohled z okna.

„Při všem, co se sluší a patří: musím říct, že na mě ty černoočka udělaly pořádnej dojem.“ Pruďas polaskal poníka a ohlédl se za sebe, kde alfové spouštěli jednu mříž za druhou a brána se zavírala. „Něco, co by se tady tomu mohlo rovnat, jsem ještě nikdy neviděl.“

„Přírodu ale nemají příliš v lásce – jedině když ji můžou důkladně kontrolovat, jako v těch svých zahradách,“ usuzoval Slîn. „Všimli jste si toho? Z říše elfů udělali skoro poušť. Nic tu není, jenom plochá, prázdná rovina.“

„Líp tak vidí, když se blíží nepřátelé, neposkytují protivníkům žádný materiál, ze kterého by mohli postavit dobývací stroje, a ti se tak nemají jak chránit proti šípům a oštěpům,“ poznamenal Balyndar. „Docela to dává smysl, a kromě toho se tady v tom… městě podle všeho žije velice dobře.“

„Císař očekává Tungdila Zlatorukého ve svých audienčních komnatách,“ oznámil jim posel. „Ne víc než pět gardistů, zbytek počká na dvoře a nepohne se z místa.“

Tungdil si vybral Slîna, Pruďase, Balyndara a dva žadáry, aby ho doprovodili. „Ať se stane cokoliv, nesmíte zabít ani jednoho alfa,“ vtloukal do hlavy Hargorinovi a Barskalínovi.

Úkolu doprovodit Tungdilovu malou skupinku se ujal jiný alf, posel zůstal s ostatními trpaslíky na dvoře. Odkráčeli k jednomu z výtahů a rychle se vznesli vzhůru. Výtah se obsluhoval páčkou, kterou se dalo posouvat nahoru a dolů.

U kordrionových sraček! To se podobá našim konstrukcím, pomyslel si Pruďas.

Jeli dost daleko, než výtah zastavil a mohli vystoupit. Stáli v hale podpírané mohutnými sloupy, jejíž výšku Pruďas odhadoval nejmíň na deset kroků. Stěny zářily bílou barvou a zdobily je černé malby, vyvedené pouze v obrysech a jakoby vystřižené nůžkami. Byly na nich znázorněny výjevy z bojů, obrázky z doby, kdy bylo město založeno, ale i milostné scény.

Pruďas se po celou dobu, kdy kráčeli k trůnu, usilovně rozhlížel na všechny strany, ale ať se snažil, jak se snažil, nikde neobjevil ani stopy po morbidním umění, kterému tak holdovali severní alfové.

Na trůnu seděl Aiphatòn.

On vůbec nezestárl! Pruďas okamžitě poznal syna Nesmrtelného, neboť jeho jedinečnost se nedala přehlédnout: hruď, břicho, podbřišek, ramena a paže pokrývala zbroj, srostlá s bíle se lesknoucím masem. Hlava byla úplně holá, čímž ještě více vynikly špičaté, podlouhlé uši. Ruce vězely v těžkých železných rukavicích. Podbřišek měl Aiphatòn zahalen něčím připomínajícím dlouhou černou skládanou sukni, pod ní vykukovaly bosé nohy. V pravé ruce držel úzký oštěp s tenkým hrotem, jehož runy zelenkavě zářily.

„Tungdil Zlatoruký je velkokrálem všech trpasličích kmenů," zvolal Aiphatòn a jeho hlas se rozléhal halou. Pak se na ně podíval, nebo si to Pruďas alespoň myslel, protože alfovy oční jamky byly vyplněny neproniknutelnou černí. „Tak se z nás dvou stali největší panovníci našich národů." Vyčkal, dokud nebudou trpaslíci stát přímo před ním, a sklonil hlavu. „Vítejte ve Phôseonu."

„Děkuji ti, císaři." Tungdil naznačil úklonu.

„Často jsem vzpomínal na rozhovor, který jsme vedli tehdy na lodi. Vysvětloval jsem ti, proč jsem si zvolil právě takové jméno, jaké nosím."

„Podle hvězdy života elfů," doplnil Tungdil. „Pokud jsem se na noční oblohu díval správně, tak z ní ta hvězda zmizela."

„Ano. Dsôn Aklán odvedli při svém návratu důkladnou práci."

„Což mě vůbec neudivuje." Jednooký pevně pohlédl na alfa. „Ale když jsem se dozvěděl, jakou cestu sis vybral, nesmírně mě to překvapilo. Ty jsi původně chtěl zamířit k elfům a žít s nimi. Potom jsi mi na lodi říkal, že nechceš být takovým alfem, jakým byli tvoji rodiče." Zvedl ruce a ukázal na zdi. „Nyní tě nacházím zde, v tomto městě, jako císaře alfů a vládce obrovské říše."

„A ty jsi mi radil, abych se skrýval před lidmi, trpaslíky i elfy. Protože by se na mě nikdo z nich nedokázal dívat beze strachu a nenávisti." Aiphatòn se pousmál. „V neposlední řadě jsi mi doporučoval, abych odešel ze Skryté země pryč. Tvoje slova zněla přesně takto: najdi si takové, kteří ti jsou podobní." Levou rukou si přejel po kovových destičkách. „Dlouho jsem o tom přemýšlel a nevěděl jsem: Jak mám vlastně hledat takové, jako jsem já sám? Ale řídil jsem se tvými slovy a odešel ze Skryté země na jih. Hýčkal jsem naději, že narazím na jiné alfy, kteří budou mít svou podstatou blíže k elfům. Byl jsem někdo, pro koho nikde nebylo místo, a měl jsem jenom nepřátele." Hovořil stále tišeji a tišeji.

Pruďas ztuhl: *takže za to, že se Aiphatòn vrátil s alfy do Skryté země, mohl učený a jeho rada!*

„Ty jsi mi na rozloučenou řekl, že si sám najdeš nebo vytvoříš vhodné místo." Tungdil lehce naklonil hlavu. „Je tady to výsledek tvých úvah? Násilné dobytí Skryté země?"

Aiphatòn působil na Pruďase unaveným dojmem. Unaveným a stísněným, jako by ho něco tížilo na duši. Díky černým očním jamkám nebylo možné odhadnout, na co myslí a jak se cítí, ale černé linky v obličeji toho prozrazovaly mnohem víc. Císař mu připomínal učeného krátce po návratu z Černé soutěsky.

„Co tě ke mně přivádí, Tungdile Zlatoruký?“ pronesl císař a tělem mu projelo nečekané trhnutí. V mžiku seděl na trůnu vzpřímeně a pyšně. Po sklíčenosti nebylo ani stopy. „Co by mi mohl velkokrál dětí kováře chtít navrhnout? Chtěl bys mi vyhrožovat, požádat mě o něco, nebo snad se mnou uzavřít spojenectví?“

Tungdil svraštil čelo. „Přijeli jsme sem do Phôseonu na tvé pozvání.“

Aiphatòn potřásl hlavou a vypadal udiveně. „Ne. Já jsem se teprve krátce předtím, než jste sem přijeli, dozvěděl, že pobýváš ve Skryté zemi. Bylo mi řečeno, že si chceš se mnou promluvit a o něčem jednat.“

„Přivedl nás sem tvůj posel,“ trval na svém Tungdil.

Aiphatòn protáhl ústa. „Protože jsem žádného posla nevyslal, měli bychom se ho zeptat, komu vděčím za potěšení z vaší přítomnosti.“ Přivolal k sobě jednoho ze strážných a udělil mu rozkazy. „Jak jste se s tím alfem setkali?“

„Přijel do Dsôn Bhará, právě když jsme se byli představit Dsôn Aklán. Myslel jsem si, že se tam s tebou setkáme,“ vyrukoval Tungdil s polopravdivou odpovědí.

„No to je skvělý,“ zamumlal Slîn. „To je přímo skvělý! Někdo nás pěkně napálil.“

„Zatracenej Tirîgon!“ vyklouzlo Pruďasovi nahlas.

Zvenčí zaznělo hlasité, melodické chrastění, které se několikrát za sebou rychle opakovalo.

„Poplach?“ Boïndil okamžitě pohlédl doprava a doleva, co dělají alfské stráže. „Buďte připravení,“ udělil pokyn. „Jestli sebou ten černookej škubne, srazíme ho k zemi.“

Aiphatòn se zvedl z trůnu a podíval se k oknu. „Někdo na nás útočí,“ konstatoval nevěřícně a poté tázavě pohlédl na Tungdila. „Někdo je tak hloupý, že na nás po sto osmdesáti cyklech zaútočil.“

„Já s tím nemám nic společného,“ prohlásil trpaslík s obdivuhodným klidem. „Pravděpodobně se…“

V tom zazněl hlasitý, ochromující ryk a okna na okamžik zatemnil velký stín.

Pruďas polkl a mimoděk si otřel zbroj, jako by tak z ní mohl setřít pach kokonu, který sám nedokázal cítit. *Kordrion se místo za vejcem pustil za mnou!*

XVI

Skrytá země, Phôseon Dwhamant,
(někdejší říše elfů Âlandur), Phôseon,
6491./6492. sluneční cyklus, konec zimy

Kordrionův pronikavý, děsivý řev zazněl ještě jednou, jenže mezitím si Pruďas a ostatní trpaslíci už dávno nacpali do uší voskové zátky. Tak se ochromující zaryčení stvůry změnilo na obyčejný řev.

Tungdil vytasil Krvežíznivce. „Oba jsme se stali obětí Tirîgonovy podlosti, Aiphatòne. Jenom on na nás mohl kordriona poštvat. Co ho k tomu vedlo, na to se ho oba společně zeptáme," pronesl tvrdě. „My, mí muži a já, ti budeme pomáhat, abychom ukázali, že na tom neneseme vinu."

Další mazanej tah učenýho, pomyslel si Pruďas.

Císař popadl oštěp a mírně ho pozvedl, hrot mířil Tungdilovi na tělo. „Podle tvé zbroje je vidět, že ses v posledních cyklech musel s alfy velice sblížit. Možná víc, než ti bylo milé," odvětil. „Kdo mi může zaručit, že ses nespolčil s Tirîgonem? Mohl jsi chtít využít zmatku a zabít mě." Aiphatòn nespustil ani jednoho z trpaslíků z očí – pravděpodobně. S jistotou to Pruďas nedokázal říct. Ale měl pocit, že ho císař neustále pozoruje.

„Vzpomeň si na naši rozmluvu na lodi. Není to pro tebe dostatečný důkaz, že to s tebou myslím upřímně?"

Dveře se rozlétly a dovnitř se vřítili ozbrojení alfové. V rukou drželi tradiční dlouhé oštěpy s úzkými hroty a namířili je na trpaslíky.

Aiphatòn stál strnule jako socha. „Oba jsme se změnili, Tungdile Zlatoruký."

„Ale ne tak, jak se na první pohled zdá." Tungdil ukázal Krvežíznivcem k oknu. „Dovol mi, abych stál v boji po tvém boku. Pak hned poznáš pravdu."

Alf sklonil oštěp a Pruďas si pod helmou vydechl. „Dovolím ti to." Otočil se a vyběhl ven, Tungdil ho následoval, neměl čas starat se o ostatní trpaslíky. Pruďas, Slîn a Balyndar najednou stáli s oběma žadáry v trůnním sále zcela sami. Jeden po druhém zvedli hledí, s výjimkou žadárů.

„U Vraccase, co teď budeme dělat?" Slîn si sundal kuši ze zad a pro jistotu ji nabil.

„Pomáhat těm dvěma? To by byla zbytečná námaha, tu si můžeme ušetřit," usoudil Balyndar a přešel k oknu, aby se podíval po kordrionovi. Chvilkami zakryl Phôseon široký stín, potom před oknem vzplály vysoké, bílé plameny a zamířily svisle dolů. Bylo slyšet ryk a řev a vzhůru se vznášel černý, páchnoucí kouř. „Kordrion spálil alfy dvě patra pod námi na uhel," ohlásil Balyndar ostatním, stojícím za jeho zády.

„Dokážu si představit, že si s takovým nepřítelem neumějí poradit." Slîn polaskal samostříl. „S tím se hned cítím líp."

Pruďas si něco zabručel pod vousy, až se konečně rozhodl: „Dělejte, všichni k výtahu. Chtěl bysem vylézt na střechu tohodle podivnýho města. Ten omezenej pohled, kterej tu máme, mi nedělá dobře."

„Výborně! Tam budu moct na kordriona líp mířit." Čtvrtý pádil vedle Boïndila, Balyndar a žadárové se váhavě vydali za nimi.

Vyjeli nahoru a zůstali stát na mírně nakloněné střeše města. Když se na ně odsud zadívali, vypadalo jako hladký skalnatý útvar, protkaný nepřirozeně rovnými, symetrickými soutěskami. Mezi nimi se v nepravidelných odstupech tyčily pravoúhlé věžičky se svislými štěrbinami. Vítr foukal škvírami a vytvářel tiché šelestění. *Komíny?* Na mnoha místech se vypínaly lněné černé plachty, na nichž ležela strava, kterou si tam alfové

dali na vysušení, na jiných místech byly umístěné černé kožené vaky obrovských rozměrů.

Pruďas nemusel hádat dlouho. Domyslel si, že je v nich uložená voda, kterou nahřívá slunce. Zatajil se mu dech, když si uvědomil, do jaké délky se Phôseon ve skutečnosti táhne. „To musí být… určitě další dvě míle!“

Slîn je upozornil na dělostřelecké věže, stojící na pojízdných rampách, které se daly přesunout do každého rohu střechy.

Stavitelé však nepočítali s obratností a rychlostí kordriona. Obránci rychle obsadili tři z otočných kopulí a neúnavně vrhali po nestvůře šípy a oštěpy, jenže příliš pomalu! Na vojsko, které by se k nim blížilo po zemi, by taková palba měla zničující účinky, už proto, že střely dokázaly dolétnout několik set kroků daleko, než dopadly na zem. Avšak proti takovému nepříteli, jakým byl kordrion, nebyly schopné – s výjimkou několika málo náhodných zásahů – prakticky ničeho dosáhnout.

Slîn se podíval na svou kuši. „Bojím se, že můj šíp je moc malý,“ povzdechl si.

„To od svých žen určitě slýcháváte každou chvíli,“ ozvalo se zpod helmy jednoho žadára, druhý se rozesmál.

Čtvrtý se rozhněvaně otočil, kuši napolo připravenou ke střelbě. „Na tebe to bude stačit, hubo nevymáchaná!“

„Jak to myslel?“ otázal se žadár žertem. „Jenom si ho nech. Já ten tvůj šíp nechci.“

„Ticho, vy šotčí mozky! Jak si teď jenom můžete dělat jeden z druhýho srandu?“ obul se do nich Pruďas zlostně. Posunul si helmu a napnul řemen pod bradou, až ho helma nepříjemně tlačila, zato však bezpečně seděla. „Kordrion mě chce? Tak v tom případě musím nasadit vlastní život! Já ho vylákám před ty dělostřelecký věže.“ Nařídil žadárům, aby alfům ve věžím oznámili, co má v plánu.

„Odvážné,“ komentoval Čtvrtý stroze. „Ale moc nebezpečné.“

„Ohó, mně to nevadí! Já mám rád těžký úkoly,“ Pruďas máchl opovržlivě rukou a popadl vraní zobák, potom vycenil zuby. „Tak pojď sem, svině jedna zpropadená! Tady máš vraha svejch mláďat!“

Žadárové se rozběhli od jedné věže ke druhé. Když do sedmi z nich donesli zprávu o tom, co má Pruďas v úmyslu, nastala ta pravá chvíle.

„On se vrací,“ varoval je Balyndar. „Míří přímo k nám!“

„Tak to taky má bejt!“ Boïndil vyrazil a rozběhl se k jednomu z mála míst na obrovské střeše, kam mohlo pálit všech sedm dělostřeleckých věží najednou. Jak kordrion za letu mával křídly, vycházel od něho ponurý šum a pískot, který Pruďasovi jasně prozrazoval, jak rychle nestvůra letí – jenže nemířila jeho směrem!

Zastavil se, zalapal po dechu a otočil se. „Hej! Ty šeredná zrůdo s vyvalenýma očima!“ Napřáhl vraní zobák, aby na sebe upozornil. „Hoj! Tady stojí ten, co ti pobil mladý! Seš slepá?“

Nevěřícně sledoval, jak se kordrionova našedlá kůže snáší na střechu a tvor se dere hlavou napřed do jedné ze šachet. Široké tělo nesly čtyři běhy připomínající psí tlapy, obě přední končetiny se spíše podobaly pažím, všechny čtyři pak měly mohutné a nesmírně pohyblivé drápy. Ostřelování z katapultů ponechávalo kordriona zcela klidným, těch pár oštěpů a šípů mu nemohlo způsobit smrtelné rány. Drápy se zabořily do zdí a zanechávaly za sebou hluboké díry.

„Ne, ne, ne!“ zaryčel Pruďas. „Vrať se!“ *Takový pitomý zvíře!*

Blížily se k němu kroky a najednou vedle sebe uviděl Balyndara se Slînem.

„Co to tady dělá?“ zavzdychal Čtvrtý a podíval se na špičku ocasu, která právě mizela z dohledu.

Balyndar se držel za bok a popadal dech. „Leze dovnitř jako medvěd do včelího úlu.“

Slîn se téměř vyčítavě podíval na Pruďase. „Neměl se vrhnout na *tebe?*“

„Jo. Měl.“ Boïndil uchopil spletený cop a setřel si jím pot z tváře. „V Phôseonu musí být něco, co ho zajímá více než já.“ Potom se dal do smíchu. „Jdeme dál. Ještě si ho podáme. Jestli bude Vraccas s náma, tak ta bestie někde uvízne a my ji v klidu rozsekáme na kousky!“

Rozběhl se k šachtě a koutkem oka zahlédl, že se kordrion právě protáhl kolem visutých zahrad a hledá ve stěnách nějaký průchod dost široký na to, aby se jím masivní tělo zvířete prodralo do vedlejších místností.

„Za mnou!“ Pruďas – skočil.

Let byl krátký, trpaslík dopadl do zahrady a přistál v rozkvetlé houštině, která ho okamžitě zasypala od hlavy až k patě bílým pylem. *Teď vypadám jako nějaká víla,* napadlo, a musel se ušklíbnout. *Krásná, fousatá víla.* Rozkýchal se a přitom se probojovával z houštiny ven, potom se rozběhl k mostu vedoucímu do patra, kam se právě kordrion vší silou tlačil. *Co, u Tiona…*

Zaslechl praskání, jak Balyndar se Slînem dopadli do korun malých stromů napravo a nalevo od něj. Husté, černé listí stromů ztlumilo dopad, trpaslíci přistáli málem jako na měkké matraci. S kletbami na rtech se prodírali mezi polámanými větvemi, několik lístků se jim zachytilo mezi jednotlivými částmi zbroje. Neměli však čas, aby je ze sebe sundávali. Rychle se přilepili Druhému na paty.

Pruďas za chviličku dorazil ke kordrionovi, kterého si konečně mohl prohlédnout z naprosté blízkosti.

Křídla měl přitisknutá k širokému, svalnatému tělu, protože je v zúženém prostoru nemohl roztáhnout. Jedno křídlo bylo o kousek kratší než druhé, jako by mu narostlo teprve dodatečně. Využíval dlouhé drápy, aby se s jejich pomocí dokázal protáhnout Phôseonem. Na dvacet kroků vysoké a šestnáct kroků široké tělo, pokryté šedou, vrásčitou kůží, to byl úctyhodný výkon. Nohy nijak zvlášť nepoužíval, jen se jimi posunoval vpřed.

Přestože se tvor přikrčil k zemi jako kočka na číhané, otíral se hřbetem o strop obloukovité chodby. Části stropu se přitom uvolnily, s praskáním se v něm vytvářely trhliny a i země sténala pod tíhou, na kterou nebyla stavěná.

Pruďas proniknul ke špičce ocasu a nemohl se rozhodnout, jak dál. *Mám ho předběhnout a zaútočit zepředu? Nebo ho praštit do špičky ocasu, a až se otočí, vrhnout se na něho?*

Než se stačil rozhodnout, vklouzl kordrion najednou do nejbližší svislé šachty a zmizel někam dolů.

„Co jenom hledáš, ty vyvalený oko?“ Pruďas se dostal k okraji šachty a uviděl stvůru několik pater pod sebou, jak se opět plazí do nějaké haly. „Ty určitě něco hledáš.“ Obrátil se a spatřil dlouhou vlajku, visící na stěně. Bez otálení ji vytrhl ze závěsu, omotal ji kolem jednoho sloupu a spustil se po ní do patra, do něhož kordrion právě vnikl. Tam přistál na nohou a znovu se rozmáchl vraním zobákem. „Tak lehko se mě nezbavíš.“

Slîn a Balyndar rovněž sklouzli po vlajkách dolů a přistáli vedle něho. Námahou ze sebe nedokázali vypravit ani slovo, ve třech se dál mlčky štvali za kordrionem.

Stvůra téměř nikde nenarazila na odpor. Alfové nikdy nepočítali s tím, že by do jejich města mohla vtrhnout taková stvůra. Trpaslíci míjeli ukousané končetiny, kaluže krve a rozdrcená nebo zmrzačená těla. Jak se dalo poznat podle šatů, všechno to byli prostí obyvatelé města, kteří neměli ani zbraně, ani zbroj.

„Dal se doprava!“ zaryčel Balyndar. „Je tam vpředu, v tý velký chodbě.“

„Taky ho vidím,“ zavrčel Pruďas, který už měl dlouhého běhání po krk. Chtěl bojovat, a ne si zlepšovat kondici.

Zabočili za roh a ocitli se v umělé uličce, jejíž zdi vytvářely dlouhý průsek, táhnoucí se daleko dopředu až k bráně, kterou vjeli do města.

Právě tam se hnal i kordrion, neustále těsně přitisknutý k zemi. Hřbetem se otřel o některé z visutých zahrad, ty se rozkývaly a jejich ukotvení povolilo. Na kordriona shora pršela hlína a rostliny. Drápy odhazoval stranou alfy, kteří se nestačili včas uklidit do bezpečí, jiné jen tak mimochodem sežral nebo do nich na chvíli zabořil tlamu, aby se nasytil jejich krví. Zbytky prostě vyplivoval.

„Ohó!“ zařval Pruďas a pospíchal dál tak rychle, jak ho jen nohy dokázaly nést. „Hej, ty tam s tím šeredným ksichtem: zůstaň konečně stát!“

„Co chce u brány?“ Balyndara běh na první pohled příliš neunavil. „Zdá se, že přece jen nemířil za tebou, Dvojčepeli.“

Slîn dále zaostával. „Utíkejte,“ nemohl popadnout dech. „Já dojdu za váma. Ta zbroj je nějak neobvykle těžká…“

Pruďas ho popadl za chránič předloktí. „Seš dítě kováře! Namáhej se trochu, aby sis zajistil kus slávy na kordrionově smrti. Kdy zase bude někdo ze Čtvrtejch moct sklidit takovou čest?“ V duchu si lámal hlavu otázkou, kam se poděli Tungdil s Aiphatònem.

Prodírali se mezi troskami a hromadami písku z visutých zahrad, znovu a znovu se museli vyhýbat větším úlomkům zdiva, které se uvolnily z okolních fasád. Otřesy, které kordrion narážením do zdí způsobil, a nezkrotné rány ocasem, jímž neustále bičoval kolem sebe, vnesly do Phôseonu naprostou zkázu.

„On… se dostal… až k bráně.“ Slînovi téměř nebylo rozumět, tak ztěžka lapal po dechu. K cíli jim chybělo ještě sto kroků. „Já… už nemůžu.“ Zůstal stát a opřel si kuši o kmen stromu. „Budu… vás… krýt… odsud.“

Pruďas a Balyndar zrychlili tempo.

„Máš nějaký plán?“ zeptal se Pátý.

„Jo. Zabít ho,“ odsekl Pruďas. „Jednoduchý plány jsou vždycky nejlepší.“

Konečně dorazili na prostranství před bránou.

Kordrion se přikrčil, točil a kroutil se tam jako posedlý, zmítal se ze strany na stranu, zatímco se drápy vrhl na poníky Černé švadrony a trhal je na kusy. Zvířata pronikavě ryčela, vyhazovala a skákala z místa na místo, nepodařilo se jim však děsivé stvůře uniknout. Byla to hotová jatka, všude páchla krev, stěny byly pocákané rudými stříkanci a písečná půda nasákla krví.

Trpaslíci se stáhli do arkádovitých chodeb a odtamtud z úkrytu na stvůru bez ustání útočili. Podporovalo je několik málo vojáků z řad alfů, kteří z různých pater objektu metali po nestvůře oštěpy, kopí a šípy.

„On nemá rád malý koníky?“ zjistil Pruďas s údivem. „To má být důvod, proč nechal vraha svejch mladejch…“

Balyndar se rozhlédl na všechny strany a objevil soumara, na něhož kordrion okamžitě zaměřil pozornost. „Podívejte se na to: bestie si dává pozor, aby se toho koně žádná rána nedotkla.“

„Potom má asi raději velký koně, ne?“ pokusil se Pruďas o vtip, rázem však zvážněl. „Vím, na co myslíš. Toho koně nám dal Tirîgon. S proviantem.“ Vyběhl na prostranství a zamířil ke koni. „Že by si ten alf spletl náš proviant se žrádlem pro kordriona? Podívám se, co nám tam ve skutečnosti naložili.“ Balyndar se vydal za ním.

Alfové mezitím přivalili tři dělostřelecké věže dopředu k okraji střechy. Teď už ostřelování představovalo nebezpečí i pro tak mocného tvora, jakým

byl kordrion. Stále více alfů se vyhrnulo do pater kolem dvora a kordrion brzy začal krvácet z nesčetných hlubokých ran. Vztekle zaryčel, ohnal se ocasem kolem sebe a napáchal další spoušť.

On ale neutíká, i když mu musí být jasný, že jestli tu zůstane o něco dýl, umře. Pruďasovi chybělo ke kordrionovi už jenom pár kroků.

Jeden z drápů se natáhl k soumarovi, kupodivu s nesmírnou opatrností.

Ale to již byl Pruďas na místě. Prudkou ranou vrazil trn vraního zobáku mezi prsty drápu. „Ten zůstane tady!“ zařval přitom vztekle a škubnul rukojetí. Železná čepel rozpárala bledou, šedou kůži. „To je náš kůň!“

Balyndar k Pruďasovi přiskočil, řemdihem rozdrtil zvířeti spár a z rány se vyvalil mohutný proud krve.

Kordrion zaječel, natáhl se dopředu a pokusil se rozpřáhnout křídla. Ovšem zdi, které ze všech stran obklopovaly dvůr, mu to znemožnily. Přesto už samotný pokus stačil k tomu, aby napáchal další katastrofu.

„Pozor!“ Pruďas strhl Balyndara stranou, hned nato dopadl široký kus zdiva s rachotem přímo na místo, kde trpaslík ještě před chviličkou stál. „Proti tomu ti ta tvoje krásná helma nijak nepomůže.“

Kordrion po nich chňapl, trpaslíci se však hbitě přikrčili a podařilo se jim vyhnout se odporné tlamě.

Pruďas se zároveň opět rozehnal a vraním zobákem tentokrát zasáhl jedno ze spodních ok. To na místě vyteklo, bestie znovu dunivě zařvala bolestí. Zvedla hlavu.

Trn vraního zobáku se zachytil o nějakou kost. Pruďas nepustil rukojeť, takže ho kordrionův pohyb vytáhl do výšky. Rychlý pohyb v něm vyvolal závrať, vzduch mu vystřelil z plic, visel na vraním zobáku a lapal po dechu jako kapr na udici – ale dále pevně svíral rukojeť zbraně. „Tím mě nesetřeseš!“ hulákal. „To je všecko, co umíš? Můžeš i kus dál a výš, ty odporná stvůro! To mě nevyděsí! Vzduch ve výškách mi vůbec nevadí!“

V tom ho zasáhl do podrážky pravé boty šíp a projel mu nohou vzhůru.

„Zatracený černoocí!“ zaryčel. „Copak neumíte střílet stejně dobře jako vaši příbuzní ze severu?“ Ruce mu postupně těžkly, vlastní váha a tíha zbroje ho stahovaly k zemi. Ale kdyby se pustil, znamenalo by to jistou smrt.

Tu viděl, jak z jednoho patra sedm kroků nad kordrionovými zády vyskočil Aiphatòn, oběma rukama svíral oštěp připravený k ráně, hrot mířil nestvůře rovnou do týla.

„*Tady tím?*“ zařval Pruďas a nemohl uvěřit vlastním očím. „Ach, Vraccasi! S takovým špendlíkem! On sem přilítne s takovým špendlíkem!“

Nestvůra se přikrčila a zatřásla hlavou. Trn se uvolnil a trpaslík odletěl jako střela daleko doprava. Z výšky čtyř kroků přistál v hromadě roztrhaných poníků, vyhřezlá střeva ztlumila dopad jeho těla.

Vztekle se vyhrabal z kupy páchnoucích vnitřností, ulomil šíp těsně u podrážky a vztyčil se. „*Teď* jsem se doopravdy dožral!“ Rudá maska šílenství, které se ho v boji zpravidla zmocňovalo, mu začínala zastírat tvář, jenom kordriona viděl pořád stejně. „Já ti takovou vrazím, až z toho pukneš!“

Aiphatòn přistál na zádech stvůry a bodl oštěpem do mezery mezi obrovskými články páteře, které se jí rýsovaly pod kůží. Velikostí neměly daleko k dospělému člověku.

Kordrion zařval a vzepjal se – když v tom k němu přiskočil z jednoho z nižších pater paláce Tungdil a Krvežíznivcem mu probodl páteř na jiném místě. Bestii ochrnula pravá noha. Kordrion poklesl, zhroutil se na východní fasádu a v pádu prorazil do zdi díru. Části hradeb, které ležely nad ní, se rovněž zřítily a zasypaly ho krupobitím těžkých kamenů.

Aiphatòn s Tungdilem včas uskočili a stačili se dostat do bezpečí. Nehybně stáli vedle sebe na jednom z balkónů na západní straně paláce.

Tvor ovšem ani zdaleka nebyl u konce svých sil.

Ocasem bušil kolem sebe a zničil tím bránu, kus hradeb a zabil několik tuctů alfů. Spousta se jich zřítila spolu s troskami opevnění na zem a tam je rozdrtily kamenné kvádry, jiné zasáhl kordrion ocasem a odmrštil je jako hadrové loutky daleko od sebe, kde jejich roztříštěná těla padala dolů.

Bestie zaryčela a vysoukala se ze sutin, jenže rychle ztratila rovnováhu, zapotácela se a narazila hlavou do nejbližší zdi.

Pruďas už byl těsně vedle kordriona. „Zůstaneš ležet a ani se nehneš!“ Rozpřáhl se a zarazil vraní zobák do měkkého podbřišku, blízko místa, které považoval za kordrionovy genitálie. Kůže na místě praskla a nestvůra pronikavě zaječela. „Ha! Tady tohle hrozně rád slyším!“ zaryčel Pruďas nadšeně. „Rozezpívám tě ještě jednou, co ty na to?“ Vraní zobák znovu dopadl. „Ta písnička se mi fakt líbí!“

To už u něho byli i Tungdil s Aiphatònem a pomohli válečníkovi udělat s nepřítelem definitivní konec. Neustále se museli vyhýbat škubajícím se nohám a drápům, stvůra rozpínala a hned zase skládala křídla, přičemž se další a další části Phôseonu rozpadaly na kusy.

„Tak kdy už konečně přestaneš?“ Pruďas se se smíchem vyškrábal bestii na krk, odtamtud dále na hlavu a rozmáchl se vraním zobákem. Trn prorazil lebku a zabořil se kordrionovi hluboko do hlavy. „Lehni, svině!“

A kordrionovo tělo skutečně ochablo. Tvor zaúpěl, ocas se naposledy vzepjal, ale hned zase spadl a rozdrtil přitom několik dalších částí budov. Všude kolem vířila oblaka prachu.

Pruďas si copem utřel pot a špínu, které se mu usadily na tváři a ve vousech, jenže brzy zjistil, že tentokrát mu vlasy nebudou stačit. Jako by se

oháněl štětkou, jenom si jimi špínu dál roztíral. Nebylo vyhnutí, bude se muset vykoupat. Ale jenom ve troše vody.

„Vraccasi, naštěstí jsme to zvládli dobře!“ vydechl si a zvedl vraní zobák, z něhož ještě stékala kordrionova krev. Nedaleko od sebe uviděl vedle zabitého tvora i Jednookého, který mu uznale pokynul. Aiphatòn seběhl na nádvoří a pozoroval bestii, která se před ním tyčila jako obrovská hora.

Kolem nich ještě tu a tam něco zarachotilo, jak další uvolněné kusy kamení vypadávaly ze zdí Phôseonu, do toho se mísilo ržání vyděšených poníků a sténání zraněných alfů.

Potom se odněkud ozvalo osamocené zvolání, byl to zvuk plný úlevy, k němuž se přidávalo stále více a více alfů, až postupně přerostl v ohlušující řev.

Pruďas sešplhal po krku na břicho kordriona a připojil se k Tungdilovi. „Tomu, co říkají, sice nerozumím, ale mám z toho pocit, že nás najednou mají docela rádi,“ pronesl vzletně, spustil vraní zobák a uchopil oběma rukama rukojeť zbraně. Vypadal velice spokojeně. „Konečně protivník podle mýho gusta. A mezi trpaslíkama se určitě najde jenom málo bojovníků, kteří by mě v tom dokázali trumfnout.“ Rozhlédl se na všechny strany a mezi zvolna řídnoucími obláčky prachu viděl samé jásající alfy.

Tungdil mu poklepal na rameno. „Dobrá práce, Pruďasi. Alfové volají –“

„Raději mi ani neříkej, co volají, učenej,“ přerušil ho Boïndil. „Takhle si aspoň můžu představovat, že mi všichni ti černooký poprvý v životě provolávaj slávu, místo aby mě chtěli zabít.“ Podíval se na bolestivě zraněnou nohu, z boty nahoře nadále vyčníval černý opeřený šíp. „Ale i dneska se o to pokusili.“

Tungdil se rozesmál a zamířil na nádvoří. „Pojď. Chtěl bych vědět, co si Aiphatòn myslí o naší pomoci.“

* * *

Tungdil, Pruďas, Slîn, Balyndar, Hargorin a Barskalín dorazili navečer do císařova trůnního sálu. Doprovázelo je pět žadárů.

Byli pozváni ke stolu, na němž stály poháry a různé amfory. Zpočátku ještě nikdo nic nenaléval. Aiphatòn jim všem předtím přidělil pokoje, v nichž si mohli po náročném boji pořádně odpočinout.

Při západu slunce se sešli v sále, v němž byli již při svém příjezdu. Malby na stěnách se změnily, černé, jakoby vystříhané obrysy nahradily pestrobarevné kresby, sahající od podlahy až k vysokým stropům. Výjevy znázorňovaly pohledy na krajinu plné absurdní krásy, ovšem když jste se na ně důkladně zadívali, ukázalo se, že na nich nejsou namalované žádné

skutečné stromy, keře nebo podobné věci, ale miniatury mrtvol, jak zřetelně dokazovala prořízнutá hrdla a rány na končetinách.

„Přeci jenom jsou stejně praštění jako ti jejich příbuzní," poznamenal Pruďas s odporem. „Ale mají dobrý masti. Já už tu díru v noze skoro necítím."

„Kdo ví, z čeho ji dělají," zabručel Slîn. „Ale já si nechci stěžovat. Zacházejí tu se mnou, jako bych byl nějaký vládce."

„Jenom to s tou koupelnou nebylo tak nutný," zamumlal Pruďas nespokojeně. „Musel jsem pořádně upustit vody. Sahala mi skoro až po kolena!"

„Kvůli Elriině kletbě?" Slînovi se ve tváři objevil široký úšklebek. „Ještě jsem neslyšel o žádném trpaslíkovi, který by se někdy utopil ve vaně."

„A tak jsem se nechtěl stát tím prvním." Pruďas zvedl ruku a ukázal od špičky prstů k zápěstí. „*To* je ta správná výška, kdy se při koupání ještě můžeme cítit v bezpečí!"

Slîn vyprskl. „To stačí akorát tak na to, aby ti trochu smočila mužství."

„Čtvrtí jsou v mnoha ohledech slabší a menší než ostatní kmeny," poznamenal Balyndar suše.

„Ale můj šíp vždycky trefí cíl. Přesně to pokaždé slýchám znovu a znovu," opáčil Slîn a ukázal na řemdih. „Ty jsi naproti tomu stejný jako tvoje zbraň: příliš moc síly v koulích a ubohý, maličký klacík."

Pruďas se dunivě rozřehtal.

Aiphatòn vešel do sálu a ukončil tím spor mezi oběma trpaslíky. Všem kromě žadárů podal ruku a potom se k nim posadil ke stolu do čela tabule. Teprve pak přišli dva alfové a nalévali různé druhy vína.

Císař se pozorně zadíval na návštěvníky, oční jamky byly černé jako noc.

Podle všeho se tý vady na kráse nechce zbavit – nebo třeba ani nemůže? přemítal Pruďas v duchu.

„Ty a tví přátelé jste dokázali, že nepatříte k nepřátelům Phôseonu," promluvil Aiphatòn klidným hlasem a pozvedl pohár. „Za to a za pomoc vám všem děkuji." Naznačil pohárem přípitek a napil se.

„Kordrionovo vejce, které jsme našli u soumara, nám někdo podsunul," navázal na císařova slova Tungdil. „Podle mého názoru přichází v této souvislosti v úvahu jenom Tirîgon. To zase dokazuje, že přinejmenším jeden z Dsôn Aklán je proti tobě." Pohlédl na císaře a vyčkávavě se odmlčel.

Aiphatòn pomalu odložil pohár na stůl. „Důraz, který jsi na některá slova položil, mi prozrazuje, že toho víš ještě víc, Tungdile." Naznačil oběma alfům, aby opustili místnost, potom pohledem přelétl po tvářích trpaslíků. „Než budeme hovořit dále, chtěl bych, aby v místnosti zůstali jenom ti, kdo smějí slyšet úplně všechno, celou pravdu."

Tungdil přikývl. „Protože mi leckdo ani teď pořádně nevěří, že ten, kdo se po dvou stech padesáti cyklech nedobrovolného vyhnanství vrátil, jsem skutečně já, a mnozí o mně nadále pochybují, nebudu nikomu přikazovat, aby opustil sál. Nechť každý slyší, o čem jedná císař alfů s velkokrálem trpasličích kmenů.“

Pruďas si v duchu zhluboka oddechl. Počítal s tím, že u jednání bude moci zůstat s Tungdilem jen on sám. *To by vedlo k další várce zlý krve.*

„V původním plánu jsme počítali s něčím zcela jiným,“ dal se Tungdil po doušku vína do řeči a všechno alfovi podrobně vysvětlil. Netajil se tím, co měli v plánu udělat s kordrionovým vejcem, a stejně tak popsal, co číhá v Černé soutěsce. Přiznal, že nepřítel, jemuž budou muset čelit, je nad jejich síly a že k tomu, aby ho přemohli, potřebují Lot-Ionana. Prozradil rovněž, co měli v úmyslu provést s drakem a jeho pokladem: zanést ho k magusovi a vyprovokovat tak drakův útok.

Aiphatòn poslouchal, ani se nehnul.

„Mnohé z toho, co jsme měli v plánu, nakonec dopadlo úplně jinak,“ zakončil Tungdil své vyprávění. „A já si myslím, že je dobře, že to tak skončilo, protože alfové z jihu jsou lepší jako spojenci než jako protivníci. Při výpravě proti Lot-Ionanovi. To jste stejně měli už dávno v úmyslu.“

„Výprava proti Lot-Ionanovi je čirá sebevražda,“ odpověděl Aiphatòn vyrovnaným hlasem. „To ostatně také rozhodlo, proč jsem se podvolil nátlaku svých poddaných z jihu a souhlasil s ní.“ Dolil si víno a pousmál se. „Vidím na vašich tvářích překvapení?“

Pruďas se rozhlédl nejdřív doprava, pak i doleva. Když nikdo nic neříkal, promluvil sám: „Moc nechybělo, jenom chlup, a vyložil bych si tvoje slova tak, že jdeš vědomě a záměrně na smrt. Je to tak?“

Aiphatòn se předklonil a rukou si podepřel bradu. „Já jsem nikdy nechtěl být takový jako mí stvořitelé, to jsem vám říkal už tehdy, když jsme se setkali poprvé. A stejně jsem se takovým nakonec stal. Vymýšlet si nějakou výmluvu, to by bylo příliš snadné a pohodlné řešení, takže já do budoucna nehodlám zapírat, co jsem ve Skryté zemi napáchal. Proto povedu alfy na jih, i když vím, že je Lot-Ionan ve válce nevyhnutelně zcela rozpráší.“

„Pane jo! To je správnej postoj!“ dal Pruďas bezděčně hlasitě najevo, že s ním úplně souhlasí, a pak si rozpačitě odkašlal, aby svůj komentář částečně zamaskoval.

„Příliš mnoho cyklů jsem prožil v zaslepení, byl jsem opojený vlastní mocí. Podmaňoval jsem si jednu zemi za druhou, bral životy a lámal vůli lidí. Ne proto, že by to bylo nezbytně nutné. Protože jsem *mohl*. Protože jsem měl nad nimi převahu,“ vysvětloval císař zamyšleně. „To příšerné opojení ze mne vyprchalo, ovšem vzpomínky na má pochybení mi zůstaly.

Oběh za oběhem se dívám na utrpení, které jsem Idoslânu, Urgonu a Gauragaru přinesl. To musí skončit. A ukončím to *já sám*.“

„Dsôn Aklán a alfové ze severu tě určitě nebudou následovat,“ nadhodil Tungdil.

„Právě proto se vrátím z Modrých hor jako jediný a vlastníma rukama se postarám o zánik Dsôn Bhará. Alfů, kteří proklouzli podzemním přítokem Měsíčního jezera do Skryté země, je jenom pár set. K tomu nikoho nepotřebuju, ty zvládnu sám.“ Jako na důkaz se mu rozzářily runy na zbroji. „To, že ses tu objevil, a plán, který sis vymyslel, mě jenom utvrdily v mém záměru, Tungdile. Až bude mrtvý i drak, nebude svobodě Skryté země konečně nic stát v cestě.“ Přivřel oči, z pravého víčka se mu vyřinula rudá slza a razila si cestu bledou tváří. „Nikdy jsem nechtěl být stejný jako Nesmrtelní. To jsem vždycky tvrdil a teď budou po slovech následovat i činy.“

Pruďas se snažil zachytit Tungdilův pohled a učený na něho krátce mrkl. „Nemohlo to dopadnout lépe,“ říkal tím, aniž by musel pronést jediné slovo.

„Byl bys ochotný stát nám po boku v boji s nepřáteli z Černé soutěsky?“ zeptal se Tungdil císaře. „Bojovníka jako ty…“

Aiphatòn odmítavě potřásl holou hlavou. „Když vyhladím vlastní národ, vyrovnám tím dluh, který mám vůči Skryté zemi. Já jsem sem alfy přivedl, já také teď lidi alfů zbavím. Když už nebudou utlačovaní, budou lidé nepochybně ochotní vydat se s tebou a s trpaslíky do Země za horami a bránit svou nově nabytou svobodu.“ Znovu otevřel oči. „Navrhuji, abychom alfům oznámili, že jsme právě uzavřeli mírovou smlouvu se všemi trpasličími kmeny, nejen se Třetími. Musíte mi ovšem přísahat, že nic z toho, co jsem vám řekl, nikomu neprozradíte.“

„Už jenom proto, abysme chránili sami sebe,“ slíbil Pruďas za všechny, aniž by byl tázán. „Kdyby černoocí zvětřili, co máš za lubem, a místo toho, aby vytáhli do boje proti magusovi, zůstali raději sedět na zadku, měli bysme o moc víc práce, než bysme je zničili.“ Zašklebil se a děkoval Vraccasovi. Všechno probíhalo tak hladce, jak se nikomu z nich na počátku cesty ani nesnilo.

Balyndar pohlédl na Aiphatòna. „Co bude s tebou? Až budou všichni alfové mrtví, co budeš dělat pak?“

Císař se zhluboka nadechl. „Odejdu. Půjdu na východ a uvidím, co tam najdu. Přísahám, že se do Skryté země už nikdy nevrátím – jedině kdyby mě sem zdejší obyvatelé pozvali.“ Usmál se na Tungdila. „Ať už by k tomu měli jakýkoliv důvod. A jestli vám i mně některý z bohů skutečně pomůže,“ znovu pozvedl pohár s vínem, „zemřu společně s posledním alfem ze severu.“

Tungdil se uklonil. „S úctou se skláním před tvou odvahou, Aiphatòne. Vidím, že jsem se v tobě nemýlil.“ Zvedl se. „Jestli dovolíš, tak se nyní vrátíme do svých pokojů. Zítra vyrazíme do Rudých hor a sáhneme drakovi na zoubek. Připravíme jemu a těm jeho skřetům zřetelnou stopu, kterou nedokážou přehlédnout.“

„Než drak dorazí, měl bych být s armádou alfů v Modrých horách. Lot-Ionan a jeho fámulové sice nebudou mít s mými oddíly snadnou práci, ale přesto je porazí. Takže drak přitáhne se skřety přesně v pravou chvíli.“ Aiphatòn rovněž povstal. „Jenom dávejte pozor, aby Lohasbrand neproměnil Lot-Ionana v hořící pochodeň, protože ten šupinatec má obrovskou moc. Nezapomeňte, že si podrobil královnu Wey Jedenáctou, a o té všichni říkají, že je vynikající maga. Jinak budete mít problémy, jestli budete muset vyčistit Černou soutěsku vlastními silami.“

Tungdil přimhouřil oči. „Ona ještě žije?“

„Královna Wey? Ano. Tedy pokud vím. A má dceru, o které se rovněž povídá, že umí kouzlit.“ Alf pochopil, co se za Tungdilovou otázkou skrývalo. „Až bude drak poražený, mohli by z nich být dobří spojenci. Kdyby Lot-Ionan zemřel, byly by královna a její dcera první, na koho bych se obrátil, aby se mnou vytáhl do Země za horami.“ Znovu podal trpaslíkovi ruku. „Nechť Vraccas stojí při vás. Bude-li osud chtít, setkáme se ještě jednou.“ S těmito slovy vyšel Aiphatòn z trůnního sálu.

Je to pořád lepší a lepší! Vraccasi, my konáme hrdinský činy! Pruďas si nalil vodu, napil se a odkrkl si, přitom si poklepal rukou na břicho. „A teď šupem do postele, učenej, nebo snad ne? Zítra vyrazíme brzo ráno, abysme drakovi ulehčili od jeho pokladů. A složili poklonu jedný kouzelnici – nemám pravdu?“

Tungdil se zasmál. „Šupem do postele.“

Skrytá země,
někdejší království Weyurn, Jezerní pýcha,
6491./6492. sluneční cyklus, konec zimy

Coïra seděla v pracovně své matky před velkým, kulatým oknem a vyhlížela ven na jezero. Bílý smuteční závoj přes vlasy a černá barva dlouhých šatů, jež měla na sobě, ji dělaly starší. Aspoň jak se Rodariovi zdálo.

Herec seděl na židli kousek od ní a pohrával si s brkem. Mallenia pochodovala s rukama za zády místností sem a tam. Koberec tlumil hluk, který boty působily, ale nepřetržité *klik-klak* bylo i tak zřetelně slyšet.

Rodario odložil brk a pokusil se pohlédnout mladé ženě do očí, opět zalitých slzami. Kolem krku měl úzký obvaz, spíše na ozdobu než jako památku na ránu, k níž přišel v boji se Sisarothem. Přívěšek sloužící jako vzpomínka na dávného předka zachytil ránu a čepel po něm sklouzla. „Princezno, to nebyla vaše vina. Alfové vás nalákali do pasti," pronesl Rodario opatrně. „Kdybyste vynikala v boji s mečem, přihodilo by se vám něco podobného s dýkou nebo mečem. Alfové vynikají v umění nastražovat léčky. Nemohla jste tomu nijak zabránit."

„To," odvětila Coïra přidušeným hlasem, „je váš pátý pokus, kdy se mě snažíte přesvědčit, že matka nezemřela kvůli mojí neschopnosti. A ani tentokrát se vám nepodaří změnit můj názor." Zvedla ruce a zadívala se na ně. „Těma jsem ji zabila. Těmahle rukama a prokletou magií, kterou mě sama naučila."

„Vy jste chtěla zničit toho alfa…" nadechl se Rodario, ale žena pokračovala v řeči.

„A kdo teď leží v naší rodinné hrobce vedle mrtvoly mého otce? Je to snad ten černooký?" rozkřikla se na něho zoufale. „Já už nikdy nesmím použít magii."

„Jenže pomocí magie jste zachránila život Mallenii," pokusil se herec o další trik. „A kdo ochrání vaše poddané před drakem, kdyby se tu objevil? Nezříkejte se magie, princezno!"

„Ale ano, právě to bych měla udělat," zašeptala Coïra a zlost ji opustila, potom se znovu zadívala z okna. „Pro jistotu bych měla ten pramen úplně znepřístupnit, aby se k němu nikdo nedostal. Dříve než ho budou moci využít alfové nebo Lot-Ionan."

„Vy chcete tu šachtu zasypat?" Mallenia se zastavila, v očích se jí blýskalo. „Vím, že cítíte nesmírný smutek. Ale já jsem taky ztratila mnoho příbuzných, jenže já jsem je nevyužívala jako výmluvu, abych mohla zalézt někam do kouta a stěžovat si bohům."

Coïra se na ni ani nepodívala. „Odejděte do Idoslânu, Mallenie," radila jí bezbarvým hlasem. „Vaším příchodem sem začalo všechno to neštěstí, které Jezerní pýchu postihlo. Kdybych neposlechla rady tady toho třetiřadého herce, tak by vás alfové chytili a zabili. Potom by všechno vypadalo jinak."

„O tom je zbytečné přemýšlet," pronesl Rodario a vrhl prosebný a konejšivý pohled na Mallenii, která právě chtěla odseknout něco peprného. „Vy jste nyní novou královnou Weyurnu…"

„Vládcem je Lohasbrand, pokud jste na to zapomněl," přerušila ho žena chladně. „Já nejsem nic než obyčejná špatná maga na kusu skály ve vysychajícím jezeře, která připravila o život vlastní matku."

Rodario si povzdechl. „O hlavu ji připravil ten *alf*."

„Jenže *já* jsem ji zranila tak těžce, že proti tomu nemohla nic dělat. Tak už to konečně pochopte!“

„Co se stalo s alfy? Zbyly po nich stopy?“ Mallenia pohlédla na herce. „Víte, že to je teprve druhý oběh, kdy můžu stát na nohách. Léčení trvalo hodně dlouho.“

„Sisaroth se z ostrova vypařil. Přinejmenším se už znovu neobjevil a nepokusil se nás zabít. A kam se poděla alfova sestra, to vědí jen vlny.“ Hercův hlas zněl mrzutě a podrážděně. Chtěl povzbudit Coïru a zbavit ji výčitek, které si dělala, a místo toho teď aby podával zprávu mladé Ido. Coïra zůstala poslední magou ve Skryté zemi a tuto odpovědnost nemohla jen tak hodit za hlavu. V této fázi, kdy se naplno poddala zármutku, jí to ovšem nemohl takhle říct, protože by ho pak už nejspíš vůbec neposlouchala. Od okamžiku, kdy matka zemřela, nesestoupila ani jednou k magickému prameni, přitom boj proti alfům a záchrana Mallenie musely její vnitřní rezervoár úplně vyčerpat.

Odvážil se přisunout k ní kousek blíž. „Princezno, co myslíte, jak mi asi je?“

„Vy jste taky vlastní hloupostí zabil matku?“

„Ne…“

„Potom nemáte ani potuchy o tom, co právě prožívám,“ vysoukala ze sebe roztřeseným hlasem. „Jakmile kolem mne zavládne ticho, slyším ji, jak křičí. A když se podívám do zrcadla, vidím v něm matčin hořící obličej. Když někdo rozdělá oheň a já ucítím kouř, hned se pozvracím.“ Zavřela oči a rukama si zakryla tvář. „Alf měl místo ní zabít mne,“ pronesla žalostně a rozplakala se.

Rodario se přenesl přes rozdíly ve společenském postavení a v titulech: uchopil mladou ženu do náruče, přitáhl ji k sobě a přitiskl si její hlavu k hrudi. Coïra ho objala oběma rukama a srdceryvně se rozvzlykala.

Mallenia se posadila do křesla poblíž dveří a mlčela. Věděla, jak dobře člověku udělá, když si takhle uleví – a ke svému údivu pocítila i špetku žárlivosti.

Její srdce se z bůhvíjakého důvodu rozhodlo pro tohoto slabošského herce. Pravděpodobně proto, že byl tak nádherně nemužný a lišil se od všech ostatních, s nimiž se doposud seznámila. Polibek, který jí ukradl, pouze potvrdil to, co v hloubi duše už dávno věděla.

Pozorovala Rodaria, jak princeznu konejší, jemně ji kolébá z jedné strany na druhou. *Nikdy mu to nebudu moct říct. Vysmál by se mi. Všichni by se nám vysmáli*, pomyslela si nešťastně. *Podívejte, tady přichází válečnice a její dvorní pejsek. To, co neporazí její meče, ubije k smrti jeho jazyk.* Navzdory všemu smutku a lítosti se musela při této představě ušklíbnout.

Snažila se odpoutat od takových představ přemýšlením o dvojčatech. Mallenia měla před očima alfčinu mrtvolu. Objevili ji, jak ji vlny unášejí pryč, ale než se k ní dostali, klesla ke dnu. Firûsha měla rozervané břicho a hruď, to viděla zcela zřetelně. Pokud přežila útok mladé magy, tak jen za cenu těžkých zranění, a náraz na hladinu ji nade vší pochybnost určitě zabil.

Je docela možné, že se Sisaroth vydal hledat svou sestru nebo aspoň její mrtvolu. Možná mu to nařizovala nějaká alfská tradice, která jim na nějakou dobu zajistila odklad, než dojde k dalšímu útoku. A jak bude reagovat drak, to jí pořád ještě nebylo jasné. Zatím se od něho nedočkali odpovědi.

Ozvalo se zaklepání a návštěvník hned nato otevřel dveře, aniž by čekal, až bude vyzván ke vstupu. Loytan vkročil do místnosti, udělal krok dovnitř a strnul, když uviděl princeznu v Rodariově objetí. „Jak se jen odvažujete, herče?“ rozčilením až chraptěl. „Okamžitě královnu pusťte! Jestli jste chlap, pojďte se mnou na chodbu. Pořádný výprask vás snad naučí slušnému chování.“

Mallenia si odkašlala. „Nezvolil jste si ten správný okamžik pro stavovskou ješitnost a domýšlivost, hrabě Loytane,“ napomenula ho. „Nerozčilujte se.“ Pohlédla na dopis, který muž držel v ruce. „Ten je od Lohasbranda?“

Hrabě se k ní obrátil. „Co je vám po tom?“

Mallenia se rozzlobila, neskrývala mrzutost a na čele jí naskočily vrásky. „Až se znovu ovládnete a budete schopný i uvažovat, pak vám snad dojde, že pocházím z urozeného rodu Ido, *hrabě*,“ opáčila ledově. „Mně by měl správně náležet titul regentky Idoslânu. Jestli tak trváte na etiketě, jak se nám snažíte namluvit, učiníte v budoucnu pokaždé, když mne uvidíte, hlubokou úklonu a budete mne oslovovat *Výsosti*.“ Zabodla oči do mužovy tváře, která se víc a víc barvila do ruda. „To je to, co chcete, *hrabě?*“

Loytan pevně sevřel čelisti. „Já jsem ten dopis neotevřel,“ odpověděl. „A skutečně přišel od Lohasbranda.“ Přešel k psacímu stolu a položil na něj dopis.

Coïra pustila Rodaria, setřela si slzy z očí. „Děkuji,“ řekla a otevřela obálku. Očima přelétla řádky, potom na dřevěnou desku stolu spadl fragment dračí šupiny. Důkaz, že se skutečně jedná o Lohasbrandovy pokyny.

„A?“ Rodario se snažil zachytit aspoň něco z obsahu dopisu, i když se to příliš neslušelo. Loytan po něm vrhal vražedné pohledy, pravou ruku měl sevřenou v pěst.

„Ukládá mi, abych alfa vypátrala a vzala ho do zajetí. K tomu mi posílá tři stovky skřetů, které budu mít k dispozici,“ shrnula obsah dopisu. „A vyžaduje po mně, abych mu složila přísahu věrnosti.“

„To znamená, že budete mít na krku stejný obojek, jaký nosila vaše matka," vyhrkl Rodario zděšeně. „Obklopená čtyřmi hlídači? A musíte přísahat, že se jednou provždy zřeknete magie?"

„To je mi jedno. Tak už aspoň nikdy neupadnu do pokušení sestoupit na dno jezera a načerpat energii z pramene," pronesla Coïra unaveně.

„Královno, to nesmíte!" vyhrkla Mallenia rozčileně. „Jste poslední maga…"

Ženina tvář se zachmuřila. „Ano, a co má být?"

Rodario tiše zaklel. Mallenia udělala přesně to, čemu se úmyslně vyhýbal – a herec okamžitě poznal, že to nejsou správné argumenty, aby královna změnila své rozhodnutí. „Máme za sebou oběh plný vzrušení, všichni máme trochu rozjitřenou mysl. Měli bychom zamířit do postelí a zítra v naprostém klidu projednáme, co je třeba učinit."

„Jak to s královnou mluvíte?" vypěnil Loytan. „Vy už nebudete projednávat vůbec nic." Úkosem pohlédl na Mallenii, protože se obával dalšího pokárání.

„Rodario má pravdu." Coïra si osušila slzy. „Jsem unavená a chtěla bych se vyspat. Zítra se znovu sejdeme a promluvíme si o tom, co nám přinese budoucnost. My všichni," opakovala důrazně a prošla těsně kolem herce ke dveřím.

Rodario jasně slyšel, že mu potichoučku zašeptala „děkuji", potom zmizela na chodbě, Loytan ji okamžitě následoval.

Herec se ještě chvíli díval z okna, potom se vydal na cestu do svého pokoje. Šel oklikou přes kolonádu kolem královského paláce, protože miloval vůni jezera.

Ani ho nenapadlo namlouvat si, že zahnal alfa na útěk pomocí hořících semínek plavuně. Považoval za mnohem pravděpodobnější, že je černooký nechal na pokoji proto, že se strachoval o sestru. Sisaroth předtím, než odešel, zabil osmnáct mužů. *Jenom ať Firûsha hnije na dně jezera,* přál si v duchu.

Jak byl pohroužený do myšlenek, nevšiml si muže, který před ním vystoupil ze stínu nevysoké věže. Teprve když příchozí záměrně zakašlal, obrátil k němu Rodario pozornost. „Loytan. S vámi jsem vůbec nepočítal," zalhal pobaveně. „Teď přijde na řadu výprask?"

Hrabě k němu popošel kousek blíž. „Když jsem tě shodil přes okraj výztužné stěny, měl jsem ti k nohám přivázat závaží, ty ostudo jeviště!" Ukázal doprava, přes ochoz hradby. „Dnes to nebude zapotřebí. Pád z výšky osmdesáti kroků by měl stačit, aby sis zlomil vaz. Pak už budeš mít dohráno! Tebe nebude nikdo oplakávat."

„Tehdy jste mě útokem překvapil, hrabě. Myslíte si, že se vám totéž podaří ještě jednou?"

Loytan se mu vysmál. „Bez těch svých triků a nářadíčka na falešná kouzla jsi bezbranný. A navíc úplně bezcenný.“ Navlékl si na ruce těžké, hladce vybroušené železné kroužky, určené pro pěstní souboje.

Rodario se ušklíbl. „Ale jak se zdá, nespoléháte se na tvrdost vlastních kostí. Myslíte si, že mám tak odolnou bradu?“

„Přál bych si, abych se ničeho takového jako ty nemusel už nikdy dotýkat,“ opáčil hrabě.

„Čím jsem si vlastně vysloužil vaši žárlivost? Já jsem Coïru pouze utěšoval. Vaše manželka netuší, že si potají děláte chutě na novou královnu?“ Rodario s radostí poléval olej do ohně. Rozzuření protivníci se dali snáze porazit. „Ale já jí to rád povím.“

„Z tebe nezůstane nic, co by dokázalo vysoukat jedinou souvislou větu!“ Loytan zrychlil krok, ale herec před ním couval. „Zůstaň stát!“

„Dobrá. Když na tom tak bezpodmínečně trváte.“ Rodario si povzdechl. „Ale varuji vás. Jestli teď na mě zaútočíte, už vás nikdy nikdo neuvidí. Dokonce ani vaše manželka.“

„To si jenom myslíš, pitomče! Kromě toho – ona mě stejně nenávidí.“ Loytan se rozkročil, udeřil – a rána šla do prázdna!

„Na jevišti je důležité, aby se člověk dokázal rychle a hbitě pohybovat.“ Rodario udělal kotoul, proklouzl hraběti mezi nohama a za ním se střelhbitě vztyčil do výše. Nakopl hraběte do zadku, až se Loytan zapotácel a vrávoral několik kroků vpřed. „Tak co je? To bylo všechno?“

Loytan znovu zaútočil.

„To bylo příliš okaté.“ Rodario zablokoval mužův úder, aniž by se mu ruka zachvěla, a potom ho loktem udeřil do obličeje. Popadl hraběte za vlasy a strhl ho dolů, hercovo koleno zároveň vystřelilo vzhůru a zasáhlo hraběte do nosu. Nos se s tichým prasknutím zlomil. Potom herec uvolnil sevření a kopl hraběte do břicha.

Loytan se zaúpěním dopadl na kolena. „Za to tě zabiju,“ procedil sevřeným hrdlem.

„To jste měl tak jako tak v plánu, nebo ne?“ Rodario předstíral údiv. „Kromě toho, mám ještě jeden pokus k dobru, abych zavraždil *já vás*, a ne naopak. Za tu věc u šachty.“ Viděl, že Loytan zahodil železné kroužky a vytasil dýku.

Dvěma útokům se Rodario obratně vyhnul, třetí podběhl a zasypal protivníka záplavou tvrdých ran, až se hraběti z řady oděrek v obličeji valila krev. Loytan se zhroutil na chodbu a zoufale lapal po dechu. „Víte, jako herec musí mít člověk talent na spoustu věcí. Například abych dokázal přesvědčivě zahrát bojovníka, k tomu nestačí jenom navléct si brnění,“ vysvětloval zbitému soupeři. „Musím být tak trochu jako on. Bojovat jako on, chápete? Nehodlám zastírat, že mi to právě teď přišlo nesmírně vhod.“

Loytan se rozkašlal, opřel se o zeď a pokusil se zvednout na nohy „To se nikdo nenaučí za pár hodin," zablekotal. Před nohama mu ležely na zemi tři vyražené zuby.

Rodario se uklonil. „Srdečně děkuji za pochvalu. Měl byste někdy vidět, jak umím šermovat. V tom jsem hotový mistr." Dal se do smíchu. „Možná někdy jindy? Až vás zase popadne chuť na souboj a zahojí se vám rány." Zauvažoval. „Ale vy jste se mě chtěl na něco zeptat, nebo se mi to jenom zdálo?"

Loytan zalovil rukou pod kabátem a hodil na zem chumáč vaty. „To jsem našel ve tvém pokoji."

„Aha, moje rekvizity. No to je ale objev!"

„Ty si jimi v jednom kuse vycpáváš tvář, nemám pravdu? A vousy na bradě a pod nosem máš jenom přilepené," pokračoval Loytan, přitom si utíral krev kolem úst. „Kdo jsi ve skutečnosti? Z jakého důvodu nosíš od východu do západu slunce takovou maškarádu?"

Výraz v Rodariových očích se změnil, pobavení se vytratilo a nahradila je rozhodnost. „Spousta lidí přišla o život kvůli zvědavosti." Nečekaně udělal krok k hraběti, jednou rukou ho popadl za opasek, druhou za límec. „Dostanete se tedy do dobré společnosti." Zvedl ne právě útlého muže nad hlavu a s mohutným rozmachem ho přehodil přes hrazení.

Neslyšel žádný výkřik.

Že bych ho nehodil dost daleko? Rodario se přehnul přes hrazení a spatřil Loytana, jak se čtyři kroky pod ním drží jednou rukou hliněného koryta na vodu. „Ani s tou svou duchapřítomností se bohužel daleko nedostanete. Jenom hluboko." Rozhlédl se doprava a doleva podél kolonády a objevil koš na žhavé uhlí, v němž plameny mezitím dávno vyhasly. Rychle k němu pospíchal, zvedl ho a dovlekl ke hrazení.

Hrabě se nevzdával a snažil se vysoukat po korytu vzhůru.

„Počkejte! Hodím vám něco, čeho se budete moct zachytit." Herec se ušklíbl a překulil koš z kovaných železných prutů přes hrazení. „Chytněte ho! Ten vás rychle a bezpečně dopraví až dolů."

Rodario sledoval, jak se koryto na vodu roztříštilo, když na ně koš dopadl. Loytan se řítil dolů a po dlouhém letu vzduchem dopadl na vodní hladinu. Koš na uhlí přistál na stejném místě. Plesknutí nebylo slyšet, vítr odnášel zvuky pryč. „Vyřiďte alfce, že ji pěkně pozdravuju," zavolal herec a narovnal se.

Teprve pak se ujistil, jestli ho při tom, co právě provedl, někdo nezpozoroval. Okna, z nichž bylo vidět na část kolonády, kde se s hrabětem utkal, byla tmavá a neobydlená. Rodario si dovolil široký úšklebek, zatímco se sehnul pro chomáč vaty a schoval ho pod kabát. Měl rád, když ho druzí podceňovali.

Právě se chtěl otočit a pokračovat v cestě do pokoje, když na večerní obloze zahlédl stín. Zpočátku ho považoval za ptačí.

Jak se však obrysy blížily a zvětšovaly a zároveň mířily rovnou k šachtě s magickým pramenem, nabyl Rodario jistotu, že to, na co se dívá, je všechno možné, jenom ne neškodný pták. Nýbrž…

„Lohasbrand!“ zaryčel a rozběhl se. „Ke zbraním! Blíží se sem drak!“

XVII

Skrytá země,
někdejší království Weyurn,
osm mílí před Jezerní pýchou,
6491./6492. sluneční cyklus, konec zimy

Tungdilova skupina přišla kordrionovým útokem o jednadvacet trpaslíků z Černé švadrony a tři žadáry. Trpaslíci spálili zabité bojovníky a jejich popel vzali s sebou, aby ho odvezli do Rudých hor. Tam měli být ve vší úctě pohřbeni. Pozůstatky trpaslíků patří do hor, ne do nějaké pustiny, a už vůbec ne do říše alfů.

O život však přišla i většina poníků. Tak jim nezbývalo nic jiného než urazit první míle k severozápadní hranici Phôseonu Dwhamantu pěšky. Až

pak postupně nakoupili od sedláků v bývalém království Tabaîn potřebná zvířata, aby mohli pokračovat v jízdě.

Takový průvod přirozeně budil velkou pozornost a Tungdil je popoháněl ke stále větší rychlosti. Oběh za oběhem putovali po dnech vyschlých jezer, pokrytých jinovatkou a ledem, který křupal pod kopyty poníků.

Míjeli ostrovy, jež se vypínaly do výšky a Pruďasovi připomínaly obrovské hřiby. Narazili však i na mnoho malých ostrůvků, jejichž podloží nedokázalo bez vody odolat změněným podmínkám. Zřítily se a na tvrdé zemi se rozpadly.

Vypadá to neskutečně. Jako kdyby bohové chtěli tuhle zemi úplně předělat. Pruďase obzvláště fascinovala místa, kde se kdysi tyčily skalní útesy. Čněly k obloze jako zakulacené obroušené hory, některé až sto metrů vysoké, pár dalších bylo ještě vyšších, mezi nimi objevovali zbytky ztroskotaných lodí a kostry obrovitých ryb. Trpaslíci naváděli poníky mezi zbytky hrudních kostí a projížděli mezi nimi, aniž by museli sklonit hlavy, tak byly velké.

Já věděl, proč jsem se vždycky vyhýbal hluboký vodě. Pruďas se zahleděl na kosti a tlustou lebku s velkými špičáky, pokrývajícími vnitřní stranu tlamy po celé délce patra. Z těch se žádná kořist nevykroutila.

„Skoro to vypadá, jako by se náš velkokrál snažil vyhnout všem bojům s Lohasbrandem a jeho skřetími vojsky," prohodil Slîn cestou.

„Bohužel máš pravdu," souhlasil Pruďas. „Jenže tady nejde o to, že by on nebo někdo z nás měl ze souboje strach," zdůraznil. „Tady jde jen a jen o rychlost. Prvořadej cíl jsou Rudý hory a dračí doupě, kde mu chceme ukrást nejcennější poklady a poštvat ho tak proti Lot-Ionanovi."

„A proč se tedy plížíme po bočních cestičkách k Jezerní pýše a královně Wey Jedenácté?"

„Řek bych, žes možná neposlouchal moc pozorně, že jo? Protože učenej jí chce cestou do hor navrhnout, aby spolu s náma vytáhla proti Lot-Ionanovi, hned jak drak a jeho skřeti proti němu vyrazí od jihu," odpověděl Pruďas. „Na zpáteční cestě, až budeme obtížení drahocennejma věcma z dračího doupěte, se u ní zastavíme pro odpověď." Rozhlížel se po okolí. „Takhle se mi to jezero líbí," prohodil spokojeně. „To budou doma valit oči, až jim o tom budu vyprávět. Řeknu jim: procházel jsem se po dně velkýho jezera a Elriina kletba mi nemohla ublížit!"

„Jedině kdyby moc pršelo," nadhodil Slîn.

Pruďas po něm vrhl podezřívavý pohled. „Jak to?"

„Protože na téhle tvrdé, vyschlé zemi by se voda hned začala hromadit. Jako v nějaký míse. Kdybychom stáli na nejhlubším místě té mísy, museli bychom plavat." Slîn vyvolával s neskrývaným potěšením představy toho

nejhoršího, co by je mohlo potkat. „A v tom, jak víme, náš národ rozhodně nevyniká.“

Pruďas se zadíval k obloze, nabírající stále temnější a temnější barvy. „Vraccasi, ať raději prší žhavý uhlí, jenom nedovol Elrii, aby nás utopila jako malý hrášky!“

Tungdil se předklonil. „Musíme se vrátit zpět na břeh a dát se na jih. Měli bychom se objevit přímo naproti Jezerní pýše. Odtamtud už bude před námi jenom krátká plavba přes vodu k ostrovu, kde maga žije.“

Pruďasova dobrá nálada se rázem vypařila, vybavily se mu pohledy na kosti mrtvých ryb. „Zatraceně! Teď abych ještě strčil nohu do nějakýho člunu!“

„Vždyť zatím vždycky všechno dobře dopadlo,“ povzbuzoval ho Slîn. „No a kdybychom spadli do vody, tak co? Já se rád koupu.“

„Však taky jsi zženštilej Čtvrtej,“ ozvalo se posměšně zpod jedné helmy, několik žadárů se dalo do smíchu.

Pruďas si vzpomněl, kdy už ten hrubý hlas slyšel. Byl to tentýž válečník, který se na střeše Phôseonu pustil do sporu se Slînem o délce *šipky*. Zpomalil poníka a počkal, až ho trpaslík v černé zbroji dojede. „Tos byl ty?“

„Co jsem měl být?“

Hlas nesouhlasil. „Ne, tys to nebyl. Ale ty víš, koho jsem myslel. Toho šťourala.“ Pruďas nadzvedl hledí mužovy přilby, aby mu viděl do tváře. Černě nabarvený obličej s krátkými vousy. Dokonce i jemu jako trpaslíkovi činilo velké potíže rozeznat jednoho Neviditelného od druhého. Díky černé barvě ve tváři vypadali všichni stejně, což ovšem představovalo další druh ochrany. Nikdo by nedokázal přesně popsat, jak útočník vypadal. „Ať máš na hlavě, kterou chceš helmu,“ zavolal hlasitě, „drž jazyk za zuby. Já něco takovýho nestrpím.“ Popohnal poníka opět vpřed.

Tungdil mezitím změnil směr a jel na čele vedle Barskalína směrem k dunám, za nimiž se musela rozkládat část jezera.

Rovněž Pruďas pobídl poníka nahoru do kopečka, kopyta se hluboko bořila do sypkého písku. Po chvíli dorazili na vrchol přesypu a spatřili první výběžky jezera. Necelé čtyři míle od nich se na mohutné čedičové vzpěře rozkládal ostrov. Všimli si, že vlevo od něho vyčnívají z vody železné stěny.

„To vpředu je Jezerní pýcha,“ prohodil Tungdil spokojeně. „Vyšli jsme přesně tam, kde jsme chtěli.“ Ukázal na stavbu uprostřed jezera. „Protože magický pramen leží přímo v jezeře, předpokládám, že tam vybudovali něco jako šachtu.“

„Je to tak,“ souhlasil Balyndar. „Moje matka sem poslala Páté, aby udělali královně Weyurnu tuto laskavost.“

„To je mistrovské dílo!“ chválil Pruďas nadšeně. „Ty stěny musí vydržet nepopsatelnej tlak.“

Balyndar neskrýval pýchu nad tím, co trpaslíci z jeho kmene dokázali vykonat. „Naši inženýři tam museli zabudovat hodně výztužných vzpěr, aby šachta odolala tlaku vody. V moři, kde je navíc i příliv a odliv a kde jsou nejrůznější proudy, tak jak to známe ze Země za horami, by něco takového určitě nebylo možné.“

„V tom mají Pátí výhodu. Vybrali si ty nejlepší z ostatních kmenů, a tak jsou ve všech oblastech trpasličího umění a zručnosti daleko napřed.“ Slîn to konstatoval bez hořkosti v hlase. „Rád bych se do té šachty podíval. Pořád ještě si to neumím pořádně představit.“

Barskalín je upozornil na vesnici, ležící ani ne půl míle od nich. Překlopené čluny na břehu a rybářské sítě vypadaly velice slibně. „Tam si obstaráme malou flotilu, kterou budeme potřebovat pro plavbu na ostrov.“

„Alespoň jeden člun, který by tam deset z nás převezl. Nemám v úmyslu nahrnout se tam s celou Černou švadronou. Ve vesnici se nějak ubytujete.“ Tungdil nasměroval poníka k osadě. „Dlouho se u královny nezdržíme.“

Rozjeli se cvalem k vesnici.

Pruďase nijak neudivilo, když se rozezněl poplašný zvon. Přivítal je vysokým tónem, jako by z nich měl sám strach. „To je něco jinýho než radostný dunění bubnů a troubení trumpet, na který jsme jinak zvyklí, učenej,“ poznamenal a sledoval, co lidé dělají. „Oni se rozběhli ke břehu, že jo?“

„A spouštějí čluny na vodu.“ Slîn ukázal na prchající.

„Vsadím se, že nás považují na dobyvatele, kteří sem přitáhli na rozkaz alfů.“ Balyndar si poklepal na černou zbroj. „Taky zrovna nevypadáme jako mírumilovní návštěvníci. Poslední trpaslíci, kteří tu kdy byli, byli možná ti, co stavěli tu šachtu.“

Hargorin se zasmál. „Jak se zdá, moji Černou švadronu znají dokonce i tady.“

„Honem vyšli dva muže, aby lidem vysvětlili, že nemáme nic zlého v úmyslu,“ nařídil mu Tungdil. „Skutečně jsem na to měl myslet,“ dal za pravdu Balyndarovi. „Šíříme strach a hrůzu, i když to ani nechceme. Na místě, kde jsem tak dlouho pobýval, by to byla skvělá věc. Tady mě to opravdu mrzí.“

Pruďas vrhl po příteli povzbudivý pohled. *Dostává tu pěkně do těla.*

Dva trpaslíci z Černé švadrony vyrazili vpřed a hlasitým voláním na sebe poutali pozornost.

Pruďas zvedl hlavu, aby se naposledy zahleděl na večerní oblohu zalitou červánky, než se úplně ponoří do tmy – a rozeznal obrysy nějaké nestvůry, přilétající od východu přímo k Jezerní pýše. Nedokázal říct, co to přesně je, ale tvor se pohyboval velice rychle. A nesmírně cílevědomě. Hlasitým

výkřikem upozornil Tungdila a ostatní trpaslíky na svůj objev. „Ty se v těch potvorách přece vyznáš líp než my ostatní: co je zas *tohleto?*“

Trpaslíci sledovali, jak se tvor blíží k ostrovu a královnině paláci.

„Já nevím,“ odvětil Jednooký. „Ale myslím si, že královně nepřináší nic dobrého.“

„Tak to asi přicházíme jako na zavolanou,“ zavýskl Slîn rozjařeně. „My jí pomůžeme a ona nám pak bude něco dlužná! Pak ji vůbec nebudeme muset prosit, aby s námi jela. Udělá to, protože jí to bude velet slušnost.“

„Také to tak vidím.“ Tungdil přikázal švadroně, aby zabočila ke břehu, kde muži a ženy nerozhodně postávali mezi čluny a nedůvěřivě naslouchali oběma trpaslíkům, které Tungdil za nimi vyslal. „Jedeme na ostrov.“

Pruďas se s mrazením v zádech díval na vlny, které se valily ke břehu a s mírným šplouchánim se o něj rozrážely. „Doufám, že mě Elria předtím neslyšela,“ zamumlal si pod vousy, „a že všecky ryby, větší než můj malíček, jsou už dávno mrtvý!“

* * *

Rodario běžel zpátky do paláce a s úlevou postřehl, že někdo přece jen zaslechl jeho volání. Odevšad se ozýval křik, vojáci bušili do gongů na poplach, chodbami se rozléhal dupot těžkých bot. Na případný útok se nepřipravovala pouze pevnost na vrcholku šachty, obsazeny byly rovněž všechny obranné posty přímo v paláci.

Doběhl k pokoji, v němž bydlela Mallenia. Mladá žena byla napůl připravená k boji, stála přede dveřmi a právě si dotahovala poslední kožené řemínky zbroje. „Víte, co se děje?“

„To já jsem vyvolal ten poplach,“ prohlásil herec pyšně.

„Vy? Vy přece vůbec nejste nebezpečný.“ Mallenia vytasila meč a zasmála se. „Tak teď vážně. Víte, komu za to pozdvižení děkujeme?“

„Já jsem… spatřil nějakého letícího tvora, který mířil přímo k šachtě. Takže jsem si řekl, že je na místě, abych ty nebohé lidi v paláci probudil, a oni mohli útočníka přivítat s patřičným…“ Zarazil se, protože si všimnul, že ho Mallenia poslouchá jenom na půl ucha a dívá se někam dozadu.

Mallenia zvedla ruku. „Královno Coïro! Hledáte nás?“

Herec se otočil a uviděl, jak mladá maga pospíchá rovnou k nim, obklopená hloučkem gardistů. Měla na sobě černý háv s bílými výšivkami, vlasy se skrývaly pod bílým závojem. „To je ten drak,“ oznamovala jim z daleka. „Přiletěl sem!“

„Aby na nás zaútočil, nebo se chce s vámi pobavit o tom, co jste mu napsala?“ Mallenia naznačila úklonu, Rodaria to napadlo příliš pozdě.

„Já nevím. Copak mi nechtěl poslat pár stovek skřetů, abych ty alfy pochytala?“ Královna běžela dál a letmým pokynutím dala herci a Mallenii najevo, aby ji následovali.

„Kam pospícháte?“ vyptával se Rodario. „Je někde uvnitř v podzemí ostrova nějaká dobře chráněná místnost, kde byste mohla vyčkávat a sledovat, co se děje?“

„Chci se dostat k magickému prameni.“

„Neudělejte zbytečnou chybu. Kdybyste chtěla tak najednou přivolat zánik…“

„Nesmysl,“ skočila královna herci do řeči. „Nechci nechat šachtu zasypat. Jde o to, že v sobě nemám skoro žádnou magickou energii, abych nás mohla v případě potřeby proti tomu šupináči bránit.“

Rodario a Ido s úlevou pohlédli jeden na druhého. „Nesmírně nás těší,“ řekl Rodario, „že jste se takhle rozhodla.“

„A je zásluhou vás dvou, že jsem se tak rozhodla. Hodně jsem o vašich slovech přemýšlela a dospěla jsem k rozhodnutí, že se nesmím zbavit vlastní odpovědnosti. Nechci, aby to, co mě matka naučila, přišlo nazmar.“ Věnovala jim prchavý úsměv. „Přestože to nebude snadné. Nemám v sobě srdce velkého bojovníka.“

Dorazili na plošinu, odkud sjížděly gondoly dolů k šachtě.

Coïra právě chtěla nastoupit, když ji Rodario chytil za rameno. „Nepůjdeme dolů raději pěšky, po schodech? Naše životy by tu visely jenom na drátě a několika lanech.“

„Ony vydrží.“ Královna vstoupila do gondoly. „Neztrácejte důvěru.“

„Což o to, konstrukci věřím, ale ne tomu drakovi, který krouží kolem ostrova.“ Herec očima hledal nebezpečného tvora, ale ten nebyl v danou chvíli nikde vidět. „Kde jenom může být?“

„Dole těsně nad hladinou,“ hádala Mallenia a popošla k nim. „Pomodleme se k Elrii a Palandiell, abychom se ve zdraví dostali až k šachtě.“

„Hrabě Loytan nás bude svými katapulty krýt.“ Coïra nařídila čtyřem gardistům, aby s nimi nastoupili do gondoly. Poslední zavřel dveře a strmá jízda dolů začala.

„Hrabě Loytan není v pevnosti, Výsosti,“ oznámil jeden z mužů. „Potkali jsme ho před nějakou dobou, jak šel ke kolonádě. Od té chvíle ho nikdo neviděl.“

Rodario byl rád, že stojí obrácený na opačnou stranu. Tak mu z výrazu ve tváři nemohl nikdo nic vyčíst. Považoval se za natolik dobrého herce, že dokázal skrýt úšklebek, který se mu dral do tváře, ale nebyl si tím zcela jistý.

Gondola se mírně kolébala ve vánku, který se začal v podvečer zvedat. Vítr měl vinu na tom, že se Mallenii z obličeje vytratila barva a dívka rychle

zbledla. Kolébání však nemělo vliv na bezpečnost jízdy, úchyty a očka výtahu pevně držely.

Coïře připadala jízda příliš pomalá, a tak nařídila gardistovi, který obsluhoval mechaniku gondoly, aby zase povolil brzdu.

„Výsosti, tak bychom dorazili na přistávací plošinu příliš velkou rychlostí," odvážil se muž namítnout. „Kdybychom jeli dolů větší rychlostí než teď, nebylo by to bezpečné."

Gondola mezitím urazila kus cesty a byla teď o dost níže, navíc ve větší vzdálenosti od ostrova, takže Rodario tvora opět spatřil. „Tam je! Skutečně visí dole na skále!"

Mallenia, Coïra a vojáci se podívali ven, aby i oni na protivníka lépe viděli.

Tvor připomínal ještěrku, které Tion propůjčil křídla luční kobylky. Šupinaté tělo bylo deset kroků dlouhé, tlama by určitě dokázala spolknout krávu a černá kůže se v posledních paprscích slunce vlhce leskla. Rodario na ní postřehl žluté a modré vzory. Kolem krku měl drak železný řetěz, k němuž byl připevněný tmavý onyx velikosti malého vozíku.

„Proč nestřílejí katapulty na kraji šachty?" rozčiloval se herec.

Strnulé oči upřeně zíraly na gondolu.

Mallenia se podívala nahoru k metačům oštěpů a šípů, které na pohled mířily přímo na ně. „Kvůli nám. Stojíme jim v ráně, ta potvora je schovaná přesně za námi."

„To není žádný drak. Rozhodně to tedy není Lohasbrand," konstatovala Coïra.

„Možná je to nějaký jeho přítelíček, ne? Třeba ho vyslal předem." Rodaria pohled na zvíře zmátl, něco takového jakživ neviděl. „Pořád na mě civí," utrousil a poodešel dál od okna. „Jako by měl hroznou chuť na nějakého herce."

„Určitě žere jenom ty dobré," popíchla ho Mallenia a zároveň si uvědomila, že se chová jako zamilovaná holčička – a to ve velmi nevhodném okamžiku.

„On civí na nás *na všechny*," ozvala se Coïra.

„Abych byl zcela upřímný, tak já v tom nevidím žádnou útěchu." Rodario se obrátil na královnu. „Prožeňte mu tou odpornou lebkou pořádnou porci magie!"

Coïra odmítla. „Nevíme, co po nás chce. Nakonec se z něho třeba vyklube mírumilovné stvoření."

„Ve Skryté zemi? Něco, co takhle vypadá?" Herec se otřásl a pozoroval, jak z tlamy vystřelil modrý jazyk a míhal se z jedné strany na druhou. „Podívejte se! Tak se přece podívejte! Dodává si chutě!"

Gondola urazila dvě třetiny cesty.

Tvor se pustil skály, v pádu se otočil kolem vlastní osy a rozpřáhl rohovitá křídla, s jejichž pomocí klouzal přesně ke gondole. Rozevřel tlamu a předvedl jim řadu mohutných, ostrých zubů.

„Myslím, že je víc než jasné, co chce.“ Rodario padl před Coïrou na kolena. „Zachraňte nás!“

Královna však nepotřebovala, aby ji prosil. Posbírala poslední zbytky magických sil a oknem jimi mrštila v podobě rudého blesku po blížící se stvůře.

Útok se neminul účinkem!

Energie roztrhala bestii tlamu a vyrvala z ní kusy krku. Let přešel do nekontrolovatelné vývrtky, která skončila v lanech, na nichž byla gondola upevněná. V tuto chvíli konečně mohly zahájit ostřelování i zbraně na okraji šachty.

Rodariem to hodilo nahoru, nad hlavami se jim ozvalo řinčení, následované zvukem trhajícího se lana, a najednou se řítili dolů do jezera.

„Zastavte ji,“ zařval Rodario, strachy celý bez sebe. Snažil se zachytit nějaké vzpěry. „Coïro, dělejte něco! Zabrzděte náš pád!“

Gondola se natočila, takže bylo vidět, že se zraněný tvor žene s napřaženými drápy rovnou za nimi.

„Zapomeňte, co jsem říkal! Rychleji, rychleji!“ ryčel Rodario jako smyslů zbavený Mallenii do ucha. Padající gondola jím mrštila do kouta a herec téměř přistál mladé ženě v náručí. „Jinak nás ta bestie schramstne!“

* * *

Tungdil byl se Slînem, Balyndarem, Pruďasem a deseti žadáry v prvním rybářském člunu, mířícím pod napnutými plachtami k Jezerní pýše. Dokonale viděli vše, co se čtyři míle od nich odehrává.

Slîn se ohlédl dozadu na malou flotilu, na níž se plavili ostatní žadáři a Černá švadrona. Když obyvatelé vesničky uslyšeli jména Tungdil a Boïndil, okamžitě prohlásili, že je ochotně převezou na ostrov. Když se pak objevil drak, o to víc přidali na rychlosti. „Coïra zatím asi bude dost nezkušená maga.“

„Přesto jsem hrozně rád, že máme aspoň nějakou magu, které se můžeme na leccos zeptat,“ poznamenal Balyndar. „Pořádně mě vyděsilo, když lidé začali mluvit o tom, že je královna mrtvá.“

Boïndil netrpělivě přešlapoval z nohy na nohu. Necítil se moc dobře a mělo to hned několik důvodů. Byl na jezeře, o němž nechtěl ani slyšet, jaká je v něm hloubka, a pod nohama měl jen tenká prkna člunu, který vypadal jako skořápka od ořechů. Taky chtěl proti stvůře bojovat, jenže nevěděl, jak

by se mohl z loďky zapojit do boje. A neměl nejmenší tušení, co to vlastně bylo za tvora, který na gondolu zaútočil. „Co zase vězí za touhle čertovinou? To přece není žádnej drak," prohodil k Tungdilovi.

„Přemýšlím, jestli to je dobrá, nebo špatná zpráva." Tungdil se upřeně díval před sebe a sledoval, jak útočníka zasáhl rudý blesk z gondoly. Netvor se v posledním tažení zamotal do lan gondoly. „Toho sem určitě neposlal Lohasbrand. Draci vedle sebe nestrpí žádné jiné stvůry. On by ho už dávno sám zabil, kdyby se zničehonic objevil v Rudých horách."

Když se lano gondoly přetrhlo a kabinka se řítila do vln, Pruďas hlasitě zaklel. „Teď přijdeme ještě i o tuhle magu. To je k uzoufání!" Salvy šípů a oštěpy, vystřelované vrhacími stroji z okraje šachty, bylo z dálky vidět jako malé černé obláčky a tenké, podlouhlé čárky.

„Ona se určitě dokáže zachránit. Jestli se jí to nepovede, stejně by nám nebyla v boji s Lot-Ionanem nic platná." Tungdilův hlas zněl zcela nezúčastněně.

Letící bestie vytrhla oba konce lana z úchytů, několikrát se beznadějně pokusila zamávat křídly a pořezala si tenkou kůži o dráty. S pronikavým jekotem se hnala za gondolou, jako by chtěla kabinu lapit a roztrhat na kusy.

„Neměla by královna pomalu něco dělat?" poznamenal Pruďas pochybovačně. „Jinak narazí na hladinu."

V tom provedla nestvůra poslední zoufalou otočku a hlavou napřed zmizela v šachtě. Za ní se táhla řada krvavých stop. Výztužné stěny postříkala rudá sprška.

„Ohó, tomu říkám nešťastná souhra osudu." Pruďas viděl, jak gondola dokončila střemhlavý pád a houpala se hned doprava, hned zase doleva, a narážela na skálu, na níž se tyčil ostrov. „Ale! Jedno z lan vydrželo."

Tungdil zkřivil ústa. „Mně by přesto bylo mnohem milejší, kdyby maga něco udělala. Nejsem přesvědčený, že je tak schopná, jak bychom potřebovali."

Pruďas měl na jazyku odpověď, když se rozlehla obrovská exploze.

Ze šachty vystřelil jasně zelený ohnivý sloup několik desítek kroků vysoký a všechno, co na ní a kolem ní lidé i děti kováře vybudovali, odvál do oblak. Trpaslíci rozeznávali prchavé stíny, jak všechno možné letělo vzduchem všude tam, kam to smetla tlaková vlna: lidé, trosky katapultů, kusy střech, dřevěné trámy a spousta různých zařízení. Celé divadlo doprovázelo drásavé pískání, výztužné stěny zpočátku žhnuly rudou barvou, která postupně přecházela v bílou, jak je plameny neúprosně žhavily. Voda všude kolem šachty začala vřít. K obloze se zvedla mračna páry.

Ozvala se další rána. Plameny na okamžik pohasly, jen aby udělaly místo obrovské ohnivé kouli, která hned nato vystřelila ze šachty.

Hluboko na dně jezera se něco stříbrně zablesklo, pod hladinou se začaly šířit stále větší, jasně se třpytící kruhy. Trpaslíci na jejich okrajích zřetelně dohlédli až na samotné dno. Pruďas měl pocit, že když stříbrný svit procházel pod člunem, ucítil jemné zašimrání. Zároveň se rozzářily runy na Tungdilově zbroji.

Hned nato se rozlehlo dunění jako z nitra sopky. Hladina jezera se rozbouřila, vlny narážely na kýl lodě a rozkymácely ji.

Třetí detonace zcela roztrhala výztužné stěny, rozmetala je na kusy, jako by byly vyrobené z křehkého skla, a ne z nejtvrdší oceli.

Hluboká díra uprostřed jezera lačně nasávala vodu a vytvořila vír, který zachvátil i rybářské čluny a stahoval je k ostrovu. Jáma se s hukotem burácivě zaplňovala, potom se na hladině vytvořil vodní sloup, sahající až k nejvyššímu místu paláce, ten se však po chvilce samovolně rozpadl.

„Držte se," bylo jediné, co stačil Tungdil říct předtím, než je dostihla obrovská vlna. On sám se jednou rukou pevně chytil nízkého stěžně a rychle sklonil hlavu.

„Nenávidím Elrii," zavrčel Pruďas a popadl lano, kterým se připoutal. „Ona si vždycky najde nějakej způsob, aby mě na cestách potrápila."

Trup člunu se vyhoupl vzhůru, před trpaslíky se zvedla vysoká stěna vodní tříště a zalila je prudká sprška ledově studené jezerní vody. Poté člun sklouzl dolů. Kocábka, v níž se nacházeli, se kymácela ze strany na stranu, nahoru a dolů, odolala však všem přírodním silám a nepotopila se.

Slîn se ohlédl. Ne všichni měli takové štěstí jako oni, dvě z loděk plavaly na hladině dnem vzhůru. „Ať je Vraccas ochrání před Elriinou zlomyslností," pomodlil se krátce a rychle obrátil pohled zase dopředu.

Na místě, kde se předtím nacházely výztužné stěny, stále ještě tryskala horká pára. Vzduch byl plný hlasitého dunění. Podstavec, na němž spočíval ostrov s královským palácem, se na nejnižším místě začínal drolit. Čedič se rozpadal a vzpěra, která ostrůvek podpírala, ztratila rovnováhu.

Ostrov se pomaloučku nakláněl na levou stranu, vzpěra se úplně rozlomila a Jezerní pýcha se ponořila do vln. Na čluny, kde rybáři v naprostém šoku sledovali, co se na jezeře odehrává, se valila druhá vlna, přinejmenším stejně vysoká jako ta první. Loďky se zase prudce vyhouply do výše.

Tungdil v klidu stál u stěžně a očima prohledával pěnící se, rozbouřenou hladinu jezera.

„Co je, učenej?" houkl na něho Pruďas. Pevně se zapřel o prkna paluby a předklonil se, aby pomohl vyrovnávat pohyby člunu. „Doufáš snad, že někdo tu potopu přežil?"

„Všechno je možné," odpověděl Tungdil a usmál se.

Druhá vlna byla výrazně mohutnější než první, Pruďas to poznal podle sklonu, jakým stoupali k vrcholu vlny a podle toho, jak dlouho to tentokrát trvalo. *Nikdy, nikdy, už nikdy mě nikdo nedostane na žádný jezero!* Děsil se okamžiku, kdy budou z hřebene vlny klouzat dolů.

Loďka se s trhnutím vyrovnala do vodorovné polohy, ale příď se v mžiku předklonila dopředu a loď sjížděla po zadní straně vlny. Už nebyli daleko od místa, kde se ještě před nedávnem nacházela šachta a ostrůvek.

„Trpaslík přes palubu!“ ozval se zezadu hlasitý řev. Balyndar stál u nízkého zábradlí, které mu sahalo jenom po kolena, a ukazoval doprava. „Slîn uvízl ve vlně a ta ho smetla z paluby do vody!“

Tungdil se ani neotočil. „Musíme hledat magu,“ odsekl. „Trpaslíků máme dost. Maga je jenom jedna.“

Pruďas na přítele udiveně zíral, jako by takovou otrlost nedokázal pochopit. Jako kdyby jeho přítel najednou neměl kouska citu v těle. *Zase se v něm něco zlomilo a vrátil se k Tungdilovi, kterej se v Zemi za horama proslavil svou ukrutností.* Pohledem se zastavil u plováků ležících na palubě, které rybáři používali k označení míst, kde na jezeře rozhodili sítě. Byly to nafouknuté vepřové blány, špalky z korku nebo duté skleněné koule, omotané několika provazy.

Pruďas čtyři z nich popadl a rozběhl se k Balyndarovi. „Kde je?“

Společně se rozhlíželi po vlnách, až Pátý pohřešovaného nakonec vypátral. „Tam je. Házej!“

Pruďas se rozmáchl a hodil plováky do vody, vložil do toho veškerou svou sílu. Plováky letěly daleko od loďky.

Prskající a rukama máchající Slîn zachytil lano, na němž visel jeden plovák, a přitáhl ho k sobě. Jenže kvůli těžké zbroji se neustále potápěl a oběma trpaslíkům bylo jasné, že bojuje o život. Teprve když se mu podařilo přitáhnout k sobě i ostatní tři plováky, udržel se jakž takž nad hladinou. Stačilo to, aby se mohl pořádně nadechnout.

Pruďas vydechl úlevou a vrátil se na příď k Tungdilovi. „Zachránili jsme ho. Některej z člunů, co plujou za náma, ho vyloví.“

„Výborně.“ Tungdil se natáhl, jako kdyby mezi bílými korunkami vln něco spatřil.

„Stejně tak jsi mi na to moh říct, mně je to fuk, učenej,“ poznamenal Pruďas vyčítavě. „Podle toho, jaks to říkal, v tom nebyl velkej rozdíl.“

Tungdil se zprudka otočil a na okamžik se zdálo, že chce Pruďase praštit. Obličej měl zkřivený hněvem a zlostí. „Když mi chybí střelec z kuše, najdu si jiného. Když mi chybí maga, co mám asi tak dělat?“ zareagoval na výčitku. „Je pěkné, že Slîn přežil. To je vše. Bez Coïry by se naše vyhlídky proti Lot-Ionanovi povážlivě zmenšily. Jestli při tom budeme mít i Slîna, je zcela bezvýznamné. Nevěřím, že má u sebe šipku, která by dokázala jednou

ranou zabít maguse.“ Podíval se na rybáře, který je vezl. „Ostře doleva,“ nařídil mu.

Pruďas nevěděl, co na jeho slova říct. *To se to pořádně zhoršilo.*

Loďka se natočila a zamířila na místo, kde se pohupovala hromada trosek.

Člun se nadále prudce kolébal, jezero se ještě ani zdaleka neuklidnilo. Rybář skasal plachty, aby pluli pomaleji a aby trosky neudělaly v boku lodi díru. Jak se člun blížil k naplaveným věcem, bylo slyšet, jak neustále do něčeho naráží.

Tungdil chytil do ruky lodní hák a držel ho jako harpunu. „Rozhlížejte se, jestli někdo nepřežil. Kdo objeví ženské tělo, okamžitě mi to nahlásí. O chlapy se můžou postarat ostatní.“

Pruďas uchopil síť a zíral do vln. „Viděl jsem nějakou ženskou!“ ohlásil hlasitě a ukázal na nehybnou světlovlasou ženu v kožené zbroji, vznášející se na hladině obličejem vzhůru vedle prázdného sudu.

Tungdil zalovil hákem ve vodě a opatrně přitáhl tělo k lodi, žadáři ji vytáhli na palubu. „Je to maga?“ vyptával se rybáře.

„Ne, pane. Královna má černé vlasy,“ dostalo se mu odpovědi.

Pruďas položil ženu vedle stěžně a přehodil přes ni deku. Udělal to rychle, aby Tungdila náhodou nenapadlo hodit ji znovu přes palubu. Mladá žena měla roztřesené, promodralé rty. „To je v pořádku,“ uklidňoval ji. „Když se třeseš, tak žiješ.“ Na ženu mu připadala neobvykle velká a silná. *Bojovnice.*

Jeden ze žadárů najednou silně zapískal a ukázal doprava.

Nabrali kurs k místu, kde trpaslík něco objevil, a Tungdil hned poté vylovil z vody další ženu. Měla dlouhé černé vlasy a černý oděv. I ona byla v bezvědomí, a jak se zdálo, už snad ani nedýchala!

„To je ona,“ zašeptal rybář vylekaně. „To je královna! Elrie, buď k ní milosrdná!“

„Elrie? Elrii ještě ukážu!“ Pruďas ženu otočil na záda a několikrát ji silně kopl botou do zad, až se rozkašlala, začala se dávit a přitom vyplivovala vodu. „No vida! Já jsem rozenej léčitel.“ Pomohl ženě obrátit se, rybář mu podal další deku. „Za svůj život vděčíš Vraccasovi,“ vysvětloval jí přátelsky.

„Já měla pocit, že to byla podrážka nějaké boty,“ královna spíše vydechla, než odpověděla.

Tungdil se postavil přímo před ni a shora se na ženu zadíval. „Vítej mezi živými, Coïro Weytano, královno Weyurnu.“

Královna se opět rozkašlala a obdařila ho vděčným pohledem.

„To je velkokrál Tungdil Zlatorukej,“ představil Pruďas svého přítele, poté i sebe a ostatní přítomné na palubě. „Objevili jsme se tu ve správnou dobu.“

Vedle lodi něco zapleskalo, zábradlí sevřela mužská ruka, chviličku poté se za ní objevila i druhá. Potom se přes hrazení přehnul něčí trup. Muž měl hnědé vlasy, aristokratická tvář byla zcela bez vousů. „Předpokládám, že smím na palubu?“ Udiveně se rozhlížel po všech, co postávali na palubě. „Já to prostě nechápu. Loď plná trpaslíků!“ vyrazil ze sebe, jak lapal po dechu.

„Duchové zemřelých, držte mě!“ Pruďas nevěřícně povytáhl obočí, protože měl dojem, že vidí ducha muže, který už dávno zemřel. *Hladce oholeného* ducha jednoho muže. „Rodario?“

XVIII

Skrytá země,
někdejší království Weyurn, Jezerní pýcha,
6491./6492. sluneční cyklus, konec zimy

To, že se obyvatelé malé vesničky Jezernice někdy dočkají privilegia ubytovat ve svém středu královnu, dva slavné hrdiny ze starých cyklů Tungdila Zlatorukého a Boïndila Dvojčepela a vedle nich i zde dobře známou Mallenii z Ido a potomka Nesmrtelného Rodaria, o tom se nikomu z nich ani nesnilo. Dokonce ani těm nejnadanějším vypravěčům historek ze starých časů a snílkům.

Slavné osobnosti seděly všechny pohromadě ve výčepu malé přístavní hospůdky u horkého čaje, kořeněného vína a piva. Místní z vesnice se uctivě

drželi stranou a okny a pootevřenými dveřmi obdivovali vzácné návštěvníky, lidé do sebe strkali a tlačili se, když vysílali pár vyvolenců dovnitř, aby hostům předali co nejsrdečnější pozdravy a dárky. Sluší se však zmínit, že pokud jim trpaslíci nebo lidé nedali znamení, nikdo z místních se neodvážil přiblížit k nim na více než čtyři kroky.

„Jste si jistá, že je pramen zničený?“ Tungdil pohlédl na Coïru, oblečenou do prostého oděvu rybářky a zabalenou do deky.

„Okamžitě jsem to ucítila,“ odvětila královna stísněně. „Všechna energie z něho vyprchala, mně se sice podařilo část z ní zachytit, ale… pramen… je… mrtvý. Na místě, odkud dřív tryskala energie, teď už nic není.“

Pruďas si vzpomněl na zašimrání a na to, jak se rozzářily runy na Tungdilově zbroji. To musel být ten pravý důvod: uvolněná magie! Bez takové zkušenosti by se milerád obešel, nehledě na to, že ztráta pramene představovala škodu nesmírných rozměrů!

Coïra se na lidi usmívala, přestože to pro ni bylo nesmírně těžké. Její poddaní však za nic nemohli a ona nechtěla nikoho z nich zklamat. Pokynula malé holčičce s košíkem, nesoucí nějaký dárek, aby k ní přistoupila blíž, vzala si od ní košík a pohladila dívenku po světlých vlasech. Holčička udělala pukrle a pospíchala ven k čekajícím vesničanům.

„Nedovedu si vysvětlit, co to bylo za tvora, který může za zánik Jezerní pýchy a zkázu magického pramene,“ přemítal Tungdil.

Maga potřásla hlavou a podívala se, co jí děvče přineslo. Dárek vypadal jako spona z rybí kosti, do níž byl vyrytý obrázek ostrova. S povzdechem sevřela věc v prstech.

„Myslím, že za tím vězí Lot-Ionan.“ Rodario Sedmý se rozhlédl kolem dokola. „Toho tvora vytvořil magus a poslal ho sem k nám, buď aby zabil magu, nebo aby zničil pramen. Když stvoření poznalo, že umírá, vrhlo se do šachty a splnilo tak úkol.“ Přejel si rukou kolem krku. „Zřetelně jsem viděl, že mělo řetízek s nějakým kamenem. Myslím, že to byl onyx. Mohl kámen vyvolat takovou explozi?“

„To je možné.“ Coïra váhavě přikývla. „Třeba do toho kamene vložil kouzlo. Muselo to být nesmírně mocné kouzlo, když dokázalo způsobit takovou spoušť.“

„Tím jsme se dostali k důležité otázce: jste ochotná pomáhat nám proti magusovi?“ Tungdil na ni pátravě pohlédl. „Či spíše: jste toho schopná?“

„Vy chcete v první řadě vytáhnout proti drakovi a potom se vydat na jih,“ shrnula královna plány, s nimiž se trpaslíci vydali na cestu. „Držme se pro začátek Rodariovy domněnky: Lot-Ionan určitě nezaútočil na mě a na pramen jen tak bezdůvodně. Dříve nebo později začne s dobýváním celé Skryté země. Můžeme vycházet z předpokladu, že tento akt byl přípravou na

útok proti Weyurnu. Lot-Ionan dobře ví, že jako maga potřebuji pramen, abych mu dokázala delší dobu klást odpor.“

„Kolik magie se vám podařilo nashromáždit?“ chtěl vědět Tungdil.

„Pro začátek to stačí.“ Coïra se posadila zpříma na židli. „Abych mohla vytáhnout proti Lot-Ionanovi, potřebuji jí víc. Na to jste se mě ptal, Tungdile Zlatoruký, pokud jsem správně pochopila váš dotaz.“

„Abych byl naprosto upřímný: pochybuju, že proti němu vůbec něco zmůžete.“

Pruďas chápal, že jeho přítel magu záměrně dráždí. *Tungdilova zbroj dostane za chvíli pořádně zabrat!* K jeho údivu však královna kontrovala přátelským pousmáním.

„Vím, co si o mně myslíte. Mladá žena, která se toho nestačila moc naučit, a ke všemu se ještě dopustila osudné chyby, která nakonec stála její matku život. Ale já vás ujišťuju, že to je pro mne více než dostatečná pobídka. Možná se ve mně nakonec ještě probudí srdce pravého bojovníka.“ Krátce se odmlčela. „Doprovodím vás do Rudých hor.“

„Královno!“ vyskočil Rodario rozčileně. „Vytáhnout proti drakovi je…“

„Dobré rozhodnutí,“ skočil mu do řeči Tungdil. „Já vím, proč chcete jít s námi. I ke mně se donesly řeči, že v říší Prvních leží další magický pramen.“

Pruďase napadlo skoro v tu samou chvíli totéž. Goda mu tu a tam vyprávěla, že obchodníci ze západu, kteří obchodovali se Čtvrtými, se občas mezi řečí zmínili o záhadných světýlkách v Rudých horách. Goda se od počátku domnívala, že za tím mohou vězet výboje magie, přesto až dosud zůstalo jen u povídaček a vágních domněnek.

„Naprosto správně. Já vás doprovodím, naberu tolik magické energie, kolik budu moct, a potom vám pomůžu proti magusovi.“

Rodario zvedl ruku. „S dovolením: kdo nám zaručí, že Lot-Ionan neposlal ty potvory taky do hor a k alfům?“

„Nikdo. Ale Lohasbrand si s takovými tvory hravě poradí. U alfů si tím nejsem tak bezpodmínečně jistý, pokud nebude v blízkosti sám Aiphatòn,“ odpověděl Tungdil.

Mallenia po celou dobu mlčela a omezila se pouze na to, že vrhala vzteklé pohledy po Hargorinovi Smrtonoši. Ale kvůli drahocennému míru se držela zpátky. Pruďas vycítil, že je to pro ni opravdu těžký úkol. Z jejího pohledu tento trpaslík nepochybně napáchal příliš mnoho zločinů a dopouštěl se jich jménem alfů. Nemohl si pomoct, musel dát Mallenii alespoň zčásti za pravdu. „Mně se nelíbí, že jsme uzavřeli pakt s černookými. Tak dlouho, tolik cyklů utiskovali můj národ, a Aiphatòn najednou prohlásí, že se změnil, a dobrovolně se rozhodne, že alfy vyhubí a vyhladí jejich říše ve Skryté zemi?“ Ústa se jí sevřela do tenké čárky. „Já tomu nevěřím.“

„A kdo zaručí, že se k nám připojí Třetí?“ dal Rodario na uváženou. „Dobrá, jeden z jejich kmene se stal velkokrálem – ale skutečně přestali opovrhovat ostatními kmeny?“ Pohlédl na Hargorina a Barskalína. „Čím rozptýlíte moje pochybnosti?“

„Tvoje pochybnosti?“ zeptal se Hargorin udiveně a rozesmál se. „Ty seš herec. Sedíš tady s námi u stolu, protože ses sem sám pozval. S osudem Skryté země nebudeš mít nic společného. Vždyť ty ani neumíš bojovat. Ale maskot by se nám docela hodil.“ Barskalín se dal do smíchu, aby bylo vidět, že s názorem svého druha naprosto souhlasí.

Muži se ve tváři objevil nebezpečný úsměv, který si v ničem nezadal s výrazem, jaký se občas objevil v Tungdilově obličeji. „Jen mě zkuste porazit, zažijete pořádný zázrak.“

Coïra se naklonila k Mallenii. „Mýlím se, nebo nějak pohubl ve tváři?“

Ido s ní musela souhlasit. „Kromě toho mu jezero vytrhalo z brady těch pár chlupů, které tam měl.“ Podívala se pozorněji a měla dojem, že na bradě, krku a tváři raší výrazný, tmavý stín. „Ale ony mu brzo dorostou. Zdá se mi, že bude mít ještě hustší vousy než dřív.“ Ženy pohlédly jedna na druhou, obě vyčetly v očích svého protějšku jisté pochybnosti.

Hargorin si mezitím neodpustil vyzývavé gesto. Vstal a široce se před Rodariem rozkročil. „Neuvědomuješ si, jaký úkol si tím nakládáš.“

„Ale uvědomuju,“ opáčil herec sebevědomě. „Jenže by nebylo hezké, abych v přítomnosti dam prolil vaši krev a postříkal stěny vašimi vnitřnostmi. Kromě toho máme na práci důležitější věci než se mezi sebou rvát.“

„Přestaňte s tím. Oba,“ nařídil Tungdil podrážděně.

„Ale vy mě tu nechcete brát vážně jenom proto, že jsem herec. To si nemůžu nechat líbit. Vždyť jsem se neptal na žádnou hloupost, jenom na loajalitu Třetích,“ bránil se Rodario. „Co když se rozhodnou pomáhat alfům, kterým dvě stovky cyklů věrně sloužili? Kdyby se změnil poměr sil ve Skryté zemi, utrpěli by obrovské ztráty, a to ani nemluvím o zlosti, jakou na ně mají lidé z Urgonu, Idoslânu a Gauragaru. Pro ně by bylo lepší, kdyby k žádné změně nedošlo.“

„Neříká úplné nesmysly,“ podpořila ho Mallenia a dostalo se jí za to od herce dlouhého pohledu plného vděku a lásky.

Rodario položil ruce na stůl. „Pochopte moje výhrady. Co když ti, kteří nenávidí ostatní trpaslíky, zaútočí na Čtvrté a Páté, když budou pochodovat k jihu? V tom případě by asi boj s Lot-Ionanem nepřicházel v úvahu.“

„My následujeme Tungdila Zlatorukého,“ zaburácel Hargorin.

„My – tím myslíte všechny Třetí, nebo převážnou většinu?“ nepřestával Rodario dorážet. „Bylo by zajímavé zjistit, co bude v tu dobu dělat menšina vašeho kmene? A jak je to vlastně se Svobodnými? Kdepak jsou?“

Barskalín se přihlásil o slovo. „Svobodní se zahrabali ve své poslední pevnosti a brání se proti Třetím…“

„Ha!“ vykřikl Rodario. „Tak vidíte! Třetí pořád ještě bojují s ostatními kmeny trpaslíků.“ Zkřížil ruce na hrudi. „S veškerým respektem, já dosud nevidím ve vašem chování jedinou změnu.“

„Je tomu tak proto, že jsem jim prozatím neudělil rozkazy, které by zněly jinak.“ Všechny hlavy se otočily a pohlédly na Tungdila. „Kdyby se Třetí najednou nechovali stejně jako dosud, získalo by příliš mnoho alfů podezření. Tím bychom ohrozili Aiphatònův plán a stejně tak by byli varovaní i severní alfové. Proto jsem nenařídil, aby upustili od útoků. To můžu udělat až ve chvíli, kdy bude Aiphatònova armáda na pochodu. Do té doby musejí Svobodní vydržet.“

Nikdo se neodvážil nic namítnout.

Pruďas si nakonec odkašlal. „Tak potom vyrazíme zítra k Lohasbrandovi, ukradneme mu z hnízda nejvzácnější poklady a budeme s nima pospíchat k Lot-Ionanovi. Hned jak nám císař černookejch pošle zprávu, rozešleme jezdce, kteří nařídí Třetím a ostatním kmenům, aby se vydali na jih a společně chytili oslabenýho Lot-Ionana.“ Podíval se na královnu. „S vaší pomocí.“

„Krásné shrnutí,“ podotkl Rodario. „Já u toho budu taky.“

„Já také,“ přidala se Mallenia. „Idoslân přispěje svým podílem k osvobození Skryté země, stejně jako to učinil již můj předek. Protože nemůžeme posloužit celou armádou, dávám já osobně k dispozici své umění v boji. Ti z mých bojovníků za svobodu, kteří ještě zůstali naživu, se postarají o alfy, potulující se v malých, nepočetných skupinkách po naší zemi. Hned napíšu odpovídající dopis. Příslušníci odboje vyčkají na správnou chvíli.“

„Dobrá.“ Zdálo se, že je Tungdil spokojen.

Rodario opět zvedl ruku. „Co říkáte, kdybychom blížící se osvobození Skryté země oznámili *všemu lidu*, a ne jenom bojovníkům z hnutí odporu? Lidi, kteří pocítí závan svobody a vzepřou se zbylým vazalům alfů a Lohasbranda, nedokáže nic zadržet.“

„Na to je Skrytá země příliš velká,“ namítl Tungdil.

„Zacpěte už někdo tomu herci hubu. Nejraději něčím, co bolí,“ zamumlal Hargorin.

Rodario si ukázal prstem na krk. „Kdybych já měl tak šeredné vousy, jaké máte na bradě vy, byl bych s urážkami opatrnější.“

Pruďas protáhl obličej. Trpaslíci mají rádi žerty, někdy mohou být i pěkně drsné, ale vousy jsou něco zvláštního. Jejich největším nepřítelem byl posměch a oheň. „Raději mlč, jestli si chceš zachovat život i ty aristokratický rysy,“ radil herci tiše. „Omluv se mu…“

Hargorin mezitím dávno vyskočil a rozběhl se k herci. „Ty chceš dostat pořádnej nářez, nemám pravdu?“ vykřikl vztekle a široké ruce, zvyklé na boj, sevřel v pěst.

„Promiňte mi,“ pronesl Rodario líbezně směrem k oběma ženám, potom jeho levá ruka vystřelila vzhůru a zalovila v trpaslíkově vousu, sahajícím až na hruď. Pravou rukou uchopil jeden tenoučký pramínek a prudce jím škubl. Levá ruka se opět zvedla a loket vrazil trpaslíkovi do čela, až Hargorin údivem a bolestí zalapal po dechu.

Rodario sklouzl ze židle na zem, přitom však stále pevně svíral pramínek vousů a táhl Hargorina za sebou. Zapřel se trpaslíkovi nohama o prsa a přehodil ho přes sebe. Trpaslík přistál na zádech na prknech podlahy.

Herec předvedl kotoul dozadu a dosedl Hargorinovi na hruď. Zároveň nepřestal pevně svírat v ruce trpaslíkovy vousy. Natáhl ruku stranou a přišlápl vousy nohou. Hargorin neměl možnost pohnout hlavou.

Pruďas byl stejně zaskočený jako všichni ostatní v místnosti.

Rodario odněkud vykouzlil dýku a přiložil ji trpaslíkovi k obnaženému krku. „Myslím, že je nesmírně, nesmírně politováníhodné, že tolik obyvatel naší země považuje za pravé muže jenom takové, kteří prokáží své kvality v boji nebo okouzlí co možná nejvíc žen,“ zaševelil, oči se však tvrdě dívaly před sebe a pečlivě sledovaly sebemenší protivníkův pohyb. „Věřím, že jsem vás tím přesvědčil, Hargorine Smrtonoši, nemýlím se?“

Malleniina představa bezbranného, neúspěšného muže vzala rázem za své a i Coïra najednou viděla tohoto chlapíka v úplně jiném světle. Obě ženy na herce udiveně hleděly a nedokázaly pochopit, jak se tak rychle změnil. Přeměna, která se dala vysvětlit jediným způsobem: svou neobratnost předtím jen předstíral.

Rodario v naprostém klidu pustil pramen Hargorinových vousů a zvedl se, potom k trpaslíkovi natáhl ruku.

Třetí vstal bez nabídnuté pomoci. Urážka se mu zadřela hluboko do krve, vous navíc přišel o několik chlupů.

Pruďas tušil, že to velitel Černé švadrony Rodariovi nikdy neodpustí. *Jednou kvůli tomu poteče krev.*

„Překrásný představení,“ okomentoval hercovo počínání Slîn. Udělalo mu radost.

„Vysvětlete nám, kde se obyčejný herec naučí tak skvěle bojovat,“ dožadoval se odpovědi Tungdil.

„A proč jste si dal tolik námahy s tím, abyste se svému předchůdci *v ničem* nepodobal,“ dodala Coïra. „Když si vás představím s knírkem a vousy, jste si k nerozeznání podobní.“

„Vždyť jsem to přece říkal,“ zabručel Pruďas. „Hned když jsem ho viděl, jak se drápe na loď.“

Rodario se vrátil na místo a uklonil se oběma ženám. „Musím se vám oběma omluvit, protože jsem před vámi tak trochu hrál divadlo. Ale nyní je nejvyšší čas pozvednout závoj, který halí tajemství neznámého básníka.“

„*Vy?* Vy chcete být tím básníkem?“ vyhrkla Coïra a královna se nevěřícně zasmála. Obdařila ho zvídavým pohledem. „To mi nemůžete namluvit.“

„Nemožné,“ přidala se okamžitě Mallenia. „Vy…“ Zmateně se odmlčela.

Rodario se uklonil, jako kdyby stál před svými spectatores. „Ale ano, já jsem ten neznámý básník,“ odpověděl. „Nikoho by nenapadlo hledat právě ve mně bojovníka za svobodu a buřiče, vraha Lohasbranďanů a jejich skřetů. Vždyť já jsem přece ten nejméně nadaný ze všech potomků Neuvěřitelného Rodaria a nesahám svému předkovi ani po paty. Jenže klam je nejlepší štít.“

Pruďas se při těchto slovech musel rychle podívat na Tungdila – a uviděl, že mu kolem rtů pohrává kradmý úsměv. *Doufám, že je to jen náhoda.*

Rodario si přejel rukou po výrazné bradě. „Velice brzy jsem zjistil, že jsem svému slavnému předkovi podobný, jako bych mu z oka vypadl. Když jsem hrál představení v Idoslânu, v Tabaînu nebo v Gauragaru, nikdy jsem se nelíčil,“ vysvětloval s úsměvem a posadil se. „Ale vedle toho jsem jedenkrát během každého oběhu udělal ze sebe naprostého pitomce a úmyslně prohrával soutěže. Chtěl jsem, aby každý nade mnou jenom beznadějně mávl rukou.“

Coïra si ho vybavila před očima oné noci, kdy se setkali ve věži v Mifurdanii. „Já jsem opravdu uvěřila, že jste mezi všemi soutěžícími ten nejtupější a beznadějně nejhorší Rodario,“ přiznala se zmateně. „A určitě také umíte jezdit na koni.“

„V podstatě velice dobře, Výsosti,“ odvětil herec. „Hrál jsem svou roli i před vámi. A samozřejmě taky umím plavat, jinak bych ten pád ze šachty nepřežil.“

„Opravdový hrdina,“ prohodila Mallenia s úšklebkem. „Člověk si říká, že ten muž potřebuje ochranu silných paží, ale on je ve skutečnosti dobrý bojovník. Hodně dobrý, jak jsem právě viděla.“

Rodario na ni zamrkal. „Děkuju… musím taky říkat Výsosti?“ Mallenia mávla rukou. „Ale to je jenom část pravdy. Neexistuje pouze *jeden* neznámý básník.“

„Co to zas říkáš!“ Pruďas přimhouřil oči. „Vždyť jsi tu právě tvrdil, že…“

„*Jeden* opravdu neexistuje.“ Rodario se usmál a zvedl ukazováček. „Soutěž v Mifurdanii je pro nás další formou maskování. Všichni potomci Neuvěřitelného se upsali boji za svobodu od doby, kdy drak dobyl naše země. Bez ohledu na to, zda je to muž nebo žena, stavíme se okupantům na odpor všude, kde právě s našimi kočovnými divadly pobýváme. Přibíjíme básně na zdi a na dveře a pomáháme, aby myšlenka na právo na sebeurčení

nezemřela. Touláme se po celé zemi, kterou Lohasbrand obsadil, a bojujeme proti drakovi všemi prostředky, které máme k dispozici.“ Dal si hlt vína. „Ta soutěž nám slouží k tomu, abychom si vyměnili nejnovější poznatky, napsali nové řádky, ukuli další plány. Jsme připraveni vést lidi proti šupináčovým vazalům, jakmile nám k tomu bohové poskytnou příležitost. Známe jejich slabá místa, zvyky, tajné sklady – všechno!“ Pozvedl pohár k přípitku a pak se s ním obrátil k Tungdilovi. „Díky vám, Tungdile Zlatoruký, taková příležitost právě přišla. Poslali vás sem sami bohové.“ Připil mu na zdraví a přítomní se k jeho přípitku okamžitě připojili.

Coïra na něho rozhněvaně pohlédla, v očích jí prosvítala touha dozvědět se něco víc. „Řekněte: co se toho večera ve věži skutečně odehrálo?“

Rodario se zasmál. „Osvobodili jsme Nedostižného, ale zapomněli jsme vzít s sebou některé cennosti, které tam nechal. Bylo mezi nimi pár opravdu vzácných kousků a já jsem se odvážil ještě jednou vrátit. Než jste mě potkala, stačil jsem je už posbírat. A předal jsem je Nedostižnému, aniž byste si v uličce něčeho všimla, že je to tak?“ Zářivě se na ni usmál a důstojně se posadil.

„Úplně jako Neuvěřitelnej,“ konstatoval Pruďas uznale. „Kdyby měl knírek, řek bych, že přežil těch posledních dvě sta padesát cyklů stejně jako já.“

Královna zmateně přikývla.

„Smrt jednoho z našich přátel mě hluboce zasáhla, ale vy jste si naštěstí ničeho nevšimli,“ vyprávěl Rodario dál. „Ale naše věc, tím jsem si jistý, bude žít dál. Dnes vidím, že náš boj měl význam.“

„A proč jste doprovázel Coïru, když musela uprchnout z Mifurdanie?“ otázala se Mallenia. „To jsem snad pochopila správně, nebo ne?“

„Inu, naskytla se nečekaná a zároveň nenápadná možnost seznámit se s magou trochu víc a ověřit si, jestli by se nám podařilo získat ji pro naši věc, pro přípravu povstání. Kdybych nabyl dojmu, že maga je devótní, bezvýznamná žena, rychle bych se od ní nějak odpoutal.“ Rodario se opět uklonil. „Ale velice rychle jsem zjistil, že jste všechno možné, jenom ne poddajná a ustrašená osůbka. Takže jsem u vás zůstal a pozoroval vás a vaše činy.“ Podíval se na Ido. „Když jste se pak objevila s těmi alfy, jako by mi rázem spadly šupiny z očí. Věděl jsem, že Skrytá země kráčí vstříc svobodě. Nebo zániku. Tomu prvnímu jsem chtěl pomoci. Tomu druhému zabránit.“

„Já vidím svobodu,“ nadechla se Coïra a pohlédla na něho žhnoucím pohledem. „Copak někdo dokáže vzdorovat tomuto společenství ke všemu odhodlaných bojovníků?“

Rodario se na ni usmál.

Pruďas si mnul ruce. „Výborně! Takže teď máme po kupě všecko, co potřebujeme. Jestli dají Rodario a Mallenia zprávu svejm přátelům, může se

rozpoutat další bouře. A tak bysme se mohli zaměřit jenom na jih, co říkáš, učenej?“

Tungdil si přejel rukou po čele a dotkl se jizvy, hnědé oko zíralo někam do dálky, podle všeho právě neposlouchal.

Pruďas se znovu nadechl, ale někdo ho předešel.

„Co je se Sisarothem?“ Tím, kdo položil otázku, byl Barskalín. „Já ho znám. On mimo jiné vycvičil žadáry a nedá si pokoj, dokud nepomstí smrt své sestry. Jestli se dozví, že Mallenia a královna jsou naživu, budeme mít na cestě v patách nebezpečného alfa, který nás dokáže jednoho po druhém sprovodit ze světa.“

„Hm. Já bych řekl, že se spíš stáhne a bude čekat na drakův útok,“ odporoval mu Hargorin. „Znám Dsôn Aklán už hodně dlouho. Oni jsou ochotní udělat všechno pro to, aby zachránili svoje město v Dsôn Bhará před zničením. Jak jsme slyšeli, chtějí tam vytvořit novou říši alfů. Sisaroth musí vycházet z toho, že Lohasbrand pošle do říše alfů aspoň jeden pátrací oddíl, aby tomu, co se v jeho vlastní zemi děje, přišel na kloub.“

Barskalín uvážlivě potřásl hlavou. „To taky nemůžeme vyloučit.“

„A kdyby Elria konečně chtěla jednou udělat něco dobrýho, mohla by nechat toho černookýho, aby se utopil ve vodách,“ ozval se Pruďas, kterému se náramně zlepšila nálada. „Jenom pro případ, že by se přece jenom potloukal někde poblíž.“

Tungdilovým tělem projelo mocné trhnutí. Trpaslík zaúpěl, zhroutil se na stůl a držel se za hlavu, mezi prsty mu protékala krev.

Trpaslíci vyskočili a vytasili zbraně, protože si mysleli, že se ho někdo pokusil zabít, ale Pruďas postřehl, že se příteli otevřela jizva na čele. „Dělejte, pomozte mi odnýst ho na pokoj,“ nařídil Hargorinovi a Barskalínovi.

„Mám?“ Coïra se zvedla. „Léčivé kouzlo…“

„Ne, jenom žádnou magii,“ zarazil ji Boïndil rychle, protože nedokázal předpovědět, jak by na magii zareagovala Tungdilova zbroj. „To je jenom jedna stará rána. Předtím se na lodi praštil do hlavy a přitom mu praskla jizva. Rychle mu tu ránu zase sešiju. Vyrazíme zítra ráno, hned jak vyleze slunko.“ Rozloučil se se shromážděnými a spolu s trpaslíky odvlekli učeného výčepem do zadních hostinských pokojů, kde ho uložili na postel.

„Děkuju,“ Pruďas poslal trpaslíky ven a čekal, až vyjdou z místnosti.

Dveře se zavřely právě včas.

Tungdil prudce otevřel víčko a Pruďas si znovu všimnul záhadného víření barev kolem černého středu zornice.

S tichým mlasknutím se otevřená jizva zase sama zavřela, zároveň se s praskáním začaly posouvat kosti v obličeji, až se trpaslíkův obličej nápadně

zúžil. Nově nabyté rysy připomínaly nechápavě zírajícímu Pruďasovi typické vzezření alfa.

„U Vraccase!“ zakoktal, ustoupil o dva kroky dozadu a sevřel rukojeť vraního zobáku. Měl dojem, že Tungdilův obličej nabral zcela novou podobu.

Těsně pod zlatou klapkou přes oko se objevily jemné černé linky, podobající se černým paprskům, a rozřezaly trpaslíkovu tvář na několik dílů. Řinuly se z nich kapky krve – a potom se najednou rozzářily všechny runy na zbroji, které Boïndila úplně oslepily, takže trpaslík musel zavřít oči.

Když byl znovu schopen něco vidět, vypadal jeho přítel stejně jako předtím, než ztratil vědomí. V obličeji neměl jedinou trhlinku, jizva se zavřela, černé linky rovněž zmizely, prostě měl starou, důvěrně známou podobu.

Pruďas opatrně přistoupil k Tungdilovu lůžku. „Co mám s tebou dělat, učenej?“ zašeptal a polkl. „Vždycky, když si myslím, že ti můžu věřit, stane se něco, co přiživí pochybnosti.“ Přitáhl si stoličku a rozhodl se, že bude lepší, když ho přes noc pohlídá.

Přitom nemohl s jistotou říct, jestli Tungdila před něčím chrání, nebo jestli chrání družinu před učeným.

Skrytá země,
někdejší království Weyurn,
vstup do Rudých hor,
6492. sluneční cyklus, jaro

Pruďas jel Tungdilovi v patách a obhlížel si svahy Rudých hor. Přestože budil dojem, že pečlivě sleduje okolí, vracel se v myšlenkách neustále k noci, v níž se Tungdil na chvíli tak změnil…

Ani slovem se k tomu nevrátili a skupinka jejich průvodců uvěřila pohádce o záchvatu slabosti. *Čím trpí? Sídlí v něm nějakej démon? Postihla ho kletba?* Od oné noci se v něm sbor pochybovačů opět naplno rozezněl.

Družina se řídila Tungdilovým příkazem a pustila se starou stezkou, která ji zavedla k úzkému údolíčku, vinoucímu se k úpatí tmavě rudé hory.

Jak se blížili k vjezdu, probudily se v Pruďasovi dávné vzpomínky.

Údolí se skládalo z pěti ohybů a První v nich tehdy vybudovali pevnosti, mohutné hradby s branami zapečetěnými runami, aby je chránily proti nepřátelům. Jednou tímto údolím prchali před alfy Sinthorasem a Caphalorem a mířili k Prvním, kde chtěli najít šikovného kováře. Objevili ho v jedné trpaslici, Balyndis Železný prst, nynější královně Pátých.

Tehdejší stavby dávno zmizely. Dnes se údolím táhly místo hradeb dřevěné palisády, nad dřevěnými kůly se tu a tam zableskla kovová barva helem a hrotů oštěpů. Soudě podle velikosti a výšky, jednalo se nejspíš o sviňuchy.

„Tam nahoře," Tungdil ukázal nahoru k Rudým horám, „ležel v minulosti vstup do hor."

„Teď už tam není. Zmizel spolu s bývalou pevností trpaslíků. Drak strhl všechno, co mu připomínalo První." Rodario ukázal stranou. „Jak jsme se dověděli, tak se někde za tou hromadou kamení nyní nachází obrovská jeskyně. Drak si ji tam prorazil. Lohasbranďané ji používají k jedinému účelu, aby tudy pronikli do jeskynního systému trpaslíků."

„Ten je určitě na místě, kde První mívali malou branku, aby z ní mohli podnikat výpady," usoudil Pruďas. Pokusil se spočítat helmy, na které viděl. „Napočítal jsem asi tak dvacet strážných. Samý sviňuchy."

„Proč by taky měli stavět více stráží?" Slîn nespustil oblohu ani na okamžik z očí. „Kdo by se vydával do míst, kde sídlí drak?"

„Trpaslíci," zaznělo v mžiku z Pruďasových úst. „Naši předci tehdy draky zahnali a my to uděláme po nich." Pohlédl na Tungdila. „Chceš vjet do údolí za jasného denního světla?"

„Ne. Ať žadáři dokáží, že se od alfů něčemu přiučili," odpověděl oslovený a pohlédl jediným okem na Barskalína. „Postupně dobudete jednu bránu za druhou a otevřete je teprve tehdy, až budou všichni strážní mrtví. Vypátrejte, jak se můžeme dostat vchodem dovnitř tak, aby nás přitom drak neviděl."

„Ale když mu chceme vyloupit hnízdo, nebylo by rozumnější, abychom se nenápadně vkradli dovnitř? Kdybychom všechny skřety pobili, mohli bychom na sebe zbytečně upoutat pozornost, nemyslíte?" namítl Rodario. „Drak nepochybně zaútočí dřív, než nám bude libo."

„Skřeti zemřou naprosto tiše. Bude nějakou dobu trvat, než si někdo všimne, že jsou mrtví." Tungdil ukázal na Hargorina. „Cestou jsme se poradili a dospěli k názoru, že jakmile vyloupíme dračí hnízdo, měli bychom se rozdělit. Jednu část budeme tvořit my a žadáři, zatímco Hargorin dál pojede v čele Černé švadrony. Švadrona se vydá na jih jinou cestou, několik Třetích se od ní odpojí a vyrazí jako poslové do všech říší trpaslíků a vyzvou je k vyslání armád, se kterými pak vytáhneme na Lot-Ionana. Jiní zase zamíří k Aiphatònovi." Rukou ukázal na Rodaria. „Poslové zároveň předají hercovy dopisy potomkům Neuvěřitelného."

Štěstí, že jsme na ně narazili. Tolik poslů bysme jen tak zničehonic nikde nenašli. Věřím, že na ně bude spolehnutí. Pruďasovi vůbec nebylo proti mysli, že se Roztoužených zbaví. „Setkáme se s něma některýho oběhu před Modrejma horama," vyjádřil nahlas svou domněnku.

„Uprostřed jara by měly být přípravy u konce. Jak naše, tak i císařovy. Potom může všechno začít.“ Tungdil zvedl oči k impozantním svahům, které ve světle rudě zářily.

„Já jsem pořád ještě nepochopil, jak Lohasbrandovi unikneme, když nás prý okamžitě ucítí nebo tak nějak,“ nedal si Rodario pokoj. „A nerad bych slyšel, že jsem jenom nějaký herec, který nemá ani potuchy o válečném umění.“ Coïra i Mallenia mu daly pohledem za pravdu.

„Jenomže právě tak tomu je,“ prohodil Hargorin opovržlivě.

„Drak nebude zpočátku vědět, co se stalo. Bude si myslet, že patříme k povstalcům, a přenechá celou záležitost skřetům – tedy než si všimne, že byl okradený,“ vysvětloval jim Tungdil. „Do té doby bychom měli mít za sebou nejméně polovinu cesty k Lot-Ionanovi. *Přinejmenším!* Budeme muset jet od časného rána do pozdního večera a střídat koně, jakmile budou unavení. Jestli si nevytvoříme dostatečný náskok, je celá věc nemyslitelná. Kdyby nás dohonil,“ přitom krátce pohlédl na Coïru, „pak bychom museli Lohasbranda zlikvidovat. Potom by nám však chyběl důležitý prvek, který potřebujeme, abychom mohli Lot-Ionana oslabit. Kdyby se k nám moc přiblížil, budeme se ho muset pokusit zahnat na útěk.“

„Věříte, že toho dokážu opravdu hodně,“ ozvala se královna a ztěžka polkla.

„To máte pravdu. Protože musím. Bojovné srdce můžete získat až v boji, rozhodně ne tím, že budete poslouchat historky z dávných časů, jak se kdy kdo proslavil v nějaké bitvě.“ Pohlédl na ni svým jediným okem. „Raději mi hned řekněte, jestli máte moc velký strach, abych mohl zavčasu změnit plány.“

Coïra se cítila uražená ve své cti magy. „Určitě se nám podaří, abychom společně svrhli jak draka, tak i maguse. Lot-Ionan bude výrazně oslabený, až tam k němu dorazíme, protože já, stejně jako ostatní, vycházím z předpokladu, že se náš plán vydaří.“

Slunce zmizelo, obloha se zatáhla temnými mračny a na ozbrojenou družinu dopadly první kapky. Vzduch byl plný jemného šelestění, jak dešťové kapky narážely na kovové zbroje.

Tungdil otočil poníka a odjížděl od vchodu do údolí. „Tam naproti je pár jeskyní. V nich se utábořím, dokud se žadáři nevrátí a nenahlásí nám, co se při jejich útoku přihodilo.“

Skutečně se jim podařilo najít přístřeší dřív, než déšť zesílil a než před vchodem do jeskyně začalo lít jako z konve. Liják spláchl i poslední zbytky sněhu a smazal stopy jejich družiny.

Trpaslíci a lidé se rozložili na protilehlých stranách rozsáhlé jeskyně, aby si odpočinuli před blížícím se útokem na Lohasbranda a jeho skřety. Pruďas se postaral o svého poníka a potuloval se táborem, rozhlížel se po

Roztoužencích. Hargorin vybral první jízdní posly, aby se za rozbřesku vydali na cestu a předali poselství, která s sebou povezou, jak Aiphatònovi, tak i kmenům trpaslíků. *„Teď už nás nic nezastaví.“*

Potom přešel k Neviditelným, aby sledoval, jak se připravují na noční útok.

Neviditelní seděli pohromadě s Barskalínem a tiše mezi sebou rozmlouvali. S krátkými vousy, od hlavy k patě odění v černém a důkladně vyzbrojení. *Opravdu je nerozliším jednoho od druhýho,* konstatoval znovu. *Mohl bych se odvážit dát se s nima do řeči? Kdo ví, kolik z nich se k nám vrátí?*

Ta myšlenka se v něm nezrodila jen tak zničehonic. Volali po tom pochybovači, kteří se mu uhnízdili v hlavě. Ten, kdo umí ovládat magii tak, aby se zbroj učeného na místě zasekla, určitě by byl schopný prozradit toho o runách mnohem víc. To bylo důležité. Taky už věděl, jak zařídit, aby z nich vyzvěděl další podrobnosti.

Čekal, dokud nebude rozmluva žadárů u konce, potom se k nim krok za krokem blížil. Pruďas si dával pozor a čekal na okamžik, kdy se Barskalín bude dívat opačným směrem, protože ten by si určitě nepřál, aby se Druhý dal s jeho lidmi do hovoru. Možná by bylo lepší říct, *aby je vyslýchal.*

„Můžu se na tvoje zbraně podívat trochu zblízka?“ otázal se Pruďas nejbližšího válečníka, který seděl na zemi a ostřil si dýku. Nezávazně se pousmál a přitom podřepl. Tak nebyl příliš nápadný.

Žadár se otočil a udiveně se na něho podíval. „Prosím,“ řekl a podal Pruďasovi svou zbraň.

„Znáte taky nějaký vtipy? Já myslím, že ten o trpaslíkovi a skřetovi je přímo báječnej.“

„Opravdu? Já jsem ho nikdy nepochopil,“ odpověděl žadár. „Proč by se měl nějaký skřet ptát na cestu právě jednoho z nás?“

Pruďas se zarazil. „Ale právě to je na tom to nejveselejší.“

„Nejveselejší? Mně to připadá… moc nepravděpodobný.“ Jeho protějšek hovořil zcela bez obalu. „Každý zelenokožec přece ví, že ho trpaslík bez zbytečných okolků připraví o hlavu.“ Rozesmál se. „A pak ta pointa toho vtipu! To, co ten trpaslík řekne a udělá – to je opravdu divný. Ale ne nějak zvlášť veselý.“

„Pche,“ odfoukl si Pruďas zmateně. „Každej má různý chutě.“ Rozhodl se změnit taktiku a vynechat vtipy, a tak se otočil a otáčel dýkou v prstech, hlasitě obdivoval runy a kvalitu čepele, aby žadárovi zalichotil. „Co ty znaky vlastně znamenají?“

Trpaslík mu trpělivě vysvětloval, že runy způsobí nepříteli smrt.

„Stejně jako u nás,“ poznamenal Pruďas trošku neohrabaně. „Já si myslím… vy jste kdysi přece byli jedni z nás…“ Rychle se odmlčel a vrátil dýku trpaslíkovi.

Teď bylo na žadárovi, aby se ušklíbl. „Co bys chtěl vědět, Dvojčepeli?“

„To tak bije do očí?“

„Jo. Seš vynikající bojovník, ale mizernej špion.“

„To taky nemám v povaze. Já jdu vždycky přímo na věc.“ Pruďas se zasmál a posadil se, přitom uslyšel a zároveň i ucítil, jak se mu láhev s vodou uvolnila od opasku a sklouzla na dno jeskyně. Ukazováčkem namaloval na podlahu jeden znak, který se zhruba podobal runě, jakou nosil Tungdil na své zbroji.

Žadár se otočil k učenému, trpaslíka zalila vůně hutného koření. „Ty sis toho všimnul na velkokrálově zbroji,“ prohlásil okamžitě. „Frak nám řekl, že nahnal Zlatorukému pořádný strach.“

„Frak?“

„Ten žadár, se kterým jste se setkali v Zemi za horami.“

„Takže vy znáte tajemství té zbroje?“

„Copak to je nějaké tajemství? Jenom proto, že je magické povahy?“

Pruďas přikývl. „Přesně tak.“

„To není žádné tajemství. Kdekterý magus nebo maga, každý, kdo se aspoň trochu vyzná v umění magie, to na velkokráli hned pozná. Nebo že by to byl nějaký zvláštní druh magie?“ Žadár pokračoval v broušení dýky. „Nemůžu o tom mluvit,“ prohodil ledabyle.

„Já to *musím* vědět! Jestli nějakej alf mrští po Tungdilovi kouzlem a znovu ho znehybní ve zbroji, musím ho umět osvobodit, abysem přitom pokaždý nemusel do něho mlátit vraním zobákem.“ Černé, téměř prázdné oční jamky jeho protějšku mu pořádně znepříjemňovaly život. Bylo obtížné bavit se s trpaslíkem, kterému jste v mnoha případech nedokázali vyčíst z očí, jak to vlastně právě myslí.

„Tím jsi ho dostal z té strnulosti?“ Trpaslík se rozesmál. „Hotový zázrak, že ti magie přitom neutrhla ruce.“

„Já si dával dobrej pozor.“ Pruďas cítil stále větší vzrušení. Moc nechybělo a podaří se mu rozluštit několik hádanek. Rychle se ohlédl nejdříve po Barskalínovi, potom i po Tungdilovi. Oba právě něco dělali a nevšímali si ho. „Řekni mi to, prosím! Mohl by na tom záviset život našeho velkokrále.“

„To máš možná pravdu.“ Žadár odložil brousek. „Zapamatuj si tahle slova.“ Z úst se mu vydraly zvuky, které Pruďas nedokázal napodobit.

Zaraženě se podíval na druhého trpaslíka. Postupně v něm stále víc převažovalo přesvědčení, že má co do činění s nějakým protivným vtipálkem, i hlas se k tomu docela hodil. „To prostě nezvládnu.“

„Tak si to rychle nacvič. Pro velkokrále.“ Najednou se žadár krátce zasmál, potom zmlkl a od plic zaklel, obličej se mu stáhl do nepěkné grimasy. Celé to netrvalo déle než dva, tři okamžiky, stačilo to však, aby se Pruďas polekal a sáhl po rukojeti zbraně. Žadár si však jen krátce ulevil a jinak zůstal klidný. „Ještě něco?“

„Tak to opravdu jsou alfské… runy?“

„Ano. Na našich zbrojích jsou jenom takové, na velkokrálově je vedle nich i řada jiných, které nedokážu přečíst,“ připustil žadár. „To je jasný na první pohled. Ale i ty ostatní runy mají v sobě do jisté míry něco alfského. A zároveň trpasličího.“ Podíval se na Barskalína, který se k nim obrátil a podezřívavě je sledoval. „Musím ještě něco udělat,“ řekl a zvedl se.

„Hej, ne, počkej! Todle všecko jsem už věděl. To, cos mi teď vysvětloval.“ Pruďas byl zklamaný, ale pochopil, že ze žadára teď už žádná další tajemství nevydoluje. Aspoň však získal návod, jak si poradit se strnulostí.

Kladl si otázku, kolik různých příkazů může existovat, které přítelovu zbroj donutí vyvádět nejrůznější magické kousky bez ohledu na to, jestli se to tomu, kde v té zbrojí vězí, líbí, nebo nelíbí. *Doopravdy by si ji měl sundat předtím, než vytáhneme proti Lot-Ionanovi. Já ho donutím, aby to nějak strávil*, rozhodl se.

Poslepu sáhl po láhvi s vodou a odšrouboval ji, zároveň dále pozorně sledoval žadáry. Pracovali mlčky, ostřili si dýky, měnili zbroje Černé švadrony za vlastní. Přitom se často na okamžik zastavili v práci, a než se do ní znovu pustili, přivřeli víčka a budili dojem, že se snad modlí.

Přiložil rty k okraji láhve, tekutina mu vyšplíchla do úst, a aniž by ji nejdříve ochutnal, hned ji spolkl.

Teprve pak si všiml, že má odpornou chuť a vůbec nepřipomíná bylinkový čaj, kterým si láhev sám naplnil. Druhý hlt rovnou vyplivl na písčité dno jeskyně. V láhvi měl nějakou kalnou, červenočernou tekutinu, byla velice hustá, a než vsákla do písku, trvalo to dost dlouhou dobu.

„Hrome, co to je?“ Pruďas se podíval na láhev. *To vůbec není moje flaška!* Ta stále ještě ležela tam, kam mu upadla.

S odporem si ještě jednou odplivl, potom popadl vlastní láhev a vypláchl si ústa. Avšak kovová chuť, připomínající krev a nějaký silný alkohol, mu uvízla na jazyku, přilepila se tam jako smůla.

„Komu patří tadle flaška?“ vykřikl nahlas, zašrouboval cizí láhev s pitím a zvedl ji do výšky.

Žadár, s nímž se předtím bavil, k němu rychle přiběhl. „Ta je moje,“ vyhrkl nervózně. „Musel jsem ji ztratit.“ Rychle po ní sáhl, jako by v ní bylo nejlepší víno z celé Skryté země.

„Co je vlastně uvnitř?“

Pruďasovi se zdálo, že se žadár najednou vyděsil. „Proč? Ty ses z ní napil?“

Něco v jeho hlase Pruďase varovalo, aby na otázku neodpovídal po pravdě. Místo toho ukázal na skvrnu v písku. „Ne. Ale nebyla pořádně zavřená a to, co z ní vyteklo, vypadalo nějak prapodivně a ještě divněji to smrdělo,“ zalhal a doufal, že ho Vraccas za tu lež nepotrestá a hlava mu nezrudne od ucha k uchu. „Je to nějakej bylinkovej likér?“ Ušklíbl se. „Tak z toho nejspíš získáváte ty svoje tajemný síly! Nějakej kouzelnej nápoj, že jo?“

Nebezpečně vypadající trpaslík se předklonil. „Je v tom destilovaná krev elfů,“ zašeptal mu žadár do ucha. „Je upravená příšernými alfskými kouzly, pak se nechá částečně odpařit, prožene se varem a zředí pálenkou.“ Potom znovu nahodil podivnou grimasu, čtyřikrát se koutkem úst zasmál a najednou zase vypadal úplně normálně.

Pruďas cítil, že se mu chce zvracet. „Krev elfů,“ opakoval s odporem. „K čemu to tak může být dobrý?“

„To je naše magie,“ zašvitořil žadár pouze. „Naše magie.“ Potom se vrátil ke svým.

„O, Vraccasi! Co jsem vlastně provedl, že mi děláš takový věci?“ ulevil si Pruďas sklíčeně a položil si ruku na břicho. „Kdo ví, co to svinstvo se mnou udělá?“

Dokud si nevšimne nějakých změn, nechá si své neštěstí pro sebe. Vždyť nemohl vyloučit, že si z něho ten prokletý žadár třeba jenom utahoval a nebylo to nic jiného než… nějaký likér.

XIX

Skrytá země,
někdejší království Weyurn,
vstup do Rudých hor,
6492. sluneční cyklus, jaro

Když se setmělo, vyklouzli žadáři z jeskyně do provazců deště. Už po několika málo krocích zmizeli ostatním z dohledu. Opatrně se vkrádali do noci a jako by s ní dokonale splynuli.

„Hroziví společníci.“ Rodario pokýval hlavou a obrátil se k oběma ženám. „Budu se muset pokusit zjistit, o čem si Boïndil s tím žadárem povídal.“ Odšoural se k Pruďasovi.

Coïře neuniklo, že jeho přeměna nadále pokračuje. Pozorovala Rodaria, který se právě dal do řeči s dvojčetem. Muž měl na sobě kroužkovou košili a

u pasu meč. Od chvíle, kdy se před ostatními nedobrovolně odhalil, se přestal holit, takže nyní mu hranatou mužnou tvář lemovaly krátké vousy. Když k tomu připočtete změnu v chování, neměl najednou nic společného s hercem, jehož všichni znali z rodariovských soutěží v Mifurdanii, kde věčně končíval jako beznadějně poslední.

Naproti tomu Mallenia věnovala zvýšenou pozornost zasněné královně. V duchu ji považovala za sokyni, ale hned vynadala sama sobě za to, že se zamilovala do muže, který ve skutečnosti nikdy neexistoval. Její srdce podlehlo výborně sehrané divadelní roli, jednomu zdánlivě bezmocnému nešikovi, jenž se zčistajasna projevil jako statečný a rázný muž. Jako takový se k Mallenii hodil mnohem lépe, ale to bylo jen zdání. Mallenia by byla mnohem raději ta, kdo ho chrání. Ale stejně…

Coïra si povzdechla. „Kdo by si to kdy pomyslel?“

„Že je opravdový muž?“ Mallenia se hořce zasmála a ukrojila si kousek chleba, který pokapala trochou semínkového oleje. „Jsem překvapená stejně jako vy.“

Maga sáhla po cestovním vaku a dopřála si doušek vody. Pohlédla Ido do očí. „Jak líbá?“ zeptala se znenadání.

„Co?“ Mallenii málem zaskočilo, údivem zapomněla polknout.

Coïře se vzrušením rozzářily oči, oběma rukama si objala kolena. „Vždyť vám přece jednou ukradl polibek. Jaký jste při tom měla pocit? Vyprávějte mi o tom, prosím.“

„Jste do něho zamilovaná?“

„Možná,“ prohodila královna rozpustile. „Kdyby na to přišel, asi by si o mně pomyslel, že jsem potřeštěná holka s hlavou v oblacích. Ale mně je to jedno.“

„Není na vás trochu starý? Je asi v mém věku, může mít tak třicet cyklů a vám nemůže být o moc víc než dvacet.“ Mallenia si sama uvědomovala, že její slova i hlas znějí nepřejícně a závistivě.

Coïra si toho rovněž všimla a udiveně se na Ido podívala. „Slyším snad ve vašich slovech žárlivost?“

„Ne,“ vyštěkla Mallenia – a v následující chvilce se na sebe znovu rozzlobila. Bylo to stejné, jako kdyby se rovnou přiznala. Ve věcech lásky byla bohužel naprosto nezkušená. Boj za svobodu jejího národa jí poskytl pro takové city příliš málo místa. Kromě dvou krátkých výletů do říše tělesné vášně nic jiného nepoznala.

„Zdá se mi, že jeho polibek s vámi zamával víc, než si jste ochotná přiznat,“ odvětila maga a položila kožený vak na zem. Uhladila si černé vlasy a převázala je v týlu koženým páskem. Musela se ušklíbnout. „Tak jsme se tady zamotaly do největšího dobrodružství našeho života,

zanedlouho na nás čeká boj s drakem, a my zjistíme, že máme rády jednoho a toho samého muže. Bohové mají prapodivný smysl pro humor.“

Mallenia chtěla zpočátku zapírat, ale rychle tu myšlenku zavrhla. Proč by se neměla přiznat k tomu, co cítí? „Pro mě je to mnohem těžší než pro vás, Coïro,“ utrousila. „Mně byl totiž ten zbrklý, potřeštěný Rodario Sedmý mnohem milejší.“

„Buďte ráda, že jste ho nezažila tak, jak bylo dopřáno mně. Na místě byste ho zabila! Ostatně vždyť se ho můžeme zeptat, jestli nechce jeden oběh dělat vašeho roztomilého hlupáčka, a druhý oběh být mým neohroženým hrdinou.“ Podala Mallenii vak s vodou. „Přísahejme, že se kvůli němu neznepřátelíme.“

„Znepřátelit se?“ Mallenia se pokoušela vzpomenout si, kdy se ona a vládkyně Weyurnu staly spojenci. Nerozhodně se podívala na kožený vak s vodou.

„Chápete? Vy brzy usednete na trůn v Idoslânu a já nastoupím po své matce. Byla bych ráda, kdyby si budoucí panovnice dobře rozuměly a nenechaly se svést k vzájemné nenávisti a sporům jenom proto, že se obě zamilovaly do stejného muže. Nakonec by se pak z toho ještě zrodila mezi našimi zeměmi válka.“ Přestože bylo podle úsměvu poznat, že svá slova nemyslí opravdu vážně, skrývalo se v nich drobné zrnko pravdy.

Mallenia proto uchopila vak s vodou, odšroubovala zátku a napila se na bratrství, či spíše na sesterství. Coïra se napila po ní. „Líbá velice mužně,“ řekla pak Ido. „Už tehdy mě to hodně udivilo, ale nic jsem si přitom nemyslela. Já nejsem moc důvěřivá, ale on mě svým hereckým talentem dokonale přelstil.“ Ukousla si další sousto chleba. „Prozradíte mu to?“

„To, že ho miluju?“ Maga se zhluboka nadechla. „Já nevím. Bylo by mi to… připadala bych si hloupě, a kdybych se mu vyznala z lásky a on se mi pak vysmál, hrozně by mě to ponížilo. Nebo kdyby mě odmítl kvůli jiné ženě.“ Pohlédla Mallenii do očí. „On ukradl polibek vám, ne mně. Musela bych na vás žárlit mnohem víc, než vy byste žárlila na mě.“

Mallenia se zarazila. „Teď, když to říkáte… Ale já si myslím, že to považoval spíše za legraci než za vážnou věc. Nemá nejmenší tušení, co k němu cítím.“

Usmály se na sebe a ve stejnou chvíli se obě zároveň zahleděly přes celou jeskyni na Rodaria. Herec možná vycítil, že se na něho dívají, a krátce se otočil jejich směrem. Zvedl ruku na pozdrav a znovu se věnoval Pruďasovi.

„Muži.“ Mallenia vytasila meč a začala brousit čepel.

Coïra si s úšklebkem ukrojila plátek šunky a pohlédla na Ido. „Vy jste na tom líp než já.“

„Proč myslíte?“

„Umíte zacházet se zbraněmi. Já na rozdíl od vás k tomu, abych se dokázala bránit, potřebuji magii. A bez magického pramene jsou mé vnitřní rezervy během chvilky úplně vyčerpané.“ Maga soustředěně žvýkala kořeněné maso. „A ke všemu na tom taky nejsem nejlíp s odvahou. Nikdy jsem ji skutečně nepotřebovala.“

„Vy žertujete! Postavila jste se alfům!“

„A přitom jsem byla plná magie. V takové situaci nepotřebujete žádnou odvahu.“

„Přece jste říkala, že zničení pramene u Jezerní pýchy uvolnilo dostatečné množství energie, která se dala nastřádat.“ Mallenia zvedla hlavu. „K tomu, abyste vyslovila kouzlo, máte přece dost energie, nebo ne?“

„Jistěže mám. Ale není jí ani zdaleka tolik, kolik bych načerpala při delším pobytu v prameni.“ Váhavě hovořila dál. „Vkládám největší naděje do pramene, který najdeme v Rudých horách.“

Po těchto slovech Ido zpozorněla. Znovu vzala do ruky vak s vodou. „Kdyby tenhle vak s vodou představoval největší zásobu energie, jakou můžete načerpat, kolik jí teď v sobě máte?“

Coïra odšroubovala uzávěr vaku a nechala jeho obsah vytékat tenkým pramínkem ven, dokud v něm nezbyla přibližně třetina. Bez dalšího vysvětlení vak zašroubovala a podala ho Ido zpátky.

„Víc ne?“

Maga potřásla hlavou. „Víc ne. Ale na to, abych se vypořádala se skřety, to stačí. Pramen mi brzy umožní získat plnou sílu.“

„A nebudete mít potíže s tím, abyste ho našla?“

Coïra odpověděla záporně. „Mám pro to cit. Existuje kouzlo, kterým se dá magie snadno objevit, a to mi poslouží.“

Mallenia se věnovala druhému meči. „Měla jste pravdu. Já se raději bráním ocelí.“

Rodario se k nim vrátil. „Tak tady sedí dvě nejkouzelnější ženy ve Skryté zemi,“ prohlásil nadneseně. „A navíc ještě ty nejmocnější.“

„On bezmezně přehání,“ prohodila Mallenia ke Coïře. „*Okouzlující* je kromě toho jenom maga.“ Jakoby náhodou pozvedla meč. „Já jsem *bodavě jímavá*, Rodario Sedmý.“ Mrskla po něm nazlobeným pohledem, zatímco černovláska se jen zachichotala a rychle si zakryla ústa rukou.

Rodario udiveně klouzal pohledem z jedné ženy na druhou. „Mám dojem, že se zde v průběhu mé nepřítomnosti něco odehrálo, a díky tomu jsem se ocitl ve středu nějakého spiknutí, které je navíc namířené přímo proti mně.“

„Ne. Buďte klidný: my se nezabýváme nepodstatnými věcmi,“ odvětila maga, zamrkala na něho a ukrojila si další kus šunky.

* * *

Jeden ze žadárů se zanedlouho vrátil zpátky a přinesl Tungdilovi zprávu, že už stačili všech pět bran otevřít. Trpaslíci a lidé se spolu se zbytkem Černé švadrony vydali na cestu.

„Nebyli pryč dlouho," řekl Slîn Balyndarovi a za chůze si nabíjel kuši. Společně vyšli z jeskyně a běželi hustým deštěm dolů do údolí.

„Hrozně rád bysem přitom byl s něma, ale oni mi to nedovolili." Pruďas byl zvědavý na umění Neviditelných.

„Bylo to tak lepší." Tungdil vytasil Krvežíznivce. „Tvůj způsob boje a ten jejich se od sebe hrozně liší, Pruďasi. Když někdo bojuje potichu, neznamená to, že se vyřítí na skřety se vztyčeným vraním zobákem a hlasitým pokřikem ‚Vraccas' na rtech, aby je za řinčení zbroje rozsekal na kusy."

Blížili se k první dřevěné bráně. Byla široce rozevřená a před ní na ně čekal jeden žadár.

Jak projížděli branou, všimli si, že na druhé straně leží hned za ní v břečce dobré dva tucty skřetů. Měli podřezaná hrdla, jiní měli na zbrojích hluboké díry a řezné rány, některým úplně chyběla hlava.

Tyto pohledy se jim naskytly hned několikrát: před zbylými čtyřmi branami na ně vždy čekal jeden ze žadárů a za bránou ležely v bahně pobité stráže.

Výkon, jaký tu žadáři předvedli, udělal na Pruďase hluboký dojem. „To je lepší než důkladně propečenej elf," zamumlal.

Nakonec dorazili ke vstupu do Rudých hor. Skřeti postavili před jednou jeskyní další palisádu jako zástěnu a tentokrát na ně čekal sám Barskalín, aby je přivítal.

„Přemohli jsme stráže, přesně jak jsi nařídil," podal zprávu Tungdilovi. „Nikde nikdo nevyhlásil poplach a i posádka u vchodu do hor padla pod našimi čepelemi."

„Nic jiného jsem od tebe ani neočekával, přesto jsem více než spokojen," pochválil ho Tungdil. „Kolik skřetů jste dosud zlikvidovali?"

„Zabili jsme sto čtrnáct skřetů a dva Lohasbranďany, kteří seděli na strážnici. Sloužili tam jako důstojníci," upřesnil sytràp hlášení. „Třetího jsme chytili živého, protože jsme předpokládali, že ho asi budeš chtít vyslechnout."

„Výborně." Tungdil zamířil za ním dovnitř, Pruďas a zbytek skupiny je následovali.

Jeskyně byla hodně vysoká, ale neútulná a bez jakékoliv výzdoby. Ani skřetům, ani Lohasbranďanům nestálo za námahu, aby ji nějak zvlášť

zútulnili. Když jste se podívali pozorněji, byly vidět nedostatečně odstraněné zbytky trpasličích run a kamenické práce dřívějších obyvatel pevnosti. V přední části stály těsně za palisádou dva dřevěné baráky, používané jako ubytovna pro skřety. Byly propojené se dvěma menšími kůlničkami. Barskalín jim vysvětlil, že jedna z nich sloužila jako spíž a byly v ní uložené zásoby, druhá byla vězením. Oba skřeti, kteří zrovna seděli uvnitř, byli rovněž mrtví.

Pruďas poslouchal Barskalínovo vyprávění a nepřestával se divit. *Ti žadáři jsou stejně nebezpeční jako černoočka!*

Hargorin nařídil svým bojovníkům, aby jeskyni zajistili a pak aby se rozdělili a střežili všechny čtyři chodby, které z ní vedly dál. Žádný z tunelů nebyl dost velký na to, aby se jím protáhl dospělý drak, což všechny do jisté míry uklidnilo. Tady uvnitř na ně Lohasbrand nebude moci zaútočit.

Cestou do první ubytovny, v níž žadáři drželi zajatého Lohasbranďana, si Pruďas obhlédl mrtvoly. „Je mi fakt záhadou, jak to ti Neviditelní zvládli, že se ani jedna ze sviňuch nedokázala bránit," prohodil ke Slînovi, údivem mu ta slova vyklouzla sama od sebe z úst.

„Naučili se toho od alfů tolik, až to jednomu nahání hrůzu," přizvukoval mu Čtvrtý. „Celou dobu myslím na to, že znají můj domov skrz naskrz. Bylo by pro ně hračkou, aby s našimi soukmenovci v Šedých horách provedli to samé." Podíval se na Balyndara. „Nebo třeba s Pátými. Nebo se Svobodnými. Jenom si představ, že by si alfové při sestavování oddílu žadárů vybrali jenom ty z Třetích, co nás chtějí za každou cenu vyvraždit. To by asi nikdo z nás už dávno nebyl naživu."

„Určitě by se jim to nepovedlo tak snadno," odporoval Balyndar a prohlédl si jednoho z mrtvých skřetů, jemuž čepel nože rozevřela hrdlo. Rána byla hluboká a hodně široká.

„Ale měli bysme příšerný ztráty," připomněl Pruďas a vešel do baráku.

Tungdil s Barskalínem stáli před Lohasbranďanem, kterého srazili na kolena a přivázali k dřevěnému sloupu. Měl na sobě těžkou lamelovou zbroj, na hlavě se mu na všechny strany ježily světlé vlasy. Byl obtloustlý, ale zároveň silný. Světlé vousy, lemující široký obličej, se zbarvily do ruda krví, vytékající z nehluboké rány na levé tváři.

„To je Wielgar!" vykřikla Coïra. „To je jeden z Lohasbranďanů, který byl před nedávnem v Mifurdanii. Nechal popravit Nedostižného Rodaria."

„Podívejme, naše malá maga," procedil muž v bolestech. „Tenhle pokus o vzpouru vám přijde draho. Drak nadělá z vaší říše prach a popel."

„My s ním máme v plánu jiné věci. Na takové hlouposti nebude mít čas." Tungdil se před mužem zeširoka rozkročil. „Kde najdeme magický pramen a drakovo doupě?" Wielgarovi se v obličeji objevil náznak úsměvu. „Než se nám začneš smát nebo uděláš nějakou pitomost, dobře si to rozmysli. V

umění, jak druhým způsobit bolest, jsem hotový mistr.“ Nechal si přinést malou, nízkou stoličku, povolil pouta a vysvobodil z nich mužovu pravou ruku. Donutil zajatce položit nataženou ruku na dřevo. „Začneme tvými prsty, článek po článku. Z každé kůstky ve tvých prstech nadělám kaši.“ Pouty mu stáhl ruku těsně pod ramenem, aby muž neztrácel příliš moc krve najednou. „Potom budu sekat výš a výš. Budeš se dívat, jak se ti ruka zkracuje plátek za plátkem. Pak ti je jeden po druhém nacpu do úst, aby sis zachoval trochu síly. Až s touhle rukou skončíme, přejdeme na druhou.“

Wielgar znejistěl. „Jsem věrný služebník draka a jeden z jeho nejmocnějších mužů…“

„To je mi jedno.“ Krvežíznivec dopadl plochou stranou čepele na stoličku a bříško malíčku se změnilo na rozpláclou kaši. Nehet odpadl na dřevěné prkno, z prstu vystříkla krev.

Wielgar zaječel. „Všichni zemřete!“ sliboval jim s řevem. „Raději se rovnou vzdejte.“

„Víš, na co jsem se ptal. Uslyším odpovědi?“

„Žádný magický pramen neexistuje,“ zaúpěl muž, a když se meč znovu zvedl, zaryčel přeskakujícím hlasem: „Žádnej pramen neexistuje, věř mi! Známe ty povídačky, ale nikdy jsme nikde žádnej nenašli.“

„Jak byste taky mohli? Nikdo z vás není magus,“ poznamenala Coïra.

„Prozradil nám to drak,“ bránil se zajatec a pošilhával po Krvežíznivci, který se mu vznášel nad rukou. „Přísahám při Samusinovi, že v Rudých horách není nic, kde byste našli kapku magie. Kromě magy.“

Coïra pohlédla na Mallenii a pohledem ji mlčky požádala, aby ostatním členům výpravy neprozrazovala, jak na tom s magií ve skutečnosti je. „To není nic hrozného,“ pronesla s hranou lhostejností. „Svými silami dokážu porazit deset draků. Přesto vyšlu kouzlo, abych viděla, jestli mluví pravdu: jestli při další odpovědi zalže, upadne mu půlka obličeje.“ Zahýbala prsty, zavřela oči a dotkla se levým ukazováčkem mužova čela. „Existuje ten magický pramen?“

„Ne!“ zachrčel Wielgar, bez sebe strachy. „Ne, u všech…“

„A dračí hnízdo s pokladem?“ připomněl Tungdil Lohasbranďanovi a bral si mečem míru na další seknutí.

„To je daleko odsud, sedmdesát mil na západ,“ odpověděl zajatec bez prodlení. „Drak tam nechal dopravit všecko, co jsme jeho jménem nashromáždili od všech lidí, kteří mu museli odvádět dávky.“

Pruďas se nedokázal déle udržet. „Kolik sviňuch má drak na povel?“

Wielgar pokrčil rameny. „Tisíce. My jsme je nepočítali.“

„Tak, tak. Tisíce.“ Tungdil udeřil a rozdrtil mužův malíček napadrť. „Zkus odpovědět ještě jednou. Nebo má maga vyslovit další kouzlo, aby ti hlava…“

„Není jich víc než sedm tisíc,“ vychrlil ze sebe Wielgar. „Bydlí v jeskyních a my je vždycky svoláváme, když je potřebujeme. K tomu se musí připočíst asi tisícovka dalších, co cestují po Weyurnu s našimi místodržícími.“ Vztekle se podíval na trpaslíka. „Oni brzo přijedou a zničí vás. Teď už určitě ví, že jste na nás zaútočili. Vždyť vás při tom viděli.“

„Nás rozhodně nikdo neviděl,“ odporoval Barskalín rozhořčeně. „Kromě něho jsme nikoho nenechali naživu, Tungdile. Nikdo z nich nám neunikl.“

„Ale jednoho jste přehlédli.“ Wielgar se zlomyslně ušklíbl. „Máme tu druhou pozorovatelnu, ve skále přímo nad vstupem do jeskyně. Strážný už určitě bude na cestě daleko odsud.“

„Měli bychom zmizet,“ nadhodila Coïra a přestala předstírat klid.

„Bez toho, že bychom ukradli alespoň jeden jediný kousek z drakova pokladu? Lohasbrand by pak přece neměl důvod nás pronásledovat, že ne?“ Mallenia pohlédla na Tungdila. „Potřebujeme něco, aby nás drak honil.“

„Co kdyby tím něčím byl on?“ navrhl Rodario a ukázal na Wielgara. „Jestli zaujímá v drakově hierarchii tak vysoké místo, bude ho Lohasbrand chtít zpátky.“

Wielgar se mu vysmál. „Další z těch komediantů. Ti jsou opravdu všude. Ale dokonale pasuje do téhle komedie, která se tu kolem mě odehrává.“

„Takových jako on má drak víc než dost. Taková ztráta by ho nedonutila, aby se za náma pustil.“

Jeskyní se rozlehlo hlasité, dunivé zaprskání, zvenčí k nim dolehly rozčilené hlasy, k baráku se blížily kroky.

„Lohasbrand!“ Mallenia se rozhlédla kolem sebe. „Vypátral nás!“

„Nemůže se sem chodbami dostat. My jsme před ním v bezpečí.“ Pruďas se podíval ke dveřím, jimiž právě přiběhl jeden trpaslík z Černé švadrony. „Ale on není v bezpečí před náma!“

„Blíží se sem drak, pane,“ hlásil trpaslík Tungdilovi. „V druhé chodbě jsme zaslechli jeho řev. Hargorin se táže, jaké máš pro nás rozkazy.“

Wielgar se vítězně zasmál. „Kdybyste chtěli slyšet, co vám poradím, tak vemte nohy na ramena. Tam venku možná najdete nějakou díru, do které budete moct zalézt.“

Tungdil si změřil Lohasbranďana dlouhým pohledem a mužova jistota a rozjařenost se postupně vytrácely. „Zaútočíme,“ oznámil ostatním. „Potom se vrátím a urazím ti hlavu.“ Vyběhl ven.

„Hurá! Pustíme se do draka!“ Pruďas zvedl vraní zobák. „Ten mi furt ještě chybí na seznamu potvor, který jsem zabil.“ Rozběhl se za přítelem.

Slîn se s povzdechem podíval na kuši. „Už zase mám nesprávnou zbraň. Co s ní tak asi pořídím proti dračím šupinám?“

„Mířil mu na oko?“ doporučil mu Rodario líbezně. „Mě by to alespoň hrozně rozčilovalo, kdybych byl drakem.“ Pohlédl na obě ženy. „Bude to

tvrdý boj, ale vždyť s sebou máme vynikající magu. Já vás budu jistit, než k němu dojdeme, ale Lohasbranda budete muset vyřídit vy sama.“

Coïra se bez úspěchu pokusila vyloudit na rtech úsměv, Mallenia jí zezadu povzbudivě položila ruku na rameno. Společně se vydali za trpaslíky, kteří jako černá povodeň proudili k druhé chodbě a hrnuli se dovnitř.

Znovu se ozval drakův dunivý hlas a chodbou projel závan horké, páchnoucí páry. To byl teprve začátek, horší věci měly následovat.

* * *

Pruďas se od Tungdila nehnul ani na krok. Chodbou se rychle dostali do další jeskyně.

Zničehonic je shora zalily dlouhé ohnivé jazyky!

Žadáři a Černá švadrona zvedli štíty a plameny po nich sklouzly.

Pruďas cítil žár, který se nad nimi rozlil, ale i jeho zachránil před těžkými popáleninami štít. *Není to na dračí dech nějaký moc neškodný? Vždyť nás správně měl spálit na popel! Na světě není nic žhavějšího než dračí dech.* „Nad náma,“ zaryčel. „Musel se někde přilepit na strop, zbabělec jeden!“

Ale ať se rozhlížel, jak chtěl, u stropu neseděl žádný drak. Když se pořádně podíval na svůj štít, všiml si, že není skoro vůbec pokrytý sazemi. Když znovu rozdmýchávali výheň v říši Pátých, použili přitom dračí dech. Zdálo se, že na rozdíl od onoho plamene opravdu není Lohasbrandův dech nějak zvlášť nebezpečný.

Zato tím hlasitěji duněl šupináčův hlas, vycházel ze zadní části jeskyně.

Až teď si všimli tmavě zelené dračí hlavy, sedící na dlouhém krku. Protáhlá lebka se tyčila za skalním výběžkem, z nosních dírek na konci úzké tlamy stoupal kouř. Měla to být výhružka, aby co nejrychleji zmizeli z jeskyně.

Pruďas pevněji sevřel zbraň. „Jak se tam tak rychle dostal?“

Za skalisky se objevili muži a zaujali bojové postavení. Pruďas je odhadoval na zhruba osmdesátku válečníků, všichni měli na sobě lamelové zbroje a smaragdově zelené přehozy, v rukou drželi oštěpy a štíty a na hlavách jim seděly pověstné helmy, vytvarované do podoby draka.

„Mocný drak Lohasbrand vám nařizuje: zmizte odsud,“ zavolal jeden bojovník z protivníkových řad. „Nebo vás a všechny vaše příbuzné zabije, stejně jako to učinil už mnohokrát předtím.“

„A právě to je důvod, proč jsme tu,“ prohlásila Coïra a postoupila o krok vpřed. „Abychom to skončili. Příliš dlouho jsme ho tu trpěli, a s ním i vás.“ Spolehla se na to, že kdyby bylo třeba, Tungdil Zlatoruký a trpaslíci jí

pomůžou. *Že by mi tak brzy začalo v hrudi bušit srdce bojovníka?* „Weyurn chce zpět svou svobodu!“

Jeden z Lohasbranďanů sklopil kopí a namířil ho na ni. „Tomu se může drak jenom zasmát. Vzdejte se svého nesmyslného pokusu zlomit jeho moc, zmizte odsud a on zapomene, o co jste se tu pokoušeli.“

Pruďasovi připadalo mužovo a především drakovo chování stále podivnější. Pro takovou stvůru by bylo už s ohledem na její velikost a sílu hračkou, aby s nimi udělala krátký proces. *Říká se, že je padesát kroků dlouhý a deset široký.* Jediný pohled směrem k Tungdilovi stačil na to, aby pochopil, že přítel uvažuje stejně jako on – nebo si už možná domyslel, co se tu vlastně děje. Že by mu při Wielgarově výslechu něco uniklo?

Prohlížel si skalnatý balvan, za nímž vyčnívala dračí hlava. „*Ten kamínek* nemůže být ani za nic dost velkej na to, aby se za ním Lohasbrand schoval,“ zamumlal a kývl na Slîna, aby k němu přišel. „Střel draka do oka.“

Čtvrtý se na Boïndila udiveně podíval. „Ví o tom Tungdil?“

„Ne. A ani nemusí.“

„To je skvělý…“

Pruďas ho strčil do boku. „Tak honem. Dělej!“

Slîn váhal. „Chceš ho vyprovokovat k útoku?“

„Tak už to konečně udělej!“ obořil se na něho Pruďas. „Nic se nestane.“ Postavil se tak, aby střelec mohl zamířit kuší na draka a Lohasbranďané ho přitom nemohli vidět.

Slîn se nadechl, zadržel dech a natáhl spoušť. Ozvalo se kliknutí, šipka prosvištěla vzduchem a zasáhla tvora do pravé, šikmé zorničky.

„Tys ho netrefil?“ vyklouzlo vyčítavě z Pruďasových úst.

„Ne, já ho zasáhl!“ Slîna Pruďasova otázka urazila. „Takový cíl bych neminul, ani kdybych měl v sobě celý džbán pálenky a sud černého piva!“ Na důkaz znovu nabil, dalekonosná zbraň se podruhé zvedla do výše, střela prosvištěla vzduchem až k drakovi a zabodla se mu do oka těsně vedle první šipky. „Je to čím dál napínavější: on vůbec necítí bolest!“

Jejich počínání si nikdo nevšiml.

To, co zjistili, najednou poskytlo Pruďasovi vysvětlení, proč se drak chová tak prapodivně. Vzrušeně se na Slîna podíval. „Přece není možný, že ho prošpikujeme šipkama, a on si toho ani nevšimne.“

„To je pravda.“ Čtvrtého zamrazilo v zádech. „Nesmrtelný drak? U Vraccase…“

„Ale ne.“ Pruďas se hlasitě rozesmál. „*To* je ten důvod! Proto nevylízá ven.“

„Co?“ vyhrkl Slîn. „Proč nevylízá?“ Nedostal odpověď.

Pruďas popošel k Tungdilovi a pošeptal mu do ucha, na co přišel.

Učený se na něho usmál a pevně ho poplácal po rameni. „Jestli tak budeš pokračovat dál, nebude Skrytá země brzy potřebovat můj rozum ani mou hlavu. To sis promyslel opravdu skvěle, Pruďasi! Tušil jsem, že tu něco nesouhlasí. Tvoje vysvětlení dává smysl. Od draka nám už nejspíš žádné nebezpečí nehrozí.“ Pozvedl Krvežíznivce a rozhlédl se doprava a doleva po řadách spolubojovníků. Všichni trpaslíci čekali na jeho rozkaz. „Mago Coïro, vy zůstanete spolu s Mallenií a Rodariem za našimi liniemi. Kdyby drak zaútočil, budete jednat,“ nařídil jí. „My se ujmeme zbytku.“ Potom sklopil meč a vyrazil vpřed.

Žadáři a Černá švadrona se mu hnali v patách, přitom spustili hlasitý řev a máchali zbraněmi.

Přestože jejich útok připomínal nájezd divoké, bezuzdné smečky, válečníci naprosto přesně dodržovali stanovenou formaci. Hargorinovi muži tvořili první vlnu, jejímž úkolem bylo prorazit mezery v řadách nepřátel, do těchto mezer pak vniknou žadáři, napadnou ozbrojence zezadu jako neviditelné stíny a vnesou do jejich srdcí zmatek a nejistotu.

Pruďas se s nadšením vášnivě vrhl na Lohasbranďany. „Hej, vy tady! Pryč se štíty!“ hulákal rozjařeně a rozdrtil prvního protivníka plochou stranou vraního zobáku. Přikrčil se a vyhnul se tak hrotu oštěpu, jímž se po něm rozmáchl další sok. Udělal krůček doleva a vrazil soupeři kovový trn mezi žebra v levé straně hrudi. Lohasbranďan zaryčel a padl k zemi.

Pruďas skočil do mezery, která se před ním rozevřela, a odsunul žadára, jenž ho chtěl následovat, zpátky. „Uhni! Tady je moje místo,“ sjel ho nevybíravě, vykroutil vraní zobák z mrtvoly a okamžitě jím bodl dalšího protivníka. Muž si nedával pozor a nestačil se včas krýt.

Železný hák prorazil lamelovou zbroj a zabořil se hluboko do masa. Lohasbranďan zasténal a svalil se.

„Zas jich je o jednoho míň!“ zajásal trpaslík a kopl třetího soupeře do štítu tak prudce, až muž spadl na záda. Pruďas mu okamžitě dupnul na štít a přitiskl tak mužovo tělo k zemi. „Teď už tě čeká jenom věčná tma, kamaráde draků,“ procedil ponuře a plochou stranou vraního zobáku ho prudce udeřil do obličeje.

Drak za skaliskem příšerně řádil – ale stále se nehýbal z místa.

Pruďas se prosekal řadami protivníků a zanechal za sebou uličku, kterou pronikla rovněž skupinka žadárů. Spolu s nimi a s Tungdilem se řítili za skalisko, aby se s hlasitým výkřikem „Vraccas“ vrhli na Lohasbranda.

Najednou se zastavili, a údivem dokonce sklopili zbraně.

Před nimi stály dva tucty mužů a žen. V rukou drželi dlouhé tyče, na nichž byla nabodnutá dračí hlava a kus krku. Vysunovali tyčky nahoru a hned je pak sklápěli dolů, aby uvedli lebku do pohybu, jiní zase otvírali a zavírali tlamu. Přímo vedle nich bylo dalších pět mužů zaměstnáno tím, že

pomocí velkých beden, několika železných pásů a konstrukcí připomínajících tympány vyráběli napodobeninu drakova hlasu. Jakýsi zvláštní druh trychtýře zesiloval zvuk a dodával mu sytější, plnější tón.

„Hrajou si tu s loutkou! Jenom se na ně podívejte: přesně jak jsem si myslel!“ Pruďas se zašklebil. „Trpaslíci se od vás nenechají vodit za nos, vy srágory!“ Se smíchem skočil přímo mezi ně a zakroužil vraním zobákem. Žadáři a Tungdil neváhali a následovali ho.

Dřevěné hůlky, jimiž se lidé chtěli bránit, dopadaly na kamennou podlahu, mocné údery je rozdrtily na kusy. Pruďase se zmocnilo válečné šílenství a zahalilo mu rudou maskou rozum i tvář.

S hlasitým povykováním bušil do těl před sebou, cítil pach krve, naslouchal křiku zraněných a umírajících – než se mu až do hlavy prodral přítelův mocný hlas. S námahou se vzepřel žhavé horečce i rozvášněné krvi, která mu proudila v žilách, a potlačil touhu zabíjet. Protřel si oči a zadíval se na následky krvavé řeže.

Lidé leželi na zemi, téměř všichni byli mrtví.

Kladli jen nepatrný odpor, to bylo pro Pruďase značné zklamání. Hlasitě zalapal po dechu a kopl do vysušené, vycpané dračí hlavy. Pot se mu řinul po zádech. „Ha! Mrtvej!“ V mizerné náladě začal čistit zbraň. „Takový svinstvo! Tak si nakonec nebudu moct připsat na svůj seznam žádnýho šupináče.“

Hargorin se k nim přihnal se skupinou bojovníků z druhé strany skaliska, aby jim pomohl v boji s domnělým drakem. Zarazil se a zkoumavě se zadíval na zbytky obávané stvůry a pobité nepřátele. „Wielgar nám bude muset pár věcí vysvětlit,“ byl jeho jediný komentář. Rovněž Coïra, Mallenia a Rodario dorazili na místo boje s drakem a nechápavě zírali na krvavou lázeň a dračí mršinu.

„K tomu Wielgara nepotřebuju.“ Boïndil pohlédl na Tungdila. „Drak kdysi umřel a Lohasbranďani jeho smrt důkladně zamaskovali. Aby je Weyurňani dál poslouchali. A stejně tak i sviňuchy, aspoň myslím.“ Jednooký přikývl na souhlas.

Maga sevřela ruce v pěst. „K Tionovi se všemi těmi bastardy! Smrt si skutečně zasloužili nejmíň trojnásobně. Jak dlouho si z nás asi tak dělali blázny?“ Možná by bylo lepší, kdyby neznala odpověď, aspoň by si nemusela dělat zbytečné výčitky. Kdyby se neobávali drakových odvetných úderů, mohli okupanty již dávno vypudit z bývalé ostrovní říše a její matka by se nepochybně zbavila pout mnohem dřív. Tak by dnes ještě byla naživu a nepadla v boji s alfy…

Vzplála v ní nenávist, jakou nikdy dřív nepoznala, a zatoužila, aby poslední z bandy Lohasbranďanů naplno poznal, jaké vášně jí zmítají.

Coïra se otočila jako na obrtlíku a pospíchala zpátky, aby si Wielgara důkladně podala.

„Za ní.“ Tungdil se za ní rozběhl a nechal na Hargorinovi a Barskalínovi, aby dorazili zraněné nepřátele a zajistili jeskyni.

Doběhli do chatrče právě včas, aby viděli, jak maga uřízla vřeštícímu, zmítajícímu se Wielgarovi obě uši a hodila mu je pod nohy. Rozpřáhla se, aby ho bodla do srdce, když ji Tungdil chytil za paži a s hravou lehkostí ji odsunul dozadu.

„Ne, královno. Nejdříve nám musí odpovědět na několik otázek, potom ho přenechám vám a vaší pomstě,“ prohlásil, aby ji uklidnil. Rodario s Mallenií královnu pevně drželi, Coïra však nehodlala pustit nůž z ruky, snažila se jim vytrhnout a vrhnout se na zajatce.

Tungdil si stoupl před Wielgara, jemuž se po pravé i levé straně obličeje valily proudy krve rovnou na ramena. „Porazili jsme tvé přátele, Lohasbranďane. Odkdy hrajete s obyvateli Weyurnu tuhle hru?“

„Všechno je ztraceno. Všecko je v háji.“ Muž zavzlykal, vyprchal z něj veškerý odpor, jenom bezmocně visel v poutech.

Pruďas ho polil vodou. „Mluv, Dlouhej. Jinak si seženu sůl a vetřu ti ji do ran.“

„Už čtyřicet cyklů,“ zakňoural muž.

„Čtyřicet cyklů?“ zaječela Coïra, vzteky celá bez sebe. „Vy jste úplně zbytečně nechali lidi trpět čtyřicet cyklů ve strachu jenom proto, abyste si mohli žít jako bozi?“ Znovu se vrhla vpřed. Kdyby ji Mallenia a Rodario nedrželi, na místě by ho probodla. „Proklínám tě, Wielgare! Tebe i celou tvoji bandu!“

Lohasbranďan se rozplakal. „Jednou ráno jsme našli draka v soutěsce mrtvého a věděli jsme, že kdyby se o tom někdo dověděl, je naše vláda u konce. Tak jsme ho schovali a vycpali, abychom zmátli skřety a ti nás dále poslouchali.“

„Přesně jak jsem říkal,“ prohodil Pruďas spokojeně a překřížil ruce na široké hrudi.

„Seš pěkně mazaný,“ pochválil ho Slîn.

„Alespoň jednou za život,“ dodal Balyndar.

Tungdil uštědřil Wielgarovi kopanec. „Kolik máte skřetů?“

„Ty, které jste zabili, a tisícovku ve Weyurnu. Více jich už není,“ zahuhlal muž. „Trpaslíci uzavřeli průchod na západ a žádného dalšího skřeta nepustili dovnitř.“

Pruďas se pyšně vzpřímil. „To bude mít Balyndis radost. Její kmen odvedl dokonalou práci. Vraccas jí požehnal železnou vůlí.“ Obrátil se na zajatce a zeptal se ho: „Kam se poděly ty vaše poklady?“

Wielgar popotáhl, sliny a sopel mu zmáčely obličej. „Všechno už je dávno pryč. Z pokladu nic nezbylo. Proto jsme zvýšili odvody, abychom se zase dostali k nějakému bohatství.“

Coïra na něho plivla. „Jste horší než skřeti, horší než ta nejodpornější lůza!“ zasyčela. „Zotročit vlastní lid, klamat ho, a všechno jenom kvůli vlastní hrabivosti!“

Wielgar sklopil hlavu a tiše úpěl.

Tungdil se obrátil na magu a přešel k ní. „Královno, vaše říše získala svobodu rychleji, než jsme mohli doufat. Rychlí poslové z Černé švadrony roznesou tuto zprávu po celé zemi, dáme každému z nich jako důkaz kousek dračí hlavy.“ Přísně na ni pohlédl. „Ale vy mne přesto doprovodíte na jih k Lot-Ionanovi.“

„Já…“ Coïra se nadechovala k odpovědi.

„Teď potřebujeme vaši pomoc mnohem naléhavěji než kdykoliv předtím. Protože nemůžeme využít Lohasbranda jako Lot-Ionanova protivníka, potřebujeme vaše umění. Vaše moc je životně důležitá pro přežití celé Skryté země.“ Hnědá barva jeho oka jako by na pohled mírně potemněla. „Jestli se nám nepodaří maguse přemoci, vyhrne se z Černé soutěsky všechno zlo, které v ní číhá. Dokonce ani eoîl a avataři nebyli tak zlí a mocní jako to, co se nás chystá napadnout.“

Coïra polkla a podívala se na Mallenii. „Ano. Samozřejmě vás doprovodím, velkokráli,“ odvětila nevýrazně. „Bez vás a vašeho podnikavého ducha by mě nikdy nenapadlo vydat se do Rudých hor a osvobodit své poddané. Jsem vaším dlužníkem. Celý Weyurn je vaším dlužníkem.“

Tungdila její odpověď potěšila, přikývl a usmál se. Úplně jako starý dobrý Tungdil, řekl si v duchu Pruďas. „Děkuji vám. Jeden oběh si teď všichni odpočineme, potom okamžitě vyrazíme do Modrých hor. Prvním tady necháme několik zpráv. Dříve nebo později je trpaslíci objeví. Nemáme čas, abychom vyslali na západ nějakou expedici, která by se je pokusila najít.“ Vyšel z baráku, aby seznámil s nejnovějšími zprávami také Hargorina a Barskalína.

Mallenia a Rodario přestali magu držet.

„Běžte, prosím, všichni ven,“ pronesla Coïra chraplavě a zvedla ruku s nožem. „Chtěla bych tu zůstat s tím vyvrhelem sama.“ V očích se jí zaleskly slzy vzteku.

Vyšli z místnosti, a když Pruďas zavíral dveře, ozval se zevnitř první bolestný výkřik.

„To bych si o ní nemyslel,“ konstatoval Rodario zaraženě. „Vždycky působila takovým něžným dojmem. Přátelským dojmem.“

„Uvažte, co všechno jí Lohasbranďané způsobili.“ Mallenia se snadno dokázala vcítit do královniny kůže. Přála si, aby dostala do rukou všechny alfy, hezky jednoho po druhém, aby i oni pocítili hrůzu, jakou po tolik cyklů všude šířili.

Wielgar znovu zaječel, mnohem hlasitěji a pronikavěji. Řev byl prosycen strachem ze smrti.

„Budete s vazaly těch černookých zacházet stejně jako Coïra?“ Herec se na Mallenii napjatě podíval.

„Uspořádáme soudní procesy. Pochytáme všechny vazaly, kteří alfům přísahali poslušnost, postavíme je před soud a vyneseme rozsudek, vždycky podle tíže zločinů, které napáchali.“ Ido pohlédla na Hargorina. „Tady ten trpaslík je nejlepším příkladem toho, jak moc se člověk může mýlit.“

„Mohl bych ho přibrat do svého hereckého cechu.“ Rodario přikývl. „Dlouho alfy mátl, jen aby byl připraven a vyzbrojen pro oběh, kdy se jim postaví na odpor. Nepřátelství okupantů by ani jemu, ani Třetím nepřineslo nic dobrého.“

Přešli do sousední budovy, kde objevili ubytovnu skřetů. Byla pozoruhodně čistá, dokonce tam ani nebyl žádný velký smrad.

„Tak co uděláte s Třetími, kteří sloužili alfům a spravovali pro ně velké části vaší země?“ Rodario a Mallenia se posadili na lavici u okna, odkud mohli pozorovat jeskyni a všechno, co se v ní děje.

„Bude těžké vysvětlit lidem v Urgonu, Idoslânu a Gauragaru, že Třetí svoji roli jenom předstírali. Projednám s velkokrálem, jak bychom měli postupovat. Jestli se Třetí stáhnou do hor, nikdo proti nim nepozvedne zbraň.“ Mallenia přemítala, kolik toho může Rodariovi prozradit o skutečném stavu Coïřiných magických sil.

Podívala se mu do hnědých očí a srdce se jí rozbušilo mnohem rychleji. Dokonce i teď, když ze sebe shodil masku bezmocného herce, se její city k němu nijak nezměnily. *Kam to až povede?* „Cesta nás v následujících oběžích povede napříč Rân Ribasturem a Sangreînem,“ řekla, aby přišla na jiné myšlenky. Navíc chtěla znát jeho názor. „Co víte o těch dvou královstvích?“

Herec opětoval její pohled, zkoumavě jí hleděl do očí, až žena odvrátila zrak. „Inu, Rân Ribastur je plný stromů a Sangreîn písku,“ odvětil, její reakce ho pobavila.

„Tak jsem to nemyslela.“ Mallenia se zlobila sama na sebe za to, že zrudla, cítila, že jí hlavu zalila horkost. Příště mu dokáže, že se jím nenechá tak snadno znejistit. „Je to území patřící Lot-Ionanovi.“

„Aha! Vy jste chtěla vědět, co nás tam čeká?“ Herec se opřel o lavici. Když měla Ido hlavu rozpálenou do červena, nesmírně se mu líbila. Bylo na ní jasně vidět, že nemá moc zkušeností ani s muži, ani s láskou. „Podle toho,

co se říká, rozdělil celou říši, kterou si podrobil, mezi své fámuly, a ti tam zkoumají různá kouzla a zle lidem zatápějí. Pečlivě si hlídá magický pramen, je hrozně podezřívavý a povoluje fámulům, aby z něho čerpali vždycky jenom po jednom a v přesně stanovených časech, aby nad nimi ani na okamžik neztratil kontrolu. Údajně prý propadl stihomamu. Mezi jinými mániemi. Kdybychom měli věřit všemu, co se povídá, tak trpí nejméně šesti nebo sedmi různými mániemi. On je snad přímo sbírá.“

„Dá se z těch povídaček vyčíst, kolik má magus fámulů? Ptám se kvůli královně Coïře. Ona je bude muset vyřadit z boje.“ Mallenia poklepala na rukojeť pravého meče. „Tímhle se nedá vždycky proniknout až k osobě, která vládne magií.“

„Myslím si přesně to samé, co vy.“ Herec protáhl obličej. „Mezi lidmi se šíří plno řečí, které si navzájem hodně odporují. Mnozí říkají, že má jenom dva fámuly a ti nenávidí jeden druhého. Jiní tvrdí, že jich má deset a jeden je lepší než druhý.“ Ve tváři se mu objevil spiklenecký výraz. „Ale i oni prý mezi sebou neustále válčí, každý z nich by chtěl získat magusovu přízeň jenom pro sebe a jednoho oběhu nastoupit na jeho místo. Kdo si zajistí pramen, má moc nad všemi ostatními. Fámulové stvořili několik magických stvůr a navzájem je proti sobě poštvali, jdou jeden druhému po krku. Počítám s tím, že zejména v Rân Ribasturu na nás budou v jednom kuse útočit stvůry, které za své zrození vděčí černé magii. Ale my přece taky máme s sebou magu.“

Mallenia od plic zaklela. Připomněla si tu trošku magie, kterou Coïra v sobě nosí. Navíc si ji musí šetřit, aby se mohla postavit magusovi.

Ať si lámala hlavu, jak chtěla, na žádné řešení nepřišla. Nebudou mít dost času, aby s královnou odjeli do říše alfů, kde by se mohla vykoupat v jejich magickém prameni. Tungdil Zlatoruký se bude muset dovědět pravdu, jinak bude jejich výprava navzdory přítomnosti žadárů vyhlazená stejně rychle a hladce jako kterýkoliv jiný oddíl.

Rodario si opřel bradu o pěsti a snažil se v nepřítomném výrazu tváře mladé Ido vyčíst, na co právě myslí. „Doslechl jsem se i o té vůbec nejhorší stvůře. Chcete vědět, jak se jmenuje?“

Mallenia ho pořádně neposlouchala, jenom zvedla ruku na souhlas.

„Xololoth,“ prohlásil Rodario nejtemnějším hlasem, jaký svedl. „Pronásleduje lidi, především krásné mladé blondýnky. Číhá na ně na stromech.“

„Co s nimi dělá? Sežere je?“

„Ó ne, to ne, ani zdaleka. On s nimi dělá tohle!“ Bleskurychle se předklonil a vlepil jí rychlý polibek.

Lépe řečeno: *chtěl* jí vlepit rychlý polibek.

Ale když odkláněl hlavu, ucítil v týle ruku, která ho neodolatelně táhla zpět. Jeho rty se opět přitiskly k jejím. Mallenia se na něho usmála a pak přivřela oči, aby se plně oddala polibku. Vždyť útok je přece nejlepší a v tomto případě i nejsladší obrana.

XX

Země za horami,
Černá soutěska, pevnost Zlohráz,
6492. sluneční cyklus, jaro

Zima odešla pryč a vzala s sebou led i sníh, který předtím obklopoval pevnost – naproti tomu rudý magický štít zůstal na místě.

Goda si ho obhlížela na počátku oběhu, uprostřed oběhu, na konci oběhu i pozdě v noci, jako by její pohledy mohly zařídit, že se štít rozpadne a poskytne katapultům příležitost vrhat nálože proti nepřátelům a jejich stavbám.

Pohledy však nic takového nesvedly. Rudě zářící bariéra, nikoliv nepodobná tenkému látkovému závoji, odolávala všem Godiným přáním, modlitbám i kouzlům.

Brzy zrána k ní přišla Kiras a přinesla jí pohár čaje. Společně pozorovaly nížinu kolem soutěsky, která se proměnila v obrovské vojenské ležení.

„Víš, co to všechno má znamenat?“ Urostlá podskalanka se upřeně dívala dolů.

Goda věděla, co tím myslí. Stvůry nakreslily na skalnaté půdě podivné značky, které při pohledu z hradeb vytvářely jistý obrazec. Goda odhadovala, že se jedná o přípravy na útok magií. Bylo to pravděpodobnější vysvětlení než představa, že by značky měly pomáhat armádě bestií při zaujetí správného rozestavení během pochodu na pevnost. Kolem soutěsky sice mezitím tábořilo několik stovek nestvůr, ale nic nenaznačovalo, že by se blížil útok. Bestie vyčkávaly, obklopené nejrůznějšími stroji a přístroji, jichž pak hodlaly využít v boji. Zatím ovšem zůstávaly v naprostém klidu.

„Ne,“ odpověděla Goda pomalu. „Mohly by to být runy, ale já je nedokážu přečíst.“

„Potom mi dělají ještě větší starosti.“ Kiras se opřela o cimbuří. „Všude možně jsem se vyptávala a nikdo mi neuměl ty obrazy vysvětlit.“

„Ty runy nepochybně pocházejí z nějaké cizí země. Tamější obyvatelé určitě budou považovat naši řeč a naše písmo za něco zcela nesrozumitelného, stejně jako si to my myslíme o jejich písmu.“

„Ten tvor, co se vydává za Tungdila, by je dokázal přeložit.“ Kiras krátce pohlédla na Godu.

„Jenže tu není. Musíme se snažit, abychom si vystačili bez něho. Kromě toho by nás mohl obelhat.“ Trpaslice vytáhla list papíru, na který si přesně zakreslila znaky, jež cizí tvorové namalovali na zemi, a ověřovala si, jestli je nákres úplný. „Oni zase něco změnili,“ konstatovala, položila papír na hrazení a vytáhla z kapsy brko a inkoust. Pečlivě přenesla nové symboly na papír a snažila se vypátrat ve vzorci něco, co by jí dávalo smysl. Marně.

„K čemu vlastně mají sloužit ty pokusy se zrcadly, ke kterým nutíš naše bojovníky?“ vyptávala se Kiras. „Vždycky když slunce svítí trochu jasněji, vidíme je stát vedle sebe na hradbách.“

„To je jenom takový bláznivý nápad. Chtěla bych přijít jedné věci na kloub.“

Přišel za nimi ubari s novými zprávami a přivedl s sebou neznámého trpaslíka v černé zbroji. Cizinec čekal dva kroky za ubarim a nevypadal nijak ustrašeně. Goda a Kiras si vyměnily rychlé pohledy. „Paní, on říká, že ho posílá Tungdil Zlatoruký,“ představil ubari trpaslíka a kývl na něho, aby přistoupil blíž. „Hovoř.“

Trpaslík se uklonil. „Já jsem Jarkalín Černá pěst, jezdec Černé švadrony, která táhne s velkokrálem na jih zabít Lot-Ionana.“

Kiras si ho změřila pátravým pohledem. „Copak všichni, kdo Zlatorukého doprovázejí, nyní chodí v černém? On asi přitahuje všechno špatné.“

„Povyprávěj nám, jak jste se k němu připojili,“ požádala trpaslíka Goda a převzala od něho poselství, které přinášel. Jarkalín jí dal dvě kožené ruličky a ubari jí předal zapečetěný voskový šátek, v němž bylo uložené psaní. Emblém na jedné kožené ruličce jí byl cizí. „Od koho to je?“

Jarkalín se uklonil. „Od Aiphatòna, císaře alfů.“

Kiras a Goda na něho nevěřícně hleděly, jako by se jim před očima proměnil v králíka s dlouhými tesáky.

Jarkalín jim podal stručnou zprávu o všem, co se přihodilo. „…a potom se výprava s velkokrálem Tungdilem na čele vydala na jih. Já a dvacet dalších jezdců jsme byli vysláni jako poslové, abychom mimo jiné informovali i vás,“ uzavřel své vyprávění. „Při zpáteční cestě k pevnosti jsem dostal od Aiphatòna tuto zprávu, kterou jsem vám měl předat.“ Uklonil se. „Počkám, jakou zprávu budete chtít velkokráli poslat.“ Jarkalín ucouvl o krok dozadu, aby maga mohla v klidu číst.

„Aiphatòn se stal naším nechtěným spojencem.“ Godu velice překvapilo, jakým směrem se začaly věci vyvíjet. „Podle všeho je Vraccas Tungdilovi přece jen nakloněn.“

„Nebo nějaký jiný bůh, který nás chce zmást.“ Kirasin obličej se zachmuřil.

Goda ze všeho nejdřív otevřela zprávu, kterou jí poslal Pruďas. V několika málo slovech v ní stálo přesně to, co jí Jarkalín právě povyprávěl. Aiphatòn jí ve svém dopise sděloval, že se alfové vydali na pochod a zahájili tažení proti Lot-Ionanovi.

„Císař nepočítá s tím, že by válka skončila dříve než koncem léta. Nejméně tak dlouho musíme bestie udržet v soutěsce, a to za každou cenu,“ prozradila Goda podskalance a přelétla pohledem štít. „Můj cit mi říká, že nepřátelé nebudou chtít tak dlouho čekat. To, co se nám tu snaží pověsit na nos, je jenom klamný, předstíraný klid.“ Všimla si obrovského rozdílu v rukopisu, v tom, jak psal alf, a jak Pruďas. Jedno písmo bylo krásně, pečlivě vykroužené, ale ne že by si s tím autor zbytečně hrál, druhé se naproti tomu vyznačovalo rovnými tahy, pevným tlakem na špičku brka a několika černými kaňkami na papíře v místech, kde si trpaslík nedal pořádně pozor.

„Výpad?“ navrhla Kiras.

Goda si povzdechla. S touto myšlenkou si také stále častěji pohrávala.

Stačilo by, kdyby zničili dobývací stroje. Bestie potřebovaly dlouhou dobu k tomu, aby je postavily, a vybudovat nové by je znovu stálo obrovskou spoustu času. „K tomu bych musela otevřít bariéru. Přijdu o

hodně sil a já nedokážu říct, jak dlouho dokážu průrvu udržet.“ Otevřela další dopis.

Pocházel od Svobodných, kteří jí v něm sdělovali, že i oni vyslali za Tungdilem početný oddíl válečníků. Alfové a Třetí přestali obléhat jejich pevnost – díky jednání či přesněji řečeno rozkazu, který velkokrál vydal.

„Jsme nesmírně potěšení a šťastní, že se k nám vrátil hrdina, který dokáže kmeny sjednotit a společně je vést,“ předčítala maga Kiras, jejíž obličej se stáhl nechutí. „Už teď vidí v Tungdilovi Zlatorukém největšího panovníka mezi všemi velkokráli trpaslíků, váží si ho jako někoho, kdo sjednotil kmeny a kdo jim po vítězství nad Lot-Ionanem přinese trvalý mír.“

„Proč cítím jenom bezmoc a vztek?“ vykřikla podskalanka a zoufale se obrátila k nebesům. „Copak bych při tolika dobrých zprávách neměla být šťastná?“

Goda ji přitiskla k sobě. „Já jsem na tom úplně stejně. My jsme jediné, kdo si myslí, že ten, kdo se k nám vrátil ze soutěsky, je ve skutečnosti tvor z temnot.“

„A spojuje pod svou korouhví zlo, aniž by si toho ostatní všimli.“ Kiras zaskřípala zubama. „Přísahám, že Tungdilův pakt s Aiphatònem je úplně jiné povahy.“ Zasvítily jí oči. „No samozřejmě! Děje se pravý opak!“

Goda nechápala, co má na mysli. „Vysvětli mi to.“

Kiras ukázala na štít. „Tungdil vytváří armádu děsivých nepřátel. Aiphatòn, Lot-Ionan, on a ty bestie z Černé soutěsky pod vedením svého magického velitele. On je nebude chtít zničit, ale spojit. Vytvoří armádu, kterou už nikdy nikdo nezastaví.“ Přejela si rukou po obličeji. „U Ubara! Bože chraň, doufám, že se tyhle moje úděsné obavy nestanou skutečností.“

Goda otevřela další zprávu. Zmateně sklopila ruku s dopisem. „To je od Rognora Zabijáka, krále Třetích… Píše, že stahuje svoje oddíly z Hnědých hor a od jeskyní Svobodných a hned s nimi vyrazí proti Lot-Ionanovi.“ Dopila pohár do dna. „Jak vidíš, já už vůbec ničemu nerozumím, Kiras. Jsem zmatená až do morku kosti!“

„Zlatorukému pomáhají všichni démoni a zlí duchové,“ vyprskla Kiras jedovatě a udeřila rukou do cimbuří. „Musel Zabijáka omámit nějakým kouzlem, aby mu změkl rozum, a on pak snadno ovládl Zabijákovu vůli.“

„Žádné takové kouzlo neexistuje.“

„Žádné z těch, které *ty* znáš, Godo.“ Podskalanka neměla daleko k pláči – jenže vzteky. „Nikdo nevidí to, co my,“ zašeptala zoufale. „Všichni poslušně běží za ním. Řítí se do zkázy.“ Skryla hlavu v dlaních. „To je to jediné, co jim přinese: zkázu,“ procedila nezřetelně.

Maga ještě jednou přelétla očima dopisy, aby se ujistila, že si nic nevyložila nesprávně. Potom k sobě přivolala ubariho. „Sežeň všechny důstojníky. Ať se shromáždí ve velitelské pracovně. Podnikneme výpad.“

Kiras se narovnala a potají si setřela slzu z tváře. „Vyrazím taky," prohlásila. „Chci na vlastní oči zblízka vidět, co se tam děje."

Goda po ní vrhla ustaraný pohled.

* * *

Otevírací mechanismus jižní brány se s rachotem a skřípěním dal do chodu. Před bránou zaujal pozice oddíl o síle čtyř set mužů.

Jeho čelo tvořila stovka trpaslíků, za nimi následovaly dvě stovky ubariu a sto podskalanů. Na konci se seřadila stovka lidí s luky a kušemi, aby bojovníky zezadu kryli a v zárodku udusili nepřátelské protiútoky.

Goda se podívala na dceru Sandu a syna Bandaála, oba stáli vedle Kiras vpředu mezi trpaslíky. Obě děti měly magické nadání a byly aspoň zčásti zběhlé v zacházení s kouzly a magickými zaklínadly. Dcera i syn matce zamávali.

Maga je poslala do boje z toho důvodu, aby v případě nouze dokázali ostatní ochránit před útoky nepřátelských kouzel. Bylo jí velice nepříjemné, že posílá na druhou stranu štítu vlastní krev, ale nic jiného nemohla dělat. Protože ona sama bude mít práce víc než dost, až bude udržovat průrvu ve štítu. Na takový úkol neměly její děti zatím dost sil.

Mezi statečnými bojovníky se nacházel ještě jeden z jejích potomků. Za nic na světě si nenechal vymluvit, aby se vzdal přímého velení nad útočným oddílem. Boëndalin Rázný, její nejstarší syn, byl stejně jako jeho otec vynikajícím válečníkem. Pyšně stál v první řadě, v rukou držel štít a dvousečnou sekeru. Pozdravil matku sebevědomým pokývnutím, oči mu svítily vzrušením z blížícího se boje. Svou žhavou krev ovládal lépe než Pruďas, proto mu mohla s klidem přenechat velení. A zbraněmi vládl dokonaleji než kterýkoliv jiný bojovník ve Zlohrázi.

Mezi oběma křídly brány se vytvořila malá škvíra, kterou pronikala dovnitř rudá záře.

„Vraccas buď s vámi," zvolala Goda hlasitě. „Znáte své rozkazy: jděte a zničte toho tolik, kolik bude možné. Jakmile jejich obrana výrazně zesílí, okamžitě se vraťte. Hrdiny, kteří se dokáží obětovat, budeme potřebovat až v některém pozdějším oběhu."

Kiras zvedla ruku. Oblékla si koženou zbroj a v ruce držela sekeromeč, zbraň, kterou si podskalané vymysleli a vytvořili v průběhu posledních osmdesáti cyklů. Na jedné straně měla čepel jako meč, naproti tomu druhý konec tvořila úzká hlava sekery, která se výborně hodila proti štítům a helmám.

Sanda a Bandaál měli na sobě dle starých dobrých trpasličích mravů kroužkovou košili, helmu a v ruce štít. Za opaskem měli zastrčené sekery. Jejich úkolem bylo starat se v první řadě o magii. K tomuto účelu dala Goda každému z nich deset úlomků diamantu. Aby mohli nejdříve čerpat z cizích sil a až v případě potřeby sáhnout k vnitřním rezervám.

Goda zvedla paže a soustředila se. Neopakovala dřívější chybu a nesnažila se prolomit štít násilím. Místo toho ho chtěla vlastním kouzlem jemně oškrábat, obrousit a setřít, postupně jednu vrstvu za druhou, a oslabovat bariéru tak dlouho, dokud se nevytvoří průlom. Široký průlom, aby jím mohlo projít takové množství bojovníků.

Pohybovala rty a pokusila se o sestavení první kombinace vzorců. Nevěděla přesně, jak postupovat, ale měla jisté tušení.

Od prstů se jí vznesla bílá, pravidelně pulzující magie a přivinula se k bariéře kousek nad bránou. Byla tak vysoko, aby otvorem pod ní mohl vzpřímeně projít každý z ubariu.

Zajiskřilo se, štít na onom místě zesvětlal, pak zrůžověl a zbledl, až zcela zmizel a byla vidět jen bílá skvrna.

„Vpřed!“ nařídila Goda a udržovala potřebnou úroveň magie, působící proti zbývající části bariéry jako vzpěra. V místech, kde se bílá střetávala s rudou, bylo vidět mírné jiskření, něco neustále syčelo a tu a tam odtamtud vylétaly jiskry. Když něco zasáhly, zůstala po nich jen vypálená černá skvrna.

Oddíl vyrazil v tichosti a bez bojového pokřiku na druhou stranu. Rozvinul se do dlouhé linie, zatímco střelci z luků a samostřílů jim zůstali za zády a připravovali si šípy a šipky. Útok začal.

První stavby a stany bestií padly bojovníkům za oběť prakticky bez nejmenšího hluku. Teprve když k obloze vzplály první plameny a přeskakovaly z jednoho plátěného stanu na druhý a začaly se šířit dál po celém ležení, rozlehl se táborem hlasitý řev nestvůr. Trombóny mocně zatroubily, bubny volaly bestie do zbraně.

Goda držela ruce napřažené před sebou a kouzlo, které z nich vycházelo, pokrmovala další a další magií, aby vydrželo co nejdéle. Obávala se, že kdyby se paprsek přetrhl, nedokázala by průrvu znovu otevřít.

„Vraccas buď s vámi,“ řekla si opět tiše. *A hlavně s mými dětmi.*

* * *

Kiras postupovala vpřed a držela se Boëndalinovi v patách.

Pádili vpřed, pronikli otvorem v bariéře. Podskalanka měla pocit, že v onom prchavém okamžiku ucítila v těle bolest.

„Nejdříve se vrhneme na ty velké stroje u hradeb a na stany," nařídil Boëndalin a poručil lukostřelcům, aby si připravili zápalné šípy. Jednotka rychle postupovala doprava, zatímco hořící střely letěly opačným směrem, aby zaměstnaly část stvůr hašením. Potom narazili na první protivníky.

Kiras se divila, jak snadno se jim podařilo vnést do řad bestií takovou zkázu. Zastihli je při obědě, zcela nepřipravené k boji – jak by taky mohly vědět, že Goda umí prorazit bariéru?

Jak se všude kolem rozmáhal stále větší zmatek, vyvolaný jejich útokem, tak se na několika místech brzy začaly šířit další a další ohně, aniž by se o to útočníci sami přičinili. Některé nepozorné nebo neopatrné bestie převrhly ohniště, kde se vařil oběd, a plameny postupně pronikaly i na vzdálenější místa.

Netrvalo dlouho a v blízkosti brány nestál už ani jeden válečný stroj, ty největší se však tyčily nejméně tři sta kroků od nich. Jenže odtamtud se přímo na ně valilo obrovské mračno nejrůznějších stvůr.

„Lukostřelci, palte!" Boëndalin nařídil zbytku oddílu, aby postupoval dál, přímo proti neuspořádanému voji bestií. Nad hlavami jim svištěly šípy a zabodávaly se do nestvůr. Řada z nich padla mrtvá nebo zraněná k zemi. „A teď je dorazte! Útočte dál, probojujeme se až ke katapultu!" ryčel trpaslík a vrazil jednomu nepříteli zbroušený okraj štítu do krku. Ostrá kovová hrana prošla koženou ochranou, protnula krk až k páteři a skoro mu usekla hlavu. Bestie v plném běhu padla k zemi.

Oddíl se prosekával a probojovával útočícími bestiemi, Kiras poslala na smrt hotový dav nepřátel. S obdivem musela uznat, že Boëndalin rozumí svému řemeslu, jak co se týká velení, tak i samotného boje. Vážila by si ho, kdyby se chtěl stát jejím druhem, ale vědomí vlastních tradic jí bránilo, aby na něho více myslela. Podskalané a trpaslíci se k sobě nehodili. Rozhodně ne natrvalo.

Probojovali se až k vysoké vrhací věži. Zatímco dvě třetiny oddílu měly za úkol krýt ostatní, přesekal zbytek bojovníků tažná lana, rozdrtil vzpěry a poškodil stroj do té míry, že bylo slyšet hlasité praskání a konstrukce se najednou roztřásla.

„Pryč odsud!" nařídil Boëndalin. Stejně jako Kiras si všiml, že se nestvůry znovu formují a organizují důkladněji promyšlenou obranu. „Stáhneme se zpátky k bráně. Odvedli jsme dobrou práci."

Podskalanka se podívala na jednu ze vzpěr, stojící zdánlivě nesmyslně uprostřed roviny. Od ní vedl napnutý řetěz až do Černé soutěsky. Museli by však proniknout dalších dvě stě kroků hlouběji. „Co s tím, Boëndaline?" zavolala na něho. „Neměli bychom ji taky zničit?" Byla opojená úspěchem. „To přece zvládnem!"

Trpaslík se rozhlédl po bestiích, za vrásčitým čelem to jenom vřelo. Dosud se jim nepodařilo zjistit, k jakému účelu měly sloužit vzpěry, kterých teď stála před východem ze soutěsky dobrá čtyřicítka.

„Už od nich nejsme daleko," lákala ho Kiras. „Je přece jedno, k čemu tu jsou, zničit je můžeme tak jako tak. A toho jejich maguse jsem ještě nikde neviděla."

Boëndalin se podíval na své sourozence, kteří mu kývnutím potvrdili, že Kirasin návrh schvalují.

Jeden z ubariu proti tomu protestoval. Obával se, že tak budou mít příliš daleko zpátky k bráně a nepřítel by jim mohl při návratu snadno odříznout cestu. A jejich zbroje rozhodně nebudou po dlouhém boji a neustálém běhu vážit míň. Naopak, každému budou připadat těžší a těžší.

„Zaútočíme na ně," rozhodl Boëndalin přesto a vyrazil jako první. „Lukostřelci nás budou zprava i zleva krýt palbou, podskalané vytvoří zadní voj."

V takovém uspořádání prorazili k první ze železných tyčí, jejichž smysl si neuměli vysvětlit. Jejich základy tvořily beztvaré kusy litého železa, které se daly bez větších potíží vytáhnout ze země.

„Ať je ubariu ohnou. Stlačte je k soutěsce, stejně jsou tím směrem napnuté," rozkázal Boëndalin a přeskupil celou jednotku do nové formace.

Kiras koutkem oka sledovala, jak obrovití válečníci obklopili vzpěru, na jedné straně ji tlačili od sebe a z druhé ji přitahovali k sobě.

Úchyt se s mohutným skřípěním ohnul, železný řetěz, tlustý jako kmen stromu, se nad nimi víc a víc prohýbal – až najednou napětí povolilo a řetěz spadl na zem. Dva ubariu nestačili včas uskočit do bezpečí a články řetězů, které si tloušťkou nezadaly s dospělým člověkem, je rozmačkaly jako hmyz, ačkoliv na sobě měli odolné zbroje.

„Dále! Poradíme si ještě s jednou další!" Boëndalin ukázal doprava.

Tentokrát dal ubari hlasitě najevo, že nesouhlasí. „Vaše matka řekla, abychom nepostupovali hlouběji než k těm jejich značkám, a ty už máme tři sta kroků za zády, pane!" Růžově zbarvené oči se na Boëndalina vyčítavě zahleděly. „A museli bychom porazit čtyřicet takových sloupů. To nikdy nemůžeme zvládnout." Ukázal doleva, odkud se na ně valila neprostupná stěna bestií. Noví nepřátelé měli s sebou štíty, aby se jimi chránili proti šípům a šipkám z kuší, pochodovali v uspořádané formaci a byli důkladně vyzbrojení. Nedali se v ničem srovnávat s oběťmi předešlých bojů. Zatím od nich byli dobrých tři sta kroků daleko. „Ustupme, pane!"

Boëndalin si rychle vyměnil pohledy se Sandou a Bandaálem. „Držte nám je od těla," požádal je. „Shodíme ještě takový tucet sloupů a potom," káravě pohlédl na ubariho, „se stáhneme. Ale teprve tehdy, až *já* řeknu, a ne někdo jiný!"

Trpasličí fámulové zaujali správnou polohu a zvedli ruce. Prsty nakreslili ve vzduchu několik run, ruce se jim začaly pronikavě třpytit, když ze sebe vydávali poslední zbytky magických sil a měnili kouzelné vzorce v opravdovou magii.

Sandě vylétl z dlaně tmavomodrý paprsek a prorazil v řadách útočníků tři kroky široký průsek, a to od první řady až k poslednímu muži v davu. Všechno, co zasáhl, se vypařilo v podobě páchnoucího černého obláčku, ze zbrojí a zbraní se staly hromádky rozteklého odpadu.

„Co na to říkáš, bratříčku?“ odfoukla si a zalapala po dechu. Vyzývavě se podívala vedle sebe.

Bandaál vytvořil rukama malou polokouli, otevřenou stranou mířila na stvůry. Foukl mezi prsty a na opačné straně se jeho dech rozlétl vstříc bestiím jako skutečná, nefalšovaná bouře.

Polovinu stvůr smetla bouře k zemi, praporce vířily ve vichru, a dokonce i bestie o velikosti dospělých ubariu byly odmrštěny dozadu jako slamění panáci. Šípy, které v tu chvíli letěly vzduchem, se obrátily na opačnou stranu a rozsévaly smrt v řadách nestvůr.

Bandaál sklonil ruce a ušklíbl se na sestru. „Myslím, že jsem obstál o moc líp než ty.“

„To není žádná hra!“ Kiras, která se na ně dívala, jim naznačila, aby se okamžitě připojili k oddílu, který už vyrazil k další vzpěře. „Tak honem, dělejte! Musíme se držet pohromadě.“ Zadívala se k jižní bráně, která jí najednou připadala nesmírně, nesmírně daleko. Bílý třpyt, kterým se dostali skrz bariéru dovnitř, pomaličku nabíral růžovou barvu. Podskalanka se polekala. „Zdá se, že Goda má problémy a nedokáže průrvu dlouho udržet!“

Fámulové se rovněž podívali k průrvě – a tím jim uniklo, že se dav stvůr rozestoupil a dopředu vystoupil drobný, podsaditý válečník.

Kiras vytáhla od opasku dalekohled a pozorněji se zadívala na nepřítele, který se před nimi najednou objevil.

Trpaslík v nádherné zbroji z červenožlutého vraccasia, prokládané černými vložkami z tionia, pochodoval k oběma mladým magům. V rukou držel dvě válečná kladiva, jejichž hlavy zářily zlatou a stříbrnou barvou. Na rukojetích se leskly drahokamy a světlo se od nich odráželo na všechny strany. Nevypadal ani zdaleka tak nebezpečně jako Tungdil Zlatoruký, zčásti za to mohla i kovová barva jeho zbroje.

Helma měla zvednuté hledí – a Kiras se najednou udělalo špatně: trpaslíkovi chyběla spodní čelist!

Čočkami dalekohledu přesně viděla v celé hrůznosti zranění, které se již před drahnou dobou zahojilo. O kosti i zuby musel přijít jedinou prudkou ranou. Léčitel jakž takž sešil potrhané maso a vypnul je dozadu, aby trpaslík dokázal přijímat potravu a mohl dál žít, a nechal mu pod horní čelistí malý

otvor, jímž si nepochybně vsouval potravu dovnitř. Kiras usoudila, že trpaslík nemůže ani mluvit, ani žvýkat – jak taky? Dva dlouhé, černé prameny vousů kolem obou uší mu sahaly až na hruď, na zjizveném mase jinak nerostly žádné vlasy ani chlupy.

Chyběl mu rovněž kus nosu, měl uraženou chrupavku a díru mu chránila stříbrem vykládaná destička. Dvě svislé štěrbiny mu umožňovaly dýchat. Samotný pohled na jeho hlavu připomínající smrtihlava stačil, aby nepříteli nahnal děsivý strach. V hnědých očích hořela nenávist a bolest.

„U všech…“ Kiras rychle sklopila dalekohled, zatímco ji zamrazilo v zádech. Tušila, kdo tam před ní stojí. *Že by to byl ten údajný mistr?* Upozornila fámuly na nové nebezpečí. Boëndalin a zbytek oddílu si zatím ničeho nevšimli, právě se věnovali další vzpěře.

„Nech mě,“ poprosil Bandaál sestru. „Já jsem starší.“ Připravil kouzlo, do pravé ruky uchopil další úlomek diamantu a pevně ho svíral v hrsti, aby využil celou jeho sílu. Zamumlal zaříkadlo a před ním se najednou objevil sloup šedého světla, vysoký jako dospělý člověk. Ve chvíli, kdy Bandaál vyslovil poslední slabiku, se sloup rozletěl přímou čarou proti trpaslíkovi a cestou se dodatečně měnil.

Rozrůstal se do šíře, zničehonic z něho vyrážely ostny dlouhé jako prsty. Kiras bylo jasné, že nic, co toto kouzlo zasáhne, nemůže takový náraz přežít.

Trpaslík zůstal stát, zavířil zbraněmi a zkřížil před sebou rukojeti kladiv.

Následovalo hlasité prásknutí a objevil se druhý světelný sloup – jenomže tenhle byl vysoký jako katapult! Vyřítil se vpřed, stejně jako předchozí sloup i on cestou nabýval na objemu a vyrůstaly z něho trny velké jako kopí.

Oba magické výtvory na sebe narazily uprostřed mezi oběma jednotkami. Dílo, které vytvořil Bandaál, se s rachotem rozpadlo, zatímco protivníkova smrtonosná světelná zástěna pokračovala v cestě.

Teď už se otočil i Boëndalin a spatřil, co se děje. Vychrlil několik rozkazů a nařídil oddílu okamžitý ústup. V jednotce panovala nebývalá disciplína, nikdo nevybočil z řady ani nezačal ječet strachem. Přesto všichni pádili tak rychle, jak ještě nikdy v životě neběželi, jen aby včas unikli z bitevního pole.

„U Vraccase,“ Sanda vrhla proti neustále se blížící stěně zelenkavý blesk, který se před ní neúčinně rozplynul.

„Ta stěna nás hned dožene!“ Kiras se podívala po Boëndalinovi, který na ně zamával. Kouzlu se nedalo nijak uniknout, na to se pohybovalo přílišnou rychlostí.

Sanda sevřela v dlani zbylých osm úlomků diamantu a přikázala bratrovi, aby udělal totéž. „Rychle, vytvoříme sféru!“ vyhrkla uštvaně a chytila ho za ruku. Oba padli na kolena.

„Dolů k zemi!“ nařídil Bandaál podskalance. „Jinak přijdeš o hlavu.“

Kiras padla na zem kousek za oběma sourozenci právě ve chvíli, kdy se ozval bzukot. Kolem nich se vytvořila mléčná kalná polokoule, na niž světelná stěna okamžitě narazila.

Hroty trčící ze stěny se s praskotem rozbíjely o pouzdro, které sourozence chránilo. Blesky létaly sem a tam, ale ani Kiras, ani oběma sourozencům se nic nestalo. Kiras měla pocit, že se i ten nejmenší kousek kovu, i ten nejmenší nýt, který měla vsazený ve zbroji, rozehřál a nabil energií. Štípalo ji celé tělo.

Najednou bylo po útoku.

„Zničili jsme ji," zasupěla Sanda s úlevou. Sféra se rozpadla a všichni tři cítili silný vítr, který útok zvířil. Zahalil je prach a skřípal jim mezi zuby.

Podskalanka zvedla hlavu. „Ne!" zaúpěla. Dříve než jí valící se oblak prachu zastřel výhled, spatřila světelnou stěnu, jak se řítí přímo na Boëndalina a jeho oddíl. Potom prach natolik zhoustl, že nedokázala nic rozeznat.

Bandaál a Sanda ji zvedli na nohy. Drželi se za ruce, aby se v závojích šedého prachu neztratili. Klopýtali vpřed, zpátky k jižní bráně a průrvě, která byla v tuto chvíli jedinou záchranou.

Vítr se nečekaně obrátil a odvál prach na opačnou stranu. Ani ne deset kroků od nich se z něho vylouply obrysy neznámého trpaslíka. V levé ruce držel jedno kladivo, v pravé druhé, obě zbraně byly volně svěšené podél těla.

Když ho Sanda uviděla, vykřikla a zakryla si ústa rukou. Bandaál se hlasitě nadechl.

Kiras se místo toho podívala kousek dál. Do míst, kde se ještě před pár okamžiky nacházel Boëndalinův oddíl.

Muže i ženy z jeho oddílu dostihlo kouzlo v půlce cesty k bráně. Jejich těla pokrývala zem a Kiras v tomto koberci spletených údů marně hledala nějakou známku pohybu a života. Zahltil ji pocit viny. Kdyby neupozornila Boëndalina na vzpěry, byli by teď všichni v bezpečí uvnitř Zlohráze.

Trpaslík měl hlavu mírně skloněnou k zemi. Neřekl jediné slovo. Do čela mu spadal pramen černých vlasů, který se v mírném vánku vlnil jako při tanci. Kolem hlav kladiv plápolaly černé plameny. Magus pomalu zvedl paže.

Kiras tělem zakryla oba sourozence a popadla válečnou sekeru. „Pokuste se proniknout až k bráně," vyhrkla. Měla strach jako ještě nikdy v životě a věděla, že je to na ní vidět. Bandaál a Sanda ji však nechtěli nechat samotnou. „Dělejte!" obořila se na ně podskalanka. „Vy jste důležitější než já."

Sourozenci se rozběhli a trpaslík jim nebránil v útěku. Hnědé oči utkvěly na Kiras. Z jeho obličeje se nedalo nic vyčíst, jenom na tvářích bylo vidět, že se trochu hýbou. Že by to byl náznak úsměvu?

Kiras se pokusila spolknout sliny. Vyschlým hrdlem jí stékaly dovnitř jako hustý sirup. „Tak zaútoč, jestli mě chceš vidět mrtvou!“ zaryčela směrem k trpaslíkovi a namířila na něho hroty svých zbraní. „Budeš se divit…“

Nic víc nestačila říct.

Trpaslík se pohyboval tak rychle, že zrakem nestačila jeho počínání sledovat. Zničehonic stál přímo vedle ní a udeřil ji žhnoucím kladivem do hrudi. Zbroj jí na zasaženém místě okamžitě vzplála plamenem, přestože tam v podstatě nebylo nic, co by mohlo hořet.

Druhé kladivo ji zasáhlo do zátylku a Kiras se téměř v bezvědomí zhroutila a padla k zemi. Slyšela, jak jí těsně u ucha praská oheň. Kovu, z něhož byla její helma vyrobená, zřejmě pranic nevadilo, že *nemůže* hořet. Všude tam, kam dopadly trpaslíkovy zbraně, vzplál oheň.

V pádu ze sebe strhla helmu a převalila se na břicho, aby udusila plameny, které jí vyrážely na hrudi.

Něčí noha ji převrátila na záda, potom spatřila přímo před sebou děsivou tvář podivného nepřítele. Ještě jednou se na ni podíval, před nosem se jí mihlo kladivo. Černé plameny, jež kladivo obklopovaly, pohasly, avšak žár, který z něho vycházel, bylo zřetelně cítit. Trpaslík jí přitiskl hlavu kladiva k obličeji, kov zasyčel a vpálil se jí do masa.

Kiras zaječela a ztratila vědomí.

* * *

Goda viděla, jak se na prchající vojáky valí zářící stěna, a zapomněla na všechno, co měla v plánu. Tři z jejích dětí se ocitly v situaci, kdy mohly přijít o život. Ani Pruďas, ani ona sama by si nikdy nedokázali odpustit, kdyby proti tomu nic nepodnikla.

Skočila průrvou za štít a přestala udržovat kouzlo, kterým chránila průchod bariérou. Pospíchala k Boëndalinovi a jeho oddílu, aby je ochránila před dalším útokem magie.

Goda horečně přemýšlela, jak a čím by mohla planoucí stěně nejlépe čelit. Nepřátelský magus měl obrovskou sílu. Třpytící se zástěna lemovaná trny se zezadu valila na Boëndalinovu jednotku, která se na povel bez váhání otočila a pokusila se chránit pomocí štítů.

Maga lapala po dechu, k nejstaršímu synovi jí chybělo ještě nejméně tři sta kroků. Pochopila, že se jí nikdy nepodaří zachránit před nepřítelovým útokem všechny bojovníky. V levé ruce držela dva tucty úlomků diamantu. Ani s jejich pomocí ničeho nedosáhne.

„Buď k nim laskav a přivítej je ve své Věčné kovárně," modlila se Goda a upředla ochranné kouzlo, které připravovala pouze pro Boëndalina. Syn zmizel v třpytivé záři.

Potom světelná zeď dospěla až k nim a zavalila celý oddíl.

Nesmírně ji bolelo, když musela na vlastní oči sledovat skon tolika statečných duší. Hroty, které ze zástěny čněly, provrtávaly štíty i zbroje, procházely těly a hrnuly mrtvé proti živým, až se jejich těla kupila před hradbami jako písek, který se vysypal z lopaty. Stěna nakonec pohasla a rozplynula se, poslední zbytky tlaku, které z ní vycházely, si pohazovaly mrtvolami, ty pak zůstaly ležet na zemi.

„Boëndaline!" vyjekla Goda a utíkala dál. Spatřila ho, jak stojí obklopený svítící září vedle mrtvých spolubojovníků. Nedokázal pochopit, že on sám zůstal ušetřen, a ostatní ne. „Pojď sem ke mně!" zakřičela Goda. Úlomky diamantu se jí rozpadly v dlani a rozptýlily se ve větru.

Vzduchem se valily husté chuchvalce prachu a znemožňovaly jí rozhled. Ze strachu před dalším útokem sáhla znovu do kapsy. Hmatem zhruba odhadla počet úlomků a zjistila, že spotřebovala polovinu zásob. Znovu zakřičela jméno svého syna, aby ho přivolala k sobě.

„Tady jsem, matko," zasupěl Boëndalin a prodral se k ní mlhou prachu a špíny. Rukou si chránil ústa a nos, oči měl mírně přimhouřené. „Co se stalo?"

„Ten magus má…" Goda zahlédla skrz pomalu řídnoucí oblaka prachu Bandaála a Sandu, jak spolu s Kiras stojí před trpaslíkem v červenožluté zbroji. Trpaslík se k podskalance obracel zády, jako by se od ní neměl čeho obávat. Nebo že by si jí ještě nevšiml? „To je on?"

Boëndalin přeskakoval pohledem od obou sourozenců k tělům mrtvých vojáků a zpátky. „Proč jsi nás nezachránila všechny?" zeptal se chraplavým hlasem.

Hlavice kladiv znenadání zahalily černé plameny.

„On na ně útočí!" Goda, zmítaná nejhlubšími obavami, narychlo připravovala další kouzlo.

Bandaál a Sanda vyrazili pryč, jeden doleva, druhý doprava, a proběhli kolem neznámého trpaslíka, zatímco podskalanka se chystala k boji.

Boëndalin jí chtěl přispěchat na pomoc, ale Goda ho zadržela. „Proti takovému nepříteli jí nemůžeš nijak pomoct. K tomu je zapotřebí pouze mých sil." Rozhodla se pro další útočné kouzlo, při němž chtěla trpaslíka zasypat záplavou blesků. Než však stačila kouzlo dokončit, složil protivník Kiras dvěma údery k zemi, potom přitiskl ležící podskalance kladivo ke tváři. Mladá podskalanka se přestala hýbat.

Goda popustila uzdu energiím.

Ze všech deseti prstů vystřelily k trpaslíkovi blesky. Protivník zvedl hlavu, překřížil kladiva a oběma rukama předpažil.

Bandaál a Sanda doběhli až k matce a viděli, co se děje.

Svazky rozžhavené energie překonaly vzdálenost mezi Godou a trpaslíkem, cestou se neustále klikatily, chvíli se navzájem předháněly, pak zase zaostávaly, jako by mezi sebou závodily, který z nich dorazí k trpaslíkovi jako první.

První paprsek udeřil do hlavy předsunutého kladiva a vybil do něho svůj náboj. Symboly na kladivu vzplály ještě jasněji než samotná energie, pak však hned následoval další náraz.

Síla, kterou energie dopadla, odmrštila trpaslíka několik kroků dozadu, podrážky jeho bot vyryly do půdy hluboké rýhy – jenže on nejenže nezemřel, ale ani nepadl k zemi. Poté co se do něho zabořil poslední Godin paprsek, pomalu sklopil ruce, lehce natočil trup a znovu natáhl paže. Obrázek dokonalé převahy.

Pak se prostě obrátil a odkráčel zpátky k bestiím. Kiras nechal lhostejně ležet na zemi.

Znenadání se otočil na podpatku a namířil kladiva na magu. Dvě runy na jeho zbroji vzplály. Na první pohled se zdálo, že svou září přikrmují diamant, svítící trpaslíkovi na hrudi uprostřed spletence, připomínajícího svým tvarem slunce. Diamant se rozzářil a uvolnil se z něho oranžový paprsek, tlustý jako lidská ruka. Hlavy obou kladiv sloužily jako bočnice, vypadalo to, že trpaslík jimi řídí směr, kam jeho paprsky zamíří.

Paprsek se s hlubokým, nebezpečným zavrčením rozletěl ke Godě a jejím dětem. Země, po níž běžel, zůstávala spálená a barvila se do černa.

Goda ještě jednou sáhla do kapsy a rychle vytvořila protikouzlo, na němž se nepřátelská magie s hlasitým praskáním a šelestěním rozprskla. Žár, který ji i tak zavalil, ji připravil o dech. Vousy, obočí a pramínky vlasů nad čelem jí ohořely. Musela zavřít oči, aby jí nevyschly.

Když znovu zvedla víčka, byl trpaslík pryč. Stvůry stály asi čtyři sta kroků od nich poblíž vchodu do soutěsky, vyčkávaly, co se bude dít, a pozorně je sledovaly.

„Přiveď Kiras," nařídila Goda synovi chraptivě a rozhlédla se. Magus zmizel, jako by se do země propadl.

Boëndalin odběhl od matky, přehodil si Kiras přes rameno a vrátil se s ní zpět.

V tom začaly stvůry ryčet a vyhrnuly se na ně.

Trpaslíci v pravou chvíli dorazili k bariéře v místě, za nímž ležela jižní brána a s ní i záchrana. Goda posbírala poslední zbytky koncentrace a ještě jednou donutila narudlý štít, aby se v něm otevřela průrva.

Podařilo se jí to jen s největší námahou a vrátila se zpátky do pevnosti jako poslední. Avšak ani když se za ní zavřela brána, neměla pocit, že je konečně v bezpečí. Moc znetvořeného trpaslíka zdaleka překonávala i ty nejhorší obavy.

Boëndalin položil Kiras na nosítka. „Podívej se, jak na tom je, matko," požádal ji a našplíchal si na obličej trochu vody.

Vojáci, kteří postávali poblíž nebo hlídali na ochozech, doprovázeli jejich návrat soucitnými pohledy, z leckteré tváře bylo možné vyčíst otevřené výčitky a smutek nad tím, jak špatně výpad dopadl, a nad smrtí tolika spolubojovníků. Trpaslík si těžce povzdechl.

Goda zkusila nahmatat podskalance tep. „Všechno je v pořádku," uklidňovala Boëndalina a obě další děti, které ustaraně postávaly vedle nosítek. „Kromě popáleniny ve tváři si z toho neodnesla žádné další šrámy."

Maga neznala znaky, které nepřátelský magus vypálil Kiras do tváře. Měla to snad být nějaká pohana? Proč ji vlastně ušetřil – kvůli její nerozumné odvaze?

„Je to všechno moje vina," pronesl Boëndalin. Hlas zněl více než zkroušeně. „Měli jsme se stáhnout zpátky hned, jak jsme zničili jejich katapulty. Jenom proto, že jsem chtěl vést oddíl i proti těm stožárům, jsou teď všichni mrtví." Zvedl hlavu. „Je to moje vina," zakřičel a obrátil se přitom k mlčícím bojovníkům na hradbách.

„Nesmysl. Je válka a ve válce umírají lidé, trpaslíci, ubariu i podskalané," odporovala mu Goda a vzpřímila se. „Každý z nich věděl, že je čeká nesmírně nebezpečný úkol. Přihlásili se dobrovolně, protože chtěli bojovat po tvém boku."

Boëndalin se nenechal utěšit. „Měl bych ležet vedle nich tam venku." Ztlumil hlas. „Za to, že ještě žiju, děkuju tvému umění. Ne svým silným pažím nebo velitelským schopnostem. V tom jsem dnes selhal. Na tento oběh nikdy nezapomenu, po celý život. Jméno každého zabitého bojovníka mi bude připomínat, že musím být lepším vojevůdcem." Obrátil se k odchodu.

Goda se ho zlehka dotkla na rameni. „A přesto jsme dosáhli úspěchu. Jejich tábor je vypálený a katapulty zničené. Nepoložili život nadarmo."

„Oni vůbec nemuseli přijít o život. Kdybych nevydal ten druhý rozkaz." Nechal matku stát na místě a odkráčel do svého příbytku.

Sanda a Bandaál přistoupili k matce a poděkovali jí dlouhým, slzami zmáčeným objetím za to, že je zachránila. Goda je poslala pryč, aby si odpočinuli.

Pak nastoupila do výtahu, aby z věže získala přehled. Nelhala Boëndalinovi. Jejich výpad jim za prvé přinesl drahocenný čas a za druhé je

přivedl k poznání, že maguse, který proti nim stál na druhé straně, sami bez pomoci nikdy neporazí.

Pohledem přelétla přes bariéru, pod níž se převalovala hustá mračna kouře. Navzdory těžkým ztrátám byla pevně přesvědčená, že dosáhli proti bestiím významného úspěchu. Dvojsečného úspěchu.

Vraccasi, do léta musíme vydržet, modlila se němě. Rukou zalovila v kapse a vedle spousty prachu z ní vylovila čtyři úlomky diamantu. Zbyly jí jako úplně poslední…

XXI

Skrytá země,
někdejší království Rân Ribastur,
bývalá severozápadní hranice,
6492. sluneční cyklus, jaro

Vzduch byl svěží a chladný a slunce se snažilo, seč mohlo, aby se cestovatelé neroztřásli zimou. Hustým zeleným listovím nad hlavami k nim probleskovaly něžné zlatavé paprsky. Bylo cítit, že se příroda probouzí a začíná rozkvétat, místy bylo možné zahlédnout i první květiny.

Nejeli nijak rychle, za žádnou cenu nechtěli dorazit do Modrých hor dříve než Aiphatòn se svými alfy. Na čele družiny se pohyboval Tungdil s

Pruďasem, oba trpaslíky následoval Barskalín s několika žadáry, uprostřed oddílu jeli lidé, Slîn a Balyndar. Zbytek Neviditelných tvořil zadní voj.

„Naše zprávy se mezitím určitě dostaly do správných rukou.“ Pruďas zamžikal do slunce. „Co asi řekla Goda na to, že se můžeme pochlubit takovými úspěchy?“

„Protože se nezbavila pochybností a pořád si mnou není jistá? Na rozdíl od tebe?“ domyslel si Tungdil. „Těmi zprávami se žádných pochybností nezbaví. Kdybych byl na jejím místě, mohl bych to dokonce považovat za další důkaz mojí špatnosti a zlotřilosti,“ poznamenal pobaveně. „Alfové a já, k tomu ještě připočítej jako spojence i Černou švadronu a žadáry – to je přece pěkná sbírka zlých hochů.“ Zasmál se a na chvíli znovu připomněl starého učeného.

Kdybys tak věděl, na co jsem myslel. Pruďas doufal, že na něm nebylo poznat, že ho samotného trápily před nedávnem stejné myšlenky. Ještě ke všemu se Tungdilovi objevily na tváři ty divné černé linky a nevysvětlitelné víření barev v oku. I on se zasmál, přestože poněkud nuceně. „Jo, hezkej oddíl, takovej, o jakým vždycky snil Nôd’onn. Svýho času.“

„To je už pěkně dávno.“ Tungdil se krátce ohlédl přes rameno. „Všechno probíhá k naší naprosté spokojenosti, ačkoliv něco z toho nám spadlo do klína samo.“

„Jsem zvědavej, jestli se ukážou První. Ať jim Vraccas pomůže, aby tu zprávu brzo našli.“ Pruďas povolil uzdu poníkovi, zvíře poklidně klusalo po cestě. „Výhybky jsou nastavený jako v rychlotunelu. V tom bysem ale cestoval mnohem raději.“

„Jestli dokážeš dýchat i pod vodou, tak beze všeho.“

„Hůř už se Elria nemohla trpaslíkům pomstít, nemám pravdu? Když nám nalila do tunelů skoro všecku vodu z celýho Weyurnu.“ Pruďas se podíval před sebe, kde cesta asi tak míli od nich vycházela z lesa a pokračovala rovnou mezi loukami. „Zatím jsme nespatřili jedinýho člověka. Něco jinýho vlastně taky ne.“

„Také jsi přece slyšel historky, které o Rân Ribasturu vyprávěl Rodario, nebo ne?“ Tungdil se ušklíbl a jako vždy v takových okamžicích se Pruďas vedle něho cítil nesmírně dobře. Jako za starých časů… a tyto okamžiky v něm vyvolávaly pocit důvěry a bezpečí. „Magická zvířata, která jedni fámulové štvou proti druhým, začarované kouty země, kde příroda strhává poutníky do zkázy.“ Poklepal si na tioniovou zbroj. „Pokud ji mám na sobě, jsem v bezpečí.“

Kdy si ji vlastně během naší cesty vůbec sundal? Pruďas se snažil vzpomenout si, kdy viděl Tungdila naposledy beze zbroje. Během doby, kdy putovali k Lot-Ionanovi, ji nesundal ani jednou. A přesto nepáchl, nestěžoval si, spal v ní – nebo vůbec nespal?

Blížil se k nim dusot kopyt a vedle Tungdila se vynořila plavovlasá Ido. „Promiňte mi, že vás ruším, ale už nemůžu déle mlčet," prohlásila bez okolků a podívala se nejprve na Pruďase. „Musím si s tebou promluvit, Zlatoruký."

„Všechno, co uslyším, může slyšet i Pruďas," zareagoval Tungdil a Boïndil si vyložil jeho odpověď jako další potvrzení toho, že skutečně cestuje s pravým Tungdilem.

Mallenia přikývla. „Jde o královnu. Měl bys vědět, že v sobě nemá už skoro žádnou magii."

Aha. Taky by to bylo až moc pěkný. Pruďasovo obočí se pomaloučku zvedalo, až se vysunulo skoro ke kořínkům vlasů, trpaslík však neřekl jediné slovo.

„Odkud to víte?" dotazoval se Tungdil.

„Sama se mi přiznala." Mallenia položila ruku na rukojeť meče. „Považovala jsem za důležité, abys to věděl."

„Proč nám to neřekla sama?" vyklouzlo Pruďasovi z úst. „K čemu to je, jestli si myslíme, že se dokáže Lot-Ionanovi vyrovnat, a ona při první srážce s magusem nepředvede nic lepšího než pár ubohejch plamínků na prstech?"

„To vám neumím říct. Královna doufala, že najde další magický pramen v Rudých horách, ale asi se mýlila," Mallenia na ně omluvně pohlédla. „Ráda bych vám doručila příjemnější zprávy."

„Svatý kladivo!" Pruďas ještě chvíli nadával, potom zabručel: „Co teď budeme dělat?"

Tungdil si promnul krátké hnědé vousy. „To znamená, že se musíme postarat o to, aby maga nemusela ani jednou použít k obraně magii. Ani pro sebe, ani kvůli ochraně ostatních. Musí si ušetřit zbytek sil, dokud ji nezavedeme k Lot-Ionanovi. Tam snad najdeme nějakou možnost, jak ji dovést k prameni, aby mohla načerpat novou energii," pronesl uvážlivě. Zdálo se, že ho nijak nezneklidňuje, že jejich nejdůležitější zbraň je mnohem slabší, než původně předpokládali. „Ostatním o tom raději nic neřekneme. Jenom ať si myslí, že je maga plně při síle. Příležitostně si s královnou promluvím." Nařídil výpravě, aby těsně před výjezdem z lesa zastavila, aby si všichni trochu odpočinuli. „Zůstane to naším tajemstvím. Prozatím neberme ostatním iluze."

„A jak chceš…" Pruďas nemohl dopovědět, co měl na srdci, protože Tungdil otočil poníka a vzpřímil se v sedle.

„Poslyšte," zavolal na ostatní. „Jsme teď na území Rân Ribasturu a někteří z nás dobře vědí o možném nebezpečí, které tu na nás číhá." Ukázal na Coïru. „Královna však nepoužije magii. Doprovází nás kvůli tomu, aby se spolu s námi utkala s Lot-Ionanem, a ne proto, aby nás chránila před nějakými bandity, bájnými tvory a podobně. My jsme trpaslíci a dokážeme

se ubránit sami!“ Ozval se hlasitý souhlas. „Proto: nespoléhejte se na královninu magii. Ona ji nepoužije, ani kdyby někomu z nás hrozilo nebezpečí, že přijde o život. Právě naopak: my se i za cenu našich životů postaráme o to, aby se dostala do Modrých hor a nemusela cestou ani jednou použít magii. Buďte proto stále připravení, a kdyby se v chrastí kolem něco jenom šustlo, okamžitě to hlaste.“ Zvedl Krvežíznivce. „Naše ocel všechno zvládne!“

Trpaslíci a žadáři zabušili pěstí o zbroje, aby ještě jednou dali najevo souhlas, potom sesedli a začali chystat tábor.

Pruďas se na přítele jenom ušklíbl. Tímto zdánlivě neškodným a zároveň velice rozumným prohlášením zabil všechny mouchy jednou ranou. *Mazanej jako vždycky.*

* * *

Rodario, kterému mezitím narostla bradka a řídký knírek, takže se k nerozeznání podobal svému předkovi, si urovnal deku pod celtovinou, sloužící jako ochrana proti slunci a dešti.

Našel si místečko pod zeleným levandulovníkem, silné větve poskytovaly celtovině dostatečnou oporu. Když se ohlédl po královně Coïře, zjistil, že jí příprava lože na noc činí značné potíže. Přisunul se k ní. „Dovolte, abych vám pomohl, Výsosti.“

„To nemusíte,“ odpověděla královna a usmála se.

„Já rád pomůžu.“

„Já jsem myslela to s tou *Výsostí*. Jsem si jistá, že jsem vám to už jednou řekla. Už jsme toho spolu prožili tolik, že vám můžu právem udělit toto privilegium.“

Rodario opětoval její přátelské gesto a uhladil deku, sroloval jí náhradní oděv a vytvaroval z něho provizorní polštář. „Prosím pěkně. Vaše postel s nebesy je povlečená.“

Královna se smíchem ulehla a chvíli se převalovala z jedné strany na druhou. „Není to sice jako doma, ale určitě se mi bude dobře spát. Na *takovém* vzduchu. Ačkoliv mi určitě bude chybět křik racků.“

„Ach, uvidíte. Dno jezera nějak zacelíme a tu vanu, jak jsem vaší říši vždycky říkal, znovu napustíme vodou až po okraj.“ Zamrkal na ni. „Nedaleko místa, kde tábořím, je malý potůček s vodopádem.“ Stáhl ze sebe zbroj a několik vrstev šatstva, až zůstal jenom ve spodním prádle. „Nevím, jak jste na tom vy, ale mně opravdu chybí pořádná koupel… nebo bych aspoň raději měl na krku míň špíny, než kolik jí tam teď je.“ Natáhl ruku. „Kdybyste chtěla jít se mnou…“

Coïra se zasmála. „Pokoušíte se mě svést?“

„Ale to přece ne! Budu hlídat na břehu, zatímco se budete mýt, a potom si to prohodíme.“

Coïře se úsměv vytratil z tváře, vypadala neklidně a stísněně. „Ne. Raději zůstanu tady, kde jsem pod ochranou trpaslíků. Vyprávěl jste nám o těch stvořeních, co ve zdejších končinách číhají na poutníky, a ačkoliv nemám plavé vlasy…“

„Mallenia vám vyprávěla o Xololothovi?“ Rodario pohlédl na Ido, která si upravovala lože kousek od nich a krátce jim zamávala.

„A že jste se znovu políbili, ano. Jenže jak se zdá, tentokrát vás zaskočila,“ neodpustila si poznamenat se škodolibým úšklebkem. „Přestože se Xololotha bát nemusím, neznamená to, že bych neměla respekt před mnoha jinými zakletými bytostmi i rostlinami v Rân Ribasturu.“ Posadila se na deku. „Jenom jděte, Rodario.“

Herec přikývl. Zdálo se, že je trochu zklamaný. Zanedlouho zmizel mezi keři.

Coïra si zhluboka vydechla. Nebyla si jistá, jestli se jí podařilo úspěšně zamaskovat vlastní pocity. Zvláště když člověk hovoří s tak dobrým hercem jako on, je to opravdu těžký úkol. Dobrý herec snadno pozná, kdy jeho protějšek něco předstírá, a kdy ne.

Co však Rodario logicky nemohl předpokládat: s nesmírnou radostí by ho doprovodila. A skočila spolu s ním do vody.

Coïra pohlédla na Mallenii, která postavou, povahou i celou bytostí představovala její pravý opak. A přesto obě dvě sdílely lásku k Rodariovi Sedmému, o tom neměla nejmenší pochybnosti.

Kam to může vést? kladla si v duchu otázku, snad již po sto sedmadvacáté. Zalehla a přivřela oči.

Spánek se však ne a ne dostavit, před očima se jí neustále zjevovala hercova tvář. S povzdechem se zase zvedla. Krátce se rozhlédla po táboře, v němž opět zavládl klid, a protože se o ni nikdo nestaral, nenápadně se proplížila nízkým porostem a vydala se směrem, odkud k ní doléhalo tiché ševelení potůčku.

Ze ševelení se stalo hlasité klokotání a bublání, na listy se snášela jemná sprška vody.

Coïra se zadívala zeleným listovím a spatřila malý vodopád, ne vyšší než sedm kroků. Voda dopadala do malé tůně, ta mohla mít v průměru takových osm kroků a obklopovaly ji tmavě šedé, vyhlazené skalní stěny. Po kamení se plazily šlahouny, květiny se ohýbaly pod kapkami vody a neustále se jemně kolébaly.

U kamenitého břehu ležely hercovy šaty. Byly na místě, kde je voda nemohla postříkat. Rodario sám stál nahý před kaskádou, obrácený zády k

ní. Ruce roztáhl v teatrálním gestu a mohutně jimi mával, potom začal přecházet sem a tam a ukázal se jí tak z profilu. Ústa se otvírala a zavírala, vypadalo to, že nacvičuje nějakou roli.

Coïra se ušklíbla. Dovolila očím, aby sklouzly až k bokům, ale hercovo mužství záměrně vynechala. Ne že by ji nezajímalo, co by jí jako muž mohl nabídnout. Zakazovala jí to slušnost. Možná přijde oběh, kdy to při nějaké jiné příležitosti spatří na vlastní oči.

„No a? Jak se vám jeví?“

Coïra sebou polekaně trhla, když se těsně za ní ozval ženský hlas. Ohlédla se dozadu a spatřila Mallenii. „Dělala jsem si starosti…“ snažila se najít nějakou výmluvu.

„Zajisté, královno. Stejně jako já. Žadáři, kteří se rozmístili kolem tábora, by nás určitě nebyli schopní ubránit,“ pronesla Ido ironicky a ušklíbla se. „Kdyby mi někdy někdo prorokoval, že jednou budu sedět spolu s královnou Weyurnu mezi keříky sury a dívat se na nahého muže, myslím, že bych ho na místě srazila k zemi.“ Odhrnula větve stranou, aby lépe viděla. „Tak se na něho podívejme! Má docela dobrou postavu. Ty lajdácky ušité šaty ji před námi úplně utajily.“ Postřehla, že si ho Coïra přestala prohlížet. „Nelíbí se vám? Myslela jsem si, že hrdinové a urostlí muži jsou přesně podle vašeho gusta.“

„Já… nechci vidět všechno,“ vyhnula se královna přímé odpovědi.

Mallenia otočila hlavu dopředu. „Já ano. Mám vám popsat toho jeho *malého* Rodaria? Začala bych tím, že bych mu neříkala malý…“

„To stačí!“ přerušila ji Coïra. „Ještě byste ho připravila o důstojnost.“

Ido se tiše zasmála a podívala se na černovlásku. „Co budeme dělat, královno? Podělíme se o něho, nebo budeme mezi sebou soupeřit o jeho přízeň? Nebo kvůli němu začneme spolu bojovat, znepřátelíme se a zatáhneme Idoslân a Weyurn do války?“

„Taky bychom ho mohly zabít. To by bylo nejjednodušší řešení.“ Coïra si povzdechla.

Mallenii se pobaveně zaleskly oči. „To jsou slova pravé vladařky. Ale až tak daleko bych nechtěla zajít. On nemůže za to, že jsme se do něho obě zamilovaly.“

„Mohl se dvořit jenom jedné z nás,“ oponovala maga. „A když nad tím tak přemýšlím, jste proti mně ve výhodě. Vy už od něho máte dva polibky.“

„Ten první nepočítám.“ Mallenia jí položila ruku na rameno. „My dvě bychom neměly připustit, aby kvůli němu skončilo naše přátelství. Dlužím vám za svůj život, na to nikdy nezapomenu.“ Zvážněla. „Chcete, abych se o něho přestala zajímat? Řekněte, a já se podrobím vašemu přání.“

Coïra potřásla hlavou. „To by nebylo čestné.“

Ido se na ni usmála. „Tím jste si u mě získala ještě větší respekt.“ Ukázala k tůňce. „Jděte a pomozte mu při koupání, královno.“

„Ne!“ vykřikla Coïra zděšeně. „To nemůžu.“

„Jenom tak se dovíte, co po vás chce a jaké city k vám chová. Neváhejte. Já sama jsem váhala příliš dlouho.“ Mallenia do ní náhle strčila, maga vyklopýtala z křoví.

Vrávoravě se prodírala šustícími větvičkami a udělala několik drobných krůčků k potůčku, teprve potom získala znovu rovnováhu a zastavila se. Než se stačila schovat v houští, Rodario ji zahlédl a něco na ni zavolal.

Coïra nerozuměla, co říká. Mallenia na ni z křoví mávala, aby šla nahoru k vodopádu, potom se její obličej znovu ztratil v porostu. *Ale co,* řekla si maga a vydala se ke kaskádě, která ji obhodila sprškou vodní tříště a zmáčela jí obličej, vlasy i svrchní oděv.

„Řekla jsem si, že přece jen využiju vaší nabídku,“ zavolala hlasitě, aby překřičela hukot vody, a postavila se tak, aby na něho pořád nezírala. Nebo na toho jeho *malého-velkého* Rodaria.

„To je skvělé,“ zahulákal herec neméně hlasitě. Prošel kolem ní, sehnul se a přitom jí ukázal dokonale hladký zadek. Královna se rychle odvrátila. „Ale já jsem hotový. Takže teď budu já hlídat vás.“ Přehodil přes sebe dlouhou košili a zakryl jí svou nahotu. „Můžu vám pomoct při svlékání? Jako princezna jste na to asi byla zvyklá.“

„Mně pomáhala nanejvýš komorná, nikdy to nebyl někdo cizí.“ Naznačila mu, aby se otočil, zatímco ze sebe sundávala jednu vrstvu šatstva za druhou. Až na rukavice. Vzduch byl chladný a svěží, maga se otřásla zimou. Rychle vešla do vody, která byla kupodivu teplá. „Už se zase můžete otočit.“

Rodario dřepěl na břehu a sledoval magu s neproniknutelným úsměvem na rtech. „Máte podivuhodné zvyklosti, co se týká koupání,“ řekl a ukázal na rukavice. „Proč?“

„Jsou… je na nich kouzlo. Nikdy si je nesvlékám.“

„Kouzlo?“ Rodario se posadil, svěsil nohy, začal si je máchat v tůňce a přitom nespustil z královny oči. „Co je to za kouzlo? Máte tak ošklivé prsty, že je musíte schovávat? Nebo se vám při alchymistických experimentech usadila za nehty taková špína, že ji při nejlepší vůli nejde odstranit?“

Coïra ho ním stříkla vodou a dávala si pozor, aby byla až po krk nebo po ramena pod hladinou. Udiveně kroutila krkem nad tím, jak se to vlastně chová. Co od něho očekává? Že bude dost drzý a vleze za ní do vody? Že se zachová jako čestný muž? Jak se chovají hrdinové, když právě nebojují proti útlaku a bezpráví? „Vy se mi vysmíváte.“

„Nikdy!“ Hercův pohled najednou sklouzl podél ní a upřel se na hladinu. „Znáte příběh o Měsíčním rybníku? O tom, kterým se alfové dostali do Skryté země? Starý Boïndil mi vyprávěl… jistě, není žádným přeborníkem,

když jde o vyprávění příběhů o lásce mladých elfů, ale scény, kde někdo umírá, ho nesmírně baví. Já osobně kladu těžiště někam jinam.“ Dal k dobru vyprávění, o němž se doslechl od trpaslíků, a Coïra pozorně poslouchala, zatímco plavala v tůni. „Co říkáte? Myslíte si, že existuje více takových bran?“ Opět se upřeně zadíval na hladinu.

„Teď tomu rozumím!“ zasmála se. „Vy mi chcete nahnat strach!“

„Ne. Ale jsme v Rân Ribasturu, v zakleté zemi, dalo by se říct. Z vln se nemusí vynořit zrovna nějaký alf, ale někde pod vámi by něco mohlo u dna číhat,“ prohodil nezávazně a pádloval nohama. „Já to něco zkusím probudit! Tak krásnou ženu to určitě nevídá moc často.“

Chtěla na něho něco zavolat – když v tom ucítila u pravé nohy pohyb. Nedokázala potlačit přidušený výkřik a Rodario se zarazil a přestal pádlovat. „Něco tam bylo!“

„Teď mě chcete nachytat,“ odpověděl herec se šelmovským pousmáním.

„Ne, já…“ Kolem pravého lýtka se jí omotalo něco tenkého a pevně se k ní přitisklo. Coïra se zadívala pod sebe do vody, ale nic neviděla. Na hladině bylo příliš mnoho bublin. Potom ji to něco začalo silněji táhnout ke dnu. Napřáhla k Rodariovi ruce. „Vytáhněte mě ven!“ požádala ho vyděšeně.

Herec z výrazu její tváře poznal, že si nedělá legraci. Okamžitě ji uchopil za prsty a zatáhl. Když překonával odpor, který magu spoutával pod hladinou, supěl námahou.

„Počkejte!“ Roztáhl nohy a pevně se zapřel o skalnatou půdu. Teprve tak se mu podařilo vytáhnout magu z tůně o kousek výš. V onom okamžiku neměl ani pomyšlení na to, jaká má mladá žena prsa nebo jak vypadá její štíhlé tělo. Na královnině lýtku spatřil něco, co se podobalo bělavému chapadlu. Chapadlo svou oběť náhle pustilo a Coïra vylétla z vody, jako když střelí.

Rodario se svalil na záda a maga na něm přistála jak dlouhá, tak široká. Oba zůstali nehybně ležet.

„Pustilo mě to,“ zašeptala Coïra a ohlédla se dozadu. Po lýtku se jí táhly naběhlé rudé pruhy, ale jinak si z podivného zážitku neodnesla žádné zranění. Vztekle a vyčítavě se zadívala na Rodaria. „Je to vaše vina! Vy jste tu… tu věc přiměl k tomu, aby mě chytila!“

„To byl jenom takový nápad,“ bránil se herec. „Copak jsem mohl tušit, že se tady v té tůni stávají nápady skutečností?“ Dal si obě ruce za hlavu, v jedné držel něco koženého.

„Sám jste přece říkal, že je tahle země zakletá! S tím jste mohl počítat!“ Jak se Coïra jednou nadechla, dostávala se do stále větší ráže, přestože její vztek byl zčásti jen hraný. Protože byla nahá, zůstala ležet a neodvažovala se pohnout, aby herci neukázala ještě víc ze své nahoty. Jednou to bohatě stačilo. „A co když to vyleze ven?“

„Ale vy byste přece měla poznat, jestli to je nějaká magie, nebo snad ne?“

Coïra otevřela ústa, na jazyk se jí drala jedovatá poznámka. V tom se jejich pohledy setkaly a navzájem splynuly. Těla si vzájemně předávala teplo a rozžhavila v jejich nitru oheň, jaký tak často opěvovali básníci a bardové. Ani jeden z nich se nedokázal bránit, když se jejich rty začaly k sobě blížit, a jemně se políbili.

A znovu.

A ještě jednou.

„Vaše rukavice, královno,“ řekl Rodario chraptivě, byl zcela opojený city. Podal jí kůži. „Sklouzla vám z ruky, když jsem vás táhl z vody.“

Mladá královna bez přemýšlení sáhla po rukavici – a Rodariovi se při pohledu na ženino pravé předloktí údivem rozšířily oči. Štěstí, které se mu zračilo v obličeji, rázem zmizelo. Královna měla ruku od lokte až dolů na některých místech úplně průhlednou, jako ze skla, zatímco jinde bylo vidět krvavé maso včetně všech žil, svalů a šlach. Byly zakryté jen tenkou, průhlednou vrstvou. „Ach, bohové!“ vykoktal herec zděšeně. „Jaká příšernost…“

Coïra se rozplakala, vyskočila, popadla šaty a utíkala pryč.

* * *

Pruďas seděl vedle Tungdila u malého táborového ohně, nad nímž si opékali maso, chléb a zeleninu, napíchané na tenké klacíky. „Je hrozná škoda, že nám už došel sýr.“

„Na ten smrad si pořád ještě pamatuju. Dokonale. Zrovna na ten smrad!“ Tungdil, který odložil helmu, rukavice a kryty na nohou a rukou, ochutnal maso, které ještě před nedávnem pobíhalo krajem v podobě zajíce, a s chutí se do něho zakousl. „Tady to je mi mnohem milejší.“

Pruďas si prohlížel svou porci mnohem kritičtějším pohledem.

Tungdil dožvýkal. „Co je? Copak ti ten zajíc dost nesmrdí?“

Pruďas točil rožněm ze strany na stranu, jako kdyby na chutném, krásně vonícím mase hledal vadu. „Myslíš si, že je v něm magie?“

„Co by to mělo být za magii?“

„Co já vím?“ vyhrkl Pruďas ustaraně. „Co když… sežral nějakou květinu, kterou některej z těch fámulů nějak změnil?“

„To už sám věříš i vlastním výmyslům? Nebo to jsou moudrosti našeho posledního Rodariova výhonku?“ Tungdil nerušené pokračoval v jídle.

„Prostě se to tak povídá.“ Trpaslík se rozhlédl. „Kde ten herec vlastně vězí?“

„Určitě tam, kde je i Coïra.“ Tungdil ukázal do křoví.

„Aha,“ zašklebil se Pruďas, ani nemusel mluvit.

„Šli se koupat. Ne milovat,“ opravil ho přítel. „Barskalín mi řekl, že je žadáři mají pod dohledem. Jsou v bezpečí, nikdo na ně nezaútočí.“

Pruďas odložil upečeného zajíce na zem. „Takže přece.“

Tungdil si povzdechl. „Co – *takže přece?*“

„Magie!“

„Ne, žádná magie, u všech bezectných!“ ohradil se Tungdil hlasitě. „Řekl jsem, že na ně nikdo *nezaútočí!* Žádná zvířata nebo nepřátelé.“ Zabušil rukou o zem. „Tady není žádná magie. A tady nikdy neřádili fámulové. Země je v bezpečí, úplně v pořádku, a zajíci tím spíš.“

„Zato zajíci nejsou v bezpečí před náma.“ Pruďas se ušklíbl, zadíval se na runy na Tungdilově zbroji a znovu zvážněl. „Kdyby ti to jídlo mělo nějak ublížit, tak by se přece rozzářily, že?“

Tungdil pomalu, nesmírně pomalu sklopil klacík, na němž si opékal maso. „Ano, runy by se rozzářily,“ procedil řezavě, moc nechybělo a vybuchl by zlostí. „Dej mi toho zajíce! Já ho s chutí sním.“

„Dobrá, učenej.“ Pruďas skutečně podal maso příteli. „Ale jenom jednou kousnout, prosím,“ dodal.

„*Cože?*“

„Jenom kousnout. Chtěl bysem prostě vědět, jestli je můj zajíc stejně bezpečnej jako ten tvůj.“ Pruďas ukázal na symboly na zbroji. „Jestli se rozzáří, tak se ho ani nedotknu.“ Zkřížil ruce na hrudi. „Tak honem, dělej. Mám hlad!“

Tungdil se na něho nechápavě zadíval, potom se hlasitě rozesmál. „To mi na druhé straně hrozně chybělo, Pruďasi,“ zafuněl, když se konečně trochu uklidnil. „Nikdo takový jako ty tam nebyl.“ Zakousl se do zajíce, a když se s jeho zbrojí nic nestalo, podal příteli maso zpět. „Budu šťastný, jestli budu moct po této bitvě konečně žít v klidu a míru,“ hovořil dál a vzal si něco málo zeleniny, ohřívané na malém plamínku. „Doufám, že to nějak zvládnu.“

Pruďas se konečně s náramnou chutí pustil do zajíce. „Mně se to podařilo. No, sice jsme pořád měli v Zlohrázi co dělat a často jsme se bavili o možnejch bitvách, ale nebylo to tak, že bysme pořád žili jako ty uprostřed neustálejch bojů. S něčím počítat a uprostřed něčeho žít, to jsou dvě úplně jiný věci.“ Ukázal klacíkem na Slîna a Balyndara. „Ale kdybys přece jen chtěl raději bojovat, tak se vždycky můžeš vrátit s Pátým do jeho hor. Slyšel jsem, že u Kamenný brány se pořád něco děje. A teď, když kordrion zmizel, se první bestie určitě brzo vydají na cestu.“

„Se svým synem? Ne.“

Pruďas se rozkašlal a zadíval se na Tungdila, který nerušené pojídal zeleninu a tu a tam si do ní přidal trochu ze směsky koření, kterou s sebou měli. Byly v ní hlavně listy rata a sůl. „Ty to víš?“

„Jistě.“

„Odkud?“

„Mluvíš ze spaní, Pruďasi.“ Tungdil se na něho zašklebil přes čerstvě opečenou hlízu.

Dvojče si zase až příliš pozdě uvědomilo, že se stalo obětí přítelova malého žertíku. „Ty si ze mě děláš srandu.“

„Přesně tak. Zrovna jsem na to měl náladu a chuť.“ Tungdil odhodil použitý klacík do ohně. „Jedno oko mi zůstalo, proto nejsem úplně slepý, a když to vidí všichni, proč bych to neměl vidět i já? Hrozně se mi podobá. To by v tom musel mít prsty sám Tion, kdyby Balyndar nebyl z mého masa a krve. Ale protože se mnou o tom nemluví, stačí mi, že o tom vím. Dokážu ho pochopit, dává to smysl.“ Opřel se o strom a vytáhl měch s vodou. „Taky je pro něho jednodušší, když za svého otce považuje krále Pátých. Podle toho, jak toto naše dobrodružství skončí, bude pro něho dokonce možná lepší, když se naše jména nebudou vyslovovat jedním dechem.“ Odzátkoval měch a napil se.

„Mně by bylo milejší, kdybysem v tvým hlase slyšel více důvěry a víry v úspěch, učenej veliteli a velkokráli,“ zabručel Pruďas. Smutně se zadíval na pár kostí, které zbyly z večeře. „Nic na nich není. Samý šlachy, plno kostí a kousek masa, kterej nezasytí. Co bysem dal za vypasenýho gogula!“ Ještě jednou si změřil přítele zamyšleným pohledem. „No a? Co v tobě vyvolává představa, že máš s Balyndis syna?“

Tungdil se zahleděl do ohně. „Nic. Pro mě je stejný trpaslík jako každý jiný,“ pronesl tupě, okem se díval do prázdna.

Pruďas si rovněž vzal opečenou hlízu, sloupal horní vrstvu a okořenil ji. „To je hrozně smutný, učenej. Já svoje děti miluju, neznám žádnej hezčí cit. Na jedný straně se s nima trápíš, ale taky seš na ně pyšnej.“ Kývl směrem k Balyndarovi. „Na něho bys taky mohl být hrdej. Vypadá skvěle, je to dobrej válečník a jednou povede Pátý jako vynikající král. Balyndis ho dobře vychovala i připravila.“

„Asi bych na něho byl hrdý,“ opakoval Tungdil zamyšleně a nadále se díval do ohně. „Postarám se o to, aby se k matce vrátil v naprostém pořádku,“ slíbil plamenům a zavřel oko. „Máš v táboře první hlídku, Pruďasi. Vzbuď mě, až budeš moc unavený.“

Boëndal rozkousl zeleninu, která nečekaně hlasitě křupla, když se mu rozdrolila mezi zuby, znělo to, jako kdyby kousl do jablka. „Než se stačíš zachránit spánkem, prozraď mi ještě jednu věc. Kdo to jsou ti bezectní, učenej?“

„Bohové v zemi za Černou soutěskou.“ Tungdil se ani nenamáhal zvednout víčko.

„No jo, ale to je trochu málo. Jací bohové to jsou?“

„Krutí, Pruďasi. Nech mě odpočívat.“

„A to mám čekat ještě dýl?“ Hodil po Tungdilovi ohlodaným klacíkem – a příliš pozdě si uvědomil, co tím zřejmě zavinil. Z opatrnosti zavřel oči, a navíc je zaclonil rukou, aby ho výboje na zbroji neoslepily.

Dřívko se téměř nehlučně odrazilo od zbroje a spadlo na zem. Nikde žádné blesky ani jiné magické výboje. Jak se zdálo, Tungdil si toho ani nevšiml.

Pruďas chtěl nejdříve něco říct, ale pak si ta slova raději ušetřil. Vyžadoval to po něm tichý hlásek posledních pochybností. *Kdo ví, k čemu se ti tyto vědomosti ještě můžou hodit,* šeptal mu v duchu a nabádal ho, aby nic neprozradil. „Učenej, jak je to s těma bezectnýma? Víš, že mám rád zajímavý historky,“ dorážel místo toho na přítele.

„Bezectní,“ promluvil Tungdil hlubokým hlasem, „jsou bytosti podobné duchům. Zjevují se v krvi obětí, které byly zabity na jejich počest, a díky nim dostává krev postavu a tvar. Děsivou postavu, na kterou můžou bez obav pohlédnout jenom kněží. Ostatní by při tom přišli o rozum.“

„A tys byl jedním z kněží?“

„Ne. Ale já jsem se na ně mohl dívat, aniž bych zešílel.“

„Možná je to hlavní důvod, proč teď máš tak děravou hlavu.“

„Za prvé, moje hlava není děravá, mezery mám jenom ve vzpomínkách, a za druhé, už těch strašidelných báchorek bylo víc než dost.“

Pruďas si natáhl nohy a zakroutil prsty. „Kolik bezectnejch vlastně existuje? Co dělají, že je to tak hrozně důležitý, že je ostatní uctívají jako bohy? Pomáhají v boji?“ Pohlédl na spícího Tungdila. „Hej, učenej, dej mi možnost, abysem se taky něco naučil!“ Měl se ještě jednou odvážit hodit po něm kouskem dřeva? „Mimochodem, jak to, že znáš tak dobře Tirîgona? Myslím, co jste tam na druhý straně spolu zažili? A proč sis dal jméno zrovna po svým mrtvým…“

„Tak už dost!“ Víčko vystřelilo vzhůru, Tungdilovo jediné oko vrhlo po Pruďasovi takový pohled, až ho to málem doopravdy zabolelo. Paprsek z hnědé zorničky jím pronikl jako šíp, hnědá barva poté najednou zmizela, zornička začala mocně tepat a po chvilce přešla do namodralé barvy. Oko naposledy vzplálo a znovu nabylo hnědé barvy. „Chtěl bych se prospat, Pruďasi. Do Modrých hor pojedeme ještě dlouhou řádku oběhů a při každé zastávce ti něco povyprávím. Ale ne teď!“ Hlas byl prosycený důrazem, zněl královsky, rezavě a znemožňoval jakýkoliv odpor. Tungdil opět zavřel oko a uvelebil se v pohodlnější poloze.

„Pche,“ odfoukl si Pruďas a prohrábl nohou prach na zemi. *Teď to zase byl ten falešný Tungdil.* Bez přemýšlení zvedl větev, dlouhou jako jeho ruka, a začal seřezávat konec. Jeho pohyby byly stále pomalejší a pomalejší, oči se zahleděly na spáče.

„Tak si holt zazpívám nějakou písničku, abysem si zkrátil dlouhou chvíli,“ rozhodl se. Nadechl se k písni, kterou se naučil od Bavragora, a začal si prsty vybubnovávat o chrániče nohou správný rytmus.

Tungdil se však nenechal vyprovokovat k nějaké reakci. Bohužel.

V tom se křovím vřítil do tábora Rodario, šaty na něm prapodivně visely, jako by se oblékal v největším spěchu. „Královna je pryč!“ zakřičel rozčileně.

„Pryč, jako kdyby ji spolkla země, nebo jenom utekla před tvýma dotěrnostma?“ Pruďas se zašklebil. „Říkali mi, že jste se šli koupat. To ani nápad, že jo?“

Rodario došel až k němu. „Ona se… polekala a utekla.“

Pruďas vstal. „Asi ji vylekal ten tvůj jednookej had v kalhotách.“

„Tak mě přece poslouchej!“ Herec popadl trpaslíka za široká ramena. „Utekla! Někam do houští.“

„Pořád ještě jsi mi neřekl, proč to udělala, ale to je jedno.“ Zavolal Barskalína a vyptával se ho, kam královna odběhla.

Velitel žadárů to však nevěděl. „Moji muži ji jenom zpovzdálí sledují. Pozorovali jsme okolí, ne přímo královnu a herce,“ vysvětloval Pruďasovi.

„Vy jste nás pozorovali?“ vypěnil Rodario.

„Ne. Jinak by se to nestalo,“ zavrčel Boïndil a obrátil se na Tungdila. „Učenej, prober se. Musíme chytnout magu. To plachý hříbě se polekalo hada v kalhotách a je fuč.“

Nesmírně unavený Tungdil ztrápeně otevřel oko. Pohled, kterým Rodaria obdařil, mu zvěstoval dlouhou, mučivou smrt.

* * *

V široce roztažené rojnici se hnali křovím proti proudu potoka.

Poníky nemohli vzít s sebou, takže žadáři a trpaslíci museli jít pěšky, aby se dokázali držet stopy pohřešované královny.

Neviditelní snadno našli trasu, kudy královna prchala, maga však měla velký náskok. Krátké nohy trpaslíků znamenaly značnou nevýhodu a Rodario ani Mallenia nemohli vyrazit na vlastní pěst. Na ztvrdlé lesní půdě by sami bez pomoci nedokázali rozeznat nezřetelné otisky prchající ženy.

Část lesa, do níž právě vstoupili, se rozhodně nedala označit jako příjemná a přátelská. Před možná necelou čtvrtinou cyklu musel mezi kmeny

řádit požár, který po sobě zanechal jenom pár pahýlů. Z černé země trčely zuhelnatělé, holé, mrtvé a odumírající zbytky kdysi mohutných velikánů.

Trpaslíci i lidé se brodili popelem, který se při každém kroku rozvířil a zvedl se do výšky, nacházel si cestu do úst a do nosu a vháněl jim do očí slzy. Zpola ohořelé větvičky se pátračům rozpadaly pod podrážkami, popel a dřevěné uhlí jim zbarvily boty a kalhoty do černa.

Po čase minuli trosky nějakého stavení. Chalupa uprostřed lesa neodolala žáru ohně. Pruďas v troskách rozeznal zbytky koster. *Lidi z nějakýho důvodu neutekli před plameny – nebo třeba už ani nemohli?* Okamžitě mu na mysli vytanula magie…

„Tam vpředu!“ vykřikl Tungdil a ukázal doprava. „Vidím tam někoho běžet.“

Pruďas nedokázal nic rozpoznat. „Myslím…“

„Opravdu,“ přidal se k Jednookému Barskalín. „A je to člověk.“

Mallenia kývla na Rodaria a přidali na rychlosti. „Doženeme ji a vy se k nám přidáte,“ zavolal herec na trpaslíky a následoval mladou Ido.

Zmítaly jím zvláštní pocity. Na jedné straně si dělal výčitky, na druhé sám přesně nevěděl proč. Královna uprchla, protože si špatně vyložila jeho vyjeknutí. Ale na vysvětlení toho nedorozumění bude čas později. Nejdříve museli Coïru dohonit.

Mallenia brzy pádila několik kroků před ním, ale Rodario nijak nezaostával. Skupinka trpaslíků se mezitím ztratila z dohledu.

Les se opět změnil. Vyvolával dojem, že se kmeny žárem zprohýbaly a nabraly nejpodivnější tvary. Protože se mezitím již dávno setmělo, vzbuzoval pohled na znetvořené kmeny strach. Mrtvolné ticho, které zde vládlo, Rodariovi nijak nezlepšilo náladu. Byl rád, že má u sebe meč. A Mallenii, která dokázala bojovat mnohem lépe než on.

„Coïro, tak už přece stůj,“ zahulákal na postavu, která před nimi kličkovala mezi stromy. Pohybovala se s nesmírnou obratností. „Děláme si kvůli tobě spoustu starostí.“

Prchající ho však neposlechla.

„Dělej, přidej, ty hrdino,“ pobídla ho Mallenia a sama ještě zvýšila rychlost. „Mně se tady mezi tím mrtvým dřevem nijak zvlášť nelíbí. V tom lese je něco, co mi nahání strach.“

Herec s ní mlčky souhlasil. Přitom zde nebylo nic, co by jim mohlo nějak ublížit. Oheň spolykal všechno živé a přeměnil to na popel.

Královna změnila směr a najednou zabočila doprava.

Mezi zuhelnatělými kmeny spatřili obrysy nějakého opevněného domu, stodoly nebo něčeho podobného. Soudě podle stop po požáru se právě odsud začaly šířit plameny a potom se vrhly na okolní les.

Královna proběhla malou brankou a zmizela v polorozpadlém stavení.

„Co tam chce?“ Rodario hlasitě funěl námahou. „Chce se před náma schovat?“

„To je dětinské, bláznivé chování.“ Ido vyšla z lesa a zamířila ke vchodu. „Královno Coïro! Vyjděte ven, než tam uvnitř spadnete do nějaké díry nebo na vás spadne zeď a pohřbí vás pod troskami!“ Vešla do dvora, Rodario kráčel hned za ní.

Zůstali stát na místě, napínali uši, jestli něco nezaslechnou, a obhlíželi si rozpraskané okenní tabulky. Připadalo jim, že na ně civí jako prázdné oční důlky.

„Coïro?“ houkl Rodario vyplašeně. „Předtím u té tůně jste mi špatně rozuměla. Pojďte ven a já vám svoje slova vysvětlím!“

„Takže je to přece jen vaše vina,“ prohlásila Mallenia se zadostiučiněním. „Vybral jste si nesprávný kompliment, nemám pravdu?“

Rodario se rozhodl, že svůj děsivý objev nikomu neprozradí. Nejdříve si o tom promluví s Coïrou. „Něco takového.“ Když postřehl, že se za jedním oknem v přízemí mihla hlava a rychle zase ucouvla, rozběhl se za ní. „Coïro, počkejte!“ Chytil polámaný okenní rám a nahlédl do tmavého pokoje.

Pohlédl do páru světlých očí, které na něho ustrašeně hleděly – do očí nějakého muže!

XXII

Skrytá země,
někdejší království Rân Ribastur, severozápad,
6492. sluneční cyklus, jaro

Rodario ustoupil o krok dozadu a podíval se na Mallenii. „Tam vevnitř sedí nějaký *chlap!*“

„Jste si jistý?“

Herec se ještě víc předklonil přes taburet, znovu nahlédl dovnitř a změřil si cizí tvář. „Úplně jistý. Strniště na bradě je zcela jednoznačný důkaz.“

„Tak potom to zřejmě nebude královna. Jedině kdyby se pomocí magie proměnila.“ Mallenia zamířila k oknu, aby zjistila, na koho tu vlastně narazili.

Hádala, že se muži blíží čtyřicítka. To, co měl na těle, musela kdysi být nesmírně drahá róba malachitové barvy. Nyní však byla ošuntělá a celá potrhaná, trny v ní zanechaly díry a lesní půda ji poznamenala skvrnami. Světlou čupřinu zakrývala mastná, odřená kožená kapuce.

„Jak se jmenuješ?“ vyptávala se ho.

Muž sebou trhnul a zalezl hlouběji do místnosti. Pod nohama a rukama mu šelestil popel.

Rodario si všiml, že neznámý má na ruce čtyři prsteny. Musely být velice drahé. „Je jasné, že to není žádný ubožák.“

„Co když je to pan domácí, který unikl ohni a tou zkázou a ztrátou přišel o rozum?“ Mallenia kopla nohou do zdi. „Ale kam se poděla královna?“ Podívala se k bráně, kam právě přibíhal Tungdil a za ním celý oddíl trpaslíků. Rychle velkokráli povyprávěla, co se stalo.

Rodario mezitím vešel za mužem do místnosti a pomalu se k němu blížil. „Jak se jmenujete?“ zeptal se přátelsky. „Nemějte strach. My vám nic neuděláme.“

„Kdo to tvrdí?“ ozval se Pruďas, který právě strčil hlavu do okna. „Jestli je to nějakej lotr, tak z toho jen tak nevyklouzne.“

„Vy ale nejste žádný lotr, že je to tak?“ Rodario před mužem podřepl. „Vy jste bohatý muž, který se ztratil. Nebo vás přepadli lupiči? Či jste snad padl za oběť magickým rostlinám? Nezahlédl jste cestou jednu ženu v tmavomodrých šatech s dlouhými černými vlasy?“ Za ním to zarachotilo, zařinčel kov a kolem herce se rozvířily šedé obláčky. Usadily se i na sněhobílém obličeji neznámého.

Tungdil skočil oknem dovnitř, prošel místností a postavil se vedle herce. Muž zavrčel, ucouvl a zakryl si hlavu rukama.

Tungdil ho chytil za pravou ruku a hrubě ho přitáhl k sobě, potom otřel zašpiněný rukáv mužovy róby a zbavil ho nánosu špíny, takže se na světlo vyloupl vyšívaný symbol. Tungdil svraštil obočí, na tváři se mu objevil pochmurný výraz. „Tak ty jsi stoupencem Nudina,“ vmetl neznámému do obličeje a popadl ho za krk. „Nafukuješ se, že dokážeš napodobit jeho styl, a dokonce nosíš stejně jako on i prsteny!“

Rodario se zvedl a položil ruku na rukojeť meče. „Lot-Ionanův fámulus?“

„Ha!“ vyrazil Pruďas pyšně. „Ještě štěstí, že jsem nesouhlasil s tím, že mu nic neuděláme.“

„Vypadá jako jeden z nich.“ Tungdil dotáhl muže až k oknu a s rozmachem ho vyhodil na dvůr. „Zjistíme, co tady chce. A kolik magie v něm vězí.“ Nařídil žadárům, aby byli ještě pozornější, a vyšplhal se oknem ven. „Už řekl, jak se jmenuje?“

„Ne.“ Rodario vyšel za oběma muži a postavil se vedle Mallenie. „Chtěl jsem to nejdříve zkusit po dobrém. Vypadá vylekaně, a tak jsem si myslel, že by nebylo moudré pustit se do něho s řevem a neurvalostí.“

Tungdil vytasil Krvežíznivce a přiložil hrot meče muži na krk. „Mluv!“

„Franek,“ vykoktal muž. „Já jsem Franek.“

Pruďas se ušklíbl. Tu a tam se proti způsobu, jakým se trpaslíci dávali do hovoru s neznámými, opravdu nedalo nic namítat.

„Co tě přivedlo sem, na toto místo? Proč se oblékáš stejně jako Nudin?“ Tungdil mu uštědřil kopanec, po němž muž skončil zády na zemi. „Nemám moc času. Hledáme jednu ženu…“

„Já jsem ji viděl!“ vykřikl Franek rychle a zvedl ruce. „Prosím, nebijte mě! Já ji viděl! Vím, kam šla.“

Pruďas pozvedl vraní zobák a rozmáchl se s ním k ráně. „Mohl ho sem poslat Lot-Ionan, aby nás vlákal do pasti.“

„Odkud by asi tak věděl, že sem přijedeme?“ Rodario se zadíval na Franka. „Neměli bychom si nejdříve poslechnout, co nám poví?“

„Pro mě je královna důležitější,“ postavila se Mallenia proti metodám trpaslíků. „A měla by být důležitější pro nás pro všechny.“ Pohlédla na domnělého fámula. „Mluv! Kam utíkala?“

Franek pomalu zvedl ruku a ukázal k východu. „K Votonům. Určitě není mezi živými.“

„Kdo jsou Votonové?“ Tungdil nespouštěl Krvežíznivce z mužova hrdla.

„Odporné příšery, chiméry, které přivedly na svět experimenty Lot-Ionanova fámula Vota,“ vysvětloval muž bez dechu a třásl se strachem. „Kdysi to byli lidé a Vot je vybavil zvířecími končetinami. Oni se pak osvobodili, utekli z laboratoří a prchli sem.“

Tungdil udělil Barskalínovi rozkazy nějakým pro ostatní zcela nesrozumitelným jazykem a žadáři rychle odběhli. Potom se trpaslík podíval na Rodaria. „Vy zůstanete tady a budete našeho nového přítele hlídat. Zůstane u nás a až se s královnou vrátíme, odpoví nám na pár otázek.“

Pruďas zavrtěl hlavou. „Herec proti fámulovi?“

„Kdyby teď byl schopný utkat magické kouzlo, vypadal by snad jako spráskaný pes?“ Místo toho, aby zeširoka vysvětloval, proč ho fámulus nechává v naprostém klidu, ukázal Jednooký na runy na své zbroji. Ani jedna z nich se nerozzářila. Potom se znovu otočil k herci. „Slîn vám bude dělat společnost. Zbytek půjde se mnou.“ Rozběhl se za Neviditelnými a brzy zůstali na dvoře jen herec, Slîn a Franek.

Slîn zavřel bránu a rozdělal oheň. Rodario dal Franekovi trochu napít a vyhledal pár trámů, které dotáhl k plamenům, aby si měli kam sednout.

Čtvrtý si položil napnutou kuši na kolena, náhradní šipky měl rovněž na dosah. Pohledem neustále klouzal ze strany na stranu, držel hlídku.

„Tak tedy, Franeku. Aby nám lépe plynul čas, co kdybyste mi povyprávěl, co vás přimělo k tomu, že jste se rozhodl navázat na Nudinovo dědictví?“ Rodario ukrojil kousek chleba a šunky. Část jídla nabídl Slînovi, zbytek podal fámulovi. „Vy jste u Lot-Ionana vstoupil do učení, je to tak?“

Franek se na herce upřeně zahleděl. „Skupina trpaslíků v černých zbrojích, jeden herec a jedna světlovlasá žena, a všichni hledají nějakou královnu – to mi připadá velice, velice zvláštní.“

„Nesnažte se změnit naše role, příteli. Vy budete hovořit jako první,“ usměrnil ho Rodario. „Jinak vám to jídlo zase seberu.“

„Já mu ho vystřelím z huby!“ nabídl se Slîn a pozvedl kuši. „Šipka i šunka vyletí zátylkem ven.“

Franek natáhl ruce k hřejivým plamenům. Jakmile slunce zapadlo, rychle se ochladilo, ve dne bylo jaro cítit, ale nad nocí ještě nezískalo nadvládu. „Vždyť vyprávím.“ Nadechl se.

„Já poznám, když mi někdo lže,“ varoval ho Čtvrtý předem. „Potom můj prst sebou cukne, a co ta šipka udělá s tvým krkem, to jsem ti už říkal.“

Rodario se díval na fámula s pevně stisknutými rty a Franek se dal do vyprávění.

„Nevděk, to je to, co jsem od maguse sklidil. Spolu s jednou přítelkyní jsme ho vytáhli ze sklepa paláce v Poristě, když tam ležel jako socha, a pak jsme s ním uprchli před gardisty. Jenže potom nám tu sochu ukradli jiní fámulové. Málem mě to stálo život. Když jsem se uzdravil, vydal jsem se na cesty. Hledal jsem Lot-Ionana, abych u něho vstoupil do služby. Chtěl jsem se stát magusem, a za to také vděčím své dlouhověkosti.“ Požádal o trochu vody a herec mu ji podal. „Když mě Lot-Ionan potřeboval, vždycky jsem mu ve všem vyhověl. Společně jsme dobyli Modré hory, pobili jsme trpaslíky…“

„No to je skvělý. Vyprávěj raději něco jinýho,“ zavrčel Slîn a zahýbal kuší. „Když musím poslouchat takový řeči, vždycky dostanu cukání do prstu.“

„…tak jako tak. Zavřeli jsme bránu na jih. Stál jsem mu po boku, když ho skoro zabil velitel černookých. A jak mi za to poděkoval?“ Ukázal na sebe. „Zavrhl mě.“

„Předpokládám, že ne úplně bezdůvodně, co?“ Rodario pozorně naslouchal a snažil se vypátrat, kdy a v čem mu Franek lže. Zatím si ničeho nevšiml.

„Měl jenom jeden nicotný důvod.“

„Jaký důvod?“ Slînovy prsty pohladily samostříl. „Chci to vědět.“

Franek si povzdechl. „Magický pramen. Bez Lot-Ionanova svolení se k němu nikdo nesmí ani přiblížit, aby načerpal nových sil.“

Rodario přikývl. „Ale vy jste to přesto udělal.“

„Co jiného mi zbývalo? On spal a já jsem ještě musel…“ Odmlčel se v půlce věty. „To je fuk. Jeden z ostatních fámulů Lot-Ionana vzbudil a prozradil mě. Lot-Ionan mě pak vyhnal z jeskyní i z pevnosti a dovolil všem ostatním, aby mě štvali a zabili. Zrada se prý musí potrestat.“

„V tom má pravdu,“ zamumlal Slîn s úšklebkem.

„Kdyby nebylo mě, pořád by ještě ležel jako socha někde v Poristě, ten starý blázen!“ Franek ignoroval trpaslíkovu poznámku. „Zachránil jsem se tím, že jsem prošel pouští v Sangreînu. Za ní mi zůstal v patách už jenom jeden fámulus. Toho jsem setřásl nedaleko Votonů.“ Podíval se na Rodaria. „Spletl jsem si vás s ním, proto jsem před vámi utíkal.“

„Kolik má magus ještě žáků?“

„Čtyři. Dva nestojí za nic, ale to Lot-Ionan zatím nezjistil. Vot a Bumina jsou nejlepší fámulové, hned po mně.“ Franek pokrčil rameny. „To je všechno, není co dodat.“

Slîn pohlédl na Rodaria. „Neřekl snad jejich společník právě, že jednoho fámula setřásl ze stopy nedaleko odsud, v blízkosti Votonů?“

Herec se tak soustředil na poslouchání a sledování Franekových rysů, že mu tato důležitá maličkost došla příliš pozdě. „U Palandiell! Musíme varovat ostatní!“

Slîn na něho nevěřícně hleděl. „Dokážeš je najít v takové tmě? Já sice vidím líp než ty, ale nejsem dost rychlý.“ Zničehonic prostřelil šipkou Franekovo lýtko. Muž zaječel a padl k zemi. „To máš za to, ty zákeřnej Dlouhej! Za každýho z nás, kdo to kvůli tobě odnese zraněním, ti střelím do těla další šipku a za každýho zabitýho hned tři najednou. Naštěstí jste všichni tak dlouzí, že se toho do vás dost vejde!“ Dobil kuši.

„Ne, Slîne!“ vykřikl Rodario, ačkoliv velice dobře chápal zlost, která se trpaslíka zmocnila. Franek je úmyslně ponechával v nevědomosti.

Pomohl muži vytáhnout šipku z masa a převázal ránu cárem látky, který uřízli z fámulovy róby.

„Nedošlo mi to,“ bědoval fámulus a držel ruku na ráně. Obvaz mezitím zrudl jeho krví. „Přísahám při Samusinovi, že jsem je neposlal proti Dromanovi schválně, bez jediného slova varování!“

„No jo,“ utrousil jenom Slîn. „Bolestí se každý učí.“ Nezakrýval, že ho nijak nemrzí, že muže postřelil.

Rodario vstal a přešel k bráně, pootevřel ji a škvírou se podíval ke zmrzačeným stromům.

Vypínaly se k potemnělé noční obloze kousek za stodolou, byly možná sto kroků vysoké a vrhaly dlouhé stíny. Mezi kmeny panovalo naprosté ticho. Nikde nic neviděl a neslyšel, nikde nebylo jediné stopy ani po trpaslících, ani po Ido.

„Jak je na tom Droman? Mizerně?“ zavolal dozadu.

„Myslíte, jak dobře umí kouzlit?“ zasykl Franek a utrhl si z róby druhý obvaz, aby zastavil krvácení. „Kdyby se mnou bojoval a já mohl používat magii, určitě by prohrál. Ale protože v sobě nemám jedinou kapku energie, a dokonce se ani nedokážu sám uzdravit,“ přitom se významně podíval na Slîna, „byl bych pro něho stejně snadnou obětí jako vy nebo tady ten krtek.“

Rodario postřehl v lese jakýsi stín. Něco se tam krčilo, postupovalo od jednoho stromu ke druhému a mířilo ke stodole. „To není pěkné,“ zamumlal, jednak jako odpověď na Franekovo vysvětlení, jednak jako reakci na to, co právě spatřil.

Narůstalo v něm znepokojení, protože se mu zdálo, že čím déle se dívá ven, tím více stínů tam vidí. Obrysy podivných tvorů měly k lidské podobě hodně daleko.

Rychle zavřel bránu, vrátil se k ohni a přihodil do něho zbylé kousky dřeva. „Votoni,“ řekl na vysvětlenou. „Opravdu doufám, že nenávidí oheň. Asi budete mít dost příležitostí, abyste předvedl svoje střelecké umění, Slîne.“

„Jsem štěstím celý bez sebe!“ Trpaslík posbíral šipky a vstal. „Jestli jich není více než padesát, tak jenom ať přijdou. Potom mi dojdou zásoby.“

Rodario raději spolkl odpověď. Napočítal jich mnohem víc.

* * *

Řítili se temnotou, dva žadáři dělali předvoj, a brzy narazili na nové stopy. Podle velikosti podrážek bylo dost pravděpodobné, že by mohly patřit Coïře.

Bohužel však rovněž natrefili i na spoustu dalších, nevysvětlitelných stop.

Kdyby neměli ani potuchy o existenci Votonů, mysleli by si, že tudy někdo hnal stádo dobytka, ale fámulova slova je varovala. Stvůry, na něž mohli narazit, měly jak lidské, tak zvířecí nohy. Barskalín rozpoznal mezi ostatními otisky především stopy skotu, ale byly tam i jiné, u nichž se dalo s jistotou soudit na medvědy a jiné šelmy.

„Já vím, proč nemám rád magii,“ procedil Pruďas zamračeně. „Takový potvory, to se přece příčí přírodě! A i když mají kravský nohy, ani tak si je nemůžeme napíchnout na rošt, opíct a sníst.“

„Není tvoje žena náhodou maga? A neovládají tohle umění i dvě z tvých dětí?“ Tungdil přeskočil převrácený kmen, jako by pro něho zbroj nepředstavovala žádnou zátěž.

Pruďas potřeboval na překonání překážky poněkud delší dobu. „To je úplně jiná magie,“ mávl odmítavě rukou. „To je prostě trpasličí magie. Ta mi

nikdy v ničem neuškodila, ani jednou za celejch těch dvě stě padesát cyklů. Ani mně, ani nikomu jinýmu.“

„Jenomže kdyby Goda zůstala u Lot-Ionana, co myslíš, proti komu bychom v létě táhli do boje?“ Tungdilův hlas připomínal vyjednávače, který právě objevil v argumentech druhé strany slabé místo. „A ty bys možná měl na sobě podobnou zbroj, jako je ta, co teď mám na sobě já, nemyslíš?“

„Nikdy,“ vyhrkl Boïndil bez přemýšlení. „Myslím tím, že Goda by se nikdy nepostavila na stranu zla…“

„Dobrá, dobrá. To jsem si jen tak pohrával s představami.“ Tungdil zabočil doleva, řídil se tím, kam je vedli žadáři.

Stromy prořídly a na malé mýtince objevili královnu. Ležela na břiše na spálené zemi.

„Vraccasi, jenom ať není mrtvá,“ modlil se Pruďas, skočil vpřed a výhružně kolem sebe máchal vraním zobákem.

„Hej, vy zplozenci šíleného maguse! Zůstaňte zalezlí ve svých ďourách!“ Sklonil hlavu. „Nebo mám lepší nápad. Vylezte ven, já vám dám ruce a nohy hezky do pořádku!“

Tungdil poklekl vedle ženy a převrátil ji na záda. Přitom nespouštěl okolí z očí. „Ještě dýchá,“ uklidňoval Pruďase. „Nikde nemůžu objevit nějakou ránu. Možná prostě jenom podlehla úplnému vyčerpání.“

Coïřina víčka se zachvěla. „Pozor,“ zašeptala bezmocně. „Nachystali tu na vás past… nějaký fámulus…“

Od jednoho stromu se k nim najednou rozletěl žlutý, pronikavě zářící magický paprsek a zasáhl jednoho žadára přímo do obličeje. Trpaslíkova hlava se rozpadla v prach, trup sebou několikrát zaškubal a zřítil se k zemi, jako by se tělo ještě v poslední chvíli snažilo dotáhnout úhybný manévr do konce. Z pahýlu krku vysoko vystřelil proud krve a postříkal všechny, co stáli poblíž.

„Kryjte se!“ Tungdil skočil dopředu a snažil se vypátrat maguse, skrývajícího se ve stínech.

Pruďase ani nenapadlo hledat úkryt. „Ten hošánek patří mně!“ Běžel čtyři kroky vedle Tungdila a držel se s ním na stejné úrovni, aby se mohl se zákeřným útočníkem vlastnoručně vypořádat. „Vyklepu ti kožich, až budeš průsvitnej jako list, Franeku!“ sliboval mu. Byl přesvědčený, že za tím přepadem nemůže vězet nikdo jiný. Určitě herce i Čtvrtého nějak přemohl a vydal se za nimi, aby je zezadu napadnul! „Takový věci mi nebudeš vyvádět,“ vztekal se.

Tím víc ho překvapilo, když v křoví narazil na muže zahaleného do světle šedé kutny, spadající až na stehna. Vysoké boty mu sahaly až po kolena, na opasku, kterým byl přepásaný, měl zavěšený široký meč. Prsty chránily

světle hnědé rukavice, paže měl zpola zvednuté. Neznámý se podle všeho právě připravoval k dalšímu kouzlu.

„Kolik takovejch vás vlastně v tomhle prokletým lese trčí?“ nadával Pruďas a zaútočil na muže. „Jste horší než hřiby!“ V tom pochopil, že špatně odhadl vzdálenost, která ho od nepřítele dělí.

Než k němu stačil dorazit, uvolnily se z mužova palce, ukazováčku a prostředníčku tři slabé, šeříkově zbarvené paprsky. Navzájem se propletly, až z nich vznikl jeden široký pramen, a rozletěly se přímo k němu!

Byly už skoro u něj, když se v poslední chvíli před Pruďasem vytvořila ochranná černá stěna. Až potom Pruďas postřehl, že se mu přímo před očima najednou jasně rozzářila spousta nejrůznějších run a zalila ho vlna horka.

Pronikavá záře byla na jeho oči příliš. Kamkoliv natočil hlavu, všude viděl třpytící se odrazy znaků a run. V takové situaci je útok na fámula docela obtížným úkolem. „Učenej?“ zavolal a naslouchal.

Před ním něco zasyčelo a znovu zaplálo světlo jako za nejjasnějšího dne.

„Proklatě, zrovna když se mi konečně trochu zlepšilo vidění!“ stěžoval si Pruďas. Slyšel, jak kov naráží na kov, potom následovalo zaprskání, světlo a tma se střídaly v rychlém sledu jedno za druhým – až zazněl hlasitý výkřik a na půdu zasypanou popelem bezvládně dopadlo nějaké tělo.

„Tungdile?“ Pruďas konečně zase viděl alespoň obrysy. V černé, podsadité postavě, stojící přímo před ním, rozeznal svého přítele, kousek vedle leželo na zemi natažené lidské tělo. „Vraccasovi budiž vzdán dík,“ oddechl si. V jeho hlase soupeřila úleva se zklamáním. Toho nepřítele by moc rád skolil *sám.* „Takový hokus pokusy mi pořádně lezou na nervy. Odkud se tu nabral zase tendle chlápek?“ Protřel si oči a konečně viděl téměř jasně.

Tungdil zabil nepřítele ranou, která mu rozsekla trup. Několik bodnutí do srdce ho pak s definitivní jistotou připravilo o život. „Jeho kutnu zdobí osobní znaky Lot-Ionana,“ poznamenal Tungdil zamyšleně.

„Připravili tu s Franekem na nás past, nebo je tady jenom náhodou?“ Pruďas se postavil vedle přítele a společně si prohlíželi tělo mladého muže.

Tungdil zarazil Krvežíznivce do země, prohledal mrtvolu i batoh, který měl mladík u sebe. Vedle váčku s mincemi v něm objevil trochu proviantu, dva klíče a dvě mapy Rân Ribasturu a Sangreînu. „Nemá toho právě moc.“

„Ne. Moc toho není.“ Pruďas se opřel o svou zbraň. „Jdeme zpátky ke stodole. Franek nám vysvětlí, s kým jsme tu měli co do činění.“

Tungdil nařídil dvěma žadárům, aby vzali mrtvolu s sebou. Mallenia podepírala omámenou Coïru. Královna byla příliš slabá, nedokázala ze sebe vypravit souvislé věty, ale z náznaků si domysleli, že ji fámulus zaskočil a kouzlem připoutal k zemi.

„Ach, ty má svatá výhni,“ zamumlal Pruďas a prohrábl si vousy. „Nedokáže vzdorovat ani fámulovi – jak to asi skončí, až bude stát proti Lot-Ionanovi?“

„Vítězstvím,“ odpověděl Balyndar. „*Já* o ní nepochybuju. Když dostaneš šípem do zad, k čemu ti bude vraní zobák a statečnost?“

Pruďas nemohl jinak, musel mu dát za pravdu. Ačkoliv to vůbec neudělal rád a dlouho hloubal nad nějakou příhodnou odpovědí.

* * *

Slîn se vyšplhal po stěně stodoly a otevřel vikýř nade dveřmi. Natáhl se na břicho, kuši položil před sebe a šipky vedle ní.

Před ním se rozprostíral spálený les, v němž se ke stodole blížilo několik postav. Vycvičené trpasličí oči mu umožnily i za mizerného světla dobře rozpoznat nepřátele.

Bůhvíjak se fámulovi Votovi podařilo navzájem propojit lidská a zvířecí těla: zplodil opravdové nestvůry!

Slîn zahlédl statné mužské tělo, nesoucí na krku hlavu býka. Z místa, kde se stýkala srst s lidským masem, neustále vytékal hnis. Druhá stvůra měla místo rukou tlapy obrovského medvěda, jiní se pohybovali po koňských bězích, další měli místo paží chapadla.

A uviděl dokonce i mnohem horší experimenty. Zvířatům Vot naopak propůjčoval části lidského těla, především hlavy. Ve třech případech měly chiméry vedle vlastní hlavy i druhou, lidskou. Šaty těch, co kdysi bývali lidmi, na nich visely v cárech, některé bytosti pobíhaly úplně nahé, jiné naproti tomu na sobě měly zakrvácené kusy šatstva.

Pohled na znetvořená, znásilněná těla se Slînem zacloumal víc než nejhorší Tionovy stvůry. Skličovalo ho vědomí, že to všechno kdysi byli lidé, a ne skrz naskrz zlé, zkažené stvůry.

Když namířil prvnímu nepříteli na srdce, pravilo mu svědomí, že by je měl ušetřit a hledat možnost, jak je vyléčit. *Coïra s tím možná dokáže něco udělat,* zněla jeho první myšlenka. Ale to k ničemu nevedlo. Maga musela s magií šetřit, aby se mohla postavit Lot-Ionanovi.

Utěšovat je, že jim později pomůžeme, to nemůže dopadnout dobře. Slîn pochyboval, že by se horda chimér nechala ukonejšit sliby, a tak mu nic jiného nezbývalo. „Vraccasi, víš, že to opravdu nejde jinak.“ Stiskl spoušť.

Hrot šipky provrtal holou hruď muže s býčí hlavou, ten klopýtl, a jak dlouhý, tak široký spadl do popela. Zvířil kolem sebe mračna šedého prachu.

Slîn dobil. Tři sta kroků ho dělilo od chimér. *Je vyloučené, abych je dokázal všechny postřílet. Na to nebudu mít dost munice, ale ani času.*

„Najděte si nějakou skrýš a nachystejte si zbraně,“ zakřičel na dvůr k Rodariovi a Franekovi, zatímco dobíjel samostříl. „Nedokážu je všechny zadržet.“

Jako další složil ženu, která měla místo vlastních nohou koňské běhy a postupovala vpřed rychleji než ostatní. Žena zaječela, zhroutila se na zem a ztratila meč.

Mezi stromy se hnaly dvě vlčí chiméry. Měly lidské hlavy, ale Vot je obdařil vlčím čenichem, což jim propůjčovalo groteskní vzhled.

Slîn dostal první z nich, druhá však mezitím pronikla až k bráně.

„Pozor! Jedna chiméra sedí před bránou!“ varoval Rodaria a Franeka a chtěl rychle zatroubit na roh. Nutně potřeboval, aby mu žadáři s těmito tvory pomohli, jinak by jeho cesta za slávou a dobrodružstvím skončila ve vypálených lesích Rân Ribasturu.

Volání rohu se hlasitě rozlehlo po lese a některé chiméry při těchto výhružných zvucích dlouze zavyly. Slîn se rozhodl pro taktiku, že si vybere ty největší a nejhrozivější stvůry z celé smečky. V některých případech je trefil přímo do srdce, ale chiméry padly teprve po dalších zásazích do hlavy. Kvůli magii se staly mnohem odolnějšími. *Nebo nemají srdce na pravém místě.*

Jeho způsob boje vedl k tomu, že několik menších chimér proniklo až před bránu a utvořilo tam nebezpečný hlouček. Ryčely a sténaly, chňapaly kolem sebe ostrými zuby a vydávaly děsivé zvuky, při nichž přebíhal trpaslíkovi mráz po zádech.

Potom něco zarachotilo a zvířecí hlasy najednou začaly zaznívat rovnou ze dvora.

Kde všude mám být? Slîn zanadával, otočil se na druhou stranu a namířil na prvního tvora, kterého spatřil.

Rodario a Franek se neukryli. Místo toho plál uprostřed dvora obrovský oheň a muži se ozbrojili hořícími dřevěnými laťkami.

„No prima! Dlouzí si chtějí hrát na hrdiny,“ zabručel si Slîn do vousů a zastřelil vlčí chiméru, která se zrovna chystala skočit herci po krku. Na rozdíl od normálních zvířat se míšenci nedali zastrašit pohledem na oheň a žárem plamene.

Těsně za ním něco prosvištělo vzduchem a kolem nohy se mu omotala jakási smyčka. Obrátil se a přitom vložil do kuše další šipku.

Chiméra s chapadly se vyšplhala po stěně až nahoru a vecpala se horní částí trupu do vikýře. Jedno chapadlo se obtočilo kolem Slînovy nohy, druhým se tvor držel trámu. „Pojď ke mně, trpaslíku!“ zavrčel tvor a chapadlo se stáhlo.

„Já ti místo sebe raději něco pošlu!“ Slîn zmáčkl spoušť, ale kvůli tomu, že ho chiméra tahala za nohu, ztratil stabilitu a rána změnila směr. Místo

toho, aby prošla stvůře srdcem, jak původně zamýšlel, ji zasáhl jenom do ramene.

Chiméra zaječela a táhla Slîna k sobě, přitom se protáhla okýnkem dovnitř na sýpku. Druhé chapadlo rozlomilo trám na dva kusy a vytrhlo část vzpěry ze stěny. Protivník zamával kusem dřeva, jako by to byl pouhý klacek, a rozehnal se jím po trpaslíkovi, který se stihl natočit stranou a uhnout. Oběma rukama popadl kuši za pažbu a mlátil jí jako špičákem do chapadla. To však nestačilo, nepodařilo se mu ho přerazit.

Potom se najednou ocitl přímo před nohama chiméry. Protivník mu v mžiku přišlápl botou obličej, chapadlo obepínající trpaslíkovu nohu se uvolnilo a omotalo se mu kolem krku.

Trpaslík zmáčkl druhý mechanismus a zpod hlavně kuše se střelhbitě vysunula čepel skryté dýky. Když jí prořízl svalnaté chapadlo, chiméra rychle uskočila dozadu.

„Já ani nepotřebuju šipky!“ zaryčel Slîn, vyskočil na nohy a znovu se dýkou pustil do nepřítele.

Protivník si však dával pozor. Vyhnul se útoku, jedno chapadlo odmrštilo kuši stranou a druhé si opět vybralo za cíl trpaslíkovu hlavu.

Slîn se přikrčil a vytáhl od opasku sekeru. Odkulhal doprava, aby mezi ním a chimérou stál trám. Cítil, že noha, za kterou ho soupeř chytil, mezitím pořádně otekla. Proto se mu nepodařilo vyhnout se dalším útokům.

Vikýřem pronikli na sýpku další dva míšenci, i oni měli chapadla. Ženě Vot dodatečně přidal hlavu divočáka, muž nesl na ramenou lebku hnědého medvěda.

Ve třech nyní uspořádali na Slîna hon, zaháněli ho bičujícími chapadly stále dál ke stěně, aby mu zabránili v možnosti úniku.

Slîn nevěděl, co by měl dál dělat. „Nedaly jste mi jinou možnost,“ procedil mezi zuby směrem k chimérám a ukázal jim svou sekeru. „Já vás všechny zabiju!“ S hlasitým válečným rykem se vrhl na stvůry. Další chapadlo dopadlo na zem a svíjelo se v příšerném smrtelném tanci.

Potom se však na něho vrhla čtyři chapadla najednou a omotala se mu kolem trupu, nohou a krku.

Slîna to zvedlo do výšky a za chviličku se nepříjemný tlak, svírající jeho tělo, změnil v bolest. Zatočila se mu hlava, chtěl zakřičet, ale pevné sevření kolem krku mu neumožnilo vydat hlásku.

* * *

Rodario se vyhnul medvědí tlapě, která mu mířila na hlavu, a vší silou praštil chiméru hořící dřevěnou latkou do hlavy. Červenožluté jiskry se

rozlétly na všechny strany, prudkost rány odmrštila lebku dozadu a bylo jasně slyšet hlasité křupnutí, které jednoznačně dokazovalo, že úder zlomil útočícímu tvorovi vaz. Stvoření padlo mrtvé k zemi. „Vedle vás, Franeku!“ varoval herec fámula.

Fámulus se vyhnul rozšklebené vlčí tlamě a udeřil dvěma planoucími dřevy najednou. Kosti, které mezi nimi uvízly, rozdrtila dřevěná polena na kaši.

Rodario pohlédl ke vchodu do stodoly a otevřené bráně, jíž se dovnitř hrnuly další a další postavy. Slîn již před chvílí volal rohem o pomoc, ale jestli si Tungdil a žadáři nepospíší, přijdou příliš pozdě. „Proč vlastně přestal střílet?“

Právě v tom okamžiku se trpaslík objevil ve vikýři, zamířil a jedinou ranou složil vlčí chiméru. Hned nato zase zmizel.

„Co ten fousáč tam nahoře vyvádí?“ Franek se kolem sebe mohutně oháněl dřevěnými poleny, ale útočníci se znovu a znovu vraceli. Touha po mase je hnala vpřed a donutila je zapomenout na strach.

Rodario vyměnil jednu z latěk za meč. Když nepomáhal oheň, bude muset vyrukovat s ocelí. „A to všechno jenom proto, že mě špatně pochopila,“ bručel si pod vousy a prohnal meč břichem ženy, nesoucí na krku koňskou hlavu. Její prsty, dlouhé a ostré jako drápy, ho minuly jen o fous, žena se pár kroků od něho zřítila do plamenů. „Mohl jsem s ní ležet u tůňky a provádět s ní krásné věci.“

„U tůňky?“ Franek probodl další stvůru, míšence člověka a psa. „Snad nemyslíte tu pod vodopádem?“

„Přesně.“

„To jste měli štěstí. Na dně tůně totiž žije bestie, kterou taky stvořil Vot.“ Franek musel couvnout před mužem, který měl místo rukou obrovitá račí klepeta. „Tu a tam vyleze ven a sežere všechno, co jí přijde pod nos.“

Rodario hlasitě zaúpěl. *Málem jsem měl Coïru na svědomí.* „Jak se mi zdá, už tady v těch místech žijete dost dlouho.“

„Co jiného mi zbývalo?“ Fámulus skočil přes oheň na druhou stranu hranice. Soupeř, kterého tímto manévrem ze sebe setřásl, se v mžiku obrátil proti Rodariovi.

Herec se do něho pustil mečem, ale račí klepeto zachytilo čepel a s odporně znějícím prasknutím ji zlomilo! „Ach, Samusine a Palandiell! Jeden z vás dvou by mi měl laskavě přispěchat na pomoc.“ Mrštil zničenou zbraní a zranil chiméru na hlavě, nedokázal ji však zabít.

Nepřítel skočil vpřed, klepeta široce rozevřená.

Najednou se před ním objevil Pruďas a máchl vraním zobákem. Plochá strana zbraně rozdrtila tvrdou ochrannou vrstvu a klepeta se roztříštila na maličké kousky. Z rány se vyvalila krev. „Ohó, tu jsem, rybí člověče!“

Pruďas mu prohnal trn krkem a dotáhl ho na něm do plamenů. Stačil jeden kratičký pohyb, ostrý konec zbraně vyklouzl chiméře z krku a útočník se zřítil do plamenů. „Mhm, to krásně voní! Klepeta by potřebovala trošku přikořenit a hned máme co jíst!“ Trpaslík se hlasitě rozesmál.

Rodario viděl, že žadáři udeřili na nepřátele zezadu a chiméry vůbec nestačily pochopit, že na ně útočí někdo další. Během několika málo okamžiků byly všechny po smrti. Jenom Pruďas a jeho pyšná povaha podle všeho nedokázaly přenést přes srdce, že by trpaslík měl být jenom jedním z řady bojovníků. A tak se Boïndil prodral úplně dopředu, aby si mohl soupeře pohodlně vybrat. To bylo Rodariovo štěstí.

„Slîn je tam nahoře!“ křikl a ukázal k vikýři. „A není tam sám.“

„Však on si nějak poradí,“ odsekl Pruďas ledabyle a pospíchal, aby se dostal k dalšímu míšenci dříve než jeden ze žadárů.

„Ty potvory, které tam na něho dorážejí, jsou hrozně velké. Větší než všechny, které můžeš vidět tady na dvoře,“ zavolal Rodario. Když to trpaslík zaslechl, otočil se a zadíval se ke dveřím stodoly.

„Tak to se tam raději podívám. Čtvrtí nejsou vyhlášení jako přeborníci v boji zblízka.“ Ušklíbl se a rozběhl se ke dveřím, cestou mimochodem srazil chiméru v podobě rysa, která se zrovna chtěla vrhnout na Barskalína. „Ha! Prvej!“

Na Rodaria udělala nesmírný dojem preciznost a rychlost Neviditelných. Boj na dvoře skončil tak rychle, že si toho málem nestačil všimnout. Zarazilo ho, že najednou zavládlo ticho, a když se rozhlédl kolem sebe, zjistil, že všichni míšenci, kteří byli ještě před chviličkou všude kolem nich a měli nad nimi obrovskou převahu, leží mrtví na zemi.

Tungdil se na masakru nepodílel. Stál u Mallenie, která podpírala Coïru, a tiše s ní hovořil. Franeka hlídal Balyndar.

„Královno!“ Rodario rychle pospíchal k mladé ženě. Královna vypadala nesmírně vyčerpaně.

Maga pozvedla oči a nejistě se na něho podívala. Mimoděk si přiložila levou ruku těsně k tělu. „Mně nic není. Fámulův útok nebyl tak nebezpečný, že by mi hrozila smrt.“

„Franek nám o tom řekl příliš pozdě. Nebo na to schválně zapomněl.“ Pohlédl nejdříve na fámula, potom na Tungdila. „Doporučuji vám, abyste si s ním promluvil. Zdálo se mi, že když jste se ho vyptával vy, byl ochotnější mluvit. A třeba se mu mezitím taky trochu zlepšila paměť.“

Z vikýře k nim dolehl hlasitý smích. Bylo zcela jasné, z kterých úst vychází. Potom se ocel zabořila do něčího těla a zazněl táhlý, hlasitý řev.

„Co se tam děje?“ Tungdil pohlédl k vikýři.

„Poslal jsem Boïndila nahoru, aby tam uklidil," vysvětloval Rodario. „Myslím, že se Slîn dostal do těžkostí, a jak se zdá, udělalo vašemu příteli nesmírnou radost, že ho může zachránit."

Znovu zazněl Pruďasův smích, následovaný vzteklým řevem, kletbami a hlukem pilně pracujícího vraního zobáku.

Barskalín udělil koutkem úst rozkaz jednomu žadárovi, ale Tungdil ho zarazil. „Ne, nechte ho, ať se s tím vypořádá sám. Ať se taky trochu pobaví." Vydal se k Lot-Ionanovu bývalému učedníkovi.

Rodario poprosil Mallenii, aby ho na chvilku nechala s magou o samotě. Ido si vyměnila s královnou rychlé pohledy a pak zamířila za Tungdilem.

Coïra se na něho polekaně podívala. „Řekl jste…"

„Ne, nikomu jsem neprozradil, co jsem viděl. A taky to nikdy nikomu neřeknu." Rodario ji uchopil za levou ruku. „Vy jste mě tam u tůňky špatně pochopila."

„Copak se tam dalo něco špatně pochopit?" obořila se na něho uraženě. „Řekl jste o mně, že jsem *příšerná!*" Vztek z ní vyprchal, smutně svěsila ramena. „Jenže máte pravdu. Nechte mě, abych vám vysvětlila, co jste vlastně viděl."

„Ale nejdříve bych byl rád, kdybyste věděla, co jsem chtěl *ve skutečnosti* říct předtím, než jste utekla," trval herec na svém. „Jaká příšernost… vám to způsobila, Coïro? To byla věta, kterou jsem měl na jazyku."

„Nic jiného?" Pohledem pátrala v mužových očích.

„Nic jiného. Jste příliš krásná, příliš laskavá a milá, než abych o vás mohl prohlásit něco jiného. Určitě tušíte, jaké city k vám chovám." Rodario se na ni usmál a uchopil královninu levou ruku. „Chcete mi to nyní vysvětlit?"

Zazněl tupý křik a vikýřem prolétla jedna chiméra. Muž se rozplácl na zemi přímo před dvěma žadáry. Z hrudi, kterou měl na mnoha místech proděravělou, se mu řinula krev. Pruďas se na chvíli ukázal ve vikýři, zamával jim a dal najevo, že s ním je všechno v pořádku. Potom pozvedl zbraň a s řevem zamířil doprava.

„On žije jenom pro boj," komentovala trpaslíkovo počínání Coïra.

„Je opojený bitvou. Má horkou krev. To se o něm vždycky povídalo – a je to pravda," prohodil herec s úšklebkem. Ze sýpky k nim doléhal hlasitý hluk a rámus, do toho duněl Pruďasův hlas. „Pohrává si s nimi. Baví ho, když je může takhle štvát a pobíjet."

Maga se mu zavěsila za ruku. „Děkuji," zašeptala. „Děkuji vám za to, že jste mlčel, a děkuji, že se mi kvůli mé ruce nevysmíváte." Bylo vidět, že jí přijde zatěžko říci mu o své vadě na kráse něco víc. „Stalo se to, když jsem se cvičila v zacházení s magií. Přesné vysvětlení byste asi nepochopil, protože nejste magus a chybí vám pro takové věci správný cit. Proto mi věřte, když říkám, že se do mne a mého těla vlil pozůstatek magického

kouzla a navždy se se mnou spojil. To je důvod, proč tu ránu nemůžu nikdy úplně vyléčit, jenom na dobu, kdy v sobě mám dost magie. Čím míň magie v sobě nesu, tím víc se rána otvírá. Dlouhodobé kouzlo zakrývá citlivé místo krytem, připomínajícím na první pohled sklo. Ten jste spatřil. Aby si toho nikdo nevšiml, nosím rukavice.“

Rodario pocítil k mladé ženě soucit. „A když v sobě nemáte *vůbec žádnou* magii? Co se pak stane?“

„Ruka mi odumře.“ Coïra se statečně usmála. „Navždy bych o ni přišla.“

„Z toho, jak vaše ruka nyní vypadá, mám pocit, že v sobě nemáte moc magie, je to tak?“ Rychle se poohlédl po trpaslících, kteří stáli poblíž, aby se ujistil, že nemůžou jejich hovor slyšet.

Vikýřem proletěla druhá chiméra a dopadla na zem hned vedle první. Měla rozdrcenou lebku a v pravém boku jí zela obrovská rána.

„Ještě jeden!“ zaslechli Pruďasovo nadšené zaryčení. „Ještě jeden a pak tu s tím budu hotovej! Hurá, ti vydržej víc než sviňuchy!“

Žadáři se dali do smíchu.

Coïra se zhluboka nadechla. „To souhlasí. Proto jsem vkládala veškerou naději do údajného pramene v Rudých horách.“

Rodario měl pocit, že se mu z tváře vytrácí barva. „Jste vůbec schopná obstát v boji s Lot-Ionanem?“

„Už jsem hotovej!“ zaslechli všichni Boïndilův hlas a z vikýře se zřítilo tělo třetí mrtvé chiméry a dopadlo na zem. Vzápětí se objevil vítězný trpaslík. Levou rukou podpíral Slîna a na rtech mu pohrával úšklebek širší než celý obličej. „To bylo přesně podle mýho gusta,“ liboval si. „Dvě vítězství, nad fámulem a nad bestiema, a navíc jsem ještě zachránil život kamarádovi – co víc můžete po oběhu chtít?“ Stiskl Slîna, který jenom zaúpěl. „Hej, Čtvrtej! Ukaž nám svoje zuby a zasměj se! Vždyť přece ještě žiješ! Ti tady,“ ukázal na tři mrtvé tvory s chapadly, „už ne.“ Dovedl svého společníka k ohni a nechal ho, aby si sedl na kámen vedle Balyndara a Franeka. „Teď bysem s chutí vyprázdnil celej soudek černýho piva.“ Toužebně si povzdechl.

Rodario mu zatleskal a vyloudil na tváři výraz radosti. Potom se opět obrátil ke Coïře. „Prosím vás, buďte ke mně upřímná. Můžete Lot-Ionana porazit, nebo ne?“

XXIII

Země za horami,
Černá soutěska, pevnost Zlohráz,
6492. sluneční cyklus, jaro

Goda se vyděšeně probrala ze spánku. *Duní poplašné rohy, nebo ne?*

Hned nato se rozevřely dveře, dovnitř vrazil Boëndalin a nutil ji, aby co nejrychleji vyšla na cimbuří. „Bariéra zmizela! Bestie se pokoušejí prorazit severní bránou!“

Maga vyskočila z postele, přehodila si přes noční košili róbu, vklouzla do bot a vydala se za synem. Bestie musely zaútočit někdy uprostřed noci, Goda sotva stačila usnout. Kabát a taštičku s posledními čtyřmi úlomky diamantu vzala s sebou.

Nikomu neprozradila, jak to s jejich magickou obranou vypadá, dokonce ani svým dětem.

Navzdory vysokým ztrátám oslavovali nedávný výpad jako vítězství, už jenom z důvodu, aby odpovídajícím způsobem náležitě uctili smrt všech mužů a žen, kteří v tom boji padli. Zplozenci Černé soutěsky sice začali znovu stavět zničená dobývací zařízení, ale pracovali pomaleji než předtím. Vzbuzovali dojem, že jsou vyčerpaní. A to zase dodávalo naději obráncům pevnosti.

Zdání klamalo, pomyslela si Goda a vyjela společně se synem výtahem na věž. *Schválně nás oklamali, abychom polevili v pozornosti.*

Přímo před sebou viděla Goda jasně osvětlené ochozy a širokou věž nad bránou. Všechny pochodně hořely, z úzkých otvorů v hradbách se valily proudy vroucí smůly a žhavé strusky dolů na bestie, obléhající hrdou pevnost. Goda jenom tušila šípy, kopí a balvany, jimiž katapulty zasypávaly útočníky. Byla příliš daleko, než aby je přesně viděla. Hořící měchy plné petroleje padaly z hradeb dolů, jejich obsah se rozléval mezi bestiemi a měnil je v živoucí pochodně. Mezi útočníky a obránci poletovaly sem a tam zápalné šípy a protínaly černá mračna. Byl to skutečně působivý obrázek.

Nestvůry se však nenechaly ostřelováním zastrašit a odradit.

Na různých místech již byla uvedena do útočného postavení malá pohyblivá beranidla, jejichž dunění způsobilo Godě bušení ve spáncích, zatím však od nich byla příliš daleko. Stejně tak řev bestií k ní doléhal jen tlumeně, připomínal polohlasý, monotónní šum, podobající se bublání potůčku.

Magický štít zmizel, ale v nížině kolem soutěsky zároveň už nebyla jediná bestie. Všechny se rozběhly k severní bráně, a to přesto, že obléhací věže ještě nebyly úplně dostavěné.

„Jak tomu mám rozumět?“ ptala se Goda sama sebe. *Proč právě severní brána? Aby odvedly pozornost od jižní brány?* Předklonila se a podívala se z ochozu dolů.

„Taky jsme si nejdříve mysleli, že nás chtějí zmást,“ řekl Boëndalin. „Ale z ostatních věží nic nehlásí. Bestie jako by přišly o rozum, všechny se vrhají na severní bránu a obrana se tam dostávala do úzkých. Nařídil jsem, aby ji posílili další bojovníci a aby tam dopravili co nejvíc nejrůznější munice.“

„Na to bych se ráda podívala zblízka.“ Goda tu a tam hodila pohledem po Černé soutěsce, zatímco utíkala se synem po ochozu, nejprve k západnímu průchodu a pak i k severnímu. Cesta se táhla, trvalo dlouho, než doběhli na místo.

Ve skalní soutěsce panovala tma, cesty vedoucí ven byly opuštěné. Všechny nestvůry se mezitím shromáždily na severu.

„Buďto se jejich zálohy schovaly někde v úkrytu a čekají, co se stane, nebo už nikoho jiného nemají," prohodil Boëndalin, když si povšiml jejích pohledů. „Severní brána není z tohoto hlediska špatnou volbou, protože tam jsme nejméně počítali s nějakým útokem."

„Ale oni přece vědí, že po ochozech a průchody v hradbách můžeme rychle přesunovat posily," odporovala mu Goda. „To je jenom předstíraný útok." Sledovala bitvu, která nabírala na prudkosti. Kdyby nebyla tak pevně přesvědčená, že se jedná o lest, asi by i ona uvěřila, že se bestie odvážily výpadu a snaží se vynutit si definitivní rozhodnutí. „Kde je jejich magus?"

„Nikde jsme ho nezahlédli," odvětil Boëndalin napjatě. „Ty si myslíš…"

„Útočí *kvůli němu*," prohlásila Goda. „On má v plánu něco jiného. Chce upoutat naše síly a pozornost na jedno místo." Podívala se k jižní bráně a zastavila se. „Já se rychle vrátím zpátky. Ty běž na sever a dávej rozkazy vojákům. Jakmile uvidíš maguse, okamžitě mi o tom pošli zprávu." Krátce ho objala a rozběhla se.

Boëndalin se vyřítil na opačnou stranu.

* * *

Bandaál si zavázal boty a přehodil přes sebe kroužkovou košili, popadl sekeru a chvátal na chodbu. Přestože ho nikdo nevolal, aby obráncům pomohl, fámulus nechtěl zůstat stranou. Třeba bude brzy zapotřebí každé ruky.

„Počkej!" Dveře do Sandina pokoje se otevřely a sestra vyšla ven. I ona měla na sobě zbroj a v ruce sekeru. Oba sice měli magické nadání, ale tento talent jim nezabránil v chuti zdokonalit se v ovládání typických zbraní trpaslíků. Dokonale se naučili hovořit i čepelemi. Nebyli ještě tak dobří jako jejich matka, aby důvěřovali pouze magii.

„Taky tě nikdo nevzbudil?" Bandaál jí upravil helmu. Sanda mu poděkovala tím, že upravila polohu kožených pásků na bratrově kroužkové košili. „Ne. Matka nás chtěla nechat spát."

Bandaál se jí podíval do tváře. „Nebo to je kvůli tomu nepodařenému výpadu?"

„Výpad nebyl nepodařený," odsekla Sanda vzdorně. „Pobili jsme spoustu bestií a zničili jim celou řadu dobývacích zařízení."

Povzdechl si. „Vždyť víš, jak to myslím." Rozběhl se a sestra pádila vedle něho.

„Ty si myslíš, že matka dává přednost našim sourozencům, kteří bojují se sekerou v ruce jako všichni trpaslíci, a zejména nejstaršímu bratrovi, Boëndalinovi. Možná máš pravdu." Sanda popadla sekeru do ruky, za

opaskem jí vadila při běhu. „Právě proto si myslím, že je důležité, abychom se jim ukázali.“

Pospíchali chodbou, v níž se nacházely dveře do pokojů všech členů Pruďasovy rodiny. Tady trpaslíci odpočívali, tady společně žili. Pevnost Zlohráz koneckonců nebyla nic jiného než umělá, symetricky vystavěná hora s důmyslným systémem různých chodeb a místností.

Probíhali velkou obytnou částí, v níž se členové Dvojčepelova klanu často scházeli, kde měli ve zvyku sednout si a probírat události oběhu, který se právě chýlil ke konci. Potom minuli kuchyni a nakonec se ocitli u výtahu. Šachta výtahu sahala ode dna až k nejvyššímu vrcholku cimbuří. Výtah trpaslíkům nesmírně ulehčil život.

Bandaál zmáčkl páku, aby uvedl závaží do chodu a přivolal výtah. „Co ty nestvůry asi tak vyspekulovaly?“

„Musí to být něco tak nebezpečného, že naši vyhlásili v celé pevnosti poplach,“ podotkla Sanda zamyšleně.

„Jenom u nás ne.“ Bandaál se rozhodl, že po útoku – nebo co se to vlastně dělo u hradeb – prohodí s matkou pár slov. I když třeba nechtěla mít žádného ze svých fámulů vedle sebe, musí přece on a sestra dostávat zprávy o všech dalších útocích. Jak to vypadá, když se generálovy děti povalují v postelích a jiní obránci pevnosti v tu chvíli prolévají krev?

Před nimi se vynořila kabina výtahu, sourozenci odsunuli ochrannou mříž stranou a nastoupili.

Oba dva se nestačili divit, když se výtah rozjel dolů, a ne nahoru, jak Bandaál nastavením páky od stroje vyžadoval.

„Není ta věc rozbitá?“ Bandaál několikrát za sebou zahýbal pákou a výtah skutečně jel stále pomaleji a pomaleji.

„Možná ho přivolal někdo jiný, kdo chtěl spolu s námi vyjet nahoru, nemyslíš?“ Sanda počítala znamení na zdi šachty, míhající se kolem výtahu. Právě dojeli do přízemí. Výtah sebou trhnul a zastavil se, jenže v chodbě nikdo nestál.

„Kde jsme?“

„U východu.“ Sanda nahlédla do chodby. „Hej, je tam někdo? Chce někdo jet s námi nahoru?“

Kabina sebou nečekaně prudce škubla. Jeden z tlustých řetězů, který ji držel, se přetrhl a s rachotem dopadl na střechu kabiny. S hlasitým řinčením se dále odvíjel. Klec výtahu zasténala a začala se pod narůstající tíhou na střeše stále víc prohýbat. Kabina postupně klesala níž a níž.

„Ven!“ nařídil Bandaál a prudce strčil do sestry. Než za ní stačil vystoupit, přetrhl se i druhý řetěz a výtah se zřítil do tmy.

Sanda se vypotácela do chodby a udělala dva kroky, než se zastavila. Za zády zaslechla pekelný rachot a otočila se. Viděla, jak se kolem ní mihl

konec řetězu, a slyšela ránu, jak dopadl na střechu kabiny. Z bubnu nad ní se nepřestával odvíjet druhý řetěz a pohřbil pod sebou celý výtah včetně jejího bratra. Klec se zřítila až na úplné dno šachty, do samotných základů pevnosti.

„Bandaále!“ zaječela Sanda zděšeně a popošla k šachtě, kde kolem ní prolétl konec druhého řetězu. Poslední zařinčení, pak nastal klid. Hluboko pod sebou rozeznala ocelově šedý lesk rozdrcené kabiny. „Bandaále!“

Trpaslice se obrátila a chtěla se rozběhnout ke schodišti – když někdo zavolal její jméno. Hlas zazněl ze šachty.

Rychle se otočila, nahnula se do šachty a přiložila ruce k ústům jako trychtýř. „Bandaále! Vydrž!“

Béžová záře, která na ni shora dopadala, ji donutila udiveně vzhlédnout. Ztuhla strachem a nedokázala odvrátit oči.

Pět kroků nad ní se ve vzduchu vznášel velitel bestií. Z vraccasiové zbroje vystřelovalo nesčetné množství tančících světelných paprsků a naráželo do zdi, zatímco trpaslík sám se zvolna snášel dolů. Kladiva měl zastrčená za opaskem, pravá ocelová rukavice zářila, jak v ní držel přetržený, do běla rozžhavený článek řetězu. To, že se výtah zřítil, nebyla nehoda.

Paprsky ho dále udržovaly ve vzduchu a umožnily mu, aby se pomalu snesl na Sandinu úroveň. Jakmile tam dorazil, zamířil trpaslík rovnou k ní. Podrážky bot dopadaly s lehkým kovovým kliknutím na kámen. Když nezvaný host došel až k Sandě, v poklidu si před ní dřepl.

Zvedl ruku, rukavicí sevřel její tvář a donutil ji otočit se, takže musela pohlédnout do znetvořeného, ohyzdného obličeje svého protějšku. Trpaslice si všimla, že do vnitřní strany rukavice je zapuštěný tyrkysový, kalný diamant. V kulatém obličeji měla vepsanou hrůzu, ale výkřik, který by jí přinesl úlevu, se jí nedokázal prodrat hrdlem ven.

Trpaslíkův obličej se hýbal, vrásky kolem očí se daly vyložit jako známka úsměvu, přestože mu znetvoření neumožňovalo promluvit či projevit jakékoliv hnutí mysli. Lhostejně odhodil článek řetězu do šachty, ocelovým hřbetem rukavice jí přejel po hnědých vlasech, krku a přes prsa až k pasu. Potom vstal, přitom ji nepřestal držet rukou za bradu, a postavil ji na nohy.

Sanda se nedokázala bránit. Pohled na ohyzdného trpaslíka a hnisající rány na jeho těle, pach starého potu a lehké mravenčení, které jí od okamžiku, kdy se jí dotkl, projíždělo po zádech, to všechno ji naprosto ochromilo. Jak si podvědomě uvědomovala, trpaslíkova magická síla vysoce překonávala všechno, s čím se kdy setkala. Dokonce ani artefakt se mu nevyrovnal.

Trpaslík jemně zasténal, potom se podíval do šachty a natáhl volnou ruku. Z kouřového diamantu vylétl rezavě hnědý paprsek a vnesl do zbytků kabiny

výtahu dokonalou zkázu. Kov se pod magickým útokem během chvilky roztavil a dopadal v podobě žhnoucích kapek na dno šachty.

„Ne!“ vykřikla Sanda, kterou zmítaly starosti a obavy. Netušila, jestli bratr zkázu výtahu přežil.

Trpaslík ji přestal držet za bradu a uštědřil jí levou rukou tvrdou ránu do tváře, až narazila zády na zeď a spadla na zem. Zároveň zvedl druhou ruku, dával si však pozor, aby nepřerušil paprsek, který z ní vycházel, a vylámal z obložení šachty obrovské kusy zdiva, až se stěny všude kolem nich otřásly varovným zachvěním.

Popadl Sandu za zátylek, postavil ji na nohy a strkal ji před sebou do chodby. Jakmile dala najevo sebemenší náznak odporu, zasadil jí ránu magií, při níž se každičký orgán v jejím těle zachvěl vlnami bolesti.

Fámula vzlykala, krev se jí řinula z odřeniny na bradě a stékala na zem. Netušila, co s ní hodlá trpaslík udělat, proč ji nezabil – nebo že by snad chtěl…?

Když ji zatlačil do jedné boční chodby a začal z ní strhávat šaty, naplnily se její nejhorší obavy.

* * *

Právě když Goda doběhla do jižní věže, ucítila, jak se jí hradby pod nohama zachvěly – sice slabě, tak, že by si toho normální člověk vůbec nevšiml, ale její trpasličí vnímání podobné věci okamžitě postřehlo.

„Vždyť jsem to tušila!“ Rozběhla se k výtahu a udiveně zůstala stát před prázdnou šachtou. Ať mačkala páku, jak chtěla, nedostavil se žádný výsledek. Když se podívala na kamenné válce, na něž se obvykle namotávaly řetězy, nespatřila tam nic než holý kámen.

Po schodech se nahoru přihnal trpaslík. „Paní, výtah se zřítil!“ vypravil ze sebe bez dechu. „Oba řetězy se utrhly.“

„To není možné! Vydrží o moc větší zátěž, než kolik můžeme naložit do kabiny.“ Vzala do ruky drahokam. „Zavolej stráže. Ať prohledají jedno patro za druhým. Já začnu u základů.“

Voják se zarazil. „Koho mají hledat?“

„Vetřelce.“

„Brána je zavřená a nikdo…“

„Udělej, co jsem řekla!“ obořila se na něj a rozběhla se po schodech dolů. Než se dostane až na úroveň základů, bude to nějakou dobu trvat.

Bylo by přímo zločinem vybudovat takovou pevnost na písku nebo na hlíně, protože by mohla vlastní vahou začít klesat a posouvat se. Tím by byla ohrožená celá stavba. Z tohoto důvodu měla Zlohráz základy z kamenných

kvádrů, které trpaslíci pomocí technických pomůcek a hrubé síly svalů dopravili na místo. Směrem k Černé soutěsce byly základy dodatečně zesílené a doplněné různými pastmi, aby se pod nimi nemohl nikdo podhrabat: lahvičky s jedem, s kyselinou nebo plynem, falešné zdi, které by se snadno zřítily, a řada dalších léček, to všechno čekalo na ty, kteří by nedokázali odolat pokušení a chtěli vybudovat utajené podzemní tunely. V podzemí by je čekala jistá smrt. Pod trpasličí pevností se nikdo nedokáže podhrabat.

Goda cestou jednou spadla a letěla sedm schodů dolů, než se zastavila. Navzdory pádu doběhla do přízemí bez nejmenšího zranění a málem přehlédla jemné krvavé skvrny na podlaze chodby. Zastavila se a pozorně poslouchala, jestli se v chodbě něco nešustne.

Zaslechla tiché kňourání. Poznala hlas své dcery!

Maga se opatrně plížila chodbou, zvuky byly stále hlasitější. Zdálo se jí, že přicházejí z nedaleké boční chodby.

Opatrně vykoukla za roh a spatřila nepřátelského maguse, jak se snaží strhat ze Sandy šaty.

Goda polkla a stiskla úlomek v dlani takovou silou, že jí pronikl pod kůži. Nesměla připustit, aby ji přemohl strach. Ve hře toho bylo příliš mnoho. *Vraccasi, tvůj osud a osud mé dcery leží ve tvých rukou!* Vyskočila zpoza rohu a vrhla po nepřátelském trpaslíkovi kouzlo.

Magus si jí všiml příliš pozdě, aby stačil utkat protikouzlo. Místo toho odhodil Sandu za sebe do chodby, dal ruce za záda a nastavil blížícímu se, sytě rudému paprsku rozložitou hruď, chráněnou onou podivnou zbrojí.

Energie zasáhla cíl, trpaslíkovy prsní pláty se okamžitě rozžhavily jako ohnivé uhlíky v průvanu. Vraccasium změnilo barvu, žlutě zaplálo a pohltilo v sobě magii, zatímco runy zčernaly jako noc.

„Zabij ho, Sando!“ zaryčela Goda. Diamant se jí v ruce rozpadl a zbyl z něho jen prach. Rychle uchopila další úlomek, buď aby vetřelce dorazila dalším kouzlem, nebo aby se mohla bránit protiútoku. Ale to, co právě na vlastní oči spatřila, ji obralo o naději, že by sama dokázala trpaslíka porazit. Na takový úkol její magické zbraně nestačily.

Světelná záře pohasla a Goda zahlédla Sandu, jak stojí protivníkovi za zády a nad hlavou drží sekeru. Právě se rozpřahovala k ráně. Úder prošel trpaslíkovi maličkou škvírou mezi krčním chráničem a helmou, potom čepel narazila na vrstvu kroužkové košile, která trpaslíka zachránila. Soupeř lehce podklesl v kolenou a příšerně zachrčel.

„Zachraň Bandaála!“ zaryčela Sanda a znovu se rozmáchla. „Leží v šachtě…“

Trpaslík švihl rukou dozadu. Zasáhl Sandu ocelovou rukavicí do pravého spánku a trpaslice padla v bezvědomí na zem.

Goda neváhala ani na okamžik. Teď, když její dcera unikla bezprostřednímu nebezpečí, utkala jedno z nejsilnějších kouzel. Tím jednou rozervala horu nad Černou soutěskou a doufala, že to bude na trpaslíka stačit. *Musí to stačit!*

Soustředila se a vyslala na nepřítele další blesk.

Trpaslík zůstal přikrčený u země a natáhl proti ní ruku, jako by ji žádal o milost. Energie, kterou Goda vyslala, však vsákla do kouřového, zakaleného diamantu, zasazeného do ocelové rukavice. Diamant se proměnil v třpytící se modrozelenou hvězdu. Ocel se energií rozehřála, bylo cítit škvařící se maso a trpaslík ječel tak, jak Goda ještě nikdy nikoho řvát neslyšela. Ale ani tak nesklopil ruku a bez ustání kouzlo vstřebával.

Úlomek v dlani se jí opět rozpadl mezi prsty na šedočerný prach a paprsek se přetrhl. „Nedovolím, aby ses ze Zlohráze dostal živý," vyhrožovala trpaslíkovi a sáhla do kapsy. Prsty šátraly z místa na místo a nic nenacházely – kromě nevelké díry. „Ne!" *Musela jsem ho ztratit, když jsem spadla!*

Magus sténal a úpěl, ze zápěstního kloubu na rukavici mu stoupal dým, ale i tento úder přestál. Bylo až neuvěřitelné, jaké schopnosti se v něm skrývaly!

Godě už nezbylo nic než omezená zásoba vlastních sil, z níž musela čerpat. „Já tě stejně porazím!" zavrčela a zvedla ruce. „Nepotřebujeme žádného falešného Tungdila nebo Lot-Ionana, i bez nich tě…"

Trpaslík položil kouřící ruku Sandě na prsa, oči se nenávistně upřely na magu. Levou rukou se dotkl runy na své zbroji a najednou je zahalila průhledná, tmavožlutá sféra. V následujícím okamžiku oba dva a spolu s nimi i magická koule zmizeli!

„Vraccasi, ne!" zašeptala Goda zděšeně a rozběhla se na místo, kde se magus ještě před chviličkou nacházel. Krev její dcery, sekera, útržek spodního prádla a několik zuhelnatělých zbytků, to bylo vše, co tam našla. „Jak to udělal?" Rozběhla se chodbou dál, pak zase zpátky, vrátila se do hlavní chodby – nikde nic.

Zaslechla kroky, po schodech k ní přibíhal oddíl trpaslíků. „Paní, co se stalo?"

„Hledejte mou dceru," nařídila zpočátku koktavě, potom si však vzpomněla na Sandina slova. „Ne, utíkejte dolů k základům a pátrejte na dně výtahové šachty po mém synu Bandaálovi! Honem! Dělejte!" zaryčela celá bez sebe a rozběhla se po schodech nahoru. Hledala na místě, kde spadla, a objevila alespoň jeden úlomek diamantu, druhý nebyl k nalezení. Kdyby bylo třeba, pošle třeba celou rotu vojáků, aby ho hledala.

S úlomkem diamantu v ruce se hnala dolů, kde se bojovníci probírali troskami kabiny. Řetězy se z větší části roztavily a přilepily na stěny kabiny,

ocelové kusy se nesmírným žárem přivařily jeden k druhému, a ke všemu ještě na troskách ležely kusy zdiva ze stěn šachty, velké jako dospělý trpaslík.

„Pusťte mě tam!“ rozčilením jí přeskakoval hlas. Plná obav se zuřivě přehrabávala v troskách, spálila si o horký kov prsty, ale nepovolila dřív, dokud nezahlédla krví potřísněnou ruku. „Bandaále!“ Snažila se odtáhnout těžké trosky, které ho pod sebou pohřbily. Roztavený kov ho šťastnou souhrou okolností minul.

Několik dalších trpaslíků a ubariu jí přiskočilo na pomoc, přinesli si s sebou páčidla, oštěpy a lana.

Společně se jim podařilo vyhloubit ve směsici kovu a kamení otvor, jímž Goda zasunula dovnitř svíčku a mohla se rozhlédnout.

„Ještě žije!“ rozplakala se úlevou. „Vidím, jak dýchá.“

Shora k nim dolehl hlasitý rachot, zasypala je sprška prachu, kterou následovaly menší kamínky. Hrozilo, že se zřítí celá jedná část poškozené šachty.

„Musíme odsud pryč, paní!“ Jeden z ubariu ji uchopil za rameno.

Goda po něm blýskla hněvivým pohledem. „Nesahej na mě! Nejdříve musíme osvobodit mého syna!“

„Opatrně, dávejte pozor tam dole!“ ozvalo se nad nimi. „Vzpěry dlouho nevydrží.“

Goda pohlédla na úlomek diamantu. *Nemám na výběr. Je už skoro hotový magus. A navíc můj syn.* Zavřela oči a pronesla kouzlo.

Jako kdyby jim přišli na pomoc duchové, části trosek se zvedaly jedna za druhou, malé i velké, těžké i lehké, až z Bandaálova těla najednou zmizela i poslední kovová tyč. Trpaslíci pak bez potíží vytáhli těžce zraněného fámula ze šachty a rychle ho přenesli na nosítkách do bezpečí. I Goda nejdříve ustoupila stranou, teprve potom zrušila kouzlo.

Nad nimi to zadunělo, dolů se začaly valit další kusy zdí. Trosky zdiva, které se vznášely v šachtě, je nedokázaly zastavit. Padající zdivo tlačilo překážky ke dnu nebo je rozdrtilo na kusy, část stěny se vysypala do chodby a dopadla trpaslíkům skoro až k nohám.

Goda rozevřela ruku a nechala prach, který kdysi býval úlomkem diamantu, splynout s obyčejným prachem. Obojí teď pro ni mělo stejnou cenu. Potom se rozběhla za trpaslíky s nosítky a nevěděla, o koho by se měla starat dřív: o Bandaála, nebo o Sandu?

Skrytá země,
někdejší království Rân Ribastur, severozápad,
6492. sluneční oběh, jaro

Coïra sklopila oči. „Pokud nebude Lot-Ionan příšerně oslabený Aiphatònem a alfy, nedokážu ho porazit," zašeptala. „Modlila jsem se k bohům, aby nám cestou seslali nějaký divoký, dosud neobjevený pramen magie! Možná budou mít slitování a dopustí další zázrak."

Rodario potají ukázal na Franeka, kterého ze všech stran obklopili trpaslíci. Fámulus právě rozmlouval s Tungdilem a Pruďasem. Vypadal vyplašeně a bránil se s napůl zvednutýma rukama záplavě nevraživých slov. „On by mohl být tím zázrakem." Posadili se a herec jí povyprávěl, co mu zavržený fámulus prozradil.

„Právě na toho Dromana jsem narazila," řekla maga a opřela se o Rodaria. Byla ráda, že se nedorozumění mezi nimi vysvětlilo. „Zasáhl mě do zad kouzlem, které mě úplně omámilo, a potom, když zjistil, že nejsem sama, mě dotáhl na mýtinu. Ale oni ho porazili."

„Jak jsem slyšel, dopadlo to s ním špatně." Rodario ji konejšivě objal rukou kolem ramen.

Coïra přikývla. „To ano." Měla sice radost z hercovy blízkosti, přesto však očima hledala Mallenii, která právě zamířila k trpaslíkům. Měla trochu špatné svědomí, že se o ni Rodario tak okatě uchází. Protože věděla, co k němu cítí její přítelkyně. Muž by měl znát pravdu a vědět, že ženy jsou teď na rozpacích a nemohou se rozhodnout, jak celou situaci vyřešit. „Rodario, chtěla bych vám něco říct," nadechla se, ale právě v tu chvíli se k nim obrátil Tungdil a kývnutím je požádal, aby k nim přistoupili blíž.

„Nezapomeňte, co jste chtěla říct," zašeptal Rodario, „ale teď na nás čeká velitel." Pomohl jí vstát a společně prošli kolem táborového ohně k trpaslíkům.

Tungdil jim udělal místo. „Franekovi je hrozně líto, že nám zapomněl říct o fámulovi, který ho pronásledoval," začal hovořit.

„Je mu to tak líto, že nás chce vést," pokračoval Pruďas rozjařeně. „Ne, že bysme tomuhle budoucímu kouzelnickýmu mistrátku slepě věřili, ale kdyby nás zatáhnul do nějaký pasti, umře dřív než my." Bouchl Franeka do zad. „Tak co, je to tak v pořádku?"

„Ano," vysoukal ze sebe fámulus mezi záchvaty kašle. „Udělám všechno možné, aby Lot-Ionan zaplatil za svou zradu a za nevděk, kterého jsem se od něho dočkal." Rozhlédl se kolem sebe. „Protože vím, že byste žádné mé přísaze nevěřili, tak vám nic takového ani nebudu nabízet. Ale chci, abyste

věděli, že nás spojuje nenávist. Takové spojenectví je pevnější než každé jiné.“

„Nenávist?“ Rodario se zatvářil udiveně. „Copak nebyl náš plán…“

„Mě pohání nenávist k bývalému pěstounovi, který se tak změnil. Stal se z něho špatný, prohnilý člověk, který v mé vlasti napáchal tolik zla,“ vyhlásil Tungdil. „Přísahal jsem mu smrt, vzpomeň si na to, herče. Proti vaší vůli.“

Rodario se na místě udeřil do hlavy, protože pochopil komedii, kterou tady fámulovi předváděli. „Pořád na to zapomínám, že jste ho chtěl za každou cenu zabít,“ vykřikl. „A přitom k tomu máte tolik důvodů.“

Franek se nechal ošálit, nebo aspoň nedával příliš okatě najevo nedůvěru či pochyby. „A platí, že mi za odměnu umožníte přístup k magickému prameni?“

„Až po Coïře, kouzelníčku,“ zdůraznil Pruďas výhružně. „Pěkně si počkáš, dokud na tebe nepřijde řada.“

„To mi vůbec nevadí. V prameni je dost energie pro tisíce z nás.“ Franek se poškrábal po zarostlé bradě. „Bude to překrásný pocit. Po tak dlouhé době.“

„Lehni si a vyspi se. Zítra vyrazíme brzy po ránu.“ Tungdil určil jednoho ze žadárů, aby držel stráž, potom se s Pruďasem, Rodariem, Barskalínem, Mallenií a Coïrou vzdálil kousek dál od fámula a posadil se na kámen. „Poslala nám ho sem sama prozřetelnost.“

Mallenia sepnula ruce a i ona si našla místo na sezení. Ostatní se rovněž usadili, jeden za druhým. „Nemyslíte si, že by to mohla být rafinovaná past, kterou na nás magus nastražil?“

„Ne. Magus nemá ani tušení, že přicházíme,“ odporoval Tungdil. „Kdyby tomu tak bylo, poštval by na nás všechny fámuly najednou, a ne jenom jednoho.“

„Droman. Tak se jmenoval, že?“ Coïra si položila ruku na záda na místo, kde ji zasáhlo mužovo kouzlo. Nemohla se zbavit dojmu, že tam pořád ještě cítí teplo. „Nebyl špatný.“

„Ale taky nebyl dost dobrej,“ prohodil Pruďas s úšklebkem. „Učenej si ho pěkně podal.“ Znovu si vzpomněl, že vůbec neviděl, jak fámulus skončil, protože ho záře oslepila.

„Právě jsem s Franekem hovořil a jeho historka zněla docela věrohodně. Fámulus patřil k těm, co vyprostili magusovu sochu ze sklepů bývalého paláce v Poristě. Ale v té době jsme se nestačili seznámit,“ vysvětloval Tungdil dále. „Narazili jsme tehdy na jiné tři fámuly: Risavu, Dergarda a Lomostina.“

Pruďas se divil, jak dobře si Tungdil pamatuje jejich jména. Takové nicotnosti, a zrovna ty nezapomene! Přestože si sám také dobře pamatoval všechno, co souviselo s hledáním magusovy sochy a jak se tam zčistajasna

objevil ten kuňkal a chtěl jim ji ukradnout, ani za všechno zlato Skryté země by si nevzpomněl, jak se Lot-Ionanovi fámulové jmenovali.

Tungdil si prohlížel špičky prstů. „Ptal jsem se ho, jestli mi může vysvětlit, proč se Lot-Ionan tak změnil. Když mi popsal, jak se magus obléká, jak se chová a jak mluví, okamžitě se mi vybavil Nôd'onn."

„To se přece nemůže opakovat! To zlo jsme jednou provždy porazili. Není možný, aby se ten démon znovu vrátil." Pruďas předstíral, že tnul sekerou. „Tys popadl Ohnivou čepel a celou mlhu rozpoltil… chci říct, toho tvora, co vypadal jako obláček mlhy."

„Pamatuješ si ještě, že jsme dlouho přemýšleli nad tím, kdo mohl do Lot-Ionanovy sochy navrtat díru?"

„Někdo, kdo se snažil… zabít ho? Načepovat si trochu magie?" Pruďas pokrčil rameny, ale pak se mu oči rozšířily údivem. „Ne, někdo *do něho* něco *strčil!* U Vraccase! Zasadili do něho zárodek zla, on se tehdy nemohl nijak bránit, a když jsme ho vzbudili, tak v něm to semeno vzklíčilo!"

Tungdil přikývl. „Franek říká, že ho Risava málem zabila, když jí zkřížil plány. Chtěla Lot-Ionana osvobodit, ale také toužila po tom, aby se upsal zlu."

Na Boïndilovi bylo vidět, že usilovně přemýšlí. „Právě se snažím představit si, co by se muselo do člověka vsunout, aby se stal zlým. Zní to tak… jednoduše. Ale tak jednoduchý to určitě není."

Coïra souhlasně přikývla. „Také si to nedokážu představit."

„Nelámejte si s tím hlavu. Sami byste na to nikdy nepřišli." Tungdil zvedl ze země malý kamínek. „Risava našla v Poristě úlomek malachitového krystalu, který svého času patřil Nôd'onnovi. Vzala si ho k sobě a důkladně ho uschovala. Když jí Franek přinesl zkamenělého Lot-Ionana, hned ji napadlo, že by s tím úlomkem mohla udělat malý pokus. Navrtala do sochy díru a vložila do ní poslední zbyteček zla. Lot-Ionan neměl žádnou možnost, aby se proti tomu bránil."

Pruďas šoupal nohou po zemi, pokryté šedočerným popelem. „Ale to by přece znamenalo, že je Lot-Ionan nevinnej. Že za to, co dělá, vlastně nemůže. Protože je… posedlej." *To je k vzteku! S takovou ho ani nemůžem polechtat čepelí.*

„To samé bychom mohli tvrdit i o Nudinovi, když z něho ten démon udělal Nôd'onna," namítla Mallenia. „To nás přece nezbavuje povinnosti udělat, co je třeba. Musíme proti němu nějak zasáhnout."

„To opravdu musíme. Bezpodmínečně. Potřebujeme ho proti Vraccasovi," potvrdil Tungdil.

„Proti tvýmu mistrovi, učenej, žádnýmu Vraccasovi. Vraccas je můj stvořitel, ale trpaslík, kterýho chceme zabít, na sobě nemá nic božskýho." Pruďas se zadíval na přítele. „Něco mě napadlo: nemohli bysme nejdřív

vytrhnout Lot-Ionanovi ten úlomek z těla? Aby se zase postavil na stranu dobra?“

„K tomu, abychom porazili mého bývalého mistra, potřebujeme zlého maguse,“ oponoval Tungdil. „Přestože mně by také bylo mnohem milejší, kdybychom ho předtím mohli zbavit prokletí.“

Coïra si kapesníkem utřela nos. „Doufám, že se nám to někdy nějak podaří. Zbavit ho toho úlomku.“

„Vím, kde mu vězí. Lot-Ionana to bude bolet, ale přežije to. A kdyby se při zákroku něco zvrtlo, tak s Godou a s vámi, královno, máme dvě magy, které umí pomoct léčivými kouzly.“ Tungdil postupně přejel pohledem po všech přítomných. „Ale Franekovi ani slovo o tom, co máme ve skutečnosti v úmyslu. Jenom ať si myslí, že chceme Lot-Ionana zabít, abychom osvobodili Skrytou zemi. Jestliže mu tuto naději vezmeme, mohlo by ho napadnout, že nám přestane pomáhat.“

Pruďas svraštil obočí. „To je všecko krásný a dobrý, ale nemůžem ho nechat vlízt do toho pramene, učenej! Kdo ví, jaký podlosti by pak byl schopnej? Klidně to mohl být on, kdo do maguse zasunul ten malachitovej úlomek. Na slovo nějakýho zrádce není spolehnutí.“

„Já jsem taky proti,“ přidal se k němu Rodario a rovněž Mallenia podpořila Pruďasův názor. „Hned jak dorazíme k cíli, měli bychom ho srazit k zemi a spoutat. Potom ať ho soudí Druzí: podílel se na bojích s trpaslíky, útočil na jejich vlast, tu vinu z něho nic nesejme.“ Upřel na Pruďase pronikavý pohled. „Předpokládám, že nechcete, aby z toho vyklouzl bez trestu.“

„Ohó, jasně že ne!“ Trpaslík zabušil na vraní zobák. „Oko za oko.“

Tungdil se obrátil na přítele. „Budeš ho pozorovat, Pruďasi. Franek nám důvěřuje asi tak jako my jemu. Určitě se bude snažit vypovědět naše účelové spojenectví dřív, než nám bude libo. Kdyby se pokusil uprchnout, víš, co máš dělat.“ Potom se obrátil na Coïru. „Pro vás platí stejně jako dřív: za žádných okolností nepoužívejte magii. Viděla jste, že si i bez ní dokážeme udržet nepřátele dost daleko od těla.“

Královna přikývla. Zřejmě neměl v úmyslu prozradit její tajemství a pro jistotu, aby to Rodario neudělal místo něho, uchopila herce za ruku a pevně ji stiskla. Rodario se na ni udiveně podíval, ale neřekl ani slovo.

Tungdil ukázal na stavení, před nímž seděli, a pokynem ruky naznačil jednomu žadárovi, aby mu přinesl batoh zabitého fámula. „Odpočiňte si. Zítra časně zrána vyrazíme dál. Setkání s Dromanem nás bohužel nutí k tomu, abychom cestovali ještě rychleji. Lot-Ionan se bude ptát, kam se jeho fámulus poděl, a vyšle něco, aby ho hledalo. To, že dokáže poslat *něco*, co nám všem může přinést obrovské potíže, víme od chvíle, kdy zanikla Jezerní

pýcha.“ Rozložil si na kolenou mapy a naznačil Barskalínovi, aby si k němu přisedl. „Najdeme nejrychlejší cestu.“

Mallenia se zvedla. „A jestli tam dorazíme dříve než alfové?“

Tungdil už pohledem procházel nákresy. „I tak hned vnikneme do Lot-Ionanovy říše. Krátí se nám čas.“

„Tak najednou?“ podivil se Rodario.

„Tak najednou.“ Jednooký nic víc neřekl a zahloubal se do map. Skupinka ostatních se bezradně stáhla do stavení za bránou.

* * *

Coïra zamířila za Mallenií, která si na sýpce našla místečko v koutě a rozprostřela si tam deku, aby se na ní uložila k spánku. „Chtěla jsem vám ještě poděkovat za to, že jste se mě vydala hledat.“

„Vy byste pro mě udělala to samé.“ Ido zalehla a chvíli hledala nejpohodlnější polohu, potom přes sebe přehodila dlouhý kabát. Zkoumavě se na magu zadívala. „Snad si nemyslíte, že bych vás nechala na holičkách kvůli tomu, že se z nás staly soupeřky v úsilí o dobytí Rodariova srdce?“

Coïra s námahou vyloudila na rtech úsměv.

„Podívejte,“ Mallenia se opřela o loket, „co se dobývání týká, máte přede mnou náskok. Viděla jsem, že jste ho před chvilkou vzala za ruku a on se vůbec nebránil.“ Upřela oči na magu. „Když jsem vám tam u tůňky řekla, že se o něho můžeme dělit, myslela jsem to vážně. Závisí to jenom na vás.“

„A na Rodariovi,“ nadhodila Coïra.

„Rodario je muž. Tomu by se určitě líbilo, kdyby měl dvě ženy,“ oponovala Mallenia s úšklebkem a znovu zalehla na tvrdé lože. „S ním si nedělám nejmenší starosti.“ Zkřížila ruce za hlavou. „V Tabaînu jsou celé kraje, kde je naprosto běžné, že muž může mít tolik žen, kolik chce, pokud je dokáže uživit a postarat se o ně. Na myšlence samotné není nic nečestného. Nebo to snad vidíte jinak? Nic nás k tomu nenutí.“

Coïra nevěděla, co na to říct. Weyurnští samozřejmě znali zvyky sousedů v Tabaînu, ale jí vždycky připadala představa takového soužití strašná. Kromě toho si nebyla jistá, jaké city vlastně k Rodariovi chová. Je to jenom chvilkové vzplanutí, nebo velká láska? Byla by ochotná podělit se o svou velkou lásku s druhou ženou – a proč vlastně?

„Neměla jsem pocit, že Rodariovi připadáte přitažlivá. Ne až tak, že by chtěl s vámi zůstat natrvalo,“ řekla proto a samotnou ji udivilo, jak štiplavě ta poznámka vyzněla. Mluvila z ní žárlivost.

Mallenia, která s ní dosud hovořila velice přátelsky, protáhla ústa. „Rozumím. Chcete to nechat dojít tak daleko, aby se sám rozhodl, která z nás ho více přitahuje.“

Coïra si povzdechla. „Co budeme dělat, jestli nebude chtít ani jednu z nás?“

„Žádný muž by neodmítl, kdyby měl možnost mít za milenku princeznu *a* královnu. Kromě toho se *my* podělíme o něho. Necháme ho, aby si myslel, že se mu podařilo omotat si nás obě kolem prstu.“ Mallenia koukla po očku na Rodaria, který seděl nedaleko od nich a vyprávěl si o něčem se Slînem. „Takže, budete se na mě zlobit, když ho ještě jednou políbím, abych viděla, co pak udělá? Mohlo by to pro vás dopadnout dobře.“

„Pokud vám řekne, že *miluje jenom mě,* nebudete pak o něho dále usilovat?“ zaútočila Coïra.

„Jestli se tak rozhodne, řekne mi to ze svobodné vůle a odpříséhne svoje slova, nechám ho jenom vám.“ Ido přikývla a podala královně pravici. „Domluveno?“

Maga váhala. „Nevznikne mezi námi žádná zloba nebo spory, jestli jedna z nás bude muset odejít z boje jako poražená?“

„Ne.“

„A nestanou se z nás kvůli tomu nepřátelé?“

„Ne, královno Weyurnu,“ prohlásila Mallenia s úsměvem. „Úspěšně dokončíme výpravu a potom si obě naše říše budou ještě mnohem bližší než kdykoliv dřív. To vám přísahám při svém předkovi princi Mallenovi z Ida.“ Ještě jednou k ní natáhla ruku.

„A Rodario se o naší dohodě nikdy nedozví?“

Ido se zasmála. „Ne, u všech bohů! Jinak urazíme jeho mužskou pýchu.“

Coïra si s ní konečně plácla. „Potom nechť je to tak.“ Obě ženy se objaly a popřály si navzájem dobrou noc.

Rodario po nich střelil pohledem. „Co se to tam děje?“ divil se.

Slîn napnul kuši a opřel ji o stěnu, hned vedle vikýře, aby mu kdykoliv stačilo jen sáhnout a vložit šipku a mohl střílet. „Ženské. Ony v jednom kuse něco vymýšlejí. A my chlapi to pak vždycky slíznem.“ Ušklíbl se a podal muži kožený vak s pálenkou.

„Vy jste moudrý trpaslík, Slîne,“ prohodil Rodario uznale, uchopil měch a napil se.

XXIV

Země za horami,
Černá soutěska, pevnost Zlohráz,
6492. sluneční cyklus, jaro

Goda se modlila k Vraccasovi déle než obvykle.

Od chvíle, kdy vyšlo slunce, strávila většinu času před malou posvátnou skříňkou a na kolenou zapřísahala stvořitele, aby pomohl její dceři Sandě. Nepochybovala, že ji nepřítel zavlekl někam mezi bestie. Děsivý trpaslík si ji vzal do osobní péče.

„Znič ho!“ modlila se šeptem a prolévala slzy, stékající do chmýří na tváři. „Rozdrť ho svým kladivem, vhoď ho do výhně a usmaž jeho duši, aby z ní nic nezbylo. Odvrátil se od tebe a pyšní se tím nejhorším, nejčernějším zlem.“ Zvedla se. „Víš, že tvým jménem chráníme lidi a všechny ostatní

národy. Nedopusť, aby se nám s Pruďasem dostalo takové odměny.“ Uklonila se sošce Vraccase, zhotovené z ryzího vraccasia, a vyšla z místnosti.

Na chodbě k ní přispěchal posel. „Paní, bestie k nám vyslaly vyjednávače,“ zavolal na ni. „Stojí před jižní bránou.“

Srdce se jí rozbušilo v hrudi. Rychle pospíchala za trpaslíkem a o chviličku později vyšla pootevřenou bránou k okraji narudlého štítu.

Na druhé straně stála jedna ze stvůr. Měla lidskou podobu, ale převyšovala dospělého člověka o dobré dvě hlavy a měla dvakrát tolik svalů. Měla tři ruce – pravou, levou a jednu uprostřed prsou. Držela v nich dva hranaté štíty a dlouhý oštěp. Neměla pořádnou zbroj, tělo halilo několik vrstev kožených šatů a pach, který z ní vycházel a pronikal skrz bariéru až ke Godě, byl přímo odporný.

„Ten, kdo má mnoho jmen a je naším pánem,“ pronesla nestvůra zastřeným hlasem a ukázala přitom špičaté zuby, široké jako prst, „ti vzkazuje, že máš na místě vydat pevnost. Jinak ten, kdo má mnoho jmen a je naším pánem, zabije tvé maso a krev. Nejdříve si ji však proti její vůli mnohokrát vezme a pak ti ji bude po kousíčkách posílat zpět, oběh za oběhem. Nejdříve prsty, potom předloktí a tak dále, přičemž se svou magií postará o to, aby až do konce žila v bolestech a…“

Goda zvedla ruku. „Dost. Vrať se zpátky a vyřiď mu, že to nemůžu udělat. Tady jde o víc než jenom o mou dceru. Ale já ho vlastnoručně zabiju, jestli mé dceři nějak ublíží. A *já* mám s magií rovněž velké zkušenosti a hodně toho dokážu. Já se ho nebojím.“ Sevřelo se jí hrdlo, ale ovládla se, aby nedala najevo strach.

„Kdybys byla tak silná, byl by tento štít zničený a vy byste na nás už dávno zaútočili,“ opáčila bestie. „Protože však ten, kdo má mnoho jmen a je naším pánem, počítal s takovou odpovědí, navrhuje ti výměnou za život tvé dcery obchod, s nímž budeš spíše ochotná souhlasit.“

„Já s ním nebudu obchodovat.“ Goda se otočila. „Nezáleží na tom, co navrhuje.“

„Její život za život Balodila,“ zavolala na ni stvůra.

„Já žádného Balodila neznám.“ Goda zůstala stát, po zádech jí přejel mráz.

„Ten, kdo má mnoho jmen a je naším pánem, řekl, že budeš vědět, koho tím myslím.“ Nestvůra vydala několik prapodivných zvuků, připomínaly něco jako krkání nebo vrčení. „Dopravil tvou dceru na místo, kam se za ní nikdy nemůžeš dostat. I kdyby došlo k boji a vy jste vnikli do soutěsky, tvoji dceru byste tam stejně nenašli. Získáš ji zpátky teprve tehdy, když ten, kdo má mnoho jmen a je naším pánem, dostane Balodilovu mrtvolu a vrátí se mu ukradená zbroj.“

Goda se otočila k vyjednávači, který mezitím přiložil oba štíty k sobě, aby se jimi mohl lépe chránit. „Já jsem trpaslice a nezradím soukmenovce," prohlásila rozechvělým hlasem. „Řekni svému pánovi, že ode mě nemůže nic čekat. Kromě nesmírné bolesti, která ho nemine, až bude umírat, pokud mojí dceři nějak ublíží." Prudce se otočila a dala strážím znamení, aby zavřely bránu.

„Ten, kdo má mnoho jmen a je naším pánem, ti dává tři oběhy na rozmyšlenou. Potom od něho dostaneš jeden prst z pravé ruky tvojí dcery," zaslechla ještě Goda vyjednávačův hlas, než se obě křídla brány se skřípěním zavřela.

Trpaslice byla pevně odhodlaná nemámit čas dalším přemýšlením nad magusovou nabídkou. Představa však byla příliš lákavá, nedokázala jí dlouho vzdorovat. „Když zabiju jednoho podvodníka, je snad na tom něco špatného?" řekla si, když se vrátila do svého pokoje. Poklekla před skříňkou a modlila se k Vraccasovi. „Ty víš, že to není opravdový Tungdil. Vyměnit jeho život za život Sandy by nebyl zločin, ale hned dva dobré skutky." Zavřela oči a v duchu spatřila tvář své dcery. Znovu se musela dát do pláče.

Skrytá země,
někdejší království Rân Ribastur, jihovýchod,
6492. sluneční oběh, jaro

Aby se vyhnuli dlouhému, namáhavému pochodu pouštěmi Sangreînu, rozhodl se Tungdil, že nepůjdou nejkratší cestou. Družina proto zpočátku vyrazila do jižní části Rân Ribasturu a teprve později odbočila na východ a zamířila přímou čarou k Modrým horám.

Během cesty se nesetkali s téměř žádnými lidmi, Tungdil je většinou vedl podle mapy hlubokými lesy, které byly místy tak husté, že museli pochodovat v řadě za sebou, a ten, kdo právě kráčel v čele, jim prosekával cestičku podrostem. To byl také důvod, proč nemohli dále používat poníky.

Zásoby nakupovali v malých selských usedlostech, k tomuto účelu vždy vysílali Rodaria a Mallenii. Neměli zájem na tom, aby trpaslíky někdo zahlédl.

A cesta kupodivu probíhala v naprostém klidu.

Nenapadla je ani divoká zvířata, ani často popisované a obávané začarované stvůry a rostliny. Přitom je sedláci při každém setkání varovali, aby nescházeli z běžně používaných cest a aby se v noci nepohybovali v lesích.

Naposledy nocovali na půdě bývalého království ve stínu stromů, tyčících se k nebesům jako věže, jejichž košatými korunami jen málokdy pronikl sluneční paprsek. Stromy je zároveň chránily před horkem, které na ně čekalo v záři pozdního odpoledne jen několik málo mil na východ.

Slîn přiložil k očím dalekohled a zahleděl se na písečné duny, rozkládající se necelé čtyři míle od tábora. „Vzduch se nad nimi tetelí, jako když se přelívá voda."

„A jsem hrozně rád, že to je vzduch, a ne voda," podotkl Pruďas. Seděl na zemi a opíral se zády o strom. „Budu sice rád, až budeme tady z toho chrastí venku, ale na ten rozžhavenej, horkej písek se nijak zvlášť netěším."

„Nebo na ledové noci." Balyndar si plnil u studánky čerstvou vodou vak, z něhož cestou zaháněl žízeň. „Trpaslíci patří do hor. Tam mi zima aspoň nevadí."

„Moje řeč, Pátý." Slîn přikývl a opsal dalekohledem široký oblouk. „Široko daleko není nic vidět. Žádní Dlouzí, žádný stromy, žádný stín." Sklonil dalekohled. „Poprvé v životě se projdu po poušti."

„Prý má i nějaké hezké stránky," snažil se Rodario nalézt na pravděpodobně nejobtížnějším úseku jejich cesty něco pozitivního. „Netvoří ji jenom písek, ale je tam i spousta skal, při pohledu na ně se vám, milý příteli Slîne, rozbuší srdce radostí." Změnil hlas, takže zněl jako typický vypravěč. „Dříve se celé království skládalo z dlouhého řetězce hor, jeden vrcholek vyšší než druhý. Říká se, že v Sangreînu vál vítr s takovou prudkostí, že během sedmkrát sedmi cyklů obrousil všechny hory na písek. Dnes už tam po nich zůstaly jenom malé zbytky."

„To můžeš vyprávět svojí babičce," zabručel Pruďas.

Rodario se rozzářil. „To jsem taky udělal. Věřila mi na slovo."

„Nesmysl! My máme jediný hory ve Skrytý zemi. Jediný *opravdový* hory."

„Není zvláštní, o čem všem se chlapi dokážou přít?" prohodila Coïra k Mallenii a podala jí suchý salám, z něhož si plavovlasá žena hned kousek uřízla. „O *hory*."

„Já znám muže, kteří se mezi sebou hádají dokonce i o délku toho svého *mrňouska*. S druhými chlapy," odvětila Ido a obě ženy se rozesmály.

„Vidíš? Na něčem se proti nám spikly," upozornil Slîn Rodaria. „Tehdy v noci, když jsme spali v té stodole."

Herec si protřel bradku. „Ano, to máte pravdu. Vznešené dámy si z nás rády dělají legraci." Zamrkal na Coïru, která se za to na něho usmála a krátce pohlédla na Mallenii. Ido hned přikývla, což Rodaria dost udivilo. Byl si jistý, že mu něco uniklo.

„Co všechno ještě víš o poušti?" vyptával se Balyndar. „A nevyprávěj nám žádné pohádky, ale pravdu."

„Na to by ses musel zeptat učenýho,“ prohodil Pruďas. „Dřív o ní rozhodně všecko věděl.“

„Máme tu přece Franeka.“ Coïra pokynula fámulovi na znamení, aby se k nim připojil. „Právě jsme hovořili o poušti. Co nás na ní čeká, kromě horka a písečných bouří?“ zeptala se ho. „Vy jste přes ni přešel, když jste utíkal od Lot-Ionana.“

Fámulus se posadil do zeleného mechu, nabral si ze studánky trochu vody a prohrábl si mokrými prsty vlasy. „Samusin ať nás provází…“

„*Vraccas* ať nás provází, a ten s náma taky bude,“ opravil ho Pruďas se zabručením. „Se žádným jiným bohem nechci mít nic společnýho, a už vůbec mu nechci být dlužnej za nějakou laskavost.“ Slîn s Balyndarem se k němu připojili. Pruďas si v klidu nacpával dýmku. *To by tak ještě hrálo.*

Franek se znovu nadechl. „Je jedno, kdo nás bude chránit, ale až nás budou čekat poslední míle před Modrýma horama, budeme pomoc nějakého boha strašně moc potřebovat. V poušti se totiž vyřádila Bumina. Jejím cílem vždycky bylo vdechnout mrtvým věcem nekonečně dlouhý život.“

„Ohó, nemrtví. S těma už máme zkušenosti, že jo?“ houkl Pruďas na Tungdila, sedícího kousek od nich vedle Barskalína, ten místo odpovědi jen souhlasně přikývl. „Těch se já nebojím. Když ještě existovala Mrtvá země, tak jsme je kosili jednoho za druhým, ráz na ráz!“ Doplnil slova příhodnými pohyby, snítka tabáku mu přitom padala na zem.

„Ty jsi mi špatně rozuměl…“ odporoval Franek.

„Ne, to ses spíš *ty* špatně vyjádřil,“ vpadl mu Slîn do řeči a ušklíbl se. Dělalo mu radost, když měl možnost ukázat, že k fámulovi necítí nic než odpor. „Raději to rovnou řekni správně.“ Lidé i trpaslíci se rozesmáli.

Franek si dopřál ještě další doušek vody. Nenechal se vyprovokovat, což Rodariovi připadalo docela obdivuhodné. „Bumina si v poušti našla místa, ve kterých uvolnila magii a nějakými zábranami ji k těm místům natrvalo připoutala,“ vysvětloval pomalu. „Chtěla, aby si magie něco našla, pak do té věci vklouzla a vdechla jí život. Zpočátku se jí to nedařilo a magická síla se prostě vypařila, ale časem přišla na nějaké zaklínadlo, jímž s pomocí run magii spoutala. Magie v těch věcech vydrží tak dlouho, dokud ji nějaká okolnost nedonutí…“

Pruďas zabušil vraním zobákem. „Jinak, malej čaroději. Vysvětli to jinak.“ Lidé i trpaslíci se opět hlasitě rozesmáli.

Teď však Franekovi došla trpělivost. „Nejsi malý jenom vzrůstem, ale i rozumem,“ utrousil jedovatě na válečníkovu adresu.

„Páni, to sedělo,“ nechal se Rodario strhnout k poznámce.

Pruďasovi se svaly na hrudi a pažích nebezpečně zavlnily. „Pozor, kouzelníčku. Jinak mi sklouzne ruka a já si nejsem jistej, jestli mě můj malej

rozum dokáže udržet na uzdě.“ Ukázal na Coïru. „Máme magu, a kdyby bylo nejhůř, najdeme si cestu i bez tebe.“

Franek udělal rukou obscénní gesto – a v mžiku stál Pruďas vedle něho, chytil ho za malíček a zlomil mu první článek. Tiše to křuplo a fámulus zaječel bolestí.

„Za to může ten můj malej rozum,“ řekl trpaslík nebezpečně tichým hlasem. „Kdybysem byl chytřejší, určitě bych to neudělal. A představ si, co všecko bych v tý svý hlouposti moh udělat a ani bych si toho nevšimnul.“ Pohladil rukou vraní zobák. „Když člověk musí šlapat kus cesty, tak ho díra v noze určitě pořádně bolí, ty čarodějnickej učni.“

„Přestaň s tím,“ nařídil Pruďasovi Tungdil a vzhlédl od mapy. „Nech ho na pokoji. Je to náš spojenec.“

„Ale on mě urazil,“ vzpíral se válečník a ukázal na fámula dýmkou, kterou vyndal z koutku úst. „On si začal.“

„Tak teď už jsi to sprovodil ze světa. Zase si sedni a nech mě k klidu pracovat.“ Tungdil se opět sklonil nad mapou.

Franek se držel za zmrzačený prst a hodil nenávistným pohledem po Pruďasovi, který si opět sedl vedle Slîna. „Tak alespoň nemůže čarovat, i kdyby se dostal až k prameni,“ zašeptal Čtvrtému, který se poté bouřlivě rozchechtal.

„Budu mít radost, jestli tě ty písečné stvůry sežerou,“ procedil fámulus mezi zuby k Pruďasovi.

„Aha. Takže *to* ta magie dokáže,“ poznamenal Balyndar. „Stvořila stvůry z písku.“

„Z písku, z kamene, z… ze všeho, co je mrtvé a nachází se na místě, ke kterému je připoutaná Buminina magie,“ shrnul Franek a zkoumavě si prohlížel ohnutý prst. Neodvážil se zlomeninu narovnat a přiložit k ní něco jako dlahu.

„Co se proti ní dá dělat?“ Rodariovi se nijak nezamlouvala představa, že by se musel postavit proti stěně z písku nebo hromady kamení.

„Co my můžeme udělat? Nic.“ Franek ukázal na Coïru. „To je úkol pro ni. Takové nepřátele může zničit jenom silné protikouzlo. Obyčejnými zbraněmi proti nim nikdo nic nezmůže.“

„Uvidíme.“ Pruďas přezkoušel ostří vraního zobáku a rychlým pukáním z dýmky si zahalil hlavu oblakem kouře. Ani on, ani Slîn nebo Balyndar si nevšimli, jak Coïra zbledla.

Tungdil dal příkaz, aby se zvedli. „Slunce už je dost nízko na obloze. Můžeme se vydat na cestu. Bude lepší, když si na vysoké teploty budeme zvykat pomalu a postupně.“ Přiměl žadáry, aby si přes černé zbroje přehodili převleky z bílé látky. Ty pomáhaly proti žhnoucím paprskům a chránily trpaslíky před úžehem, rovněž Tungdil se stejně jako zbytek družiny chránil

bílým pláštěm, připomínajícím svým tvarem široký plášť, na němž mívali rytíři vyšitý erb.

„Vypadám jako rampouch," vtipkoval Slîn.

„Fousatý rampouch?" Rodario se zašklebil. „To v něm muselo zmrznout něco moc chlupatého."

Barskalín s Tungdilem převzali vedení, za nimi následovali žadáři, po nich trpaslíci a lidé a zadní voj tvořil zbytek Neviditelných.

Samotný čtyři míle dlouhý pochod ze stínu stromů přes hranici království k písečným přesypům jim vyhnal z pórů pramínky potu, přestože bylo teprve jaro a slunce se sklánělo k západu. Když se šplhali měkkým pískem na vrchol prvního přesypu, stalo se jejich putování ještě namáhavějším.

Přestože jim těžké železné zbroje skýtaly potřebnou ochranu, jejich tíha trpaslíky brzy donutila, aby na měkkém, bořícím se písku rychle lapali po dechu. Všichni, tedy až na Tungdila, který dusal vpředu jako stroj, a ne jako tvor z masa a kostí.

Ani Pruďas, ani žádný jiný ze zbývajících trpaslíků nechtěl dát najevo slabost a požádat aspoň o chvilku odpočinku. Teprve když jim nad hlavou vyšly hvězdy a citelně se ochladilo, dal Tungdil povel, aby zastavili. Na dohled se objevily velké holé skály. Přestávka však neměla trvat dlouho, jak s překvapením zjistili. Slîn padl do písku a sundal si z hlavy helmu, byl u konce s dechem i se silami.

„Překonali jsme první pás písečných přesypů," oznámil jim Tungdil. „Tábor rozbijeme tam u těch skal. Budou nás chránit, kdyby přišla bouře."

„To jsou ještě tři míle," odhadoval Slîn a z jeho slov zřetelně zaznívalo, že nemá nejmenší chuť znovu klást jednu nohu před druhou. „Tady je to taky dobrý."

Tungdil ho zpražil pohledem. „Pochodujeme dál. Jestli se ti to nelíbí, tak si tu sedni a čekej třeba do rozbřesku. Až se obzor zbarví světle modrou barvou, tak si tě tu vyzvedneme." Aniž by s reptajícím trpaslíkem dále ztrácel čas, rovnou vyrazil vpřed.

„Dělej, vstávej, Čtvrtý," šťouchl do Slîna Balyndar. No tohle, zrovna on! „Ukaž našemu velkokráli, že to zvládneš."

„Když ta moje kuš je tak těžká," naříkal Čtvrtý. „Váží tolik, že kvůli ní necítím únavou nohy."

„Dej mi ji." Balyndar si ji od něho vzal. „A teď vstávej." Podal mu ruku a zvedl ho na nohy. „Tři míle, to přece není žádná dálka."

Slîn se zadíval na Pátého. „Čím to, že jsem si od tebe vysloužil tolik soucitu?"

„Všichni jsme jedna družina, Slîne, ať už se mi to líbí, nebo ne. To, že s kuší umíš skvěle zacházet, každý z nás dobře viděl. Jsi prostě nepostradatelný."

Balyndar si přehodil dalekonosnou zbraň přes rameno. „A máš pravdu: je hodně těžká.“

„On by s ní určitě nevydržel jít tak dlouho jako ty, Čtvrtej,“ přisadil si Pruďas a mrkl na něj.

Slîn přelétal pohledem z jednoho na druhého. „Vy si ze mě děláte blázny!“

„Ne, neděláme, přísahám při Vraccasovi.“

„Je už prostě moc pozdě a já si chci odpočinout. A kdybychom tě tu měli nechat, tak mě ještě více zdržíš,“ prohodil Balyndar smrtelně vážně, potom zamrkal.

Slîn se obrátil k Rodariovi. „Oba dva to tentokrát přehnali a byli moc dlouho na sluníčku. Jinak si to nedovedu vysvětlit.“

Herec vyloudil na tváři výraz, představující nesmírné utrpení. „Ano, o tom jsem se v minulosti taky párkrát doslechl. Kapalina, ve které plave rozum, se vypaří, a bác, najednou je z dotyčného lepší člověk, třebaže to sám vůbec nechtěl.“

„Měli bychom vystavit slunečním paprskům v prvé řadě Lot-Ionana, co říkáte?“ nadhodila se smíchem Coïra. „Tenhle recept zní hrozně jednoduše.“

„Vidíte přece na těchhle dvou dříve tak ubručených a mrzutých trpaslících, že to funguje,“ poukázal Rodario a požádal lehkou úklonou Pruďase a Balyndara o prominutí, že si je tak dobírá.

Zatímco se takto celou dobu škádlili, došli konečně ke skalisku, tyčícímu se do výše dvaceti kroků, u země bylo na všech stranách dobrých osm kroků široké. Tungdil vybral jako místo, kde rozbijí tábor, východní stranu a nařídil hlídkám, aby ho vzbudily, jakmile se na obloze objeví první namodralý proužek.

Byli příliš unavení na to, aby si ještě vařili jídlo, jeden po druhém okamžitě upadli do spánku. Dokonce ani hlad nedokázal této noci zabránit lidem a trpaslíkům v tom, aby se ponořili do říše snů.

Pruďas hodil pohledem po Tungdilovi, ten se rozhodl, že si odpočine vsedě, a opřel se zády o skálu. Vousatý obličej vypadal ve svitu hvězd ještě starší než během předchozích oběhů, oko měl otevřené a upřené k potemnělé obloze. Rty se chvíli pohybovaly a za chviličku se na tioniové zbroji rozzářily některé runy. Teprve pak zavřel trpaslík oko.

I Pruďas upadl do dřímot.

Země za horami,
Černá soutěska, pevnost Zlohráz,
6492. sluneční oběh, jaro

Goda upřeně hleděla na balíček, zabalený ve voskovaném papíře a převázaný motouzem. Za ranního rozbřesku ležel před západní bránou a jeden strážný ho přinesl dovnitř.

Právě nadešel oběh, kdy jí vypršel čas na rozmyšlenou.

Ačkoliv předem věděla, co jí velitel nestvůr hodlá poslat, nechtěla useknuté prsty své dcery vidět.

Ruce se jí samy od sebe daly do pohybu, rozvázaly motouzy, rozbalily papír a zvedly víko obyčejné, nehezké krabice.

Goda se hned nepodívala dovnitř, zevnitř stoupal pach krve.

Pomalu se předklonila, oči samotné jako by měly strach z toho, co na ně uvnitř v krabici čeká.

Byly tam prsty její dcery, od palce až po malíček, přepečlivě uspořádané ve správném pořadí, na každém prstu byla nějaká drobná ozdoba.

„Vraccasi," zanaříkala bezmocně. Zaléval ji strach z toho, co přinese následující oběh. V příštím balíčku bude ležet Sandino předloktí, to pravé, a brzy nato i horní část paže. Pak bude následovat balíček s prsty druhé ruky. Kousíček po kousíčku.

Děsivá představivost jí vykouzlila před očima zmrzačenou dceru, z níž v krátké době nezbude nic než zkrvavené torzo, zakončené nahoře hlavou. Goda slyšela, jak dcera křičí, zapřísahá ji, pláče – a to všechno jenom proto, že se její matka zdráhá zabít trpaslíka, kterého navíc ani nepovažuje za pravého Tungdila…

„Já nemůžu," rozplakala se a padla před skříňkou na zem. „Nemůžu nechat svou dceru takhle zemřít, Vraccasi. Kvůli jednomu šarlatánovi, kterému všichni kromě mě sedli na lep." Zadívala se na sošku. „Musím na ten obchod s nepřítelem přistoupit, Vraccasi! Nemám jinou možnost než…"

Někdo hlasitě zabušil na dveře. „Paní, paní, pojďte ven! Stal se zázrak!" zaslechla hlas jednoho vojáka.

Goda si otřela slzy z tváře a otevřela.

„Paní, tvoje dcera! Ona je zase tady a čeká na tebe dole u brány!" zvolal voják rozohněně.

„Moje… dcera?" Goda se podívala na stůl, kde stála krabice s prsty, potom vyběhla z místnosti. V hlavě se jí honila jedna myšlenka za druhou, zalévaly ji vlny nespoutané radosti a nezměrného údivu. A když konečně doběhla k jižní bráně, stála před ní – Sanda!

Nadále měla na sobě kroužkovou košili, ta však na ní jen volně visela a nebyla zapnutá. Obličej byl poznamenaný ranami, z pravého rukávu šatů odkapávala krev, zplihlé, mastné hnědé vlasy lemovaly ztrýzněnou tvář. Ale Sanda se usmívala.

„Dcero!“ Goda ji popadla do náručí a se zavřenýma očima ji přitiskla k sobě. Tak se k sobě několik okamžiků vinuly, než se zase pustily. „Co ti udělal?“ Ustaraně pohlédla dceři do hnědých očí.

Sanda se vyhnula matčinu pohledu, v zorničkách se jí zablesklo. „Bil mě a ponižoval. Na místě, které nám Tungdil popisoval, když mluvil o tom, jak vypadá svět za Černou soutěskou,“ zašeptala vystrašeně a celá se roztřásla. Chytila se oběma rukama za ramena. „Už bych se tam nikdy nechtěla dostat,“ řekla hlasitě a pohlédla na matku. „Raději umřu.“

Goda chtěla něco odvětit, přitom se jí oči stočily k dceřině pravé ruce, aby si prohlédla rány, a nalezla tam – zdravou ruku se všemi pěti prsty.

Zapomněla, co chtěla říct, a chytila dceru za ruku. „Jak je to možné, Sando?“ Prsty byly celé, růžovoučké a něžné jako prsty malého miminka.

„Ten, kdo nosí mnoho jmen, mi je urazil,“ vyprávěla Sanda zlomeným hlasem, „a hned mi nechal narůst nové. Příšerně to bolelo, ale ne tak jako jiné věci, které jsem si musela vytrpět.“ Pohlédla na ruku. „Které jsem si musela vytrpět…“ opakovala tiše a zapotácela se.

Goda ji podepřela. „Jak to, že tě nechal odejít?“

„On mě nenechal odejít. Já jsem utekla,“ opravila ji Sanda, pod níž se podlomila kolena. Goda ji rychle posadila na lavici a nechala přinést vodu. „Utekla jsem, běžela jsem jako o život, mami.“ Znovu se podívala na ruku. „Rychle, podej mi nějaký nůž!“ vykřikla najednou a dala ruku dále od těla. „To nejsou moje prsty! Tyhlety jsou *jeho!* On zařídil, aby mi dorostly! Určitě ho poslouchají a dělají to, co chce!“

„Uklidni se, dcero!“ Goda ji opět pevně objala a kolébala ji stejně, jako když byla dívka ještě kojencem. „Jsi zase u nás.“

Sanda se rozkašlala. „To jsou *jeho* prsty. Dotkla jsem se jimi bariéry a ta se přede mnou otevřela,“ pronesla nepřítomně. „Proč by to ten štít jinak dělal?“ Potom vyrazila dlouhý, táhlý výkřik. „Zasadil do mě kus zla!“ Netušenou silou se matce vytrhla z objetí, vytáhla zkoprnělému vojákovi sekeru od opasku a jednou ranou si usekla dorostlé prsty. Goda jí v tom nestačila zabránit. „Takhle je to lepší!“ zajásala Sanda a dupala po useknutých článcích, zatímco se jí z pahýlů valila krev.

„Vraccasi, vrať jí zpátky rozum!“ zaryčela Goda zděšeně a pevněji chytla, strážní jí pomohli dívku držet. Ovázali Sandě ruku, aby nevykrvácela a nezemřela, a odnesli mladou trpaslici, která mezitím ztratila vědomí, do jejího pokojíku. Tam se o ni matka postarala, svlékla ji a omyla.

Na Sandině těle byly patrné četné stopy mučení. Když je Goda spatřila, rozplakala se vztekem a nenávistí. „Za to mi bude umírat před očima celý cyklus," slíbila dceři. „Sám ochutná to, co tak štědře dopřává jiným." Otřela paže spící dcery a zaváhala. Nikdy dřív si nevšimla mateřského znamínka, které Sanda měla na vnitřní straně levé paže. Bylo velké jako nehet, zarudlé, ale nebylo výsledkem mučení. Zdálo se, že tak narostlo.

Goda se nevědomky narovnala a zadívala se na mladou trpaslici jinýma očima. Začaly se jí zmocňovat první pochybnosti, jestli to opravdu je její dcera. Nebo sem nepřítel poslal její napodobeninu, stejně jako to provedl s Tungdilem?

„Vraccasi, zbav mě pochybností," prosila zoufale. „Toto znamínko přece měla od narození, a já tě prosím, dej, abych si na to vzpomněla." Složila ruce do klína, ručník držela v prstech a pohledem přelétla dceřino tělo. Najednou objevila další nesrovnalosti: byla brada vždycky tak kulatá? Neměla lícní kosti trošičku výše? A její nos, nestalo se něco s jejím nosem? Dokonce i nadočnicový oblouk najednou připadal Godě nesprávně tvarovaný.

„Ne," utnula další úvahy „Ne, je to moje dcera! Je to ona." Goda osušila Sandě ramena a přikryla ji prostěradlem. „*Je* to ona! Neskočím nepříteli na lep. Chce ve mně vzbudit podezření a zasévat semínka příštích sporů." Zhluboka se nadechla. „Je to ona." Naposledy si obhlédla obvazy a vstala, aby se vydala ke strážím. Chtěla se od nich dovědět, co se děje v okolí Černé soutěsky.

Polibek na rozloučenou, který vtiskla dceři na čelo, ji stál jisté přemáhání.

Skrytá země,
někdejší království Sangreîn, jihozápad,
6492. sluneční cyklus, jaro

Pruďas se probudil a otevřel oči.

Nad ním svítily hvězdy, kolem sebe slyšel tiché pochrupování a skřípění písku. Doléhalo k němu od Slînových bot, Čtvrtý měl právě hlídku. Oba žadáři, kteří střežili tábor spolu s ním, se pohybovali tak tiše, že nebylo slyšet jediné šustnutí.

Jinak vládl v táboře naprostý klid.

Proč jsem se probudil? Pruďas se nestačil divit. Zatímco přemýšlel, zdálo se mu, že hvězdy nad hlavou svítí stále jasněji a jasněji. Jako by to nebyly hvězdy, ale spousta sluncí, jenomže nehřála. *Co to jen má…?* Posadil se.

Když se rozhlédl, připadal si jako za bílého dne.

Všechno viděl naprosto jasně a zřetelně, spatřil dokonce i Slîna, stojícího vedle skály. Právě měl rozepnutý poklopec a ulevoval si, přitom vykresloval do písku své jméno. S krátkými jmény to byla hračka, u Pruďase nebo Boëndila už to bylo trochu obtížnější, o celých jménech ani nemluvě. Na ně jste se museli pořádně napít.

Protřel si oči, ale i tak bylo pořád příliš jasno, ačkoliv slunce se ještě dlouho nezvedne z lože. Když se pozorně podíval na prsty, postřehl na ukazováčcích nějakou černou tekutinu! Kde se tam vzala – z jeho očí?

Zmocnil se ho strach. *Co se tu děje? Jsme na nějakým prokletým místě?*

Zvedl se a Slîn se po něm okamžitě ohlédl. Pruďas ho pozdravil kývnutím ruky a vydal se za ním, aby se ho zeptal, jestli si nevšiml něčeho zvláštního.

Viděl Čtvrtého před sebou zcela zřetelně, postřehl kdejakou nerovnost v měkké půdě, kudy kráčel, slyšel i ty nejjemnější zvuky, dokonce i to, že se písek sype z místa na místo, jak jím povíval jemný vánek. Přitom Pruďas dobře věděl, že nemá právě nejlepší sluch. Hluk a rámus z nesčetných bitev si vybral svou daň, vysoké tóny už téměř nevnímal.

Jenže této noci ano.

Udělal dva kroky a popadla ho nesnesitelná žízeň, tak hrozná žízeň, jakou nedokázal potlačit ani na tu chvilku, kdy se chtěl zeptat Slîna, jestli něco neviděl. Změnil tedy směr a rychle se vydal zpátky na místo, kde nechal ležet měch s vodou.

Pruďas pil a pil a pil, žízeň se mu však nepodařilo uhasit. Voda ji ještě zvyšovala, bylo to stále horší a horší!

Pil a pil, tak rychle a hltavě, že nemohl pořádně popadnout dech. Zahodil prázdný měch a popadl Balyndarův. Protože se mu zdálo, že voda z něho teče příliš pomalu, natrhl kůži a násilím si tlačil tekutinu do hrdla. V krku ho pálilo víc a víc.

Vztekle zahodil prázdný měch. *Vraccasi, co je to se mnou?* Už už natahoval ruku k dalšímu měchu a bylo mu jedno, komu patří. Zvedl ho a v zápěstí ucítil bolestivé bodnutí.

Pod vak si zalezl škorpión a bránil se jedovatým žihadlem. Pruďas tvora rozdupal a vytáhl dýku, aby si ránu rozřízl a vysál z ní jed.

Najednou však postřehl, že rána začíná nažloutle zářit! Místo, kam ho škorpión bodl, se zatřpytilo, rukou se mu rozlilo teplo, potom světlo najednou pohaslo.

Pruďas se posadil do písku. *To jsem se právě sám vyléčil a vyhnal z těla jed? Nebo to byl nějakej zázrak, kterej mi seslal Vraccas?*

Znovu v něm vzplála nesmírná žízeň, měl pocit, že mu hoří v puse. Oběma rukama se chytil za krk, jako by si tím mohl nějak ulevit, potom si nacpal do úst hrst písku, aby požár uhasil, ale nic nepomáhalo.

Dostal závrať, složil se na zem, hvězdy se roztančily a točily se mu před očima.

Potom se dostavily bolesti.

Pruďas věděl, jak bolí popáleniny, rány mečem, polámané kosti, střely šípem, vykloubené nebo vymknuté končetiny, jak bolí hlava nebo zuby. Když to všechno sečetl a vynásobil deseti, tak se to zhruba podobalo bolestem, jimiž začal zničehonic trpět.

Nemohl se nadechnout, nedokázal se pohnout. Podvědomí ho zvedalo nahoru ke hvězdám, měl pocit, že se jako kousíček lístkového zlata vznáší v rozehřátém vzduchu kovářské výhně.

Až najednou ucítil v ústech pach krve a všechno kolem něho potemnělo.

Zamrkal a spatřil hvězdy jako maličké body, zavěšené na černém obzoru. Vedle něho seděl žadár. Právě schovával láhev s pitím a přátelsky se na trpaslíka usmál.

To je ten šílenej šťoural. „Zrovinka ty," zabručel Pruďas a odplivl si. Ještě si tu chuť přesně pamatoval. Prý to byla destilovaná krev elfů. „Tys mi dal napít toho Tionova svinstva?"

Šílenec vycenil zuby a mocně přikývl. „To je jediné, co proti té žízni pomáhá," zaševelil jako zpěvák, který přišel o mužství. „Jediná věc! Maličká kapička a oheň, co v tobě zuří, vyhasne." Zažbluňkal smíchem, udělal „pšt" a přiložil si ukazováček k černě zbarveným rtům. „Nesmíme nikomu prozradit, že jsem ti toho dal napít. Barskalín by se na mě hrozně zlobil. Už toho moc nemáme, a přitom to je nejcennější z našich věcí."

Pruďas vyčkával, ale žízeň opravdu zmizela. Mezi zuby mu skřípal písek, neměl však už ani kapku vodu, jíž by si vypláchnul ústa.

„Několik oběhů budeš mít pokoj, pak se žízeň znovu vrátí," zašeptal žadár a zachichotal se. „Všiml sis, jak je s ní život krásný? Odhalí se ti i nejskrytější tajemství, najednou jsi silný jako obr!" Vstal a přehnaně se uklonil. „Pruďasi, Pruďasi, brzy budeš jedním z nás. Tak trošku jedním z nás. Tvoje duše už začala měnit barvu, zanedlouho bude stejně černá jako ty naše," prozpěvoval si, hlasem přitom napodoboval kastráta, poté však nejhlubším basem dodal: „Už brzo!" S tichým smíchem se vrátil k ostatním žadárům a lehl si na deku.

Pruďasovi se nepodařilo znovu usnout.

Po této příhodě s konečnou platností pochopil, že ona tekutina není žádný bylinkový likér, jak zpočátku doufal. Navíc úplně zapomněl, že se jednou omylem napil z cizí láhve. Teprve teď, když ho popadla strašná žízeň, si na to znovu vzpomněl. Ale co to mělo znamenat a proč, u Vraccase, pocítil účinky až nyní?

Převalování se ze strany na stranu k ničemu nevedlo. Proto opět vstal a zamířil za žadárem. „Hej, ty," budil ho a zatřásl mu ramenem. „Buď tak hodnej a vysvětli mi, co se se mnou vlastně děje!"

Neviditelný zvedl víčka, na tváři se mu zároveň objevil úšklebek. „Pojď se mnou." Vyskočil na nohy, chytil trpaslíka za rukáv a vlekl ho dál od ostatních. Chvilku se proplétali mezi skalami, kde si družina našla ochranu. „Nikdo nás nesmí vidět," zašeptal žadár. „Protože máme zakázané, abychom někomu prozradili naše tajemství." Podřepl a stáhl Pruďase k sobě. „Krev elfů, destilovaná a…"

„To všecko jsi mi už jednou řekl… ale je to taky pravda, přítelíčku?" skočil mu válečník mrzutě do řeči. „Co to teda se mnou dělá? Proč mi to barví duši? Přijdu vůbec ještě k Vraccasovi do Věčný kovárny?"

„Asi ti to nezbarví celou duši," prohlásil žadár s lítostí. „Vraccas ti tu zkaženou část určitě vypálí a zbytek pustí do Věčný kovárny. Protože tě má rád."

„Poslyš… máš vůbec nějaký jméno?"

„Balodil," prohlásil žadár, jako když bičem střelí.

„Nesmysl. Tak si říkal učenej, když byl mezi nestvůrama v říši nekonečnejch hrůz."

„Já jsem to jméno nosil před ním," ozvalo se uraženě z úst Neviditelného.

Pruďas přimhouřil oči. „Tak? Tak mi teda pověz, kdo ti to jméno dal!"

Balodil mlčel, vypadal vážně. Potom beze slova ukázal na spícího Tungdila.

„No jasně," zanaříkal Pruďas. „Vraccasi, co nás ještě čeká? Bláznívej žadár, kterej věří, že je synem učenýho?"

„Nechal mě spadnout do vody, když jsme přecházeli přes řeku," vyprávěl Balodil uraženě. „Pamatuju si, že mě proud stlačil pod hladinu a já nemohl dýchat. Všude byla jenom samá voda. Někdy později jsem zase přišel k sobě. U lidí. Oni mě nakrmili a donutili, abych u nich dřel, potom mě prodali, ale když sem vtrhli alfové, tak jsem vzal nohy na ramena." Hovořil rychle a bez přestávky. „Utekl jsem až do jeskyní v Toboriboru. Tam jsem žil dlouhé, dlouhé cykly. Prostě jen tak. Oběh za oběhem. Loupil jsem a vykrádal statky v okolí. Dokud mě nenašel Barskalín a nepřivedl mezi žadáry." Zašklebil se, zvedl ruce a předvedl svaly. „Já jsem z nich nejsilnější." Balodil opět ukázal na Tungdila. „On mě nechal spadnout do vody. I když tehdy ještě vypadal jinak, já jsem ho hned poznal."

Pruďas nemohl údivem zavřít ústa. Historka, kterou mu žadár vyprávěl, byla tak děsivá, tak scestná, že to dokonce mohla být i pravda. Jenže stejně tak mohla být prolhaná od začátku až do konce. *Vyprávěl mu snad Tungdil o svým synovi?*

V duchu nevěřícně potřásl hlavou. Příběh Tungdilova a Balyndisina prvního syna skoro nikdo neznal, nikdo nevěděl, že se učený kvůli němu málem upil k smrti. A jen málokdo by si na to vzpomněl po tolika cyklech, během nichž se přihodilo množství nejrůznějších věcí a kdy se dávaly k dobru zcela jiné historky.

Pruďas si prohlížel Balodila a snažil se vypátrat, jestli se v něčem Tungdilovi nebo Balyndis podobá. Na nic však nepřišel a v duchu si vynadal za to, že na chvíli naivně uvěřil slovům nepochybně šíleného žadára. „Ať je to, jak chce… Balodile, řekni mi, co proti tomu můžu dělat," zeptal se.

Žadár se nejdříve opět rychle ohlédl. „Seslal jsi na sebe kletbu elfů."

„Nechceš mi snad namluvit, že jste do tý břečky skutečně nandali krev těch šikmouchejch?"

„Je to tak. Vypátrali jsme poslední elfy a pochytali je…"

„Já myslel, že poslední elfy zabili alfové, nebo ne?"

„Ne, alfové je všechny nezabili. My jsme dokončili jejich práci. Až na dva," pozvedl tři prsty, „nám žádný neunikl. Ti elfové nás prokleli a spolu s námi všechny ty, kteří se našeho nápoje napijí. Jestli tě někdo může zachránit a smýt ti skvrnu na duši, musí to být jeden z těch dvou elfů." Balodil nastražil uši. „Musím se zase vrátit. Barskalín se probudil. Kdybych byl moc dlouho pryč, bude si myslet, že něco není v pořádku." Položil ruce Pruďasovi na ramena. „Přísahej, že mě neprozradíš. Nikdo se nesmí dozvědět, že jsme dva elfy ušetřili. Dokud nebude jisté, že jsou všichni alfové mrtví." Žadár měl tvrdý stisk, který trpaslíka bolel.

„Přísahám, proklatě!"

Balodil ho pustil a zmizel ve stínech.

„Co mám dělat, až zase dostanu žízeň?" zeptal se Pruďas tlumeně.

„Budu u tebe a uhasím ji," obdržel odpověď z temnot.

Trpaslík si povzdechl. „Vraccasi, vždycky, když si myslím, že už to ani nemůže být horší, máš pro mě nějaký překvapení," bručel si pod vousy. „Pošpiněná duše, kletba elfů a dva šikmouší, kteří mě jí jako jediní můžou zbavit, ale nikdo neví, kde vězí nebo jestli ještě vůbec žijou." Rozepnul si kalhoty, aby poušti daroval trochu trpasličí vody. „Ach jo, a neměli bysme zapomenout na nestvůry v Černý soutěsce a na to, že musíme porazit Lot-Ionana a přitom ho nesmíme zabít. Prostě obvyklý věci, jaký má hrdina jako já často na práci. Jeden by řek, že si je pro mě vymýšlí někdo, kdo se živí vyprávěním napínavejch historek, a možná ti je přímo radí, Vraccasi." Zakýval svým dárcem trpasličí vody a vepsal do písku první písmena svého jména.

Vlastně ho ani neudivilo, že z něho vystříkla tekutina černá jako inkoust a v mžiku se ztratila mezi zrníčky písku.

XXV

Skrytá země,
někdejší království Sangreîn, jihozápad,
6492. sluneční cyklus, jaro

Nechali za sebou pásy písečných přesypů, brodili se kamennými poli, putovali údolími a soutěskami, v nichž před nekonečně dávnými cykly proudily říční toky. Nyní v nich nebylo nic než prach, kamení a tu a tam vybledlé kosti dobytka.

Pruďasovi připadala tato část sangreînské pouště nejpřitažlivější, protože mu aspoň trošičku připomínala domov. Byly zde vysoko se vypínající skály, soutěsky, ozvěna, průchody kamením, které sice kdysi dávno vyhloubila voda, ale i tak se mu vcelku dost zamlouvaly. Bylo

na nich něco původního. *Skoro by se mi tu i líbilo, kdyby tu nebylo ještě větší vedro než v nějaký kovárně.*

Dnešního oběhu procházeli dlouhým labyrintem chodeb, v nichž se Franek, kráčející spolu s Tungdilem a Barskalínem na čele družiny, bez ustání ztrácel. Jenom trpaslíkům mohli všichni děkovat za to, že vůbec našli cestu dál. Jeden ze žadárů vyšplhal po skalní stěně až na vrcholek a odtamtud je nasměroval na východ.

„Musíme si doplnit zásoby vody. Už před třemi oběhy jsme měli dorazit do vesnice, o níž jsi nám vyprávěl," připomněl Tungdil. „Jestli tam zítra nedojdeme, zemřeš, fámule. Musel bych si myslet, že nás úmyslně vodíš v kruhu, abychom zemřeli žízní."

„A já spolu s vámi? To by nebyl moc chytrý plán."

„Kdo ví, jestli nemáš někde poblíž tajnou zásobu vody?" Pruďas se prodral na čelo. „Ostatně, co to byla za vesnice?"

„Malé městečko v poušti, kam hodně lidí jezdí za obchodem. Mají tam všeho až nad hlavu. Dříve tam překupníci nabízeli zboží od trpaslíků, především zbraně. Ještě dnes tam dostanete některé vybrané kousky." Franek se podíval na své šaty, které měly téměř všude skvrny po zaschlé soli. „Mě tam dobře znají."

„To je dobrý, nebo špatný?" Pruďas se rozesmál. „Rád bysem byl připravenej, kdyby nás tam chtěli provrtat oštěpama jenom kvůli tobě a tomu, že seš s náma."

„Jsme tam v bezpečí. To město mi patří." Fámulus se hluboce nadechl. „Tedy, *patřilo* mi. Předtím, než mě Lot-Ionan odvrhl."

„Nad čímsi to vlastně bádal? Cos nám to říkal? Já už si to nepamatuju – nebo ses o tom vůbec nezmínil?" Pruďas se podíval na Balyndara, jemuž visel u opasku protržený měch na vodu. Vysvětlil mu, že vak zničil nedopatřením. Ve snu si prý spletl měch na vodu s hlavou jednoho skřeta, který se vynořil z písku a zaútočil na něho. Takže rychle udeřil. Od té doby už vedle něho nikdo nespal.

Za Balyndarem pochodoval žadár, který si říkal Balodil. Pruďas už dávno přestal věřit tomu, že by to skutečně byl Tungdilův syn, navíc ani věkem to nějak nesedělo. Barskalín jim tvrdil, že žadárem se může stát jenom starý trpaslík. Pravý Balodil by určitě nebyl starý. Podle trpasličích měřítek rozhodně ne.

„Zvětšování věcí a živých tvorů," odpověděl Franek.

„Aha," Pruďas se ušklíbl. „To tě ženský musely přímo milovat, že jo?"

„Není to tak, jak si myslíš, vousáči," opáčil fámulus. „Tobě by pár palců do výšky jenom prospělo. Potom bys mohl dýchat stejný vzduch jako já."

„Já tě zase můžu zmenšit, Dlouhej! Mám u sebe jedno ocelový zaklínadlo a stačí, abysem s ním jednou zatočil." Pruďas pozvedl vraní zobák, ale po

pohledu, který na něho vrhl Tungdil, ho zase hned spustil. „Jenom počkej," zabručel.

„Měls úspěch?" vyptával se Jednooký.

„Mně vycházely především experimenty s rostlinami a malými, jednoduchými zvířaty. Výborně se na to hodí třeba hmyz."

„Ohó! Obrovskej gogul," zahulákal Pruďas. „Nejdřív si s tou potvorou hezky zabojuješ a potom následuje náramná hostina." Šťouchl Franeka do boku. „Řekni, jak moc dorostly?"

„Tělo největšího škorpióna, kterého jsem změnil, měřilo sedm kroků," pochlubil se Franek a ve tváři se mu objevil výraz důležitosti. „Mé pokusy směřovaly k tomu, abych zvětšil kobylky do takových rozměrů, aby se na nich dalo cestovat. V poušti by to byla vynikající jízdní zvířata. Bohužel všechny moc rychle umřely."

„Jsme dost daleko od místa, na kterým sis ty svý kouzla zkoušel? Škorpióny nemám rád. A už vůbec ne takový, co jsou tak velcí." Pruďas si vzpomněl na své setkání s jedním malým exemplářem uprostřed noci. Klepeta tak velkého škorpióna by zcela jistě prořízla válečníka jako papír, a to i kdyby na sobě měl zbroj. Žihadlo by oběť neotrávilo, ale provrtalo skrz naskrz. Ne, po něčem takovém opravdu netoužil.

„Nacházíme se přesně na místě, kde jsem prováděl svoje pokusy." Franek se zasmál. „Ale nic tu po nich nezbylo. Přece jsem nemohl dopustit, aby vyhubili celé město. Kdyby tu ještě něco žilo, tak jedině proto, že jsem přehlédl některé z mláďat."

„To je skvělý," poznamenal Slîn a dal si kuši blíž k ruce.

Žadár, který shora dohlížel na to, aby šli správnou cestou a skákal jako opice z jedné skály na druhou, jim ohlásil, že směřují k nějaké osadě. Vrátil se k nim zpátky na zem a družina se po posledním ohybu cesty vymotala z bludiště soutěsek.

Před nimi leželo město, o tom nebylo pochyb.

Zčásti bylo pohřbené pod obrovským písečným přesypem, zčásti prázdné a opuštěné. Ploché, bíle natřené domky vypadaly naprosto nedotčeně, na ulici však nebylo vidět nejmenší známky života.

Franek byl jako opařený. Podíval se na Tungdila. „Ještě před necelými čtyřiceti oběhy tu žily čtyři tisíce lidí! To vám přísahám!"

„Lot-Ionan asi nechtěl vzít život jenom tobě, ale všem, co k tobě patřili," usuzoval Pruďas. „Je to holt starej dědek, kterej nikomu nic neodpustí."

„Takový blázen!" rozčiloval se Franek a nezdálo se, že by vztek jenom předstíral. „Ti lidi za nic nemohli."

„Má to městečko nějakou studnu?" zeptal se Tungdil nezúčastněně.

„Ano…"

„Tak do něho zajdeme.“ Tungdil odhodlaně vykročil a družina ho následovala. „Buďte připravení na všechno. Lot-Ionan nebo někdo jiný, kdo tady tu hrůzu napáchal, možná nechtěl opomenout možnost, že se tu Franek někdy zase objeví.“ Za chůze vytáhl Krvežíznivce, rty se mu pohybovaly v němé modlitbě.

Pruďase se zmocnilo napětí, které měl vždycky tak rád. V levici svíral vraní zobák a bez ustání se rozhlížel na všechny strany. *Ale prosím žádnýho přehnaně velkýho škorpióna.* Spolu s lidmi postupoval vpřed těsně u kraje cesty, vedoucí do městečka. Žadáři se rozptýlili doprava a doleva a postupovali po střechách a bočními uličkami, aby včas objevili případnou léčku.

Franek je zavedl do užších uliček a k menšímu tržišti. Měřilo snad jen desetkrát deset kroků, domy kolem něj byly čtyřhranné, nepříliš vysoké a užší. Na kamenných deskách na zemi se povalovaly trosky prodejních stánků, mnohé z nich byly polámané a roztříštěné, jiné se vyznačovaly hlubokými, dlouhými škrábanci.

Pruďas si je pozorně prohlížel. *Něco do nich pořádnou silou praštilo.*

Slîn se sehnul a zvedl do výše zlatý náramek. „Podívejte se na to,“ upozornil družinu. „To se tu jenom tak povaluje.“ Pohledem znalce si šperk zkoumavě prohlédl. „Odhaduju, že tenhle nádherný kousek může stát nejméně čtyři sta mincí.“

„Tady se obchodovalo se šperky,“ vysvětloval Franek a přešel k malé kašně, stojící uprostřed náměstíčka. Ochutnal vodu, stékající do kašny z nevelké sošky. „Je čistá. Tento pramen se nedá otrávit, rozhodně to tedy není snadné. Voda pramení z velké hloubky.“

„Ani magií?“ Pruďas nespouštěl oči z okolních domů.

Fámulus si naplnil měch na vodu. „Ne. Hned bych to poznal.“

„A jak, ty chytrolíne?“ Pruďas se nenechal jen tak odbýt.

„Jako magus mám pro takové věci cit.“ Ukázal na Coïru. „Ať to prozkoumá ona, jestli mi nevěříte.“

Maga, která stejně jako Rodario a Mallenia trpěla silným úpalem, přistoupila blíž a předstírala, že pronáší nějaké kouzlo. Plně se spolehla na fámulův odhad. Na takové nicotnosti nemohla plýtvat zbytkem své magie. Síly, které jí zbyly, se stravovaly samy od sebe, vypařovaly se jako voda na slunci a ona bude ráda, až se konečně bude moci ponořit do pramene v Modrých horách. Snad jí do té doby neuhnije ruka. Rodario se na ni podíval a hned poznal, že trpaslíkům jen něco předstírá. „Voda není znečištěná magií.“

Na Franekově obličeji se zračila převaha, Pruďas jenom mávl rukou a začalo mohutné doplňování zásob.

Tungdil nařídil Slînovi, aby zlatý náramek zase odložil. „Nepatří ti. Je možné, že se obyvatelé městečka zase vrátí, a potom by tě museli označit za zloděje.“

Jeden žadár na ně ze střechy něco zavolal. Barskalín se podíval na Jednookého a cizí slova mu přeložil. „Našli na ulicích mrtvoly. Říká, že vypadají, jako by je porcoval nějaký řezník. Maso je stažené a seškrábané od kostí, údy jsou celé polámané. Podle stavu, v jakém se mrtvoly nacházejí, odhadují, že lidé jsou mrtví nejméně deset oběhů.“

Franek se posadil do stínu, kam se předtím ukryli i zbylí lidé. „Lot-Ionan nemá armádu. Že by městečko přepadli bandité z pouště, to je sice možné, ale já si spíš myslím, že sem on nebo Bumina poslali nějaké bytosti, které stvořili magií. Ty sem vnesly smrt a vyhnaly odsud zbytek obyvatel.“ Pohlédl na Coïru. „Bude lepší, když budete dávat pozor. Vypusťte nějaké vyhledávací kouzlo, abychom si mohli být jistí.“

„Udělejte to,“ prohlásil Tungdil, pohlédl na Coïru a podpořil tak fámulův návrh. „Nechtěl bych se krátce předtím, než dorazíme k cíli, stát obětí nějaké léčky. Vy pomocí toho kouzla uvidíte víc než žadáři.“

Coïra se nejdříve chtěla vzepřít, ale nakonec v ní převládl údiv. Tungdil naprosto přesně věděl, že nemá skoro žádné síly – tak proč to teď po ní vyžadoval? Protože neměl představu, jak je takové kouzlo namáhavé? „Vypustím ho odtamtud, shora,“ řekla jen, ukázala rukou k vedlejšímu domu a kývnutím požádala Rodaria, aby ji doprovodil. Sousední dům byl přece jen o trošku větší.

Vyšli po schodech o dvě patra výše a stanuli na bíle natřené střeše, odkud se dalo přehlédnout celé městečko.

„Chcete to skutečně udělat?“ zeptal se jí herec.

„Ano,“ zalhala Coïra. „Je to pro ochranu nás všech.“ Rozmáchla se rukama, zavřela oči a zase je otevřela, přitom se jednou otočila kolem vlastní osy. „Nikde nic nevidím. Jsme v bezpečí, ale stejně bychom raději měli rychle jít dál. Nemám dobrý pocit. To hned řeknu i Tungdilovi. Mohl by chtít nařídit, abychom si v městě odpočinuli.“

Rodario ji uchopil za ruku. „Rád vidím, že je pořád ještě na místě.“

„Chvíli vydrží. Ale moc už toho s ní nedokážu.“ Usmála se na něho a společně se vrátili na náměstí, kde maga podala zprávu velkokráli a nezamlčela, že se v městečku necítí dobře. „Nejsou tu žádní mrchožrouti. To nikdy není dobré. Ti přilétají jenom tehdy, když se můžou v klidu a nerušeně nažrat,“ zdůvodnila své naléhání, aby odtud vyrazili co nejrychleji.

„To je možné. Ale právě vy, mago, potřebujete odpočinek ze všech nejvíc.“ Tungdil, stojící vedle kašny, nařídil žadárům, aby prozkoumali jeden z domů na náměstí a pak do něho zavedli ostatní. „Tento oběh mi připadá příliš horký na to, abychom pochodovali dál, a kromě toho jsme už

blízko Modrých hor. Domluvil jsem se s Barskalínem, že dál půjdeme jenom v noci a přes den budeme odpočívat. Tak se vyhneme nebezpečí, že by nás někdo objevil moc brzo.“ Nabral vodu do dlaně a opláchl si obličej. Jedna kapka ulpěla na klapce přes oko a zlatě se leskla. „Protože tu nejsou žádné kouzelné pasti, nic nestojí v cestě tomu, abychom se tu zdrželi déle. Nebo snad ano?“

Coïra zaváhala, pak přikývla. „Nic tomu nestojí v cestě.“ Když odcházela spolu s Rodariem do domu, tížilo ji špatné svědomí. Pravé předloktí ji bolelo a pálilo. To nebylo dobré znamení.

* * *

U Pruďase, Slîna a Balyndara zvítězila zvědavost. Jak nad opatrností, tak nad zdravým rozumem.

V plné zbroji se pomalu procházeli městečkem, prohlíželi si opuštěná stavení a hledali stopy po událostech, které se zde musely odehrát. Žadáři střežili družinu u tržiště se šperky a tři trpaslíci se cítili dost silní na to, aby dokázali úspěšně čelit divokým zvířatům nebo lupičům.

Slîn držel kuši mírně skloněnou, aby ji mohl v případě potřeby rychle použít. „Neměli bychom dělat takový rámus,“ podotkl.

Balyndar se mu vysmál. „To říkáš proto, že jsi jediný z nás, kdo musí dobíjet zbraň.“

Pruďas se zašklebil. „Pojďte, najdeme obchody, kde se prodávalo zboží od trpaslíků,“ prohlásil a zabočil doprava do boční uličky. Zahlédl totiž, že se tam nad jedním vchodem houpají dvě kladiva. To bylo v jeho očích dostatečně výmluvné znamení. Stačilo by mu, kdyby v domě byla aspoň kovárna, cítil by se tam tak trochu jako doma. Setřel si pot z čela. „Doufám, že tam mají olej. Musím si promazat kroužkovou košili a zásoby mi už dávno došly.“

„Co budeme dělat, jestli tam najdeme věci, které vyrobil někdo z národa trpaslíků?“ vyptával se Slîn a jistil jejich malou skupinku zezadu. „Vezmeme je s sebou?“

„Něco takového jsem měl na mysli. Já sice Dlouhejm přeju to jejich bohatství, ale kdyby mělo todle město dále zapadat do písku, bylo by dobrý odnýst aspoň práci našich příbuznejch do bezpečí.“ Pruďas vešel do obchodu. Byl plný nejrůznějšího nářadí a náčiní, od malých cvikátek na nehty až po velké vrtáky, které se používaly při vrtání otvorů do skály.

Jeden trpaslík vždycky hlídal, zatímco se druzí dva přehrabovali ve věcech. Tak postupovali obchod od obchodu, až se ocitli u samého okraje obrovského písečného přesypu. Pod ním byla celá řada obchodů už zpola

pohřbených v písku, a právě ty se pyšnily nápisy, že se u nich nabízí jenom pravé zboží, přímo od trpaslíků.

Trojice návštěvníků se nerozhodně dívala po staveních, jejichž fasády byly protkány různě velkými prasklinami. Když se malá zrnka nakupila do takové výšky a byla přitom hustě upěchovaná, měl i obyčejný písek nesmírnou váhu.

„Vypadá to tam nebezpečně," poznamenal Slîn jako první.

„Ale určitě by se nám to vyplatilo." Balyndar ukázal řemdihem na štít s nápisem „Zbraně od Vraccasových dětí". Dveře již byly vyvrácené a před nimi leželo na zemi několik mečů, oštěpů a seker. „Tady už někdo nakupoval dříve než my a na nic se majitele předem neptal."

Pruďas si přejel rukou po tváři, hodil si černý cop na záda a vyrazil. Bylo zřejmé, že se mezitím rozhodl. „Slîne, ty budeš hlídat přede dveřmi," nařídil. „Kdyby se střecha zřítila v době, kdy budeme uvnitř, tak aspoň ty z toho vyvázneš živej."

„To opravdu rád slyším," odvětil Čtvrtý rozzářeně. Zůstal stát pod stříškou, Pruďas a Balyndar prošli mezi poházenými dýkami, noži a sekerami a vešli do krámu.

Na první pohled pochopili, že se ocitli v malé pokladnici – jenže tu už někdo vyloupil. Vitríny a skříňky s vystaveným zbožím byly prázdné, sklo rozbité. Na regálech a stěnách zůstaly jen běžné zbraně, ačkoliv i ty byly opravdu kvalitní.

„Taková škoda," povzdechl si Balyndar a brodil se mezi střepy a troskami hlouběji do obchůdku.

„To, co leží na podlaze, není od trpaslíků," zabručel Pruďas a dřepl si. „Jakýsi napodobeniny," odfrkl. „Jak se zdá, zloději přesně poznali, co je mistrovskej kousek, a co jenom padělek."

„U Vraccase!" vykřikl Balyndar rozčileně a Pruďas se k němu rozběhl. „Čteš to samé, co já?"

Válečník se podíval na rozbitou skleněnou vitrínu, vyloženou sametovým polštářkem, kde ležel kus pergamenu, na němž bylo v lidské řeči čistě napsáno: Legendární Ohnivá čepel – originál. Vedle pergamenu ležela knížečka a certifikát, ve kterém se majitel obchodu, jistý Esuo Wopkat, zavazoval vrátit zaplacenou kupní cenu, kdyby se prokázalo, že zbraň není pravá.

Pruďas se začal dunivě řehtat. „Další taková."

„Já vím, u obchodníků se suvenýry byly tyhle sekery neuvěřitelně oblíbené," prohodil Balyndar, sáhl do vitríny a vytáhl knížečku. „Ale tady je sepsaná celá historie nálezu."

„Nic neříkej,“ zarazil ho Pruďas s dětinským nadšením v hlase. „Mhm… tentokrát ji našli na vrcholku Dračího jazyka! Nebo ne, v jeskyních v Toboriboru? Počkej… ani to ne! V Lot-Ionanově ztracený štole!“

„Ani jednou ses netrefil.“ Balyndar si odkašlal a dal se do čtení.

Vážený kupče, sběrateli a moudrý člověče,

sekera, kterou držíte v rukou, je zhotovená z nejtvrdší, nejčistší oceli, trny na opačné straně jsou z kamene, rukojeť ze sigurdáciového dřeva. Intarsie a runy jsou ze všech ušlechtilých kovů, které se v horách nacházejí, ostří je však posázené diamanty.

Sekera byla ukutá v největším žáru, jakého je možné ve výhni dosáhnout. Zbraň se jmenuje Ohnivá čepel.

Zapomeňte na to, co vyprávějí nejrůznější šarlatáni.

Toto je jediná pravá zbraň, nalezená na vyschlém dně jednoho weyurnského jezera. Nálezce ji s nasazením vlastního života propašoval za hranice království.

Místo nálezu se nachází nedaleko otvoru, z něhož pronikl do Skrytě země Lohasbrand. Bohužel vám nemůžu říct, jak k tomu došlo.

Sekeru mně přinesl syn tamějšího rybáře. Našel ji jeho bratranec, který ukázal zbraň jednomu trpaslíkovi. Ten poznal skutečnou hodnotu sekery a nálezce zabil. Při útěku se však utopil, když přecházel přes řeku. Elriina kletba a spravedlnost zvítězily.

Rybář nechtěl mít se sekerou nic společného, protože se obával trpaslíků a jejich možné odvety. Tak poslal svého syna za mnou. Já jsem mu učinil velice výhodnou nabídku a Ohnivá čepel se stala mým majetkem.

Vím, že je to ona legendární sekera, kterou Tungdil Zlatoruký vykonal pro Skrytou zemi tolik dobra. Chtěl jsem ji tu pro něho uschovat, ale když tu Tungdil není, ztratila svou cenu. Proto jsem ochoten se s ní rozloučit. Za zlato.

Kdyby se Tungdil jednoho oběhu vrátil, dejte mu ji. Jsem si jistý, že vás za to přiměřeným způsobem odškodní.

Váš

Esuo Wopkat

Pruďas tiše hvízdl. „Tahle historka je ze všech nejlepší. Alespoň se nejvíc ze všech blíží pravdě.“

„Jak to?“

„Protože to opravdu zní jako pravda. Jestli si na to dobře pamatuju, vzal poslední Nesmrtelnej Ohnivou čepel s sebou a někde ji cestou zahodil.“ Pruďas se rozzářil. „Jezero je proti trpaslíkům pořád ještě nejlepší zbraní. To si ten alf určitě řekl, když jsme ho pronásledovali. A tak předtím, než vlezl do tunelu, zahodil sekeru do jezera.“

„Ale ty tomu nevěříš, že ne? Že to nebyla ta pravá?“ Balyndar sklapl knížku a hodil ji do rozbité vitríny. „To je stejně jedno. Někdo ji už ukradl. Teď může být úplně všude.“

„Ejhle!“ ozval se Slîn. Stál před vchodem do obchodu a v ruce držel zaprášenou sekeru. „Podívejte se, co jsem v tom svinstvu našel. Přímo pod nohama.“

Pruďas s Balyndarem se na sebe podívali.

Čtvrtý sfoukl ze sekery prach. „Nevím sice přesně, co to je za sekeru, ale hned jak z ní smyju trochu špíny, uvidím.“ Zadíval se na ostří. „Že by ji někdo osázel diamanty? Kdo by si s tím dával takovou…“ Zarazil se, všimnul si, že oba trpaslíci mlčí, potom se sám odmlčel a polkl. „U Vraccase!“ vysoukal ze sebe chraplavě, hlas se mu třásl úctou. Poklekl, položil sekeru před sebe na zem a důkladně ji zkoumal.

„U Vraccase,“ vydechli Balyndar a Pruďas najednou a vrátili se ke vchodu. Podřepli a i oni si začali zbraň prohlížet.

Pruďas si odepnul od opasku měch s vodou a polil hlavu sekery, aby smyl špínu z jemně propracovaných detailů. „Já…“ vypověděl mu hlas.

„To je skvělý!“ Slîn postřehl, že se za zády obou trpaslíků ozval nějaký hluk, a zvedl kuši. Uviděl, jak ve skříni vyklouzla z regálu dýka a narazila do stolu. Právě když si chtěl vydechnout úlevou, postřehl, že se ze závěsu uvolnil jeden z mečů a svislým letem míří přímo ke stolu. „Tady se dějí podivné věci,“ upozornil společníky, kteří měli plné ruce práce s omýváním intarsií a run vodou z vaků s pitnou vodou. „Raději bychom měli rychle varovat ostatní.“

„Jestli se té myši bojíš, tak ji zastřel,“ procedil Balyndar stroze. Sice i on zaslechl zvuky, ale nevyložil si je správně.

„Dřív než díky nějakýmu Franekovýmu kouzlu vyroste a bude velká jako kráva,“ dodal Pruďas a omýval prsty hlavu sekery. „Já se snad zblázním!“

Slîn vyskočil a nemohl uvěřit vlastním očím: štíty, kopí, dýky, meče a ostatní zbraně vylétaly ze všech koutů obchodu a zuřivou rychlostí se skládaly do podoby obrovské nestvůry. Tvarem se podobala lidem, sahala až ke stropu a tam, kde lidé mají ruce, z ní trčely meče a kopí. Smrtonosné stvoření, zrozené z ryzí magie.

„No to je fakt skvělý! Mám dojem, že maga nepoužila to správné vyhledávací kouzlo,“ vyhrkl trpaslík rychle.

„Takže přece jenom nějaká obrovská myš?“ utahoval si z něho Pátý.

„Tak se laskavě otočte, vy pitomci!“ vyjel Slîn na oba trpaslíky a namířil kuší na podivné stvoření – přestože věděl, že to k ničemu nebude. Franek přece už dřív říkal, že takové stvůry může zničit jenom magie.

„Dej si pozor, řezači drahých kamínků,“ varoval ho Balyndar. „To, že s tebou cestuju, ještě zdaleka neznamená, že tě mám rád a že tě nechám, abys mi nadával.“

Pruďas se chtěl odpoutat od pohledu na sekeru – když v tom se sekera zvedla a proletěla kolem něho. Hned poté mu nějaká neviditelná síla vytrhla vraní zobák z ruky a Balyndar přišel o řemdih. „Co…“

Teď se oba konečně otočili a prohlédli si nového nepřítele. Stáli proti němu zcela bezbranní.

Magické stvoření si z dýk a nožů vytvarovalo obrovskou ruku, tou současně drželo Ohnivou čepel i vraní zobák. Ohnivá čepel směřovala vzhůru, vraní zobák se stal prodlouženou rukojetí sekery a mířil k zemi. Tvor udělal s mohutným rachotem a řinčením krok k trpaslíkům.

Pruďas si najednou uvědomil, odkud pocházejí stopy na kamenných deskách, jimiž bylo vydlážděné tržiště obchodníků se šperky, a kdo asi osekal mrtvoly až na kost. Popadl Balyndara za rukáv, donutil ho postavit se na nohy, potom začali všichni společně pomalu couvat.

„Proč jsi nás nevaroval, Čtvrtý?“ zavrčel Pátý.

Slîn se neradostně zasmál. „To je fakt sranda. Oba jste měli oči jenom pro tu sekeru.“ Ukázal šipkou na stvoření. „Teď je přesně před náma, kdybyste ji ještě chtěli.“

„Však já ji taky chci.“ Pruďas přikývl a odhodlaně sklopil hlavu, obočí se mu stáhlo. „Ty čepele mi nenaženou strach. Nikdo mě nebude ohrožovat mojí vlastní zbraní!“ Zvedl kus ulomené dřevěné laťky, která kdysi byla součástí objemné truhly, a kovového útočníka jí pořádně praštil.

Něco cvaklo, ruka s kopími a meči se bleskurychle otočila, roztočila se jako hlavice vrtáku a s rachotem se opřela do dřeva.

Pruďase zasypala sprška pilin a najednou mu zbyl v ruce jenom kratičký kousíček dřeva. „Zatracenej…“ Užasle civěl na smutný pozůstatek laťky. „Pryč odsud!“ Otočil se a dal se do běhu, Slîn a Balyndar ho bez meškání napodobili. V trojstupu pádili ulicí, aby se dostali co nejdále od onoho neblahého místa.

„Kam teď?“ zeptal se Pátý ostatních a ohlížel se po uměle zrozené nestvůře. Ta se předklonila, vyšla ze dveří obchodu ven a narovnala se. Zbraně, co ležely před vchodem do krámu, se rychle zvedly a spojily s ostatními částmi magického přízraku.

Ale pořád toho nebylo dost.

S řinčením a skřípotem změnila stvůra z oceli a magie tvar, nechala si narůst další tři páry nohou, zeštíhlela a nabrala podobu obrovského pavouka. Potom se pustila do pronásledování.

„Poletíme za Tungdilem a vrátíme mu Ohnivou čepel. Však on už tu sekeru tý potvoře nějak sebere," lapal Pruďas po dechu. „Mě ze všeho nejvíc štve, že musím utíkat před vlastní zbraní."

Zabočili za roh a vybrali si menší, úzkou uličku, kterou se pavouk z oceli a čepelí určitě neprotáhne.

Když však za sebou zaslechli rachocení a kovové skřípění, nemusel se nikdo z nich otáčet, aby pochopil, že nepřítel znovu změnil tvar, zeštíhlel a hnal je úzkými průchody jako stádečko gugulů.

* * *

Rodario seděl ve stínu před domem a přemýšlel. Před ním leželo několik papírů, na nichž si brkem zaznamenával myšlenky. Během chvilky stačil napsat několik řádků o lidské svobodě i o dobrodružstvích jejich družiny.

Mallenia k němu přisedla a podala mu pohár vody. Jejich prsty se jakoby náhodou dotkly a oba se na sebe podívali.

„Jak je na tom Coïra?" zeptal se herec a obrátil pohled na list papíru.

„Po cestě, kterou jsme během minulých oběhů urazili, je trochu slabá. Když člověk vyrůstá v říši, v níž je voda převládajícím prvkem, pak se při putování pouští jen těžko vyrovnává s nezvyklými okolnostmi." Mallenia ztlumila hlas. „Vy víte, že v sobě nemá skoro žádnou magii."

Udiveně se na ni podíval. „Jak je možné, že vy…"

„Maga mi to sama řekla. Údajně prý má ještě asi tak třetinu své magické energie a té stejně každým oběhem trochu ubývá. Po tom vyhledávacím kouzlu, které vypustila, jí bude mít ještě méně. Musíme ji co nejrychleji dostat k magickému prameni." Napila se vody. „Ať nás bohové chrání před nepřátelskými kouzly."

Rodario psal dál a jakoby mimochodem se zeptal: „S čím se vám ještě svěřila?"

„*Ještě?*" Malleniin hlas naznačoval, že zbystřila pozornost. „Je tu snad ještě něco dalšího?"

„Ne," chlácholil ji herec rychle. „To znamená: já nevím. Zdálo se mi, že si mezi sebou vyměňujete různá ženská tajemství, proto jsem si pomyslel, že bych se mohl dovědět i něco dalšího. Kdo všechno ještě ví o jejích potížích?"

„Tungdil a Boïndil. Nikdo jiný. Tak by to mělo i zůstat." Stočila pohled na hercovy nákresy. „Co to tu děláte?"

„Píšu. Pro časy, co teprve přijdou.“

„Tím nemyslíte souboj s Lot-Ionanem.“

„Ne. Pro pozdější časy. Jsou to jen takové myšlenky, které mě v poslední době napadly. Potomci Neuvěřitelného je roznesou mezi lidi, jakmile bude bitva o budoucnost Skryté země dobojována. Neznámý básník jako bojovník za právo na sebeurčení a odpůrce okupantů tím sice dosloužil, ale práce nás herců tím ani zdaleka neskončí.“ Působil nezvykle vážným, téměř státnickým dojmem. „Bude nutné rychle upevnit pořádek, než se odněkud vynoří noví lidé, co budou lačnit po moci a začnou si přisvojovat říše, které jim nepatří.“ Rodario nabídl Mallenii místo vedle sebe. „Na idoslânském trůnu bych chtěl vidět vás, nikoho jiného.“

„To je od vás velice milé.“ Ido si sedla vedle něho a zadívala se ke kašně. „Zazlíváte mi ten můj poslední polibek?“

„Ne.“ Sklonil brko.

„Mně se ale zdálo, že od té doby o mě jevíte stále menší zájem.“ Usrkla nápoj, potom obrátila hlavu stranou. „Je to hloupost, ale líbíte se mi stejně jako předtím, ačkoliv toho plachého Rodaria se už nejspíš nikdy nedočkám.“

„Je pořád ještě tady, hluboko uvnitř,“ odvětil herec s úsměvem. „Ženy nemají rády, když se musí o muže dělit s jinými ženami. Většina žen očekává věrnost a nic jiného si nepřeje. Proto jsem předpokládal, že mám-li se vůči vám zachovat čestně, tak mi slušnost velí, abych vás přestal obtěžovat a obrátil pozornost pouze ke Coïře.“

„Budete se smát, ale maga a já jsme se už o vás mezi sebou dohodly.“ Mallenia se pousmála. „Podle posledního stavu věcí nám oběma nebude vadit, když se *my dvě* o vás podělíme.“

Teď už to Rodariovi nedalo a odložil brko a papír stranou. „Vy jste se *co?*“

„Udělaly jsme to, co si muži přece tak často přejí: dohodly jsme se,“ opakovala Mallenia, zvedla ruku a pohladila ho po tváři. „Nemusíte se rozhodnout jenom pro jednu z nás, Rodario, a my si kvůli vám nevyškrábeme oči ani nevyhlásíme válku.“ Usmála se a měla radost, když viděla, že herec je úplně zmatený. V obličeji se mu znovu objevil výraz podivné bezmocnosti. Mallenii připadal neodolatelně přitažlivý. „Máme však jednu podmínku: nikdy se s vámi nebudeme dělit o lože obě dvě najednou.“

„Já prostě nemůžu uvěřit tomu, co slyším,“ zvolal herec zpola pobaveně, zpola udiveně. „A taky nevím…“ Zvedl se a začal přecházet z místa na místo, nejdříve několik kroků jedním směrem, pak hned nazpátek. „Já opravdu nevím, jestli se mi to líbí.“

„Aha, vaší mužské ješitnosti se příčí, že se ženy dohodly.“

„Ne,“ oponoval okamžitě. „Nebo snad ano?“ Poškrábal se na hlavě, potom ve vousech. „To se mi ještě nikdy v životě nestalo,“ řekl potichu sám pro sebe. Konečně se zastavil, založil ruce v bok a pohlédl na světlovlasou bojovnici. „Co si to vlastně dovolujete?“ vylétlo mu pobouřeně z úst.

„Já?“ Mallenia ukázala prstem na sebe.

„Ne, Vy *obě.* Coïra i vy. Sblížíte se jako sestry, uděláte si ze mě svého… otroka, aniž byste mi…“ nyní pozvedl ukazováček, „aniž byste mi třeba jen naznačily, co se za kulisami odehrává!“ Kopl nohou do země. „Připadám si… zneužitý a opomíjený!“

Mallenii tím málem vyrazil řeč. „Já vám prozradím, že vám dvě ženy věnovaly své srdce a že je obě můžete mít, a vy se chováte jako malé děcko?“ Zaklonila hlavu a hlasitě se rozesmála. „To je tak milé, tak roztomilé! To je ten druhý Rodario, kterého si uchováte jenom pro mě, nemám pravdu?“

„Co?“ Herec pohodil rukama. „Ach, bohové! To svět ještě neviděl!“

Mallenia se ušklíbla, zvedla se a popošla k němu.

„Stát!“ vykřikl Rodario okamžitě. „Zůstaňte, kde jste! Nakonec mě ještě budete chtít políbit, protože se vám zdám milý…“

„To souhlasí.“

„…a roztomilý.“

„To také odpovídá pravdě.“ Došla skoro až k němu, když se jí muž narychlo vyhnul a narazil přitom bokem do kašny. „Co tedy musíme udělat, abyste zapomněl, že jsme vás rozhněvaly? Předstírat, že jste to vy, kdo nás obě získal pro sebe?“ Mallenia s gustem pronesla tato uštěpačná slova. Pobavilo ji, že herec zrudnul od hlavy až k patě. Člověk by nevěřil, že klidný, vždy se ovládající Rodario, který ještě před okamžikem sepisoval úvahy o budoucnosti Skryté země, a tento na výsost rozvztekaný muž jsou jedna a ta sama osoba. Teď však aspoň věděla, jak z něho může vydolovat toho „svého“ Rodaria.

Muž odmítavě zvedl ruce. „Moc se ke mně nepřibližujte. Nejdříve budu muset moc a moc přemýšlet, než některou z vás vůbec políbím.“

„Tak přemýšlejte,“ pronesla Ido s úsměvem a otočila se. „Najdete mě u Coïry.“

Rodario se posadil na hrazení kašny, ponořil ruku do vody a svlažil si jí čelo. „Ty ženské,“ zamumlal. „Podělí se! O mě!“ pronesl nechápavě sám k sobě.

Kapky mu stékaly po nose, po tvářích a kolem úst až do bradky. Ochladily mu jak kůži, tak i mysl.

Zajisté, k Ido něco cítil, a představa, že by mohl mít obě ženy, vůbec nebyla špatná – ale ve skutečnosti se cítil zraněný ve své mužské duši a pýše.

Ve své duši a pýše Rodaria. Protože potomek Neuvěřitelného měl dobývat, a ne aby se o něho ženy dělily jako o pytel mouky.

„Dohodnout se – taková drzost!“ zabručel a cítil, jak mu chladivé vlhko kape na ramena a proniká látkou na kůži. Ševelení kašny se navíc stávalo stále hlasitějším.

Díky panujícímu vedru to nebylo nijak nepříjemné, jenže si nedovedl vysvětlit, jak to, že vodní paprsek změnil směr a stříká teď přímo na něho.

Rodario otočil hlavu – a strnul. Za ním se z vody zformovala nějaká bytost, podobající se částečně člověku, jenže byla nejméně čtyři kroky vysoká. Měla širokou hlavu, ústa připomínala zvířecí tlamu a byly v ní vidět dlouhé ostré zuby. Zuby ze zledovatělé vody.

Znovu se otočil a předstíral, že si ničeho nevšiml. Zvedl se od hrazení kašny a pomalu se vydal ke vchodu do domu. Musí zavolat Coïru, aby se na tu nestvůru podívala a posoudila ji. *Takhle* se žádná normální kašna nechová!

Za ním to hlasitě zašplouchalo, potom uslyšel, jak žadáři na střeše něco křičí, a nohy mu zalila vysoká vlna, která ho okamžitě strhla k zemi. S prskáním zmizel ve vodě.

* * *

Coïra otevřela oči, neboť ucítila na čele něco chladivého. Mallenia seděla vedle ní a navlhčeným šátkem jí otírala obličej. „Tentokrát se vy staráte o mne,“ pronesla slabým hlasem.

„Dostala jste úžeh,“ odvětila Ido. „Rodario na vás měl dávat lepší pozor.“

„Jak jsem slyšela, tak jste s ním mluvila, že?“

Mallenia jí dala trochu napít. „Vyprávěla jsem mu o naší dohodě. Že se o něho podělíme.“

Maga cítila, že se jí zmocňuje závrať. „On o tom přece neměl nic vědět,“ rozhněvala se. „Vy jste vědomě porušila naši dohodu!“

„Protože nic jiného nemá smysl. Jemu by to přece neustále vrtalo hlavou. Jednoho oběhu by si sám domyslel, že se dvě ženy mezi sebou dohodly a dobrovolně se o něho podělily, a kdyby si myslel opak, hluboce by se mýlil,“ odsekla Mallenia. „Takhle se může zlobit nanejvýš na mě, na vás nepadá žádná vina.“

Coïra si povzdechla a vyprázdnila sklenici. „Proto tedy tak zvýšil hlas.“

„Vypadal hrozně roztomile,“ rozplývala se Ido. „Zase tam stál bezmocný jako malé dítě. Kdybyste ho tak viděla, bez protestů byste mi ho věnovala.“ Koutkem oka postřehla nějaký pohyb v rohu místnosti, kde leželo několik cihel. Trochu se posunuly a vytvořily tak malou věžičku, nebo se jí to jenom

zdálo? Pokrčila čelo. „Zatracené vedro," ulevila si. „Taky mi dává dost zabrat."

„Co na to Rodario říkal?"

„Že musí popřemýšlet."

„Já jsem to věděla! Teď nebude chtít ani jednu z nás!" Coïra se zvedla z lože. „To nebylo moudré rozhodnutí."

„Uklidněte se," prosila ji Mallenia a chytila ji za ruku. „Má rozum a dojde mu, co právě dostal. Co jsme mu věnovaly. Kdyby to chtěl odvrhnout, tak je tak hloupý, že by pro nás bylo jenom dobře, že se nestane druhem ani jedné z nás."

Maga chvíli uvažovala, potom se nesměle pousmála. „Možná máte pravdu. Nemám ráda hloupé muže."

Mallenia opět postřehla nějaký pohyb, a zase v tom samém rohu. Podívala se pozorněji.

Cihly se skutečně hýbaly, sunuly se k sobě, kupily se jedna na druhou, a přitom víc a víc nabíraly na rychlosti. Vytvořily něco jako nohu, a protože už žádné další volně ležící cihly nikde nebyly, tak se rudé pravoúhlé kameny zkrátka a dobře vylouply ze zdi, jako kdyby se řídily neslyšným příkazem.

Coïra se rovněž podívala do kouta, kde se formovala podivná stvůra z pálených cihel. Stvoření bylo stále větší a větší, zatímco ve zdech kolem něho bez ustání přibývaly nové díry. Stěny ztrácely stabilitu a začaly se v oblaku prachu hroutit, zároveň se zvenčí ozval hlasitý křik žadárů.

Mallenia prudce zvedla magu na nohy, ve stropě nad jejich hlavami se objevily trhliny. „Pryč odsud! Ten barák spadne!"

Ženy rychle vyběhly z místnosti a pospíchaly ke vchodu – ale před domem se tyčila vysoká vodní stěna. Uprostřed plaval Rodario a snažil se uniknout z jejího vězení.

Zadní část domu se s rachotem zřítila.

„Musíme vypadnout oknem ven, na druhou stranu," nařídila Ido a vlekla Coïru s sebou. „Neříkala jste náhodou, že tu nikde není žádná magie?"

Maga nevěděla, co na to říct. Úplně ji ochromil strach a vědomí, že se celá družina ocitla její vinou v pasti.

XXVI

Skrytá země,
někdejší království Sangreîn, jihozápad,
6492. sluneční cyklus, jaro

„Je to pořád ještě za náma?“ Pruďas zabočil doleva a dostal se do další uličky, na kterou si vůbec nevzpomínal. *Jak je to možný?* Zřejmě někde na útěku zabloudili. „Proklatý město!“

„Ne,“ houkl Slîn, který běžel na chvostu. „Už to nikde nevidím.“

„A já taky vím proč,“ zahulákal Balyndar, zastavil se a popadl Pruďase pevně za límec. „Ta potvora je před náma!“

Stvůra ze štítů, oštěpů, dýk, nožů, mečů a nesčetných dalších zbraní se vynořila zpoza rohu. Do určité míry se teď podobala škorpiónovi se šesti klepety, která se v jednom kuse otvírala a zavírala.

„To je skvělý," prohodil Slîn a ukázal doprava. „Zabočíme do téhle uličky. Je strašně úzká."

„Jenže potom se ta potvora promění v… hada nebo něco takovýho," odsekl Pruďas vztekle. „Může nás honit, jak se jí zachce. Utíkáním nic nezískáme."

„Ale jo. Zůstaneme tak dlouho živí, dokud nás nenapadne, co bysme proti ty stvůře mohli udělat," supěl Čtvrtý.

„Tak to přece zastřel kuší," obořil se na něho Balyndar. „Ty už stejně nevydržíš dlouho běžet, seš z nás na tom nejhůř."

Pruďas horečně přemýšlel. Tady mohla pomoci jenom magie, ale dokud nenajdou cestu ke královně, bude všechno utíkání marné. Útěk jim ubírá sil a ty jim budou chybět, až se na ně ocelová nestvůra vrhne a sedře jim maso z kostí. Viděl vraní zobák, jak se tyčí na konci pomyslné ruky jako jedovaté žihadlo, vedle něho se houpal Balyndarův řemdih. „Co nám pomůže proti kupě železa?" lámal si neustále hlavu, ale nepodařilo se mu dojít k nějakému výsledku.

„Rez?" prohodil Balyndar posměšně.

„Obrovský magnet!" vykřikl Slîn.

„To je ale nápad! Kde teď asi tak vezmem obrovskou tažnou stolici, aby se na ni nalepilo dobrých čtyři sta pytlů železa a oceli?" brblal Pátý.

„A odkud má přiletět ta tvoje rez?" zabručel Slîn na oplátku.

Protože se k nim umělá nestvůra opět blížila, rozběhli se.

Pruďasovi se nápad s magnetem nezdál špatný. Byl to materiál, ke kterému se všechny kovy vždycky důkladně přilepily a zůstaly na něm viset, výjimkou bylo zlato, stříbro a ostatní drahé kovy. *Ale abysme se zbavili tohodle nepřítele, k tomu by bylo zapotřebí celý hory magnetů. Přemýšlet nad takovým zázrakem je plýtvání časem. A tolik ho doopravdy nemáme!*

„Rozdělíme se," nařídil.

„A co když se ta potvora taky rozdělí?" začal Slîn okamžitě naříkat.

„Pořád ještě seš trpaslík, kterej má jako jedinej z nás svou zbraň. My po ní můžeme akorát tak házet kamenama." Balyndar byl stejně vzteklý jako Pruďas.

Slîn najednou učinil něco zvláštního. Zůstal stát, poklekl na koleno a zvedl kuši. „Ví někdo z vás, kde má škorpión srdce?" zeptal se odhodlaně a namířil na stvoření, které se s vířícími zbraněmi řítilo rovnou na trpaslíky. Nohy poskládané z mečů rachotily a škrábaly po kamenné dlažbě.

„Nech toho nesmyslu a utíkej." Pruďas ho chtěl chytnout za rameno, ale Čtvrtý mu setřásl ruku.

„Jenom mi řekni, kde má srdce.“

Balyndar zvedl kámen a mrštil jím po nestvůře. „Tu věc stvořila magie a železo! Nemůžeš ji odstřelit!“

Trpaslíci viděli, že krátce předtím, než kámen narazil do štítů představujících tělo kouzelné bytosti, vymrštil se z magického stvoření ocelový trn a odhodil kámen stranou.

„Bacha, to byl *můj* vraní zobák! Tím se do kamení nemlátí!“ zařval Pruďas.

Slîn se mezitím sám rozhodl pro jedno místo. Mírně sklopil kuši, soustředil se a zmáčkl spoušť.

Šipka zasyčela a vylétla ven.

Tato střela byla i na protivníkovy reflexy příliš rychlá. Prolétla mezi okraji dvou štítů a zabořila se přímo doprostřed těla. Zařinčelo to a prapodivný útvar se ještě v běhu rozpadl na jednotlivé kusy.

Meče, dýky, oštěpy a ostatní čepele však nic neztratily na rychlosti. Na tři trpaslíky se řítila celá zbrojnice, jejíž velikost a početnost by už samotnou váhou dokázala nepřítele na místě zabít.

„Uhněte!“ zaryčel Pruďas a vrhl se do zavřených dveří. Ty pod tíhou nárazu praskly a trpaslík vlétl do chodby, kam ho doprovodila záplava dřevěných třísek. Cítil, že se mu něco lehce otřelo o nohu, ale obešlo se to bez bolesti.

Rychle se překulil na záda a ohlížel se po svých společnících. S úlevou si vydechl, když je uviděl stát vmáčknuté v oblouku dveří na opačné straně ulice. Cesta, na níž ještě před chviličkou stáli, byla posetá zbraněmi, zčásti zabořenými do písku, zčásti v roztříštěných kamenných deskách dlažby.

„Nikdy v životě už neřeknu proti kuším jediný špatný slovo. Ani proti Slînovi,“ zamumlal Pruďas a zvedl se. Oklepal si špínu ze šatů a vyšel na ulici, zalitou slunečním svitem. Teprve teď viděl celý rozsah toho, co magie dokázala napáchat: některé zbraně provrtaly dokonce i zdi.

„Já tomu pořád ještě nevěřím,“ procedil Balyndar a díval se, jak Slîn s úšklebkem dobíjí samostříl. „Z čeho máš ty šipky? Budeme je potřebovat i proti Lot-Ionanovi.“

Najednou se na ulici objevily Coïra s Mallenií a mávaly na ně. Tím bylo jasné, komu trpaslíci ve skutečnosti vděčí za svou záchranu. Slîn protáhl obličej a Pátý se hlasitě rozesmál.

Vybrali si ze změti zbraní ty své, nezapomněli ani na Ohnivou čepel, a pospíchali k oběma ženám.

„Přišly jsme právě včas,“ utrousila Mallenia s pohledem upřeným do ulice prošpikované zbraněmi. „Podobné stvůry jsme objevily i v domě, kde jsme si chtěly odpočinout.“

Vraccasi, ta přišla jako na zavolanou! Pruďas popošel před magu a široce se před ní rozkročil. „Neříkala jste, že tu není žádná magie? Asi to svoje řemeslo ještě moc dobře neumíte," začal nadávat, ale Ido ho hned přerušila.

„Teď ne. Musíme se vrátit a pomoct ostatním s tou vodní stvůrou. Nás pronásledovala jiná zrůda, z cihel a kamení, ale tu už Coïra zničila." Mallenia podepřela přítelkyni, ta byla navzdory úpalu úplně bledá. Pruďas měl strach, že se snad vydala z poslední kapky energie. „Pojďte s námi."

Trpaslíci jistili ženy zezadu, a tak se celá pětice přebrodila neuvěřitelným množstvím popraskaných pálených i nepálených cihel a kamení, několikrát zabočila a směřovala na tržiště obchodníků se šperky. Mallenia jim přitom vysvětlila, že cihly a kamení jsou pozůstatkem rozdrceného přízraku, který ženy pronásledoval.

„Vystačí ti síly ještě na jedno kouzlo?" zašeptala Ido cestou.

„Vystačí. Jenom musím dělat slabší kouzla, abych se šetřila. Dokážu jimi zničit bytosti, které tady magie stvořila, ale nedokážu zničit samotnou magii. Budeme muset město brzy opustit," vyhrkla maga bez dechu. „Magická pole jsou připoutaná k tomuhle místu. V poušti budeme v bezpečí."

Mallenia proklela Buminu i past, do které právě vběhli. Ke všemu ještě byla nastražená na Franeka, a ne na ně.

Došli na náměstí, kde byla jedna kalužvedle druhé. Na zemi ležel kašlající Rodario. Herec sbíral papíry se svými poznámkami a pak je se zaklením zase zahazoval. Vedle něho stál Tungdil, v ruce držel Krvežíznivce, od zbroje mu stoupala pára, vlasy mu zplihle visely kolem hlavy, jako by se právě koupal.

„Co se stalo, učenej?" Pruďas pomohl Rodariovi vstát.

„Magie nemá ráda mou zbroj. Když mě ten vodní tvor chtěl obejmout, tak se rozpadl," odpověděl Tungdil zachmuřeně a podíval se na Coïru. „Co radíte?"

„Pryč odsud. Nemůžeme magii zničit, ale ta se na druhé straně nedokáže pohnout z místa," odpověděla maga a držela se za bok. Měla pocit, že místo pravé ruky má kus syrového masa – což by ostatně byla pravda, kdyby magie nedržela ruku pohromadě. S takovou nebude trvat dlouho, než o ni přijde.

„Tak jdeme, dříve než…" Pohled Tungdilova oka ulpěl na sekeře, kterou Pruďas nesl v levé ruce. Hlava sekery žhnula, intarsie se leskly a diamanty zářily jako jasné hvězdy. „Co, u všech bezectných…"

V tu samou chvíli si i Pruďas povšiml podivného chování Ohnivé čepele. „To předtím nedělala," podivil se a spatřil Barskalína, který právě vycházel z domu. „Aha, tím se to vysvětluje. Sekera nesnáší žadáry." Zvedl ji a obdivně si ji prohlížel. „U Vraccase. To je skutečně pravá Ohnivá čepel!" zvolal, když pochopil, co vidí. „Učenej, tvoje stará zbraň se k tobě zase vrátila!"

Přešel k Jednookému a podával mu ji. „Vem si ji. Zase má svýho právoplatnýho pána. Navíc se k velkokráli moc hodí!“

Tungdil si prohlížel sekeru a Boïndilovi se zdálo, že v jeho oku postřehl strach. „Dej ji Balyndarovi,“ nařídil zvolna. „Mou zbraní je Krvežíznivec.“

„Učenej!“ vykřikl Pruďas zděšeně. *Zase se mu to vrátilo!*

„Krvežíznivec mě zná už několik stovek cyklů, a já znám jeho. Jsme na sebe zvyklí.“ Tungdil ukázal na Pátého. „Tam stojí syn trpaslice, která se podílela na vzniku této zbraně. Sekera to vycítí a prokáže mu stejně dobré služby jako kdysi mně.“ Přivolal k sobě Barskalína a dal rozkaz, aby družina bez meškání vyrazila.

Pruďas vtiskl Balyndarovi topůrko do dlaně. Hlava sekery nadále slabě zářila a nejspíš bude zářit celou dobu, dokud budou žadáři poblíž. *Nebo Tungdil,* dodal slabý, pochybovačný hlásek. „Dávej na ni pozor,“ bylo vše, co ze sebe dokázal vypravit, když trpaslíkovi předával zbraň.

Na Balyndarovi bylo vidět dojetí a úctu, s nimiž zbraň uchopil a převzal. „Vraccasi, přísahám, že zničím tvé nepřátele i nepřátele našeho národa vždy, když bude třeba,“ prohlásil vzletně a zahodil řemdih, aby udělal místo sekeře. Neuznal Tungdila za hodna jediného pohledu a neplýtval slovy díků za tento více než velkorysý dar.

Družina pospíchala na východ, aby unikla z města a vyhnula se dalším magickým nástrahám. Tím směrem vedla nejkratší cesta ven. Trpaslíci, žadáři i lidé měli oči všude, nic jim nesmělo uniknout.

Před Coïrou se začala točit zem. Pevně se chytila Rodaria a chtěla honem něco říct, když ji opustily síly. Herec si ji přehodil přes rameno a chvátal dál.

Znovu zahlédli poušť, k východu z městečka neměli více než čtyřicet kroků.

„Za pár chvil jsme venku,“ radoval se Pruďas. „Tak to může naše maga klidně dál spát! No tohle, to mi tak…“

Starý známý se jim v nové podobě postavil do cesty. Nože, štíty, meče a oštěpy vytvořily čtyři kroky vysokou postavu. Měla podsaditý trup a pohybovala se po třech nohou. Čtyři ruce se zvedly družině vstříc, sahaly několik kroků od těla a na koncích jim rotovaly čepele takovou rychlostí, že místo nich byl vidět jen třpytivý kovový vír. Zbraně hlasitě hvízdaly a bzučely, vítr, který se přitom objevil, bičoval prach a zvedal ho z cesty.

„Nemáme čas budit magu!“ nařídil Tungdil a ukázal na nejbližší uličku. „Rozdělte se. Musíme tu bestii obejít. Jakmile dojdeme do pouště, už se nám nemůže nic stát.“

„Hlídejte si zbraně,“ zaryčel Pruďas, aby varoval ostatní, a sevřel vraní zobák tak pevně, jak jen svedl. „Ty už mi nebudeš zdrhat. A kdybys chtěl, tak mě vezmeš s sebou a společně tu magickou nestvůru rozmlátíme na kusy.“

Útěk začal.

Družina se rozprchla, každý si hledal vlastní cestu, jak nepřítele obejít. Pruďas, Slîn a Balyndar se rozhodli, že zůstanou s Rodariem. Přestože prokázal hrdinské sklony, nevěřili, že by herec sám dokázal nést bezvědomou ženu tak rychle, aby s ní bez úhony proklouzl kolem smrtelně nebezpečné stvůry.

Pruďas se díval po nepříteli, který si vyhledával jednodušší cíle. Vířící čepele rozsekaly dva žadáry, až z nich zbyla jen krvavá kaše. To, že se přitom několik čepelí roztříštilo a že se pár topůrek polámalo o zbroje žadárů, umělé bytosti ani v nejmenším nevadilo. Poškozené díly odlétly pryč a byly nahrazeny novými z rozsáhlého arzenálu zbraní. Vnitřnosti a kusy masa zabitých žadárů létaly několik kroků daleko.

„Jenom ať vás ta stvůra nedostane," vyhrkl trpaslík uštvaně ke svým společníkům.

Dorazili na spásnou poušť.

Rodario zastavil teprve ve chvíli, kdy byl nejmíň dvacet kroků hluboko v písku a kdy mu došly síly. Zabořil se koleny do písku, Coïra mu pomalu vyklouzla z rukou a dopadla na zem. Potom se herec otočil a zadíval se k městu.

Spolu se třemi trpaslíky bezmocně sledoval, jak stvoření, v němž se hemžily nesčetné čepele, neustále mění podobu, jen aby proniklo i do těch nejužších uliček, a likvidovalo jednoho žadára za druhým. Zdálo se, že se zaměřilo především na Neviditelné, ti se stali jeho oblíbenými oběťmi.

Zatímco Tungdil, Franek a Mallenia vybíhali postupně jeden za druhým z různých uliček a dorazili k trpaslíkům a Rodariovi s Coïrou, na Barskalína a žadáry čekali marně. Jako by stvůra ze železa sama nestačila, zanedlouho dupalo hlavní ulicí další stvoření velké jako dům, tentokrát z písku.

„Ten kňoural," vykřikl Pruďas a ukázal doleva, odkud k nim přibíhali ze dvora nějakého statku tři žadáři a za chviličku byli u nich.

Nikdo jiný to nezvládl.

Země za horami,
Černá soutěska, pevnost Zlohráz,
6492. sluneční oběh, konec jara

Goda seděla ve svém pokojíku a třídila nejnovější zprávy, které obdržela ze Skryté země. Kdyby měla shrnout jejich obsah do několika stručných slov, řekla by: všude se věci vyvíjely lépe než u nich.

Ve Weyurnu a Tabaînu propukla povstání proti Lohasbrandovi, zpočátku nesměle, teprve později, když lidé zjistili, že ani drak, ani skřeti nikde nepřispěchali okupantům na pomoc, propukly boje naplno. Bouři, kterou rozpoutali Rodariovi potomci, nedokázal nikdo vzdorovat.

Mnoho lidí sice zemřelo nebo bylo zraněno, ale obyvatelé utlačovaných území zahnali sviňuchy hluboko do Rudých hor. Lohasbranďané a jejich vazalové byli po krátkých soudních procesech většinou popravení. Goda se divila, že si osvobození lidé dávají po dvou stech cyklech útlaku takovou námahu a svolávají soudy, aby rozhodly o potrestání.

Rudé hory se opět ocitly v rukou dětí kováře. Neboť odtamtud přišla další zpráva: Xamtor, který se označoval za krále Prvních, dal o sobě vědět a oznámil jim, že trpaslíci pobili všechny skřety, kteří hledali záchranu v útěku před obyvateli Weyurnu a Tabaînu.

Goda si položila k ruce mapu Skryté země a prsty pohladila západní část říše. Tam už řetězy praskly. „Vraccasi, neodtahuj se teď od nás a dále nás chraň," žádala ho. Najednou někdo zaklepal na dveře. „Vstupte!" zavolala.

Do místnosti vešla Kiras. Na čele měla pásku, pod níž skrývala popálenou kůži. „Dalas mě hledat?"

„Ano." Goda přisunula návštěvnici židli. „Co dělají moje zraněné děti? Určitě jsi u nich právě byla."

Podskalanka si sedla vedle magy „Ale… strážní, kteří u nich sedí, mi řekli, že ses na ně dnes ráno byla podívat."

„To bylo dnes ráno."

Kiras uchopila Godu za ruku. „Tvému synovi se již vede lépe a Sandin rozum se úspěšně zotavuje z krutostí, které musela vytrpět. Brzy bude stejná jako dřív. Kromě prstů, které si zpočátku v pomatení usekla."

Obě věděly, že to už nikdy nebude stejné jako dřív.

„Přišly novinky. *Příznivé* novinky." Goda jí podala dopisy a otevřela další, očima rychle přelétla řádky. „Ach, to je dobré. Oheň svobody přeskočil přes hranice a pronikl do Gauragaru. Třetí opustili posádky a stáhli se do Černých hor, aby nemuseli s lidmi bojovat. Podle těchto zpráv," podala dopis Kiras, „jsou alfové již kousek od pevností Obrosmrt."

„Co nám chybí, je zpráva od Pruďase."

„Ano. A to mě velice znepokojuje." Goda se na chvíli ponořila sama do sebe a snažila se vycítit, jestli je její druh živý, nebo mrtvý. Protože nepostřehla náznaky něčeho špatného, vycházela nadále z předpokladu, že se družina neomylně blíží k cíli: k Lot-Ionanovi. „Ale já vím, že určitě zvítězí."

„Potom je všechno v pořádku. Potřebujeme pomoc nějakého maguse…" Pohlédla na Godu.

Trpaslice se pokusila vyloudit na tváři úsměv. „Já vím, jak to myslíš."

Kiras jí byla vděčná za přátelskou odpověď. „Stráže hlásí, že pod štítem je pořád všechno v klidu. Bestie se nesnaží vybudovat nová ležení. Podle všeho si při útoku na severní bránu rozedřely čumáky do krve, a tak se stáhly a lížou si rány.“

Goda cítila úlevu. Měla jen jeden jediný úlomek diamantu – ten, který ztratila při pádu na schodišti. Druhý nikde nenašla, a to přesto, že ho hledal celý regiment trpaslíků, plazili se přitom po kolenou a všechno, co jim přišlo pod ruku, obrátili naruby. Nikdo nevěděl, že jsou na tom se zásobami magických pomůcek tak špatně. „Kladu si otázku, jak moc jsem toho trpaslíka zranila. Možná je to důvod, proč tak otálejí s dalšími útoky?“

„Viděl, jakou máš moc. Určitě si myslel, že zlikvidovat naši obranu bude pro něho hračka. Teď už se poučil.“ Podskalanka si posunula šátek na čele, aby jí seděl na hlavě tak, jak si přála.

Goda pohlédla na její holou hlavu. „Máš bolesti?“

„Ne. Cítím jenom horko a tlak, který z rány vychází,“ zlehčovala Kiras své potíže. „Co mě opravdu trápí, je pomyšlení, že nosím na čele symbol, o němž vůbec nevím, co znamená.“ Podívala se na magu. „Proto si později zajdu za léčitelem, aby ho nějak rozřezal. Bojím se, že mi tam ten trpaslík třeba vypálil něco, čím mě může ovládat, kdykoliv se mu zachce. To nedovolím.“

„Já si sice nemyslím, že to má nějaký magický význam, ale chápu tvoji opatrnost.“ Usmála se. „Budeš na poradě informovat důstojníky o nových zprávách. Proto jsem tě dala zavolat.“

„Ty tam nebudeš? Co jim mám říct, kdyby se po tobě ptali?“

„Že se snažím přijít jedné věci na kloub, to je to, co dělám.“ Zvedla se a doprovodila Kiras ke dveřím. „A nemůžu ti říct, jak dlouho to potrvá.“ Pohlédla na podskalanku, která by nesmírně ráda věděla, co se za tím náznakem skrývá, ale vycítila, že se trpaslice k tomu nechce znovu vracet.

Když byla Goda sama, omotala si kolena tlustou vrstvou látky, kterou si dále vystlala, aby byla měkká, totéž udělala i s rukama, jenom prsty nechala volné. Potom se vydala na schodiště a začala hledat úlomek diamantu.

Na jeho moc byla odkázaná víc než kdykoliv dřív, a se ztrátou úlomku se nemohla jen tak smířit.

Trpaslice cítila jistotu, že maličký kousíček najde, i kdyby to mělo trvat několik oběhů. Věřila, že v následující bitvě sehraje právě tento úlomek významnou roli.

Když však kráčela ke schodišti, vloudila se jí na mysl nehezká představa. Možná že někdo z jejích lidí mezitím úlomek našel a nechal si ho pro sebe.

Aniž by jí to nahlásil. *Sanda prý byla na schodišti.*

Skrytá země,
někdejší království Sangreîn, jihozápad,
6492. sluneční cyklus, konec jara

Modré hory nebyly nic než tmavý, vzdálený proužek na obzoru. Představoval neviditelný, mlhavý příslib toho, že hřebeny a vrcholky hor ještě stojí. Z úzkého proužku se postupně stávalo malé, jakž takž rozpoznatelné pohoří, které se na konci pouště pomalu zvedalo do výše. Bylo symbolem spásného ostrůvku v moři písku.

„Co myslíš, učenej? K pevnosti nám chybí takovejch osmdesát mil, ne?“ Pruďas cítil, že mu kroužková košile sedí na těle mnohem volněji. Všichni ztratili na váze. Strava, kterou se cestou živili, byla jen lehká, zato námaha značná.

„Tak nějak. Ale nepůjdeme přímo do Obrosmrti.“ Pokynem ruky k sobě přivolal Franeka. „Tys říkal, že bychom měli zvolit nějakou jinou cestu, že?“

Fámulus přikývl. „Když Bumina chtěla vyjít z Lot-Ionanovy štoly tak, aby ji přitom nikdo neviděl a ona se mohla v klidu věnovat svým experimentům, vždycky používala jinou, ne zrovna běžnou cestu.“

Pruďas se nešťastně zašklebil. „Ta samá Bumina, která na nás nachystala past v městečku v poušti, protože věděla, že se tam budeš chtít vrátit?“

„Neví a nikdy nevěděla, že znám její tajemství,“ odsekl Franek. „Tam nám nebude hrozit nebezpečí.“

„V týdle zemi není ani jedno místo, kde *nehrozí* nebezpečí,“ hudral Pruďas a šlápl do písku. „Dokonce i tady ty zrníčka můžou někoho zabít.“

„Ale časy, kdy všude zase zavládne klid, se brzy opět vrátí.“ Tungdil vyrazil vpřed a přiměl fámula, aby kráčel jako první.

Družina se smrskla a tím se z ní vytratila i značná dávka víry v konečný úspěch, která ji na počátku provázela. Aspoň tak to Pruďasovi připadalo. Jediný, kdo byl neomylně přesvědčený o úspěchu jejich poslání, byl právě ten, kdo s nimi zpočátku vůbec nechtěl jít a jemuž nemohl plně věřit: Tungdil Zlatoruký.

Zůstali s nimi nejdříve tři, ale zanedlouho pouze dva žadáři. Pruďas je pokřtil Šťoural, Fuňous a Bručoun. Fuňouse našli jednoho rána ležet mrtvého vedle ohniště, oběma rukama pevně svíral láhev na pití s tím podivným obsahem.

Tungdil předpokládal, že Neviditelný zemřel žízní, ale Pruďas věděl své. Bohužel. Obával se, že podobný osud může postihnout i jeho, ale úděsná žízeň se nedostavovala. Prozatím.

„Takovej zástup hrdinů,“ bručel si pod vousy. Magu, vyčerpanou až do morku kostí, museli většinou nést, už nedokázala zvládnout náročnou trasu

vlastními silami. K prameni ji pak nejspíš budou muset dosmýkat. *Doufám, že se předtím nepotkáme ani s Buminou, ani s Votem.*

Pokračovali v cestě, a když se začalo stmívat, zabočili k jihu. V následujících oběžích se co nejvíce drželi těsně u výběžků Modrých hor, pak konečně spatřili Obrosmrt ani ne deset mil od nich.

A pevnost už *byla v obležení!*

Aiphatòn přesunul své oddíly bleskovým pochodem na jih. Pruďas s Tungdilem si obhlíželi ležení, zbudované v dost velké vzdálenosti od pevnosti. Stejně tak objevili další tábory alfů ve svazích napravo a nalevo od hradeb pevnosti.

„Nemají s sebou žádný dobývací stroje," konstatoval Pruďas zmateně. „To si myslej, že jim Lot-Ionan dobrovolně otevře brány?"

„Aiphatòn už maguse jednou porazil. Takže Lot-Ionan se s ním nepustí do otevřeného boje, ale nechá alfy, aby za ním vtrhli do štol, a teprve tam na ně zaútočí," odhadoval Tungdil. „Lot-Ionanovi fámulové budou muset předstírat, že střeží bránu, zatímco on sám si v klidu počká, co se stane."

„Kolik černookých tu je?" Balyndar přitáhl poutko pytle, který přehodil přes hlavu Ohnivé čepele. Zbraň zářila od rána do večera, zdálo se, že jí přítomnost žadárů velice vadí. Aby trpaslík nebyl ve tmě štoly nápadný jako rozzářená lucerna, sekeru raději zahalil.

„Těžko říct. Ale padesát tisíc jich tu bude." Pruďas mu podal dalekohled. „Nemůžou s útokem dlouho čekat. V poušti dojdou takový spoustě bojovníků zásoby a voda strašně rychle."

„To je Lot-Ionanova výhoda," uvědomila si Mallenia. „Může je v klidu nechat, ať přijdou. A pro Aiphatòna je to ještě lepší. Jestli se chce alfů z jihu doopravdy zbavit, může jim otrávit zásoby."

Pruďas se rozesmál. „Ty seš nebezpečná, princezno."

„Bojovala jsem v hnutí odporu. Dělali jsme lecjaké věci, abychom nepřátele zabili. Bylo úplně jedno, kdy a jak," odvětila Ido.

Franek řekl Tungdilovi, kterým směrem se musí dívat, aby objevil stezku do Lot-Ionanovy štoly. „Ještě dnes se k ní dostaneme. Po několika krocích narazíme na malou jeskyni. V ní si odpočineme, nikdo nás tam neuvidí, ani náhodou."

Šli dál, jeden za druhým, aby za sebou nenechali nápadné stopy. Alfové určitě vysílali zvědy daleko od tábora.

Slîn si potichu broukal jeden trpasličí nápěv. Byla to tatáž melodie, kterou mu Pruďas celou dobu předzpívával. „To by v tom musel vězet Tion, abychom nedosáhli cíle," prohlásil zničehonic přesvědčeně a obracel se přitom na Balyndara. „Hrdinové, zbraně, jaké nikde jinde nejsou k mání, a Vraccasova pomoc," vypočítával důvody, které ho vedly k této víře a jistotě.

Pruďas tušil, že to Čtvrtý řekl, aby sám sobě i všem ostatním dodal odvahu. Každou jinou výpravu by ztráty, které cestou utrpěla, donutily k tomu, aby se obrátila a s nepořízenou se vrátila zpátky. „No jasně," přidal se k němu. „Ale teď buďme raději potichu. Šikmouší slyší, co se kde jen šustne, a vítr fouká přímo k jejich táboru."

Bez dalších slov putovali za měsíčního světla kamenitou krajinou a s Franekovým přispěním našli správnou stezku. Fámulus zanedlouho zabočil do malého průchodu ve skalách a ukázal jim místo, kde této noci přespí. Jeskyně byla kulatá, měřila v průměru sedm kroků a byla přesně tak vysoká, že se v ní fámulus nemusel krčit.

„To je skvělý! Je pro nás jako stvořená," poznamenal Slîn a dlaní polaskal stěnu jeskyně. „Tady uvnitř je hezky teplo. Tentokrát nebudeme mrznout."

Připravovali se na noc a zapálili dvě pochodně, aby měli trochu světla.

Tungdil přidělil žadárům, Pruďasovi a sobě pořadí, v jakém se budou střídat při hlídání. Chtěl, aby si lidé, které náročná trasa značně vyčerpala, také jednou pořádně odpočinuli a nabrali dost sil na cestu v horách. S pomocí mapy se domluvil s Franekem na další trase, vedoucí rovnou do nitra Modrých hor.

Přistoupil k nim Pruďas a prohlížel si nákres. „Tuhle cestu neznám," připustil. „Musela vzniknout v době, kdy jsem byl v Zemi za horama a budoval tam Zlohráz." Ukázal na místo, kde býval vstup do systému štol. „Takový oslabení systému obrany by náš národ nikdy nedovolil. Hned je vidět, že Dlouhý nemají pro takový věci vůbec žádnej cit."

„Tu stezku nevytvořila Bumina," odporoval Franek. „Lot-Ionan by si hned všiml, kdyby tu někdo něco dělal se skálami a kamením."

„Potom to musel udělat Aiphatòn, když maguse překvapil." Pruďas tvrdošíjně odmítal připustit možnost, že by stavbu této cesty mohli mít na svědomí trpaslíci. „Říkám to ještě jednou: Druzí by takovou cestu, která sice nevede přímo do srdce, ale přinejmenším do těla jejich říše, nikdy nevybudovali! Nikdy!" Zkřížil ruce na prsou a stáhl obočí nad kořenem nosu.

„Abych se vyjádřil mírně, mně je tahle věc úplně fuk," ozval se Tungdil. „Ta cesta tu je, my ji můžeme použít, a to taky uděláme. Zítra." Vyslal žadáry ven, aby převzali první hlídku. Jeho další pohled platil lidem, kteří se k sobě krčili v koutě jeskyně. Rodario ležel uprostřed, Mallenia napravo a Coïra nalevo od něho. „Máme Ohnivou čepel," pravil obezřetně. „Kdybychom věděli dřív, jaké štěstí nás potká, nemuseli bychom vystavovat královnu nebezpečí. Balyndar má tak skvělou zbraň, že by si proti Lot-Ionanovi nikdo nemohl přát lepší."

„Ale drží ji nesprávnej trpaslík," nechal se strhnout Pruďas.

„To jsem ti už přece vysvětlil.“ Jednooký se zvedl. „A při tom zůstane. Ohnivá čepel je u něho ve správných rukou.“ Přešel k protilehlé stěně, posadil se na deku a zavřel oko. Tímto způsobem vždy dával najevo, že si přeje být sám.

To nedopadne dobře. K tobě patří sekera, a ne ta alfská věcička, co máš v rukách. Pruďas si uhladil kroužkovou košili a vrátil se ke Slînovi a Balyndarovi.

„Teď když jsou žadáři pryč, tak snad nebude svítit a můžu se na ni podívat,“ prohlásil Pátý a stáhl ze sekery přehoz.

Intarsie nadále zářily.

Všichni tři se podívali na spícího Tungdila.

Slîn naplno řekl, co si myslí. „Snad nás nechce varovat před ním?“ Na čele mu naskočily vrásky. „Jak by právě on mohl být nepřítelem našeho národa?“

„Já to věděl,“ zahučel Balyndar a Ohnivou čepel znovu zabalil. „Tomuhle trpaslíkovi, co se vydává za Tungdila, jsem od začátku nevěřil…“

„Tak dost, vy šotčí mozky!“ přerušil ho Pruďas. „Čepel nás může právě tak varovat před fámulem.“ *Nebo přede mnou*, dodal v myšlenkách. Nechtěl však obracet podezření ani na sebe, ani na Tungdila. „Já mu totiž věřím o moc míň než svýmu učenýmu.“

„Hm,“ udělal Slîn. Znejistěl.

Trochu pojedli a podělili se o vodu, každý z nich zabraný do vlastních myšlenek.

Pruďas při jídle pozoroval Tungdila, jeho obličej, zlatou klapku přes oko a dlouhé hnědé vlasy. *Já ti teď nepřestanu věřit. Ohnivá čepel nám hlásí nějaký jiný nebezpečí, přece nás nemůže varovat před tebou.*

U vchodu se objevil obrys štíhlé, vysoké lidské postavy. Neznámý se sklonil a vešel do jeskyně, v ruce držel oštěp.

„Černookej!“ zařval Pruďas, vyskočil na nohy a prudce zvedl vraní zobák. „Slepí žadáři! Já si je pěkně…“

„Pomalu, Boïndile Dvojčepeli,“ oslovil ho alf a přistoupil blíže k ohni. Zbroj, která mu přirostla k tělu, byla něco naprosto jedinečného. Aiphatòn! „Nejsem tady proto, abych vám ublížil, ale abych vám řekl, co se stane.“

Tungdil se mezitím zvedl, vypadal naprosto uvolněně. „Čekal jsem, že za námi přijdeš, císaři.“

„Tak! Tys to čekal! Já ne,“ zabručel Pruďas a okázale odložil vraní zobák. „Jak nás našel?“

Aiphatòn ukázal k východu z jeskyně. „Zvědové mi hlásili, že se k Modrým horám od západu blíží nějaká malá skupinka. Tušil jsem, že to asi jste vy, šel jsem ve vašich stopách a našel vás tu.“ Pohledem přelétl přítomné. „Víc vás není?“

„Ne. V bojích jsme ztratili většinu žadárů a Černá švadrona se k nám dosud nepřipojila," odpověděl Tungdil. „Doslechl ses něco o Hargorinovi Smrtonoši?"

„Ne. U nás se taky neobjevil." Aiphatònův štíhlý, typicky alfský obličej se obrátil k Tungdilovi. „Zítra zahájím útok. Rozkřiklo se, že povstání na západě Skryté země se rozšířilo i do Gauragaru a dalších držav, které mi patří. Taky už se ví, že Třetí opustili pozice a stáhli se do svých pevností v Černých horách. Alfové proto chtějí co nejrychleji otevřít bránu, aby sem mohli přijít další bojovníci a posílit jejich řady. Věří, že tak dostanou poměry v říši pod kontrolu dříve, než povstání přerostou ve zdlouhavou válku." Posadil se, protože se mu přestalo líbit, že musí stát skrčený. „Je skutečně pravda, že je Lohasbrand mrtvý?"

„Ano. A už hodně dlouho." Tungdil v krátkosti seznámil alfa se vším, co během posledních oběhů zažili. Nezatajil mu ani, že zabili jednoho z Dsôn Aklán.

„Přesto jsou pořád ještě dvě z trojčat naživu." Aiphatòn pohlédl na Mallenii, které se dralo na rty nenávistné zaklení. „Tirîgon přežil zranění, které jste mu způsobila, a v Dsôn Bhará se vyléčil. Já ho pro vás zabiju, princezno. Zastavím se tam cestou, to pro mě nebude žádná zacházka," prohlásil přátelsky. „Ale o Firûshi jsem nic neslyšel. Pravděpodobně opravdu leží někde na dně jezera."

„Ať ji Elria stáhne hlouběji než nejtěžší kámen a ať ji sežerou ryby," zamumlal Pruďas tiše. „Jo, a když jsme u toho, tak ať na ni spadne celá Jezerní pýcha."

Aiphatòn jim odhalil plán útoku, ten zněl hrozně jednoduše: „Zaútočíme. Ze tří stran najednou."

„Má ještě dva fámuly, kteří mu budou pomáhat při obraně. Třetího jsme zabili a ten poslední je na naší straně. Ti dva vás ale zasypou kouzly." Tungdil se posadil naproti alfovi. „Kolik mužů máš s sebou, padesát tisíc?"

Aiphatòn přikývl. „A jestli se jich do štol probojuje jenom deset tisíc, nebudu z toho nešťastný. Ostatně, to už víš. Já povedu útok," přiložil si levou ruku ke zbroji, „a kouzla, která proti mně fámulové vyšlou, pochytám a vrátím zpátky, stejně jako jsem to dřív provedl Lot-Ionanovi."

„Oni se budou snažit zasáhnout svou magií především tvé bojovníky, tobě se zpočátku budou vyhýbat." Tungdil na alfa vážně pohlédl. „Nedají se alfové na útěk, když pochopí bezvýchodnost svého útoku?"

„Řekl jsem jim, že musíme být nesmírně rychlí, jestli chceme uniknout smrti. My alfové *jsme* rychlí," odvětil Aiphatòn klidně.

„Není divu, když máte tak dlouhý nohy." Pruďas si pohrával s vousy. „To pak je rychlej kdekdo. Ale zato v tunelu si natlučete palice!"

Císař se na trpaslíka ušklíbl. „Pořád ten samý starý trpaslík."

Tungdil zřejmě začal přemýšlet nad něčím jiným. „Tvoji bojovníci mají dost důvodů k tomu, aby se ze všech sil snažili vniknout do tunelů. Ale potom nad nimi nebudeš mít žádnou kontrolu. Co když Lot-Ionana najdou a zabijí? Víš, že potřebujeme maguse živého.“

„Řekl jsem jim, že ho musíme dostat živého, aby nám otevřel bránu. To je pro ně dost velkou pobídkou.“

Pruďas si odkašlal. „Co se stane, když ta pobídka bude tak velká, že se jim ho podaří porazit a chytit? Jak dostaneme maguse ze spárů deseti tisíc alfů?“ Pohladil vraní zobák. „Ohó, nemysli si, že jsem nějakej zbabělec, císaři černookejch. Mám rád těžký úkoly a taky mám rád, když proti mně stojí hodně nepřátel. Ale že by jich muselo být hned tolik? A ke všemu ještě s těma svejma… schopnostma?“

„Nad tím jsem právě také přemýšlel,“ přiznal se Tungdil. Poklepával si levým ukazováčkem na klapku přes oko a ta se tím rozezvučela.

„Včas jsem se postaral, aby většina z nich boj nepřežila. Existují jisté jedovaté látky, kde stačí jediná kapka v moři a voda spolehlivě zabije každého, kdo se jí napije.“ Alf pohlédl na Tungdila. „Voda, kterou mají moji bojovníci v lahvích, je tou látkou nakažená. Během dvou oběhů pomřou a budou ležet v poušti nebo v Modrých horách mrtví. To bude ten pravý okamžik, kdy ode mne můžete maguse dostat.“

„To je chlapský slovo!“ vykřikl Pruďas s úlevou. Aiphatòn uvažoval stejně jako Mallenia. „A ty pak chceš opravdu jít sám do Dsôn Bhará, povraždit severní alfy a navždycky zmizet?“

Aiphatòn neskrýval pobavení nad tím, že si trpaslík s ničím neláme hlavu. Neměl mu to za zlé. „To skutečně udělám, Boïndile Dvojčepeli. Půjdu a zbavím Skrytou zemi jednoho zla.“

„Už se na ten oběh celej třesu,“ radoval se Pruďas a mnul si prsty. „A pak nic než rovnou na sever!“

Alf se zvedl a kývl na ně. „Vrátím se zpátky a řeknu svým lidem, že jsem tady objevil skupinu obchodníků a všechny je pobil. Alespoň budete na nějakou dobu před nástrahami mých bojovníků v bezpečí.“ Zvednutou rukou se s nimi rozloučil a vyšel z jeskyně ven.

„Když Mallenii napadlo, že by nebylo špatný alfy otrávit, trefila se rovnou do černýho.“ Pruďas měl radost, že je alf konečně pryč. „Dříve nebo později Lot-Ionana dostaneme, učenej.“

Tungdil přikývl. „Máš pravdu.“ Položil mu důvěrně ruku na záda a hnědá zornička se na Pruďase přátelsky upřela. „Odpočiň si, příteli. Potřebuješ spánek stejně nutně jako Rodario a obě jeho ženy.“

Ani ten nejmenší náznak barevnejch vírů a teček, oko má úplně normální. Pruďas potlačil zívnutí. „Hned jdu. Ale nezapomeň mě vzbudit. Nelíbí se mi, že bysme měli nechat hlídání jenom na žadárech. Však jsme právě viděli, že

ten nejnebezpečnější dlouhouchej v celý Skrytý zemi si za náma jen tak přijde do tábora, a oni nás vůbec nevarovali," vykládal a mohutně přitom gestikuloval. „Ti famózní žadáři! Pche! Máme už jenom dva, a kdo pozabíjel všecky ostatní? Magický stvůry!"

„To byli zřejmě jediní protivníci, kteří mohli nad Neviditelnými dosáhnout takového vítězství," domníval se Tungdil. Uvažoval. „Ty dva, co nám zbyli, budeme muset v boji šetřit."

„Co? Já jsem se asi přeslechl, učenej!"

„Šťoural a Bručoun, jak jim říkáš, znají všechna tajemství Dsôn Aklán," vysvětloval Tungdil důrazně. „Kdyby Aiphatòn neuspěl, budeme odkázaní na jejich vědomosti, jenom tak se těch černookých definitivně zbavíme. Teprve *potom* se Skrytá země dočká klidu."

Pruďas na něho vyjeveně hleděl. „Znamená to, že já budu muset dávat pozor na Šťourala a Bručouna, a ne naopak?"

Tungdil naznačil zatleskání a svalil se na lože.

„Jestli to tak půjde dál, tak se snad dobrovolně napiju z flašky nějakýho alfa." Pruďas si zavrtal prstem v uchu a těžkým krokem odešel za Slînem a Balyndarem, aby jim oznámil, co bylo právě ujednáno.

XXVII

Skrytá země,
Modré hory, říše Druhých,
6492. sluneční cyklus, konec jara

Pruďas naplno podlehl dojmům a vzpomínkám.

Opět se ocitl ve starém domově, který před drahnou dobou opustil a kvůli Lot-Ionanovi ho řadu cyklů nemohl navštívit! Zhluboka se nadechl a okamžitě rozpoznal starou známou, svéráznou vůni Modrých hor, připomněl si chodby, které jimi procházely. Bylo mu hrozně líto jejich úpadku, který viděl skoro na každém kroku.

Štoly, tunely, jeskyně, sály, haly, všechny velké i malé prostory volaly po pořádné péči, neboť hory nebyly pouhá mrtvá věc, jak lidé neustále tvrdili.

Hory se hýbaly, posunovaly, kolébaly a otřásaly, na mnoha místech rostly a odumíraly a trpaslíci i trpaslice podle toho také jednali. S láskou je podepírali, čistili nebo v nich hloubili další chodby – ale od doby, kdy se zde usadil Lot-Ionan, jejich údržba značně utrpěla.

„Trhliny, praskliny, zřícený místa, místa, kde se provalila voda," vypočítával Pruďas a tiše přitom trpěl. „Taková ostuda! Už jenom kvůli tomu si ten mistr hokuspokusů zaslouží pořádnej výprask."

„A všechno je to pobořené schválně," dodal Slîn.

„Za ty škody můžou experimenty, které tu Lot-Ionan se svými fámuly prováděl," podotkl Franek, který se spolu s Tungdilem pohyboval na čele družiny.

„Za to si i ty zasloužíš řádnej výprask," bručel Pruďas a praštil ho do zad. „Hory si všecko pamatujou a nikomu nic neodpustí. Doufám, že si nevybijou vztek na nás, až se sem náš kmen znovu nastěhuje."

„Tvoje hory z toho budou mít radost, o tom nepochybuj," soudil Slîn. „Magie už budou mít až po krk."

Za trpaslíky kráčeli lidé, žadáři tvořili zadní voj. Uvnitř hor, kde neustále panoval stejný chlad, se jim všem rychle vrátily síly. Objevili pramen čisté vody a každým douškem z ní čerpali novou, svěží sílu a odvahu. Nyní byli na cestě k jinému, velice důležitému prameni. Zdálo se, že Franek nezapomněl, který tunel k němu vede.

Pruďas však byl mnohem pozornější než předtím během celé cesty. *Kdyby se mi trošičku zdálo, že nás ten kouzelnickej fracek chce podfouknout, tak mu dlouhým trnem prorazím lebku, aby se mu v hlavě pořádně vyvětralo.*

„Útok alfů musel už dávno začít," řekl Rodario Mallenii. Vzali Coïru mezi sebe a nabídli jí rámě, aby se do nich mohla z obou stran zavěsit. Pro jistotu. „Takže by se nám neměl nikdo postavit do cesty."

„Kromě Lot-Ionana," nadhodila Ido.

Rodario odbyl její poznámku mávnutím ruky. „Pche. Myslím si, že pravděpodobnost, že v téhle obrovské podzemní říši narazíme zrovna na maguse, není moc velká, nemám pravdu?"

„Mohl by ten pramen hlídat. A potom bychom na tom byli bledě." Mallenia úmyslně hovořila potichu, aby ji ani trpaslíci, ani žadáři neslyšeli.

„Tam vpředu to je," upozornil je Franek a zvedl ruku. Prstem ukázal na oválné dveře, do nichž byl zapuštěný oblouk z palandia, v němž byly vytesané runy. „Za těmito dveřmi se skrývá magický pramen."

„Co mají ty symboly za význam?" chtěl vědět Tungdil a zamířil ke dveřím.

„Je to takové zaklínadlo. Aby se dveře otevřely, musí se vyslovit nahlas. Zároveň tím Lot-Ionan dostane varování, že si někdo vynutil přístup k

prameni. Má náramek, který začne svítit, když někdo kouzlo vysloví," vysvětloval fámulus.

Tungdil se zadíval na dveře. „Jak ses tehdy dostal k prameni? Přece jsi věděl, že se Lot-Ionan takhle pojistil."

„Pokusil jsem se použít jedno protikouzlo, myslel jsem si, že je bezpečné." Franek zkroušeně pohlédl k zemi. „To mě stálo místo."

„Můžeme je prostě vyrazit, učenej." Pruďas mrkl na Balyndara. „Ohnivá čepel by už do nich uměla vyrazit pořádnou díru a svojí silou by prorazila všecky ochranný kouzla."

„Lot-Ionan by se i tak o tom hned dověděl," varoval je Franek. „Mohl by se tady objevit dříve, než by nám bylo milé a než královna nebo já načerpáme dostatek magie, abychom mu dokázali vzdorovat. Takhle brzy ještě nebude zesláblý."

„Takže právě stojíme před prvním cílem a nemůžeme dovnitř," shrnul Balyndar nazlobeně situaci. „Kdyby nás tu teď magus objevil, tak se naše naděje, že se nám ho podaří porazit, ještě zmenší."

„Ty a Tungdil byste asi byli jediní, kdo by přežil," odhadoval Pruďas. „Vy jste před magickejma útokama v bezpečí."

Tungdil ohrnul rty a zvedl Krvežíznivce. „Balyndar má pravdu, naše naděje by se zmenšily. Proto půjdeme dovnitř a necháme královnu Coïru, aby se vykoupala v prameni. Já budu s Balyndarem dávat pozor, aby nás Lot-Ionan nepřekvapil." Pohlédl na magu. „Kolik času budete potřebovat, abyste nabrala dost energie?"

„To záleží na prameni," odpověděla královna nejistě.

„Tenhle je hrozně silný," podotkl Franek. „Já jsem nikdy nepotřeboval víc než pár okamžiků, abych se dobil."

„Tak dlouho se mu dokážeme bránit," prohlásil Pátý odhodlaně a kývl na Tungdila. Jednooký se poté opřel ramenem do dveří.

Zaznělo hlasité syčení, když se runy na dveřích rozzářily a vrhly po Tungdilovi spršku blesků. Zbroj z tionia však kouzlo vstřebala, jako by to byly neškodné paprsky světla. Dřevo prasklo, dveře se zčásti vytrhly ze závěsů, zčásti vylétly do vzduchu.

Tungdil stál se zdviženou zbraní v místnosti, která se skrývala za dveřmi, a rozhlížel se na všechny strany. „Nikdo tu není," křikl na ostatní přes rameno.

Většina družiny pospíchala za ním dovnitř, pouze Balyndar zůstal stát na prahu, obrácený čelem do chodby. Oběma rukama pevně třímal Ohnivou čepel.

Místnost byla spíše malou komůrkou, připomínala parní lázeň. Uprostřed spatřili schody vedoucí ke svislé jámě ve skále, která byla po stranách

zvětralá. Stěny byly vyzdobené mozaikami znázorňujícími Lot-Ionanův obličej.

Magus se pěkně změnil, řekl si Pruďas v duchu. Na rozdíl od dřívějška mu hlavu zdobila pleš a bradu tři narudlé pramínky vousů, v nichž prokvétalo stříbro. Obočí měl huňaté a vysoce vyklenuté. Rysy tváře v sobě skrývaly něco démonického, vypadaly krutější, jako by se kosti nějak podivně překroutily a přesunuly. Nebylo však pochyb, na obrazech viděli Tungdilova pěstouna.

„Královna si musí stoupnout přímo nad tu jámu," řekl Franek. „Mříž v podlaze pak pod její váhou klesne o pět kroků níž a přenese ji přímo doprostřed magického pole. Pomocí kouzla se pak zase bude muset sama dopravit nahoru."

Slîn zůstal stát u dveří hned vedle Balyndara. „Proč ty schody nevedou až dolů k prameni?"

„Lot-Ionan si to tak přál. Nevím, co si přitom myslel." Fámulus postřehl, že se Pruďas na něho nedůvěřivě dívá. „Jestli se bojíte léčky, nechte mě jít jako prvního."

„To by se ti tak líbilo!" Pruďas se zasmál. „Učenej, co uděláme?"

Tungdil pokynul Coïře, aby přistoupila blíže k prameni. „Kdyby se jí něco stalo, tak Franeka zabiješ," zněl jednoduchý příkaz.

„To je snadný. To zvládnu," opáčil trpaslík.

Rodario a Mallenia dovedli královnu po schodech dolů k mřížce. Když Coïra sundala ruce z ramenou svých průvodců, snesla se podlaha s tichým kliknutím dolů, přesně jak Franek předpověděl.

„Dnes se obejdu bez svlékání," řekla jim na rozloučenou. „Určitě se vám někdy naskytnou i jiné příležitosti, abyste mě mohli obdivovat bez šatů."

„Zdá se mi, že se někde něco děje," poznamenal Slîn, který pozorně poslouchal zvuky, vycházející z mechanického ústrojí.

„Dávejte na sebe pozor," vykřikl Rodario ustaraně do jámy, potom se podíval na Mallenii. „Nelíbí se mi, že tu nemáme nic, čím bychom ji vytáhli, kdyby bylo třeba."

Ido si sundala opasek a požádala herce, aby si i on odepnul řemen. Rychle je spojili a vyzkoušeli, jestli uzel pevně drží. „Když Coïra vyskočí nahoru, dosáhne až k opasku, a pak ji budeme moci vytáhnout." Klekla si vedle jámy a podívala se dolů. „Je tam tma jako v hrobě," zašeptala.

„To není zrovna hezké přirovnání." Rodario poklekl vedle ní. Ještě pořád byly slyšet tiché zvuky, jízda dolů zatím neskončila. „Už to brzo začne?" vyptával se netrpělivě.

Bledá záře, která magu obklopila, jim prozradila, že magický pramen začal královně předávat sílu.

Mlčky čekali. Napětí v místnosti bylo tak velké, že se všichni začali potit, pouze Tungdil vypadal jako ztělesnění klidu, jako kdyby na rozdíl od ostatních přesně věděl, že se z Modrých hor vrátí živý a Lot-Ionan s nimi půjde jako zajatec.

Pruďas se díval chvíli na lidi, chvíli na dveře, tu a tam si otřel ruce o šaty. „Jak já takový čekání nenávidím," bručel si pod nos. „Ach, jak já to nenávidím. Raději bysem celej oběh bojoval."

V chodbě vedoucí k prameni nadále vládl klid. Žádné zvuky, žádný řev a žádný Lot-Ionan.

„Kam musíme jít, abychom ho našli?" obrátil se Tungdil na Franeka a čekal na odpověď.

Fámulus pokrčil rameny. „Může být kdekoliv, ale já si myslím, že od nás nebude daleko. Udivuje mě, že se tu ještě neobjevil, aby dal věci do pořádku…"

„Ticho!" nařídil Balyndar. „Někdo sem jde!"

Rodario viděl, že se Coïra kroutí v záři pramene ze strany na stranu, jako by trpěla nesmírnými bolestmi. Přikrčila se, pevně se chytila stěn, vrávorala a tiše úpěla. Nepamatoval si, že by při čerpání magické energie v Jezerní pýše viděl něco podobného. Tam to vypadalo úplně jinak. „Coïro, jak je vám?"

Královna neodpověděla.

„Vytáhneme ji ven," rozhodl se herec a spustil dlouhý, propojený kožený pásek dovnitř. „Chyťte se ho!"

Pruďas si stoupl za Balyndara a Tungdila, dával si pozor, aby se jejich zbroje nedotýkaly, a nakukoval mezi nimi do chodby.

K místnosti pádila mladá žena v přiléhavých tmavomodrých šatech, za zády jí povlávaly dlouhé tmavohnědé vlasy.

Úzkostlivě se ohlížela dozadu. Trpaslíků stojících u vchodu k prameni si prozatím nevšimla. Z pravého ramene jí čněl dlouhý černý šíp. Pozdrav od jednoho z alfských lučištníků.

„Ta malá čarodějnice je zraněná. Výborně!" mumlal Pruďas. *Jak to tak vypadá, vypotřebovala magii už během prvních bojů a teď musí načerpat nový síly*. Tím se z ní stane snadná oběť. „Necháte mi ji?" vyptával se Tungdila a Balyndara, skoro jako by žebral.

V tu chvíli je Bumina zpozorovala a okamžitě se zastavila. „Trpaslíci? Jak jste se sem, u Samusina, dostali?"

Franek si stoupl za trpaslíky tak, aby ho fámula musela vidět. „S tím jsi asi nepočítala," prohlásil škodolibě a na rtech se mu objevil zlomyslný úsměv. „Ale, alfové ti ublížili?" Vytasil dýku. „To není nic ve srovnání s tím, co s tebou provedu já! Zničilas mi moje město! Ta past měla tvůj rukopis."

„Na rozkaz Lot-Ionana!“ Bumina si měřila trpaslíky zkoumavým pohledem a snažila se odhadnout, co ji čeká. Pozvedla ruce. „Ustupte stranou a nechte mě projít k prameni!“

Tungdil a Balyndar současně pozvedli zbraně.

Rodario znovu zavolal na Coïru dolů do jámy, ale maga neodpovídala. Muž zaklel a skočil do úzké šachty, rukama i nohama se ze všech sil snažil zapřít o stěnu a zbrzdit pád dolů. Dopadl vedle skrčené magy. I Rodaria zalila bělavá záře, herec však přitom nic necítil.

„Co je?“ zeptal se a pomohl jí vstát.

„Ten pramen je neuvěřitelně… mocný,“ zasténala Coïra. „Na to nejsem zvyklá a… bolí mě to! Pumpuje do mě sílu, s jakou jsem se nikdy dřív nesetkala.“ Další věta skončila přidušeným zaúpěním, maga zaryla prsty Rodariovi do límce a pevně ho sevřela. „Nemůžu se soustředit, nedokážu vyslovit kouzlo, abych se odsud dostala,“ koktala. „Pomozte…“ Tělo se jí napnulo a nepřirozeně se kroutilo v křečích, které jí bez ustání zmítaly.

Rodario odepnul královně opasek a křikl na Mallenii, ať mu spustí jejich provizorní lano. Rychle svázal všechny opasky k sobě, na konci udělal uzel, kterým spoutal Coïřiny ruce, a vyhodil druhý konec ven ze šachty. „Vytáhněte ji nahoru!“ zaryčel a podřepl, aby mu maga mohla stoupnout na ramena. „Já ji budu zespodu držet!“

Lano se napnulo a zanedlouho vytáhli mladou ženu kousíček po kousíčku z jámy a tím i z místa, kde na ni působil magický pramen.

Najednou přestalo zaznívat kovové klepání – a mřížka pod Rodariovýma nohama odlétla stranou!

Trpaslíci u vchodu si ničeho z toho nevšimli.

Franek se nadále s chutí vysmíval Bumině. „Kdybys v sobě skutečně ještě měla trochu magie, už dávno bys po nás mrštila nějakým kouzlem.“

„Ani ty jsi to neudělal, a tak předpokládám, že tvoje zásoby energie jsou stejně vyčerpané jako moje,“ opáčila fámula.

Pruďas se ohlédl přes rameno. Právě v té chvíli vytáhla Mallenia Coïru z jámy a položila ji na zem. Královna poděkovala, zalapala po dechu a ztěžka se zvedla. Nyní již nevypadala tak unaveně a v očích se jí bděle zajiskřilo. „Ale my teď máme magu, která z vás obou může udělat kámen.“

Tungdil se krátce podíval za sebe a kývl na Franeka, který se nemohl dočkat okamžiku, kdy se ponoří do pramene. „Teď jdeš ty.“ Bez přípravy mu dvakrát prohnal Krvežíznivce břichem. „Můžeš k Samusinovi, ale třeba i k jinému bohu, jak se ti zlíbí.“

Fámulus zachroptěl a padl na kamenné desky. Rty se mu pohybovaly, ale nevydralo se z nich nic než nesrozumitelné zvuky, nehty zaškrábaly o tioniovou zbroj a sklouzly po ní dolů. Když hlava konečně dopadla na zem, byl už Franek mrtvý.

Pruďas se sice nezhrozil, ale přesto ho Tungdilův čin hodně udivil. *Další skutek, kterej se ke starýmu učenýmu vůbec nehodí.*

„Prozradil nám cestu," oznámil Tungdil ledovým hlasem Bumině a vykročil k ní. „Tak jsme se dostali do štol." Pozvedl krví zarudlého Krvežíznivce. „Kde najdeme Lot-Ionana? A nepokoušej se utéct."

Fámula před ním couvala. Chtěla se otočit a dát se do běhu, ale v tom po ní Tungdil se vzteklým výkřikem mrštil zbraní.

Zasáhl Buminu do zad, přesně do místa, kde vězel alfský šíp. Fámula zaječela a upadla, prudkost rány ji srazila k zemi.

Tungdil byl okamžitě u ní, brutálně jí vytrhl Krvežíznivce z těla a nohou přetočil fámulu na záda. Hrotem meče jí namířil na krk. „Počítám do tří, a jestli se nedovím, kde maguse najdu, zemřeš," obořil se na ni hlubokým hlasem, při němž Pruďasovi přebíhal po zádech mráz. „*Jedna…!*"

„Zemřu, věřím, že přitom zatratíš svou duši!" naříkala Bumina.

„Přestaň svého mistra chránit. Tím škodíš jenom sobě, ne jemu. *Dva!*" Zesílil tlak a hrot prosekl kůži.

„Pryč! Je pryč!"

„*Tři!*" Tungdil nevzrušeně prohnal Krvežíznivce hrdlem fámuly. Bumina s kašlem a chroptěním zalapala po dechu, prsty sevřely čepel zbraně a snažily se ji odsunout, ale trpaslíkova ruka připomínala ocel. Bumina zápasila se smrtí – a prohrála. Oči se jí zakalily, vytratil se z ní život.

„Najdeme si ho sami," oznámil Tungdil. „Nemůže být daleko."

„Černoočka taky ne," podotkl Pruďas, který nemohl pochopit, co jeho přítel právě udělal. Žádného z těch dvou mu nebylo líto, zasloužili si smrt. Ale Tungdilův čin jako takový ho zaskočil. Pořádně.

„Pomoc! Pojďte sem!" zaslechli Malleniin hlas. „Potřebuji tu silné paže!"

Pruďas se chtěl otočit a jít mladé Ido na pomoc, když se zpoza rohu chodby vyhrnuli alfové. Napočítal jich nejmíň sedmnáct, všichni měli na sobě černě zbarvené kožené zbroje, vyztužené na hrudi železnými pláty. Zbraně byly velice rozdílné, v podstatě však připomínaly meče. Okamžitě se v něm probudil válečnický duch. „Hned," zavolal odpověď. „Jenom tu ještě musím naklepat pár černookejch, aby změkli!" Vytrhl vraní zobák do výše a s Vraccasovým jménem na rtech se vrhl do bitvy.

Předběhl ho černý stín.

„Hej, ne, učenej, ještě mi zkazíš zábavu, slyšíš?" stěžoval si zklamaně. „Ty běž pomoct Mallenii! Tydlety nech…" Chtěl dopovědět *mně.*

Krvežíznivec se mezitím zabořil do boku prvního alfa a přeřízl ho, jako by byl z vosku. Ještě než protivník dopadl na zem, vrhl se Tungdil na dalšího alfa a probodl mu hruď. Vytrhl vlhce se lesknoucí čepel z těla a protnul krk třetímu alfovi. Od čepele odlétaly kapky krve a stříkaly na všechno kolem.

Pruďas zůstal stát a jako omámený sledoval svého přítele. Ještě nikdy předtím ho neviděl takhle řádit.

Rychlosti jeho pohybů se černoocí nemohli ani zdaleka vyrovnat. Alfové netušili, co se s nimi děje. Ještě nikdy se nesetkali s trpaslíky jako s nepřáteli, a pokud náhodou ano, tak tento představitel jejich národa s nimi neměl skoro nic společného. Na podlahu štoly pršela Černá krev, padaly na ni useknuté končetiny, při každém úderu Krvežíznivce se zlomila něčí zbraň nebo praskla zbroj.

Tungdil při útoku ryčel jako šílenec, hluboký hlas jako by se ozýval odněkud z propasti. Kosil si cestu skrz alfy, prosekal mezi nimi široký průchod a padající nepřátelé zakryli Pruďasovi výhled. Když poslední protivník padl k zemi, spatřili trpaslíci Tungdila, jak nehybně stojí na druhém konci chodby. Od hlavy po paty byl zalitý krví, leskla se mu na zbroji i na helmě.

„Vraccasi, stůj při nás!“ slyšel Pruďas, jak vedle něho vydechl Balyndar.

Otočil se a viděl, jak mu po pravici stojí bledý Pátý, na něhož udělal Tungdilův boj stejný dojem jako na něho. Přesněji řečeno to nebyl boj, ale jatka. *Alfové vypadali vedle Tungdila jako ožralí skřeti.* A přitom si Pruďas dobře uvědomoval, že jemu by se nikdy nepodařilo prorazit si cestu z jednoho konce chodby na druhý. Ne za tak krátkou dobu a bez jediného škrábnutí.

Coïra neplýtvala zbytečnými pohledy do chodby. Zadívala se do temnoty šachty, v níž se nacházel Rodario. Aby mu mohla pomoci kouzlem, musela by ho nejdříve vidět.

Zvedla ruku a okamžitě k ní ze stojanu přilétla pochodeň. Coïra nasměrovala její světlo do šachty a nechala ji tak dlouho klesat, dokud herce nespatřila. Oběma rukama se pevně držel sklopené mříže a komíhal nohama nad propastí.

Základpka se však mezitím začala opět zvedat. Rozmačká Rodariovi prsty a ten se pak zřítí do hlubin.

Pro magu bylo nyní hračkou vyslovit nadnášecí kouzlo. Když nestála přímo uprostřed pramene, necítila se omámená nebo zaplavovaná vlnami blaženosti, které jí dole vyplavily z hlavy jakoukoliv jasnou myšlenku.

Rodaria popadly neviditelné síly, zvedly ho, protáhly ho úzkou mezerou mezi stěnou šachty a zvedající se mříží a vynesly z jámy nahoru k oběma ženám.

Jakmile se postavil, vrhla se mu Coïra s úlevou do náruče a přitiskla ho k sobě, potom ho ale hned pustila. „Musím se podívat, co se děje na chodbě,“ omluvila se a rozběhla se ke dveřím.

„Vy hrdino," uculila se Mallenia a vtiskla mu polibek na tvář. „Ale stejně jste byl odkázaný na naši pomoc. To se mi na vás líbí." Ušklíbla se a vydala se za magou k trpaslíkům.

Rodario si třel bolavé ruce, dlaně měl plné odřenin. „Samusine, bože rovnováhy, děkuji ti," pomodlil se stroze. Potom si všiml Franekovy mrtvoly a černé krve, přitékající z chodby k místnosti. Vedle něho se ozvalo zřetelné kliknutí a mřížka opět seděla na starém místě.

„Hurá! Vraccas buď pochválen! Tady se k nám blíží další tlupa černooček!" zaslechl Pruďasův šťastný hlas. „Učenej, tentokrát jsou moji, rozumíš? Nemůžu nechat celou práci na… učenej! UČENEJ!" Hned poté zazněl hlasitý řev a řinčení zbraní, narážejících do sebe plnou silou. „On to udělal zase!"

Rodario zapřel ruce v bok, nadechl se a vytasil meč. Když člověk nebyl hrdina, mělo to něco do sebe. Naneštěstí sám sebe také považoval za hrdinu a hrdinové se museli pouštět do bojů a vítězit v nich.

Kráčel v patách jednoho žadára, před nimi běžela Mallenia, Coïra a Slîn. Daleko vpředu se chodbou hnali Pruďas a Balyndar. Tungdila nikde neviděl, zato z nějaké jiné chodby slyšel nepřetržité, pořád hlasitější hulákání a rachot.

„Proč mi nikdo nevysvětlí, co se tu děje?" lamentoval jako na jevišti a pospíchal, aby ostatní neztratil z dohledu.

* * *

Mírným klusem postupovali chodbami trpasličí říše dál a dál, neustále připravení na setkání s Lot-Ionanem, jeho posledním fámulem Votem nebo s alfy. Podle Pruďasových odhadů mezitím uplynuly nejméně tři oběhy.

Doposud však nikoho a nic nepotkali.

Alfové, které Tungdil sám bez pomoci zlikvidoval v chodbě u magického pramene, nepatřili k hlavní části armády alfů. Podle všeho to byl oddíl zvědů, kterému se podařilo proklouznout kolem Buminy a Vota do štol. *Určitě chtěli zabít Buminu dřív, než načerpá nové síly, a přitom nám vběhli do náručí.* Ušklíbl se. *Tím líp!*

Pruďase však zatím nepřešel vztek na Tungdila, který bojoval rychle jako vítr a sám pobil nejméně pětadvacet alfů. Zdálo se, že mu tak náročný boj nedělá nejmenší těžkosti, ani skutečnost, že přišel o jedno oko, ho v bitvě nijak neomezovala. Pruďas si musel přiznat, že ho nyní Tungdil ve válečnickém umění vysoce převyšuje, nejen v ovládání zbraně, ale i v rychlosti a obratnosti. Dříve na tom oba byli víceméně stejně, ale onoho oběhu si uvědomil, že se v současnosti se svému příteli nemůže rovnat.

„Doprava,“ zavelel Tungdil a vedl družinu do bývalého trůnního sálu.

Nádhera a vznešenost sálu byla dávno pryč, tady se fámulové pokoušeli o své experimenty, při nichž využívali i stěny místnosti. Některé sloupy, sahající kdysi do závratných výšin, se zřítily. Bitevní scény z dějin trpasličího národa, vytesané do zdí, byly poseté dírami a stopami požárů, všude na zemi se povalovaly převržené nádoby na uhlí a lucerny.

Rovněž stůl pro krále kmene byl roztříštěný na několik kusů a s ním i umělecky vytesané kamenné tribuny v pozadí, kde sedávali náčelníci klanů. Působivý mramorový trůn, na němž kdysi seděl Gundrabur Bělohlavý, účinkem nějakého kouzla popraskal. Symbol ztracené moci trpasličích kmenů.

Pruďas potají doufal, že si tu Lot-Ionan zřídil hlavní stan.

„Takhle to dál nejde,“ prohlásil Rodario, který si všiml, jak trpaslík smutně svěsil ramena. „Můžeme se těmito chodbami potloukat celé cykly a stejně maguse nikde neuvidíme.“

„Co jiného nám zbývá?“ namítl Slîn a podíval se na Coïru. „Neřeklas, že umíš správné kouzlo?“

„Kouzlo, kterým bych ho dokázala vypátrat? To neumím,“ bránila se.

Mallenia se posadila na úlomek jednoho sloupu. Neskrývala nespokojenost. „Okamžitě musíme vymyslet nový plán. Kdo ví, jak to teď vypadá u Černé soutěsky nebo v mé vlasti?“

„S alfy si nemusíte dělat starosti. Jed už mezitím určitě vykonal své. Nyní jich bude naživu už jenom pouhá hrstka,“ uklidňoval ji Tungdil. „Ty zbytky, které boj přežily, nepředstavují nebezpečí a Aiphatòn se brzy postará i o ně.“

„Měli jsme zůstat u pramene,“ bručel Balyndar. „Lot-Ionan by tam dříve nebo později musel přijít.“

„Nic nám nebrání, abysme se tam vrátili,“ Pruďas si protáhl páteř a slyšel, jak mu luplo v zádech. „Já stárnu,“ divil se. „Jeden by řek, že mám v těle místo kostí dřevo.“

„Zpět k prameni,“ nařídil Tungdil. „Cestou budeme hledat proviant. Některým z vás kručí v žaludku tak hlasitě, že bychom se nikam nemohli neslyšně připlížit.“

Družina se obrátila. Právě když chtěli vyjít ze zničeného trůnního sálu, zaslechli za sebou na druhé straně kroky.

Mladý muž, mohl mít nanejvýš třicet cyklů, vešel do sálu a spatřil žadáry, kráčející na konci družiny. Bez váhání zvedl pravou ruku a vyslal na ně jasně zářící fialové kouzlo.

Šťoural a Bručoun si zachovali duchapřítomnost, stačili uskočit a schovat se za sloupy.

„Díky, Vraccasi!“ zajásal Pruďas a otočil se na podpatku. „Našli jsme Vota!“

„To je skvělý! Akorát že on našel *nás*,“ utrousil Slîn, poklekl na koleno a zároveň plynulým pohybem zvedl kuši. Dříve než ho někdo mohl zarazit, namířil na fámula a vystřelil. „Tohleto je *moje* magie!“

Vot nepostřehl, co se k němu blíží. Pozvedl ruce, aby vyslovil další kouzlo. Najednou se podíval na prsa, zapotácel se a spadl na zem. S obyčejnou šipkou vůbec nepočítal.

„Rychle,“ zavelel Tungdil a rozběhl se. „Možná ho přece jen budeme moct ještě vyslechnout.“ Přivolal k sobě Coïru, aby fámulovi, kdyby bylo nejhůř, zachránila život.

Vot ležel v kaluži krve, protože si šipku vytáhl z rány. Střela ho zasáhla rovnou do srdce, ale záře, která se mu rozlila po těle kolem rány, jim dokazovala, že se fámulus snaží pomocí magických schopností sám vyléčit.

Tungdil na něho namířil Krvežíznivce a Coïra obepnula mladíkovy ruce a oči poutacím kouzlem. Tím se Vot stal prakticky neškodným, protože nic neviděl, neměl před očima žádné konkrétní cíle a nemohl po nich vrhnout kouzlo.

„Hledáme tvého mistra, Lot-Ionana,“ řekl Tungdil. „Před několika oběhy jsme se na něho už ptali Buminy, ale protože nám to nechtěla říct, hnije teď její tělo před vchodem k magickému prameni. Je na tobě, jaký osud si vybereš.“

Vot se v první chvíli nedokázal zbavit pocitu nadřazenosti. „Kdo jste, že se odvažujete vniknout do mého…“

Ponurý trpaslík ho lehce řízl ostřím čepele na krku tak, aby rána silně krvácela, ale nebyla životu nebezpečná. „Druhé seknutí už bude mnohem silnější.“

„Lot-Ionan tu už není,“ vyrazil Vot stísněně. Pochopil, že on není ten, kdo tu bude klást otázky.

Pruďas ho kopl do klíční kosti. „Jestli ještě jednou zalžeš, ocitneš se na prahu smrti, chlapečku!“

„Říkám pravdu,“ odpověděl fámulus vyděšeně. „Magus opravdu *odešel*.“

Tungdil ho lehce pohladil ostřím meče na hrudi. „Kam? Mluv, nebo si ověřím, jak rychle si dokážeš léčit rány.“

Vot zůstal nehybně ležet a neodvažoval se pohnout. „Na sever,“ vyslovil tiše. „Rozhodl se jít na sever, aby alfy potrestal za nynější útok. Dopředu věděl o jejich plánech a nám přenechal obranu pramene. Chtěl, aby alfové po návratu do svých říší nenašli nic než trosky.“

„To je lež!“ vyhrkl Pruďas. „Franek nám říkal, že svým fámulům nikdy nedovolí, aby bez dozoru sestoupili dolů k prameni.“

Vot si povzdechl. „Tentokrát ho k tomu situace donutila.“

„Já ti nevěřím.“ Tungdil přiložil hrot k dalšímu místu.

„Je to pravda! Dovolil nám tři návštěvy pramene, kdyby potom ještě někdo vešel do místnosti, spustí se ničivé kouzlo,“ odpověděl Vot překotně.

„Co přesně chce na severu dělat?“

„Chce proměnit říše alfů na popel za to, že na něho zaútočili. Co jiného?“

„No jasně! Co jinýho by taky moh chtít?“ napodoboval Pruďas způsob, jakým fámulus mluvil. „Já to dělám každej oběh. Vstanu, zasypu Černou soutěsku holejma rukama a postarám se o trošku zkázy.“

Vot si opovržlivě odfrkl. „Lot-Ionan má tak velkou moc, že když se mu zachce, všude, kam dohlédne, promění krajinu v poušť. Naučil se vstřebat ohromné množství magie. Však to alfové brzo poznají.“

„Navíc tam leží další magickej pramen,“ pošeptal Pruďas Tungdilovi. „Mám pocit, že Lot-Ionan chce provádět ty svoje lotroviny i na druhý straně Skrytý země.“

„Zároveň zjistí, že už nežijí ani kordrion, ani drak. Alfové jsou rozprášení – a z něho se může stát samojediný vládce Skryté země,“ rozvíjel učený dále Pruďasovu myšlenku.

„Takže jsme si klidně mohli počkat u Aiphatòna,“ zkonstatoval Slîn s povzdechem. „On by tam za náma sám přišel.“

„Potom bychom ale nenašli *ji*.“ Balyndar zvedl třpytící se Ohnivou čepel. „Ta nám ještě hodně poslouží.“

„Tak tedy na sever.“ Rodario se zadíval na své ošoupané boty. „Tentokrát si vezmeme koně nebo poníky, prostě cokoliv, co nás uveze, abychom nemuseli utíkat po svých.“

Šťoural varovně zakřičel a vytasil zbraň.

Družina okamžitě odběhla kousek dál od dveří, Vota nechali bez zájmu ležet v kaluži krve.

„Proklatě!“ Pruďas viděl, že se ze dveří hrne do sálu horda alfů, právě z té strany, kam měli namířeno. Z nosů a úst jim tekla černá, hustá krev, nejeden z nich se při chůzi potácel, a když zvedali zbraně, aby se dali s lidmi a trpaslíky do boje, bylo vidět, že jim docházejí síly. Jed je ještě úplně nezdolal, ale stále výrazněji nad nimi vítězil.

Druhými dveřmi proudili dovnitř další alfové a v jejich čele postupoval – Aiphatòn. Cestou jen tak mimochodem probodl Vota oštěpem, zvedl mrtvolu nad hlavu, aby ji všichni dobře viděli, a vyštěkl několik vět.

„Říká,“ překládala Mallenia, „že právě zabil čaroděje, který na ně seslal tu kletbu, a že jejich utrpení brzo pomine. Aby se toho prokletí zbavili úplně, musí najít Lot-Ionana. Ti…“ chvíli hledala správný výraz, „trpaslíci – tedy vy – nestojí za zdržení a za námahu. Musí najít maguse, ten má přednost před vším jiným.“

Jeden alf předstoupil před ostatní a začal Aiphatònovi něco říkat.

„Říká, že si myslí, že nás musejí zabít. Poznal Ohnivou čepel a bojí se, že bychom jim mohli dělat potíže. Navíc prý určitě víme, jak se spouštějí tajné pasti, pocházející ještě z dob, kdy tu žili trpaslíci, kteří je tu nastražili proti dobyvatelům.“ Mallenia se odmlčela a zase chvíli poslouchala. „Jestli jsem jim správně rozuměla, tak tihle alfové, které tu vidíme, jsou poslední, co zbyli z celé velké armády.“

Hm, to nebude snadný. Pruďas je mezitím začal počítat a dostal se k počtu zhruba tří set protivníků. Za normálních okolností by jen stěží uvěřil, že je můžou porazit. Ale měli magu, která načerpala novou sílu, úděsně nebezpečného Tungdila a Ohnivou čepel, takže se bitva spíš zvrhne v souboj, kdo zabije více alfů. V tom případě on sám měl nejmenší naději na vítězství. „Já si vezmu na starost Aiphatòna,“ pošeptal Tungdilovi.

„Ty teď budeš čekat, co se stane.“ Tungdil nařídil Coïře, aby si připravila obranné kouzlo pro případ, že by museli odvracet mračna šípů.

Mallenia jim naznačila, že ji mají zase poslouchat. „Císař jeho požadavek odmítl. Říká, že si s námi mají dělat starosti teprve potom, až otevřou bránu. Nejdříve musí dokončit pátrání po magusovi.“

„Jednoznačně se nás snaží chránit,“ poznamenal Rodario s úlevou. Stejně jako Mallenia držel v ruce vytasený meč.

„Já si nemyslím, že se mu to podaří. A ani to nebudeme potřebovat.“ Tungdil vyběhl po malém schodišti ke zbytkům trůnu, vytasil Krvežíznivce a něco zakřičel.

„Nevím, jestli to chci vědět,“ povzdechl si Rodario.

„Já jo,“ Pruďas se šklebil v radostném očekávání. „Vyřizuje si s těma černookejma účty, aby věděli, na čem jsou! Tady v horách všichni chcípnou, jak se sluší a patří. Zemřou rukou trpaslíků!“ Pochmurně se zasmál. „Vraccasi, to máme dneska krásnej oběh!“

„Říká,“ pokračovala Mallenia v překládání, „že on je ten, kdo na ně uvrhl kletbu, a jestli ji chtějí zlomit, musí ho připravit o život.“

V řadách alfů to hlasitě zahučelo, potom se první z nich rozběhli ke schodišti, aby se mohli na Tungdila vrhnout.

Jednooký široce rozpažil, Krvežíznivec mířil někam do strany, potom trpaslík zaklonil hlavu a zdálo se, že se modlí. Na černé tioniové zbroji se postupně rozzářila jedna runa za druhou, čím více jich zářilo, tím byl jejich svit pronikavější.

„Mám dojem, že zase přijdu zkrátka,“ zabručel Pruďas.

Když vlna alfů dorazila k prvním schodům, odrazil se Tungdil do výšky, přeskočil hlavy prvních alfů a dopadl přímo mezi nepřátele. Pruďasovi i zbytku družiny najednou zmizel z očí. Ale více než jakýkoliv pohled jim prozradily rány, kdy kov narážel do těla, pronikavý jekot nepřátel a vysoko

stříkající gejzíry krve, které se ve sprškách snášely až k nim a promáčely jim zbroje a oděv.

„Oni nás opravdu nechávají na pokoji," vykoktal Rodario zmateně. Stál s napřaženým mečem vedle Mallenie. „Vrhají se na Tungdila, jako by byli smyslů zbavení!"

„To nemůžu v žádným případě dopustit! Já z toho taky chcu něco mít!" Pruďas se zezadu pustil do alfů.

Balyndar vyrazil hned za ním, na Ohnivé čepeli, kterou svíral v rukou, se rozzářily všechny intarsie i diamanty. Při každé ráně se za hlavou sekery táhl ohnivý ohon. Sekera proťala všechno, na co narazila. Trpaslíci řádili mezi alfy, postupovali bok po boku, nepřátelé si jich však zpočátku vůbec nevšímali, teprve po chvíli zformovali obranu i proti oběma trpaslíkům.

Bitva nabrala obrátky, probíhala přesně podle Pruďasova gusta. „Tak hezky sem ke mně se svejma životama, vy dlouhý metly týdle země!" řval nadšeně a oháněl se kolem sebe vraním zobákem. „Ještě budete litovat, že jste vlezli do mý vlasti. A *jak* toho budete litovat!"

Zarytě se pouštěl do jednoho souboje za druhým, musel skousnout několik bodnutí a sečných ran, ty ho však nedokázaly zadržet. Na to upadl příliš hluboko do bitevního transu, svět kolem něj nabral tmavě rudou barvu a krev mu proudila v žilách rychleji, žhavěji a živěji. Nevadilo mu, že ztratil Balyndara z očí. Při nelítostném řádění zapomněl dokonce i na čas.

Řady nepřátel postupně řídly, Pruďasovi ztěžkly paže, přesto skolil jednoho alfa tím, že mu trnem podrazil pravou nohu a padajícímu protivníkovi rozdrtil plochou stranou vraního zobáku obličej. V tu chvíli si všimnul, že to byl zároveň poslední protivník v celém trůnním sálu. „Ohó, už je po všem?" zahučel a rozhlédl se kolem sebe.

Tungdil seděl na schodišti, Krvežíznivce měl položeného na kolenou a díval se do prázdna. Rodario a Mallenia stáli vedle Coïry a nezdálo se, že by museli použít svých mečů. Mrtví alfové, kteří před nimi leželi na podlaze, byli spáleni k nepoznání. Síla magie.

Slîn procházel mezi mrtvými alfy a sbíral šipky, které v průběhu boje vystřílel. Balyndar klečel před jednou kamennou sochou, ruce měl složené na rukojeti Ohnivé čepele a oči zavřené. Nepochybně se modlil k Vraccasovi a děkoval mu za vítězství.

Kolem nich se povalovaly mrtvoly alfů, jejichž krev vytvořila na kamenné podlaze jezero, černé jako inkoust. Modré hory odmítaly pojmout takovou tekutinu.

„Učenej?"

„Je v zajetí svých vzpomínek," pronesl jemný hlas přímo za ním.

Pruďas, ještě zpola v bitevním transu, se prudce otočil a udeřil. Vraní zobák narazil do tenkého oštěpu. Hned za ním stál Aiphatòn. „Tos měl štěstí," zafuněl.

„Byl jsi moc pomalý," opravil ho císař alfů přátelsky. „Asi už máš příliš unavené ruce. Jinak bys mě určitě zasáhl a zabil, stejně jako všechny ostatní, co tu leží, Boïndile Dvojčepeli."

Trpaslík přimhouřil oči, až z nich zbyla malá, úzká škvírka. „Já poznám, když si ze mě někdo dělá srandu."

„To jsem neměl v úmyslu."

„Co? Abych si toho všiml, nebo dělat si ze mě srandu?"

„Tu srandu." Aiphatòn na Pruďase kývl. „Promiň mi to."

Trpaslík jenom mávnul rukou. Připadalo mu zvláštní, že stojí hned vedle alfa. Na jeho zbroji nebyla ani stopa po krvi. „Ty ses neúčastnil boje?"

„Jsou to vaše hory. Považoval jsem za správné, aby jejich vyčištění proběhlo vašima rukama," odvětil Aiphatòn. „Můj podíl spočíval v tom, že jsem je otrávil. To vám umožnilo, abyste je porazili. Jinak bych možná zasáhl do boje na vaší straně." Pohledem přelétl mrtvoly. „Nikdy jsem nebyl jedním z nich, i když jsem tomu několik cyklů věřil. Byla to chyba, kterou jsem nyní napravil." Pohlédl na Tungdila. „Brány na jih se nikdo nedotkl a ti, kteří unikli Votovým a Bumininým kouzlům, pomřeli v horách. Vy jste tu pobili poslední alfy, kteří přežili." Aiphatòn ukázal na Tungdila. „Měl by si tu zbroj sundat. Jinak ho úplně ovládne."

„Ovládne?"

„To jsi nevěděl?"

Pruďas sáhl po láhvi s vodou a vypláchl si vyschlé hrdlo. „Já to tušil," opáčil tiše. „Co o ní ještě víš?"

„Nic. Ale znám symboly, které jsou na ní vyryté. Zbroj a její nositel si navzájem slibují, že budou jeden druhého chránit a že se nikdy neopustí. Časem pak nastane okamžik, kdy si ji nositel už nikdy nebude chtít sundat. Ani na spaní, ani při jídle, ani když si bude muset ulevit. Pak si Tungdil rozedře maso až do krve, dostane sněť a zemře ve vlastních výkalech." Aiphatòn spatřil v trpaslíkově obličeji výraz hrůzy. „Donuť ho, aby si ji občas na chvíli sundal." Vykročil a prošel kolem něho k východu. „Odcházím do Dsôn Bhará splnit úkol."

„To už možná nebude nutný." Pruďas mu vysvětlil, co se dověděli od Vota.

Alf zapřemýšlel. „Tak se podívám, jestli mi tam magus něco nenechal. Kdybych ho přitom potkal, tak ho porazím, svážu jako balík a nechám ho tam ležet, abyste ho snadno našli." Mrkl na Pruďase. „Dávej na svého přítele pozor, jestli ti záleží na jeho životě." S těmito slovy vyšel ze sálu.

Trpaslík se za ním díval, potom pohlédl na Tungdila, který stále ještě seděl na zničeném trůně a zíral do zdi. Levou rukou si zamyšleně hladil chránič stehna.

XXVIII

Skrytá země,
někdejší království Sangreîn,
na hranici s Gauragarem,
6492. sluneční cyklus, konec jara

Družina nechala poušť úspěšně za sebou – v neposlední řadě i díky koním, které zakoupili v jedné oáze.

Jestli budou dál pokračovat takovou rychlostí, brzy se dostanou do samotného středu říše alfů a tím i k Lot-Ionanovi. V průběhu cesty si dopřávali jen krátké chvilky odpočinku, aby poskytli zvířatům trochu času na zotavení, napojili je a dali jim žrádlo, které vezli s sebou. Lidé i trpaslíci jedli za jízdy.

Při jedné takové večerní přestávce se Rodario posadil proti oběma ženám. Výraz v jeho obličeji prozrazoval, že se jim chystá oznámit něco důležitého. „Souhlasím," prohlásil krátce.

Coïra a Mallenia na sebe pohlédly.

„S tou dohodou, že nikdy nebudu sdílet lože s vámi oběma najednou. S tím souhlasím," opakoval. „Nechtěl bych se vzdát ani jedné z vás, o tom mě poslední oběhy dokonale přesvědčily. A když mi dvě tak půvabné ženy učiní podobnou nabídku, byl bych blázen, kdybych ji odmítl."

Coïra se předklonila, rozzářeně ho políbila na levou tvář a Mallenia na pravou. Na tak důležitou a nezvyklou srdeční záležitost to bylo vcelku milé a výmluvné, zároveň však pouze nepatrné gesto.

Pruďas se na ty tři podíval a potřásl hlavou. „Já těm Dlouhejm nebudu nikdy rozumět," řekl Tungdilovi. „Jenom se podívej, jaký souhvězdí tam vzniklo."

„Jestliže se milují a dokáží tak žít v klidu a míru, tak na tom přece není nic špatného, nemyslíš?" Jednooký vhodil hrubou větev do ohně, na němž se pekli čtyři králíci, které Slîn za jízdy ulovil. „Já jsem ten poslední, kdo by jim to nějak předhazoval nebo vyčítal." Chytil se za záda.

„Nemám ti pomoct sundat zbroj? Vždyť už tě tlačí." Pruďas natáhl ruku, aby mu rozepnul přezky, ale přítel se jí vyhnul.

„Jsme na citlivé, nebezpečné výpravě, kde nás každým okamžikem může postihnout nějaké neštěstí. Nechtěl bych ztrácet drahocenný čas tím, že si budu muset oblékat zbroj. A taky nechci utrpět zranění jenom proto, že na sobě nebudu mít nic než pohodlný kabátec," prohlásil odmítavě.

„Kdy sis ji sundal naposledy?"

„Není to tak dávno."

„Ale jo, je, učenej." Pruďas odtrhl kýtu z králíka, který se opékal na rožni, a podal ji Tungdilovi. Z masa se kouřilo, králík kolem sebe šířil nádhernou vůni. „Tady máš, jez, abys zůstal silnej a dokázal činy, za který tě budou v Modrejch horách všichni obdivovat." Sám si vzal druhou kýtu. „Nevím, kde všechnu tu sílu a energii bereš. Já to nesvedu ani v tom nejdivočejším zápalu boje."

„Mám více cviku než ty, milý příteli," odvětil Tungdil a dal se do jídla, ačkoliv neměl velký hlad.

Pruďas předstíral, že si na zádech tioniové zbroje něčeho všiml. „Zatraceně! Mám dojem, že se ti zbroj za jízdy pěkně zasvinila. A taky tu je jakýsi důlek. Jak se to mohlo stát?" hlásil. „Měli bysme ji vyčistit a promazat. Jinak se možná urazí a zase ztvrdne jako železnej sloup a já do ní budu muset znovu bušit jako do zvonu, aby ses v ní mohl hejbat," pokusil se jít na Tungdila žertem.

Teď už se Tungdil na něho zkoumavě zadíval. „Proč tak hrozně chceš, abych si ji sundal?“

„Já?“

„Pruďasi, ty nejsi žádný herec. Nikdy jsi jím nebyl.“ Tungdil v poklidu dále žvýkal a polykal maso. „Co proti ní máš?“

Pruďas nevěděl, jak se z této neúprosně formulované otázky vykroutit, a proto přešel do útoku. „Já znám… historky o některejch zbrojích, který ovládnou ty, co je nosí. Ti chudáci pak ve svejch železnejch šatech bídně umřou a já mám strach, aby se ti to taky nestalo,“ ulevil si od plic a ukázal králičí kýtou na přítele. „Vždyť přece vidím, žes z ní už třicet oběhů nevylezl a hladíš si chrániče stehen, jako by to byla hebká kůže nějaký trpaslice!“

Tungdil se nadechl k odpovědi, potom se však na chvíli odmlčel. „Máš pravdu,“ řekl posléze tiše a vhodil kosti do ohně. „Je pro mne těžké, abych se od ní třeba jen na okamžik odloučil. Je to hrozně těžké.“

„Tak z ní vylez. Alespoň dnes v noci. Budu hlídat dvakrát víc než normálně,“ zvolal Pruďas s úlevou. Doufal, že tím přítele přesvědčí.

Runy se slabě rozzářily jako oči dravé šelmy v nepatrném záblesku světla. „Ne,“ odmítl Tungdil přítelovu nabídku. „Nemám z toho dobrý pocit.“

„Tak mi řekni, kdy si ji hodláš sundat!“

„Až bude po všem,“ zněla unavená odpověď. „Přece se nebudeme hádat, Pruďasi. Přísahám, že si ji svléknu hned, jak bude Černá soutěska zavřená a můj bývalý mistr poražený.“ Napřáhl k trpaslíkovi ruku. „Dáš mi teď pokoj?“

„Jo, učenej!“ Pruďas si s ním plácl, potřásli si rukama a potom se válečník začal znovu věnovat králíkovi. „Jídlo!“ zaryčel tak hlasitě, až sebou lidé i trpaslíci trhli, což kvitoval spokojeným úšklebkem. Žadáry nikde neviděl, určitě seděli v nějakém stinném úkrytu a pozorně sledovali okolí.

„Co si teď o mně myslíš?“ Tungdil si vzal vak na pití, naplněný pálenkou. Odzátkoval ho a dal si hlt silného nápoje.

„Protože si nechceš sundat tu zbroj?“

„Ne. O mně.“ Setřel si z vousů pár kapek tekutiny, silně vonící sladkým ovocem. „Jsem v tvých očích tím pravým Tungdilem?“

Pruďas se pousmál. „Tím seš už dlouho. Sice ve mně tu a tam zahlodalo pár šotků, kteří mě nutili, abych kvůli některejm drobnostem, který ti dříve byly cizí, o tobě pochyboval. Ale všichni se měníme, nemám pravdu?“ odpověděl po pravdě. „Jsem si jistej, že to seš ty, učenej, a žádnej dvojník nebo nějakej falešnej podvrh či bůhvíco, co by nám sem podstrčily mocnosti z Černý soutěsky.“

Tungdil čekal, až všichni přijdou k ohni, vezmou si svou porci jídla a zase odejdou. Slîn si rozložil kolem samostřílu cestovní náčiní a věnoval se

údržbě zbraně, Balyndar si prohlížel Ohnivou čepel, která se pořád nechtěla uklidnit a jasně zářila.

„Za velkokrále mě zvolila jenom menšina trpaslíků," pronesl Tungdil opatrně. „Jenom Čtvrtí a Pátí. Jestli se však První a Druzí, co žijí u Svobodných, vyjádří proti mně – co pak?"

„Třetí jsou pro tebe."

„Třetí bohužel nehrají žádnou roli. V této otázce rozhodně ne." Tungdil pohlédl na Ohnivou čepel. „On by byl mnohem lepší velkokrál. Nebo jeho matka jako velkokrálovna, s tím by se všechny tři ostatní kmeny vyrovnávaly mnohem snáze."

Pruďas si nechal nalít trochu pálenky, ochutnal ji a potlačil kašel. „Já toho snesu hodně," zachrčel, „ale tady z toho by jeden málem přišel o oči! A ty už máš jenom jedno." Tungdil se rozesmál. „Když tě tak poslouchám, mám pocit, že titul, na kterej jsem tě musel nalákat, vůbec nechceš. Je to tak, učenej?"

„Chtěl jsem ho jenom proto, abych trpaslíky donutil řídit se mými pokyny," přiznal se mu Tungdil. „Slovo velkokrále má větší váhu než slovo Tungdila Zlatorukého, o kterém leckdo říká, že to ani není ten pravý Tungdil. Rozumíš?" Slabě se pousmál. „Většinu trpaslíků asi překvapí, když ten titul dobrovolně vrátím, hned jak bude naše poslání u konce."

„Ty ho chceš *vrátit?*" Pruďas se plácl do stehen. „Johó, takhle může mluvit jenom pravej učenej! Protože dvojník by se radoval z takový moci a chtěl by ji zneužít." Usmál se. „Jo, leckoho to opravdu překvapí." Kývl směrem k Balyndarovi. „Tomu to raději řekni hned."

„Proč?"

„Aby trochu změnil způsob, jak se k tobě chová."

Tungdil si dal další doušek. „Jenom ať ho nemění. Bude lepší, když všechno zůstane při starém. Až se stane králem Pátých, nebude mít aspoň na původu žádnou poskvrnu protože za jeho otce budou považovat někoho jiného. Jeho tajemství zůstane zachováno."

„Kdyby nebylo tý podoby…"

„Hříčka osudu, nic jiného. Nikdy ho před ostatními neoznačím za svého syna." Dlouze se na Pruďase zadíval. „A ty také ne."

„Dám si pozor, učenej. To je jenom mezi tebou, Balyndarem a Balyndis." Měl pocit, že mu vyschlo v krku, přestože se pořádně napil. Tušil, co žízeň znamená, a vůbec se mu to nelíbilo. *Podaří se mi odolat tomu krámu?* Měl na to patřičně tvrdou hlavu. „Už víš, koho bys chtěl navrhnout za novýho velkokrále?"

„Ne. Já se budu držet stranou, najdu si nějaké místečko ve Skryté zemi, kde nebudu mít s naším národem nic společného. To je moje pevné

rozhodnutí.“ Tungdil se na chvíli přestal tvářit zcela nepřístupně. „Kdo mě bude chtít navštívit, bude vítán. Ale už nebudu žít mezi trpaslíky.“

„To sis ve vyhnanství zprotivil svůj národ?“

„Ne. Já jsem se zprotivil *svému národu*.“ Pohrával si s prsty. „Jedni mě oslavují, ale ostatní mi přestali rozumět. Změny, které ve mně zanechalo dvě stě padesát cyklů válek, zla a násilí, se nedají vrátit. Raději budu žít o samotě a v klidu než s mnoha dalšími, kteří by ve mně potají viděli nepřítele. Tak se postarám o to, aby za mnou přicházeli jenom ti, kteří mi věří.“ Hnědé oko se přátelsky a vřele zahledělo na Pruďase. „Byl bych šťastný, kdybys patřil k těm, kdo mě budou chodit navštěvovat.“

Válečník byl dojatý. „Copak jsem tě někdy v něčem opustil, učenej?“ Znovu mu při mluvení zaskřípalo v puse. Měl pocit, že se mu žížeň vpaluje do těla, vůbec ho neudivilo, že mu od úst stoupají malé černé obláčky. Zvedl se. „Musím si trochu rozhýbat nohy a vypustit trpasličí vodu. Uvidíme, jestli nám Šťoural s Bručounem něco neohlásí.“ Pruďas se rychle vzdálil od ohně, minul večeřící lidi a zmizel v šeru.

Vběhl do lesního houští a těžce lapal po dechu. „Šťourale?“

Pruďas naslouchal a dusil se. Svědilo ho v krku, měl pocit, že mu v hrdle naskakují puchýře. Krk ho čím dál víc pálil, a když se nadechl, hvízdalo mu v něm, nakonec dostal závrať jako po deseti džbáncích černého piva.

„Šťourale?“ zasípal v záchvatu kašle a klesl na kolena. Hlasitě chrčel a uvažoval, jestli si nemá vrazit dýku do krku, aby si udělal v hrdle větší místo a mohl lépe dýchat.

V zorném poli se mu před očima objevila černá ruka s nádobkou na pití.

Pruďas ji chamtivě popadl a dopřál si jeden dva loky, než mu ji ruka zase vykroutila ze sevření. V mžiku ho přestalo pálit v krku a zase se mohl normálně nadechnout.

Teprve teď natočil hlavu a spatřil před sebou žadára, který ho pomalu obcházel a pak si před ním dřepl. „Děkuju.“

Balodil mu hodil nádobku s pitím. „Vem si ji. Patřila žadárovi, kterého jsme ztratili v poušti. Už v ní skoro nic není, ale tobě to bude stačit. Kdybych zemřel, musíš si vzít moji láhev.“

„Ale… to mi přece nijak nepomůže,“ pronesl Pruďas zoufale, v ústech stále ještě cítil pach krve. „Já se měním… na polovičního žadára.“

Balodil se posadil a opřel se zády o strom. „Už jsem ti naznačil, že existuje jeden způsob, jak můžeš tomuto osudu uniknout a očistit si duši.“ Přihlouple se zachichotal, zabroukal první tóny nějaké písně a pak kýchl. „Barskalín byl pevně přesvědčený o tom, že jeden z těch elfů, které jsme ušetřili, má moc zbavit nás prokletí, kterému jsme se dobrovolně upsali. Protože jsme to udělali v dobrém úmyslu.“

Pruďas se nadechl. „A jak to má ten šikmouchej udělat?“

„Já nevím. To záleží na tobě. Ale ten elf tě bude určitě schopný zbavit prokletí, protože ses nikdy nechtěl stát jedním z nás," zašvitořil žadár a pohupoval horní polovinou těla v rytmu melodie, kterou slyšel jen on sám. „Najdi toho elfa a zeptej se ho, co můžeš udělat," spíše zazpíval, než řekl. „Do okamžiku, kdy tvoje proměna překročí kritickou hranici a už to nepůjde vrátit, ti nezbývá moc času."

„Ale já jsem se přece ještě vůbec nezměnil!" trval Pruďas tvrdohlavě na svém.

„Ale ano, změnil ses. Já to cítím." Balodil se zasmál. „Nevím, jak ti to elf umožní, ale už jenom proto, že patříš mezi ty, co vždycky stáli na straně dobra, předpokládám, že tě šikmouší nenechají umřít."

„Zaslechl jsem právě slovo *umřít?*"

Balodil se zatvářil, jako by musel přemýšlet nad tím, co vlastně řekl, potom zacvrlikal jako pták. „Ano. Umřít. Až už nebudeš mít nic, čím bys žízeň uhasil, umřeš." Tiše zakdákal jako kuře, zvedl se a odpochodoval zpátky na místo, kde předtím odpočíval.

„To by bylo lepší než zešílet jako ty," zabručel Pruďas a zvedl se. Téměř prázdnou nádobu s pitím si zastrčil pod kroužkovou košili. „Doufat ve slitování nějakýho šikmouchýho. No to je nádhera." Kopl do kamene. „Nejdříve ho budu muset najít. Ale jak?" brumlal si pod vousy, zatímco se vracel na své místo, stejně jako předtím Balodil.

V duchu se mu vynořila představa pasti na elfy, kde jako návnada sloužila mísa salátu. Pruďas si nemohl pomoct, musel se ušklíbnout.

Skrytá země,
někdejší království Gauragar,
poblíž Dsôn Balsuru,
6492. sluneční cyklus, konec jara

Všude, kudy družina na koních projížděla, ji již stačili předběhnout povstalci, kteří se vzbouřili proti neoprávněným vládcům.

Někde viděli hořící zámky nebo panská sídla, jinde spatřili, jak se u křižovatek nebo podél cest houpají oběšení muži a ženy. V některých případech z nich předtím strhali šaty a mučili je, než zemřeli v trýzni a bolestech udušením, jiní měli k nohám přivázané cedule s výčtem zločinů a provinění.

„V Gauragaru na sebe soudy prostých lidí nedají dlouho čekat," komentoval takové výjevy Rodario.

„Nemůžu jim to mít za zlé," hájila to Mallenia.

„Takhle to nebude vypadat jenom tady,“ usuzovala Coïra. „Tenhle požár, při němž lidé dávají průchod svému hněvu, určitě plane i v Idoslânu nebo v mém království.“

Tungdil neplýtval na mrtvoly jediným pohledem. Zřejmě mu to ani nepřipadalo příliš děsivé. „Požár má očistnou povahu, ale nesmí se vymknout kontrole a přejít v chaos. Bude zapotřebí rychle obnovit vrchnostenské vztahy.“

„Však se k tomu už brzo dostanem,“ zvolal Pruďas a zasmál se. „Chytneme Lot-Ionana, srovnáme Černou soutěsku se zemí a hotovo. Uvidíte, že za šedesát oběhů bude po všem. Nejpozdějc.“ Slîn a Balyndar se ušklíbli, lidé se dali do smíchu, žadáři jako vždy jenom mlčeli.

Když se koně unavili, bez váhání je hned vyměnili, proto cesta rychle ubíhala. Přestože trpaslíci nevypadali příliš elegantně, jak se na koňských hřbetech kymáceli hned sem, hned tam, postupovali vpřed rychleji než na ponících. Zato ovšem všichni – s výjimkou Tungdila – přísahali, že jakmile jejich poslání skončí, nikdo z nich už na koně v životě nesedne.

Podle toho, jak krajina kolem nich vypadala, snadno poznali, že se dostali do Dsôn Balsuru, nejstarší říše alfů. Odsud alfové vyráželi k dalším výbojům, mimo jiné i na jih.

Míjeli odporná sousoší z kostí, odumřelých rostlin a jiných předmětů, která sice dokázala kolemjdoucí na první pohled fascinovat, ale morbidnost, jakou se vyznačovala, odpuzovala jak lidi, tak i trpaslíky. Přesto nebylo možné upřít alfům snahu o naprostou dokonalost.

Tungdil byl samozřejmě první, kdo v dálce zpozoroval oblak kouře. „Dsôn hoří,“ oznámil ostatním a ukázal k severu.

Teď si toho všimli všichni.

„Já si předtím myslel, že to je normální mrak,“ řekl Rodario.

„Lot-Ionan se už pilně pustil do ničení.“ Pruďas v dálce zahlédl kráter, v němž se Dsôn rozkládal. „Kolik černookejch tam asi tak pobil?“

„Nejlepší by bylo, kdyby všechny.“ Rodario cítil, jak se ho zmocňuje strach. Nikdo přesně nevěděl, co se bude dít, až se zanedlouho pustí do boje s magusem. Neměli žádný plán, jenom mlhavou představu: Tungdil s Balyndarem odvedou jeho pozornost a Coïra ho přemůže. Zbytek družiny bude připravený zasáhnout. Ten *zbytek*, to byl on a Mallenia. Žadárům velel Tungdil, nikoho jiného neposlouchali, ale i oni by pravděpodobně dokázali na maguse zaútočit. Neměli strach ze smrti.

„Co myslíš, připadne na nás nějaký úkol?“ zeptal se Ido, která jela vedle něho a vypadala přinejmenším stejně zamyšleně jako on sám.

„To záleží na tom, jak moc nám budou Vraccas se Samusinem nakloněni,“ odvětila Mallenia. Vítr jí bičoval vlasy, třebaže si je převázala stužkou.

„Velitel nás odsoudil k nečinnosti, a přestože se mi to neříká lehce, musím mu dát za pravdu. My dva, Rodario, jsme v boji proti tak mocnému magusovi stejně užiteční jako obouruční meč proti mouše.“

Muž protáhl obličej. „Nezdá se mi, že by ho Aiphatòn porazil.“

Mallenia pohlédla k okraji kráteru, k němuž jim nechybělo moc, nanejvýš jedna a půl míle. Nikdo se je nesnažil zadržet, nikde nebylo vidět žádné alfy. „Ne, podle všeho ne. Nebo v boji s magusem padl.“

Tungdil ukázal dopředu. „Dojedeme nejdříve k okraji a podíváme se, jak to v Dsônu vypadá,“ zavolal na zbytek družiny.

Dali se do mírného klusu. Netrvalo dlouho a zastavili koně na kraji příkře, téměř svisle spadající hrany kráteru.

Pruďas měl pocit, že tohle všechno už jednou zažil. V Dsôn Bhará, když tam navštívili Tirîgona.

Způsob, jakým byl Dsôn vybudován, se však výrazně lišil od města alfů, ležícího dále na severu. Místo věže z kostí, která se kdysi tyčila na pahorku, spatřili věž z temného čediče. Na ní se všechno jen třpytilo a lesklo: dlouhé linie ze zlata, stříbra a jiných ušlechtilých kovů, zasazené do kamene, vzbuzovaly dojem, že se jedná o žíly, které vysávají z půdy zlo a krmí jím celou věž.

A zároveň to byla jediná budova, která v kráteru ještě stála.

„U Vraccase! Tady někdo odvedl důkladnou práci!“ Pruďas se shora s úžasem díval na hořící domy alfů. Hořely jasným, bílým plamenem, oheň se vrhal nejen na půdu, ale na všechno, co v kráteru ještě zbývalo.

Trpaslík vytáhl ze sedlové brašny dalekohled, aby si to peklo prohlédl z větší blízkosti. „Tam se nedá šlápnout ani omylem,“ řekl hlasitě, aby všichni přesně věděli, že město alfů je na tom opravdu hodně zle. A to i ti, kteří neměli nic, co by jim přiblížilo pohled na zkázu, jež se jim odehrávala před očima. „Plameny šlehají do výšky několika kroků, země je zalitá roztaveným kovem, kterej tam všude klokotá. Bude trvat několik oběhů, než budeme moct sejít dolů a nestanou se z nás tam grilovaný kuřata.“

Vítr změnil směr a přivál k nim oblaka kouře – ale předtím, než jim dým úplně zakryl výhled, spatřil Pruďas na plošině před věží postavu v černobílé róbě, držící v levé ruce hůlku se zasazeným onyxem. „Lot-Ionan!“ vykřikl a rozčileně ukázal pravicí k plošině.

Viděl, jak magus vystřelil z drahokamu černý blesk a vpálil ho do alfa, který se na něho vyřítil z věže. Magie ho zasáhla do krku, který na místě explodoval, a alfova hlava odletěla dva kroky vysoko, než zase dopadla na tmavé schodiště. Zbytek těla se trhaně zřítil k ní.

„Viděls to, učenej?“ zeptal se Pruďas. Měl z toho divný pocit.

„A co?“ vyptával se Rodario poplašeně.

„Lot-Ionan utrhl alfovi hlavu jediným kouzlem," odpověděl Tungdil nevzrušeně.

Pruďas se opět zahleděl přes plameny. „*On* možná umí lítat, a tak tomu ohni unikne, ale jak ho dostaneme my?"

Tungdil pohlédl na Coïru, která místo odpovědi pouze přikývla. „Balyndar půjde s námi. Magie tyhle plameny stvořila, magie je dokáže i zkrotit." Zamířil s koněm k serpentinám, Pátý a maga ho okamžitě následovali. Všichni dobře věděli, že nemají jinou možnost.

Dívali se skrz oblaka kouře, která se neustále převalovala sem a tam, jak jejich tři společníci sjíždějí po serpentinách ohyb za ohybem, aby sestoupili až na dno kráteru a mohli se rozjet k věži.

„Mně se to nelíbí," zabručel Slîn.

„Mně taky ne," přidal se k němu Rodario, který měl o mladou ženu velké obavy. „Má někdo nějaký návrh, co bychom mohli dělat, když tu tak musíme čekat?"

Mallenia se zašklebila, otevřela ústa, aby mu něco navrhla, ale místo toho se rozkašlala. Z úst se jí vyřinula krev, strnule sklouzla ze sedla a tvrdě dopadla na zem. Ze zad jí čněl černý dřík alfského šípu!

„Všichni dolů!" zaryčel Pruďas a vrhl se k zemi. Koutkem oka postřehl, jak další šíp zasáhl Rodariova koně do zadku, zvíře prudce zaržálo bolestí, obrovským skokem se vrhlo vpřed – přes okraj kráteru až do hlubin. *S hercem* na hřbetě.

Pruďasovi prolétlo hlavou, že střelec má zřejmě zvrácený smysl pro humor. Skoro jako trpaslíci.

* * *

Balyndar si šátkem, který mu prokázal dobré služby už proti pouštnímu písku, zakryl nos a ústa, aby se chránil před kouřem. Jeho kůň frkal a vyhazoval, takže raději sám zastavil dříve, než ho zvíře shodí. „Počkejte! Kůň má strach z ohně," zavolal na ostatní.

„Bude lepší, když je tu necháme všechny tři." Coïra rovněž sesedla a Tungdil se řídil jejím příkladem.

„Musíme až k věži. Tam se před magusem určitě schovávají poslední alfové, co v Dsônu žijí." Jednooký si zapřel ruce v bok a zahleděl se na stěnu z poskakujících, tančících plamenů. „Co navrhujete, mago?"

Coïra zavřela oči a zamumlala jednoduché, nepříliš namáhavé kouzlo, aby zjistila povahu plamenů, které se před nimi tyčily. Byly vysoké jako dům. „Nechtěla bych vyplýtvat moc sil, většinu si jich chci ušetřit pro maguse,"

vysvětlovala. „Takže nebudeme moci letět.“ Cítila, jak magie oheň bez ustání přikrmuje, takže ho nebude možné uhasit obyčejným kouzlem.

Balyndar se zadíval na sekeru. „Copak by mě Ohnivá čepel nedokázala proti té magii chránit?“

„Proti magii ano, ale ne proti roztavenému kovu, v něm by ti hned uhořely nohy,“ odvětil Tungdil zamyšleně.

Coïra si všimla oblázků, velkých jako pěst, které se povalovaly kolem, a okamžitě se jí na rtech objevil úsměv. „Něco mě napadlo,“ řekla a vyslovila prosté nadnášecí kouzlo.

Kamínky se zvedly a vytvořily na zemi stezku, která je nad roztaveným kovem bezpečně vedla přímo doprostřed ohnivého moře.

Balyndar neváhal a vykročil na stezku za ní. Hlava sekery se zatřpytila a zformovala kolem něho ochrannou sféru, v níž bylo dost místa i pro Coïru s Tungdilem. Maga sice musela trochu pokrčit hlavu a jít ve velice nepohodlné poloze, ale byla v bezpečí, plameny k ní nemohly proniknout.

Coïra nedělala celou cestu nic jiného, než že zvedala kameny, které jim zůstaly za zády, přenášela je dopředu a znovu je seřazovala, aby stezka mohla dále pokračovat. Horko jí dávalo důkladně zabrat, zatímco Tungdil ani nehnul brvou a Balyndar si tu a tam pouze setřel pot z čela. Jako každý trpaslík byl zvyklý na teploty, jaké panovaly u výhně.

Postupovali podél široké cesty k hoře. Neměli čas, aby se dívali kolem sebe na mizející krásu. Také už z ní nezbývalo skoro nic, co by připomnělo bývalý půvab Dsônu. Naprostá většina dřevěných staveb byla zničená.

Tungdil, Coïra a Balyndar dorazili ke schodišti, vedoucímu nahoru k čedičové věži. Věděli, že než se vyšplhají schod za schodem nahoru, budou úplně vyčerpaní, ale jiná cesta prostě neexistovala. Tedy aspoň pro ně.

Začali šlapat, a především trpaslíci museli natahovat nohy mnohem víc než obvykle. Výška schodů a vzdálenost mezi nimi byla přizpůsobená kroku alfů, a ne krátkým nohám dětí kováře. Při stoupání se neustále ohlíželi za sebe, jestli je někdo nesleduje.

Okraj kráteru, kde čekal Pruďas se zbytkem družiny, byl zahalený kouřem, takže se tam nemohli podívat. Neviděli dokonce ani špičku věže, která se ztrácela ve štiplavých mracích. Ale na druhé straně je také těžko mohl někdo shora zahlédnout.

Po dlouhé, předlouhé době se vyšplhali na plošinu, kde předtím Pruďas viděl Lot-Ionana. Lapali po dechu a bolely je nohy. Alfova mrtvola stále ještě ležela na místě, kolem ní se rozlila kaluž černé krve.

„Jestli taky něco malují vlastní krví?“ pošklebo val se Balyndar.

„Nezůstane tu nikdo, kdo by se o to mohl pokusit,“ opáčil Tungdil a pospíchal k bráně, vedoucí do budovy. Jeden za druhým vešli dovnitř, nejdříve Jednooký, za ním Pátý a jako poslední maga.

Ve věži panoval chlad a klid. Coïra za nimi zavřela dveře a zastrčila závoru, tupé skřípění jim hlasitě zadunělo v uších. Hukot ohně, praskání jisker, rachocení hroutících se trámů a zdí – to všechno zůstalo za dveřmi. Uvnitř bylo naprosté ticho, které svádělo k pocitu, že věž stojí na vrcholku osamělé hory. V poklidu a překypující přátelstvím.

* * *

Balyndar ucítil vůni kamene, do níž se mísilo chladnoucí kadidlo a vůně neznámého, silného koření.

„Ke schodům.“ Tungdil popadl oběma rukama Krvežíznivce a pustil se do dalších schodů, točících se jako šroubovice vysoko nahoru.

Nebyla to Coïra, ale Balyndar, kdo si po nesčetných schodech vyžádal krátkou přestávku. „Už vůbec necítím nohy,“ vysvětloval tiše. „Nevím, jak to v té těžké zbroji děláš, Zlatoruký, ale já už nemůžu.“

„Ty už nemůžeš?“ Tungdil se k němu vrátil dva schody zpátky a chytil ho za límec. „Tady nejde o nějaký drobný, nepodstatný spor mezi alfy a magusem. Tady jde o osud Skryté země. A o osud trpaslíků!“ Vytáhl ho k sobě nahoru a šťouchl ho do žeber rukojetí Krvežíznivce. „Jdi přede mnou! A kdybys chtěl zpomalit, bodnu tě do zad.“

Coïra pořádně nevěděla, jak si má hrozbu jednookého trpaslíka vysvětlit. Splnila však účel, Balyndar rychle zapomněl na reptání a stěžování. Maga potlačila únavu vlastního těla, její mysl přetékala pozorností a bdělostí. Počítala s tím, že se kdykoliv může odněkud vynořit alf. Nebo Lot-Ionan.

O světlo na schodišti se staraly malé zářící krystaly, střídavě vyzařující tmavě modrou a sytě červenou barvu. Ve věži nebylo jediné okno, alespoň tady u schodů.

Po zdolání sta schodů se dostali do předsíně, kde leželi čtyři mrtví alfové. Hrudníky měli roztrhané na kusy, ani vyztužené kožené zbroje neodolaly útokům magie.

„Blížíme se k němu,“ zašeptal Balyndar vzrušeně a pevněji sevřel Ohnivou čepel.

Tungdil prošel halou a zamířil ke dveřím na druhé straně místnosti.

Nalezli trůnní sál, který by si Dsôn Aklán nejraději ponechali jenom pro sebe, neměli nejmenší chuť přenechat ho Aiphatònovi. Ponurý, deset kroků vysoký sál s filigránsky propracovanými kovovými sloupy, které se zdály příliš tenké na to, aby udržely tlak pater ležících nad nimi. Ale přesto to dokázaly.

Mezi sloupy byla napnutá lana, na nichž visely odshora až k zemi vlajky a samy o sobě stáčely pohled návštěvníka k židli, stojící na podestě uprostřed

sálu. Vedlo k ní sedm schodů. Trůn byl zhotoven z tionia a palandia, a tak se v něm rovnoměrně spájely kovy dobra i zla.

Na podlaze leželo dalších sedm mrtvých alfů, na tělech byly vidět známky popálenin. Jejich zbraně se pod tlakem mocné síly roztavily nebo roztříštily na kusy.

Balyndar se chtěl na něco zeptat, když se v sále zajiskřilo a zpod nesčetných závěsů se začala linout pronikavá záře. Zazněl táhlý výkřik a pak se někdo jiný dal do smíchu. Ozvalo se zařinčení, jako kdyby někomu spadla na zem zbraň.

Tungdil mlel naprázdno čelistmi. „Víte, co to znamená," pošeptal Coïře a Pátému. „My odvedeme jeho pozornost, a až se na nás dostatečně vyřádí, musíte ho vy, Coïro, porazit." Upřeně se na ni díval hnědým okem. „Nesmíte ho zabít!" vštěpoval jí. „Potlačte touhu po pomstě a všechny další city, místo toho se na něho dívejte jako na poslední možnost obrany proti hrozbě, která by vaši říši zasáhla hůř než deset draků najednou." Dal znamení Balyndarovi, aby spolu s ním vyrazil vpřed.

Maga čekala, až oba zmizí za prvními těžkými závěsy, potom se vydala za nimi. Ruce měla zpola zvednuté, aby prsty mohly na místě provést potřebná gesta. Cítila, že jí strachem prudce buší srdce a po zádech stéká pot. Život zhýčkané princezny ji na takové úkoly nemohl připravit.

Od chvíle, kdy se začala učit magii a dostala první lekci, přímo hořela touhou zničit draka Lohasbranda, obrátit jeho armádu skřetů v prach a potrestat drakovy nejvěrnější vazaly strašlivou kletbou. Ale vytáhnout do pole proti magusovi, to bylo něco zcela jiného, takový úkol před ní nikdy nestál.

Coïra dosud neměla příležitost vyzkoušet si svou moc v souboji s jiným magusem. Jak také? Matka ji nemohla učit, většinu toho, co uměla, se sama dozvěděla ze starých poznámek královny Wey a vždycky, když se chtěla matky na něco zeptat, musela své dotazy formulovat tak, aby si stráže ničeho nevšimly.

To všechno spolu se vzpomínkami na nebezpečné událostí, které je potkaly cestou a dolehly na ni víc, než tušila, jí prolétlo hlavou. Obavy postupně nahlodávaly její sebejistotu, neměla pocit, že je dokonale připravená na skutečný křest ohněm.

Najednou zaslechla, jak Balyndar něco volá, hned poté se ozvalo zasyčení a po něm následovala exploze spojená s pronikavým fialovým bleskem. Exploze vyvolala tlakovou vlnu, při níž se začaly všechny praporce třepetat a povlávat. Coïra díky tomu viděla, že trpaslíci jsou přímo u maguse a bojují sním!

Balyndara opět obklopil ochranný štít, zatímco z Lot-Ionanovy pravé ruky neustále vystřeloval dlouhý paprsek a útočil na trpaslíkův kryt. Zároveň

z onyxu v hlavě magusovy hůlky vylétaly blesky a bušily do Tungdila, jemuž se rozzářily všechny runy na zbroji. Potom průvan ustal, vlajky se opět svěsily a zakryly jí výhled.

Coïra se roztřásla strachem. Utkat dvojité kouzlo a nechat je působit, to bylo přece zcela nemožné! Lot-Ionan musel mít opravdu nezměrnou moc.

Ovládla se. „Nemůžu je v tom nechat samotné," řekla si mladá žena v duchu a rozběhla se k oběma trpaslíkům. Lot-Ionan zatím ještě nevěděl, že tu je v paláci i maga, která pro něho může představovat nebezpečí. V tom spatřovala svou jedinou, rozhodující výhodu. „Stůj při mně, matko!" modlila se tiše a odsunula první vlajku stranou.

Protože se soustředila jenom na maguse, příliš pozdě postřehla alfa, který stál kousek stranou, zakrytý svěšenou vlajkou.

Byl to Sisaroth! Krvácel z ran na krku, v rameni, v levé ruce a nad klíční kostí. Místo pravého lýtka měl jenom zuhelnatělý kus masa, k němuž se přilepily zbytky kožené zbroje.

Přesto alf nezaváhal.

Okamžitě se po ní rozehnal obouručním mečem a prohnal jí ocel břichem.

Coïře bolestí zamrzlo kouzlo na rtech, a když se ho znovu pokusila vyslovit, otočil Sisaroth čepelí a trhnul jí vzhůru. Ostří zanechalo v jemném ženském těle příšernou ránu, dlouhou skoro jako půlka ruky. Valila se z ní krev, střeva jí vyhřezla ven. Maga padla k zemi a měla dojem, že přesně cítí, jak jí meč pomalu klouže z břicha.

„To je mi ale překvapení! Takové potěšení, už jsem v to ani nedoufal," zabručel alf spokojeně. „Ale moje srdce se bude radovat, protože se dočká pomsty za smrt mé sestry!" Poklekl vedle magy a vytasil oboustrannou dýku. „Tvoje smrt má jméno Sisaroth," zašeptal jí do pravého ucha a přiložil čepel ke krku. „Tvoje duše je navždy ztracená, čarodějnice." Pomalu, s požitkem přitiskl zbraň ke kůži a pronikl jí do masa, přitom se pásl na vyděšených očích mladé ženy, která pod ním sténala a úpěla. „Rád bych tu zůstal a sledoval, jak tě tvé vlastní já pomalu opouští," pošeptal jí něžně jako milenec a opatrně vytáhl dýku ven. Potom vstal a odkulhal kolem umírající ženy dozadu k východu ze sálu.

Coïra ležela na černých čedičových deskách, marně se pokoušela nabrat dech a divila se, jak je možné, že necítí skoro žádnou bolest. Snažila se vyslovit léčivé kouzlo, jenže poraněné plíce jí nedovolily vydat hlásku.

* * *

Pruďas se vrhl na zablácenou zem a otočil se k Mallenii, která na něho zírala velkýma, udivenýma očima a snažila se zvednout a vytáhnout si šíp ze zad. Všimnul si, že je zmatená.

„Ne, zůstaňte ležet na zemi," zavolal na ni.

Ido ho však neposlechla. Posadila se a otočila hlavu, aby si prohlédla šíp, jenž jí trčel ze zad. Sevřela ho v prstech a právě chtěla zlomit dřík, když se znovu ozvalo zabzučení a druhý šíp ji zasáhl do krku. Zachroptěla, svalila se na bok a zůstala ležet. V dalším okamžiku něco zachrastilo a jeden ze žadárů pronikavě zaječel.

„Slîne!" zařval Pruďas nenávistně. *Přece jsme nedošli tak daleko a nevyvázli z tolika nebezpečí jenom proto, aby nás teď nějakej zbabělej alf zezadu povraždil.* „Tak už konečně toho černookýho zastřel."

„Já ho nevidím," ozvalo se odněkud ze strany. „Schoval se někde v trávě."

„Proklatě! Kašlu na Tiona a jeho stvůry!" ryčel Pruďas a cítil, jak se ho zmocňuje bojové šílenství. Jenže to nejhorší, co můžete v souboji s lučištníkem udělat, je vyskočit a rozběhnout se k němu.

Něco ho s kovovým cinknutím trefilo do helmy a srazilo mu ji z hlavy. Pruďas měl pocit, že ho hrot šípu dokonce i škrábl na kůži. „Slîne!"

„Já ho nevidím! Krucinál, já ho fakt nevidím," vztekal se trpaslík zoufale.

Pruďas se ohlédl přes rameno na okraj kráteru. Doufal, že se tam nějakým řízením osudu objeví Rodario, ale hercův obličej odnikud nevykoukl. Skočil si i s koněm pro jistou smrt. *Blbá smrt a tak…* Cítil stále větší vztek. „Hej, černookej! Co bys řek na souboj muže proti muži? Ty proti mně?"

„Měj ještě chvilku strpení!" zaslechl hlas nějakého alfa. „Jenom se postarám, aby ti nikdo nemohl přijít na pomoc."

Znovu to zabzučelo a tentokrát zaječel Slîn, hned po něm přidušeně zaúpěl poslední žadár.

„Tak to by bylo," zaslechl Pruďas alfův komentář. Trpaslík se podíval před sebe a spatřil protivníka, stojícího asi třicet kroků daleko. Tráva mu sahala až k bokům. Byl to Tirîgon. Obouruční meč měl nedbale přehozený přes rameno a vyzývavě se na trpaslíka díval. „Připravený?"

„A jak," zahučel Pruďas a vstal. Přehodil si černý cop na záda a zvedl vraní zobák. Krátce se rozhlédl a zjistil, že je jediný, kdo nemá v těle šíp. Rychle zamířil k alfovi.

Tirîgon se ani nehnul, což trpaslíka ještě víc popudilo a rozčílilo. „Doufal jsem, že vás i s císařem sežere kordrion. Jak se zdá, budu muset přiložit ruku k dílu. Postarám se, aby se tě dotkla smrt," prohlásil alf.

„To se ti nepovede." Pruďas popustil uzdu bojovému šílenství. Svět se ponořil do rudé barvy, hlava mu přímo hořela a svaly praskaly touhou zabořit trn vraního zobáku nepříteli hluboko do tváře.

Zatím však ještě zápal ovládal.

Musel si zachovat trochu rozumu, protože alf měl proti němu díky dlouhým pažím a obouručnímu meči hned dvě výhody najednou. Síla byla dobrá věc, vztek ještě lepší, ale až ve chvíli, kdy protivníka zbaví těch dvou předností. Toho chtěl dosáhnout tím, že ho co nejdříve těžce zraní.

Pruďas se přiblížil na deset kroků a dal se do mírného klusu. „Hned ti svým miláčkem vytluču úšklebek z ksichtu!“

Tirîgon se nadále nevzrušeně usmíval, dlouhý meč nechal přehozený přes rameno. „Řekni mi, ty krátkonohý šmejde, odkud bereš jistotu, že ten, kdo střílel z luku, jsem byl *já?*“

Nemá toulec, nemá šípy, nemá luk. Pruďas si příliš pozdě uvědomil, že se v předpokladech krutě mýlil.

XXIX

Skrytá země,
říše alfů Dsôn Balsur, Dsôn,
6492. sluneční cyklus, konec jara

Balyndar si přes ochranný štít prohlížel Lot-Ionana. Magus vypadal stejně jako na obraze, který spatřili v jeho štole. Statný trpaslík potřeboval veškerou sílu, aby udržel rukojeť Ohnivé čepele a ubránil se tlaku, který na něj vyvíjely výboje magické energie. Tungdil zatím neměl s bývalým pěstounem větší potíže, trpaslíkova zbroj odváděla dobrou práci a chránila nositele před blesky, které po něm magus vrhal.

„Coïro!“ zaryčel Pátý, aby přivolal mladou královnu, přestože tím zčásti ztratili výhodu překvapení. Nevěděl, jak dlouho bude Ohnivá čepel ještě působit a chránit ho.

Maga se však neobjevila.

Magus přestal útočit a štít kolem trpaslíka pohasl. „Vraccasi!“ dodával si Balyndar odvahu a rozběhl se se zvednutou čepelí k Lot-Ionanovi.

Magus pohlédl na sekeru, potom se zadíval na Tungdila a udělal rukou malý rychlý pohyb. Skoby nad Tungdilovou hlavou povolily a všechny vlajky, rozvěšené mezi sloupy, se snesly dolů na trpaslíka. Balyndar pochopil, že se Lot-Ionan rozhodl vypořádat se s protivníky postupně, nejdříve s jedním a pak s druhým.

Balyndar se dostal skoro až k magusovi. Zrychlil tempo, aby ho měl konečně na dosah.

Lot-Ionan na něho namířil hůlku s onyxem. Vystřelil z ní oranžový paprsek, který opsal kruh na kamenných deskách kolem místa, kde trpaslík stál, a vytrhl je z podlahy. Magie vynesla Pátého do výšky deseti kroků, až ke stropu, do něhož Balyndar prudce narazil hlavou. Magus si nepochybně uvědomil, že čirou magií nedokáže protivníky zranit.

Kamenné desky se s Balyndarem opět rychle snášely dolů.

Trpaslík kolem sebe máchal Ohnivou čepelí a zasáhl jednu ze vzpěr, na nichž visely vlajky. Hlava sekery se o ni zahákla a Balyndar se houpal na rukojeti sem a tam jako na laně. Podlaha byla hluboko pod ním, nejmíň sedm kroků. Kdyby z takové výšky spadl, vyvázl by z toho v lepším případě s těžkým zraněním.

Trpaslík shora zahlédl Coïru a strnul. Tak hluboké rány, jaké maga utrpěla, nemohly znamenat nic jiného než smrt – ale odkud se tam vzaly? Příliš pozdě si vzpomněl, že předtím, než vnikli do sálu, zde Lot-Ionan bojoval s nějakým alfem. Ten musel využít výhodu okamžiku, nenápadně se z trůnního sálu vytratil a cestou probodl magu.

Přestože mu bylo Coïry moc líto, nemohl ztrácet čas a musel jednat.

Nahrnul si vlajku před břicho, oběma rukama objal látku a využil ji k tomu, aby se po ní bezpečně svezl na podlahu.

Přitom se stal svědkem toho, jak se Tungdil dal s Lot-Ionanem do řeči! Nerozuměl, o čem hovoří, protože byl od nich příliš daleko, ale stáli proti sobě a ani jeden na druhého neútočil. *Co to má znamenat?*

V tom Tungdil nečekaně skočil vpřed a vrhl se Krvežíznivcem na maguse, který se jen zasmál, udělal rukou nějaké gesto, po němž se kolem trpaslíka ovinula jedna z vlajek, ležících vedle nich na zemi. Potom se rozmáchl a udeřil hůlkou.

Jakmile se onyx dotkl pestrobarevné vyšívané látky, změnila se vlajka v gigantického hada, který se kolem Tungdila těsně obtočil. Svaly se zavlnily,

zbroj hlasitě zavrzala a trpaslík zůstal uvězněný v hadím sevření. Nemohl se ani hnout.

Balyndar doklouzal na zem a vyřítil se na Lot-Ionana, ve zvednuté ruce třímal Ohnivou čepel. Diamanty a intarsie zářily prudkým vnitřním ohněm a horko, které z nich vycházelo, připomínalo kovářskou výheň.

Holohlavý magus trpaslíka postřehl a otočil se k němu. „Odkdy chodí děti kováře chránit alfy?“ Konečky vousů se mu zavlnily, vychrtlé rysy dodávaly zestárlému obličeji hrozivé, zlomyslné vzezření.

„My tady nejsme kvůli nim.“ Balyndar se vrhl na maguse a rozpřáhl se Ohnivou sekerou k poslední ráně. Lot-Ionan nemusel vědět, že má v úmyslu zasáhnout ho jenom plochou stranou.

Magus se mu s podivuhodnou obratností vyhnul a hůlkou na trpaslíka sám zaútočil.

Ohnivá čepel se srazila s onyxem.

Následnou detonaci provázel takový záblesk, že Balyndar nějakou dobu nic neviděl. Zaslechl šelestění, jako když někdo háže na zem drobné kamínky. Zcela oslepený spadl na zem a setrvačností klouzal vpřed, až se zarazil o sloup.

Přikrčil se a oháněl se Ohnivou čepelí na všechny strany, aby se chránil před dalším útokem. Po chvíli se mu vrátil zrak a zase dokázal rozpoznat okolí.

Tungdil nadále vězel v sevření nepřirozeně velkého hada.

Lot-Ionan držel v ruce zbytky kouzelné hůlky a vyčítavě jí mával k Balyndarovi. Nebylo těžké uhádnout, z čeho ho viní. Horní konec hůlky se ulomil, onyx byl z větší části zničený, úlomky kamene ležely před trůnem.

„U Samusina!“ zavrčel magus a mrštil zbytkem hůlky po trpaslíkovi. „U Samusina!“ zařval nepříčetný vztekem a zvedl ruce. „Kéž by se z tebe stala skvrna na zemi, nic jiného si nezasloužíš!“ Z maguse zcela jistě vycházely neviditelné síly, protože kamenné desky podlahy, sloupy, prostě všechno, co se nacházelo v Balyndarově blízkosti, se otřáslo, dalo do pohybu a mířilo k trpaslíkovi. „Vymačkám tě jako citrón, trpaslíku! Rozdrtím ti kosti na prach a spolu s celou touhle věží upadneš do věčného zapomnění.“

Tungdil hluboce zaryčel a roztrhl hada na dva kusy. Ani k tomu nepotřeboval Krvežíznivce, rozerval zvíře vlastníma rukama. Nohou vyhodil do vzduchu zbraň, pohotově ji zachytil a zaútočil na Lot-Ionana.

Chvění kolem Balyndara se okamžitě utišilo. Trpaslík si s úlevou vydechl a i on se vrhl na maguse. „Za Skrytou zemi!“

Tungdil však k Balyndarovu údivu maguse minul a hnal se přímo na něho.

* * *

Pruďas se nezastavil.

Ve tváři měl divoký, zarputilý výraz a odhodlaně se řítil k alfovi. Možnost, že ho každou chvíli může zasáhnout šíp dalšího černookého protivníka, naprosto pustil z hlavy.

„Braň se!“ zaryčel a zaútočil vraním zobákem. Měl v úmyslu zarazit alfovi trn do levého boku a skolit ho k zemi.

Tirîgon jednal. Sundal z ramene obouruční meč, zarazil ho špicí do země a zablokoval tím trpaslíkovu první ránu. Potom se rukama opřel o postranní trn meče, vyskočil do výšky a oběma nohama kopl Pruďase do obličeje.

Trpaslík plival krev, zavrávoral a ustoupil kousek dozadu. Tirîgon mu zlomil nos, který okamžitě začal otékat. Z místa, kde se nos zlomil, čněl kousek bílé, ohnuté kosti. Dva zuby se začaly povážlivě viklat. „Teď jsem se kvůli tobě ještě kousl do jazyka,“ vyštěkl na alfa.

„To nebude poslední rána, kterou utržíš.“ Tirîgon se opřel rukou o meč a zahleděl se na plameny ve městě. „To asi není tvoje práce, že ne?“

„Kdyby jo, bylo by to krásný.“ Pruďas se znovu přiblížil k nepříteli, předstíral, že chce zaútočit na hlavu, ale v poslední chvíli změnil směr a mířil plochou stranou zbraně alfovi na stehno.

Tirîgon se opět vyhnul, uchopil rukojeť meče a posunul ho stranou. Trpaslíkova zbraň znovu narazila na ocel. A alf ho zase kopl, tentokrát do týla.

Pruďas zaklel, ztratil rovnováhu a skončil na kolenou v prachu. „To není žádnej boj!“ zařval vztekle a zvedl se. „Dělej, chovej se jako pořádnej bojovník!“

„To nemusím, protože se žádným pořádným bojovníkem nezápasím,“ vysmíval se mu alf a klidně stál opřený o dlouhý meč. „Přitom jsem si myslel, že pověstný a obávaný Pruďas je vynikající válečník. Místo toho musím zklamaně říct, že kdejaký skřet je silnější než on.“ Naklonil hlavu a zamrkal na něho. „Splním ti jedno přání: jak bys chtěl umřít?“

Pruďas zavířil vraním zobákem. „U piva, černookej!“ Vyrazil vpřed. „A protože tu žádný nemáš, jsem před tebou v bezpečí.“ Tentokrát udeřil shora dolů, a navíc zešikma.

Tirîgon se přikrčil a zapřel se oběma rukama o meč, aby jím znovu zablokoval trpaslíkův útok.

Ve své aroganci však podcenil sílu, kterou Pruďasovi dodal vztek. Rána srazila alfa na zem, Tirîgon dopadl na záda, a přestože ho vraní zobák přímo nezasáhl, zabodl se mu boční trn vlastní zbraně do ramene, těsně vedle krku.

Mám tě! Pruďas rychle znovu zaútočil, sekl po Tirîgonovi a minul jeho hlavu jen o vlásek. Alf udělal kotoul dozadu, bleskurychle vytasil dvě dvojité dýky a bez váhání pokračoval v boji.

Pruďas viděl, že se alf na něho vrhá oběma rukama najednou, před očima se mu zaleskly čtyři čepele. Musel se rozhodnout, jak se bude bránit. Rukojetí vraního zobáku odrazil alfovu pravou ruku, ostří obou dýk se mu mihla těsně kolem tváře. Zasáhla ho ale druhá dvojitá dýka. Čepele sice nepronikly kroužkovou košilí, zato úder do žaludku mu vyrazil dech.

V mžiku se na něho valil další útok. Pruďasovi nezbylo než udělat několik kroků dozadu a na chvíli uniknout alfovi z dosahu.

Tirîgon se nenechal setřást a neustále na něho dýkami dorážel. Přitom mu na jemně řezané tváři nepřetržitě pohrával mírný úsměv, jako by mu útoky, jimiž trpaslíka zaplavil, nečinily žádnou námahu.

Pruďas utržil několik bodnutí do tváře, do rukou, prostě do každé části těla, která nebyla chráněná kroužkovou košilí.

„Jak sis určitě všiml, baví mě, když tě jenom škrábnu a hned nezabiju," vysvětloval alf a zasmál se. „Cítíš únavu, trpaslíku? Až se zhroutíš a před očima mi vydechneš naposledy, budu se na tebe dívat a vryju si ten okamžik do paměti. Možná se mi bude později hodit pro nějaký obraz. Nebo že by aspoň na maličkou kresbičku?"

„Ty mě škrábeš jenom proto, že nejseš dost rychlej, abys mě pořádně zasáhl, černookej!" Pruďas rozeznal v alfových útocích určitý stereotyp. *Vím, co bude tvůj další tah.* „A kromě toho," podběhl alfovi pod rukou, vyhnul se ráně dýkou a zarazil prudkou ranou trn vraního zobáku přesně doprostřed protivníkova těla, „stejně už nic dalšího neuděláš." Tirîgon zůstal stát, strnul jako sloup. Pruďas ho povalil na záda a škubnul vraním zobákem dolů, aby se rána zvětšila. „Teď můžeš malovat jedině tak prstama v prachu!" Vytrhl Tirîgonovi zbraň z břicha a přitom mu rozerval střeva. Spokojeně se zadíval na krev na hrotu zbraně. „Však vy alfové taky nejste nic zvláštního. Jste jenom kapánek vyšší." Pruďas ho plnou silou kopl do obličeje, až slyšel, jak alfovi praskají kosti. Plivl mu do tváře. „To máš za můj nos." Potom se otočil.

Vyděšeně zíral na Slîna, který se zvedl a mířil na něho nataženou kuší. Trpaslík předtím hlasitým výkřikem jenom předstíral, že je zraněný. „Co…"

„To jsem měl udělat už dávno," zaryčel Čtvrtý a stiskl spoušť.

* * *

Ohnivá čepel a Krvežíznivec do sebe narazily, vzduchem se na všechny strany rozlétly jiskry a sypaly se na trpaslíky i na podlahu kolem nich.

Znovu se potvrdilo, že Tungdilova zbraň původně sloužila jako zbraň jednoho z Nesmrtelných. Každá jiná by se pod silou Ohnivé čepele roztříštila, Krvežíznivec však její moci odolal.

Diamanty na hlavě sekery se rozzářily ještě silněji, jako by je rozzuřilo, že nedokázaly Krvežíznivce zničit.

Balyndar cítil, že ho Tungdil po fyzické stránce nebetyčně převyšuje. Velkokrál ho hravě odstrčil a Pátý se zastavil až o sloup. „Zrádce!“ zaječel na Jednookého a pokusil se ho nabrat kolenem. „Já jsem tušil, že ti je tvůj pěstoun bližší než vlastní národ!“

Tungdil srazil Balyndarovo koleno stranou a trkl Pátého do hlavy. Trpaslík prudce narazil hlavou do sloupu.

Balyndarovi se udělalo černo před očima, současně však tlak na Ohnivou čepel ubral na síle. Tungdil od něho poodešel a trpaslíkovi se vrátil zrak.

Jednooký si stoupl zešikma přímo před Lot-Ionana, jako by ho chtěl chránit. „Uklidni se,“ nařizoval Balyndarovi. „Magus souhlasí, že nám pomůže.“

Pátý potřásl hlavou, aby zahnal poslední zbytky otupělosti. „*Pomůže?*“ Pohledem přeskakoval od trpaslíka k magusovi a zpátky. „Lot-Ionan, který si na dlouhé cykly podrobil jih Skryté země a jehož fámulové vyhnali lidi z nejrůznějších končin daleko pryč, nám *pomůže?* A ke všemu ještě *dobrovolně?*“

„Ví, že proti nám dvěma najednou nemůže obstát.“ Tungdil sklopil Krvežíznivce. „Aby si ušetřil bolest a ponížení, přistoupil na obchod, který jsem mu nabídl.“

Balyndar polkl. „Zní to, jako bys byl jeho herold, a ne nepřítel.“ Přišlo mu zatěžko uvěřit Tungdilovým slovům. Za Lot-Ionanem se najednou vynořil štíhlý, nezřetelný obrys. „Ne, ne!“ vykřikl.

Tungdil i magus se otočili.

Za nimi stála Coïra, ruce měla zpola zvednuté. Byla plně pohroužená do přípravy kouzla. Šaty měla na hrudi a na břiše úplně roztrhané a nasáklé krví, holá kůže, která pod nimi prosvítala, byla na některých místech mnohem světlejší než jinde.

Ačkoliv po děsivém zranění nezůstala téměř památka, poznal Balyndar podle široce rozevřených očí, že maga zatím ani zdaleka nestrávila šok z toho, co s ní alf provedl. Trpaslíkovi se zdálo, že chce maguse donutit, aby pykal za zranění, která jí Sisaroth způsobil. Copak zapomněla, že ho potřebujeme?

Opravdu ho potřebujeme? Ta myšlenka se mu zničehonic vynořila v hlavě a pevně se v ní zahnízdila. Zadíval se na Ohnivou čepel, která prokázala svou užitečnost jak proti magusovi, tak proti nejroztodivnějším

nestvůrám. *Proč by neobstála i v souboji s mistrem, který byl dlouhou dobu učitelem Tungdila Zlatorukého?*

Tungdil pohlédl na mladou ženu. „Mago, upusťte od svého úmyslu! Už ho nemusíte porazit. Magus se rozhodl, že nás doprovodí k Černé soutěsce."

Coïra neslyšně pohybovala rty. Dlaň jí zalila rudá barva a uvolnil se z ní tři prsty široký paprsek. Zaprskal a rozletěl se k Lot-Ionanovi, který jenom nastavil ruku. Prsty mířily nahoru ke stropu, paprsek narazil do dlaně a rozpadl se, menší výboje se rozlétly na všechny strany. Tím celý souboj skončil.

Takhle ho chtěla porazit? Když Balyndar viděl, že pokus mladé magy skončil s tak žalostným výsledkem, byl rád, že v boji s magusem nebyli odkázaní na Coïřinu pomoc.

Tungdil přešel na druhou stranu a stoupl si mezi magu a Lot-Ionana.

Balyndar se vydal ke Coïře. „Slyšíte mě, královno?" zeptal se jí opatrně a držel Ohnivou čepel tak, aby jí mohl v případě potřeby odrazit další kouzlo.

Mladá žena sklonila hlavu a podívala se mu do očí. „Byla jsem skoro mrtvá," vysvětlovala tupě. Bylo vidět, jak se jí na rtech leskne vlhká krev. „Málem jsem umřela, ale…" Sklouzla pohledem až k botám. „Teď už nejsem ani slušně oblečená. Ten alf ze mě strhl šaty a…" Coïra se rozvzlykala. „Selhala jsem proti Lot-Ionanovi, protože jsem magii použila hlavně na to, abych se sama uzdravila." Rukama si zakryla obličej, dala se do pláče a přitom nesrozumitelně mlela jedno přes druhé. Znovu a znovu padalo Sisarothovo jméno.

Balyndar bezmocně pohlédl na Tungdila. „Co je s ní?"

„Co by s ní mělo být? Sáhla na ni smrt, cítila bolesti, při nichž by zešílel i leckterý statný válečník." Jednooký zasunul Krvežíznivce do pochvy. „Kdo ví, jak dlouhou dobu bude potřebovat, než se z toho její rozum úplně zotaví."

„Nebo se možná neuzdraví nikdy, co?" Balyndar se na magu soucitně zadíval. Jemu nepříslušelo, aby ji vzal do náruče a dodal jí útěchu. A to nejen kvůli rozdílu ve velikosti.

„Za těchto okolností je pro nás ještě důležitější, že máme Lot-Ionana na své straně." Tungdil se sehnul a zvedl úlomek onyxu. „Zlomil jsi mu hůlku. To ho sice oslabí, jak mi říkal, ale stejně jako předtím je schopný stvořit kouzla, jejichž rozsah si ani neumíme představit."

Balyndar pohlédl na maguse. Muž se na něho ani nepodíval, oči měl upřené někam nad trpaslíkovu hlavu, jako by Pátý byl jenom maličká, nepodstatná věc. „Copak nemůže mluvit sám za sebe?"

„Nebude mluvit ani s tebou, ani s nikým jiným. Myslí si, že vy se mu nemůžete rovnat."

„Ale ty ano?" prohodil Balyndar hlasitěji a posměšněji, než měl v úmyslu.

„Já jsem jeho chráněnec."

„Když po něm budeme něco chtít, musíme s ním mluvit jenom tvým prostřednictvím?“ Balyndar to nechápal. Tungdil si našel další způsob, jak zařídit, aby trpaslíci i všichni ostatní obyvatelé Skryté země byli odkázaní na jeho pomoc.

Jednooký přikývl. „Přesně tak to je. Mně se to taky nezamlouvá, ale on si to tak přeje.“

„On si to tak *přeje?*“ Balyndar se rozesmál. „On si *nemá co přát!* Je naším zajatcem.“

„Je nám dobrovolně k dispozici. To je rozdíl.“

„Potom z něho uděláme zajatce.“ Balyndar zamával Ohnivou čepelí. „Můžu ho srazit k zemi. Zbraň mi to umožní a on proti tomu nebude moct nic dělat.“

Tungdil protáhl ústa, byl zjevně nespokojený. „Víš, že to tak není. Může tě pohřbít pod stropem tady té věže a Ohnivá čepel s tím nic nenadělá.“

„Ale…“

Tungdil k němu popošel o krok blíž. „Kroť se, Balyndare Železný prste! Jsi vynikající bojovník s legendární zbraní, ale já jsem tvůj velkokrál. Poslouchej, co říkám, nebo tě naučím respektu. A u všech bezectných: já to opravdu beze všeho udělám!“ Podíval se k východu ze sálu. „Ještě tady nejsme hotoví. Ten alf, jmenuje se Sisaroth, nám unikl. Málem nás připravil o magu.“ Vykročil vpřed a Lot-Ionan ho následoval, aniž by na Balyndara pohlédl.

Trpaslík přešel ke Coïře a položil jí ruku na rameno. „Promiňte, královno, ale vyrážíme,“ řekl tiše.

Coïra si otřela rukávem obličej a setřela slzy, potom se pokusila o úsměv a zamířila za ostatními. Přitom neustále přeskakovala pohledem z místa na místo, zkoumavě si prohlížela kdejaké tmavé zákoutí nebo zapadlý výklenek.

Balyndar si všiml, že se maga drží těsně u něho. Podle všeho měla z prchajícího alfa ohromný strach.

Ani na okamžik nepolevili v pozornosti. Vyšli z trůnního sálu, v němž ještě před nedávnem sídlil Aiphatòn. To už bylo minulostí. Stejně jako kordrion. Stejně jako drak Lohasbrand a jeho vazalové.

Balyndar dospěl k názoru, že do výčtu mrtvých nestvůr by se překrásně hodilo i jméno Lot-Ionan.

Jak tak kráčel na konci jejich malé skupinky po schodišti dolů, položil pravou ruku na rukojeť ze sigurdáciového dřeva. On sám se postará, aby tomu tak bylo a magus se nemohl po skončení bitvy u Černé soutěsky vrátit do Skryté země.

Balyndar viděl přímo před sebou Lot-Ionanovu lysou hlavu.

Kolovalo o něm tolik nejrůznějších historek. Z přátelského, dobrotivého maguse se stal hrůzu nahánějící panovník, který neblaze proslul krutostí a lhostejností vůči životům jiných. A trpaslíky z kmene Druhých vyhladil skoro do posledního.

Při pouhém pomyšlení na tento zločin popadl Balyndara vztek, vřel v něm žhavěji než roztavené železo, přímo se jím zalykal. Ani teď, ani za sto cyklů neuvěří, že se k nim Lot-Ionan připojil jen tak, bez postranních úmyslů. *On a Tungdil spolu něco ukuli.* Co když si mezi sebou rozdělili Skrytou zemi? Co by za to dal, kdyby byl u toho a slyšel, o čem spolu hovořili.

Byl hluboce pohroužený v myšlenkách, přesto stačil postřehnout, že ho Ohnivá čepel varuje před nějakou léčkou.

Intarsie se jasně rozzářily, Balyndar zaryčel a otočil se, pozvedl sekeru k ráně, aby alfa, který se mu asi připlížil za záda, jedinou ranou rozpoltil. „K Tionovi s tebou!“

Jenomže za ním nikdo nestál.

V rameni ucítil pronikavou bolest, shora ho něco zasáhlo.

Balyndar padl k zemi, alfův meč díky tomu hladce vyklouzl z rány, a trpaslík se hned převalil na záda. Právě včas, aby viděl, jak se na něho řítí další rána. Rychlým máchnutím sekery ji včas srazil. Hrot meče zařinčel o čedič a zanechal v něm hluboký škrábanec.

Sisaroth visel *nad* ním.

Alf se nohama zapřel nad schodištěm o dvě hrany sloupoví a číhal pod stropem jako sokol. Nyní seskočil a přistál za Balyndarem, jeho meč se mihl těsně nad ležícím trpaslíkem, zasáhl magu do zad a znovu ji zranil. Potom alf přitáhl dlouhatánský meč blíž k sobě. Coïra ztratila rovnováhu a upadla.

Balyndar rychle zvedl nohy, jinak by se mu čepel alfova meče zabořila do břicha. Místo toho se mu postranní trn bolestivě zasekl do klíční kosti. Trpaslík zavrčel a udeřil Ohnivou sekerou nahoru, Sisaroth se však jejímu ostří vyhnul a kopl Balyndara do ruky. Balyndarovi málem vypadla rukojeť sekery z dlaně. Něco prasklo, nějaká kost se v něm zlomila, ale trpaslík v první chvíli nic necítil. Rány na rameni bolely víc. *I když je tak těžce raněný, pořád ještě dokáže zabíjet a je zatraceně rychlý. Prokletá stvůra!*

Alf udělal dva hbité kroky, skočil na zeď, vyběhl po ní nahoru až ke stropu a přitom zaútočil na Lot-Ionana.

Maguse i Tungdila mezitím varoval hluk boje a křik magy, která se zhroutila na schodech, takže věděli, že Sisaroth opět zaútočil. Coïra však upadla přímo na Lot-Ionana a magus ztratil rovnováhu. Naštěstí se tak zároveň vyhnul seknutí alfova meče, který by mu jinak rozpůlil hlavu. Sisaroth přistál na schodišti přímo před Tungdilem, oběma rukama se rozpřáhl a udeřil, trpaslík však rychlým pohybem seknutí odrazil.

Když Tungdil odvrátil alfův útok, nesklonil ruku, ale rozběhl se k Sisarothovi s mečem nad hlavou. Zvuky, kdy se obě čepele třely jedna o druhou, naháněly Balyndarovi husí kůži.

Alf se vyhnul pádícímu trpaslíkovi, dvakrát skočil, nejdříve doprava, pak doleva ke zdi, a chtěl se znovu vyšplhat ke stropu, když v tom mu Tungdil překvapivým bodnutím zarazil hrot meče do zraněné nohy. Ze široce rozevřené rány vystříkla krev, v mase se zaleskla bílá kost.

Sisaroth zaryčel, zřítil se na čedičové schodiště a ztratil meč, který trpaslík mocným kopancem srazil ze schodů.

Alf se však zdaleka nevzdával. Vytasil jednu dvojitou dýku a mrštil jí po jednookém trpaslíkovi – jenže runy na Tungdilově zbroji se v mžiku rozzářily a zbraň se zarazila v letu krátce předtím, než se mohla dotknout tionia. Poté neškodně dopadla na kamennou podlahu.

Sisaroth mezitím uchopil i druhou dýku, ale zaváhal. Pohled na tioniovou zbroj ho zarazil, uvědomil si, že proti takovému nepříteli nemá šanci zvítězit. Přesto se najednou rozesmál a rychle něco řekl jazykem alfů.

Hned poté se runy znovu rozzářily jedna po druhé a Tungdil, který se s napřaženým mečem blížil k alfovi, strnul jako socha a zřítil se k zemi. S rachotem se kutálel po schodech dolů, nepustil sice Krvežíznivce z ruky, ale zároveň neudělal nic, aby pád zastavil.

Sisaroth se bez ustání smál, potom se obrátil s dýkou v ruce k Lot-Ionanovi. „Kdo by to řekl, že se karta ještě obrátí?“

Magus krvácel z rány na čele, kterou si přivodil při srážce s magou, když se na něho Coïra zřítila. Zdálo se, že mu krvavý závoj činí nečekané potíže.

Balyndar stiskl zuby a vložil veškerou zbylou sílu do jediného hodu.

Ohnivá čepel vyrazila na cestu a rozlétla se k alfovi.

* * *

Pruďas se díval, jak po něm Slîn střelil šipkou, a stále ještě nemohl jeho činu uvěřit. Neměl čas nějak zareagovat – střela už doletěla těsně k němu…

…a na šířku prstu minula trpaslíkovo levé oko. Pruďas zaslechl zabzučení, když ho šipka míjela, a ucítil mírný průvan. Hned potom se ozvala rána, jako by těsně za ním dorazila k cíli.

Pruďas rázem pochopil, co to znamená. Na místě se přikrčil, otočil se kolem vlastní osy a zvedl přitom vraní zobák nad hlavu. Postřehl, jak se nad ním mihla protivníkova ruka s dvojitou dýkou, a trn jeho zbraně se alfovi zabořil do levého boku.

„Přece bys měl vědět, kdy máš bejt mrtvej, černookej!“ zařval na alfa, jemuž vězela v srdci Slînova šipka.

Tirîgon se bezhlesně zhroutil na kolena, pak se převrátil a dopadl na zem.

„Tentokrát ti to hned tak neuvěřím," zabručel Pruďas, popadl plochou stranu vraního zobáku a několika údery rozdrtil alfovi hlavu. Potom odvlekl mrtvolu k okraji kráteru a svrhnul ji dolů. „Hezkej let!" Díval se, jak alf padá do hloubky tří mil, tělo přitom několikrát narazilo do stěny kráteru a nakonec dopadlo na zem. To nemohl nikdo přežít.

„Konečně se tu někdo objevil," zaslechl zdola Rodariův hlas, prozrazující značnou úlevu. Herec visel na rukojeti svého zprohýbaného meče. Čepel se mu při pádu zasekla do štěrbiny ve skalní stěně, což ho zachránilo před pádem do hlubin.

„Ohó, a kde máš koně?" nedalo Pruďasovi, aby se navzdory všem potížím nezeptal a neušklíbl. „Ty máš tak dlouhý nohy, žes ho v nich klidně mohl udržet!"

„Pruďasi, potřebuju tě tu," zavolal na něho Slîn. „Mallenia je na tom dost zle. Musíme ji ovázat."

Pruďas se podíval dolů k Rodariovi. „Ten meč ještě chvíli vydrží. Musím se postarat o tvýho miláčka," zabručel a pospíchal ke Čtvrtému. Slîn klečel vedle mladé ženy a prohlížel si její rány.

Pruďas si všimnul, že Ido ještě dýchá. Šíp, který ji zasáhl do krku, trefil jenom maso a možná nanejvýš nějakou tu šlachu. Podle toho, jak málo rána krvácela, zřejmě nebyla zasažená žádná žíla. Větší starosti mu působil šíp, který jí uvízl v zádech.

„My teď pro ni nemůžeme nic udělat, hlavní je postarat se o to, aby zůstala naživu, dokud se Coïra nevrátí a nevyléčí ji pomocí magie," prohodil ke Slînovi a pomohl mu ovázat ženiny rány. „Mluv s ní, aby zůstala při vědomí. Já se postarám o herce dříve, než se to jeho železo zlomí a on slítne za černoočkem dolů do kráteru." Položil Čtvrtému ruku na rameno. „Děkuju. Jsem tvým dlužníkem."

„Ne. Nic mi nedlužíš," bránil se Slîn. „Jsme družina, kde jeden dává pozor na druhého." Zarazil se. „Alespoň my děti kováře bychom to tak měly dělat."

„V tom máš pravdu." Pruďas se zvedl, stáhl koním z hlavy uzdy a začal z nich splétat dlouhé lano. Zatímco na tom pracoval, připojil se k němu i Balodil. Ten si už stačil sám ovázat ránu na rameni a nenápadně mu hodil láhev s pitím.

„Tomu, komu patřila, už neposlouží," poznamenal. „Naproti tomu ty ji budeš určitě potřebovat." Potom se posadil a bez ohledu na vlastní zranění pomáhal Pruďasovi splést z uzd provaz.

Společně pak došli na kraj kráteru a spustili lano k Rodariovi, který se ve větru kymácel jako korouhvička. „Taky byl nejvyšší čas," přivítal oba trpaslíky. „Už bych se dlouho neudržel."

„Kdybys měl koně mezi nohama, bylo by to ještě těžší," opáčil s klidem Pruďas. „Chyť se! Vytáhneme tě."

Balodilovi s Pruďasem se podařilo vyzvednout herce z hlubin. Ten dokonce vytáhl ze skalní škvíry i pokřivený meč a vzal si ho s sebou.

„Co s ním chceš dělat?" divil se Pruďas. „To s ním budeš bodat za roh?"

„Vezmu si ho. Na památku." Rodario zbledl, když spatřil Mallenii, ležící nehybně na zemi. Rozběhl se k ní a položil si ženinu hlavu do klína. „Musíme něco dělat…" vydralo se mu zoufale z úst.

„Nemůžem dělat nic jiného než čekat," odpověděl Pruďas. „Zranění je příliš vážný, a protože nikdo z nás není léčitel, potřebujeme magu, aby jí ty rány zavřela."

Rodario polkl a přikývl.

Vítr se znovu stočil a plameny v Dsônu pohasly. Pruďas se zadíval k věži, někde v ní právě byl jeho přítel spolu s Coïrou a Balyndarem a snažili se zvítězit nad Lot-Ionanem. „Vraccasi, ať se jim to povede," prosil v duchu a zadíval se na Balodila, sedícího vedle mrtvého spolubojovníka. Balodil měl zavřené oči a modlil se. Jestli Pruďas jeho počínání správně pochopil, tak i žadár právě hovořil s Vraccasem.

* * *

Ohnivá čepel trefila Sisarotha do pravého ramene, smetla ho stranou a mrštila jím na záda. Alf sklouzl o několik schodů níž, než konečně zůstal ležet.

Balyndar ztěžka funěl. Rozběhl se k Sisarothovi, aby ho dorazil. Cestou zvedl alfův dlouhý obouruční meč a pádil dál. Sisaroth se zrovna postavil na nohy, Ohnivá čepel se mu zasekla hluboko do těla, z rány stříkaly proudy černé krve a stékaly mu po zbroji.

Balyndar se z plných plic nadechl, zaryčel a vrhl se vpřed. Meč, který byl na něho příliš velký, pro jistotu držel za rukojeť a ochranný trn.

Sisaroth se mu pokusil vyhnout, ale čepel vlastního meče ho zasáhla do podbřišku. Se skřípěním mu projela zbrojí a alf hlasitě zařval bolestí.

Balyndar se zasmál a popadl rukojeť Ohnivé čepele. „To hrozně rád slyším!" Vytrhl sekeru z protivníkova těla, a zatímco se ho Sisaroth snažil naposledy bodnout do krku, urazil mu trpaslík jedinou ranou hlavu. Fontána krve vystřelila až nahoru ke klenbě, bezhlavé tělo se po zádech zřítilo ze schodů.

Balyndar si musel na okamžik sednout, lapal po dechu, přepadl ho záchvat slabosti, ruce a nohy byly najednou těžší než olovo. Nebyl téměř schopen pohybu, Ohnivá čepel vážila více než čtyři pytle zlata.

Znenadání ho zakryl něčí stín, a když zvedl hlavu, stál před ním Lot-Ionan. Magus si změřil trpaslíka zkoumavým pohledem, na rtech mu pohrával zlomyslný úsměv.

Balyndar si v zoufalství uvědomil, že nemá nejmenší možnost, jak by mohl maguse zadržet, kdyby jim všem chtěl sáhnout na život. Cítil, že mu v těle nezbyla ani kapka síly, Tungdila nebylo nikde vidět a Coïra nepředstavovala pro maguse nebezpečí. „Na to raději ani nemysli," pohrozil přesto Lot-Ionanovi.

Zdálo se mu, že magus nějak zakýval prsty, a najednou se mezi nimi objevila slabá namodralá záře. Plazila se k Balyndarovi, vklouzla mu do nosu a do úst.

Trpaslíka zaplavil vřelý pocit, jako kdyby mu někdo právě věnoval bezpečí, lásku a přátelství. Tělo mu zaplavila nová síla, rány začaly svědit a štípat. Když pocity dozněly a on se podíval, nakolik je zranění, které si ze souboje s alfem odnesl, vážné, díval se na naprosto dokonalou kůži. Jako by ho nikdy nezasáhl žádný meč ani jiná zbraň.

Lot-Ionan netečně prošel kolem něho a začal scházet po schodišti dolů.

Coïra mezitím zaúpěla, zvedla se a držela se za hlavu. Spatřila mrtvého alfa, potom se podívala na Balyndara a dlouhým pohledem sledovala maguse, dokud nezmizel za ohybem schodiště. „Co se stalo?"

„Moc věcí," odpověděl trpaslík stručně a vstal. Cítil se, jako by celý oběh jenom prospal a nabral tak čerstvé síly. Lot-Ionan se držel dohody a vyléčil ho. „A k tomu ještě jeden malý zázrak. Pojďte, podíváme se po Zlatorukém!"

Společně hbitě seběhli po schodech dolů.

* * *

Tungdil Zlatoruký ležel vedle Mallenie u ohně, který si rozdělali asi míli na sever od okraje kráteru. Jeho zbroj opět ztuhla jako špalek.

Lot-Ionan dopravil trpaslíka, neschopného jakéhokoliv pohybu, pomocí nadnášecího kouzla z Dsônu mimo kráter a Coïra mezitím ošetřila pomocí posledních zbytků magických sil ostatní zraněné členy družiny. Tolik krve, kolik Ido ztratila, však nedokázala nahradit a bojovnice bude přinejmenším několik oběhů slaboučká jako malé dítě.

Rodario se o ni s láskou staral, všichni si ovšem uvědomovali, že je Mallenia nebude moci dále doprovázet. Úspěch jejich poslání závisel na rychlosti, a tu by mladá žena nedokázala vydržet. Dohodli se, že Ido nechají v nejbližším statku, aby se tam zotavila, a jakmile se bude cítit dost silná, hned se za nimi vydá.

Pruďas postával vedle Tungdila. Zvedl mu hledí nahoru a třel si vousy. „Už zas, učenej?“ povzdechl si. „Tentokrát to byl ten alf, že jo?“

„Ano. Vyslovil nějakou kouzelnou formuli.“ Tungdil se pokusil zvednout ruku. „Nic.“

Balodil stál na druhé straně a mumlal si nějaká podivná, pochmurně znějící slova. Na zbroji se nerozzářila jediná runa. Lítostivě pokrčil rameny a stáhl se kolem plamene do pozadí.

Pruďas se ušklíbl a zvedl vraní zobák. „Víš, co to znamená?“

„Ano,“ odsekl jeho přítel nevrle. „A vůbec se mi to nelíbí.“

„Počkej!“ zarazila ho Coïra. „Víme, jaké kouzlo to bylo?“

Pruďas jí stručně vysvětlil, co se jim již jednou přihodilo. Přitom vynechal podrobnosti, které se mladé ženy nijak netýkaly.

Coïře se objevil v obličeji zamyšlený výraz. „Ale jestli žadár tentokrát nic nesvedl, asi to nebude stejné kouzlo.“ Předklonila se a podívala se Tungdilovi do tváře. „Můžete nám nějak pomoci?“

Pruďase se zmocnilo podezření, že mu Tungdil při vyprávění o původu a vlastnostech zbroje něco zamlčel. *Schválně,* zapípal mu v hlavě osamělý pochybovačný hlásek. *Chtěl před tebou zatajit, kde je jeho slabé místo, a teď se mu to vrátilo.*

„On by mi to určitě řekl,“ omylem nahlas odpověděl neodbytnému hlásku a Coïra se na něho zvědavě podívala. „To není nic důležitýho. Mluvím sám se sebou,“ vykroutil se Pruďas a naznačil, aby ustoupila kousek stranou. „Hej, dávejte pozor!“ vykřikl hlasitě, aby ho všichni slyšeli. „Teď se tu pěkně zablejskne, tak zavřete oči nebo se dívejte někam jinam.“

Stoupl si nad trpaslíka, zeširoka se rozkročil, zvedl vraní zobák a udeřil plochou stranou zbraně, stejně jako tehdy v Zemi za horami.

Bylo slyšet tupý úder a Tungdil zasténal. Přestože tionium představovalo velice tvrdý a odolný materiál, prohnulo se a nad hrudí se udělal hluboký důlek.

„U Vraccase, co to je…“ Pruďas znovu zvedl zbraň nad hlavu, prudce se rozmáchl a napnul všechny svaly svého hrudníku, aby do úderu vložil ještě větší sílu. „Však ty naskočíš, když tě zasejc pohladím!“

Znovu to zařinčelo, zbroj se prohnula víc než předtím, nikde se však nezablesklo a zbrojí se ani teď nedalo hnout. Tungdil zaúpěl a zalapal po dechu.

„No to je skvělý. To nebylo dvakrát dobrý,“ poznamenal Slîn zbytečně.

„To sám vidím,“ štěkl na něho Pruďas. „Moc to bolí, učenej?“ vyptával se starostlivě.

„Jenom když se směju,“ rozkašlal se trpaslík. „Prosím tě, Pruďasi, už do mě nemlať. Nebo kdybys přece jen chtěl, tak na nějaké jiné místo. Jinak se tu udusím.“

„Já si myslím… že alf tu svoji magii… nějak vypnul. Nechal zapnutou jenom… pojistku.“ Pruďas přejel prsty po pokřivené zbroji. „I kdybych do toho dál bušil, stejně nám to nic nepřinese.“

„Budeme si muset pro něho obstarat nějaký povoz,“ navrhl Rodario. „Potom tak jako tak pojedeme pomalu a klidně můžeme vzít s sebou i Mallenii.“

„Ne,“ protestoval Tungdil. „Určitě najdeme způsob, jak zbroj probudit ze spánku. Ještě této noci.“

„No to je skvělý,“ zabručel Slîn. „Proč do ní nepraští Balyndar Ohnivou čepelí?“

„To tě opustili všichni rozumní předci? To bys ho rovnou mohl střelit do oka,“ vyjel na něho Pruďas. „Mohlo by ho to zabít!“

„Proč?“ namítl Balyndar. „Přece není nepřítel našeho národa.“ Vstal od ohniště, odhodil králičí kosti a zvedl sekeru. Jako vždy se v intarsiích a diamantech odrážela jemná záře. „Uvidíme. Nebo má někdo z vás námitky?“

Slîn s Pruďasem se na sebe podívali. Dokonce i Tungdil mlčel.

XXX

Země za horami,
Černá soutěska,
6492. sluneční cyklus, počátek léta

Přijížděli k pevnosti Zlohráz, nad níž povlávaly vlajky a praporce. Zároveň však také viděli, že hradby jsou poškozené následky bojů.

Pruďas se podíval na Tungdila, jenž se díky Lot-Ionanově pomoci mohl opět volně pohybovat se zbrojí na těle. „Co se tu mohlo stát?“

Vzpomněl si, jak magus dal před několika oběhy průchod své zlomyslnosti. Nechal je celou noc hloubat nad ztuhlou, nehybnou zbrojí, až za ranního rozbřesku vstal, udělal dvě rychlá gesta a zahalil tionium tmavě

fialovým závojem. Zbroj pak ihned začala bezvadně fungovat, a před očima všech členů družiny se dokonce i sama vyrovnala! Předtím nereagovala ani na dotek Ohnivé čepele. Lot-Ionan nikomu z nich nevysvětlil, co vlastně udělal. Ani chráněnci.

Potom šlo všechno ráz na ráz.

Mallenii a Rodaria skutečně zanechali na jednom statku, neuvěřitelně rychlou jízdou přijeli do Hnědých hor a odtamtud bez zastávky rovnou do Země za horami. Neztráceli čas. Stejně nemuseli nikomu nic vysvětlovat – Tungdil byl velkokrál a nebyl nikomu povinován skládat účty. Jeho slovo bylo rozkazem.

Pruďas vrhl nenápadný pohled na maguse. *S ním ještě budeme mít dost velký potíže.*

Tungdil rovněž postřehl trhliny v hradbách pevnosti. „Dokud Zlohráz stojí, není nic ztraceno," pronesl s úlevou. „Nejdůležitější je, že jsme to stihli, že ještě není pozdě."

Na hradbách zaduněly rohy a ohlásily jejich příjezd. Oddíl ubariu a trpaslíků jim pochodoval vstříc, aby je doprovodil s poctami, jaké si zaslouží, a za mohutného jásotu obránců pevnosti je přivedl k věži, osázené dlouhými tyčemi a zpevněné dostavěnými pilíři.

Pruďasovi se zdálo, že na ochozech napočítal nepřiměřeně vysoké množství dětí kováře. Nebyl si svými dojmy úplně jistý, tak na ně upozornil Slîna a chtěl, aby mu potvrdil, že se mu to jenom nezdá. „Pletu se, nebo ne?" zeptal se.

Čtvrtý potřásl hlavou. „Ne, nepleteš se." Zadíval se na prapory. „Tam nahoře mezi vlajkami visí některé, které vůbec neznám."

„Nebo které jsem nikdy nechtěl vidět," dodal Balyndar a ukázal doprava. „To jsou vlajky klanů Třetích."

„U Vraccase," zvolal Pruďas překvapeně. „Tak teda i oni nám přišli pomoct!" Podíval se na Tungdila. „Tvůj kmen dorazil, aby velkokráli nabídnul svý ruce a zbraně." Zasmál se, bylo vidět, že se mu ulevilo.

„To od nich byla dobrá lest, nechat nás, abychom zvolili Jednookého velkokrálem," zamumlal Balyndar tiše.

„To nebyla žádná lest," odporoval Pruďas vášnivě. „Bylo to…"

„Tam je Goda," přerušil ho Slîn. „Pozdravíš svou ženu, generále, nebo to mám místo tebe udělat já?"

Pruďas přitáhl poníkovi uzdu, seskočil, rozběhl se k manželce a mocně ji sevřel v náručí. Dokonce přitom pustil i vraní zobák. „Držím v objetí všecko štěstí, který na světě mám," pošeptal jí do ucha a cítil, jak se mu svírá hrdlo. „Chybělas mi, Godo!"

Zabořila mu obličej do krku a pevně ho k sobě přitiskla. „Konečně," zašeptala. „Skoro jsem umřela strachem a ani jsem to nemohla dát před

ostatními najevo.“ Pohlédla na Tungdila, který jako vždy seděl vzpřímeně na koni hned vedle Lot-Ionana. „Tak jste to zvládli!“

„Bylo to jednodušší, než jsme si původně mysleli,“ prozradil jí Pruďas a vyvinul se jí z objetí. „Pojď, popovídáme si o tom uvnitř. Stalo se moc věcí, o kterých si musíme říct.“

„Tady také.“ Pohlédla mu pevně do očí. „Bohužel nic dobrého, můj muži.“

Pruďas sebou prudce trhnul. Okamžitě ji začal nutit, aby co nejrychleji přešli do jednacího sálu. Trpaslíci, Coïra i Lot-Ionan se vydali za nimi. Goda vydala rozkaz, aby všechny hosty uvedli do sálu.

Všude, kudy procházeli, padali trpaslíci před Tungdilem na kolena a natahovali k němu zbraně ve výrazu bezpodmínečné poslušnosti. Pruďas si najednou uvědomil, že Goda tímto gestem Tungdila nepřivítala. *Taky bysem se pořádně divil, kdyby…*

Jásot ve Zlohrázi nebral konce. I od ostatních tří bran k nim zaznívalo dunění rohů, volání a klepání seker, jimiž trpaslíci bušili do štítů a zbrojí. Snášela se na ně hotová bouře radostného vzrušení, jemuž stejnou měrou propadli jak trpaslíci, tak i lidé, podskalané a ubariu.

Pruďas kráčel vzpřímeně, prsa měl hrdě vypnutá jako jen málokdy předtím v celém svém životě. Pyšně narovnal záda, přes rameno si přehodil vraní zobák, kráčel hezky zeširoka a s úšklebkem na tváři kynul ostatním. Balyndarovi a Slînovi se nevedlo jinak. Užívali si, když je tu vítali jako hrdiny. Navíc plným právem.

Pouze Godina zachmuřená, zamlklá tvář kalila válečníkovu rozjařenou náladu. Ale jen trochu.

Ubariu, střežící vchod do jednacího sálu, rozevřeli dvojité dveře dokořán.

Pruďasovi údivem spadla čelist: u stolu seděli trpaslíci! Několik tuctů trpaslíků, všichni do jednoho samí náčelníci klanů. Vlajky, připevněné za jejich zády na stěnách, prozrazovaly, o jaké klany se jedná.

„U Vraccase!“ vyklouzlo trpaslíkovi z úst a srdce se mu rozbušilo radostí. „Učenej, vidíš to?“ Měl chuť chytnout ho za rameno a pořádně jím zatřást, aby dal volný průchod štěstí, které jím zmítalo, ale raději se ovládl.

„Zůstaňte vedle mě,“ řekl Tungdil tiše ostatním. „Ať si vryjí do paměti tváře svých největších hrdinů a nikdy je nezapomenou.“ Pomalým, těžkým krokem vstoupil do sálu.

Zaznělo cinkání a řinčení, jak se trpaslíci skláněli před velkokrálem, poklekávali před ním na koleno a přesně podle starodávné přísahy pozvedli zbraně, aby mu odpřísáhli věrnost. Shromáždily se zde všechny kmeny, dokonce i Třetí a Svobodní se před Tungdilem sklonili a podrobili se jeho velení.

V této slavnostní chvíli, nejvýznamnějším okamžiku v dějinách dětí kováře, nikdo neřekl jediné slovo.

Úchvatný pohled dojal Pruďase k slzám. Jeho učenej dosáhl toho, co se nepodařilo ještě žádnému velkokráli, který před ním seděl na tomto trůně. Nestyděl se za slané kapky, které mu z koutků očí stékaly do vousů, a v obličeji mnoha dalších trpaslíků se zřetelně zračily obdobné pocity.

„Ať dlouho žije velkokrál Tungdil Zlatoruký!“ zvolal hlasitě a napřáhnul vraní zobák, pak se i on uklonil. Slîn ani Balyndar neodolali působivému, dojemnému pohledu a napodobili ho. Posledním trpaslíkem, který před velkokrálem poklekl na koleno, byla Goda.

„Vy všichni jste následovali mé volání,“ pozvedl Tungdil temný hlas. Nádech majestátnosti, který z něho vyzařoval, se přenášel i na posluchače. „Za to vám děkuju. Rozhodující bitva o Skrytou zemi se odbude v Černé soutěsce, neboť válka, která započala před dvěma sty padesáti cykly, dosud neskončila.“ Přelétl pohledem přítomné. „Proto jsem se vrátil: abych pomohl svému národu.“

„To je lež,“ zasyčela Goda, což však zaslechl pouze Pruďas.

Blýskl po ní očima a trpaslice se kousla do rtů.

„Vidíte, že jsem se změnil, ale v srdci jsem nadále zůstal dítětem kováře. Bez svých přátel,“ ukázal na trpaslíky stojící za ním, „bych tento první úkol nikdy nedokázal splnit. Tím pevněji jsem přesvědčen o tom, že i druhý úkol všichni společně zvládneme.“ Dal trpaslíkům znamení, aby povstali. „Titul velkokrále nosím díky tomu, že mě jím zvolili Čtvrtí a Pátí. Mnoho z vás by mohlo považovat za vážný nedostatek, že jsem nebyl korunován velkokrálem všemi kmeny.“ Tungdil zvedl ruce. „Z tohoto důvodu se vás táži, jednoho každého z vás, každého náčelníka klanu a každého krále, podruhé: chcete, abych vás vedl?“

Sál se otřásal hlasitými, mohutnými výkřiky souhlasu a Pruďasovi běhal po zádech mráz. *Taková jednota!*

Tungdil se nyní všem trpaslíkům uklonil. „Přísahám, že sloužím svému národu a že nikdy nebudete volby litovat.“ Potom obrátil pohled svého hnědého oka do míst, kde stáli Třetí. „Předstup, králi Třetích, a oznam všem, na čem jsme se dohodli.“

K Pruďasovu údivu ustoupil Rognor Zabiják o krok stranou a udělal místo jiné, důvěrně známé tváři. „Hargorin Smrtonoš!“ vyklouzlo mu překvapeně z úst. S tím opravdu nepočítal.

Statný trpaslík položil obě ruce na opasek. „Mé jméno je všude známé a obávané, všichni mě znají jako velitele Černé švadrony, mé skutky však byly vždy podřízené jedinému cíli: zajistit kmenu přežití, aby se někdy v budoucnu mohl posadit spolu s ostatními bratry a sestrami k jednomu stolu. A spolu s nimi bojovat proti zlu,“ pronesl vzletně. „Rognor byl mým

kancléřem, dostával ode mne rozkazy a prováděl je. Byl by místo mě zemřel, kdyby alfové naplánovali nějakou zákeřnost a rozhodli se zabít krále Třetích.“ Ukázal na Balodila. „Jedním z mých rozhodnutí bylo, aby se naši stateční bojovníci proměnili v žadáry a mohli vypátrat alfská tajemství. Jen tak jsme je mohli porazit jejich vlastní lstí.“

První z Třetích, kterej ví, co se sluší a patří. Když nepočítám Tungdila.

Pruďas mu okouzleně naslouchal, stejně jako všichni přítomní v sále.

„Učinili jsme jisté přípravy. A je nám toho moc líto,“ pokračoval Hargorin v řeči. „Je nám líto, že jsme bojovali proti svým bratrům a sestrám. I když by pro nás bylo hračkou vyhladit všechny zbylé kmeny, protože jsme byli v přesile a díky žadárům jsme znali pevnosti do nejmenších podrobností, tak jsme vás nenapadli. Nám bohatě stačilo vědomí, že bychom vás dokázali snadno porazit.“ Zhluboka se nadechl. „Já, Hargorin Smrtonoš z klanu Smrtonošů, tímto prohlašuji spor mezi námi a ostatními kmeny trpaslíků ve Skryté zemi, ať už se hlásí k některému jinému kmeni nebo se označují za Svobodné, za ukončený! Od této chvíle se žádná trpaslice ani trpaslík nebude muset obávat o svůj život, když vstoupí do Černých hor nebo když se setká s některým příslušníkem mého kmene.“ Poklepal na svou zbraň. „Tato zbraň už nikdy neochutná trpasličí krev. To vám přísahám při Vraccasovi! Jsme jeden národ, děti kováře!“

Pruďas stál, jako by do něho uhodil blesk. Podíval se nejdříve na Tungdila, pak na Godu a nakonec na Hargorina. „Mír?“ vydralo se mu nezřetelně z úst. „Třetí s náma opravdu uzavírají mír?“

Hargorin se na něho usmál. „Mír,“ opakoval.

Kdyby se v tu chvíli snášelo k zemi malinké špaččí pírko, bylo by slyšet, jak dopadlo.

Králové a náčelníci klanů jenom zírali na Hargorina a jeho družinu. Slyšeli sice slova, která pronesl, ale nemohli tomu prostě uvěřit.

Pruďas je plně chápal. Ani on nedokázal hned najít řeč. Dlouhé stovky, ba dokonce tisíce cyklů štvanic, války a nenávisti byly několika málo větami ukončeny bez toho, že by dohodě musela předcházet nekonečná jednání. To všechno umožnil jeden jediný trpaslík: Tungdil Zlatoruký.

To je jeho největší počin, pomyslel si. *Po něm už nenastoupí žádnej velkokrál, kterej by ho mohl trumfnout. Bude vytesanej do kamene jako ten, kdo trpasličím kmenům přinesl svornost. Z navrátilce, o kterým spousta trpaslíků pochybovala, se stal nedostižným válečníkem a velkokrálem všech kmenů.* Pruďasovi se vzrušením zrychlil dech, a když pořád ještě nikdo nebyl schopen slova, vykřikl: „Tak u všech ran Vraccasova kladiva: to tady nebude nikdo jásat?“

Rozpoutal se hotový uragán hlasů, který vysoce zastínil obyčejnou bouřku a podrobil uši přítomných tvrdé zkoušce. Trpaslice a trpaslíci hlasitě

vykřičeli do světa, jak se jim ulevilo, překypovali radostí, mávali zbraněmi a rozběhli se ke Třetím. Ne proto, aby na ně zaútočili, ale aby jim potřásli rukama.

Tungdil stál bez hnutí na místě, jednu ruku zapřel v bok, v druhé držel Krvežíznivce. S úsměvem sledoval radostnou scénu.

Pruďas se nedokázal déle ovládat: se smíchem objal starého přítele a poklepal mu několikrát na záda. „To bylo velkolepý, učenej!“ hulákal rozjařeně.

„Bez tebe, drahý příteli, by se mi to nepodařilo,“ opáčil Jednooký a podal mu ruku, potom se natočil ke Slînovi, Balodilovi a Balyndarovi. „Bez *jednoho každého z vás* by se mi to nikdy nepodařilo. Všichni jste na tom měli podíl.“ Nakonec se obrátil ke shromáždění. „Oslavovat můžeme později,“ vynutil si dunivým hlasem pozornost. „Vzpomeňme na mrtvé, kteří při naší výpravě přišli o život a Vraccas je přivítal ve své kovárně.“

K Pruďasovu údivu zmínil Tungdil jméno každého padlého, a to nejen z řad trpaslíků, ale i žadárů.

„A od tebe bych teď chtěl slyšet,“ pohlédl na Godu, „co se tu během naší nepřítomnosti stalo.“

Maga vyprávěla. O výpadu obránců pevnosti na stvůry, o jejich protiútoku a o tom, jak se na bitevním poli objevil nepřátelský magus, o únosu své dcery a zranění syna. O všem, co se kolem Černé soutěsky přihodilo.

Z Pruďase rychle vyprchala povznesená nálada, starosti o děti ho přinutily vyskočit ze židle.

Goda ho však pohledem zarazila a požádala ho, aby neodcházel ze shromáždění. „Oběma se vede docela dobře. Navštívíš je, až toto jednání skončí. Od doby, kdy naše dcera magusovi utekla, se nic nestalo. Bestie znovu postavily dobývací věže, ty jsou teď mohutnější než předtím. Jejich ležení se roztáhlo na stejné ploše jako před naším prvním výpadem,“ uzavřela svou zprávu. „Ale magus se už neukázal.“

Tungdil přikývl. „Tady jste slyšeli, proč potřebujeme někoho, jako je Lot-Ionan, aby se pustil do souboje s trpaslíkem, který si říká Vraccas. Během cyklů, které jsem prožil na druhé straně Černé soutěsky, jsem si z něho udělal smrtelného nepřítele, ale ujišťuji vás, že by se tak jako tak, dříve nebo později, sám pokusil prorazit sem k nám na opačnou stranu soutěsky. Trpí nenasytnou touhou po moci.“ Nechal přinést model Černé soutěsky, na němž byla vyznačena místa, kde měly bestie stany, a dokonce i jednotlivé obléhací věže. „On je naším nejdůležitějším cílem, protože jestli zemře, ztratí bestie odvahu. Všechno ostatní potom bude snadnou záležitostí a konečně budeme moci zavalit soutěsku, aby z ní už nikdy nemohlo nic zlého vystoupit na povrch!“

„Kdy udeříme?“ Hargorin si obhlížel model soutěsky, na čele se mu rýsovaly vrásky.

„Za dva oběhy. Tak dlouho bych si chtěl po cestě odpočinout.“ Tungdil poklepal ukazováčkem na skleněnou kopuli, představující štít. Sklo zařinčelo a prasklo. „To pro nás udělá Lot-Ionan a pak hned vyjede spolu s námi do bitvy. Celou dobu se bude držet po mém boku. Smeteme nestvůry a jsem přesvědčený, že jakmile trpaslík zjistí, že jim hrozí porážka, určitě se ukáže.“ Pohlédl králům do očí, postupně jednomu po druhém, a důrazně je nabádal: „Nikdo se mu nepostaví do cesty! Patří jenom mně a Lot-Ionanovi, protože nikdo jiný ho nedokáže zastavit. Goda vám už vylíčila, čeho je schopný. Umřeli byste.“

„Nikdo kromě mě,“ skočil mu Balyndar do řeči. Vytáhl z pouzdra Ohnivou čepel a ukázal ji shromáždění. „Zbraň, která už jednou porazila démona, zničila Nôd’onna a mnoho nepřátel Skryté země, se vrátila ke svému národu. A znovu jí bude zapotřebí.“

„Vždyť ty diamanty září,“ vykřikl jeden z trpaslíků. „Mezi náma je něco, kvůli čemu se třpytí a před čím nás chtějí varovat. Co to je?“

Žadár předstoupil před trpaslíky. „Já,“ zachichotal se. „Možná vypadám jako trpaslík, ale už dávno jsem se změnil. Alfové mi dali ochutnat zárodek zla, ale já ho využil k tomu, abych s jeho pomocí dělal dobro. Proto,“ zašvitořil a ukázal na Ohnivou čepel, „se tak krásně třpytí. Větří mě.“

Goda pohlédla na Tungdila a chtěla něco říct, jenže Pruďas jí zřetelným gestem zakázal otevřít ústa. Tušil, že by znovu chtěla šířit pochybnosti, jestli je učený skutečně pravým Tungdilem. *Teď ne,* nařídil jí nezvučně.

„Je poslední svého druhu,“ dodal Tungdil. „Jeho přátelé a spolubojovníci cestou padli a obětovali životy pro dobrou věc, osvobození Skryté země. S jeho pomocí vypátráme i toho nejlépe schovaného alfa v díře, do níž zalezl, a zničíme ho, jakmile dosáhneme vítězství tady v Zemi za horami.“

Trpaslice a trpaslíci zatleskali nebo zabušili zbraněmi o stůl.

„Jděte tedy ke svým bojovnicím a bojovníkům, oznamte jim, co nás všechny za dva oběhy čeká, a odpočiňte si.“ Velkokrál se jim opět uklonil. „Vraccas vás bude provázet.“ Otočil se, kývl na Pruďase a vyšel ze sálu.

Goda popošla k manželovi. „Slyšels to stejně dobře jako já.“

„Co zase?“

„Vraccas *nás* bude provázet.“ Zahleděla se za Tungdilem. „Ale kdo bude provázet *jeho?*“

„Ach, Godo.“ Pruďas si povzdechl a potřásl hlavou. Nechal ji stát a konečně se mohl jít podívat na děti.

* * *

Následujícího oběhu, právě když Pruďas ulehl na lůžko, aby si na chvíli zdříml, někdo zaklepal na dveře. Stál tam posel a požádal ho, aby s ním odešel do jednacího sálu. Velkokrál ho zve.

Pruďas se zvedl a pospíchal na schůzku. Přitom přemýšlel nad příštím oběhem a nadcházející bitvou. Celou Zlohrází se rozléhalo skřípění brousků a řinčení kovářských kladiv, kdekdo se věnoval posledním přípravám na boj. Taktika byla stanovená. Na ní se nedalo nic změnit.

Nedělal si ani tak starosti o sebe nebo o to, jestli boj přežije, trápila ho především Sanda. *Dal bych kdeco, jen aby se zase uzdravila.* Zranění jeho syna se úspěšně hojilo, naproti tomu Sandě viděl na očích, že to, co v zajetí prožila, ji bude ještě dlouho tížit.

Podobný výraz postřehl také u Coïry, která se nestačila vzpamatovat z hrůzy a otřesu, že ji Sisaroth málem zabil. Z tohoto důvodu se postaral, aby obě byly co nejvíce spolu. Doufal, že si dokážou navzájem pomoci.

Balyndar byl další, kdo mu dělal starosti. Pruďas se obával, že by Pátý mohl Ohnivou čepelí udělat nějakou nerozvážnost, která by zvrátila průběh bitvy v neprospěch trpaslíků. Pohledy, které si Balyndar vyměnil s Godou, byly pohledy dvou spiklenců. Nemělo význam se o tom s Godou bavit. Vytvořila si svůj názor a nehodlala z něho ustoupit. Tungdilovy zásluhy pro ni nehrály žádnou roli.

„Vraccasi, proč jsi ji udělal tak vzpurnou a tvrdohlavou?“ stěžoval si tiše Pruďas, než zabočil do chodby vedoucí k jednacímu sálu. Coïra tam rovněž právě mířila.

Zvedl ruku na pozdrav a maga zvolnila krok. Měla na sobě tmavomodré šaty s dlouhými rukávy a na hlavě černý čepec. Pruďas rozpoznal na manžetách rukávů výšivku, představující erb Weyurnu. „Jak se vám vede, královno?“

„Děkuji, dobře.“ Coïra se usmála. „Chtěl byste vědět, jestli jsem mluvila s vaší dcerou?“

Pruďas potřásl hlavou, cop mu sklouzl na hruď. „Hrozně mě trápí, když ji vidím tak… zničenou a zmatenou. Je úplně jiná.“

Coïře naskočily na čele vrásky. „Nechal jste se nakazit pochybnostmi své manželky?“

„Jakejma pochybnostma?“

„Že ta, co se vrátila, není vaše dcera.“

Pruďas bezmocně rozhodil rukama. „Už je to tu znovu! Nejdřív učenej, teď i vlastní dcera! Ona musí trpět jakýmsi stihomamem!“

„Také si to myslím,“ prohodila Coïra mírně, aby trpaslíka uklidnila. „Je to zcela jednoznačně vaše dcera. Vyprávěla mi hodně osobních, soukromých věcí.“ Zastavila se přede dveřmi. „Jí se stalo to nejděsivější, co se ženě může přihodit, když upadne do zajetí. Trpaslík, který ji unesl, jí prý všechno

předem důkladně popsal a všechnu vinu svalil na Godu, protože nesplnila jeho podmínky. Vaše dcera kvůli tomu zčásti málem přišla o rozum.“ Pohladila ho po rameni. „Nemůžu pro ni nic udělat, Boïndile Dvojčepeli. To, co jsem prožila já, je ve srovnání se Sandiným utrpením úplná malichernost.“

Pruďas ze sebe nedokázal vypravit slovo, tak velká byla nenávist, která jím zmítala. Nenávist k nepříteli ve zbroji z vraccasia, proti němuž byl i při vší své obratnosti v boji naprosto bezmocný. *Zprzním jeho mrtvolu.*

Vztekle vešel do haly – a údivem se musel zastavit: vedle Tungdila, Slîna, Balyndara a Balodila stáli dva elfové v bílých šatech, pod nimiž se třpytila zbroj ze zářivě jasného palandia.

Na zádech měli meče a štíty, u opasku dvě dlouhé dýky. Elf byl hnědovlasý, elfka měla vlasy skoro bílé. Na Pruďasův vkus byli příliš dlouzí, příliš hubení a příliš hezcí. *Stejně jako alfové. Žádnej z nich není tlustej, žádnej není šerednej. Jeden z nich by moh prdnout jako kůň, aby nebyli tak dokonalí.*

Tungdil pozval přítele a magu dovnitř a představil je elfům. „To jsou poslední dva hrdinové, jimž můžete vděčit za to, že alfové byli ve Skryté zemi zcela vyhlazeni. Podíleli se na tom stejně jako já.“ Uvedl jejich jména, potom ukázal na elfy. „To jsou Ilahín a jeho žena Fiëa. Když se v oblastech, kde vládli alfové, rozmohla povstání, opustili úkryt a vedli lidi v boji proti všem černookým.“

„Toho bychom nikdy nebyli schopní, kdybyste nám svým přičiněním nepřipravili půdu,“ řekla Fiëa přátelsky typickým zpěvným hlasem elfů, který každý trpaslík ve skutečnosti bytostně nesnášel, zato Dlouzí ho přímo milovali.

„Takže i vy jste se o tom doslechli?“ prohodil tázavě Pruďas a podíval se na špičky jejich uší. Zároveň vycenil zuby.

Ilahín se srdečně zasmál. „Trpasličí žertíky mi opravdu chyběly.“

Pruďas se zarazil. „Ty máš rád, když si z tebe někdo utahuje?“

„On je výjimka,“ vložila se do debaty Fiëa, její hlas najednou nezněl až tak přátelsky. „Naproti tomu já to vysloveně nesnáším.“

„Drž se zpátky, starý příteli,“ napomenul Pruďase Tungdil a požádal ho, aby se i s Coïrou posadil. „Přišli nám sem poděkovat a přinesli ze Skryté země nové zprávy.“

Ilahín čekal, dokud se neusadí. „Aiphatònův čin a váš zásah nám umožnily opustit úkryt, aby i elfové přispěli svým dílem k osvobození vlasti. Protože nemůžeme ani nechceme děkovat dítěti Nesmrtelných, neboť nám to zakazuje jeho původ, tím vřeleji bychom chtěli poděkovat vám.“ Zvedl ze země krabici a otevřel ji. Uvnitř ležely dýky z bělavého kovu. „Jsou z ryzího

palandia a jsou tak ostré, že není nic, co by se jimi nedalo přeříznout. Jsou prosycené mocí bohyně elfů, která vás má posílit v nadcházející bitvě.“

Fiëa předala každému z nich jednu čepel.

Pruďas musel uznat, že se jedná o dobrou, kvalitní práci, dýky přesto nesnesly srovnání se zbraněmi trpaslíků. Elfové používali jiné způsoby výroby a jiné metody tvrzení a kování, to bylo vidět už podle povrchové úpravy. *Dětská hračička.* Protože si to však u nich nechtěl pokazit, zdvořile poděkoval za dar a připevnil si dýku k opasku. To, že se zbraň elfů dostala až k trpaslíkovu opasku, byla obrovská zvláštnost.

„Zničili jsme obrovské části Dsôn Bhará stejně jako Phôseon Dwhamant a vrátili jim původní název Âlandur. Lidé se postarají o to, aby existenci alfů dál nic nepřipomínalo.“ Ilahín ukázal na manželku. „Fiëa a já se vrátíme na Zlatou rovinu a zřídíme tam malou osadu. Jsme si jistí, že jakmile zpráva o vítězství nad utlačovateli pronikne do Země za horami, přijdou do Skryté země další elfové. Musí tam nalézt vlast, ne cizinu.“ Elf se pousmál.

„To je skvělý. Ale vždyť jste přece jenom dva,“ poznamenal Slîn.

„Žijeme dost dlouho a hodně toho za život stihneme,“ odvětil Ilahín.

„A nezemřeme dříve, dokud se k nám nepřipojí další elfové,“ dodala Fiëa přesvědčivě.

„Dýky nejsou jediným dárkem. Chtěli by nám pomoci v nadcházející bitvě s bestiemi,“ oznámil Tungdil.

„Není to moc nebezpečné? Myslím, když chcete pro soukmenovce vytvořit novou vlast?“ dumal Slîn, a až dodatečně si uvědomil, že by jeho slova klidně mohli pokládat za urážku. „Já… nepochybuju o vašem umění, o tom, jak dokážete bojovat, Fiëo a Ilahíne, ale… bude to obrovská bitva, kde nebudou jenom zranění. Určitě se nedá srovnávat se štvanicí na alfy, kterou jste uskutečnili ve Skryté zemi.“

Fiëa na něho pohlédla. „Vaše starostlivost nás dojímá, ale my umíme bojovat, Slîne.“ Uklonila se. „Dovolte, abychom si šli odpočinout. Naše těla se musí zotavit, abychom byli na příští oběh dobře připraveni.“ Spolu s Ilahínem vyšli ven.

„Co jim na to máme odpovědět?“ Balyndar nechal dýku ležet před sebou na stole. „Elfové vylézají z úkrytu v lese.“ Slîn s Balodilem se tiše zasmáli.

„Vědí, kdy je boj beznadějný, a kdy může skončit úspěchem.“ Tungdil se na ně káravě podíval a připevnil si dýku k opasku. „Zeptejte se Pátých a Prvních. Jak jsem slyšel, používali v minulých cyklech podobnou strategii. V tom spočívá rozdíl mezi rozvážností a zbabělostí, kterou se jim snažíš podsouvat.“ Zamířil ke dveřím. „Uvidíme se zítra. Nechci být rušen dřív, než slunce vystoupí na oblohu a my zaútočíme na bestie.“

Pruďas se rovněž rozloučil a zmizel na chodbě.

Slîn se zadíval na model soutěsky a pevnosti. „Tak, tak, zítra nás čeká ten nejdůležitější oběh.“ Krátce pohlédl na Coïru. „Zvládnete to, mago?“

„Spolu s Lot-Ionanem a Godou bychom měli umět zařídit, aby se hora zřítila. S tím nebudou žádné těžkosti,“ odpověděla královna. „Samotná bych to nikdy nezvládla, ale ve třech se na tento úkol dívám s klidem.“

„Ale co když budete muset vložit moc energie do bitvy?“ Balyndar cvrnknul do několika figurek v ležení bestií a převrátil je.

„S tím moc nepočítám. Lot-Ionan je ten, kdo obstará většinu kouzel. Má nevyčerpatelnou zásobu sil, nevím, jak to dokáže. A to přesto, že mu Balyndar poškodil onyxovou hůlku.“ Potlačila zívnutí. „Zaútočíme a rozprášíme celou tu armádu temnot. Když nám dojdou v nových katapultech náboje, vyrazíte do pole i vy. Spolu s ubariu, podskalany a lidmi by to mělo být snadnější než…“ i ona cvrnkla do jedné figurky, „tohle.“ S těmito slovy se rozloučila a vyšla ze síně ven, žadár se bez pozdravu vytratil zároveň s ní.

Slîn se podíval na Balyndara, potom upřel zrak na Ohnivou čepel. „Neudělej s ní žádnou hloupost,“ varoval trpaslíka a zvedl se. Přitom chviličku držel kuši tak, že to mohlo vypadat jako výhružka. „Na poli tě nespustím z očí, a kdybych viděl, že se chceš dopustit zrady na právoplatně zvoleném velkokráli…“ Záměrně větu nedokončil a vyšel ven, kuši si přehodil přes rameno.

Balyndar zůstal jako jediný sedět na místě, oči upřené na maketu soutěsky, pravici položil na rukojeť Ohnivé čepele. „Udělám, co budu považovat za správné,“ prohlásil a předklonil se. Objevil jednu figurku, která vypadala skoro jako Tungdil.

Sáhl po ní, vyhodil ji do vzduchu, a když padala, rozsekl ji přesně uprostřed Ohnivou Čepelí.

* * *

Pruďas se ujistil, že ho nikdo nevidí, potom zabušil na dveře.

Ilahín mu otevřel a udiveně se na něho zahleděl. „Nuže, Boïndile Dvojčepeli? Co můžu…“

„Pustit mě dovnitř,“ skočil mu Pruďas do řeči a protlačil se kolem elfa do místnosti. „Promiňte, že jsem vás tak přepadl, ale jedná se o velice… nepříjemnou záležitost, v níž vás musím poprosit o radu.“ Posadil se a svěsil ramena. „Pomozte mi, Ilahíne.“

Elf zavřel dveře, přitáhl si židli a posadil se přímo proti trpaslíkovi. „Víte, příteli trpaslíku, že vám s radostí pomůžu. Co máte na srdci?“

Pruďas vytáhl koženou nádobku na pití, kterou mu dal Balodil. „Čichněte k tomu a možná sám všecko pochopíte. Původně patřila jednomu žadárovi a já jsem se z ní omylem napil.“

Ilahín uchopil nádobku, otevřel ji a přičichl si k ní. Z obličeje mu rázem vymizel přátelský výraz. „To je… krev elfů!“

„A to je taky důvod, proč vás alfové tak pronásledovali. Potřebovali vaši krev, aby z ní uvařili tenhle truňk, kterej udělal z vybranejch bojovníků Třetích žadáry,“ vysvětloval Pruďas a zadíval se na elfa. „Já se z ní fakt napil nedopatřením!“ zdůraznil ještě jednou. „Jeden ze žadárů mi řekl, že tý kletby, kterou jsem tím na sebe uvrhl, mě můžou zbavit jenom elfové.“ Nervózně si třel nos.

Ilahín neodpovídal. Místo toho přivolal Fiëu, postavil před ni nádobku a ukázal na Pruďase. Mezi elfy se rozvinula dlouhá debata, která byla stále vzrušenější a vzrušenější. Trpaslík měl dojem, že každý z elfů zastává jiný názor. *Ale na co?*

„Promiňte, že vás ruším,“ vykřikl po dlouhém čekání, které mu začínalo pořádně jít na nervy. „Existuje proti tý žízni nějakej lék, nebo ne?“

Elfové se na něho upřeně zadívali.

Ilahín se zhluboka nadechl. „Pravda je taková, Boïndile Dvojčepeli, že přesně nevíme,“ přiznal se. „Vina, kterou jste tím na sebe naložil, vás nesmírně tíží.“

„No tak, zatraceně! Já to přece nevěděl!“

„To není podstatné,“ odsekla Fiëa podrážděně. „Když zabijete nějakého člověka, aniž byste předem věděl, že je zakázané připravit ho o život, tak vás stejně budou ostatní lidé pronásledovat a postaví vás před soud. Není to tak?“

Pruďas musel přikývnout.

„Dopustil jste se zločinu a nevědomost vás před tím nijak nechrání. To je bohužel skutečnost,“ pokračoval Ilahín smířlivěji. „Vy jste však někdo, kdo má nesmírné zásluhy o blaho našeho národa, což snad zmírní tíži vaší viny v očích bohyně a ona vám dopřeje spásu a vysvobození.“

„Já to nechápu: jak to má proběhnout? Co musím udělat?“

Fiëa uchopila koženou nádobku a rozřízla ji. Černá, hustá tekutina vytekla na zem a vytvořila na ní skvrnu, velkou jako zlaťák. „Budete se muset modlit k Sitalii, Boïndile Dvojčepeli, a vroucně ji prosit, aby vás spasila a zbavila prokletí.“

„Ale…!“ Trpaslík se díval, jak se skvrna roztéká po podlaze dál a dál, dokud na ni elfka nehodila šátek, kterým ji setřela. Potom látku vhodila do kamen. Zasyčelo to, ohniště vzplálo vysokým černým plamenem a ztělesnění přízračné hrozby bylo pryč. „Já přece potřebuju…“

„Ne, Boïndile Dvojčepeli. Každý další hlt této tekutiny vás uvrhne do ještě většího prokletí," přerušil ho Ilahín.

Pruďas si prohrábl černé, stříbrem prokvetlé vlasy. „Já tu žízeň nedokážu jinak uhasit! Nemáte představu, jak to ve mně hoří!"

Elfové se na sebe znovu podívali, potom si Fiëa odepnula od opasku malý váček. „Tady v tom jsou byliny, Boïndile Dvojčepeli, které vám pomohou s žízní bojovat. Ta však úplně zmizí jenom tehdy, když vám Sitalia odpustí. Modlete se k ní, to je jediná rada, kterou vám můžeme dát. Modlete se vroucně a pokorně."

„Ale já jsem přece nic neprovedl!" Pruďas si připadal hloupě, že to znovu a znovu zdůrazňuje, ale nedokázal si pomoci.

„Vysvětlete to Sitalii," radila mu Fiëa. „My vám věříme, protože za vás hovoří vaše činy."

Ilahín pohladil zoufalého trpaslíka po čele. „Musíte bohyni přesvědčit. Ona se vám zjeví, když na to půjdete správně."

„Jinak?" vyptával se trpaslík nejistě.

„Jinak vám ani byliny nemůžou natrvalo pomoci a vy…" Fiëa protáhla obličej. „Vždyť víte, jaké by to pro vás mělo následky, příteli trpaslíku." Elfové na něho významně pohlédli a Pruďas pochopil.

Vstal, došoural se ke dveřím a vyšel ven. „Děkuji," řekl na prahu a vyšel na chodbu. „Modlit se k Sitalii," bručel si pro sebe. „Vzývat bohyni šikmouchejch, tak daleko jsem to dopracoval! Já jsem *nevinnej!*" Rady, které mu elfové mohli nabídnout, ho sklíčily, reptal na osud, netrvalo však dlouho a probudil se v něm osvědčený vzdor. „Tak raději zítra zemřu jako hrdina! Já těm šikmouchejm ještě ukážu!"

Odhodlaně dusal chodbou ke svým pokojům. *Vraccas mi pomůže.*

XXXI

Země za horami,
Černá soutěska,
6492. sluneční cyklus, počátek léta

Lilo jako z konve.

V noci se rozpoutal příšerný nečas a zavalil pevnost i soutěsku proudy deště, jako by chtěl obránce spláchnout z hradeb a zatopit vchod do soutěsky.

Když se rozednilo, hromy a blesky odezněly, déšť však neustal. Přesto mělo k útoku na bestie dojít. Tungdil naléhal, aby se všichni drželi plánu.

Za všemi čtyřmi branami stály v řadách oddíly, připravené k boji. Tentokrát byly přísně rozdělené: z východní brány zaútočí lidé, ze západní

ubariu, ze severní podskalané a z jižní trpaslíci. To by mělo velitele nestvůr zmást, aby tak rychle nepochopili, odkud na ně směřuje hlavní úder.

A nejtvrdší útok se rozvine od jihu. Budou se na něm podílet Tungdil, Balyndar, Pruďas, Goda, Coïra, Lot-Ionan a šiky trpaslíků. Lidé při útoku zabočí stranou a spolu s ubariu podniknou zdánlivý útok na severní část nížiny, aby měl nepřítel dojem, že odtamtud chtějí proniknout ke vstupu do soutěsky. Naproti tomu ubariu se po křídle stáhnou na pomoc trpaslíkům.

Pruďas si stoupl ve třmenech, aby měl lepší přehled o davech válečnic a válečníků, kteří se za nimi seřadili a čekali. K šedé obloze se tyčilo moře praporů a vlajek a pyšně oznamovalo celému světu, že děti kováře konečně dospěly k naprosté svornosti. Společné vítězství dále upevní soudržnost všech kmenů. „Děkuju ti, Vraccasi," zamumlal Pruďas a otočil se k bráně. *I když tu dnes naleznu smrt.*

Kolem něho postávali hrdinové, kteří se zúčastnili první výpravy, a spolu s nimi i Goda a Lot-Ionan. Trpaslice se na maguse pokud možno vůbec nedívala a vyhýbala se jeho blízkosti. Na svého bývalého učitele by se neobrátila jediným slůvkem, i kdyby na tom bůhvíjak trval.

Pruďas jí vyčetl z očí, že by se mnohem raději pustila do boje s magusem než se stvůrami z Černé soutěsky. A znovu postřehl rychlý pohled, který po ní vrhl Balyndar. Pátý potom nenápadně mrknul na Slîna, jenž ho nespouštěl z očí a jakoby mimochodem pohladil rukojeť kuše.

Pruďas se poškrábal ve stříbřitě černých vousech. *Co se to tam mezi nima odehrává?* Jasně pochopil, že mu něco uniklo, a to mu dělalo starosti. Uprostřed boje se nemohl chovat jako chůva a dohlížet na trpaslíky, aby nevyvedli nějakou hloupost.

Chtěl zajet na poníkovi k Tungdilovi, ale Jednooký dal právě signál k útoku.

Křídla mohutné brány do pevnosti se rozlétla a Pruďas věděl, že se ve stejném okamžiku otevřely i ostatní tři brány, aby z nich mohly všechny čtyři nerovné armády vyrazit do boje. Pokud se Pruďas nepřepočítal, dospěl k tisícovce lidí, bojujících pod vedením elfů, ke čtyřem tisícům podskalanů, deseti tisícům statných ubariu a dalším deseti tisícům trpaslíků, mezi nimiž tvořili největší podíl Třetí se svými šesti tisíci bojovníky.

Ale předtím, než první z nich udělá krok do nížiny kolem Černé soutěsky, se jim musí podařit úvodní úder.

Lot-Ionan předstoupil před vojsko trpaslíků a pohledem si změřil tmavě rudé výběžky bariéry, potom k nim přiložil levou ruku a pronesl krátkou větu, na jejímž konci nečekaně zařval a napjal tělo.

Štít jako kdyby popraskal, projela jím řada bílých blesků a najednou bylo po něm. Bariéra pronikavě zasvištěla a zcela se rozplynula!

„Za Skrytou zemi!“ zaryčel Tungdil a zatroubil do válečného rohu. Trpaslíkův poník se dal do klusu a všechny čtyři armády vyrazily vpřed, zatímco pevnostní katapulty rozsévaly mezi zaskočenými bestiemi zmatek a zkázu.

S rachotem a řinčením vypouštěly katapulty do ničím nechráněného ležení obrovské kameny, šípy a oštěpy, hořící měchy naplněné petrolejem a rozžhavené železné koule. Dopadaly na stany a zabíjely všechny, kdo se v nich skrývali, ničily obléhací věže, beranidla a žebříky stejně jako bestie, které se právě pohybovaly venku.

Vzplály plameny, hlasité praskání pukajícího dřeva se mísilo s řevem stvůr. Současně se protrhla zástěna mraků a déšť ustal, jako by jim bohové chtěli poslat na pomoc hezké počasí. Najednou se však necelých dvacet kroků před nimi vytvořila nová bariéra, od níž se střely odrážely zpět.

„Štíty!“ zařval Pruďas na bojovníky, kteří stáli za ním, a sám se honem zakryl vlastním štítem.

První odražené kameny se roztočily a letěly zpátky na trpaslíky, kteří střelhbitě zvedli štíty a skryli se za nimi, dokud se smrtonosný mrak nevyčerpal. Obsluha katapultů sice zareagovala velice pružně a zastavila ostřelování, ve vzduchu však již bylo dost kamenů a ostatních střel, které byly schopné vnést do vlastních řad pořádný zmatek.

Pruďas ucítil nejdříve lehkou ránu, potom další, tentokrát již prudký náraz, který ho vyhodil ze sedla. Převalil se na bok, ale neustále se chránil štítem. To bylo jeho štěstí, protože do štítu vrazilo něco měkkého, a hned nato před ním vzplál vysoký oheň. Trpaslík rychle odhodil hořící štít a uskočil dozadu. Kdyby ho měch s petrolejem zasáhl naplno, zahynul by v plamenech.

Pruďas se podíval na Godu, která s úsměvem na rtech vzhlížela ke slunci. Maga přiložila k ústům roh a zadula rychlou sekvenci tónů. Pruďas neměl nejmenší tušení, co to má za význam.

Po celém cimbuří Zlohráze se něco začalo jasně lesknout.

Trpaslík uviděl, že vojáci všude vztyčili stlučená kovová zrcadla o průměru dvou kroků. Stovky odražených slunečních paprsků tančily po zemi a postupně se zaměřily na největší nepřátelskou obléhací věž, kde se bestie právě chystaly uvést do chodu katapult. Na světlo neměla magická bariéra žádný vliv.

Nestvůry zmateně přivíraly oči, Pruďas viděl, jak máchají rukama, potom první z nich začala hořet!

Trpaslík žasnul. *Zrcadla polapily sílu mocný hvězdy a ještě ji znásobily!* I z vlhkého dřeva se začínaly vinout první obláčky kouře, až se najednou petrolej, určený pro zápalné šípy, sám od sebe vzňal a vzplanul obrovským

plamenem. Konstrukce, která věž chránila shora, zmizela jako první, celá obléhací věž hořela.

Goda hlasitě zavýskla a Kiras ji nadšeně objala. Pruďas byl pyšný, že jeho žena vymyslela tak úspěšnou lest. *Taky taková malá učená. Nejenom maga,* pomyslel si v duchu a pospíchal, aby se připojil k Tungdilovi a Balyndarovi.

Zrcadla znovu změnila směr paprsků a blýskavá smrt si vybrala za oběť další věž. Samotné světlo stačilo, aby bestie co nejrychleji slézaly nebo skákaly dolů. Domyslely si, co by je čekalo, kdyby se ještě chvíli zdržely na místě, k němuž se sbíhaly soustředěné paprsky. Za okamžik se i druhá věž proměnila v obrovskou pochodeň, zatímco první věž se rozpadla a pohřbila pod hořícími troskami nesčetné množství nepřátel.

Pruďasova víra, že bitvu vyhrají, se postupně měnila v přesvědčení, zatím se však z ní nestala neotřesitelná jistota.

Lot-Ionan stál u druhé bariéry, a i tentokrát ji donutil, aby se rozpadla, katapulty ovšem dále mlčely z obavy, že se místo ní najednou objeví další štít a odražené střely zraní vlastní spolubojovníky.

Pruďas se porozhlédl po zraněných, aby zjistil, jak velké ztráty trpaslíci utrpěli. Někteří leželi na zemi, jiní krváceli, další zase měli potlučené, zprohýbané štíty, helmy i zbroje, ale statečně se drželi na nohou.

Tungdil seskočil z poníka. „Vpřed!“ ryčel freneticky a mával Krvežíznivcem. „Pobijte je!“ S řevem se vrhl do útoku, oběma rukama pevně svíral rukojeť zbraně.

Armáda trpaslíků vyrazila za ním s bojovým pokřikem na rtech, ryk se odrážel od zdí pevnosti a ještě víc je pobízel.

Bestie se spěšně přeskupovaly do bojových formací, jenže mezi nimi zavládl nesmírný rozruch a zmatek.

Na tom nic nezměnily ani posily, které se vyhrnuly z Černé soutěsky. Stvůry se nakazily chaosem soukmenovců a rozzuření velitelé jen planě mlátili kolem sebe a dlouhými biči tloukli vlastní jednotky, jako by to byli nepřátelé.

Trpaslíci byli od prvních řad nepřátel necelých sto kroků daleko, když se ze vchodu do Černé soutěsky vysunula odporná hlava kordriona.

Pruďas v něm okamžitě poznal tvora, kterého Tungdil zmrzačil při svém návratu mezi trpaslíky. Jizvy a chybějící oko byly dostatečně zřetelným důkazem.

Rychle vytáhl voskové zátky a vsunul si je do uší. A nebyl jediný, kdo to hned udělal. V příštím okamžiku ztratily všechny zvuky z okolí na ostrosti, připadalo mu, jako by k němu doléhaly odněkud z velké dálky a musely proniknout clonou hustých mraků.

Kordrion rozevřel tlamu, zařval a dále se sunul ven ze soutěsky.

Pruďas se zašklebil. Ani jeden trpaslík, ani jedna trpaslice se nezarazili v postupu, řev na ně neměl účinek. Jistě, i tentokrát zněl děsivě, stejně jako dřív, ale v žádném případě nepůsobil oním ochromujícím dojmem. Tento objev bestie ještě více znejistil.

A bez dlouhého otálení následovala odpověď: Lot-Ionan vypustil z dlaní obou rukou na kordriona dva sytě rudé paprsky a zasáhl ho do krku. Pod hlavou bestie se objevily plamínky, na šedé kůži naskákaly puchýře, prohořely a změnily se na černé skvrny. Nakonec popraskaly a drobnější bestie, které se pod kordrionem krčily, zalila sprška černomodré krve.

Kordrion se s ryčením vysoukal ze vchodu do soutěsky a obrovitými tlapami bezohledně ušlapal nestvůry, které ho obklopovaly. Odrazil se a roztáhl křídla, když ho zasáhl další magický útok – tentokrát od Gody. Do boku se mu zabořil prskající modrý blesk a zanechal v něm díru o velikosti mlýnského kola.

Kordrion zaječel, katapultoval se do vzduchu a mocnými údery křídel se vznesl vysoko do oblak, zatímco se mu z rány dále valila krev a dopadala na zem. Neměl ani pomyšlení na to, aby na maguse a magu zaútočil svým pověstným bílým ohněm, příliš rychle a nečekaně na něho dolehla hrůza a bolest. Takové útoky nikdy dřív nezažil.

Když trpaslíci viděli, že jejich největší nepřítel prchá, rozlehl se po poli mohutný jásot.

Kdo však spoléhal na to, že kordrionův útěk zbaví bestie odvahy, byl zklamán. Těsně předtím, než se stvůry dostaly do přímého kontaktu s trpaslíky, se jim podařilo překonat zmatek, který v jejich řadách zavládl. Rychle se seřadily a nyní je čekaly s pozvednutými štíty.

Lot-Ionan znovu prokázal, že se ho obyvatelé Skryté země právem obávali. Pomalu roztáhl ruce, jako by jimi chtěl obejmout širokou zeď, a vydal vysoký, pisklavý tón.

Rázem se zvedl příšerný vichr, zavířil před magusem a rozlétl se přímo proti falanze nestvůr. Celý pás o šířce dobrých čtyřiceti kroků uchopil závan prudké bouře, zvedl bestie do vzduchu a mrštil jimi dozadu. Nestvůry dopadaly na napřažené zbraně vlastních spolubojovníků stojících v řadách za nimi, mnoho jich přitom bylo zraněno, po chvilce se i zadní řady staly obětí vichru, zvedly se a odlétly pryč. Magus nechal zničující síly působit do doby, dokud mezi nepřáteli nevytvořil třicet kroků široký průsek.

A právě do něho vedl Tungdil armádu trpaslíků. „Pruďasi, ty budeš velet pravé straně," zavolal na přítele. „Já si vezmu na povel levou." Pak se hned vyřítil vpřed a nechal Krvežíznivce zařádit si mezi bestiemi.

Pruďas se zašklebil a pyšně vypnul hruď. „Za mnou!" zařval a rozdrtil odpornou hlavu stvůry, která mu připomínala gogula na nohách. Rosolovitá hmota se rozstříkla všude kolem, bestie padla na zem. „Za Skrytou zemi!"

Vojsko se rozdělilo a hnalo před sebou armádu bestií, které cítily blížící se porážku. Sekery prosekávaly štíty, zbroje i těla, lámaly zbraně i kosti, srážely krví zbrocené nepřátele na mokrou zem.

Děti kováře se nenechaly ničím zastavit, překračovaly mrtvoly a drtily vše, co se jim postavilo do cesty. Pruďas měl po boku Godu, která malými kouzly úspěšně zvyšovala zmatek v řadách nepřátel. Coïra a Lot-Ionan postupovali spolu s Tungdilem, v jehož blízkosti bojoval rovněž Balyndar. Pruďas usuzoval, že se Slîn pohybuje někde v zadních řadách, odkud šíří svými šipkami smrt.

Naplno se oddal bojovému šílenství, řval, smál se jako smyslů zbavený, a silou, jaké nemohl nikdo odolat, se kolem sebe oháněl obávanou zbraní.

Trn zbraně pronikl jakoukoliv zbrojí, prorazil každý štít, každou kost, těžká plochá strana vraního zobáku drtila helmy a obličeje, kolena i žebra. Krve, kterou ho umírající nepřátelé zastříkali, bylo tolik, že Pruďas nakonec skoro nic neviděl a musel si dopřát krátkou přestávku. Zastavil se, aby si vousem otřel obličej.

Tu si všimnul, že se svou částí vojska pronikl až do poslední řady nepřátel. Neměl proti komu dál bojovat.

Trpaslík zvedl zbraň do výše a nespoutané, divoce zařval „Vraccas“. Trpaslíci kolem něho se k jeho vítěznému řevu jednohlasně připojili. Pak se Pruďas otočil, aby viděl, jak si vede Tungdil.

Právě v tom okamžiku vyšel z Černé soutěsky trpaslík. Jeho zbroj zářila ve svitu slunce narudlým a zlatým leskem.

Na první pohled se zdálo, že jakmile se objevil, vše se najednou zpomalilo a radost nad prvním vítězstvím zmizela pod nánosem špíny.

Pruďas na něho *musel* zírat, dokonce zapomněl i na rozkazy, které chtěl právě vydat. Každému, kdo na neobvyklého soupeře jedinkrát pohlédl, se vedlo naprosto stejně. Trpaslík působil impozantním dojmem, přestože byl ve srovnání s bestiemi jen drobné postavy. Obklopovala ho aura temné moci, na tom nic nezměnila ani světlá zbroj, kterou měl na sobě.

Trpaslík v těsné vraccasiové zbroji zvedl pravou paži a za ním vypochodoval ze soutěsky zástup nestvůr, které statné, urostlé ubariu nejméně o hlavu převyšovaly.

Bestie měly na sobě zbroje z černého kovu, přes ně si přehodily tmavé kůže a helmy jim zdobily nejrůznější rohy a hroty. Pitvorná hledí jim zakrývala obličeje, ruce třímaly obrovité meče nebo sekery. Na ochranu proti šípům a útokům protivníků jim sloužily věžovité štíty.

Pruďas jich napočítal rovnou stovku. *Stovka zvlášť těžkejch úkolů.*

Stvůry se seřadily za trpaslíkem, jedna z nich zaryčela rozkaz a všechny okamžitě zarazily štíty svisle do země. Rachot, který tím způsobily, zněl nebezpečně a výhružně. A v mžiku se ze soutěsky vyhrnul další oddíl bestií,

vyzbrojený úplně stejně jako předešlý, a seřadil se těsně za první linií. Tyto nestvůry držely v ruce zbraně připomínající kosy, s dlouhými násadami, vyztuženými železnými pásky a osázené v horní části trny, měřícími nejméně jeden palec.

Trpaslík ve vraccasiové zbroji čekal, dokud neustane řinčení zbrojí, potom zvedl od pasu obě kladiva a praštil jimi o sebe. Vysoký, pronikavý, kovový a krajně nepříjemný zvuk, který přitom kladiva vyloudila, donutil Pruďase, aby se otřásl. Proti tomu nepomáhaly ani voskové zátky v uších.

Pruďas se podíval na Tungdila, který rovněž dovedl svou část vojska k vítězství. Takže nyní proti sobě stálo dobrých osm tisíc plně bojeschopných dětí kováře proti dvěma stům nepřátel. Počet protivníků však nic neříkal o tom, čeho všeho jsou schopní.

Jeden z obrovitých bojovníků předstoupil a postavil se vedle svého pána. „Ten, který nosí mnoho jmen, chce vědět," rozlehl se po bitevním poli zvučný hlas, „kde je ten zloděj, který mu ukradl zbroj. Ten, který ho zradil. Ten, který ho chtěl zbaběle zavraždit."

Tu přiložila Goda k ústům roh a dala strážím na ochozech nový rozkaz. Odražené paprsky zrcadel se okamžitě obrátily proti neznámému trpaslíkovi, aby se ve své zbroji uvařil!

* * *

Balyndar se probojovával řadami nepřátel těsně vedle Tungdila. Měl daleko k tomu, aby se považoval za pomalého, líného a tlustého trpaslíka, ale přesně tak vedle Jednookého vypadal. Zatímco Pátý měl po úderu sekerou ještě plno práce s tím, aby vytáhl Ohnivou čepel z protivníkova těla, Tungdil mezitím zneškodnil dva útočníky a vrhl se mezi další bestie. Krvežíznivec byla děsivá zbraň, dělala svému jménu opravdu čest.

Balyndar se snažil ze všech sil, ale vedle Tungdila se dokázal udržet jenom s největším vypětím.

Coïra a Lot-Ionan šetřili silami. Úkol porazit protivníkovo vojsko přenechali čepelím trpaslíků, což Pátý považoval za veskrze rozumné rozhodnutí.

Jejich vítězství bylo až příliš snadné. Dopřáli si pár okamžiků odpočinku, než zahájili pochod ke vstupu do Černé soutěsky.

Balyndar hledal pohledem Slîna, nikde ho však nemohl najít. Ani jeho výhružka ho nemohla odradit od plánu, na kterém se s Godou dohodli. Skrytá země si musela zajistit bezpečí pro příštích tisíc cyklů, a toho mohli dosáhnout jedině tím, když zapečetí všechny zdroje možného nebezpečí. *Všechny!*

Všimnul si, že se kolem něho najednou všechno utišilo. Právě v tu chvíli se mu do uší zakousl tak bolestivý zvuk, až sebou prudce trhnul. Balyndar se otočil, podíval se vpřed a spatřil trpaslíka v narudlé a zlaté zbroji, jak stojí před dalšími oddíly čerstvých protivníků. Rychle se prodral k Tungdilovi, kde se zároveň objevili i Lot-Ionan a Coïra.

Balyndar postřehl, že maga má strach. Neměla žádné zkušenosti s bitvou, jaká všude kolem ní zuřila, setkání se Sisarothem jí zanechalo na duši hluboké rány, které se asi hned tak nezahojí. Potoky krve, zápach střev, spousta svinstva a neustálý řev byly pro mladou ženu těžkou zkouškou.

Balyndar téměř najisto počítal s tím, že se maga každou chvíli obrátí a poběží ukrýt se v pevnosti. Proto ji jemně pohladil po lokti a povzbudivě se na ni usmál. Až příliš pozdě si uvědomil, že jeho krví potřísněný obličej a Ohnivá čepel, z níž rovněž stále kapala krev, nemusí být tím pravým povzbuzením.

Coïřin úsměv připomínal spíš útrpnou grimasu. Balyndar postřehl, že má na kožené zbroji stopy zvratků.

Na opačné straně bojiště nastal pohyb.

Jeden z obrovitých bojovníků si stoupl vedle trpaslíka, zahaleného ve zbroji z vraccasia. „Ten, který nosí mnoho jmen, chce vědět," rozlehl se po bitevním poli zvučný hlas, „kde je ten zloděj, který mu ukradl zbroj. Ten, který ho zradil. Ten, který ho chtěl zbaběle zavraždit."

Tungdil zvedl hledí a otevřel ústa, když se ozvalo volání rohu.

Zrcadla tentokrát vrhla svazek paprsků na neznámého trpaslíka, jehož zbroj se v mžiku rozzářila.

„Výborně," zajásal Balyndar. Proti tomu určitě žádná magie nepomůže, to již předtím na vlastní kůži pocítily bestie, když si myslely, že jsou za štítem v bezpečí. „Uvaří se jako v hrnci!"

„To byla pitomost, jaký není rovno," Tungdil se vztekle popadal za hlavu a začal ryčet rozkazy. Trpaslíci se mají co nejrychleji znovu seřadit do bojového útvaru, zatímco on, Lot-Ionan, Coïra a Balyndar zaujmou místa v čele.

„Proč? Protože to tebe samotného nenapadlo?" Balyndar byl pyšný na Godu za to, že vymyslela tuto lest se zrcadly.

„Měla se na tom se mnou předem domluvit," odsekl trpaslík rozzuřeně, hlas se mu nebezpečně chvěl jako rozdrážděné šelmě. „Stalo se přesně to, čemu jsem chtěl zabránit." Ukázal na trpaslíka. „Teď nasadí všecka kouzla, která umí, aby nám to pořádně oplatil."

„Tys předem nařídil jenom to, že se mu nikdo nemá postavit do cesty," snažil se Balyndar obhajovat Godino počínání.

V hnědém oku se vztekle zablesklo a Balyndar nevěřícně sledoval, jak oko po celou dobu, co se na něho Tungdil díval, mění barvu! Míhaly se v

něm hrozivé zelené obláčky a spirály, pod zlatou klapkou přes oko se začaly rýsovat černé čáry. „Když se ho někdo pokusí zabít, jak bys to asi tak nazval?“ Rychle sklapl hledí dolů. „Pro něho i pro mě je to jenom silnější stupeň výrazu *postavit se do cesty*.“

Balyndar nejdříve musel strávit překvapení. Ty tmavé čáry na obličeji dobře znal od alfů, nikdy je však nespatřil u dětí kováře! „Konečně mám jistotu,“ zamumlal a zadíval se na třpytící se diamanty na Ohnivé čepeli. „Teď už budu mít čisté svědomí.“

Trpaslík ve vraccasiové zbroji udeřil kladivy o sebe a sotva doznělo jejich zařinčení, rozpadly se naleštěné štíty na ochozech na tisíc malých kousků. Vojáky, kteří je drželi a směrovali, zasypaly ostré kovové úlomky a muži padali k zemi. K trpaslíkům dolehl z pevnosti hlasitý ryk, plný strachu a bolesti.

„To,“ prohodil Tungdil ponuře k Balyndarovi, „byl jenom začátek. Malé zablýsknutí se před bouří.“ Kývl na Lot-Ionana a vykročil vpřed.

Obě části armády trpaslíků se spojily, Jednooký a magus se odpoutali od ostatních a zamířili k protivníkovi.

Balyndar se vydal za nimi a s sebou táhl za rukáv Coïru, z druhé strany, jak viděl, se blížili Goda s Pruďasem. Po Slînovi nebylo nikde ani stopy.

Válečník, který sloužil nepřátelskému trpaslíkovi jako hlásná trouba, znovu pozvedl hlas. „Ten, který nosí mnoho jmen, se směje vašemu pokusu ublížit mu. Zatím je ještě ochotný upustit od přísnějšího potrestání. A odpustí vám, jestli mu vydáte toho zloděje, kterého vidí přímo před sebou, dále pak i pevnost a všechnu zemi na této i na opačné straně hor…“

„Ušetři si slova,“ skočil mu Tungdil do řeči. „Ty stejně nikomu nic neodpustíš a neupustíš od potrestání. Seš tu jenom proto, abys zabíjel.“ Ukázal mu Krvežíznivce. „Jednou tě nechal naživu. Podruhé se to nebude opakovat.“

Pruďas si obhlížel seřazené bojovníky. *Na nich musí být něco zvláštního, jinak by se proti takový přesile, jakou nad nima máme, nikdy nepostavili.* Nebo byli jednoduše strašně hloupí. „Co to jsou za potvory?“ zašeptal potichu Tungdilovi.

„Já nevím,“ odvětil jeho přítel, přičemž však nehnul hlavou. „Ale i když jich je tak málo, jsou určitě nebezpeční. Jinak by je nevzal s sebou.“

„Ten, který nosí mnoho jmen, předloží tuto nabídku jen jednou. Všechno, co se poté stane, si musíte připsat na svůj účet,“ zavolal na ně válečník, zatímco jeho pán stál bez hnutí na místě a volně držel kladiva ve svěšených rukou.

Na křídle se objevili podskalané. Zjistili, že na to, aby se zapojili do první bitvy, přišli příliš pozdě. Kiras, která je vedla, nařídila vojákům, aby se zastavili. Bestiím byly připraveny čelit další tisíce protivníků.

To má fakt být všecko? Pruďas neustále čekal na další záplavu Tionových zplozenců, na dalšího kordriona, draka nebo něco podobného, co by trpaslíkovi s jeho mrňavými dvěma stovkami bojovníků přispěchalo v neodvratné bitvě na pomoc. To, že se nikde neobjevovali, mu dělalo čím dál větší starosti. „Kdy to konečně začne?“ šeptal. „Učenej, jak dlouho máme ještě čekat?“

Tungdil popošel o dva kroky vpřed. „Zde stojí fámulus, který vyzývá svého mistra na souboj!“ vykřikl nahlas. „Ať se ukáže, kdo z nás je v boji lepší. Potom můžou proti sobě nastoupit armády, jestli na to pořád ještě budou mít chuť.“

S rachotem a řinčením dorazil k cestě z Černé soutěsky kontingent lidí, přes skalnaté stěny k nim sešplhali ubariu. I oni zaujali bojové rozestavení. Tím bylo obklíčení posledních dvou set nepřátel dovršené.

V Pruďasovi rostlo napětí, už to nedokázal vydržet. „Jak může bejt pořád tak klidnej?“ zeptal se tiše.

„Myslíš Zlatorukého, nebo toho druhého?“ odpověděl otázkou Balyndar.

„Toho druhýho.“ Pohledem přelétl nesčetné odhodlané tváře lidí, ubariu, podskalanů i trpaslíků. „Dokonce i já bysem byl na jeho místě trochu nervózní.“

„Ne, kdybys věděl, že ses se svým domnělým nepřítelem předem dohodl,“ poznamenal Balyndar a pohlédl na Godu. „Je přece docela možné, že jsme naletěli na nejsprostší zradu v celých dějinách Skryté země.“

„Nesmysl,“ zavrčel Pruďas. „To by učenej nikdy neudělal.“ Prsty sevřel rukojeť vraního zobáku. „Vraccas je mi svědkem: jestli ti dva hned nezačnou, udělám to já!“

Tungdil dále kráčel k trpaslíkovi ve vraccasiové zbroji, přitom napřáhl volnou levou ruku před sebe a vyzývavě jí zamával.

Jeho protivník zavrčel a dal se rovněž do kroku. Zvedl paže a začal si pohrávat s kladivy a opisovat jimi rychlé kruhy.

Armády sledovaly, co jejich velitelé dělají, a napjatě čekaly na souboj mezi fámulem a jeho mistrem.

Pruďas se náhodou podíval na Lot-Ionana. Magus nenápadně pohyboval prsty a rty nezvučně formovaly jakési kouzlo. *Co to dělá?*

Dříve než se znepřátelení trpaslíci dostali do těsné blízkosti, vyrazil magus zahalený do vraccasia hlasitý zvuk a ukázal jedním kladivem na Tungdila.

To, že se nic nestalo, oba podráždilo, Pruďas to zřetelně poznal podle držení těla. Učený se vzpamatoval jako první, rychle přiskočil k mistrovi a bodl Krvežíznivcem. Snažil se zasáhnout magusovu hlavu.

Chvíli trvalo, než si Pruďas sesumíroval, co se s největší pravděpodobností stalo: nepřátelský trpaslík chtěl pomocí magie dosáhnout

toho, aby Tungdilova zbroj znovu ztuhla, ale nic z toho nebylo! Pruďas pohlédl na Lot-Ionana, jemuž se na tváři usadil spokojený úsměv. *Že by on to kouzlo nějak zrušil?* Dohodli se s učeným na tom už předem… nebo to byl začátek zrady?

Mistr zachytil Tungdilův výpad překříženými rukojeťmi kladiv a odtlačil trpaslíka dozadu, jenže ten se okamžitě otočil kolem vlastní osy a sekl čepelí nepříteli po krku.

Kladiva znovu vytvořila něco, co připomínalo nůžky, potom se mistr otočil a zasekl hlavy kladiv o sebe, takže Tungdil nemohl vytáhnout Krvežíznivce z jejich sevření. Potom se magus rychle přikrčil, aby trpaslíkovi vytrhl meč z ruky.

Manévr se zdařil a spojená vojska vyděšeně vyjekla: Krvežíznivec prolétl vzduchem a uvízl v blátě asi deset kroků od Tungdila.

Zpod mistrovy helmy se ozval dutý smích, trpaslík zvedl hledí. Pohled na znetvořenou tvář vyvolal v Pruďasovi hluboký odpor.

V tom něco zabzučelo, z davu trpaslíků vyletěla šipka a zaryla se mistrovi doprostřed obličeje. Bylo více než jasné, že se Slîn rozhodl využít příležitosti.

Pruďas přesně viděl, jak šipka pronikla nosní chrupavkou dovnitř. Z rány se vyřinula krev, zasažený zavrávoral, udělal dva kroky stranou, až ho zachytil bojovník, který k němu hbitě přispěchal. Trpaslík hlasitě zasténal a zdánlivě nesmyslně zašermoval kladivy. Tungdil se mezitím rozběhl pro Krvežíznivce, zatímco Lot-Ionan zvedl ruce a připravoval další kouzlo.

„U Vraccase, *teprve teď* to pořádně začne!“ usoudil Pruďas.

Skrytá země,
království Urgon, město Pasov,
31 mil od vstupu
do říše Čtvrtých v Hnědých horách,
6492. sluneční oběh, počátek léta

Rodario se zrovna nadechoval, aby Mallenii pořádně vyčinil za to, že vstala, ale pak raději zůstal zticha, nehlučně usedl na kraj postele a zadíval se na ni.

Žena stála v noční košili u okna a dívala se na vysoké pahorky Urgonu a dál do míst, kde se kdysi rozkládala říše trolů v Berwôlu. Látka se ve světle stala průhlednou a poodhalila mu svůdné obrysy ženského těla, které navzdory pevným svalům neztratilo ženské tvary. Když však svíral Mallenii

v náručí, měl úplně jiný pocit, než když objímal Coïru. Rodario si znovu uvědomil, že má neuvěřitelné štěstí.

„Divím se," pronesla Ido a natočila se k němu.

„Tak? Čemu?"

„Jak jsi až dosud všechno přežil. Vždyť ty se neumíš plížit, Rodario."

„Ale umím, jenže teď jsem nechtěl," vysvětloval jí herec s úsměvem, „abych tě nepolekal." Potom se pokusil promluvit vyčítavě. „Mělas zůstat ležet. Cesta tě vyčerpala."

„Jen ať jsem vyčerpaná. Ani za nic bych nechtěla zmeškat výsledek bitvy. Celá Skrytá země o ničem jiném nemluví." Předklonila se a zadívala se do uličky pod oknem hostince, ve kterém se ubytovali. „Tady jde další skupina těch, co se dobrovolně přihlásili a chtějí jít bojovníkům na pomoc."

Rodario se zvedl a stoupl si za ni, oběma rukama ji objal a pevně sevřel. „Lidé jsou jako opilí úspěchem a svobodou! To je dobré. Ale ještě lepší je, že, jak pevně věřím, přijdou pozdě." Zahleděl se směrem, kam se upíral Malleniin zrak, a spatřil, že kolem hostince táhne zástup mladých mužů ve zbrojích. Nesli prapor, na němž se třepetal znak města. „Proti těm stvůrám by neměli šanci."

Mallenia se mu otočila v náručí. „To je ten hlavní důvod, proč jedeme tak pomalu? Jenom proto, že mě chceš chránit?" Přitáhla k sobě pohled mužových hnědých očí. „Pověz pravdu, herče!"

„Jedeme tak pomalu proto, že bryčka neumí jet rychleji," ujišťoval ji. „Vždyť já bych se přece taky chtěl poohlédnout po Coïře, aby nebyla tak sama."

Mallenia přikývla. „To jsem ti hned říkala. Potřebuje tvoji ochranu více než já."

„Když nás s Tungdilem a ostatními opouštěla, vypadala situace jinak. Tys byla tak zesláblá, žes nedokázala udržet ani nůž," oponoval jí.

„To," odvětila žena s úšklebkem, „se mezitím změnilo." Rozpustile do něho žertem strčila, ale Rodario se mírně zapotácel a měl co dělat, aby neztratil rovnováhu.

„To si zapamatuju," prohlásil a zasmál se. Políbil jí ruku. „Tak tedy můžeme vyrazit." Posbíral Malleniiny věci, zatímco se žena před ním bez ostychu převlékala a zaměnila noční košili za zbroj a meč. Stále ještě jí to šlo trošku ztuha a potřebovala delší dobu než obvykle, aby zapnula všechny spony, ale nakonec se jí to podařilo.

Námořnické vaky byly sbalené a Rodario zavolal pomocníka hostinského, aby jim je pomohl přenést.

Společnými silami naložili vaky do bryčky, kterou si pronajali spolu s kočím i koňmi, potom naložili i proviant na cestu a nezapomněli přitom ani na malou zásobu ovsa pro koně.

Rodario chtěl Mallenii pomoci nastoupit, když se vedle nich objevil hostinský. Hrubě tahal svého pacholka za pravé ucho. „Počkejte, panstvo!“ vykřikl rozzlobeně. „Tenhle budižkničemu se vám musí k něčemu přiznat.“

„Opravdu musím?“ naříkal chlapec.

Hned dostal pořádnou facku, levá tvář se mu rozzářila sytou rudou barvou. „Tobě by měli useknout pravou ruku! A to se taky stane, jestli bude panstvo trvat na tom, abys dostal pořádně za vyučenou!“ zpražil ho hostinský. „Děláš mýmu hostinci jenom ostudu! A za to zaplatíš, to tě bude ještě zatraceně mrzet!“

Rodario se už mezitím začal osahávat a zjišťovat, jestli mu chlapec opravdu něco neukradl. Nic nechybělo a stejně tak i Mallenia jenom potřásla hlavou. „Dobrý muži, co jste u něho vlastně našel?“

Hostinský pustil mladíkovo ucho a zasadil mu herdu do zátylku, až se chlapci rozletěly vlasy na všechny strany. Druhou rukou sáhl do kožené zástěry a podal udivenému Rodariovi nějaký předmět, zabalený v šátku.

Herec okamžitě poznal, že mu šátek patří, koneckonců měl na něm vyšitý monogram. Ale nemohl si vzpomenout, že by do něho něco zavinul. Uchopil šátek, vyměnil si krátký pohled s Ido a opatrně ho rozbalil.

„Kluk říkal, že to našel v pokoji na podlaze. Pod postelí, ve které spala dáma,“ vychrlil ze sebe hostinský jedním dechem. „To mi nemůže namluvit, takovej usmrkanec z kuchyně! Od doby, co tu u mě dělá, se tady pořád ztrácejí nějaký věci.“ Střelil chlapci levou rukou další facku. „Přísahám u všech bohů, že ti sám useknu ruku, jestli si to panstvo bude přát! Udělá mi to dokonce radost!“

Chlapec se dal do pláče a pokusil se zachránit neobratnou, do očí bijící lží.

Rodario rozložil poslední ohyb šátku a nechápavě se zahleděl na zakalený kámen, který se jim zjevil před očima. „Ten není můj,“ zašeptal Mallenii, která chápavě přikývla. I ona jenom hleděla, nález jí vyrazil dech.

„Tyrkysově zbarvený kouřový diamant. Víš, jakou má cenu?“ zeptala se tlumeným hlasem.

Hostinský ani zfackovaný poskok si zatím ničeho nevšimli, takže herec nález zase rychle zabalil.

„Děkuji vám za obezřetnost,“ řekl hostinskému a vylovil z peněženky několik mincí. „Tady máte, za odměnu.“ Velkomyslně ukázal na chlapce. „Pusťte ho. Bude mu to ponaučením. A kdyby ne,“ zatvářil se rozezleně, „tak mu usekněte nohy. To mu nebude překážet v tom, aby pro vás mohl dál pracovat v kuchyni.“

Hostinskému se rozjasnil obličej. „Mockrát děkuju, vznešený pane! Jste velkomyslný i moudrý!“ Kopancem do zadku zahnal chlapce zpátky do hostince.

Rodario znovu vybalil kámen. „Kouřový diamant. Skutečně," pronesl okouzleně. „Ale jak se dostal ke mně do šátku?"

Mallenia si vzala diamant a otáčela jím v ruce. Přitom se z látky uvolnilo několik kousíčků tmavého kovu, které popadaly na zem.

Rodario je zvedl a podal je ženě. „Co je zas tohle?"

„Že by zbytky obruby, do které byl zasazený?" Pozorně si prohlížela úlomky. „To je tionium."

„Kromě toho, že kámen není můj, tak navíc nemám žádný přívěšek z tionia, ke kterému by mohl patřit." Rodario si přejel rukou po bradce, potom si promnul úzký nos.

Mallenia se mu vysmála. „Občas jsi přece jen poněkud natvrdlý a nechápavý."

Rodario zkřížil ruce na prsou. „Opravdu?"

Mallenia mu strčila kouřový diamant před oči. „Tionium?"

Rodario pohlédl na kámen, potom se jí podíval do tváře a rychle sáhl po diamantu. „Tak v tom případě mě napadá jenom Tungdilova zbroj…" Zaváhal. „Myslíš, že pochází z jeho zbroje?"

„Kdo ho odtamtud vylomil a podsunul ti ho? Co ho k tomu vedlo?"

„Aby mě mohl obvinit z krádeže, to je jasné." Rodario se zády opřel o bryčku, neustále si pohazoval diamantem do výšky a zase ho chytal. „Ale to nedává smysl. Každý ví, že já nic takového nemám zapotřebí."

„Třeba šlo jenom o to, aby někdo odvrátil pozornost od pravého pachatele."

„Potom ale klidně mohl ten kámen zahodit." Očima sledoval let kalného diamantu. „Někomu šlo o to, aby do naší družiny vnesl nesváry."

„Ale dotyčný nemohl tušit, že se družina rozdělí," rozvíjela Mallenia předchozí úvahy. „Tím se mu však stejně podařilo aspoň zčásti dosáhnout svého."

Rodario zasunul diamant do rukavice a omotal ji provázkem, aby z ní nevypadl. „Dejme tomu, že diamant byl původně součástí Tungdilovy zbroje, ale jaký tam měl účel? Já si na něho vůbec nepamatuju."

„Možná byl schovaný za magickou zástěnou… nebo byl zasazený někde na vnitřní straně zbroje."

„Není důležitější, aby Tungdil dostal svůj diamant nazpět?" Rodario chtěl rychle naskočit do bryčky.

Mallenia ho chytila za ruku. „V bryčce postupujeme moc pomalu. Musíme jet na koních."

„My?" Políbil ji na čelo. „*Já* pojedu, Mallenie. Ty zůstaneš tady nebo pojedeš bryčkou."

Žena pokrčila čelo. „Přece nechceš, aby tě před očima zdejších obyvatel srazila nějaká žena k zemi, můj nejmilejší. Nemám pravdu?"

Rodario zafrkal, aby dal najevo nelibost. „Využívat slabší tělesnou kondici společníka není správný základ trvalého vztahu, má drahá.“

„Nic takového taky nedělám. To byla jenom otázka, nic jiného.“ Mallenia se ušklíbla a zavolala na hostinského, aby jim obstaral dva dobré koně.

Netrpělivě čekali ve výčepu u vody, bochníku chleba a několika druhů šunky.

„Myslíš si,“ Rodario si vsunul do úst tlustý plátek šunky, „že můžeme být odpovědní za to, jak bitva dopadne?“ Povzdechl si. „Ach, to se bude skvěle vyjímat v nějaké příští divadelní hře. Můj předek by na mě byl nesmírně hrdý! Zdá se, že začínám kráčet v jeho šlépějích, co se týká významu pro osud Skryté země.“ Pomalu žvýkal a sáhl po druhém plátku. „A potom ještě nesmíme opomenout můj přínos coby básníka svobody.“ Zahoupal se na židli a podíval se ke stropu. „Ohó, možná bych si dokonce zasloužil i královský trůn!“

„Ty bys chtěl vládnout Idoslânu?“ škádlila ho Ido. „Potom bys mě musel porazit, a to nedokážeš.“ Poklepala na stůl. „Ale trůn v Urgonu je prázdný. O ten se můžeš ucházet.“

Rodario se zasmál. „To by byl přece pořádný vzestup. To by bylo tak neuvěřitelné…“

„…že by ses od toho okamžiku *ty* stal Neuvěřitelným Rodariem,“ dokončila Mallenia místo něho větu a vstala. Hospodský na ni mával, aby za ním přišla. „Tomu uvěřím teprve ve chvíli, kdy to uvidím na vlastní oči.“

Vyšli ven, zaplatili muži a vyhoupli se do sedel dvou nazrzlých hnědek.

„Víš, co by bylo mým prvním činem, kdybych se stal králem Urgonu?“ Krátkým mrknutím se přesvědčil, jestli mu diamant pevně sedí na zápěstí.

„Ne.“

„Podrobil bych si Idoslân a udělal si z tebe osobní otrokyni.“ Rodario se ušklíbl a vyrazil vpřed.

„Ti chlapi!“ Mallenia se zasmála a kopla koně patami do slabin.

XXXII

Země za horami,
Černá soutěska,
6492. sluneční cyklus, počátek léta

Pruďas měl nesmírnou chuť nařídit útok, na to ale neměl právo, přestože byl přesvědčený, že souboj mistra a fámula je u konce. Slînův zásah sice byl proti pravidlům, ale rozhodl o výsledku a on se za to na Čtvrtého nijak nezlobil.

Tungdil doběhl ke Krvežíznivci a oběma rukama ho vytáhl z bláta, když v tom se bojovníci nepřátelského maguse, navlečení do vraccasiových zbrojí, najednou stali neviditelnými! „Armády, zaútočte!“ nařídil Jednooký. „Zaútočte a zabijte je!“

Vojsko trpaslíků se vrhlo vpřed a pospíchalo k místům, kde se nepřátelé ještě před okamžikem nacházeli. Nikdo z nich přitom neměl dobrý pocit, protože je kdykoliv mohly zasáhnout neviditelné čepele.

Rovněž ubariu, lidé a podskalané se dali do běhu a pospíchali k trpaslíkům.

Lot-Ionan zasypával mistra blesky plnými energie, které vystřeloval z prstů, těžce zraněný protivník však zvedl pravou ruku a zachytil paprsky kouřovým diamantem, zasazeným v dlani. Drahokam jasně zazářil, ničeho jiného však Lot-Ionan nedosáhl.

Pruďas viděl, že magus znatelně pobledl, natočil se ke Coïře a něco na ni zavolal. *Zatraceně, i pro něho je to pořádně tvrdej oříšek?* Maga váhavě přikývla a namířila na nepřítele levou ruku. Lot-Ionan učinil totéž. *Nejspíš chtějí spojit svý síly.*

První nepřátelé pronikli pod krytem magického kouzla do řad spojených armád, jak se dalo snadno poznat podle účinku jejich útoku. Teď se naplno projevila hrůzná nebezpečnost kos, které používali jako zbraně. Pruďas si jich u obrovitých bojovníků všimnul hned, když vycházeli ze soutěsky. Protivníci si doslova kosili cestu řadami vojáků, čepele protínaly všechno kolem sebe a vytvářely jeden smrtelný půlkruh za druhým, v němž každý, kdo se tam přimotal, padl k zemi přeseknutý na dvě půlky. Jako sekáči při žních pochodovali protivníci napříč jejich liniemi, jako by trpaslíci byli jen stébla obilí. Ti, které nezasáhla čepel, ale jen trny posetá násada, utrpěli těžká zranění a odletěli několik kroků dozadu, než se zarazili o řady vlastních spolubojovníků. Nepřátelé samotní zůstávali neviditelní.

Účinek, který tento způsob boje vyvolal, na sebe nenechal dlouho čekat.

Na všech čtyřech stranách se postup zarazil a nemálo vojáků se dalo na útěk. Přemohl je strach ze svištících kos, které se k nim neodvratně blížily.

Z pohledu na bojiště se dalo soudit, že se druhá stovka protivníků, vyzbrojená sekerami a meči, rozdělila na menší skupinky, vrhla se proti postupujícím armádám a pustila se do nich. I oni vytvářeli v řadách vojáků široké mezery, údery, které rozdávali, nikdo ze zasažených nepřežil.

Jak máme proti takovejm nepřátelům bojovat? Pruďas postřehl, že vojáky chránící Coïru najednou odmrštila jakási podivná síla stranou. *Svatá výhni! Jeden z těch neviditelnejch válečníků si prorazil cestu až ke královně!* Lot-Ionan byl pohroužený do dalšího kouzla, zatímco maga zaječela, přestala chystat nový útok a uskočila stranou.

Pruďas se rozběhl ke Coïře a přemýšlel, co a jak udělat, aby nepřítele viděli.

Kolem něho zuřila bitva, vojáci se bránili proti zákeřným protivníkům a několik z nich rovněž zabili. Bylo však těžké zjistit, kde nepřátelé zrovna jsou, a ještě těžším úkolem bylo je zabít. Byli schopní snést neuvěřitelné

množství ran, než se zhroutili k zemi, a k tomu bylo nutno připočítat jejich pevnou, odolnou zbroj a štíty, které jim poskytovaly dodatečnou ochranu.

Pruďas ztratil Tungdila z očí, protože chtěl zachránit magu. Coïra sice byla dost mocná na to, aby se uměla ubránit, ale teď jenom couvala a ječela. Zmocnil se jí smrtelný strach, neměla povahu pravé bojovnice.

Lot-Ionan mezitím zaútočil na Tungdilova mistra dalším magickým nábojem – a paprsky se odrazily od nového štítu! Olízly světle červený zvon, na okamžik ho úplně pohltily, ale nakonec neškodně pohasly.

„Zatracená hlupačko! Podívejte, co jste svým váháním způsobila!“ Magus zaklel a podíval se na Coïru, která si patou přišlápla lem šatů a spadla na záda do bláta.

Ovšem jak se zdálo, šťastným osudem se tak vyhnula útoku dlouhatánské kosy, protože všude kolem ní padali k zemi zranění a zmrzačení trpaslíci. Vzduch protínaly proudy stříkající krve a údy, létající na všechny strany.

Pruďas už byl skoro u nich a nechtěl věřit vlastním očím: Lot-Ionan se prostě otočil, ani ho nenapadlo, aby ženě pomohl. Plně se zaměřil na magický štít, za nímž si mistr právě vytahoval z hlavy střelu, kterou ho Slîn trefil. Jakmile hrot šipky vyšel z těla, rána se okamžitě zavřela a trpaslík se postavil na nohy, jako by se nic nestalo. Normálními zbraněmi ho opravdu nebylo možné porazit.

„Vraccasi, potřebujeme, abys nám pomohl!“ Pruďas viděl, jak další trpaslíci, jejichž těla protnuly neviditelné kosy, padají do bahna a krev a bláto prudce vystříkly do výšky. Zadíval se na zem, jestli neobjeví otisky nohou neviditelného bojovníka – a skutečně! Spatřil otisky obrovských podrážek.

„Mám tě!“ zahučel, rozběhl se a odrazil se k mohutnému skoku, aby nepřítele prudce zasáhl někam do zátylku nebo do kříže. Pak se přikrčil a vložil do útoku co největší sílu. Rozmáchl se vraním zobákem nad hlavou a udeřil.

Trn něco prorazil a ozval se hlasitý řev. Potom trpaslík narazil tělem na kov a vší silou se držel rukojeti zbraně, zatímco se jeho protivník točil napravo, nalevo, aby ho setřásl, stejně jako když se chce nezkrocený kůň zbavit jezdce.

Pruďas však rozhodně nehodlal povolit sevření. Nohama visel jeden a půl kroku nad zemí, houpal se sem a tam a přitom se divoce řehtal. „Jenom si klidně vyhazuj! Stejně ti to nepomůže!“ Rychle jednou rukou vytáhl dýku a sevřel ji v zubech, potom se oběma rukama vyšplhal po rukojeti vraního zobáku výše, až se vysoukal do výšky, kde se trn zabodl do protivníka. Jednou rukou zarazil čepel dýky do rány, z níž se řinula rudá krev. „Jak se ti to líbí, čahoune!?“ zařval a znovu a znovu bodal do rány, dokud se

neprobojoval masem až na kost. Rázně zarazil dýku dovnitř a ta pevně uvízla v ráně.

„Táhni k Tionovi!“ Pruďas využil dýku, pevně se jí chytil, vytáhl vraní zobák z rány a sekl jím nahoru.

Bylo slyšet zaskřípění, jak trn prorazil kov, a jízda na vyhazujícím protivníkovi rázem skončila. Nepřítel se zhroutil k zemi a trpaslík spolu s ním prudce padal do bláta.

Jakmile se úhel, pod kterým dopadali, poněkud zmenšil, pokrčil Pruďas kolena, a když neviditelný soupeř skončil v bahně přímo před Coïrou, v mžiku mu stál na zádech a v rukou pevně svíral rukojeť vraního zobáku. „Ohó, to vůbec nebylo lehký!“ zavolal na magu. Vytrhl zbraň z protivníkova těla, které po smrti opět nabralo tvar a předvedlo se jim v celé své děsivé velikosti.

Pruďas překročil nepřítelovu hlavu a seskočil před magou na měkkou zem. „Skrytá země vás potřebuje!“ prosil ji naléhavě a podal jí ušpiněnou rukavici. „Překonejte strach! Uvědomte si, že i vy máte hodně sil, jinak to tu nabere špatnej konec.“ Ukázal na nově vytvořenou bariéru. „Pomozte Lot-Ionanovi!“

Coïře zaplálo v očích, měla nesmírný strach. Opustila ji odvaha, a tak ani nepodala trpaslíkovi ruku. „Já nemůžu,“ zašeptala. „Já se hrozně bojím.“

Ozvalo se hlasité zasyčení, všude kolem nich začalo bahno klokotat a vřít. Po celém bitevním poli se najednou zvedly nad hlavy válečníků fontány bláta a z výšky dvaceti kroků dopadly na bojující vojáky. Několik vojáků srazily k zemi, měkká břečka se jim přilepila na zbroje, helmy, oči – a pokropila i obrovité protivníky!

Jejich blátivý kabát z nich konečně udělal soupeře, s nimiž bylo možné bojovat, a především trpaslíci toho dokázali okamžitě využít.

To byla Godina práce! uvědomil si Pruďas a znovu pocítil pýchu.

Protože se Coïra ani nehnula a lhostejně na něho zírala, otočil se a rozběhl se k bariéře. *Ty lidský baby!* Koutkem oka postřehl, že Balyndar rovněž pádí ke štítu, k němuž se zároveň blížili i Tungdil s Lot-Ionanem.

Pruďas se zašklebil. Tuhletu čtveřici nedokáže trpaslík v parádní, okázalé zbroji zastavit. „Zanedlouho z tebe bude bejvalej mistr,“ sliboval neznámému.

Jeden po druhém dorazili ke štítu, za nímž viděli stát mistra a poslední zbytky jeho bojovníků.

„Dělej,“ popoháněl Pruďas maguse. „Ať už se ten štít rozpadne, abysme ho mohli konečně chytnout!“

Lot-Ionan mu nevěnoval pozornost. Prsty maloval ve vzduchu nějaké znamení.

Tungdil do bariéry kopl a zabušil na ni Krvežíznivcem. Zvuk, který přitom vznikl, připomínal klepání na sklo. „Náš souboj ještě neskončil. Jak vidíš, tvoji muži prohrávají. Nebyla by proto pro tebe dostatečně lákavá představa, že bys alespoň mě mohl spatřit mrtvého, když už jsi o všecko ostatní přišel?“

„Ten, který nosí mnoho jmen,“ promluvil válečník stojící vedle trpasličího maguse, „prohlašuje, že tato bitva ještě není u konce. Ale do té doby,“ bariéra se před Tungdilem najednou rozhrnula, přesunula se za něj a zavřela ho uvnitř, „bude s tebou bojovat a potrestá tě.“ Potom válečník uchopil černý válečný roh a zatroubil do něho. Roh byl navrtaný a otvory mu umožnily zahrát na něj různé melodie, podobně jako třeba na flétnu.

„Ne!“ zařval Pruďas a praštil vraním zobákem do štítu. Zabzučelo to, ale bariéra nezmizela. „Pusť mě dovnitř!“

Balyndar ho popadl za rameno a otočil jím, aby se podíval k Černé soutěsce. „Co teď budeme dělat?“

Pruďas se mu vytrhl ze sevření. „Nesahej na mě…“ Potom si i on všimnul, na co se ostatní, nehybně stojící kolem něho, tak upřeně dívají.

Ve štěrbině se objevil další kordrion. Hlavu měl mnohem menší než dospělý, urostlý exemplář – jenže potom se ze soutěsky vysunula další hlava, pak ještě jedna a další. Bestie se vztyčila v celé velikosti a předvedla se armádě bránící Skrytou zemi.

„Kordrion, co má čtyři hlavy,“ zaúpěl Pruďas.

Tungdil se znovu pustil do boje se svým bývalým mistrem, zatímco třpytivý ochranný zvon se roztáhl do šířky a zabral plochu o průměru deseti kroků. Trpaslíci i Lot-Ionan museli ustoupit dozadu.

Pruďas zanadával a podíval se na maguse, který neustále vytvářel další a další kouzla. Jenže jak to tak vypadalo, nedokáže štít zničit, jestli mu někdo nepomůže. „Godo!“ zavolal. „Godo, potřebujeme tě tady.“

„Zmizni!“ Balyndar udeřil Ohnivou čepelí do magicky vytvořené polokoule, ale ani bájná sekera ničeho nedosáhla. Odrazila se zpátky a trnem málem zranila svého nositele.

Obr zadul do rohu podivné tóny a kordrion se s prskáním a syčením vrhl na oddíl, ke kterému měl nejblíž. Byli to ubariu a kordrion je doslova zahltil bílým ohněm.

Hlavy plivaly plameny třemi různými směry, aby napáchaly mezi vojáky co největší škody. Když zazněl druhý signál, roztáhla nestvůra křídla, vznesla se do vzduchu a přistála přímo v srdci armády ubariu. Tělem pod sebou rozmačkala urostlé bojovníky, dvěma hlavami chňapala kolem sebe, zbývající dvě opět rozsévaly mezi nepřáteli bílé plameny.

„Tak dělej, kouzelníku!“ zaryčel Pruďas na Lot-Ionana. „Potřebujeme tu pitomou troubu!“

Boj mezi Tungdilem a jeho mistrem mezitím dál probíhal a byl stále velice vyrovnaný. Nikdo z nich nezískal převahu, jeden druhému přivodili jen nepatrné škrábance a pukliny na zbrojích, runy však k tomu mlčely. Pruďas nechápal proč.

Dorazila k nim Goda, těžce lapala po dechu. „Mám v sobě sílu už jenom na jediné kouzlo," přiznala se.

„A právě to jedno potřebuju," řekl Lot-Ionan jakoby sám pro sebe a nedíval se přitom na ni. „Znáš kouzlo Sarifanie?"

„Víš, žes mě ho sám naučil, krátce předtím, než jsem se tě zřekla," opáčila maga. „To není dobrá magie."

„Na tom teď nezáleží," obořil se na ni Pruďas. „*Teď ne*, Godo! Pomož mu prorazit tu bariéru, nebo kordrion zničí naše armády jednu po druhé!" Netrpělivě zamával zbraní a všiml si, jak na vraním zobáku začíná usychat krev.

Bylo vidět, že pro trpaslici není snadné postavit se vedle bývalého učitele a vložit levou ruku do jeho pravice. Oba namířili ukazováčkem volné ruky na štít, pak zavřeli oči.

Právě v tom okamžiku utržil Tungdil ránu kladivem do hlavy, která ho odmrštila na bariéru ve vzdálenosti necelých dvou dlaní od Pruďase. Helma mu spadla z hlavy, z tržné rány nad čelem se mu začala řinout krev.

Co… Pruďas se zadíval na obličej dávného přítele a oči se mu rozšířily hrůzou: Tungdilova tvář, zbrázděná černými liniemi, připomínala obličej rozzuřeného alfa. Všechny linie vycházely ze zlaté klapky přes oko. Pruďas měl strach, že se přítelův obličej může každým okamžikem roztříštit jako prasklá mísa.

Tungdil se otřásl a ubránil se další ráně, potom sám udeřil a zasáhl mistra ozubenou stranou Krvežíznivce přímo do tváře. Hroty zubů pronikly kůží ke kosti a zasekly se do ní.

Trpaslík ve vraccasiové zbroji slepě mlátil kolem sebe, Tungdil ho chytil za ruku, zlomil mu zápěstí a sebral mu kladivo, potom hned uskočil stranou. Prudce udeřil kladivem do čepele Krvežíznivce a zarazil tím zbroušené železné hroty ještě hlouběji do protivníkova obličeje.

Mistr upadl na záda a snažil se od Tungdila odplazit, zatímco se mu z ran řinula krev a stékala po krku na zem.

Válečník zatroubil další signál.

Kordrion se přestal starat o zdecimované ubariu, zamával křídly a skokem se vrhl na lidi. Bojovníci se raději ani nesnažili o odpor, ale rychle se dali na útěk, aby si zachránili život.

Katapulty na ochozech znovu zahájily ostřelování. Nad vlastními ztrátami, zaviněnými špatně mířenými střelami, sice nebylo možné jen tak mávnout rukou, ale čtyřhlavý kordrion nesměl vyváznout z bojiště živý.

Bitevní pole, na němž probíhal rozhořčený boj mezi nepřátelskými armádami, zatemnila mračna šípů a oštěpů.

Pruďas události na bojišti skoro nevnímal. Chtěl ke svému příteli a ten, kdo byl uvnitř magického zvonu a pobíhal kolem trpaslíka, ležícího na zemi, *byl jeho přítel*. Tungdil se zastavil kousek za mistrovou hlavou. *Musím se tam dostat!* říkal si Pruďas a utvrzoval se ve svém odhodlání.

Bojovník s rohem vytasil meč a chtěl se do jejich souboje vmísit.

Tungdil se nenechal rušit a zvedl kladivo. Vší silou praštil do Krvežíznivce, jednou, dvakrát, třikrát. Přitom zarážel zbraň stále hlouběji do lebky zmítajícího se nepřítele, až jí prošel skrz naskrz. Prudké pohyby paží a nohou se zastavily, končetiny bezvládně dopadly na zem a ani se nehnuly. Fámulus připravil svého mistra o život.

„*Hurá!*“ řval Pruďas, nadšením úplně bez sebe. „*On to dokázal!*“

Tungdil vytáhl s pochmurným úsměvem Krvežíznivce z pozůstatků protivníkova těla a namířil hrot na posledního nepřítele, který právě zvolnil krok.

Zazněl hlasitý, pronikavý zvuk, jako by se rozeklaným pohořím prohnala prudká bouře, bariéra zablikala a zmizela.

„Učenej, nechej toho čahouna mně!“ zaryčel Pruďas a vyřítil se se zvednutou zbraní proti válečníkovi, který nedokázal odvrátit konec svého pána. Postřehl, že protivník přikládá k ústům roh, a udělal to, co trpaslík dělá jenom tehdy, když má u sebe i druhou zbraň: mrštil po něm vraním zobákem!

Zbraň zabzučela a letěla vzduchem rovnou k obrovitému nepříteli. Právě v okamžiku, kdy chtěl protivník nechat zaznít první tón, prorazil trn vraního zobáku helmu bestie a rozdrtil jí mozek. Bojovník se zřítil do bláta, roh spadl na zem a roztříštil se na maličké kousky.

„Ha!“ Pruďas zvedl pěsti nad hlavu a obrátil se ke svým přátelům. „Viděli jste, co jsem…“ Ústa nechal údivem široce rozevřená.

Goda padla před Lot-Ionanem na kolena. Stále ještě byli rukama navzájem spojeni. Trpaslice se kroutila bolestí, tvář měla zkřivenou utrpením a rychle dýchala.

Lot-Ionan mířil druhou rukou před sebe, na dlani se mu vznášela fialová koule plná magické energie, z níž vystřelovaly drobné plamínky a rychle se zase stahovaly zpět. Potom koule změnila barvu na tmavě zelenou.

„Já jsem věděl, že to trpaslíci zvládnou a nebudou moje síly potřebovat,“ prohlásil magus a zasmál se. „Já jsem si je šetřil na tento okamžik.“

Balyndar se chtěl na maguse vrhnout, před ním se však zvedly z bláta zbraně, které už nikomu nepatřily, a namířily na něho.

„Nikdo se ke mne nepřiblíží, dokud mu to nedovolím.“ Lot-Ionan pohlédl na kordriona. „Krásné zvíře. Místo mě teď zaměstná všechny armády, aspoň

vás nebudu muset tolik pozabíjet, než se vrátím do Skryté země. Můj sen se splní, stanu se jediným vládcem celé říše.“ Naznačil před Tungdilem úklonu. „Děkuji ti, milý chráněnče. Bez tebe bych to nikdy nezvládl.“

„Tady vidíte!“ vykřikl Balyndar. „Je to zrádce!“

„Není. Právě naopak.“ Z magusovy koule vylétl blesk a zasáhl Tungdilovu zbroj. Žádná runa se nerozzářila, aby trpaslíka ochránila, energie ho zasáhla přímo do prsou a mrštila jím dozadu, kde padl na zem vedle mrtvého mistra. „On to myslel doopravdy. Jenomže já nehodlám dodržovat dohody s bezcennými ubožáky, stojícími hluboko pod mou úrovní. Poskytl mi tím však příležitost blíže se seznámit s ochranným kouzlem, které nosí na zbroji.“ Lot-Ionan spokojeně zamlaskal. „A vedlo to k úspěchu.“

„Vrazím ti takovou, až z tý svý kutny vyletíš hlavou napřed!“ Pruďas udělal krok dopředu.

„Ještě jeden krok a tvoje družka se rozprskne po zemi,“ varoval ho magus klidně.

Pruďas se okamžitě zastavil. „Na co čekáš? Proč nás hned nezabiješ?“

„Nejsem si jistý, jestli vás třeba ještě nebudu potřebovat.“ Lot-Ionan sledoval, jak se kordrion prodírá řadami podskalanů a rychlým kousnutím některé z hlav zabíjí jednoho protivníka za druhým. „Na druhé straně mně možná bude stačit, když si vás nechám vycpané.“

Meče, které se vznášely před Balyndarem, vyrazily vpřed. Tři čepele dokázal trpaslík odvrátit, další mu projely tělem, pažemi i nohama, pouze hlava a krk zůstaly ušetřeny. Pátý se zhroutil do bahna a ztratil vědomí.

„Dost!“ zaduněl zvonivý hlas. „Já tě zastavím, Lot-Ionane. Časy, kdy ses choval jako zločinecký magus, definitivně skončily!“

Pruďas se nestačil divit, když na bitevním poli uviděl Rodaria. Herec držel v pravé ruce kouřový diamant… ten samý kouřový diamant, který svého času vrátil Tungdilovi, když ho Jednooký ztratil ve Zlohrázi!

„Tento artefakt zpečetí tvůj konec!“ Herec úmyslně hovořil vznešeným tónem, který se pro jeho výstup nejlépe hodil, a zvolna se blížil ke skupince trpaslíků. „Znám jeho moc a použiju ji. Nebudu při tom brát žádný ohled ani na tebe, ani na tvoje dřívější zásluhy.“ Držel kámen před sebou jako štít.

Lot-Ionan pokrčil obočí, potom se hlasitě rozesmál. „To je taky herec, nemám pravdu? Vypadá jako Rodario a taky tak mluví. Bylo to celkem zdařilé představení. Bohužel zcela zbytečné.“ Vyslal směrem k herci paprsek, který se zabořil přímo do kamene.

Kouřový diamant se rozzářil a rozpadl se herci v prstech, zbyla z něho nepatrná kupka černého prachu.

„U Samusina! Byl bych přísahal, že to je něco zvláštního,“ pronesl Rodario zklamaně.

„Ne, nebylo to nic zvláštního,“ vysmíval se mu magus. „Raději všechno dokončíme, dříve než…“

Něco hlasitě zaprskalo a magusovi se do zad zabořilo půl tuctu rudých blesků. Lot-Ionan zavrávoral, udělal dva kroky vpřed a spadl na Godu, která se mu vytrhla ze sevření a vytasila dýku. Pokusila se ji zabodnout magusovi do hrdla.

Lot-Ionanova magická koule jí však explodovala přímo na čele a trpaslice padla bez hlesu k zemi.

„Godo!“ Pruďas se rozběhl a přitom zapomněl, že vraní zobák nechal zabodnutý v těle magusova válečníka.

Necelých deset kroků od nich stála Coïra, špinavá od hlavy k patě, a rukama připravovala další kouzlo. V pravý okamžik dokázala překonat strach.

Lot-Ionan zůstal na kolenou, ale i on rychle zalovil ve svém magickém repertoáru.

Vzduch protnulo zabzučení, šipka z kuše vnikla magusovi do zad a probodla mu srdce. Slîn opět udeřil, Lot-Ionan však stále odolával. Hrozilo nebezpečí, že dřív než zemře, stačí je zasáhnout posledním, nesmírně mocným kouzlem.

Pruďas zařval, v běhu popadl Ohnivou čepel, zatočil jí nad hlavou a vší silou se vložil do úderu, mířícího magusovi na hlavu.

Za hlavou sekery povlával žhnoucí ohon, trpaslíka zasáhla do tváře vlna horka, potom Ohnivá čepel zasáhla cíl!

Vybroušené diamanty oddělily hlavu a vousy od těla, torzo magusova těla se zřítilo vedle Gody, zatímco hlava opsala mohutný oblouk a dopadla na zem. Pahýl krku se zabořil hluboko do bláta.

„U Vraccase!“ zařval Pruďas. S námahou lapal po dechu a zpočátku ani nechápal, jaký hrdinský čin právě vykonal. Civěl na useknutou hlavu, na magusův obličej a zřetelně viděl, že se rty stále ještě pohybují, a poté se na nich dokonce objevil úsměv. Oči se přetočily vzhůru a vyprchal z nich lesk života. „Co? On ještě…?“

Najednou se vedle něho objevil Tungdil. V obličeji neměl nejmenší stopy po černých liniích. „Rozpárej ho!“ požádal Pruďase. Tvář měl zkroucenou do podivného úšklebku, pravou rukou si zakrýval díru ve zbroji, přibližně ve výši prsou. „Neslyšíš?“ Když se udivený trpaslík pořád ještě ani nehnul, popadl Tungdil dýku, klesl na kolena a mrtvého brutálně rozřízl odshora dolů.

Uvnitř Lot-Ionanova těla se rozlévala zelená záře, která neustále nabírala na síle, tělo díky ní zcela zprůhlednělo. Z útrob stoupaly zkroucené obláčky kouře, byla cítit spálenina.

„U všech bezectných!“ Tungdil zabořil ruce do tkáně a prohrabával se v ní, ruce mu až k loktům pokryla krev. Potom sevřel pěst a vytrhl něco z těla i s kusem masa.

Pruďas slyšel, jak příteli v dlani cosi syčí. Jako voda na rozpálené plotně. „U Vraccase, co to je?“

„Úlomek malachitu,“ rychle odvětil Tungdil a postavil se na nohy. „Utíkejte k pevnosti,“ nařídil a sám se rozběhl k soutěsce.

„Co? Proč, učenej?“

„Neptej se a utíkejte tak rychle a daleko, jak jen můžete!“ houkl Tungdil a dál se řítil k soutěsce, až ho spolkly stíny.

Pruďas se pokusil pomoci Godě na nohy, ale protože se maga nehýbala, přehodil si ji přes rameno. „Hej, herče! Popadni Balyndara!“ Odepnul od opasku roh a dal jím trpaslíkům rozkaz k ústupu.

Coïra se nevěřícně zadívala k Černé soutěsce. „On si z nás dělá blázny!“

„Co tím chceš říct?“ Pruďas pohlédl na kordriona, těžce poznamenaného šípy a oštěpy, které se mu během boje zabořily do těla, bestie jim však nadále působila nesmírné ztráty. Kordrion rozepjal křídla a vylétl na skálu u vchodu do Černé soutěsky. Odtamtud se chtěl klouzavým letem spustit níž, aby se mohl pohodlně vznést do vzduchu. Obránci Skryté země neměli mnoho nadějí, že mu v tom zabrání.

„Tungdil vypátral zdroj magusovy moci a uchvátil ji pro sebe!“ Maga polkla. „V úlomku toho krystalu se skrývala neuvěřitelná síla. Magus si ji do něho nastřádal!“

Rodario s námahou zvedl Balyndara a hodil si ho na záda jako pytel mouky. „Vy a ty vaše zbroje,“ zavrčel a rozběhl se. „Jste v nich prostě moc těžcí.“

Armáda trpaslíků uposlechla rozkaz, který jí Pruďas vydal, zbylí vojáci se obrátili a dali se na ústup. „Co jiného s tím měl dělat?“ bránil Pruďas přítele před královnou i před vnitřními pochybnostmi. „On přece dokázal, že pro nás…“

Než Coïra stačila něco odvětit, otřásl soutěskou obrovský výbuch, po němž následovaly mohutné záchvěvy, které srazily k zemi všechny, co se ještě pohybovali po bojišti. Teprve po nich zazněla hlasitá exploze.

Pruďas se převalil na záda, aby viděl, co se děje.

Část pevnostních hradeb se zhroutila, vylomilo se z nich hned několik dlouhých segmentů. Padající zdi smetly muže, kteří na ochozech obsluhovali katapulty, a vzaly je s sebou do hlubin.

Soutěsku zaplnilo přízračná, tmavě zelené světlo. Vznesl se z ní široký paprsek a zabořil se do oblohy, potom se ozvala druhá detonace, při níž skály, obklopující soutěsku ze všech stran, poskočily vzhůru. Nakonec se půda propadla a strhla skály s sebou.

Vše proběhlo tak rychle, že se kordrion nestačil dostat do bezpečí. Bezmocně se plácal na místě, kde ho zasáhly kusy rozervaných skal a přikovaly ho k zemi. Bestie skřípavě zaječela, zmizela v propadající se soutěsce, a když se dostala do styku se zelenou září, rozpadla se na popel.

Třetí exploze vyrazila na pěti místech do vzduchu gejzíry horniny, roztavené nesmírným žárem. Jejich výběžky dolétly až k armádám a vyžádaly si další oběti. Mračna kouře a páry, která se odevšad zvedala, jim nakonec zakryla výhled.

Na bitevním poli se rozhostilo naprosté ticho.

Ne. Pruďas zíral do závojů mlhy a dýmu. „Coïro, nemůžete je nějak odfouknout? Musím vědět, co se stalo.“ Zaúpěl, zvedl se, rozložil Godin kabát na zem a jemně na něj manželku uložil. Trpaslice dýchala bez potíží, proto si s ní nedělal tolik starostí jako s Tungdilem.

Maga mu laskavě vyhověla a vykouzlila jemný vánek, který jim umožnil lépe vidět, přestože oblaka kouře, která se převalovala nad bitevním polem, je nadále nepříjemně obtěžovala.

Černá soutěska přestala existovat, místo ní tam klokotal roztavený kámen, černá krev hor, která soutěsku dokonale zapečetila. Dobrá třetina Zlohráze se zřítila, a pokud dobře viděl skrz závoje dýmu, které se bez ustání přelévaly z místa na místo, zbylo z armády ubariu a lidského vojska naživu jen několik málo bojovníků a bojovnic. Nejmenší ztráty utrpěli trpaslíci, protože kordrion nestačil proniknout až k nim.

„On se obětoval,“ zašeptal se sevřeným hrdlem. „Učenej dobře věděl, co se stane, a obětoval se pro nás!“ Slzy mu vhrkly do očí. „Vraccasi, tys dnes přivítal ve Věčný kovárně svýho největšího hrdinu.“

„Tam!“ vykřikl Rodario a šťastně se rozesmál. „Vidíte to, co já?“

Pruďas se podíval doleva – a zaryčel radostí. Oblaky kouře a haldami popela se k nim potácel trpaslík v poničené tioniové zbroji, přitom se opíral o Krvežíznivce. Zvedl ruku na pozdrav, když si všiml přátel, a belhal se směrem k nim.

„Učenej!“ jásal Pruďas. „Ach. Vraccasi, kdybysem se někdy stal bohatej, tak ti všecko to bohatství hned věnuju! To mi za to stojí. Todleto je tisíckrát cennější!“

Armády na bojišti i vojáci na hradbách si Tungdila rovněž všimli. Uragán hlasů, který se nyní rozpoutal a provolával trpaslíkovi slávu, překonal všechny radostné okamžiky, které Pruďas za celý svůj dlouhý život zažil. Rozplakal se dojetím.

Tungdil si odnesl ze soutěsky řadu popálenin, chladnoucí láva se mu přilepila na prsa a dírou v boku nezadržitelně ztrácel spoustu krve. Přesto vyšel z pekla s úsměvem na rtech a mával všem, kdo bitvu přežili, lidem, ubariu, podskalanům i svému vlastnímu národu.

„To je on, můj učenej,“ zavzlykal Pruďas zahanbeně.

„Věděl jsem, že to zvládneme,“ řekl Slîn, který se nečekaně objevil přímo vedle něho a podával mu ruku. „Udělali jsme dobře, když jsme o něm nepochybovali.“

Všichni trpaslíci, bez ohledu na to, zda byli zranění, nebo ne, poklekli před velkokrálem na kolena. Rovněž Pruďas a Slîn, který měl stále ještě v kuši připravenou šipku, mu bez váhání prokázali úctu.

A tato vlna se šířila dál a dál.

Lidé, elfové, ubariu i podskalané se za hlasitého dunění rohů sklonili před Tungdilem Zlatorukým, jenž pochodoval dál a dál, až konečně dorazil skoro k přátelům.

Já to věděl! Pruďas se zvedl jako první, dříve než královna a všichni králové dětí kováře, a rozpřáhnul ruce, aby mohl Tungdila sevřít v objetí. Velkokrál sem, velkokrál tam.

Najednou kolem něho proběhla Kiras, lehce mu strčila do ruky a pokračovala v běhu směrem k učenému. Pruďas si příliš pozdě všiml, že mu z ruky vytrhla Ohnivou čepel.

„To není Tungdil Zlatoruký! Tahle zbraň se nenechá splést tak snadno jako vy,“ zakřičela Kiras a oběma rukama pevně svírala legendární sekeru. „Podívejte, jak se diamanty třpytí! Copak existuje jasnější důkaz?“ Rozmáchla se k ráně.

Slîn od plic zaklel a pozvedl kuši, plynulým pohybem ji přiložil k rameni a vystřelil.

Šipka zasáhla Kiras zezadu rovnou do srdce, jenže ostří sekery projelo právě v tu chvíli Tungdilovou tioniovou zbrojí i žebry a zabořilo se mu do srdce. Trpaslík i podskalanka si ve smrti padli do náručí a zhroutili se do bahna.

Rohy rázem zmlkly, ze všech stran k nim doléhaly výkřiky zděšení.

„Ne!“ Pruďas se rozběhl. Strhnul podskalanku z Tungdila, vytáhl Ohnivou čepel z rány a zadíval se na děsivou ránu, z níž se valila krev. Obyčejný léčitel by nedokázal jeho příteli nijak pomoci.

„Coïro!“ zařval jako zbavený smyslů. „Pojďte sem, mago, a zachraňte ho!“

Coïra k němu pomalu přistoupila a lítostivě potřásla hlavou. „To nejde, Boïndile. Už nemám žádnou sílu,“ odvětila a hlas jí přetékal slzami. „Poslední jsem vydala, když jsem povolávala vítr, který jste po mně požadoval…“

Pruďas pozvedl přítelovu hlavu a očistil jeho tvář vodou z nádobky na pití. „Bohové, to se přece nesmí stát!“ zaryčel hlasitě. „Nemůžete nechat hrdinu Skrytý země i Země za horama takhle umřít!“

„To… nebyl… Tungdil,“ vydechla Kiras, zkroutila se a zalapala po dechu. „Kameny na sekeře… já jsem to musela…“ Pohled jejích zorniček najednou zmatněl.

„TO BYL ON,“ zařval Pruďas a podíval se na Ohnivou čepel. Diamanty zářily, on však věděl, že se třpytí kvůli němu. „Stejně to *byl* on,“ řekl tišeji a rozplakal se nad přítelovou smrtí.

Goda otevřela oči.

Dokonale vnímala, co se kolem ní děje, a jenom předstírala, že ztratila vědomí, aby ji manžel nemohl požádat o záchranu života té stvůry.

Když se zvedala, všimla si, že se jí v manžetě rukávu něco třpytí.

Sáhla dovnitř a vytáhla odtamtud poslední úlomek diamantu. Celou dobu ho měla u sebe!

Goda se dívala, jak se Pruďas sklání nad tělem mrtvého trpaslíka. Kterého by bez problémů dokázala zachránit…

EPILOG

Země za horami,
Černá soutěska,
6492. sluneční cyklus, počátek léta

Hargorin Smrtonoš pohlédl na poslední ze šesti skříněk, vytepaných z vraccasia, na níž byl vyražený znak Třetích.

Byla v ní trocha popela Tungdila Zlatorukého, jehož tělo bylo v průběhu působivého ceremoniálu obřadně spáleno. Každý kmen včetně Svobodných si navzdory tradicím trpasličího národa odnese kousíček nejmocnějšího, nejzasloužilejšího a nejudatnějšího velkokrále, jakého trpaslíci kdy měli, a každý kmen uloží tyto pozůstatky na místě, které bude důstojně připomínat jeho památku. Tak zněla dohoda královny a králů všech kmenů.

Pruďas mu přisunul skříňku přes celou šířku stolu, ostatní pak rozdělil mezi Xamtora, Balyndis, která se vyléčila z horečky, Frandibara a Gordislana mladšího z města Svobodných. Poslední krabičky, na níž se skvěly runy Druhých, se ani nedotkl.

Sešli se u menšího stolu v jednací síni pevnosti, aby se poradili o všem, co se stalo a co se s dětmi kováře bude dít dále. Všichni těžce nesli hrdinovu smrt, nálada v místnosti byla velice stísněná.

Hargorin se kolem sebe rozhlédl a potom přisunul zbylou skříňku k Pruďasovi. „Zvolili tě králem. Patří ti. Vezmi ji s sebou do Modrých hor a vybuduj příteli takový pomník, jaký si zaslouží."

Pruďas se zadíval na skříňku. Zčásti se stále ještě zdráhal smířit se se smrtí učeného, další část hlavy se zoufale upnula k možnosti, že to přece jenom byl Tungdilův dvojník. Třetí, největší část jeho mysli si však dobře uvědomovala, koho to za troubení rohů, dojímavého zpěvu trpasličího sboru a s mnoha modlitbami k Vraccasovi odevzdali ohni. Balyndis mu to tehdy jednoznačně potvrdila: byl to Tungdil. Jeho srdce to také tak cítilo.

Měl jsem mu naslouchat hned od začátku. Příliš dlouho jsem se nechal ovlivňovat zaslepenci jako Goda nebo Kiras. A stále ještě se mezi příslušníky kmenů našlo pár takových, kteří potají čekali na návrat pravého Tungdila. *Já to vím nejlíp.*

Pomalu natáhl ruku a položil prsty na červenozlatý kov. „To udělám, Hargorine." Zhluboka se nadechl. „Brzo vyrazím a spolu s těmi z mýho kmene, kteří uprchli ke Svobodným, uděláme v naší říši pořádek a vyčistíme chodby od mrtvol černookejch."

Balyndis se na něho povzbudivě usmála. „Ten úkol určitě dobře zvládneš, Boïndile. Z dřívějších dob si pamatuju, že máš rád velké úkoly."

Pruďas se ušklíbl. „Tvoje slova by měl slyšet sám Vraccas, královno Balyndis."

„Zbývá nám otázka, kdo se stane příštím velkokrálem," pronesl Frandibar rozvážně.

„Ať zatím zůstane otevřená. Pro příštích dvacet cyklů," navrhl Xamtor. „Připadalo by mi nevhodné, kdybychom měli tak rychle volit náhradu za Tungdila Zlatorukého. Uvidíme, kdo se tak vyznamená, aby se stal nejvyšší hlavou všech trpasličích kmenů."

„Kdyby to bylo na mně," Hargorin pohlédl na Boïndila, „stal by se velkokrálem *on*."

Pruďas odmítavě zvedl ruku. „Děkuju ti za přímluvu, ale já bych ten titul nemohl přijmout." Kývl na Xamtora. „Tvůj návrh je nejlepší. Domluvme se, že se každý cyklus sejdeme a povíme si, co se v trpasličích říších děje, a za dvacet cyklů svoláme klanový náčelníky všech kmenů. Ať oni rozhodnou." Sklidil souhlasný potlesk.

Frandibar se zadíval na model Černé soutěsky, na němž se nadále tyčily skály i pevnost. „Boïndile, Zlohráz zřejmě přenecháme ubariu a podskalanům, že?“

„Ano. Nemáme žádnej důvod, proč bysme měli pevnost dál udržovat nebo ji opravovat. Klidně ať nechají Zlohráz rozpadnout se, nebo ať z jejích kamennejch kvádrů postaví něco novýho. Zaslechl jsem cosi o nějaký soše, prý Tungdilovi na počest.“ Postupně se každému z přítomných podíval do zbrázděné tváře. „Projednali jsme všecko, co jsme měli?“

Protože už nikdo nepředložil žádný jiný návrh, co by králové měli projednat, rozpustili setkání a navzájem se rozloučili, aby se každý z nich mohl přichystat k návratu do vlasti. Nejkratší cestu měl před sebou Frandibar, nejdelší zřejmě čekala na Xamtora.

Pruďas zvolna kráčel se skříňkou v ruce pevností, v jejíchž zdech se všude objevovaly drobné trhliny. Byl nejvyšší čas, aby zbytek posádky ze Zlohráze odešel dříve, než se další části hradeb zřítí nebo vylomí, a to i přesto, že je podpíralo plno vzpěr.

Jako by ho najednou vyplivla temnota, objevil se před ním poslední žadár a démonicky se zašklebil. „Jde se domů?“

Pruďas pohledem přelétl černou zbroj, kterou trpaslík, jenž si říkal Balodil, ani po skončení bitvy neodložil. „Ano. Ty snad nejdeš? Seš Třetí…“

Žadár zavrtěl hlavou. „Já jsem žadár, mě stvořili alfové. A právě ty budu pronásledovat a honit, dokud posledního z nich nevyženu z úkrytu, kam zalezl.“

„To chtěl přece udělat Aiphatòn. A ty bys nejspíš měl dát dohromady zbytky bývalý Černý švadrony, postavit se do čela a spolu s ostatníma se do toho úkolu pustit.“

„Aiphatòn je nikdy nedokáže všechny najít. Já znám jejich tajemství, on ne. Podvedli vlastního císaře, na to už Aiphatòn s velkou chutí zapomněl. A půjdu sám. Třetí jsou dobří válečníci, ale pro boj s alfy, za kterými se budu hnát, nejsou ti praví.“ Balodil si od opasku odepnul nádobu s pitím. „Ta je pro tebe.“

Pruďas se zahleděl na dárek a sáhl po něm. „Ale… myslím, že ty ten prostředek taky potřebuješ, ne?“ Rozhlédl se kolem sebe, jestli je někdo nepozoruje.

Žadár se zachichotal, potom zaštěkal jako pes, ale hned v příštím okamžiku vypadal úplně normálně. „Já si uvařím vlastní nápoj.“ Předklonil se k Pruďasovi. „Z krve alfů,“ zašeptal hlasem hlubokým jako studna. „Vymačkám je jako citron.“ Olízl si rty, v očích mu zajiskřilo.

Pruďas nemohl popřít, že se v Balodilově blízkosti necítí dobře. „Co budeš dělat, až je všechny dostaneš?“

Žadár pokrčil rameny a odfoukl si, přičemž vypadal jako mladičký trpaslík, kterému matka právě od plic vyhubovala. „Různý věci. Možná půjdu ke Svobodným, možná odejdu ze Skryté země, možná se vrhnu do propasti.“ Zachechtal se a prohrábl si krátké vousy. „Nebo taky třeba odejdu do Země za horami, sestavím si tam armádu a vtrhnu s ní do Skryté země.“ Číhavě se podíval Boïndilovi do očí. „Co ty na to?“

„To bys neudělal.“ Pruďas ho sjel pohledem. „Víš, že tu je hrozně moc hrdinů, kteří by tě snadno dokázali zastavit.“ Teď se předklonil zase on. „A já znám tvý slabý místo: Tungdilův syn by nikdy nezničil dědictví svýho otce.“

Balodil couvl a zlomyslně se zasmál. „Ne, já jsem nikdy nebyl jeho syn. Já jsem jenom slyšel jeho jméno a celou historku a zdálo se mi legrační, když jsem s ní mohl druhé vodit za nos.“ Znovu se zachichotal. „Tys mi na to naletěl, že je to tak?“

„Málem,“ přiznal se Pruďas a ulevilo se mu. „Přeju ti štěstí ve všem, co budeš dělat.“

Žadár zasalutoval. „Kdybys mě některý oběh potřeboval, zavolej mé jméno do východního větru. Je to můj přítel a zprávu od tebe mi určitě předá,“ pronesl vážně a udělal krok dozadu do boční chodby, v níž samy od sebe okamžitě zhasly všechny pochodně. „Přeju ti, ať ti bůh pomáhá.“ Potom zmizel.

Pruďase skoro příliš pozdě napadlo, aby se zeptal: „Odkud teda máš tu historku o Balodilovi?“

„Vyprávěl mi ji jeden přítel,“ ozvalo se z temnot. „Ten, kterému jsi říkal Bručoun. Tvrdil o sobě, že on je Tungdilův syn.“

Trpaslíkovi přeběhl mráz po zádech. „Co?“ Zamířil za žadárem do tmy. „Je to pravda?“

Nedočkal se odpovědi.

Pruďas si povzdechl a obtěžkaný dalšími nepohodlnými myšlenkami se vrátil do svých pokojů, odkud právě vycházeli trpaslíci naložení bednami a truhlami.

Stěhování už začalo, všechny věci byly nachystané k přepravě a za dlouhou řadu oběhů dorazí do Pruďasova pravého domova.

Přece jenom je to trochu škoda. Pruďas pocítil jistou lítost, když rukou přejel po žulové zdi. Pevnost byla postavená podle jeho plánů, na celé stovky cyklů se mu stala domovem, v němž vyrůstaly jeho děti. *Budu se sem často vracet, i když třeba jenom v myšlenkách.*

Vešel do místnosti, v níž seděla jeho rodina spolu s Coïrou, Mallenií a Rodariem. Jeho manželka se bavila s magou, a když si ho všimla, kývla mu na pozdrav.

Pruďas věděl, že se Goda zúčastnila Kirasina pohřbu. Podskalané ho zorganizovali hodně narychlo a bez jakéhokoliv ceremoniálu. On sám tam nešel. Vražedkyně jeho přítele od něho nemohla očekávat ani soucit, ani úctu.

„Ohó! Mágové Skrytý země si tu právě mezi sebou rozdělili jednotlivý části říše?“ zažertoval a postavil skříňku i nádobku s pitím na stůl.

„Ne. Budeme mezi sebou žít v míru a svornosti,“ odvětila královna. „Domluvili jsme se, že já budu využívat, ale především také hlídat pramen v bývalé říši alfů. Spolu s oběma elfy. Je mi to hrozně líto, ale budu muset vládnout Weyurnu odtamtud. Goda bude střežit pramen v Modrých horách.“

„To se budoucí král Gauragaru nebude zrovna rozplývat štěstím.“

„Bude,“ řekla Mallenia. „Bude to totiž královna.“

„Vy?“ Pruďas naznačil úklonu. „To jste si po těch dlouhejch cyklech, kdy jste bojovala za svobodu, bohatě zasloužila. No tak to vám musím pogratuloval královno Mallenie. A ten herec si vezme pod křídla Idoslân?“ Mrknul na Rodaria.

„Ne, nechám jí obojí. Já se rozhodl, že se budu ucházet o Urgon,“ opáčil Rodario uvolněně. „Na zpáteční cestě promluvím na shromáždění, jež má zkoušet jednotlivé uchazeče. S ohledem na všechny hrdinské činy, které jsem vykonal, a na moje legendární herecká představení bude pro mě hračkou, abych trůn získal.“

Mallenia a Coïra se mu hned vysmály „A on tomu tak neochvějně věří, chudák malý,“ škádlila ho Ido.

„Jo, věřím!“ Rodario protáhl ústa. „Uvidíš, že se ze mě stane panovník!“

„Možná v příštím životě,“ prohodila Coïra s úšklebkem. „Pro tentokrát ti musí stačit, že budeš muset cestovat sem a tam mezi dvěma ženami. Na tak důležitou funkci bys stejně neměl čas.“ Vyloudila na tváři smutný výraz. „Nebo tím snad chceš říct, že my pro tebe nejsme důležitější než nějaký trůn?“

Rodario se hlučně rozesmál. „Jestli tě některý oběh přejde chuť být královnou a magou, tak tě s radostí přijmu do svého divadla.“

Mallenia se jenom ušklíbla, jednu ruku měla položenou na rukojeti meče. „Pojď, Coïro, půjdeme. Goda a Pruďas si určitě chtějí promluvit o samotě.“

Postupně si všichni podali ruce, potom ženy spolu s hercem vyšly ven.

„Dlouzí jsou přece jen hodně divní,“ usoudil Pruďas a políbil Godu na čelo. „Občas seš už i *ty* na mě moc, a ten herec si bere hned dvě ženský najednou.“

Goda se zašklebila a poslala děti ven, aby pomohly balit a odnášet věci. „Ty budeš dobrý král. Tvoje děti tě budou podporovat.“ Políbila ho. „Stejně jako já.“

„Opravdu mě podporuješ?“ vyklouzlo mu ze rtů.

Goda se nadechla k odpovědi, ale místo toho ho pohladila po stříbrem prokvetlých černých vlasech. „To je jediná věc, na které se my dva nikdy neshodneme, milovaný muži: Kiras jednala správně.“

Pruďas jí pohlédl do očí. „Víš, že já to vidím úplně jinak. A odteďka už o tom s tebou nebudu nikdy mluvit.“ Odvrátil se a zatnul zuby, aby neřekl něco, co by ji ranilo. Na to ji příliš miloval.

Pruďas slyšel, jak se Goda zhluboka nadechla a vyšla z pokoje.

Ulevilo se mu, že je opět sám jen se svými myšlenkami, a obrátil se ke stolu, na němž na něho čekaly ještě dvě věci: skříňka a nádobka s pitím.

Popošel blíž, nejdříve se dotknul chladného vraccasia, potom sáhl po kožené nádobce a zpod kroužkové košile vytáhl vlastní kožený vak s pitím. S odporem poslouchal, jak v něm černý přípravek žbluňká.

Tohle svinstvo má vinu na Tungdilově smrti. To, a kletba, kterou jsem na sebe nezaviněně uvalil.

Pruďas uchopil vraní zobák, přešel ke krbu a trpělivě v něm rozdělával oheň, neustále ho přikrmoval, přikládal do něj jedno polínko za druhým, až plameny začaly vysoko šlehat. Myšlenkami kroužil kolem událostí minulých oběhů. Tolik otázek, které chtěl Tungdilovi položit, zůstane nezodpovězených. *Uvidíme se ve Věčný kovárně. Tam budeme mít na vyprávění dost času.*

„Já nepotřebuju milosrdenství nějaký elfský bohyně,“ prohodil tiše a vhodil do plamenů nejdříve vlastní nádobku na pití. Žár kůži hbitě sežehl a černá tekutina se vylila ven. Jakmile se dostala do styku se žhnoucím dřevem, zabublala a změnila se v černý kouř. „Já jsem Boïndil Dvojčepel z klanu Vrhačů seker, dítě kováře a král kmene Druhých.“ S rozmachem mrštil do krbu i druhou nádobku. „Vraccas nás stvořil z kamene a dal nám život. Já kletbu překonám sám, a to je pravda, stejně jako že tu stojím!“

Uchváceně sledoval, jak i druhou nádobku pohltily plameny. Rukama se opíral o rukojeť vraního zobáku, pyšně zvedl hlavu a narovnal záda. Stál před plameny vzpřímeně jako pravý panovník.

Potom se otočil a vrátil ke stolu. S dojetím se zadíval na skříňku z vraccasia, třpytící se v záři ohně, jako by z ní vycházela moc a dodávala mu sílu. Pruďas na ni položil ruku a cítil, jak je teplá.

„Budeš mi chybět, učenej,“ zašeptal. Vzal skříňku do rukou a vyšel z místnosti, aniž by se po ní naposledy rozhlédl. Modré hory čekaly na svého krále.

KONEC

DOSLOV

Po dopsání třetího svazku jsem byl přesvědčený, že jsem příběh o Tungdilovi Zlatorukém uzavřel.

Inu…

Copak jsem mohl tušit, že můj domnělý závěr vzbudí tolik zvědavosti a přání dovědět se toho ještě víc?

Alespoň mne to tedy značně překvapilo: jeden a půl roku nekonečných mailů stále na jedno a totéž téma, při každém předčítání z mých děl (bez ohledu na to, o jakou knihu šlo) se objevil dotaz na čtvrtý svazek a na ten vtip. (Který opět nebyl vyjasněn a nikdy nebude. Jsou jistá tajemství, která mají tajemstvím zůstat. Autorova pomsta.)

Srdečně jsem se bavil, když jsem vymýšlel nová dobrodružství a posílal staré společníky do nových bitev. Naposledy.

Nejsem stoupencem pravých „happyendů“ a tento konec je jednoznačný, alespoň z *mého* pohledu. Trpaslíci ve zkoušce obstáli a zasloužili si mír.

Abych předešel dotazům a tunám dalších mailů ohledně možného pátého svazku, píši zde zcela jednoznačně: **Nic dalšího není v plánu.**

…kromě toho jsou čtyřdílné ságy něčím nezvyklým. To je další dobrý důvod, proč skončit právě teď.

Co bude nyní následovat?

Fantasy se mne prozatím nezbaví ani svět se příliš nezmění. Na řadě jsou alfové!

Zlo touží, aby i ono mělo právo ukázat svůj pohled na svět, a má toho spoustu, o čem chce vyprávět.

Kdy přesně si to bude možné přečíst, nemůžu v tomto okamžiku říct. Ale alfové na sebe nenechají dlouho čekat.

I když, musím přiznat, cyklus o tlustém, přihlouplém, neustále pšoukajícím elfovi by také byl svým způsobem velice lákavý…

Můj dík patří především těm mnoha, mnoha fanouškům trpaslíků, jejichž věrností a nadšením jsem neustále fascinován. Bylo pro mne velkou radostí, že jsem čtenářky i čtenáře těmi „malými“ snad pobavil.

Děkuji dlouhé řadě čtenářů, kteří tato díla četli na zkoušku, Michaelu „LudoCreatix“ Palmovi a Barbaře Beckmannové, nakladatelství Piper, které mi umožňuje dělat, co chci. Věřím, že tomu tak zůstane i do budoucna!

Nesmím zapomenout na Staré nádraží, kde jsou všechny večery nadále tvůrčí, inspirující a zábavné.

A pro přátele statistik:

Při vzniku a úpravě této knihy autor vypálil 223 svíček, vypil 359 litrů černého čaje (střídavě assamský, kořeněný, anglická směs, English Breakfast) a dvojnásobné množství vody, vypálil 91 vonných tyčinek (různé vůně). Nedošlo ke konzumaci žádných drog (ani legálních, ani ilegálních). Výše popisovaný čaj není omamný prostředek!

Ani zvířata nedošla úhony.

Jedině kdyby se (bez mého vědomí) ocitla v přílišné blízkosti horkého čaje, vody nebo vonných tyčinek.

Markus Heitz
říjen 2007

MARKUS HEITZ

Jeden z nejúspěšnějších německých autorů fantastiky posledních let. Největší slávu a popularitu mu přinesl cyklus Trpaslicí, ale jeho autorský záběr je mnohem širší. Kromě fantasy píše také sci-fi i horory, a nutno říci, že v těchto žánrech se mu daří.

Markus Heitz se narodil v říjnu 1971 v Homburgu. Zrovna se pokoušel vyřešit poslední problémy Einsteinovy teorie relativity, když byl nešetrně vytržen ze svých myšlenek a expedován na náš svět. Byl to pro něj takový šok, že jeho genialita v oblasti čísel zmizela v nenávratnu.

Absolvoval základní i střední školu, kde se matematika pro něj stala samozřejmě jedním z nejnenáviděnějších předmětů. Posléze začal studovat na universitě v Sársku historii a literaturu. Dával přednost historii, ale na přednáškách o literatuře byl poměr studentů a studentek 3:7, což také nebylo k zahození. Jako studenta ho přitahovalo staré Rusko, kterému věnoval i svou absolventskou práci. Zaměřil se zde na události kolem tzv. upírského skandálu v Medvegii, což je víc než jasným signálem, že mu fantastika nedala spát už tehdy.

Během studia si začal přivydělávat v lokálních novinách jako reportér a fotograf. Tato práce ho bavila natolik, že se i po zakončení studia několik let živil jako novinář na volné noze. Potom ho ale naplno zlákalo tvůrčí psaní, takže se stal profesionálem v tomto oboru, jemuž se k setrvalému potěšení fanoušků nepřestává věnovat dodnes.

Markusův zájem o fantastiku se začal formovat už v dětství. Přes komiksy se dostal ke knihám S. Kinga, K. E. Wagnera či M. Moorcocka. Ve čtrnácti letech se poprvé setkal s hrami na hrdiny, které ho okamžitě nadchly. Stal se z něj vášnivý hráč, který rád objevoval nové světy a převtěloval se do nových postav. Byl vítaným hostem ve světech AD&D, Warhammeru, Star Wars, Shadowrunu, Vampire a mnoha dalších.

Od hraní pak byl už jen krůček k tomu, aby se pokusil vytvořit vlastní příběhy. Začínal krátkými povídkami, psanými spíše jen pro pobavení, ale stále nebyl zcela spokojen. Proto začal v roce 1998 psát román, jehož děj se odehrával na imaginárním kontinentu Ulldart. Po dvou letech otročiny

konečně rukopis dovedl do finále a poslal několika nakladatelům. Dva z nich projevili o knihu zájem, nakladatelství Heyne bylo ovšem rychlejší.

Když po něm později chtěli nějaké další texty, poslal jim rukopis další knihy z Ulldartu. Různé úpravy a změny sice zabraly ještě další dva roky, ale v roce 2002 konečně vyšel první díl Ulldartu pod názvem **Schatten über Ulldart** (Stín nad Ulldartem, 2002, připravuje FANTOM Print). Ještě téhož roku se objevilo i pokračování **Der Orden der Schwerter** (Řád mečů, 2002).

Ulldartovská série kombinuje prvky historického románu a fantasy. Jednou z hlavních postav je tu rozmazlený, pohodlný a tlustý následník trůnu princ Lodrik. Jeho otec, hluboce nespokojený s tímto stavem, ho posílá na zapřenou jako nového guvernéra do zapadlé provincie říše. Tady si musí mladík poradit sám.

Za Schatten über Ulldart získal Heitz ocenění „Deutschen Phantastik Preis 2003“ v kategorii nejlepší románový debut. Heitz zatím napsal sedm knih cyklu ***Ulldart – Temný věk*** (Ulldart: Die Dunkle Zeit), na který navázal v novém cyklu ***Ulldart – Nový věk*** (Ulldart: Die Zeit des Neuen).

Rok 2002 byl pro Heitze úspěšný i z dalšího důvodu. V tomto roce prorazil i do světa Shadowrunu, a to hned dvěma romány. Jako hráč samozřejmě znal tuto RPG hru, ze které celý cyklus knih vychází, což mu hodně usnadnilo práci. Jako hlavní postavu zvolil reportéra Poolitzera, kterého jeho zvídavost a snaha po odhalení pravdy často přivádí do nesnází. V drsném světě futuristické budoucnosti, ve kterém se prolíná technika s magií, vylepšení kyborgové a počítačová virtuální realita se starými rasami, mýtickými zvířaty a kouzelníky, se hraje tvrdě, a Poolitzerovi jde často o život. První knihou, ve níž se tato postava objevila, byla **TAKC 3000** (2002), a následně se neodbytný reportér stal hrdinou několika dalších pokračování.

Ačkoli si Ulldartem získal pozornost a zájem čtenářů, mezi hvězdy německé fantasy ho vynesl až román **Die Zwerge** (Trpaslíci, 2003). Tato kniha vděčí za svůj vznik nabídce nakladatelství Heyne, které pro svůj projekt chtělo román o některé z klasických fantasy ras. Heitz překvapivě zvolil trpaslíky a pustil se do práce. Za pět měsíců měl text hotový, a příběh trpaslíka Tungdila, který významně zasáhne do vražedného boje trpaslíků s Mrtvou zemí, se během několika dnů po vydání stal bestsellerem. Kniha se prodávala po tisících a čtenáři se začali dožadovat pokračování. O rok později poslal tedy autor Tungdila na další dobrodružství v **Der Krieg der Zwerge** (Válka trpaslíků, 2004). Zatímco Trpaslíci samotní byli jakýmsi úvodem, v druhé knize se Tungdilův příběh rozrůstá do délky i do šířky. Za Válku trpaslíků získal Heitz ocenění „Deutschen Phantastik Preis 2005“ v kategorii nejlepší román. O rok později postavil autor před svého hrdinu

další výzvu v románu **Die Rache der Zwerge** (Pomsta trpaslíků, 2005). Tungdil se totiž musí vydat na místa, kam zatím noha trpaslíkova nevstoupila. Úspěšnou sérii zatím zakončuje tato kniha – **Das Schicksal der Zwerge** (Osud trpaslíků, 2008), v níž se oblíbený trpaslík ukazuje v poněkud jiném světle.

Úspěch Trpaslíků se ovšem neomezuje jen na samotné Německo či další německy mluvící země. Prvenství mezi zahraničními vydáními sice má na svém kontě Česká republika, kde se Trpaslíci objevili už v roce 2005, ale cyklus od té doby vyšel také v Holandsku, Itálii, Španělsku či Francii. V letošním roce se první díl objeví i v USA a Velké Británii či dokonce exotickém Japonsku. Fenomén Trpaslíků však už dávno nezahrnuje jen knihy, které vyšly všechny v Německu rovněž na CD a byla dokonce prodána i práva na zfilmování Tungdilova příběhu.

Ačkoliv to vypadá, že Osud trpaslíků zůstane nadlouho závěrečným dílem celé série, Heitz se do světa trpaslíků hodlá vrátit ještě letos. Před vydáním je totiž román **Die Legenden der Albae: Gerechter Zorn** (Legendy o alfech: Spravedlivý hněv, 2009), v němž se hodlá podrobněji podívat na ty nejodpornější a nejzápornější postavy světa, který stvořil – alfy.

Z linie klasické fantasy, které se tento autor převážně věnuje, poněkud vybočuje moderní fantasy příběh **Die Mächte des Feuers** (Mocnosti ohně, 2006), jehož děj autor zasadil do první čtvrtiny minulého století, a kde se svět vědy a techniky prolíná s magií a draky. Za tento originální počin obdržel „Deutschen Phantastik Preis 2007“ v kategorii nejlepší román. V roce 2007 navíc získal „Deutschen Phantastik Preis“ také za nejlepší sérii (Ulldart – Nový věk) i za nejlepší webové stránky (www.mahet.de).

Svou lásku k hororu pak Heitz mohl konečně zúročit v roce 2006. Nikdy se netajil slabostí pro upírské příběhy, takže bylo poněkud překvapivé, že jeho debutem v tomto žánru se stala dilogie **Ritus** (2006) a **Sanctum** (2006), jejímiž hlavními protagonisty jsou vlkodlaci. Heitz tu vypráví napínavý příběh plný temných vášní, překvapivých zvratů, děsivých situací a nebezpečí, ale také odvahy a odhodlání. Dovedně přitom splétá střípky historických událostí s legendami o vlkodlacích a vlastní fantazií do poutavého textu odvíjejícího se ve dvou dějových liniích zahrnující středověkou Francii i současné Německo.

Upíři dostali svou šanci až v románu **Kinder des Judas** (Jidášovy děti, 2007). I zde se ve vzpomínkách hlavní hrdinky prolíná středověk se současností, přičemž významnou roli v příběhu hraje tajemná společnost vědců a upírů zvaná Jidášovy děti.

Zatím posledním Heitzovým vstupem do hororových světů je román **Blutportale** (Krvavá brána, 2008). Jeho hlavní protagonistkou je mladá Saskia, která vede docela normální život. Její jedinou libůstkou je záliba ve

sportovním šermu. Vše se ale změní, když se na turnaji utká s tajemným Levantinem. Saskia je vážně zraněna, ale její poranění se hojí s nevídanou rychlostí. Levantinův atak totiž v dívce probudil dosud skryté schopnosti, které jsou stejně nebezpečné jako děsivé.

Trochu stranou pak stojí kniha **Vampire! Vampire!** (Upír! Upír!, 2008), která je spíše než beletrií odborným pojednáním o upírech a legendách, z nichž se zrodili.

Dvorním vydavatelem Markuse Heitze v Česku je nakladatelství FANTOM Print. To zatím vydalo celý jeho Trpasličí cyklus zahrnující romány Trpaslíci (2005), Válka trpaslíků (2005), Pomsta trpaslíků (2005) a Osud trpaslíků (2009) stejně jako hororové romány Ritus (2008) a Sanctum (2008). Do budoucna pak FANTOM Print připravuje vydání dalších Heitzových knih.

Markus Heitz je trochu potměšilý vtipálek a výborný společník, který nemá žádné problémy s popularitou. Stále tvrdí, že jediní lidé, kteří ho skutečně poznávají, jsou knihkupci, a to jen díky tomu, že jim vydělává peníze. Jako relaxaci při psaní používá fyzickou práci, jednou týdně obsluhuje ve své irské hospůdce. Od té doby, co se stal otcem, má sice mnohem méně volného času, ale jeho život je mnohem zábavnější a zajímavější.

Martin „Felčar“ Fajkus

Markus Heitz
Osud trpaslíků

1. vydání
Německý originál Das Schicksal der Zwerge
vydaný Piper Verlag GmbH
Překlad Zdeněk Sladovník
Obálka Jan Patrik Krásný
Grafická úprava obálky Jan Patrik Krásný
Jazykový redaktor Jiří Popiolek
Odpovědný redaktor Libor Marchlík
Vydalo nakladatelství *FANTOM Print*
jako svou 143. publikaci
Ostrava 2009
Tisk Printo, s. r. o., Ostrava

Doporučená cena vč. DPH 349 Kč